

ДЖЕЙМС КЛАВЕЛ

**ТЪРГОВСКА КЪЩА
NOBLE HOUSE А**

КНИГА ВТОРА

ДЖЕЙМС КЛАВЕЛ
ТЪРГОВСКА КЪЩА
ЧАСТ II

Превод: Росен Сироматов, Мария Мандаджиева, Емилия Николова,
Светлана Ахчийска

chitanka.info

15:00 ЧАСА

Заключителният звънец на фондовата борса иззвъня, но звукът беше удавен във вонящия хаос на скупчените брокери, които отчаяно се опитваха да завършат последните си сделки.

За „Струан“ денят беше катастрофален. Огромни количества акции бяха стоварени на пазара, за да бъдат купени, а после отново отхвърлени, защото слуховете раждаха нови слухове. Цената на една акция беше паднала от 24.70 до 17.50, а все още имаше 300 000, предложени в графата продажби. Пазарът беше колеблив. Всички очакваха „Хо-Пак“ да фалира на следващия ден — единствено сър Луис Базилио прекрати търгуването с банкови акции на обяд и спаси банката от разоряване.

— Иисусе Христе, какъв гад! — каза някой. — Измъкна се благодарение на проклетия звънец.

— Гледай тай-пана — избухна някой. — Всемогъщи Боже, човек би си помислил, че е един обикновен ден, а не *погребението* на „Ноубъл хаус“.

— Нашият Йан се забавлява. Виж му усмивката. Боже, акциите му падат от 24.70 на 17.50 за един ден, след като никога не са били под 25, а се държи така, сякаш нищо не се е случило. Утре Горнт трябва да поеме контрола!

— Или пък банката.

— „Вик“? Не, те си имат техни проблеми — каза друг, присъединявайки се към възбудената потна група.

— По дяволите, мислиш ли наистина, че Горнт ще го направи? Горнт, тай-пан на „Ноубъл хаус“?

— Не мога да си го представя!

— По-добре е да свикваш с това, старче. Но аз съм съгласен, никога няма да разбереш, че светът на Йан се руши около тестисите му...

— Ама, че гадно време!

— Е хайде, тай-панът е добър човек, а Горнт е един арогантен мръсник.

— Те и двамата са *мръсници*.

— О, не зная. Но съм съгласен, че Йан е студен. Студен като лед.

— Но не така студен както горкия стар Бен. Този мръсник е като мъртвец.

— Бен ли? Кой Бен? — попита някой докато се смееха. — А?

— О, за Бога, Чарли това е само една песничка, едно стихотворение. Бен се римува със студен, това е. Как ти мина денят?

— Направих сума пари от комисионни.

— Аз също.

— Фантастично. Продадох 100 процента от всичките си акции. Слава Богу сега съм свободен. Ще съм некоректен по отношение на някои мои клиенти, но откъдето дошло там и отишло, а те могат да си го позволят.

— Аз все още задържам 58 000 от „Струан“, а няма желаещи.

— За Бога!

— Какво има?

— „Хо-Пак“ е свършена. Затвориха си вратите.

— Какво?

— Всеки един мръсен клон.

— Всемогъщи Боже! Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен, а освен това казват, че утре също няма да отворят и че губернаторът ще обяви почивен ден за банките. Получих информацията от достоверен източник, *брато*.

— Мили Боже, „Вик“ затварят!

— О, Господи напълно сме разорени...

— Слушай, току-що говорих с Джонджон. Кризата се разпростира и при тях, но той твърди, че ще се оправят, да не се тревожиш.

— Дано!

— Казва, че в Абърдийн преди половин час имало бунт, когато клонът на „Хо-Пак“ там фалирал, но Ричард Куанг е недоволен от информациите в пресата. Той е затворил „*временно*“ всички техни клонове, с изключение на главния офис в „Сентръл“. Няма причина за безпокойство, той има много пари и...

— Лъже мръсникът му с мръсник!

— ... и всеки с капитали на „Хо-Пак“ трябва да отиде там с паспорта си и те ще ги изплатят.

— Ами акциите им? Когато правят ликвидацията колко мислиш, че ще платят? Десет цента за долар?

— Един Господ знае! Но хиляди ще си загубят гащите в този фалит.

— Хей, тай-пан! Ще оставите ли капиталът ви да пада или ще купувате?

— „Ноубъл хаус“ е така силна както винаги е била, момче — каза спокойно Дънрос. — Съветът ми е да купуваш!

— Колко време можете да чакате тай-пан?

— Ще преживеем този незначителен проблем, не се тревожи.

Дънрос продължи да си пробива път сред тълпата, устремен към изхода, след него вървяха Линк Бартлет и Кейси. Отвсякъде го засипваха с въпроси. Повечето от тях той отпращаше с шега, на няколко отговори. В един момент пред него се изпречи Горнт и настъпи пълна тишина.

— А-а, Куилън, как беше днес? — учтиво запита той.

— Много добре Йан, благодаря. Много добре. *Моите партньори* и аз сме с три или четири милиона напред.

— Имаш партньори?

— Разбира се. Сам трудно бих атакувал „Струан“ така леко. Разбира се, че имам много сериозна подкрепа — усмихна се Горнт. — За щастие доста хора не скриват омразата си към „Струан“ и това не е от вчера, а от векове наред. За мен е удоволствие да ти кажа, че токущо се сдобих с още 300 000 акции от първа ръка. Това горе-долу трябва да разбие на пух и прах твоята къща.

— Ние не сме хапльовци. Ние сме „Ноубъл хаус“.

— До утре. Да. Или може би вдругиден. Най-късно до понеделник. — Горнт се обърна към Бартлет. — Вечерята за вторник остава, нали?

— Да.

Дънрос се усмихна.

— Куилън, човек може да изгори, когато продава евтино при такъв непостоянен пазар. — Той се обърна към Бартлет и Кейси и каза любезно — Съгласни ли сте с мен?

— Дявол да го вземе тука със сигурност не е като на борсата в Ню Йорк. — Бартлет се присъедини към всеобщия смях. — Това, което става тука днес би пратило по дяволите цялата ни икономика, така ли е Кейси?

— Така е — отвърна Кейси смутено, усещайки критичния поглед на Горнт. — Здравсти! — поздрави тя любезно.

— За нас е чест, че сте тук — каза Горнт с пленителна усмивка. — Мога ли да поздравя и двама ви за куража снощи?

— Нищо особено не съм направил — каза Бартлет.

— Нито пък аз — добави Кейси с неудобство, напълно съзнавайки, че е единствената жена в залата и център на вниманието. — Ако не бяха Линк, Йан и вие останалите, щях да се паникьосам.

— О, но не го направихте. Вашият скок беше съвършен — каза Горнт възторжено.

Тя нищо не отговори, но мисълта за това сгръ душата ѝ. Животът ѝ някак си се промени от момента, в който свали дрехите си, без да се замисля. Тази сутрин се обади Гавалан да я попита как е. Същото бяха сторили и други. Получи много поздравления. Чувстваше, че и Дънрос и Горнт и Бартлет го запомниха, защото не ги предаде. Тях, а може би себе си. „Да, — помисли си тя — издигна се в очите на всички мъже. И засили ревността на всички жени. Любопитно.“

— Продавате ли *евтино*, мистър Бартлет? — попита Горнт.

— Лично аз — не. Поне засега.

— Трябва — каза Горнт любезно. — Могат да се направят много пари в един сгромолясащ се пазар, а аз съм сигурен, че знаете това. Многого пари ще сменят ръцете, които държат контрола на „Струан“.

Той отново спря погледа си на Кейси, развълнуван от куража, त्याлото ѝ и от мисълта, че в неделя ще бъде с нея.

— А вие, Сирануш участвате ли в пазара? — попита той.

Кейси се развълнува от начина, по който той произнесе името ѝ. „Внимавай! — предупреди се тя. — Този мъж е опасен. Както и Дънрос и Линк. Кой от тримата?”

Струва ми се, че искам и тримата.“

Денят започна вълнуващо още с обаждането на Дънрос. Не забеляза никакво неразположение вследствие на пожара или от лекарството против повръщане на д-р Тулей. Цяла сутрин усилено работи — прегледа телеграмите, телексите. Проведе няколко

телефонни разговори с Щатите. Укрепи едно сливане, което от месеци беше на дневен ред, продаде много изгодно една компания, за да се сдобие с друга, която в бъдеще щеше да помогне на „Пар-Кон“ да утвърди проникването си в Азия — независимо от това с кого ще имат делови отношения. И тогава неочаквано беше поканена от Линк на обяд... „Скъпият, мъжествен, уверен и привлекателен Линк“ — помисли си, спомняйки си обяда на върха на „Виктория енд Албърт“ във великолепната, зелена трапезария, която гледаше към пристанището. Линк така внимателен, Хонконг и крайбрежните пътища забулени от шибация дъжд. Половин грейпфрут, малко салата, Перие — всичко отлично сервирано — точно това, което тя искаше. И накрая кафе.

— Какво ще кажеш Кейси, да отидем до стоковата борса? Да кажем в два и половина? — каза той. — Йан ни покани.

— Но аз все още имам да свърша много неща, Линк, да...

— Но тук е съвсем различно и онова, с което се справят онези момчета е просто невероятно. Тайната търговия е начин на живот и то съвсем легален. Господи, фантастично е — прекрасно — *велика система*. За това, което правят тук съвсем законно за един ден, в Щатите са ти необходими двадесет години.

— Това не я оправдава, Линк.

— Не, но тук е Хонконг и техните правила ми харесват. Ще ти кажа, Кейси, ако искаш да се отървеш от мъртъв капитал тука е мястото да го направиш с печалба.

— Да се надяваме, че е така. Ти иди, Линк. Аз наистина имам един куп боклуци, което се налага да прегледам.

— Могат да почакаат. Днес е *битката*. Трябва да присъстваме на *убийството*.

— Горнт ли ще победи?

— Разбира се. Освен, ако Йан не получи силна финансова подкрепа. Чувам, че „Виктория“ няма да го подкрепи. А и „Орлин“ няма да му подновят заема — точно както предсказах.

— Горнт ли ти каза?

— Непосредствено преди обета, но тука всеки знае всичко. Никога не ми се е случвало подобно нещо.

— Тогава може би Йан знае, че ти авансира Горнт с 2 милиона, за да започне.

— Може би. Няма значение, сега за сега те не знаят, че „Пар-Кон“ е на път да стане новата „Ноубъл хаус“. Как ти се струва тай-пан Бартлет?

Кейси си спомни неговата внезапна усмивка и топлината, която я обля и отново почувства сега докато стоеше на партерния етаж на стоковата борса и го гледаше. Тълпа от мъже и само трима имаха значение: Куилън, Дънрос и Линк — най-жизненият и вълнуващ от всички мъже, които някога беше срещала. Тя се усмихна и на тримата по един и същи начин и каза на Горнт:

— Не, аз не участвам, поне не лично. Не обичам залаганията — цената на парите ми е твърде висока.

Някой измърмори: „Каква тъпотия каза.“

Горнт не обърна никакво внимание и задържа погледа си върху нея.

— Мъдро, много мъдро. Разбира се понякога нещата са сигурни, понякога можеш да предизвикаш убийство.

Той погледна Дънрос, който наблюдаваше със странната си усмивка.

— В преносен смисъл — да.

— Разбира се. Е, Куилън ще се видим утре.

— Хей, мистър Бартлет — извика някой — сключили ли сте сделка със „Струан“ или не?

— И какво мисли нападателят Бартлет за „нападателя“ стил на Хонконг? — попита друг.

Отново се възцари тишина. Бартлет сви рамене.

— Нападението си е нападение навсякъде — внимателно каза той, — и бих добавил, че това е подготвено и предприето. Но човек никога не знае дали е спечелил преди всички гласове да са преброени. Съгласен съм с мистър Дънрос. Можете да изгорите — той се ухили отново, а очите му играеха. — Съгласен съм и с мистър Горнт. Понякога можеш да предизвикаш убийство.

Отново избухна смях. Дънрос използва момента, за да си пробие път към вратата. Бартлет и Кейси го последваха. Долу до колата му Дънрос каза:

— Хайде, влизайте. За съжаление аз трябва да бързам, но колата ще ви откара вкъщи.

— Не, няма нужда, ще вземем такси...

— Качвайте се. В този дъжд ще трябва да чакате половин час.

— Фериботът ще ни свърши чудесна работа, тай-пан — каза Кейси. — Той ще ни отведе там.

— Какво ще правиш с Горнт? — запита Бартлет. Дънрос се засмя и Кейси и Бартлет се опитаха да преценят силата му.

— Ще изчакам — каза той. — Това е един стар китайски обичай: *Търпение*. Получава онзи, който чака. Благодаря, че запазихте в тайна нашата сделка. Много добре се справихте.

— Утре след затваряне на пазара ли ще съобщиш? — попита Бартлет.

— Иска ми се да оставя открити възможностите си. Познавам този пазар, но вие не. Може би утре.

Дънрос ги погледна открито.

— Може би не преди вторник, когато всъщност ще сме подписали. Предполагам, че все още имаме сделка, нали? До полунощ във вторник, нали?

— Разбира се — каза Кейси.

— Може ли времето до оповестяването да ми бъде дадено на мен? Ще ви кажа предварително, но може да ми се наложи да използвам времето за... маневриране.

— Разбира се.

— Благодаря. Естествено, ако сме свили знамената дотогава, няма да има сделка. Напълно ми е ясно.

— Може ли Горнт да поеме контрола? — попита Кейси. И двамата видяха промяната в очите на шотландеца.

Усмивката все още беше там, но само на повърхността.

— Не, в действителност не може, но с достатъчно капитал може незабавно да си пробие път до Управителния съвет и да назначи други директори. А стане ли това той ще бъде участник в нашите тайни, ще подрива и руши. — Дънрос отново погледна Кейси. — Неговата цел е да руши.

— Заради миналото?

— Донякъде. — Дънрос се усмихна, но този път в усмивката му имаше дълбока умора. — Залозите са високи, едно лице е замесено, огромно лице и то е Хонконг. Тук оцеляват силните, а слабите загиват. Правителството не краде от теб, но и не те защитава. Ако не искаш да си свободен и не ти харесват нашите правила, или това, че те не

съществуват не идвай. Дошъл си, за да спечелиш, нали? — Той погледна Бартлет. — И ще го постигнеш по един или друг начин.

— Да — съгласи се Линк угоднически.

Кейси се чудеше до каква степен Дънрос е в течение на уговорката с Горнт. Мисълта я обезпокои.

— Да, печалбата е нашият мотив. Но не да разрушаваме.

— Умно — каза той. — По-добре да се създава, отколкото да се руши. А, между другото Жак питаше дали бихте желали да вечеряте с него тази вечер към осем и трийсет. Аз не мога, защото имам официален прием с губернатора, но бихме могли да се видим по-късно.

— Благодаря, но довечера не мога — на Бартлет му стана неудобно при внезапната мисъл за Орланда. — А ти, Кейси?

— Не, не благодаря. Имам една купчина, която трябва да прегледам, тай-пан, навярно бихме могли да го отложим за по-нататък.

Тя си помисли, че той е достатъчно умен, за да си мълчи, а Линк Бартлет също толкова умен, за да охлади ситуацията със „Струан“ за малко. „Да — каза си тя — ще бъде чудесно да вечеряме с Линк, само двамата, както на обед. А може да отидем и на кино.“

Дънрос влезе в офиса си.

— О... о, здравей тай-пан — каза Клаудия. — Мистър и мисис Кърк са в приемната на долния етаж. Оставката на Бил Фостър е в подноса за входяща кореспонденция.

— Добре. Клаудия, уреди да видя Линбар, преди да си тръгне.

Той я наблюдаваше внимателно и въпреки, че тя майсторски прикриваше чувствата си, той усети страха. Усещаше го в цялата сграда. Всички се преструваха, но увереността се рушеше. „Без увереност в генерала — беше писал Сън Цу — нито една битка не може да бъде спечелена, независимо от броя на войските и на оръжията.“

Разтревожен, Дънрос премисли плана и позицията си. Знаеше, че има твърде малко ходове. Единствената истинска защита беше атаката, а той не можеше да атакува без наличието на големи капитали. Тази сутрин, когато се срещна с Ландо Мата получи само едно неохотно „може би“...

— Казах ти, че първо трябва да се консултирам с Тайтфист Танг. Оставил съм съобщения, но просто не можах да се свържа с него.

— Той в Макао ли е?

— Да, да, така мисля. Каза, че пристига днес, но не зная с кой ферибот. Наистина не зная, тай-пан. Ако не дойде с последния ще се върна в Макао и веднага ще го потърся. Ще се обадя тази вечер веднага след като говоря с него. Между другото, преразгледа ли някоя от нашите оферти?

— Да. Не мога да ви продам контрола на „Струан“. А и не мога да я изоставя и да рискувам в Макао.

— С нашите пари ще разбиеш Горнт, би мо...

— Не мога да отстъпя контрола.

— Може би бихме могли да обединим нашите предложения. Ние ще те подкрепим срещу Горнт в замяна на контрола на „Струан“, а ти изиграваш спекулиращите синдикати, ако желаеш — тайно. Да, това може да остане тайна...

Дънрос се размърда в креслото си уверен, че Ландо Мата и Тайтфист използваша, че той е вътре, за да уредят личните си интереси.

„Също като Бартлет и Кейси — помисли той без гняв. — Ето, това е една интересна жена — красива, смела и лоялна към Бартлет. Дали знае, че той закуси с Орланда тази сутрин, а след това посети апартамента ѝ. Дали знаят, че знам за двата милиона в Швейцария. Бартлет е умен, много умен и всяка негова стъпка е точна, но лесно може да бъде атакуван. Защото слабото му място е едно азиатско момиче. Може би Орланда, може би не, но със сигурност изпълнена с младост златна кожа. Куилън постъпи хитро като заложи капан с такава стръв. Да. Орланда е отлична стръв — мислите му отново се върнаха при Ландо Мата и неговите милиони. — За да се сдобия с тези милиони ще трябва да наруша *свещената си клетва*, а и това няма да помогне.“

— Какви обаявания има за мен, Клаудия? — попита той и усети буца лед в стомаха си. Мата и Тайтфист бяха неговият коз, единственият останал.

Тя се поколеба и погледна в списъка.

— Обади се Хиро Тода от Токио, лично. Моля, обадете си при първа възможност. Аластър Струан от Единбург... Дейвид Макструан от Торонто... баща ви от Еър... старият сър Рос Струан от Ница...

— Чичо Тръслър от Лондон — той я прекъсна, — чичо Кели от Дъблин... братовчедът Купър от Атланта, братов...

— От Ню Йорк — продължи Клаудия.

— От Ню Йорк. Лошата новина се научава бързо — каза той спокойно.

— Да. А после имаше... — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Какво ще правим?

— В никакъв случай няма да плачем — той знаеше, че една голяма част от нейните спестявания бяха в „Струан“.

— Да. О, да. — Тя извади носна кърпа. Беше ѝ мъчно за него, но благодареше на боговете, че предвидливо продаде, когато той беше най-силен и не купи, когато шефът на „Хаус ъф Чен“ каза на всички под секрет да купуват много.

— Тай-пан, съжалявам, толкова съжалявам, моля да ме извинете... да. Много е лошо, нали?

— *Оф, да, моме* — каза той, имитирайки шотландски диалект, — но само, когато си мъртва. Не е ли това, което старият тай-пан обичаше да казва?

Старият тай-пан беше сър Рос Струан, бащата на Аластър, първият тай-пан, когото помнеше.

— Продължавай с обажданията.

— Братовчедът Кернт от Хюстън и братовчедът Дийкс от Сидни. Това е последният от фамилията.

— Това са всички — въздъхна той. Управлението на „Ноубъл хаус“ се крепеше на тези фамилии. Всеки един имаше пакет акции, въпреки че според закона на къщата единствено той гласуваше целия капитал — докато е тай-пан. Семейните владения на Дънросови, наследени от дъщерята на Дърк Струан, Унифред бяха 10 процента, Роб Струан, доведеният брат на Дърк 5 процента, семействата Тръслърс и Кели от Кълъм и най-младата дъщеря на Хег Струан всеки по 5 процента, семействата Купър, Кърнт и Дерби, наследени от американския търговец Джеф Купър от Купър Тилмън, приятелят на Дърк за цял живот, който се ожени за най-голямата дъщеря на Хег Струан, всеки по 5 процента, семейство Макструан, което Дърк считаше за незаконно 2 1/2 процента и семейство Чен 7 1/2 процента. Размерът на капитала, 50 процента лична собственост и завещание на Хег Струан беше оставена като постоянен кредит, който е под

разпореждане на тай-пана, „който и да е той или тя, а печалбата трябва да бъде разделяна всяка година на 50 процента за тай-пана, а останалото пропорционално според фамилните владения, но само ако тай-панът реши така“, беше написала тя отчетливо със здравата си ръка. „Ако той реши да не даде печалба от моите акции на семействата поради някаква причина, този прираст ще премине в личния фонд на тай-пана. Но нека всички следващи тай-панове внимават: «Ноубъл хаус» ще преминава от сигурна в сигурна ръка и клоновете от сигурно в сигурно пристанище, така както се разпорежи самият тай-пан или аз ще го *прокълна* пред Бог“.

Дънрос усети студена тръпка по тялото си като си спомни първия път, когато прочете волята ѝ — така властна, както завещанието на Дърк Струан.

„Защо тези двамата ни притежават? — запита се той отново. — Защо не можем да приключим с миналото, защо трябва да сме на разпореждане и повикване от призраци, при това не много добри? Аз само се опитвам да стигна техните стандарти.“

Той пак погледна Клаудия, внушителна, здрава и съвършена, но сега изплашена, изплашена за първи път. Той я познаваше добре, тя беше служила на стария сър Рос, а после на баща му, после на Аластър, а сега и на него с фанатична преданост, също като Филип Чен. Бедният Филип.

— Обади ли се Филип? — попита той.

— Да, тай-пан. Също и Дайан. Тя звъня четири пъти.

— Кой друг?

— Една дузина или повече. Най-важните са Джонджон от банката, генерал Джен от Тайван, Гавалан-баща от Париж, Фор Фингър Уу, Паг...

— Фор Фингър? — надеждата на Дънрос нарасна. — Кога се обади той.

Тя погледна в списъка си:

— В два и петдесет и шест.

Дали старият пират е променил мнението си. Късно вчера следобед той ходи до Абърдийн, за да се види с Уу, но както при Ландо Мата, получи само неясни обещания.

— Слушай, *Стари приятелю* — му каза той — досега не съм искал услуга от теб.

— Една дълга поредица от твоите предшественици тай-панове са искали много услуги и много са спечелили от моите предшественици — отвърна старецът, а лукавите му очи пускаха искри. — По дяволите всички кучета, тай-пан, аз нямам тази сума. 20 милиона? Как може един беден рибар като мен да разполага с толкова много пари?

— Повечето излязоха от „Хо-Пак“ вчера, *Стари приятелю*.

— *Айейа*, защо не си гледат работата всички онези, които нашепват невярна информация! Може би ще изтегля парите си без загуба, но всичко вече е изхарчено, изхарчено, за да плащам за стоки, стоки, за които дължа пари.

— Надявам се не за бял прах. Белият прах е ужасна съдба. Мълвата говори, че се интересуваш от него. Съветвам те като приятел да не го правиш. Зеленоокият Дявол и Хег Струан са проклели онези, които се занимават с белия прах — каза той като преувеличаваше истината, знаейки колко е суеверен старецът. — Не те съветвам да се занимаваш с него. Уверен съм, че златният ти бизнес ти носи много повече печалба.

— Не зная нищо за бял прах. — Старецът насила се усмихна показвайки венците си и няколко криви зъба. — А и не се страхувам от проклетия, дори и от тях.

— Добре — Дънрос знаеше, че това е лъжа, — междувременно, помогни ми да получа кредит. 50 милиона за три дена е всичко, което искам.

— Ще попитам приятели, тай-пан. Може би биха могли да помогнат, може би заедно бихме могли да помогнем. С каква лихва?

— Висока, ако е утре.

— Невъзможно, тай-пан.

— Убеди Тайтфист, ти си съдружник и *Стар приятел*.

— Тайтфист е само мръсен приятел на Тайтфист — каза Уу и каквото и да добавеше Дънрос нямаше да промени нищо.

Той протегна ръка за телефона.

— Какви други обаждания имаше, Клаудия? — попита той докато избираше.

— Джонджон от банката, Филип и Дайан... о, казах ви за тях... Крос, а после и всеки главен акционер и всеки управляващ директор от всеки клон най-вече от „Гърф кльб“... Травкин, няма край...

— Един момент, Клаудия — Дънрос задържа вълнението си. — Обажда се тай-пан. Там ли е моят *Стар приятел*?

— Разбира се, разбира се, мистър Дънрос. Благодаря, че се обадохте. Веднага ще ви се обади, сър.

— Мистър Чой, мистър Пол Чой?

— Да, сър.

— Вашият чичо ми разказа за вас. Добре дошли в Хонконг.

— Аз... ето го, сър.

— Благодаря. — Йан се съсредоточи. Питаше се защо Пол Чой сега е с Фор Фингър, а не при Горнт и защо се бяха обадили Крос и Джонджон.

— Тай-пан?

— Да, стари приятелю. Искал си да говориш с мен?

— Да. Може... може ли да се видим тази вечер?

Дънрос искаше да извика: „Промени ли решението?“, но добрият тон го забраняваше, а китайците не обичаха телефоните и винаги предпочитаха да се срещат лице в лице.

— Разбира се. Около полунощ. — Спомни си, че има среща с Брайън Куок в 10:45 вечерта.

— Добре. На моя кей. Там ще чака един сампан.

Дънрос затвори телефона, а сърцето му тупаше.

— Първо Крос, Клаудия, а после доведи Кърк. След това ще прегледаме списъка. Уреди разговор по телефона с баща ми, Аластър и сър Рос за пет часа — това означава девет тяхно време и десет в Ница. Аз ще се обадя на Дейвид и на другите в Щатите тази вечер. Няма нужда да ги събуждам посред нощ.

— Да, тай-пан — Клаудия вече избираше.

— Да, Роджър.

— Колко пъти сте били в Китай?

Неочакваният въпрос стресна Дънрос за миг.

— Това е въпрос на статистика — каза той. — За вас е лесно да проверите.

— Да, Йан, но би ли си спомнил сега? Ако обичаш.

— Четири пъти до Кантон на панаира последните четири години. И веднъж до Пекин, миналата година.

— Някога излизал ли си извън Кантон или Пекин?

— Защо?

— Излизал ли си?

Дънрос се поколеба. „Ноубъл хаус“ имаше много асоциации постоянно пребиваващи в Китай и много *Стари и верни приятели*. Сега някои бяха комунисти. Други — привидно комунисти, но вътрешно изцяло китайци и затова прозорливи, потайни, предпазливи и аполитични. Тези мъже бяха от голямо значение. И всички знаеха, че историята се повтаря и че времената могат да се променят толкова бързо и че Императорът днес може да стане куче утре, че династия следва династия по прищявка на боговете, че първият от всяка една неизбежно се изкачва на Драконовия трон с омърсени от кръв ръце, че пътят за бягство винаги трябва да се търси.

Китайците бяха практичен народ. Китай имаше нужда от добрини и от помощ. Без това те биха били беззащитни срещу историята си и единствения истински враг — Русия.

Дънрос беше ходил много пъти официално и неофициално. Имаше много потенциални сделки за всякакви видове машини и стоки за краткосрочни доставки, включително ескадрили търговски реактивни самолети. Често пъти отиваше там, където други не можеха. Веднъж ходи до Хангшо, най-красивата част на Китай. Трябваше да поздрави лично други членове на клуба на 49-те. „Клъб '49“ се състоеше от онези компании, които продължиха да търгуват с КНР след 1949, най-вече британски фирми. Великобритания призна правителството на Мао скоро след оттеглянето на Чан Кай Ши от континента и бягството му в Тайван. Дори и така отношенията между двете правителства бяха винаги обтегнати. Но отношенията между *Старите приятели* не се промениха, освен ако някой не предадеше доверието или не изменеше.

— О, бях на няколко други пътешествия — Дънрос не искаше да лъже шефа на Специалното разузнаване. — Нищо, което да заслужава отбелязване. Защо?

— Би ли ми казал къде?

— Сигурно, ако конкретизираш въпросите си, Роджър — отговори той и гласът му стана рязък. — Ние сме търговци, а не политици или шпиони и „Ноубъл хаус“ заема особено положение в Азия. Тук сме от доста години и заради търговците флагът на Великобритания се вее тук... на половината земно кълбо. Какво имаш предвид?

Последва дълга пауза.

— Нищо, нищо особено. Много добре, Йан, ще изчакам, докато прочетем документите, а след това ще се конкретизирам. Благодаря, страшно съжалявам, че те обезпокоих.

Дънрос втренчи поглед в телефона.

„Какво иска да знае Крос? — запита се той. — Много от сделките, които е направил и ще направи със сигурност няма да бъдат съобразени с официалната политика на правителството в Лондон или във Вашингтон. Неговите краткосрочни и дългосрочни отношения с Китай очевидно им се противопоставят.

Докато аз съм тай-пан, независимо от обстоятелствата, нашите връзки с Китай ще останат наши връзки с Китай и толкова. Повечето политици в Лондон и Вашингтон просто не разбират, че китайците са първо китайци и после комунисти. А Хонконг е жизненоважен за мира в Азия.“

— Мистър и мисис Джейми Кърк, сър.

Джейми Кърк беше педантичен малък мъж с розово лице и розови ръце и приятен шотландски акцент. Жена му беше висока, огромна американка.

— О, толкова се радваме да... — започна Кърк.

— Да, така е, мистър Дънрос — прогърмя жена му добродушно над него. — Говори по същество, Джейми, любов моя, мистър Дънрос е много зает човек, а и ние имаме да пазаруваме. Моят съпруг има пакет за вас, сър.

— Да, той е от Алън Медфърд Г...

— Той знае, че е от Алън Медфърд Грант, любими — каза тя щастливо, като отново заговори заедно с него. — Дай му пакета.

— О, да, има и...

— И едно писмо от него — отново го прекъсна. — Мистър, Дънрос е много ангажиран, така че дай му тези неща и да отиваме да пазаруваме.

— Ох. Да, ами... — Кърк подаде пакета на Дънрос. Той беше около четиринадесет на девет инча и един инч дебел. Кафяв, безличен и здраво облепен. Пликът беше подпечатан с червен восък за писма. Йан разпозна печата. — Алън каза да...

— Да ви ги предадем лично и да ви предадем най-добрите му пожелания — каза тя като отново се изсмя и стана. — Ти си толкова

бавен, захарче. Е, благодаря ви, мистър Дънрос, хайде да тръгваме, лю...

Дънрос вдигна повелително ръка и каза вежливо, макар и доста властно:

— Какво искате да пазарувате, мисис Кърк?

— А? О-о. Дрехи, въ-въ искам готови дрехи, а пиленцето се нуждае от няколко ризи...

Йан натисна един бутон и Клаудия се появи.

— Кажи на Сандра Лий веднага да заведе мисис Кърк долу при Лий Фуу Тан и кажи му за Бога да ѝ даде възможно най-изгодната цена или ще накарам да го депортират! Мистър Кърк скоро ще се присъедини към нея.

Той хвана мисис Кърк за ръката и преди тя да разбере беше навън, а Клаудия загрижено слушаше какво иска да купи. Кърк въздъхна. Дълбока, дълго изстрадана въздишка.

— Бих искал и аз да мога да направя това — каза той мрачно, а после засия. — Тай-пан, вие сте всичко онова, което Алън каза, че сте.

— О-о? Нищо не съм направил. Вашата жена искаше да пазарува нали?

— Да, но... — след пауза Кърк допълни: — Алън каза, че вие трябва, въ-въ трябва да прочетете писмото докато аз съм тук. Аз... аз не ѝ казах това. Мислите ли, че трябваше?

— Не — отвърна любезно Дънрос. — Вижте, мистър Кърк, съжалявам трябва да ви кажа една лоша новина, но се опасявам, че А. М. Г. е бил убит при автомобилна злополука миналия понеделник.

Устата на Кърк увисна.

— Какво?

— Съжалявам, че трябваше да ви кажа, но мислех, че вие знаете.

Кърк се загледа в дъждовните откоси, потънал в мисли.

— Колко ужасно — промълви след време. — Проклети мотоциклети, те са капани, които носят смърт. Сблъскал ли се е?

— Не. Намерен е на пътя край мотора. Жалко.

— Ужасно. Горкият стар Алън. Боже, о Боже! Доволен съм, че не го споменахте пред Френсис, тя също много държеше на него. Аз, въ-въ, аз може би тогава е по-добре да прочетете това писмо... аз... бедният стар Алън! — Той се вторачи в ръцете си. Ноктите бяха изгризани и обезформени. — Бедничкият Алън.

За да даде време на Кърк, Дънрос отвори писмото.

Мистър Дънрос, това ще ви го предадат Джеймс Кърк, стар приятел от училище и жена му Френсис. Пакетът, който носят, моля отворете насаме. Искан да го получите без препятствия и Джеймс се съгласи да спре в Хонконг. На него може да му се има доверие, доколкото човек може да се довери на някого в днешно време. И моля ви не обръщайте внимание на Френсис, тя наистина е сваятна — дава свобода на Джеймс да седи и мисли — една рядка привилегия на днешно време. Между другото не са в течение на моята работа, въпреки, че знаят, че съм историк — аматьор с частни средства.

Дънрос щеше да се усмихне, ако писмото не беше от мъртъв човек.

Джейми е геолог, морски геолог, един от най-добрите в света. Попитай го за работата му в последните години. За предпочитане е Френсис да не е там, не защото тя не знае всичко, което знае той, а защото се държи малко истерично. Той има няколко интересни теории, които може би ще облагодетелстват „Ноубъл хаус“ и вашето планиране на непредвидени разходи.

С приятелски поздрав: А. М. Г.

Дънрос вдигна поглед.

— А. М. Г. пише, че сте приятели от училище.

— О, да. Да, бяхме заедно в училище. Чартърхаус, всъщност. После аз продължих в Кеймбридж, а той — в Оксфорд. Да. Ние, въ-въ, поддържахме връзка, разбира се рядко през годините. Да, отдавна ли го познавате?

— От около три години. Аз също го харесвах. Може би сега не искате да говорите?

— О! О, не, всичко е наред! Аз съм... това, разбира се е шок, но животът трябва да продължава. Старият Алън... той е един забавен хлапак, нали — с всичките си хартии и книги и лулата и пепелта и домашните чехли. — Кърк тъжно се повдигна на пръсти. — Предполагам, че трябва да кажа „той беше“. Все още не ми се вижда много редно да говоря за него в минало време... Винаги носеше домашни чехли. Не си спомням някога да е имало случай да отида у него и той да не е по чехли.

— Имате предвид апартамента му, нали? Никога не съм бил там. Винаги се срещаме в моя офис в Лондон, макар че той дойде веднъж в Еър. — Дънрос се опита да си спомни. — Не си спомням да е носил домашни пантофи там.

— О, да. Той ми разказа за Еър, мистър Дънрос. Беше важен момент в неговия живот. Вие сте... имате голям късмет, че притежавате такова имение.

— Замъкът Ейвиърд не е мой, мистър Кърк, въпреки че е в семейството повече от 100 години. Дърк Струан го е купил за съпругата си и за семейството — едно така да се каже селско имение. — Както винаги Йан усети внезапна топлина при мисълта за цялата красота, прекрасните хълмисти възвишения, езера, тресавища, гори, горски поляни — шестстотин и повече акра — добри възможности за лов и Шотландия в най-добрата си форма. — Традиция е настоящият тай-пан винаги да е стопанин на Ейвиърд докато е тай-пан. Но разбира се всички семейства, особено деца от различните семейства го познават добре. Летните ваканции... Коледа в Ейвиърд е прекрасна традиция. Нова година, уиски и огромни бучащи огънове, звученето на гайдите. И едно работещо стопанство, добитък, мляко, масло, и да не забравя и спиртната фабрика „Лох Вей“! Искане ми се да можех да прекарвам повече време там. Жена ми днес замина, за да подготви всичко за зимната ваканция. Познавате ли тази част на света?

— Съвсем слабо. Предимно съм запознат с Хайлендс. Познавам Хайлендс по-добре. Семейството ми е от Инвърнес.

— Е, в такъв случай трябва да ни посетите, когато сте в Еър, мистър Кърк. А. М. Г. пише в писмото си, че вие сте геолог, един от най-добрите в света.

— О. О той е толкова любезен. Моята ъ-ъ моята специалност е марината. Да. Със специален акце... — Той изведнъж спря.

— Какво има?

— А, ъ-ъ, нищо, нищо особено, но смятате ли, че всичко с Френсис ще е наред?

— Напълно. Искате ли да ѝ кажа за А. М. Г.?

— Не. Не, аз мога да го направя по-късно. Не, аз... аз, като поразмисля струва ми се, че е по-добре да премълча. Не сте ми казали. Няма смисъл да ѝ развалям почивката. — Кърк засия. — Следователно лошата новина може да бъде научена, когато се приберем вкъщи.

— Както желаете. За какво говорихте? Със специален акцент върху...?

— О, да... петрола, което, разбира се, включва изучаване на скалите. Съвсем наскоро изучавах седиментните скали. Аз, ъ-ъ, през последните няколко години работих като консултант по един изследователски проект върху седиментни скали от палеозойската ера по-специално порестите. Да. Изследването се концентрира върху източния континентален шелф на Шотландия. А. М. Г. смяташе, че вероятно бихте се заинтересували да чуете това.

— Разбира се. — Дънрос сдържаше нетърпението си. Очите му гледаха в пакета на бюрото. Искаше да го отвори, да се обади на Джонджон и да свърши десетина други потискащи неща. Имаше толкова работа и все още не разбираше връзката между „Ноубъл хаус“ и Кърк. — Това звучи много заинтригуващо. За какво беше изследването?

— А? — Кърк се втренчи в него изумен. — Въглеводороди. — Като видя неразбиращия поглед на Дънрос той бързо добави — Въглеводородите се намират само в порестите седиментни скали от палеозойската ера. Нефт, тай-пан, суров нефт.

— О, проучвахте за нефт?

— О, не! Беше един изследователски проект, за да се види възможността въглеводороди да съществуват в морето. До Шотландия. Щастлив съм, че мога да заявя, че по всяка вероятност те са в изобилие. Не на близо, а навътре в Северно море. — Розовото лице на малкия мъж стана още по-розово и той попи челото си. — Да. Да, мисля, че ще има доста добри, места там.

Дънрос беше объркан и все още не виждаше връзката.

— Запознат съм до известна степен с морските проучвания в Средния изток и Тексаския залив, но в Северно море? Мили Боже,

мистър Кърк, това е най-ужасното море в света, вероятно най-променливото, почти винаги има бури с грамадни вълни. Как можете да проучвате там? Как ще обезопасите съоръженията за пробиване на кладенци, как ще снабдявате съоръженията, как евентуално ще доставяте нефта до брега, дори и да го откриете? И ако все пак успеете на тази цена ще бъде непродаваем.

— Точно така е, мистър Дънрос — съгласи се Кърк. — Всичко, което казахте, е напълно вярно, но нали моята професия не е търговията, а откриването на неуловимите изключително ценни въглеводороди. За първи път допуснахме, че съществуват там. Това разбира се е все още теория, моя теория. Човек никога не знае със сигурност, докато не започне проучванията. Но моят подход към най-новите открития беше съвсем мъничко нетрадиционен...

Дънрос кимаше разсеяно, опитвайки се да си обясни защо А. М. Г. е преценил това като важно.

— Вие ме убедихте, мистър Кърк. Поздравявам ви. Колко време ще останете в Хонконг?

— О, само до понеделник. А след това, ъ-ъ, заминаваме за Нова Гвинея.

Дънрос се съсредоточи.

— Къде в Нова Гвинея?

— До едно място наречено Суканапура, на северния бряг, това е в новата индонезийска част. Аз... — Кърк се усмихна. — Съжалявам, вие разбира се знаете, че президентът Сукарно пое управлението на Холандска Нова Гвинея през май.

— Би могло да се каже „открадна“. Ако не беше заради злонамереното американско влияние Холандска Нова Гвинея все още щеше да е холандка и много по-добре, струва ми се. Не вярвам, че изобщо би било добре за вас и мисис Кърк да отивате. Политическата ситуация е много нестабилна, а президентът Сукарно е много враждебно настроен. Въстанието в Сарауак е организирано и подпомагано от Индонезия. Той се отнася отрицателно към Запада, към цяла Малайзия и е поддръжник на марксистите. Освен това Киканапура е едно горещо, скапано и призрачно пристанище с много болести.

— О, не бива да се безпокоите, аз имам шотландски организъм, а и ние сме поканени от правителството.

— Имам предвид, че понастоящем правителството има много слабо влияние.

— Но има няколко много интересни седиментни скали, които те искат да погледна. Вие не трябва да се безпокоите, мистър Дънрос, ние сме геолози, а не политици. Всичко е уредено, това беше целта на пътешествието ни, така, че не е нужно да се притеснявате. Е, аз трябва да тръгвам.

— Има... Давам малък коктейл в събота от 7:30 до 9:00 вечерта — каза той. — Може би ще ви бъде приятно да дойдете? Тогава ще продължим разговора за Нова Гвинея.

— О, о ужасно любезно от ваша страна. С удоволствие ще дойдем. Къде ще...

— Ще изпратя кола. Сега вероятно бихте желали да се присъедините към мисис Кърк — аз няма да споменавам за А. М. Г., ако сте сигурен, че точно това желаете.

— О. О, да. Бедният Алън. Докато разговаряхме за седиментите забравих за него. Странно, нали, колко скоро човек може да забрави.

Дънрос го изпрати и затвори вратата. Той внимателно свали печатите. Вътре имаше плик и един друг пакет. Пликът беше адресиран: „Йан Дънрос, лично и поверително.“ За разлика от другото, което беше написано на ръка, това, беше написано на машина.

Скъпи, мистър Дънрос. Току-що получих някои обезпокоителни новини. Има още един много важен „пробив“ някъде в нашата система, британска или американска, и е напълно ясно, че нашите неприятели увеличават скритите си атаки. Някои от тях могат да рефлектират върху мен, дори върху вас, откъдето идва и моето безпокойство. За вас, защото е много възможно да е открито съществуването на нашата серия от документи. Ако се случи някакво нещастие моля, позвънете на телефон 871-65-65 в Женева. Попитайте за мисис Рико Гресенхоф. За нея името ми е Франс Гресенхоф. Истинското ѝ име е Рико Анджин. Тя говори немски, японски и английски и малко френски и ако ми дължите някакви пари, моля ви изпратете ги на нея. Има няколко документа, които тя ще

ви даде, а някои моля предайте лично, когато ви е удобно. Имам доверие във вас. Вие сте единственият човек на земята, който знае за нея и истинското ѝ име. Запомнете, че е от жизненоважно значение нито това писмо, нито моите предишни доклади да излязат от вашите ръце.

Първо да обясня за Кърк: От десетина години считам, че арабите ще погребат своите противоречия и ще използват реалната сила, която имат, не директно срещу Израел, а срещу западния свят, като ни доведат силом до неприемлива позиция: да изоставим Израел или... да умрем от глад. Те използват петрола си като военно оръжие.

Ако някога съумеят да заработят заедно една шепа шейхове и феодални крале в Саудитска Арабия, Иран, държавите от Персийския залив, Ирак, Либия по своя прищявка могат да отрежат западните и японските доставки на суров нефт, който е крайно необходим. Имат дори по-перфидна възможност: да вдигнат цените до безпрецедентни стойности и да задържат нашите икономики до заплащане на откупна цена. Нефтът е силното оръжие на Арабия. Непобедимо дотогава докато сме зависими от техния нефт. Оттук и моят непосредствен интерес към теорията на Кърк.

Сега американците плащат около десет цента, за да получат един барел петрол от някоя арабска пустиня. От Северно море той ще струва седем долара на едро, доставен на брега до Шотландия. Ако арабският нефт скочи от трите долара на световния пазар понастоящем до девет... Сигурен съм, че веднага ще разберете моята мисъл. Веднага Северно море става напълно възможно и британско национално съкровище.

Джейми казва, че полетата са на север и на изток от Шотландия. Пристанището на Абърдийн ще бъде естественото място за доставката му на брега. Един умен човек ще започне да гледа към строежа на пристанищни съоръжения, недвижимо имущество, летища в Абърдийн. Не се притеснявайте от лошото време, хеликоптерите ще са

свързващите връзки за петролните платформи. Скъпи, да, но практични. Нещо повече, ако приемете моята прогноза, лейбъристите ще спечелят следващите избори, заради скандала Профумо...

Делото беше по страниците на вестниците. Шест месеца преди това, през март държавният секретар, отговарящ за военните въпроси Джон Профумо, официално беше отрекъл, че е имал любовна връзка с известната проститутка Кристине Келер, едно от няколкото момичета, които внезапно бяха се изкачили до международни забележителности заедно с техния сводник Стефен Вард. Започнаха да се разнасят непотвърдени слухове, че момичето имало любовни отношения с едно съветско аташе и добре известен агент на КГБ, командирът Евгени Иванов, който бил повикан в Русия предишния декември. В последвалия шум, Профумо се оттегли, а Стефен Вард се самоуби.

Любопитно е, че тази връзка беше разкрита на пресата в идеалното за руснаците време. Все още нямам никакво доказателство, но по мое мнение това не е просто съвпадение. Спомнете си, че съветската доктрина раздели и конфронтира страните: Северна и Южна Корея, Източна и Западна Германия и т.н., а след това даде възможност на подчинените си да работят за тях. Ето защо смятам, че просъветските социалисти ще помогнат Великобритания да се раздели на Англия, Шотландия, Уелс и Южна и Северна Ирландия (наблюдавайте Ейре и Северна Ирландия, което е една готова арена за съветските забавления).

А сега за предложения от мен План номер едно за „Ноубъл хаус“ в случай на непредвидени обстоятелства: да бъдем предпазливи с Англия и да се съсредоточим основно върху Шотландия. Нефтът в Северно море би направил Шотландия изключително независима. Хората са малко, смели и националисти. Като независима единица с едно значително количество от запаси от нефт Шотландия ще бъде действена и в състояние да се защити. Една силна

Шотландия вероятно би могла да наклони везните и да помогне на нестабилната Англия... нашата бедна страна, мистър Дънрос. Много се страхувам за Англия.

Възможно е това да е още една от моите теории с далечен прицел. Но да разгледаме Шотландия, Абърдийн в светлината на едно ново Северно море.

„Смешно! — избухна Дънрос, спря да чете и се замисли, а след това се предупреди: — Недей да приказваш прибързано! А. М. Г. понякога стига надалеч, та чак до преувеличаване. Той е десен империалист, на който му се привиждат петнадесет червени под всеки креват. Но това, което казва, е много вероятно да е така. В такъв случай трябва да му се обърне внимание. Ако се появи огромен недостиг на нефт в световен мащаб и ние сме подготвени за това, бихме могли да направим състояние. Сега ще бъде лесно да се купува в Абърдийн, лесно да се започне оттегляне от Лондон. Единбург има всички модерни условия за банковото дело, комуникациите, пристанищата, летища, от които ще имаме нужда, за да работим ефикасно. Шотландия за шотландците, с изобилие от нефт за експорт? Напълно жизнени, но не отделно, а някак си вътре в силна Британия. Но ако ситито на лондонския парламент и «Треднийдъл стрийт» бъдат задушени от ляво крило...“ — Косата на тила му настръхна при мисълта, че Британия може да бъде погребана под савана на социализма. — „Ами Робин Грей? Или Джулиън Бродхърст? Те със сигурност ще национализират всичко, ще заграбят нефта в Северно море, ако има такъв, и ще пратят Хонконг на блока. Вече казаха, че ще го направят.“

С усилие се откъсна от тази мисъл, оставяйки я за по-късно, обърна страницата и отново зачете:

По-нататък, смятам, че съм идентифицирал три от „къртиците“ на „Севрин“. Информацията струваше скъпо, възможно е да имам нужда от допълнителни пари преди Коледа, тъй като не съм сигурен в точността. Опитвам се да направя кръстосана проверка веднага, защото разбирам, че това е важно за вас. Предполага се, че, къртиците са: Джейсън Плъм от една компания наречена „Ейжън

пропърти“, Лайънъл Так в телефонната компания и Жак де Вил в „Струан“...

— Невъзможно! — избухна Дънрос на глас. — А. М. Г. е полудял! Не може да бъде нито Плъм, нито Жак, напълно, абсолютно невъзможно. Няма никакъв начин те да...

Частният му телефон започна да звъни. Той автоматично вдигна слушалката.

— Да?

— От телефонната служба за отвъдморски разговори — мистър Дънрос?

— Кой го търси, моля? — запита грубо той.

— Мистър Дънрос ще приеме ли разговор за своя сметка от Сидни, Австралия от някой си мистър Дънкън Дънрос?

Дъхът на тай-пана спря.

— Разбира се! Здравей, Дънкън... Дънкън?

— Татко?

— Здравей, сине, добре ли си?

— О, да, сър, напълно! — безпокойството му отлетя. — Извинявай, че се обаждам по време на работа, татко, но за полета ми за понеделник няма места...

— Дявол да го вземе, та ти имаш потвърдена резервация, момченце. Аз ще взема...

— Не, татко, благодаря ти, всичко е отлично. Сега ще пристигна с по-ранен самолет. Ще пристигна с полет номер 6 на Сингапурските авиолинии, който пристига в Хонконг на обяд. Не ме посрещай, ще взема такси...

— Дънкън, гледай за колата. Лий Чой ще бъде там. Би ли дошъл в службата, преди да отидеш вкъщи.

— Добре. Потвърдил съм билетите и всичко останало.

Дънрос чу гордостта в гласа на сина си и това го зарадва.

— Добре. Юнак! Между другото, братовчедът Линбар ще пристигне утре на „Куантас“ в 8:00 вечерта твое време. Той също ще отседне в къщата. — „Струан“ имаше къща на компанията в Сидни от 1900 година и постоянен офис там от осемдесетте. Хег Струан беше влязла в партньорство с един изключително богат производител на

пшеница на име Бил Скрагър и компанията им бе процъфтяваща до краха през 1929 г. — Добре ли се забавлява през ваканцията?

— О, страхотно. Страхотно, разбира се, искам да се върна догодина. Срегнах едно страхотно момиче, татко.

— О? — половината от Дънрос искаше да се усмихне, а другата половина все още беше заключена от кошмарната възможност Жак да е предател и ако е предател и част от „Севрин“, той ли беше онзи, който издаваше на Линк Бартлет някои от техните най-съкровени тайни? Не, Жак не би могъл да го направи. Той по всяка вероятност не е могъл да знае за банковите ни авоари. Кой знае за тях? Кой би...

— Татко?

— Да, Дънкън?

Той усети колебанието, а след това синът му каза на един дъх като се опитваше да изглежда като мъж:

— Нормално ли е за един мъж да има приятелка малко по-голяма от него самия?

Дънрос нежно се усмихна, тъй като синът му беше едва на петнадесет, но си спомни Елегънт Джейд, когато той самият нямаше още петнадесет, със сигурност повече мъж от Дънкън. „Не е задължително. Дънкън е висок и расте и е същински мъж. Ами аз не я ли обичах до полудата същата тази година, а и следващата, ами че аз едва не умрях, на другата година, когато тя изчезна.“

— Ами — каза той като на равен, — зависи от това кое е момичето, на колко години е мъжът и на колко тя.

— О — последва дълга пауза. — Тя е на осемнадесет.

Дънрос изпита голямо облекчение. Това означава, че тя е достатъчно голяма, за да е по-добре запозната.

— Бих казал, че е чудесно. Особено, ако младежът е на около шестнадесет, висок, силен и разбира нещата от живота.

— О. О, аз не... о! Аз не бих...

— Нямах намерение да те критикувам, сине, просто отговарям на твоя въпрос. Един мъж трябва да е внимателен в този свят, а приятелките трябва да бъдат избирани прецизно. Къде се запозна с нея.

— Тя беше на гарата. Казва се Шийла. (Маца).

Дънрос потисна една усмивка. Към момичетата в Австралия се обръщаха с „маце“, така както в Англия ги наричаха „пиле“.

— Хубаво име — каза той. — Шийла чия?

— Шийла Скрагър. Тя е племенница на стария мистър Том и е дошла на гости от Англия. Учи за медицинска сестра в болницата „Гай“. Държа се така превъзходно с мен, а и Подлун е наистина великолепен. Аз наистина не намирам достатъчно думи, за да ти благодаря за тази прекрасна ваканция.

Подлун, ранчото на Скрагър или гара, както го наричаха в Австралия, беше единствената собственост, която те бяха успели да спасят от краха. Подлун беше на петстотин мили на юг от Сидни близо до река Мъри в оризовите земи на Австралия, шестдесет хиляди акра, тридесет хиляди глави овце, две хиляди акра пшеница и хиляда глави добитък и най-страхотното място за ваканцията на един юноша — да работи по цял ден от изгрев до залез, да събира овцете или добитъка на кон, в галоп двадесет мили във всяка посока и все върху своята собственост.

— Поздрави Том Скрагър от мен и непременно му изпрати бутилка уиски, преди да си тръгнеш.

— О, изпратих му един сандък, това достатъчно ли е?

— Ами, една бутилка щеше да свърши същата работа, но сандъкът е просто чудесно. Обади ми се, ако има някакви промени в полета ти. Много добре си направил, че сам си се заел с организирането, много добре. А, между другото мама и Глена заминават за Лондон днес, заедно с леля Кейти и следователно ще трябва да се върнеш в училище сам...

— О, весел и добър татко, — каза щастливо синът му. — В края на краищата сега вече съм мъж и съм почти в университета.

— Да, така е. — Сладка тъга обзе Дънрос. Писмото на А. М. Г. в ръката му беше забравено. — Имаш ли достатъчно пари?

— О, да. Едва успях да похарча нещо в ранчото само за една-две бири. Татко, недей да казваш на мама за моето момиче.

— Добре. Нито на Ейдриън — каза той и изведнъж нещо в гърдите го стегна при мисълта за Мартин Хейпли и Ейдриън — как излязоха ръка за ръка. — Трябва сам да го кажеш на Ейдриън.

— О, бях я забравил. Как е тя?

— В добра форма — каза Дънрос, като си повтаряше, че трябва да бъде възрастен, умен и да не се тревожи, и че е съвсем нормално момичетата и момчетата да бъдат момичета и момчета. Да, но за Бога

трудно е, ако си баща. — Е, Дънкън до понеделник! Благодаря, че се обади!

— О, да, и татко, Шийла ме докара до Сидни. Тя... тя ще прекара уикенда с приятели и ще ме изпрати. Довечера ще ходим на кино, „Лорънс от Арабия“, гледал ли си го?

— Да, току-що пристигна в Хонконг, ще ти хареса.

— О, супер! Ами, довиждане, татко, трябва да тичам... обичам те.

— Обичам те — каза той, но отсреща вече нямаше никой. „Колко съм щастлив със съпругата ми и децата ми — помисли си Дънрос и веднага добави: Моля те, Господи, нека нищо лошо не им се случи.“

Отново погледна писмото с усилие.

„Невъзможно е Джейсън Плъм или Жак де Вил да са комунистически шпиони. Нищо, което са казали или направили не е показало това. А Лайънъл Так? Не, той също не. Слабо го познавам. Той е един грозен непопулярен човек, който се държи настрана, но е в отбора по крикет, член на «Търф кълб». Никога ли не е бил интерниран в Стенли между 42-ра и 45-та? Възможно е да е той, но другите двама? Невъзможно!

Жалко, че А. М. Г. е мъртъв. Веднага щях да му се обадя за Жак и...

Мили боже! Дънкън и една осемнадесетгодишна майка! Благодаря на Бога, че не е най-малката на Том Скрагър. На колко години е Присила сега? На четиринадесет, добре оформена и изглежда по-голяма. Момичетата изглежда съзряват по-рано...“

Той изпъшка. „Чудя се дали трябва да направя за Дънкън това, което направи Чен-Чен за мен.“

Продължи да чете.

... Както казах, не съм абсолютно сигурен, но моят източник обикновено е безпогрешен.

Със съжаление трябва да кажа, че войната се сгорещи откакто открихме и хванахме Блейк Васал — незначителния чиновник от Адмиралтейството — и Филби, Бърджис и Маклийн. Между другото са ги видели в Москва. Очаквам шпионажът радикално да нарасне в Азия.

Хванахме на тясно първия секретар от съветското посолство в Канбера, Австралия и му беше наредено да напусне страната през февруари. Това прекъсна неговата австралийска мрежа, която вярвам, е била свързана с вашия „Севрин“ и по-нататък се вмъкват в Борнео и Индонезия.

Сега свободният свят е напълно инфилтриран. МИ–5 и МИ–6 са заразени. Дори ЦРУ. Докато ние бяхме наивни и доверчиви, нашите опоненти осъзнаха, че бъдещото равновесие ще зависи от икономическата, както и от военната мощ и успеха да придобият — да откраднат нашите тайни от промишлеността.

Странно е, че средствата за масова информация на нашия свободен свят не успяват за съжаление да изтъкнат, че целият съветски напредък се дължи на някое от нашите откраднати изобретения или технологии, че без нашата огромна и постоянно растяща финансова помощ и кредити за закупуване на жито и технологии не могат да започнат и да развият цялата си военнопромишлена инфраструктура.

Препоръчвам ви да използвате вашите контакти в Китай, за да ги укрепите за в бъдеще. Съветите все повече и повече набелязват Китай като враг номер едно. Също така странно е, че вече не изпитват онзи параноичен страх от Съединените щати, които несъмнено са най-силната военна и икономическа мощ в света. Китай, който сега е икономически и военно слаб, като изключим броя на войниците, с които разполага действително не представлява никаква военна заплаха за тях. Дори и така, Китай ги плаши.

Една от причините е петте хиляди мили обща граница. Друга е националната вина за огромните площи от исторически китайски територии, които Съветска Русия е погълнала през вековете. Трета — познаването на китайците като народ търпелив, но с отколешни спомени. Един ден те ще си възвърнат земите. Винаги са си връщали земите, когато това е било възможно. Многократно изтъквах, че крайгълният камък на съветската (империалистическа) политика е да изолира и надrobi

Китай, за да го поддържа слаб. Най-голямото страшилище за тях е тристранен съюз между Китай, Япония и САЩ. Вашата „Ноубъл хаус“ трябва да работи за това. (А също така и един общ пазар между САЩ, Мексико и Канада, изключително важно според мен, към един стабилен американски континент). Къде другаде, ако не през Хонконг и следователно през вас ще мине цялото вътрешно богатство на Китай?

И накрая отново за „Севрин“. Поех огромен риск и приближих нашата най-безценна придобивка към самото сърце на КГБ, ултрасекретния пети отдел. Току-що разбрах, че самоличността на Артър, шефа на „Севрин“ е Класификация едно, недосегаем. Единственото е, че мъжът е англичанин и един от неговите инициали е Р. За съжаление струва ми се твърде недостатъчно.

Очаквам с нетърпение да ви видя. Помнете, че моите доклади никога не трябва да преминават в други ръце.

С поздрави, А. М. Г.

Дънрос запомни телефонния номер от Женева наизуст, записа го с код в адресната си киша и запали клечка кибрит. Видя как хартията за писмо се изви и започна да гори.

Р. — Робърт, Ралф, Ричард, Робин, Род, Рой, Рекс, Рупърт, Ред, Родни и пак Роджър. И Робърт. Робърт Армстронг или Роджър Крос или, или кой?

Господи!

— Женева 871–65–65.

Обзе го умора. Сънят му беше неспокоен, сънищата го връщаха обратно към войната, към горящата кабина, усети миризмата на изгоряло, а след това се събуди, почувства студ, вслуша се в дъжда. Стана тихо, Пен спеше. Грейт хаус беше притихнала, освен старата Ах Тат, която както винаги си приготвяше чая. После на хиподрума, преследван цял ден, враговете му го приближават и нищо друго, освен лоши новини.

„Бедният, Джон Чен — помисли си той и направи усилие да надмогне умората си. — Може би ще мога да поспя между пет и шест.

Тази вечер ще имам нужда от цялата си съобразителност.“

Телефонистката го свърза.

— *Ja* — каза нежен глас.

— *Hier ist* хер Дънрос *im* Хонконг. Фрау Гресенхоф *bitte* — каза той на добър немски.

— О! — последва дълга пауза. — *Ich bin* фрау Гресенхоф. Тай-пан?

— *Ah so desu! Ohayo gozaimasu. Anata wa Anjin Riko-san?* — попита той, а японският му акцент беше отличен. Добро утро. Вашето име е и Рико Анджин, нали?

— *Hai. Hai, dozo. Ah, mihongo wa jotzu desu.* Да. Вие говорите японски много добре.

— *Iye, sukoschi, gomen nasai.* Не, за съжаление само малко — като част от обучението си той беше прекарал две години в техния офис в Токио. — О, толкова много съжалявам — продължи той на японски, — но се обаждам във връзка с мистър Гресенхоф. *Чухте ли!*

— Да — той долови тъгата. — Да. Чух в понеделник.

— Току-що получих писмо от него. Той пише, че вие имате някакви, някакви неща за мен — попита предпазливо той.

— Да, тай-пан. Имам.

— Ще ви бъде ли възможно да ги донесете тук? Страшно съжалявам, но не мога да дойда при вас.

— Да. Разбира се — каза тя колебливо, а японският ѝ беше мек и приятен. — Кога трябва да дойда?

— Колкото може *по-скоро*. Ако отидете до нашия офис на авеню „Берн“ до няколко часа, да кажем до обяд, за вас ще има пари и билети. Сигурен съм, че има самолет на швейцарските авиолинии, който тръгва днес следобед.

Отново колебание. Той търпеливо чакаше. Писмото на А. М. Г. се сгърчи в пепелника, догаряйки.

— Да — каза тя. — Възможно е.

— Ще направя всичко необходимо. Искате ли някой да пътува с вас?

— Не, благодаря — каза тя така тихо, че той трябваше да се напрегне, за да я чува добре. — Моля да ме извините за безпокойството, което ви причинявам. Аз ще уредя всичко.

— Разбира се, не ме безпокоите. Моля ви идете до моя офис на обяд... Между другото, времето тук е топло и влажно. А, извинете, моля извинете ме, че питам, но вашият паспорт швейцарски ли е или японски и под какво име ще пътувате?

Една още по-дълга пауза.

— Аз бих... Мисля, че трябва... Ще бъде швейцарски, ще пътувам като Рико Гресенхоф.

— Благодаря мисис Гресенхоф. С нетърпение очаквам да ви видя. *Kiyoskette*, — завърши той. — Безаварийно пътуване!

Постави замислено слушалката на вилката. Остатъкът от писмото на А. М. Г. се изви и умря с тънка струйка дим. Той внимателно натроши пепелта на прах.

А сега, какво да прави с Жак?

Жак де Вил вървеше мъчително нагоре по мраморните стъпала на хотел „Мандарин“ към мецанина изпълнен с хора, които късно пиеха чай.

Той съблече шлифера си и мина през тълпата. Усещаше се много стар. Току-що говори със Сюзан в Ница. Специалистът от Париж отново изследвал Аврил и счита, че вътрешните ѝ наранявания може да не се окажат толкова сериозни както се е предполагало първоначално.

— Казва, че трябва да бъдем търпеливи — му каза Сюзан. — Но Богородице, как бихме могли? Бедното дете е разстроено и губи ума си. Тя продължава да повтаря: Но аз бях шофьорът, мамо, аз. Заради мен Борже не е жив, заради мен. Страхувам се за нея, шери.

— Тя знае ли вече, че тя... за вътрешните си органи?

— Не, още не. Докторът каза да не ѝ казваме преди той да е сигурен. — Сюзан се заплака.

С огромна болка той я успокои, доколкото може и ѝ каза, че ще се обади отново след час. Размисли какво трябва да прави, а след това се приготви, излезе от офиса си и дойде тук.

Обществената телефонна кабина близо до поставката за вестници беше заета, затова си купи един следобеден вестник и зачете заглавията. „20 убити по калните стръмнини на едно селище над Абърдийн“... „Дъждът ще продължи“... „Ще бъде ли отменено голямото състезание в събота?“... „Джон Кенеди предупреждава руснаците да не се месят във Виетнам“... „Договор за забрана на ядрените опити е подписан в Москва от Дийн Ръси, Андрей Громико и сър Алек Дъглас Хоук, отхвърлен от Франция и Китай“... „Малайските комунисти засилват офанзивата“... „Вторият син на Кенеди, роден преждевременно почина“... „Ловът на хора заради великите британски

обирджии на влакове продължава“... „Скандалът «Профумо» дискредитира Консервативната партия“...

— Извинете, сър, чакате ли за телефона? — попита една американка зад него.

— О, да разбира се, благодаря, извинете. Не видях, че е свободен.

Той влезе в кабината, затвори вратата, постави монетата и набра номера. Усети, че безпокойството му нараства.

— Ало?

— *Лоп-синг*, моля. — Все още не беше уверен в гласа.

— Няма Лоп-синг тук е Лоп-тинг. Съжалявам набрали сте погрешен номер.

— Искам да оставя съобщение — каза той облекчено като разпозна гласът на Суслов.

— Дали са ви грешен номер. Погледнете в бележника с телефонните номера.

Когато паролата беше казана правилно той започна.

— Съжалявам, че...

— Кой е вашият номер? — прекъснаха го рязко. Жак веднага го даде.

— Това телефонна кабина ли е?

— Да.

Телефонът веднага изключи. Като сложи слушалката на място внезапно усети пот по ръцете си. Номерът на Суслов трябваше да се използва само при *спешен случай*, но това беше спешен случай. Той впери поглед в телефона.

— Извинете сър — извика американката през стъклената врата. — Може ли да използвам телефона? Само за минутка.

— О, аз изобщо няма да се бавя — каза Жак смутено. Видя, че след нея чакат нетърпеливо и трима китайци, които го гледаха със съкрушителни погледи. — Аз съм... Аз само след секунда.

Той отново затвори вратата, а гърбът му беше мокър. Чакаше, чакаше, чакаше и най-после отсреща се обадиха.

— Ало?

— Какво *спешно* има?

— Току-що говорих с Ница. — Жак внимателно разказа на Суслов за разговора с жена си, без да споменава имена. — Заминавам

за там веднага с вечерния полет. Помислих си, че ще е по-добре да ти го кажа лично.

— Не тази вечер. Запази място за утре за вечерния полет.

Жак почувства, че светът се сгромолясва.

— Но аз говорих с тай-пана преди няколко минути и той каза, че е добре да замина тази вечер. Запазил съм място. Мога да се върна след три дни, тя наистина е зле. Не мис...

— Не. Ще ти се обадя утре вечер според уговорката. Всичко това може да почака дотогава. Повече не използвай този номер, освен при истинска нужда.

Жак си отвори устата, за да отговори ожесточено, но отсреща бяха затворили. Усети гнева. Но това е *спешно*. Вбесен започна да върти.

„Сюзан има нужда от мен, а също и Аврил. И тай-панът изцяло ме подкрепи.“

— Добра идея, Жак — каза веднага Дънрос. Вземи толкова време, колкото ти е необходимо. Ендрю ще те замества.

А сега...

„По дяволите, какво правя? Суслов не е мой пазач. Не е ли?“

Де Вил спря да избира. Изби го студена пот. Затвори телефона.

— Свършихте ли, сър? — извика американката. — Чакат ме на телефона.

— Да съжалявам — той с усилие отвори вратата.

— Забравихте си вестника, сър — каза тя учтиво.

— Благодаря.

Жак де Вил се върна за него и излезе съсипан. Всички китайци — трима мъже и една жена, веднага се понесоха напред като изблъскаха с лакти него и американката от пътя си. Едрата жена първа се добра до вратата и я затръшна зад себе си, а другите се подредиха след нея.

— Ей, мой ред беше — започна яростно американката, но те само я напсуваха — открито и много вулгарно.

Суслов стоеше прав в неугледния си апартамент в Коулъри, който беше една от сигурните къщи на Артър. Сърцето му все още биеше глухо от непредвидения разговор. Беше вбесен от Жак де Вил.

„Тъпо, скапано лайно. Започна да става бреме. Довечера ще кажа на Артър какво трябва са се направи с него. Колкото по-скоро толкова по-добре. Да, колкото по-скоро ти самият се успокоиш толкова по-добре. Ядосаните хора правят грешки. Забрави гнева си.“

Овладея се и излезе на сумрачната площадка с олющена боя, като заключи вратата след себе си. С друг отключи вратата до неговата, тази на Джини Фу.

— Искаш ли водка — попита тя с нахалната си усмивка.

— Да — ухили се той.

Тя седеше с кръстосани крака на старото канапе, облечена само с усмивка. Те се целуваха, когато телефонът иззвъня. В апартамента й имаше два. Нейният и тайният в шкафа, който само той използваше. Артър му беше казал, че е сигурен, контрабанден, нерегистриран и е невъзможно да бъде монтиран подслушвател. Дори и така Суслов използваше единствено телефона в другия апартамент.

— Пий, *товарищ* — каза Джини, подавайки му чашата. — В такъв случай аз пия, а?

Той се ухили взе водката и плъзна преценяващо ръката си по хубавичкия й малък задник.

— Джини, *галубчик*, ти си добро момиче.

— Разбира се. Аз най-доброто момиче за теб. — Тя протегна ръка и погали крайчеца на ухото му. — Ще си поиграем ли?

— Защо не?

Изпи огнената течност пестеливо, понеже му се искаше да има още. Мъничките й чевръсти пръсти разкопчаваха ризата му. Той я възпря за миг и я целуна, тя прие с удоволствие целувката му и отвърна със същото.

— Чакай докато дрехите съблечени, а? — изкиска се тя.

— Знаеш ли, следващата седмица тръгвам — каза той като я държеше в мечешката си прегръдка. — Какво ще кажеш и ти да дойдеш, а? Почивката, която все ти обещавам?

— О, наистина ли? — усмивката й беше щастлива. — Кога? Кога? Ти не се шегува?

— Можеш да дойдеш с мен — ще спрем в Манила, първата ни спирка е в Манила, след това на север и обратно тук след месец.

— О-о, един истински месец... о, Греги! — Тя го прегърна с цялата си сила. — Ще бъде най-страхотното капитанско момиче в цял

Китай.

— Да, да ще бъдеш.

— Кога тръгва... кога ние тръгва?

— Другата седмица. Ще ти кажа кога.

— Добре утре става, взема паспорт...

— Не, не паспорт, Джини. Никога няма да ти дадат. Онези *Виблядокс* ще те спрат. Те никога няма да ти позволят да дойдеш с мен. Онези мръсни полицаи никога няма да ти позволят да дойдеш с мен.

— Тогава какво прави, а?

— Ще те пренеса контрабанда на кораба в един сандък. — Смехът му беше силен. — А може би на вълшебен килимче, а?

Тя се взря в него с тъмните си очи — големи, преливащи и нетърпеливи.

— Верно, вземаш ме? Верно? Един месец на твоя кораб, *айей!*

— Поне месец. Но не казвай никому. Полицията ме наблюдава през цялото време и ако узнае ти няма да можеш да дойдеш с мен. Ясно?

— Всички богове са свидетели, на никой няма да кажа, даже и на майка ми. — Джини се закле с жар, след това го прегърна отново страшно щастлива. — *Ееей!*, ще стана много важна като жена на капитана.

Още една прегръдка и тогава позволи на пръстите си да дирят греха, а той потръпна безволево. Тя се изсмя и продължи да го разсъблича.

— Ще имаш най-хубавите часове, най-хубавите.

Вещо използваше пръстите и устните си, концентрирана върху задачата си докато той извика, чувствайки се равен на боговете. Ръцете и устните ѝ останаха върху него до онзи момент, в който имаше и най-малката частица удоволствие. Тогава спря много доволна, че е свършила работата си добре. Самата тя не изпитваше върховно блаженство, въпреки, че няколко пъти се престори, за да му достави удоволствие. Само два пъти от всичките беше достигнала зенита, но и двата пъти беше много пияна и не съвсем сигурна дали е било така или не. Само с нощния Ток от „Виктория енд Албърт“ постигаше върха всеки път.

„Всички богове са благословили съдбата ми — помисли си щастлива. — С едномесечната почивка и допълнителните пари, които

Грегор ще ми даде, и *джос* още една година с него ние ще имаме достатъчно пари, за да отворим собствен ресторант и аз мога да имам синове и внуци и да се слея с боговете. О, колко съм щастлива.“

Беше изморена, защото здравата поработи. Сви се по-удобно срещу него, затвори очи. Харесваше го и беше благодарна на боговете, че ѝ помогнаха да преодолее отвращението си към неговия ръст, бялата му като на крастава жаба кожа и горчивата миризма на тялото му. Уморена и щастлива заспа.

Суслов не спеше. Денят беше добър и за кратко много ужасен. След срещата с Крос на състезателната писта той се върна на кораба си ужасен, че би могло да има изтичане на информация от „Иванов“. Беше кодирал информацията за операция „Пресъхнал поток“ и всички останали неща, и ги беше изпратил от личната си кабина. Пристигащите съобщения, че Ворански няма да бъде заменен преди следващото посещение на „Съветски Иванов“, че специалният експерт Коронски ще бъде свободен и ще пристигне от Банкок на 12-часово наблюдение и че той, Суслов ще трябва да се свърже директно с Артър.

„Не пропускай да получиш копия от папките на А. М. Г.“

Спомни си как през него премина ледена тръпка от това „не пропускай“. Толкова малко провали, толкова много успехи, но се помнеха само провалите. „Кой от кораба? Кой прочете папката на А. М. Г., освен мен? Само Дмитрий Меткин, моят помощник-капитан. Невъзможно е да е той. Изтичането трябва да е от другаде. Доколко може да се довери на Крос? Не много, но този човек безспорно е най-ценната придобивка, която имаме в Азия и той трябва да бъде защитаван на всяка цена.“

Усещането, че Джини е до него му доставяше удоволствие. Тя дишаше леко, едно незначително потрепване от време на време, гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха. Погледът му мина през вратата към старомодния часовник, който стоеше в нишата на една от мръсните кухненски полици сред всичките полупразни бутилки, консерви и кутии. Кухнята беше в ниша до всекидневната. В единствената спалня, леглото беше огромно и почти изпълваше стаята. Той ѝ го купи, когато започна връзката им, преди две, почти три години. Чудесно легло, чисто и меко, една приятна промяна след койката.

И Джини също го приемаше добре. Отстъпчива, добродушна, без никакви проблеми. Синьо-черната ѝ коса беше късо подстригана по начин, който му харесваше. Какъв контраст с Вертинска, любовницата му във Владивосток.

Тя с нейните сини очи, дълга кестенява чуплива коса и с нрав на дива котка, майка ѝ — истинска принцеса, а баща ѝ незначителен полукитаец, собственик на магазин, който майка ѝ бе купила на търг, когато тя е била на тринадесет години. Беше избягала от Русия на един вагон, който превозваше добитък след гибелната 1917 година.

„Освобождение, а не гибел. Ах, добре е да спиш с дъщерята на принцеса Сергеева, когато си внук на селянин от земите на Сергеев.

Като мислеше за Сергееви си спомни Алексей Травкин. Нещастният Травкин, такъв глупак. Дали те наистина ще пуснат принцеса Несторова, жена му до Хонконг за Коледа? Съмнявам се. А може и да я пуснат и тогава бедният Травкин ще умре от удар като види онази малка вещица с бели коси, беззъба, набръчкана и болна от артрит. Травкин е руснак и не е лош човек.“

Той отново погледна часовника. Показваше 18:20. Няма да прави нищо друго няколко часа, освен да спи, да яде, да мисли и да планира. А после о, внимание — среща с английските парламентаристи и късно довечера отново ще види Артър. Той се изкиска. Много се забавляваше от това, че са му известни тайни, които Артър не знаеше. Но тогава той също пази някои тайни. Може би вече знае за парламентаристите. Той е умен, много умен и също не ми вярва.

Това е великият закон: Никога не се доверявай другиму — на мъж, жена или дете — ако искаш да си жив и здрав и недосегаем за вражеските хватки.

Той отново се изхили и Джини се размърда.

— Спи, малка принцесо — прошепна той успокоително като на дете. — Спи.

Тя не се разбуди, само отхвърли косата от очите си и се сгуши по-удобно.

Суслов отпусна клепачите си, постави ръката си на кръста ѝ. Следобед дъждът намаля. Сега беше спрял. Заспивайки си мислеше, че бурята все още не си беше свършила работата.

19:30 ЧАСА

Робърт Армстронг пресуши бирата си.

— Още една — извика той неясно, правейки се на пиян. Той беше в „Гуд лак гърлфренд“, претъпкан шумен бар на морския бряг в Уанчай, пълен с американски моряци от атомния самолетоносач. Китайките позволяваха на клиентите да ги закачат и опипват и в замяна им носеха скъпи, разредени с вода напитки.

Над бара бяха стаите, но за моряците не беше препоръчително да ходят там. Не всички момичета бяха чисти или предпазливи, не поради липса на възможности, а поради невежество. А късно през нощта можеше да бъдеш изпързаян, въпреки, че само много пияните биваха обирани. В края на краищата това не беше нужно — моряците бяха готови да изхарчат всичко, което имаха.

— Искаш ли да си поиграем? — попита го изрисуваното дете.

„Дю не ло мо на всичките ти предшественици — искаше да й каже той. — Би трябвало да си вкъщи с учебниците“. Но не го каза. Няма смисъл. По всяка вероятност родителите й с благодарност са уредили тази работа за нея, така че цялото семейство да може да свърже двата края.

— Искаш ли да пиеш? — попита той.

— Скоч, скоч — властно извика детето.

— Защо да не ти взема чай, а ще ти дам парите — каза кисело той.

— По дяволите всички богове и майките на боговете, аз не мошеничка.

Детето високомерно му показва мръсната чаша, която келнерът сложи шумно. В нея наистина имаше евтино, но истинско уиски. Тя го пресуши, без да трепне.

— Келнер, още един скоч и една бира! Ти пие, аз пие, после ние цуни-гуни.

Армстронг я погледна.

— Как се казваш?

— Лили. Лили Чоп. Двадесет и пет долара за кратък сеанс.

— На колко си години?

— На мноооого. Ти на колко си?

— Деветнадесет.

— Ха! Полицаите винаги лъжат.

— От къде знаеш, че съм полицай?

— Шефът ми каза. Само двадесет долара, а?

— Кой е шефът? Кой от всичките?

— Тя. Зад бара. Тя е *мама-сан*.

Армстронг се вгледа през дима. Жената беше суха и мършава на около петдесет, потеше се и работеше здраво, като не преставаше да върти вулгарни закачки с моряците докато изпълняваше поръчките.

— От къде знае тя, че аз съм полицай?

Лили отново вдигна рамене.

— Слушай, тя ми каза да те правя щастлив, или айде на улицата. Да идем горе, а?

Детето стана. Сега видя страха ѝ.

— Седни — нареди той.

Тя седна още по-изплашена.

— Ако не ти доставя удоволствие тя ще ме из...

— Ти ми доставяш удоволствие — въздъхна Армстронг. Това беше стар номер. Ако отидеш — плащаш, ако не — плащаш, а шефът винаги ти изпраща млада. Той подаде петдесет долара.

— Ето. Иди и ги дай на *мама-сан* с моите благодарности. Кажй ѝ, че сега не мога да правя цуни-гуни, защото съм в месечното си неразположение. Имам една достопочтена червена гостенка.

Лили го изгледа глупаво, а после се изкикоти като старица.

— *Айейа*, по дяволите всички богове, това е добре.

Тя си тръгна, вървеше трудно с високите си токове, нейният безсрамен *cheong-sat* срянан много високо, показваше много слабите ѝ крака и задни части.

Армстронг изпи бирата, плати сметката и се изправи, пробивайки си път към вратата през потните кряскащи моряци.

— Ти добре дошъл винаги — извика *мама-сан* когато мина край нея.

— Знам — отговори той без злоба.

Дъждът вече само ситно ръмеше. Притъмняваше. На улицата имаше много повече моряци, всичките американци. Капитаните бяха наредили на британските си моряци първите няколко дни да не излизат от този район. След миг се отдели от „Глоу систър“ и крайбрежната улица, и започна да се шляе из тълпата нагоре по „О’Браян роуд“. Градът миришеше хубаво, беше чист и измит. На ъгъла той зави по „Лошард роуд“ и най-накрая намери уличката, която търсеше. Тя беше оживена както обикновено, с улични сергии и магазини и мършави кучета, пилета в клетки сушени печени патици, меса, които висяха на ченгели, зеленчуци и плодове. Непосредствено до изхода на уличката имаше малка сергия със столове под един навес. Той кимна с глава на собственика, избра си един тъмен ъгъл, поръча си купа сингапурска юфка — чудесна, леко запържена, юфка, тънка като фиде, с червен пипер, подправки и с кълцани скариди и пресни зеленчуци. Чакаше.

Брайън Куок.

Винаги обратно при Брайън Куок.

И обратно към 40 000 в използвани банкноти, които намери в чекмеджето на бюрото си, онова, което винаги държеше заключено.

„Съсредоточи се — каза си той — или неволно ще направиш грешка, ти ще сгрешиш. Не можеш да си позволиш една грешка.“

Беше уморен, чувстваше някаква непреодолима мръсотия, която не може да се изчисти със сапун и топла вода. С усилие накара очите си да търсят жертвата, ушите му да долавят уличните звуци.

Едва беше изпразнил купата си, когато видя американския моряк. Мъжът беше слаб, носеше очила и се извисяваше над пешеходците китайци, въпреки че ходеше леко приведен. Ръката му беше около една уличница. Тя носеше чадър и се влачеше след него.

— Не, не тук мили — увещаваше го тя. — Моя стая друга страна... разбира?

— Разбира се, сладурче, но първо ще минем оттук, а после ще отидем по твоя път. А? Хайде, скъпа.

Армстронг хлътна по-навътре в сянката. Гледаше ги как приближават и се чудеше дали това е онзи. Акцентът му беше южняшки и звучеше приветливо, гласът му беше мелодичен и приближаваше тридесетте. Докато се шляеше по оживената улица гледаше насам-натам и се опитваше да се ориентира. Забеляза

шивашкото ателие на един от ъглите на улицата, което се наричаше „Ушиване на костюми Поптинг“, а срещу него малък ресторант. Грубо написан знак сочеше към един стълб — „Добре дошли на американските моряци“. От колонка с китайски йероглифи, изписани ясно се четеше: Ресторант „1000 години здраве за Мао“.

— Айде, сладурче — каза сияещият моряк. — Хайде да изпием по една бира тук.

— Това място не добро, мили, по-добре ела мой бар, а?

— *По дяволите*, ще пием бира тук.

Тя го последва намръщено.

— Бира. Две бири! „Сан Мигел“, а? Пила ли си, а?

Армстронг ясно виждаше и двамата. Около една от масите имаше четирима кули, които шумно поглъщаха юфка и супа. Погледнаха моряка и момичето. Един от тях каза нещо неприлично и другите се разсмяха. Момичето се изчерви и се обърна с гръб. Морякът се тананикаше внимателно оглеждайки се наоколо като процеждаше бирата си, а после се изправи.

— Трябва да използвам двете нули.

Той безпогрешно отиде в задната част през оплютата от мухи завеса, мъжът зад тезгяха го гледеше кисело. Армстронг въздъхна и се отпусна. *Капанът за действията.*

След миг морякът се върна.

— Айде — каза той — да се разкараме оттук.

Той пресуши чашата си, плати и те си тръгнаха ръка за ръка отново по пътя, по който бяха пристигнали.

— Искате ли още сингапурска юфка? — грубо запита собственикът на сергията Армстронг. Враждебни очи, само две цепки на лицето с високи скули.

— Не благодаря. Само още една бира.

— Няма бира.

— *Дю не ло мо* на теб и твоя род — изсъска Армстронг на перфектен уличен кантонезки. — Аз глупак от Голдън Маунтън ли съм? Не, аз съм гост в твоя мръсен ресторант. Дай ми една скапана бира или ще накарам моите хора да разрежат тайния ти чувал и да нахранят с фъстъците, които ти наричаш твое богатство най-близкото куче.

Мъжът нищо не каза. Отиде до най-близката улична сергия и взе един „Сан Мигел“, занесе го обратно, сложи го на тезгяха и го отвори. Останалите, които вечеряха в ресторанта все още гледаха с отворена уста Армстронг. Той рязко се изкашля и впери студените си сини очи в мъжа, който беше най-близо. Видя, че той потрепери и погледна встрани. Разтревожени другите пак се наведоха над купите си, неудобно беше да си в компанията на един полицай — варварин, който имаше лошите обноски да псува на техния език така, както го правеха те.

Армстронг се отпусна по-удобно на столчето, погледът му се движеше по булеварда и по улицата. Чакаше търпеливо.

Не му се наложи да чака дълго. Видя малкия, тантурест и набит европеец, който идваше нагоре по уличката. Спря пред витрината на евтин магазин за обувки.

„А, той е *професионалист*“ — помисли си Армстронг. Знаеше, че мъжът използва стъклото, за да огледа ресторанта. Не бързаше. Беше облечен в безформена мушама и шапка. Не се поддаваше на описание. Един кули го скри за миг, размотавайки се с огромни вързопи в двата края на бамбукова тояга върху двете му рамена. Излезе от уличката скрит от кули, но — не спря, а продължи нагоре.

„Много е добър — помисли отново полицаят, докато все още можеше да го вижда. — Този мръсник е правил това и друг път. Трябва да е от КГБ. Е, няма да чакам дълго, скъпи ми приятелю.“

Мъжът отново гледаше в един магазин. Хайде, рибке. Държеше се точно като пъстърва. Направи няколко разходки, отдалечаваше се и се връщаше, но винаги много внимателно, без да привлича вниманието. Накрая влезе в един ресторант с отворена витрина, седна и поръча бира. Армстронг отново въздъхна, сега вече щастлив.

Сякаш му беше необходимо безкрайно много време преди да стане и да попита къде е тоалетната, да мине край няколко души, които вечеряха и да се скрие зад мънистената завеса. След време отново се появи и се запъти към масата си. Изведнъж четиримата кули, които вечеряха го нападнаха отзад и му вързаха ръцете. Останалите, които вечеряха, истински посетители, а не прикрити полицаи от разузнавателната служба, зяпнаха, един си изпусна пръчките, няколко избягаха, а останалите замръзнаха.

Армстронг стана от столчето си мързеливо и тръгна. Видя, че здравенякът китаец зад тезгяха си свали престилката.

— Млъквай, *мръсникo* — каза на руски на мъжа, който псуваше и се бореше безпомощно.

— Добър вечер, шефе — поздрави подхилвайки се лукаво. Името му беше Малкълм Сан, старши агент от разузнавателната служба. Той организира подслушването и плати на готвача, който обикновено работеше в тази смяна, за да заеме мястото му.

— Добър вечер, Малкълм. Направи го много добре. — Армстронг прехвърли вниманието си към вражеския агент. — Как се казваш? — попита го той любезно.

— Кой ти? Пусни ме да си ходя... Пусни ме да си ходя! — мъжът говореше английски със силен акцент.

— Целият е твой, Малкълм — каза Армстронг.

— Слушай ти *кучи сине*, ние знаем, че си от екипажа на „Иванов“, знаем, че си куриер и че току-що взе една пратка от американеца от атомния самолетоносач. Вече хванахме този мерзавец да върши мръсотии, така че по-добре...

— Лъжи! Сгрешили сте — изстреля на руски мъжът. — Нищо не зная за американеца. Пусни ме да си ходя.

— Как се казваш?

— Имате грешка. Пуснете ме да си ходя. — Тълпа от зяпачи недодялани наблюдатели се събираше около магазина.

Малкълм Сан се обърна към Армстронг:

— Той е опитен, сър. Опасявам се, че ще трябва да го приберем.

— Сержант, доведете *Черната Мария*.

— Да, сър — още един агент излезе бързо. Руснакът беше с посивяла коса, тантурест, с малки гневни очи. Той беше хванат здраво без шансове да избяга и без възможност да мушне ръката в джоба си или устата си, за да унищожи уликата или себе си.

Армстронг нещо го пребърка. Никакви бележки или филмова касета.

— Къде го сложи? — попита той.

— Аз не разбира.

Омразата на мъжа не тревожеше Армстронг. Той не питаше никаква злоба към него, беше една цел, хваната в капана. „Чудя се кой е купил това нещастно леке, изплашено до смърт. И то с право, защото

сега скъсва с КГБ и със собствените си хора завинаги, все едно, че е умрял. Чудя се защо това е наша победа, а не на стария Роузмънт и на неговите момчета от ЦРУ? Как така ние сме единствените, които знаят за пратката, а не янките? Как Крос е разбрал това? Всичко, което му казан беше къде и кога и че пратката ще бъде оставена от един моряк от самолетоносача и взета от някой на «Иванов».“

— Ти *отговаряш* Робърт, и моля те не обърквай нещата.

— Няма. Но моля те доведи някой друг за Брайън Куок.

— За последен път, Робърт, води разследването на Куок и помогни на разузнавателната служба докато те освободя. И ако ме изпортиш ще те изхвърля от полицията от Хонконг, ще те лиша от пенсия и едва ли трябва да ти напомням, че ръката на разузнавателната служба е много дълга. Съмнявам се, че отново ще работиш, освен ако не станеш престъпник, а тогава Бог да ти е на помощ. *Ясен ли съм?*

— Да, сър.

— Добре.

Армстронг потрепери. „Невероятно щастливи сме, че го хванахме. Ако Спектакълс Уу не беше дошъл от Нинг-ток, ако старата бавачка не беше говорила с Бившия вълк, ако фалитът на банката... Боже, колко много ако. Но тогава това е начинът да хванем едра риба. Повечето пъти истински мръсен неподправен джос. Иисусе Христе, Брайън Куок! Ти, нещастнико!“

Той отново потрепери.

— Добре ли сте, сър? — попита Малкълм Сан.

— Да. — Армстронг отново погледна руснака. — Къде сложи филма, ролката с филма.

Мъжът пак се втренчи в него предизвикателно.

— Не разбирам.

Армстронг въздъхна.

— Разбираш, много добре разбираш.

Голямата черна камионетка премина през тълпата и спря. Излязоха още служители на разузнавателните служби.

— Вкарайте го вътре — обърна се Армстронг към онези, които го държаха.

Тълпата наблюдаваше, бърбореше и се присмиваше докато четиримата влачеха мъжа към камионетката. Армстронг и Сан влязоха вътре след него и затвориха вратата.

— Тръгвай — нареди Армстронг.

— Да, сър.

Шофьорът отпусна амбреажа, провря се през тълпата и се вля в объркания трафик, насочвайки се към централната щабквартира.

— Добре, Малкълм. Можеш да започваш.

Китайският агент извади нож остър като бръснач. Руснакът пребледня.

— Името ти? — попита Армстронг като седеше на пейката срещу него. Малкълм Сан повтори въпроса на руски.

— Дмитрий Меткин — измънка мъжът, все още притиснат като в менгеме от четиримата, без възможност да мръдне. — Моряк, първа степен.

— Лъжец — каза Армстронг спокойно. — Продължавай, Малкълм.

Малкълм Сан сложи ножа под лявото око на мъжа и той почти припадна.

— С това по-късно, *шпионин* такъв — каза Сан на руски със смразяваща усмивка.

Много изкусно, умишлено със злоба Сан бързо нарязва мушамата на ленти, след това моряшката му фланелка, а после и останалите дрехи докато остана гол. Ножът не само не го поряза, дори не го докосна. Внимателното претърсване не даде резултат. Нито обувките, нито токовете, нито подметките.

— Освен да е бил микроточков трансфер, а ние сме го пропуснали досега, трябва да е у него — каза Армстронг.

Сан извади хирургически ръкавици и мехлем и бръкна дълбоко. Мъжът потрепери, изстена и се просълзи от болка.

— *Дю не ло мо* — щастлив каза Сан. Пръстите му изтеглиха мъничка тръбичка в целофанова опаковка.

Когато се увери, че мъжът е добре затворен той надникна в цилиндричния пакет.

— Прилича на „Миолта“ — разсеяно каза той.

Взе малко хартия и загъна целофана внимателно и седна отново срещу мъжа.

— Мистър Меткин подведен сте под отговорност за участие в шпионска дейност срещу правителството на Нейно Величество и всичките ѝ съюзници. Всичко, което кажете ще бъде взето предвид и

използвано като доказателство срещу вас. А сега, сър — продължи той внимателно — вие сте заловен. Ние сме от специалното разузнаване и не се подчиняваме на нормалните — подобно на вашето КГБ. Не искаме да ви нараним, но можем да ви задържим завинаги в единична килия, ако пожелаем. Искामе малко сътрудничество. Само отговорете на няколко въпроса. Ако откажете ще измъкнем със сила информацията, която ни е необходима. Използваме много от техниките на КГБ, а понякога го правим малко по-добре.

Той видя, че в очите на мъжа блесна страх, но нещо му подсказваше, че трудно ще го сломи.

— Как е истинското ви име? Официалното ви име в КГБ?

Мъжът го изгледа втренчено.

— Какъв е чинът ви в КГБ?

Армстронг въздъхна.

— Мога да те предам на моите китайски приятели, друже, ако ги предпочиташ. Те изобщо не те обичат. Твоята Съветска армия прегази цялото село на Малкълм Сан в Манджурия и го изтриха от лицето на земята, както и неговото семейство. Съжалявам, но действително трябва да узная *истинското ти име, чина ти* на „Съветски Иванов“ и *служебното ти положение*.

Отново враждебна тишина. Армстронг помръдна с рамене.

— Продължавай, Малкълм.

Сан се протегна и рязко издърпа отвратителният лост от гнездото му, четиримата мъже обърнаха грубо Меткин по корем и го разпънаха на кръст, Сан вкара желязото. Мъжът нададе вик.

— Чакай... — чакай... — прошепна той — чакай... аз съм Дмитрий — още един вик — Николай Леонов, майор, политически комисар.

— Това е достатъчно, Малкълм — каза Армстронг удивен от важността на улова им.

— Но, сър...

— Това е достатъчно — каза Армстронг остро, умишлено го покровителстваше, както Сан беше преднамерено враждебен и ядосано тресна лоста обратно в гнездото му.

— Вдигнете го — нареди той. Дожаля му за мъжа и унижението му. Но не познаваше неуспеха. Когато трябваше да изтригне информация я получаваше.

Това беше изпитан трик, никога нямаше да проникнат дълбоко, а първият вик беше винаги от паника, а не от болка. Измъчването не се препоръчваше, макар че някои фанатици го правеха въпреки нарежданията. „Това е доста опасна професия — помисли си той мрачно. — Методите на КГБ са по-груби, а китайците имат различно отношение към живота и смъртта, победител и победен, болка и удоволствие — и стойността на един крясък.“

— Не го вземай навътре, мистър Леонов — каза той любезно, след като другите го вдигнаха и сложиха на пейката.

Меткин го заплю и започна да го псува, по лицето му се стичаха сълзи от страх, ярост и безсилие. Армстронг кимна на Малкълм Сан, който извади пригответената превръзка и я задължа здраво върху носа и устата на Меткин.

Тежката отвратително сладка воня на хлороформ изпълни задушната атмосфера. Меткин напразно се опита да се отдръпне, а после притихна. Армстронг провери очите и пулса му, за да се увери, че не симулира колапс.

— Сега можете да го оставите — каза им той. — Справихте се много добре. Ще се погрижа да ви бъдат вписани похвали в досиетата. Малкълм, погрижи се добре за него. Той може да се самоубие.

— Да.

Сан отново седна в клатеция се камион заедно с другите. „Дмитрий Меткин, иначе казано Николай Леонов, майор, КГБ, от «Иванов» и негов политкомисар. Защо такава *голяма риба* се занимава с такава незначителна работа.“

46

20:25 ЧАСА

Линк Бартлет внимателно избра вратовръзката си. Беше с бледосиня риза, светлокафяв костюм и вратовръзката — кафява с червена ивица.

Имаше една отворена бира на скрина. Цял ден спори със себе си дали трябва да се види с Орланда или не, дали да каже на Кейси или да не й каже.

Денят беше добър за него. Първо закуска с Орланда, а после до Кай Так, за да провери самолета си и да се увери, че може да го използва за полета с Дънрос до Тайпей. Обяд с Кейси после вълнението на борсата. След затварянето с Кейси взеха ферибота до Каулуун. Брезентовите транспаранти за буря плющяха от дъжда и закриваха гледката, така, че на палубата те обземаше чувство за клаустрофобия и пътуването не беше приятно. Но с Кейси беше приятно. Той усещаше присъствието й, което се подсилваше от историята с Орланда и дилемата.

— Йан е узнал, нали Линк?

— Така ми се струва. Но той е умен, битката още не е приключила, само първата атака.

— Как може да си възвърне позициите? Основният му капитал е с намалени цени.

— В сравнение с миналата седмица, да, но ние не знаем неговия коефициент на печалба. Тази борса е като играта Йо-Йо, ти сама го каза — и е *опасна*. Йан беше прав за това.

— Обзалагам се, че знае за двата милиона, които даде на Горнт.

— Възможно е. Не би предприел нищо, ако не съществува някакъв шанс. Ще се срещнем ли със Сиймър и Чарли Форестър?

— Да. Полетът на Пан Ам е навреме и ще имам лимузина на разположение. Ще тръгна скоро след като се върнем.

— Мислиш ли, че ще искат да вечерят?

— Не. Ще им трябва време да се адаптират към часовата разлика, преди да им хрумне да гуляят. — Той се намръщи. — Поне така се надявам.

— В колко часа пристига самолетът им?

— 16:50. Ще се върнем към 18.

В шест имаха среща със Сиймър Стайгълър. Форестър не беше добре и веднага си легна.

Адвокатът беше нюйоркчанин, хубав мъж, с чуплива сиво-черна коса и тъмни очи и сенки под очите.

— Кейси ме въведе в детайлите, Линк — каза той. — Изглежда, че сме в отлично състояние.

Според предварителна уговорка, Бартлет и Кейси бяха изложили цялата сделка на адвоката си, с изключение на тайното споразумение относно корабите на Дънрос.

— Има няколко клаузи, които бих искал да включа, за да сме защитени — каза Стайгълър.

— Добре. Но не искам отново да се водят преговори за сделката. Искам тя да бъде запазена в тайна, така както беше в изложението ни.

— А какво става с „Ротуел-Горнт“? Най-добре е да проучиш въпроса, а? Може да издадем фиктивна полица на „Струан“.

— Не — каза Кейси. — *Оставете* Горнт и Дънрос сами, Сеймър. — Те не казаха на Стайгълър и за частната сделка на Бартлет с Горнт. — В Хонконг е много по-сложно отколкото си мислехме. Най-добре е да оставим нещата такива каквито са.

— Така е добре — каза Бартлет. — Оставете Горнт и Дънрос на мен и Кейси. Заемете се само с техните адвокати.

— Какво представляват те?

— Англичани. Много почтени — каза Кейси. — Срегнах се с Джон Даусън на обяд. Дънрос трябваше да присъства, но изпрати Жак де Вил. Той е един от директорите на „Струан“. Занимава се с общите въпроси и отчасти с финанси. Жак е много добър, но Дънрос движи и решава всичко. Това е.

— Дали да не извикаме Даусън по телефона още сега? Ще се срещна с него на закуска, да кажем в осем, тука.

Бартлет и Кейси се засмяха.

— Не става, Сиймър. Най-спокойно ще бъде около десет и двучасов обяд. Те ядат и пият така, сякаш е за последен път и всичко е

на „стари приятелю“.

— В такъв случай ще се видя с него следобед, когато ще е добродушен и може би ще го понаучим на някой и друг номер — каза Сиймър Стайгълър, а погледът му стана остър. Той потули една прозявка. — Трябва да се обадя в Ню Йорк, преди да захъркам. Имам всички документи за обединението с „G x R“...

— Аз ще ги взема — каза Кейси.

— Освен това купих блок от 200 000 акции от „Ротуел-Горнт“ по 23.50. — Как вървят днес?

— По 21.

— Боже, Линк, ти си *закъсал* с 300 бона — каза Кейси разтревожена. — Защо да не продадеш и да купиш отново? Ако има възможност.

— Не. Ще задържам капитала — Бартлет не беше обезпокоен за капитала на Ротуел, защото беше далеч напред в дела си от номера на Горнт за краткосрочна продажба. — Защо не приключиш за тази вечер, Сиймър? Като станеш сутринта ще закусим тримата заедно, да кажем в осем?

— Добра идея. Кейси ще ми уредиш ли среща с Даусън?

— Това ще е първото нещо. Те ще се срещнат с теб сутринта по някое време. Тай-панът, Йан Дънрос им е казал, че нашата сделка е от първостепенно значение.

— Би трябвало — каза Стайгълър. — Нашата първа вноска по ипотеката ще откачи Дънрос от ченгела.

— *Ако оцелее* — отбеляза Кейси.

— Днес те има, утре те няма, така че нека да се *забавляваме*. — Това беше една от любимите реплики на Сиймър и фразата му все още кънтеше в главата на Бартлет. Днес те има, утре те няма... като пожара снощи. Можеше и да свърши зле. „Можех да си тресна главата така както направи онзи нещастник Пениуърд. Човек не знае кога ще му дойде редът. Твоята злополука, твоят куршум, или твоята беда. Отвън или отвътре. Като татко! Господи — загорял и здравеняк, едва ли е бил болен и ден през живота си, а после рак и за три месеца си замина — беше страшен за гледане и умря в големи мъки.“

Бартлет усети, че внезапно изби пот по челото му. Беше ужасно, по време на развода си погребва баща си, майка му се побърка и всичко се разпадаше. Осигуряването на жена му и децата беше несправедливо

уредено. Той едва успя да запази контрол над компаниите, да изплати дължимите суми, без да се налага да разпродава. Все още продължаваше да плаща въпреки, че тя се омъжи повторно — нарастващата издръжка на децата му, както и за тяхното обезпечаване в бъдеще.

„Всеки цент все още е болка, не заради самите пари, а заради несправедливия закон на Калифорния — една трета за адвоката докато смъртта ни раздели, изцеждан от моя и от нейния адвокат. Един ден ще им отмъстя, — за пореден път мрачно си обеща Бартлет. — На тях и на всичките други проклети паразити.“ С усилие ги захвърли настрана. За днес.

— Днес те има, утре те няма, затова нека да се забавляваме — повтори той докато си отпиваше бирата, завърза вратовръзката си и се огледа в огледалото. Без да се суети. Обичаше да живее, без да се самоизтъква и беше в хармония със себе си, знаеше кой е и какво иска. Войната му помогна за това. Оцеляването след развода, оцеляването без нея, откритието за нея и живота му с това откритие — Кейси — единственото прекрасно нещо през цялата тази година.

„Кейси. Какво Кейси?“

Нашите правила са съвсем ясни. Винаги са били такива. Тя ги установи: ако аз имам среща или тя има среща — никакви въпроси и никакви взаимни упреци.

Тогава защо съм така напрегнат сега, когато реших да се видя с Орланда, без да казвам на Кейси?“

Погледна часовника си. Почти беше време за тръгване.

Едно нерешително почукване на вратата и тя веднага беше отворена и нощният Сонг засия.

— Госпожица — съобщи старецът и направи крачка встрани.

Кейси се приближаваше по коридора със сноп хартии и тетрадки в ръка.

— О, здрасти, Кейси — каза Бартлет, — тъкмо щях да ти се обадя.

— Здрасти, Линк — извика тя, а после каза — *Doh jeh* — на кантонезки на стареца. Походката ѝ беше щастлива, когато влезе в апартамента с две спални. — Има нещо за теб.

Тя му подаде куп телекси и писма и отиде до барчето, за да си налее едно сухо „Мартини“. Беше във всекидневни дрехи, сив

панталон, който подхождаше на слабата ѝ фигура, сиви обувки с равни подметки и сива копринена риза, отворена около врата. Косата ѝ беше вързана отзад. Тази вечер беше с очила, а не както обикновено с контактни лещи.

— Първите няколко се отнасят до обединението „G x R“. Подписано, подпечатано, доставено, влизаме във владение на втори септември. Има потвърдено заседание на Управителния съвет за петнадесет часа в Лос Анжелос — така имаме на разположение много време, за да се върнем. Аз по...

— Оправи легло, господарю? — прекъсна я важно нощният Сонг от вратата.

Бартлет отвори уста, за да каже „не“, но Кейси вече му даде знак с глава.

— *Um ho* — каза тя любезно на кантонезки като произнасяше думите добре и грижливо — *Cha z'er, doh jeh* — не, благодаря, направете го по-късно.

Нощният Сонг я изгледа глупаво.

— К'во?

Кейси повтори. Старецът изсумтя раздразнен, че Златни Косми показваше лошо възпитание, като се обръщаше към него на неговия език.

— Оправи легло, *айейа!* Сега, *айейа?* — запита той на лош английски.

Кейси повтори репликата на кантонезки и отново никаква реакция, отново започна, после спря отегчено и каза на английски:

— О, няма значение! Не сега! Можеш да го направиш по-късно.

Нощният Сонг засия като я накара да преклони глава.

— Да, госпожице.

Той затвори вратата с достатъчно силно затръшване, за да отбележи своята победа.

— Магаре — промърмори тя. — Трябваше да ме разбере. Знам, че го казах правилно, Линк. Защо така упорито се правят, че не разбират? Опитях с моята прислужница, но всичко, което каза тя също беше „К'во?“ — тя се засмя напук на себе си докато имитираше грубото гърлено „К'во казва, *айейа?*“

Бартлет се засмя.

— Те са само неуки. Но ти къде научи китайски?

— Това е кантонезки. Взех учител — намерих един час време тази сутрин, мислех си, че би трябвало поне да мога да кажа: Здравсти, добро утро, дайте ми сметката, моля... обикновени неща. Дявол да го вземе, сложно е. Всичките тези тонове. В кантонезкия има седем тона, т.е. седем начина за произнасянето на една дума. Молиш за чек, това е *mai dan*, но ако сгресиш мъничко, това вече ще означава пържени яйца — те също са *mai dan*, и единият ще ти даде 50, келнерът ще ти донесе пържените яйца, просто те слагат на място.

Тя отпи от мартинито си и си сложи една маслина.

— Имах нужда от това. Искаш ли още една бира?

Бартлет поклати глава в знак на отказ.

— Това е чудесно — беше изчел всички телекси. Кейси седна на канапето и отвори бележника си.

— Обади се секретарката на Винченцо Банастазо и ме помоли да потвърдя резервацията на апартамента му за събота...

— Не знаех, че ще идва в Хонконг. А ти?

— Мисля, че си спомням, че каза нещо за ходене в Азия миналия месец на пистата в Дел Мар, по времето, когато Джон Чен беше там. Това за Джон е ужасно, нали?

— Надявам се, че ще хванат онези Бивши вълци. Мръсници, да го убият и да сложат онзи знак върху него по този начин. Написах съболезнователно писмо от нас до баща му и съпругата му Дайан. Спомняш ли си, че се видяхме с нея у Йан и в Абърдийн. Господи, струва ми се, че беше преди един милион години.

— Да — Бартлет се намръщи. — Аз още не мога да си спомня Винченцо да е казал подобно нещо. Тук ли ще отседне?

— Не, той иска да е в Хонконг. Потвърдих резервацията в „Хилтън“ по телефона, а утре ще го направя лично. Пристига в събота със сутрешния полет от Токио. — Кейси го погледна над очилата си. — Искаш ли да ти планирам среща?

— Колко време ще остане?

— За уикенда. Няколко дена. Знаеш колко са неопределени неговите работи. Какво ще кажеш за събота след състезанията? Ще бъдем откъм страната на Хонконг и ако не можем да пояздим ще си направим една лека разходка от Хепи вели.

Бартлет щеше да каже „Нека да е в неделя“, но в този момент се сети за Тайпей.

— Добре, в събота след състезанията — забеляза погледа ѝ. — Какво?

— Просто се чудех какво *представява* Банастазио?

— Когато купи четири процента от капитала на „Пар-Кон“ — каза той — ние го прокарахме чрез Сиймър, СЕК и няколко други, всички бяха доволни, че парите му са чисти. Никога не е арестуван или подвеждан под отговорност, въпреки че има много слухове. Не ни е създавал неприятности, никога не е искал да влезе в нито един управителен съвет, не идва на събранията на акционерите, винаги ми дава своето пълномощно и идва с парите си, когато имаме нужда. — Той се взря в нея — *Така че?*

— Така че нищо, Линк. Знаеш моето мнение за него. Съгласна съм, че не можем да си вземем капитала обратно. Той купи свободно и открито, а и най-напред попита. — Тя намести очилата си и си отбеляза нещо. — Ще уговоря срещата и ще бъде любезна както винаги. По-нататък: Банковата сметка на нашата компания във „Виктория бенк“ е действаща. Внесох 25 000, а това е чековата книжка. Установихме въртящ се фонд и „Фърст сентръл“ може във всеки момент, когато пожелаем, да прехвърли началния капитал от седем милиона на сметката. Там има телекс — потвърждение. Открих твоя лична сметка в същата банка — ето ти чековата книжка с още 25 бона — 20 в хонконгски ценни книжа с ежедневна отсрочка. — Тя се усмихна. — С това можеш да си мушнеш няколко купи с чопсу, и едно хубаво парче нефрит, макар че чувам, че е много трудно да различиш фалшификатите от истинските.

— Не искам нефрит — Бартлет искаше да си погледне часовника, но не го направи, а само отпи от бирата си. — *Следващото?*

— Следващото: Обади се Клиф Берски и помоли за услуга.

— Каза ли му да си гледа работата?

Тя се изсмя. Клиф Берски беше главен изпълнителен директор на техния клон на „Фърст сентръл“ в Ню Йорк. Изключително добросъвестен, педантичен и докарваше Бартлет до лудост с неговите изисквания за перфектна документация.

— Той моли, ако сделката на „Струан“ пробие, да прекараме нашите облигации през... — тя направи справка в бележника си — чрез „Белгиум“ и „Фар ийст бенк“ тука.

— Защо през тях?

— Не знам. Проверявам ги. Имаме уговорка да се видим и да шитнем по нещо с местния изпълнителен директор в осем. „Фърст сентръл“ току-що е купила неговата банка и има клонове тук, в Сингапур, в Токио.

— Ще работим с него, Кейси.

— Разбира се. Искаш ли да вечеряме? Можем да слезем до „Ескофайър“ или да се качим до „Севън дрегънс“, а може би да се поразходим по „Нейтън роуд“ за малко китайска храна. Някъде наблизо. Метеорологът каза, че се очаква още дъжд.

— Благодаря, *но не тази вечер*. Отивам до Хонконг.

— О? Къ... — Кейси спря. — Хубаво. Кога тръгваш?

— Ами сега. Не бързай. — Бартлет видя на лицето ѝ същата онази непринудена усмивка докато погледът ѝ се плъзгаше надолу по списъка, но беше сигурен, че е разбрала къде ще ходи и внезапно изпадна в ярост. Запази спокойствие.

— Какво друго имаш?

— Нищо, което да не може да чака — каза тя по същия приятен начин. — Имам една ранна среща с капитан Джанели във връзка с пътуването ти до Тайпей. Канцеларията на Армстронг изпрати документацията, като временно отменя конфискацията, спирането на скандала. Всичко, което трябва да направиш, е да подпишеш бланката, с което се съгласяваш да се върнеш в Хонконг. Пиша вторник на нея. Добре ли е така?

— Разбира се. Четвъртък е началото на атаката.

Тя се изправи.

— Това е за тази вечер, Линк. Ще се свържа с банкера и с другите.

Тя си изпи мартинито и сложи чашата обратно на огледалния шкаф.

— Не тази вратовръзка, Линк! Синята ще отива повече. Ще се видим на закуска.

Тя му изпрати обичайната си въздушна целувка и излезе с познатото — „Сладки сънища, Линк“.

„Защо, по дяволите, съм толкова смахната? — промърмори силно и ядосано тя. — Кейси нищо не значи. *Кучи син.*“

Без да осъзнава какво точно прави той беше смачкал празната бирена кутия.

„Кучи син. А сега какво? Да забравя ли или да продължа или какво?“

Кейси вървеше по коридора към своята стая и кипеше. „Залагам си живота, че той ще излиза с онази проклета скитница. Трябваше да я удавя докато имах тази възможност.“

Тогава забеляза, че нощният Сонг е отворил вратата ѝ заради нея и я държи с усмивка, която изтълкува като самодоволна.

— Разкарай се оттука! — изръмжа тя, преди да успее да се спре, после затръшна вратата, хвърли хартиите и бележника си на леглото, готова да заплаче. „Не бива да плачеш — заповяда си тя. — Нито един проклет мъж в никакъв случай няма да те кара да страдаш. В никакъв случай.“ Тя се втренчи в пръстите си, които трепереха.

— О-о, *по дяволите* всички мъже!

— Извинете ме, ваше превъзходителство, търсят ви по телефона.

— Благодаря, Джон. — Сър Джефри Алисън се обърна с гръб към Дънрос и останалите. — Бихте ли ме извинили за момент, господа?

Те бяха в правителствената къща, официалното жилище на губернатора. Над „Сентръл“ френските врати бяха отворени, за да влезе вечерната прохлада, въздухът беше свеж и миришеше на измито, дърветата и храстите приятно шумоляха. Губернаторът премина през препълнения салон, където сервираха напитки и закуски преди вечеря, много доволен от начина, по който протичаше вечерта досега. Изглежда всички се забавляваха. Имаше приятни разговори, смях и все още никакви търкания между хонконгските тай-панове и парламентаристите. По негова молба Дънрос положи извънредни усилия да утеши Грей и Бродхърст. Дори Грей изглежда беше улегнал.

Помощникът затвори вратата на кабинета му и го остави насаме с телефона.

— Ало?

— Извинете за безпокойството, сър — каза Крос.

— А, здравей Роджър — губернаторът усети, че сърцето му прескочи. — Не ме безпокоиш — каза той.

— Две много добри информации, сър. *Доста важни*. Дали ще бъде удобно да намина?

Сър Джефри погледна порцелановия часовник на полицата над камината.

— До петнадесет минути ще поднесат вечерята, Роджър. Къде си сега?

— Само на три минути от вас, сър. Няма да забавя сервирането на вечерята. Но ако предпочитате мога да го направя и после.

— Ела сега, мога да използвам добрата информация. С цялата тази работа с банката и със стоковия пазар. Използвай градинската врата, ако желаеш. Джон ще те посрещне.

— Благодаря, сър — телефонът изключи.

Шефът на тайното разузнаване имаше ключ за желязната градинска порта, която се намираше във високите стени наоколо.

Точно след три минути Крос пресичаше терасата с лека походка. Земята беше много мокра. Той внимателно си избърса краката, преди да влезе през френските прозорци.

— Хванахме доста тлъста риба, сър, *вражески агент*. Хванахме го на местопрестъплението — каза тихо той. — Майор от КГБ, от „Иванов“ и е негов политкомисар. Той е във връзка с един американец от атомния самолетоносач.

Лицето на губернатора почервения.

— Ах, този чумав „Иванов“. Боже мили, Роджър, майор така ли? Даваш ли си сметка за дипломатическата и политическата буря, която ще се разрази?

— Да, сър. Затова си помислих, би било най-добре да се консултирам веднага.

— Какво по дяволите правеше онзи?

Крос подробно изложи фактите.

— Да. Разбира се и двамата отказват да признаят, че са замесени в шпионаж. Морякът отрече да е имало тайник, отрече всичко. Каза, че е спечелил двете хиляди долара, които намерихме у него на покер. Детинщина е да лъжеш щом веднъж са те пийнали, детинщина е да усложняваш нещата — в края на краищата ние винаги се добираме до истината. — Крос връчи големия кафяв плик — това са снимки осем на десет, кадър по кадър.

Губернаторът не отвори плика.

— За какво се отнасят те? Най-общо?

— Една серия показва част от наръчник за управление на корабния радар. — Крос се поколеба. — Другата серия е фотокопие на митническа декларация за арсенала на самолетносача, амуниции, снаряди и бойни глави. Количества, качества, брой и място за съхраняване на кораба.

— Иисусе Христе! Даже и ядрените бойни глави? Не, моля те, не ми говори — сър Джефри впери поглед в Крос. — Е, Роджър, чудесно е, че информацията не е попаднала във вражески ръце. Ти заслужаваш поздравления. Нашите американски приятели също ще са доволни и ще са ти *задължени*. Мили Боже, в ръцете на специалисти тази информация би направила беззащитно цялото управление.

— Да, сър — усмихна се Крос леко. Сър Джефри го изучаваше.

— Но какво да правим с този ваш майор?

— Веднага бих го изпратил в Лондон със специален ескорт от РАФ. Мисля, че трябва да го разпитат там, въпреки че ние имаме по-добро оборудване, с повече практика сме и по-добре обучени. Безпокоя се, че неговите началници до един час със сигурност ще са узнали и много вероятно е да се опитат да го спасят или да го убият. Биха могли дори да използват краен дипломатически натиск, за да ни принудят да го върнем на „Иванов“. Освен това, ако Китай и националистите разберат, че сме хванали такава риба, биха се опитали сами да се сдобият с нея.

— Ами американският моряк?

— Разумно е веднага да го предадем на ЦРУ заедно с негатива от филма и тези — това са единствените копия, които направих. Проявих ги и ги направих сам поради съображения за сигурност.

— Предполагам, че Роузмънт би бил най-подходящия човек.

— Да, сър.

Очите на сър Джефри станаха студени.

— Роджър, ти имаш копия от *всички* мои списъци за гости, нали?

— Не, сър. Преди половин час се обадох в консулството, за да разбера къде е той. И те ми казаха.

Сър Джефри пак го погледна изпод рунтавите си вежди — му вярваше. Беше сигурен, че шефът на Специалното разузнаване наистина знае кого и кога е канил. „Няма значение — помисли си той раздражено — това му е работата. И залагам златна гвинея срещу

поничка, че тези снимки не са единствените копия, които е направил Роджър, защото знае, че нашето адмиралтейство също би ги разгледало с удоволствие, а негово задължение е да ги осигури.“

— Всичко това може ли да има някаква връзка с работата на А. М. Г.?

— Не. В никакъв случай — каза Крос, а губернаторът си помисли, че за миг е чул трептене в гласа на Крос. — Не мисля, че има някаква връзка.

Сър Джефри стана от високия стол, направи няколко крачки, премисляйки различните възможности. „Роджър е прав. Китайското разузнаване от двете страни на бамбуковата ограда ще се заинтересува. Ето защо е много по-добре шпионинът да е по-далеч оттук. Тогава никой няма да бъде изкушен — поне не тук.“

— Мисля, че трябва веднага да приказвам с министъра.

— Може би при тези обстоятелства, сър вие бихте могли да информирате министъра, че съм изпратил майора до Лондон с екс...

— Заминал ли е вече?

— Не, сър. Но в моя власт е да го изпълним, ако сте съгласен.

Сър Джефри пак погледна часовника.

— Много добре. Сега в Лондон е обедно време. След час и нещо ще го информирам. Това време достатъчно ли е?

— О, да. Благодаря ви сър. Всичко е уредено.

— Предположих.

— Ще започна да дишам много по-спокойно щом този е на път за вкъщи, сър. Благодаря.

— Да, а морякът?

— Може би бихте могли да попитате министъра дали да го предадем на Роузмънт, сър.

Имаше дузина въпроси, които сър Джефри би искал да зададе, но не зададе нито един от тях. От дълъг опит знаеше, че не е добър лъжец, затова колкото по-малко знаеше, толкова по-добре беше.

— Много добре. А сега каква е втората „добра“ новина? Уверен съм, че тази ще е по-добра.

— Хванахме къртицата, сър.

— Добре. Отлично! Много добре. Кого?

— Старши суперинтендант Куок.

— Не може да бъде!

Крос не си позволи да изрази задоволството си.

— Съгласен съм, сър. Дори и така да е суперинтендант, Куок е комунистическа къртица и шпионира за КНР.

Крос разказа как са проникнали под прикритието на Брайън Куок.

— Предполагам, че суперинтендант Армстронг ще трябва да поеме командването, или Спектакъл Уу. Вземам го в специалното разузнаване, сър.

Поразен, сър Джефри гледаше... през прозореца.

— Спаси душата ми. Младият Брайън! Защо? Щеше да стане помощник-комисар след година-две... Предполагам, че няма грешка.

— Не, сър. Както казах, доказателството е неопровержимо. Разбира се все още не знаем как и защо, но скоро ще научим.

Сър Джефри чу края и видя слабото, строго лице и студени очи и изпита голямо съжаление към Брайън Куок, когото харесваше от много време.

— Дръжте ме в течение. Може би ще разберем какво кара хора като него да вършат това. Боже били, такъв чаровник и първокласен играч на крикет. Да, дръжте ме в течение.

— Разбира се, сър — Крос стана. — Интересно. Никога нямаше да се досетя защо беше толкова антиамерикански настроен — това беше единственият му недостатък. Сега вече е ясно. Трябваше да забележа това. Съжалявам сър, и извинете за прекъсването на вечерта.

— Заслужаваш поздравления, Роджър. Щом ще изпращаме съветски агент в Лондон, може би ще изпратим и Брайън Куок? Поради същите причини.

— Не, сър. Не мисля така. Можем да се заемем с Куок тук, много по-бързо и много по-добре. Ние сме тези, които имат нужда да знаят онова, което той знае — в Лондон няма да го разберат. Куок е *изменник* на Хонконг, не на Великобритания. Той е придобивка за КНР — онзи другият е руснак. Двамата не могат да бъдат съпоставени.

Сър Джефри въздъхна тежко — знаеше, че Крос е прав.

— Съгласен съм. Това наистина беше един ужасен ден, Роджър. Първо фалитите на банките, после стоковият пазар... смъртните случаи нощес, бедният сър Чарлз Пениуърд и жената на Токс..., а тази сутрин смъртните случаи при калните свличания в Абърдийн... рушенето на „Нубъл хаус“... А изглежда, че бурята ще се развие в

ужасен тайфун, който вероятно ще провали надбягванията в събота. А сега и твоите новини, един американски моряк предава страната си, кораба и честта си за нищожни 2 000 долара.

Крос пак се усмихна с тънката си усмивка.

— Може би 2 000 долара не са били нищожна сума за него?

Живеем в ужасни времена, щеше да каже сър Джефри, но знаеше, че въпросът не е във времената. Всъщност хората, чиято алчност, гордост, похот, сребролюбие, ревност, лакомия, гняв и по-голямата страст за власт или пари управляваха света и винаги ще го управляват.

— Благодаря ти, че дойде Роджър. Още веднъж те поздравявам. И така, ще кажа на министъра. Лека нощ.

Той наблюдаваше отдалечаването на Крос — висок и уверен. Когато железната врата във високата стена се затвори, сър Джефри Алисън зададе истинския въпрос:

— Кой е *къртицата* в моята полиция?

Докладът на А. М. Г. беше напълно чист. Предателят е предимството на руснаците, а не на КНР. Брайън Куок е бил случайно. Защо Роджър не изтъкна очевидното?

Сър Джефри помръдна с рамене. Ако Брайън беше къртицата, тогава всеки един би могъл да бъде. *Всеки.*

Още преди да беше махнал пръста си от звънеца вратата се отвори широко.

— О, Линк — възкликна Орланда задъхана от щастие, реших, че си се отказал. Моля влизай.

— Съжалявам, че закъснях — каза Бартлет, покорен от красотата ѝ, от чудесната ѝ топлина. — Движението е претоварено, дявол да го вземе, а фериботите са претъпкани и не можах да се добера до телефон.

— Ти си тук, така че не си закъснял изобщо. Вече се страхувах, че... — След това добави стремително — Страхувах се, че няма да се върнеш тази вечер и ще бъда сама. — Ето, каза си всичко. — Но толкова съм щастлива, че те виждам и нищо не ме интересува.

Тя застана на пръсти и го целуна — една бърза, щастлива целувка — хвана ръката му и затвори вратата.

Парфюмът ѝ беше нежен и едва доловим, но той го усети като физическо присъствие. Роклята ѝ беше до коленете от бял шифон, който шумолеше при движение.

— Толкова се радвам, че си тук — повтори тя, взе чадъра му и го постави на закачалката.

— И аз.

През нощта стаята беше още по-привлекателна, най-вече от светлината на свещите. Високите, стъклени врати на терасата бяха отворени и през тях влизаше въздух. Те бяха точно до облаците, а градът се простираше надолу по планината към морета. От време на време светлините изчезваха, когато малки части от облаците се носеха към морето. Каулуун се губеше в мъгла и пристанището почти не се виждаше, но той знаеше, че корабите са там, виждаше огромния самолетоносач на кея, величествената му ъглова палуба беше огряна от

светлини, както и реактивните самолети с острите си муцуни — американското знаме висеше влажно и отпуснато.

— Хей — извика той, облягайки се на парапета на терасата — каква прекрасна нощ, Орландо.

— О, да, така е. Ела да седнеш.

— Иска ми се да се полюбувам на гледката, ако нямаш нищо против.

— Но, разбира се всичко, което искаш ми харесва, *всичко*. Този костюм ти стои отлично, Линк, а вратовръзката ти е страшна.

Искаше да му направи комплимент, макар че не мислеше, че вратовръзката много му подхожда. Няма значение, че той няма усет за цветовете като Куилън. Има нужда от помощ. „Ще направя онова, на което ме е научил Куилън — няма да критикувам, а ще изляза и ще купя една вратовръзка и ще му я подаря. Ако я хареса — чудесно, ако ли не — няма значение, защото важното е, че *той* е онзи, който я носи. Синьо, синьо ще подхожда на очите на Линк и ще отива повече на тази риза.“

— Благодаря, ти също много ми харесваш.

Той си спомни какво каза Кейси за вратовръзката и как го доведе до ярост тази вечер. Беше ядосан през целия път с ферибота, през цялото време докато чакаше такси. Той попречи и наруга старата жена, която го настъпи по краката докато се буташе, за да се качи преди него в таксито.

Едва сега градусът на яростта му спадна.

„Удоволствието на Орландо, когато ме видя направи това. Минаха години откакто Кейси грейваше като новогодишна елха или казваше всичко, когато аз... *дявол да го вземе*. Няма да се притеснявам за Кейси тази вечер.“

— Гледката е фантастична, а ти си хубава като картина!

Тя се засмя.

— Ти също и... о, твоето пиене, извинявай... — завъртя се и отиде към кухнята, полата ѝ летеше. — Не зная защо, но ме караш да се чувствам като ученичка — извика тя. След миг се върна. На подноса имаше пръстен съд с пате и кръгчета от прясно изпечен хляб и бутилка ледена бира. — Надявам се, че е това, което трябва.

Това беше „Анвайзер“.

— Откъде знаеш моята марка? Как разбра какво обичам?

— Ти ми каза тази сутрин, не си ли спомняш? — топлината ѝ отново го заля. — Както и, че обичаш да я пиеш от бутилката.

Той взе бирата и ѝ се усмихна.

— И това ли ще го има в статията?

— Не. Реших да не пиша за *теб*.

— Защо?

Тя си сипа чаша бяло вино.

— Реших, че никога не бих могла да бъда справедлива в една статия, затова няма да пиша. Освен това, не мисля, че ти би искал.

Ръката ѝ се доближи до сърцето ѝ.

— Честен кръст и нека да умра, никаква статия, всичко ще остане между нас. Никаква статия, никаква журналистика, кълна се в Богородица, — добави тя.

— Ей, няма нужда да драматизираш.

Видя искреността, изписана на лицето ѝ и изцяло ѝ повярва. Изпита облекчение. Статията беше единственият недостатък, единствената *опасна* точка за него — това и фактът, че е журналистка. Наведе се напред и я целуна леко, умишлено леко.

— Подпечатано с целувка. Благодаря.

— Да.

Те погледнаха панорамата за малко.

— Дали за добро спря дъждът?

— Не, Линк. Ние имаме нужда от серия бури, за да напълнят язовирите. Да останеш чист е така трудно, а все още имаме вода веднъж на четири дни. — Тя се усмихна дяволито като някое дете. — Снощи в проливния дъжд се съблякох и се изкъпах тук. Беше фантастично. Дъждът беше толкова силен, че дори си измих косата.

Той се развълнува като си я представи гола, тук през нощта.

— Добре е да внимаваш. Парапетът не е чак толкова висок. Не бих искал да паднеш.

— Странно, плаша се до смърт от морето, а височината ни най-малко не ме притеснява. Ти действително спаси живота ми.

— Хайде, хайде. Щеше да го направиш и без мен.

— Възможно е, но ти със сигурност спаси моя *престиж*. Без тебе, съвсем сигурно, щях да стана за смях. Затова благодаря.

— А това е по-важно от *живота* тук, нали?

— Понякога да. Така е. Защо го казваш?

— Просто си мислех за Дънрос и Куилън Горнт. Тези двамата се атакуват в повечето случаи непонятно.

— Да. Ти си прав разбира се — добави тя замислено. — От една страна са чудесни мъже, от друга — дяволи.

— Какво искаш да кажеш?

— И двамата са безмилостни, много силни, много твърди, много вещи и... добре се оправят в живота — докато говореше тя намаза едно от препечените кръгчета с пастет и му го подаде. Ноктите ѝ бяха дълги и съвършени. — Китайците имат поговорка: „*Chan ts'ao, chu ken*“ — когато плевиш, изтръгвай бурените из корен. Корените на тези двамата са проникнали дълбоко в Азия, много дълбоко. Ще бъде трудно да се изтръгнат. — Тя отпи от виното си и се усмихна леко. — Вероятно неподходяща идея, поне за Хонконг. Още малко пастет?

— Да. Чудесно е. Ти ли го направи?

— Да. Това е една стара английска рецепта.

— Защо няма да е добро за Хонконг?

— О, може би защото те се балансират един друг. Ако единият съсипе другия, нямам предвид точно Куилън или Дънрос, а компаниите „Струан“ и „Ротуел-Горнт“, Ако единият изяде другия вероятно онзи, който остане би бил твърде силен, вероятно няма да има никаква конкуренция и тогава тай-панът може би ще стане твърде алчен, може би ще реши да направи дъмпинг в Хонконг. — Тя колебливо се усмихна. — Извинявай... аз говоря твърде много. Това е само една идея. Още една бира?

— Разбира се, след малко, благодаря, но това е интересна мисъл.

„Да, мислеше Бартлет, и то мисъл, която не ми е хрумвала, нито на Кейси. Дали тези двамата са необходими един на друг?

А Кейси и аз? Необходими ли сме ние един на друг?“

Той видя, че тя го наблюдава и ѝ се усмихна в отговор.

— Орланда, не е тайна, че обмислям сделка с един от тях. Ако ти беше на мое място, кого би избрала?

— Нито един от двамата — изведнъж каза тя и се засмя.

— Защо?

— Ти не си британец, не си един от „старите момчета“, не си член по наследство на нито един клуб и колкото и пари и каквато и мощ да имаш тук, в края на краищата мрежата на „старите момчета“ ще реши какво ще стане.

— Смяташ, че няма да мога да направя сделка?

— Нямах предвид това, Линк. Ти ме попита за „Струан“ или „Ротуел-Горнт“ и за това дали да направиш сделка с някой от тях. Ако го направиш накрая победителите ще са те.

— Толкова ли са умни?

— Не. Но те са азиатци, те са от тази земя. Тук казват: „*Tien hsia wi ya i ran hei*“ — всички врани под небето са черни, което означава, че всички тай-панове са еднакви и ще се обединят, за да унищожат чужденеца.

— Така, че нито Йан, нито Куилън ще посрещнат доброжелателно един партньор, така ли?

Тя се поколеба.

— Струва ми се, че излизам извън сферата на моята компетентност, Линк. Аз не разбирам много от бизнес. Работата е там, че никога не съм чула някой американец да е дошъл тук и да е преуспял.

— Ами Билтмън, „Суперфудс“ и това, че те поеа централните магазини на Х. К.?

— Билтмън е за посмешище. Всички го мразят и се надяват, че ще си разбие главата, дори Паг... Пагмайър. Куилън е сигурен, че това ще стане. Не, дори Купър и Тилмън не успяха. Търговци — янки и първоначално бяха дори под крилото на Дърк Струан. Имат и родствени връзки, семейство Струан и семейство Купър. Хег Струан омъжи най-голямата си дъщеря, Ема, за стария Джеф Купър, когато изкуфя започнаха да го наричат стария орлов нос. Мълвата говори, че женитбата е била откуп за това, че ѝ е помогнал да унищожи Тайлър Брок. Чувал ли си за тях, Линк? Семейство Брок, сър Морган и баща му Тайлър и Хег?

— Питър Марлоу ни разказа някои от историите.

— Ако искаш да узнаеш за *истинския* Хонконг трябва да разговаряш с леличка Блестящи очи, това е Сара Чен, неомъжената леля на Филип Чен! Тя е велик образ и остра като игла. Казва, че е на осемдесет и осем, но аз смятам, че е по-стара. Баща ѝ беше сър Гордън Чен, незаконният син на Дърк Струан от неговата любовница, а майка ѝ беше известната красавица Карин Юан.

— Коя е тя?

— Карин Юан е внучка на Роб Струан. Роб е доведен брат на Дърк и имаше любовница, която му роди дъщеря Изабел. Изабел се омъжи за Джон Юан, незаконен син на Джеф Купър. Джон Юан беше добре известен пират и контрабандист на опиум, а Изабел почина, известна като страстна комарджийка, която пропиля две от състоянията на съпрузите си при игра на ма-джонг. Така, че Карин дъщерята на Изабел и Джон, се омъжи за сър Гордън Чен, всъщност тя беше негова втора съпруга, по-скоро наложница, независимо, че това беше съвършено законна женитба. Тук, дори сега, ако си китаец, можеш да имаш колкото съпруги си пожелаеш.

— Това е удобно!

— За един мъж — да! — Орланда се засмя. — Така, че този мъничък клон от рода Юан са от Купър — Т'Чънг и Чен произхождат от Дърк Струан, Суг, Тун и Гонг са от художника Аристотел Куанс. Тук в Хонконг е обичай децата да носят имената на майките си, обикновено някое неизвестно момиче, което е било продадено от родителите си, за да правят любов с него.

— От родителите?

— Почти винаги. „*T'unag t'ien yu ming*“ — слушай небесата и следвай съдбата. Особено, когато умираш от глад. — Тя повдигна рамене. — Няма нищо срамно в това, Линк, това не накърнява репутацията ти, *не и в Азия*.

— Каква е причината да знаеш толкова много за Струан и Купър, за любовниците и т.н.?

— Това тук е малко място и ние всички обичаме тайните. В Хонконг няма истински тайни. Аборигените, истинските аборигени знаят почти всичко за другите. Нашите корени са надълбоко. Не забравям, че Чен, Юан и Сунг са евроазиатци. Както ти казах, евроазиатците се женят за евроазиатци, затова трябва да знаем *от кои сме*. Нито британците, нито китайците ни искат за съпруги, а само за метреси или любовници. — Тя отпи от виното си и той се възхити от деликатността на движенията ѝ и нейната изтънченост. — За китайските семейства е обичай да записват родословието си в селската книга, която е единственият регистър, който имат. Никога не са имали свидетелства за раждане. — Тя се усмихна. — Да се върнем на твоя въпрос. И Дънрос и Куилън ще посрещнат с удоволствие парите ти и

връзките ти в САЩ. И с всеки от тях би направил пари тук, ако си съгласен да бъдеш мълчалив партньор.

Бартлет замислено зарея поглед навън.

Тя чакаше търпеливо, оставила го на собствените му мисли. „Добре, че Куилън беше толкова добър учител и толкова умен мъж — помисли си тя. — И така мъдър. Той отново се оказа *прав*.“

Тази сутрин тя му се обади обляна в сълзи, за да докладва какво се е случило.

— Ах, Куилън, мисля, че развалих всичко.

— Какво каза ти и какво каза той?

Тя му разказа точно и той я успокои:

— Не смятам, че имаш за какво да се безпокоиш, Орланда. Той ще се върне. Ако не тази вечер, утре.

— О, сигурен ли си?

— Да. А сега си избърши сълзите и слушай. — Обясни й какво да прави, какво да облече и преди всичко да бъде жена.

„Колко съм щастлива, че съм жена“ — помисли си тя и с тъга си спомни отминалите дни, когато бяха щастливи с Куилън, тя на деветнадесет, вече негова метреса от две години, без да се срамува или страхува от леглото, или от него или от себе си. Понякога отиваха на среднощно пътуване с неговата яхта само те двамата и той я учеше.

— Ти си жена и *Хонконг уап* така, че ако искаш да живееш добре и да притежаваш всички хубави неща, да бъдеш ценена, обичана, любена и да си в безопасност — бъди жена.

— Как, любими?

— Мисли само за моето удоволствие и за моята наслада. Дай ми страст, когато имам нужда от това, спокойствие, когато трябва и щастие и свобода през цялото време. Готви майсторски, изучи прекрасните вина, винаги бъди дискретна, защитавай имиджа ми и никога не бъди заядлива. В замяна на това аз ще правя всичко каквото е необходимо със същата страст. Но, това е, което искам от теб, не помалко. Ти искаше да бъдеш *моя* държанка. Аз ти казах всичко това, преди да започнем и ти се съгласи.

— Зная, че е така и ми харесва да съм *твоя* любовница, но... но понякога се тревожа за бъдещето.

— Няма за какво да се тревожиш. Но знаеш, че нашите правила бяха поставени предварително. Ние ще подновяваме нашия договор

всяка година, в случай, че ти искаш, докато навършиш двадесет и четири, а след това, ако решиш да ме напуснеш, ще ти дам апартамента, достатъчно пари и една прилична зестра за подходящ съпруг. Договорихме се и твоите родители се съгласиха.

Така беше. Орланда си спомни как майка ѝ и баща ѝ одобриха с ентузиазъм връзката, дори сами ѝ предложиха, когато се върна от училище в Америка. Казаха ѝ, че Куилън ги е попитал дали може да се сближи с нея, уверявайки ги, че е влюбен.

— Той е добър мъж — каза баща ѝ — и обеща да те осигури добре, ако се съ согласиш. Изборът остава за теб, Орланда. Ние ти препоръчваме това.

— Но, татко, чак следващия месец ще навърша осемнадесет, а освен това искам да се върна да живея в Щатите. Сигурна съм, че мога да получа зелена карта и да остана там.

— Да, дете, можеш да отидеш — каза майка ѝ, — но *ще бъдеш бедна*. Ние нищо не можем да ти дадем, никаква помощ. Какво ще работиш? Кой ще те подкрепя? По този начин ти можеш да си осигуриш известен доход и да получиш собственост.

— Не, той е толкова *стар*. Той е...

— На един мъж възрастта не му личи така както на една жена. Той е силен и уважаван и от години се отнася добре с нас. Обеща да те обича, а и финансовите споразумения са щедри, колкото и време да останеш с него.

— Но аз не го обичам.

— Говориш абсолютни глупости. Зъбите ще измръзнат, ако устните не ги пазят. Тази възможност, която ти се предоставя, е като косата на феникса и сърцето на дракона. Какво ще направиш в замяна на това? Бъди жена и почитай и се подчинявай на един добър мъж няколко години. И дори след това няма да има край, ако искаш и ако си вярна и умна. Кой може да каже? Жена му е инвалид и си отива. Ако му доставяш удоволствие и го обичаш достатъчно защо пък да не се ожени за теб?

— Да се ожени за *евроазиатка*! Куилън Горнт? — тя избухна.

— Защо не? Ти не си просто евроазиатка, ти си португалка. Той има британски синове и дъщери вече, *айейа*? Времената се менят, дори тук, в Хонконг. Ако дадеш най-доброто от себе си, кой знае? Роди му един син след година-две, с негово разрешение и кой знае? Боговете са

си богове и ако пожелаят могат да изпратят гръм от ясно небе. Не бъди глупава. Любов ли? Какво означава за теб тази дума?

Орландо Рамос гледаше града, без да го вижда. „Колко глупава и наивна бях тогава — помисли си тя. — Наивна и много глупава. Но сега зная по-добре. Куилън много добре ме научи.“

Тя погледна Линк Бартлет.

„Да, аз съм много добре обучена. Да бъда най-добрата съпруга, която някога някой мъж би могъл да има, която Бартлет винаги ще има. Никакви грешки този път. О, не никакви грешки. Куилън ще ми помогне да отстраня Кейси. Ще бъда мисис Линк Бартлет. Всички богове и всички дяволи са ми свидетели, това е онова, което ще стане...“

Тя го наблюдаваше, а на лицето ѝ имаше усмивка, която той не успя да разбере.

— Какво има?

— Мислех си какъв късмет съм имала, че те срещнах.

— Винаги ли правиш комплименти на мъжете?

— Не, само на онези, които ми харесват, а те се срещат толкова рядко, колкото коса от феникс или сърце от дракон. Още пастет?

— Благодаря, малко. Ти не ядеш.

— Пазя се за вечеря. Трябва да спазвам диетата си — аз не съм като теб.

— Аз работя денем. Когато мога играя тенис, голф. А ти?

— Играя малко тенис. Ходя много пеша, но все още вземам уроци по голф.

„Да, полагам големи усилия да съм най-добрата във всичко, което правя и съм най-добрата за теб, Линк Бартлет.“ В тениса беше много добра, а и голф играеше прилично, защото Куилън настоя да се научи, тъй като той ги обичаше.

— Гладен ли си?

— Умирам от глад.

— Ти каза, че искаш китайска храна, нали? Това ли искаш наистина?

Той повдигна рамене.

— За мен няма значение. Каквото искаш ти.

— Сигурен ли си?

— С положителност. Защо, какво би искала ти?

— Ела.

Той я последва. Тя отвори вратата на трапезарията. Масата беше изящно подредена за двама. Цветя и бутилка „Вердичио“ в лед.

— Линк, отдавна за никого не съм готвила. Но сготвих за теб вечеря по италиански. Прясна пица *aglio e olio* — чесън и олио, телешко — *piccata*, зелена салата, еспресо и бренди. Как ти се струва? Ще са ми необходими само двадесет минути, а ти можеш да прочетеш вестника докато чакаш. После можем да оставим всичко на *амата* като се върне и да отидем да танцуваме или да покараме. Какво ще кажеш?

— Обичам италианската кухня, Орланда.

За момент се замисли на кого беше казал, че любимата му кухня е италианската. На Кейси или на Орланда?

Брайън Куок трепна и се събуди. Беше сънувал кошмар, после се събуди, но все още някак си в дълбоката тъмна бездна на съня. Сърцето му подскочаше, мислите му бяха объркани и нямаше никаква разлика между съня и будното състояние. Обзе го паника. Осъзна, че е гол и все още в същата топла тъмнина на килията. Спомни си кой е и къде е.

„Трябва да са ме упоили — помисли той. Устата му беше пресъхнала, главата го болеше. Отново легна на хлъзгавия матрак и се опита да събере мислите си. Смътно си спомни, че беше в канцеларията на Армстронг, а преди това с Крос обсъждаха 16/2 и след това просто се събуди в тази тъмнина, опипвайки стените, за да се ориентира. Чувстваше, че са близо, отпъждаше ужаса от факта, че е предаден и беззащитен в недрата на полицията в една кутийка без прозорци. После изтощителен сън и събуждане и сърдити гласове — дали не сънува това — и после пак сън... не, първо ядене, не яде ли най-напред... да, помия, която те нарекоха вечеря и студен чай...

Хайде, мисли! Важно е да мислиш и да запомниш... Да, спомням си беше противно задушено и студен чай след това, по-късно закуска. Яйца. Дали яйцата бяха най-напред или пък задушеното... да, всеки път светваше за момент докато ядях — точно колкото да се нахраня... не, светлините угасваха и аз всеки път си дояждах в мрак. Спомням си, че си дояждах в мрак и че мразех да ям на тъмно и след това се изпикавах в кофата в тъмнината, връщах се на матрака и отново лягах.

От кога съм тук?“

Той уморено провиси краката си от леглото и залитна към една стена, всичко го болеше. Трябваше да направи гимнастика, да се раздвижи, да се проясни мозъкът му и да е готов за разпита. Не, те няма да го сломят. Той е силен и подготвен и познава някои от уловките.

„Кой ме предаде?“

Усилието да реши това беше твърде голямо за него затова събра сила и направи няколко немощни клякания. Чу глухи стъпки, които приближаваха. Бързешком стигна до леглото и легна, преструвайки се, че спи и сърцето му се сви докато съдържаше страха си. Стъпките спряха. Внезапно едно резе издрънча и се отвори. В килията влезе сноп светлина и една едва различима ръка постави долу метална чиния и метална чаша.

— Изяж си закуската и побързай — каза гласът на кантонезки. — Скоро ще те извикат за нов разпит.

— Слушай, искам... — извика Брайън Куок, но люкът вече беше затворен с щракане и той остана сам в тъмнината с ехото на своите думи.

„Спокойно — нареди си той — успокой се и мисли.“

Килията беше залята от светлина. Очите го заболяха. Когато привикна видя, че светлината идваше от тавана високо горе и си спомни, че я беше виждал и преди. Стените бяха тъмни, почти черни и сякаш притискаха душата му. „Не се притеснявай от това — помисли си той. — И преди си виждал тъмните килии и въпреки, че никога не си участвал в подобен разпит познаваш принципите и някои хитрини.“

Доповръща му се при мисълта за предстоящите мъчения.

Усещаше, че го наблюдават въпреки, че не можеше да види шпионки. Върху чинията имаше две изпържени яйца и дебело парче тръпчив хляб. Хлябът беше леко препечен. Яйцата бяха студени, мазни и неапетитни. В чашата имаше студен чай. Нямахме никакви прибори.

Той жадно изпи чая, опитваше се да удължи удоволствието, но преди още да беше усетил неговия вкус вече го беше изгълтал, а незначителното количество не уталожил жаждата му. *Дю не ло мо*, какво не би дал за една четка за зъби, за бутилка бира и...

Светлината угасна така внезапно както беше запалена. Трябваше му доста време, за да привикне отново. „Спокойно. Приемай всеки ден така както идва, всеки разпит както идва.“

Страхът отново го обзе. Знаеше, че не е истински готов, без достатъчно опит, въпреки че беше минал кратко обучение по оцеляване при залавяне — как да се държиш, ако те хвана врагът. Но КНР не е врагът. Истинският враг са британците и канадците, преструващи се на приятели.

„Не мисли за това, не се опитвай да убеждаваш себе си, опитай се да убедиш единствено тях.

Трябва да съм непоклатим. Трябва да се преструвам, че това е грешка толкова дълго колкото мога да издържа, а после ще им разкажа историята, която съм съчинявал през годините и ще ги объркам.“ Изпитваше непреодолима жажда. И непреодолим глад.

Брайън Куок искаше да запрати празните чаша и чиния в стената и да вика и крещи за помощ, но това щеше да бъде грешка. Знаеше, че трябва да се владее отлично и да пази цялата си сила, за да се бори.

„Използвай главата си. Използвай онова, на което си обучен. Приложи теорията на практика. Спомни си курса за оцеляване в Англия миналата година. А сега какво трябва да правя?“ Спомни си, че в теорията за оцеляване се казваше, че човек трябва да яде, пие, спи винаги когато може, защото не знае кога ще бъде лишен от храна, вода и сън. Не бива да губи усета си за време в тъмното, обезателно да помни, че неговите тъмничари непременно ще направят грешка в определен момент и ако успее да я улови ще се ориентира във времето, ще бъде в равновесие и ще може да се овладее и няма да издаде онова, което не трябва да се издава — точните имена и истинските контакти. Правилото беше премери ума си с тях. Бъди активен, наложи си да наблюдаваш.

Направиха ли някакви грешки? Дали тези дяволски варвари вече са се измъкнали? Само веднъж.

Яйцата! Глупавите британци и техните яйца за закуска.

Почувства се по-добре и вече напълно буден се надигна от леглото и пипнешком затърси металната чиния и постави чашата внимателно до нея. Яйцата бяха студени и със замръзнала мазнина, но той ги сдъвка, изяде хляба и от храната се почувства малко по-добре. Яденето с пръсти в тъмнината беше необичайно и неудобно, особено като няма с какво да избършеш пръстите си, освен в собствената си голота.

Целият потрепери. Почувства се изоставен и мръсен. Мехурът му беше пълен и той тръгна към кофата, прикачена на стената. Вонеше. Сръчно премери нивото в кофата. Беше донякъде пълна. Той се облекчи и отново премери. Изчисли разликата. Ако не са прибавяли допълнителна вода, за да го объркат значи е пикал три или четири пъти. Два пъти на ден? Или четири пъти на ден?

Легна. Повдигаше му се. От стомаха му се надигна вълна, но я потисна и се насили да си спомни за Брайън Куок, но не за Брайън Кар-шун Куок, а за другия почти забравения мъж, който носеше името на родителите си Уу, от рода Пак, а неговото истинско име беше Чутой.

Спомни си Нинг-ток, майка си, баща си и как на шестия му рожден ден го пратиха да учи в Хонконг. Искаше да учи и да порасне, за да стане патриот като родителите си и чичо си, когото видя пребит до смърт на площада в неговото село затова, че е патриот. От роднините си в Хонконг научи, че *патриот и комунист* е едно и също и че не е враг на държавата. Че Куоминтанг бяха също толкова лоши колкото чуждите дяволи, прокарали неравностойни договори за Китай и единственият истински патриот беше онзи, който следваше ученията на Мао. Той се закле в първото от многото тайни братства, които работеха, за да се усъвършенстват. Знаеха, че Мао е част от новата велика вълна от революцията, която ще възстанови независимостта на Китай от чуждите дяволи и техните лакеи и ще ги измете в морето завинаги.

На дванадесет години спечели стипендия.

О, колко горди бяха тайните му учители. След това ходи по варварски земи, научи перфектно техния език. Отиде в Лондон, столицата на най-великата империя, която светът някога бе познавал, знаейки, че тя ще бъде унижена и оставена непотребна някой ден, но тогава в 1937 все още процъфтяваше.

Две години там. Мразеше английското училище и английските момчета... Кити Кити Китаец седи си на опашката... прикриваше омразата и сълзите си. Учителите от новото братство му помагаша, направляваха, задаваха въпроси и даваха отговори, показваха му чудото на диалектиката и на това да си част от истинската революция. Никога не задаваше въпроси, никога нямаше нужда.

След това войната, евакуираха го заедно с всички други ученици и ученички в Канада, прекрасно време във Ванкувър, Британска Колумбия на тихоокеанското крайбрежие, цялата необятност, планини и море и един цъфтящ китайски град. Един нов клон на световното братство, повече учители и винаги някой мъдрец, с когото можеш да поговориш, готов да обясни и да даде съвет. Побеждаваше съучениците си в учебните занимания, в гимнастиката с ръкавици и в

техните спортове. Беше съвършен на крикет и тенис. „Превъзхождай ги Чу-той, сине мой, превъзхождай ги и бъди търпелив заради славата на Партията и на Мао!“ — това бяха последните думи, които изрече баща му, думи запечатани в паметта му от 6-годишна възраст и повторени до смъртното му легло.

С присъединяването си към Кралската канадска конна полиция осъществи част от плана. Беше лесно да изпъкне в КККП със задача в китайския квартал, кейовете и страничните улички, говореше английски, мандарин и кантонезки, неговият диалект Нинг-ток беше дълбоко погребан. Лесно стана отличен полицаи в това разпростряло се красиво градско пристанище. Скоро беше най-цененият китайски експерт във Ванкувър, доверяваха му се, превъзхождаше ги и беше непреклонен срещу престъпленията на триадата, срещу гангстерите от китайския квартал, които се прехранваха от опиум, морфин, проституция и вечното незаконно залагане. Работата му наблюдаваха неговите шефове и също така ръководителите на братството. Те в еднаква степен воюваха срещу бандата, трафика на наркотици и престъпленията. Помагаха му да арестува и да разкрива. Техният таен интерес беше вътрешното функциониране на КККП, как КККП наема и опожарява и издига и съпоставя и разследва и наблюдава и кой какво контролира, къде и как. Изпратиха го за шест месеца от Ванкувър в Отава, за да помогне при разследването на китайска верига за наркотици и за да получи повишение. Лесно е да контролираш престъпление и да получиш повишение, ако работиш и ако имаш приятели сред стотиците *тайни очи* навсякъде.

После войната завърши и кандидатства за полицията в Хонконг — последната част от плана.

Той обаче не искаше да отива, не искаше да си тръгне — обичаше Канада, обичаше и Жанет. Жанет де Боа. Тя беше на деветнадесет от френска Канада, Монреал, говореше френски и английски, родителите ѝ бяха френски канадци от много поколения. Харесваха го и не възразяваха срещу него, защото беше *Chinoise*, както го наричаха на шега. Тогава беше на двадесет и една, вече известен като част от командния състав с голяма кариера пред себе си.

Брайън Куок се размърда. Кожата му беше лепкава и мракът го притискаше. Затвори клепачите си, тежащи като олово и даде воля на мислите си. Върна се към нея и към онова време, онова лошо време в

живота си. Спомни си как спореше с братството, с водача, убеждаваше ги, че ще служи по-добре в Канада, отколкото в Хонконг, където ще бъде един от многото. В Канада е единствен. След няколко години щеше да е напред в йерархията на ванкувърската полиция.

Но всичките му аргументи пропаднаха. Знаеше и му беше мъчно, че те са прави. Ако остане, в края на краищата, щеше да премине от другата страна, да се раздели с *Партията*. Сега имаше много въпроси, останали без отговор, благодарение на това, че прочете секретни доклади за Съюза, КГБ, Гулаг и твърде много приятели канадци и националисти. Хонконг и Китай бяха далеч, далечно беше и неговото минало. Тука беше Жанет и той я обичаше, нарастващата мощ на престижа му сред равните, виждаше ги *равни*, и не *варвари*.

Водачът му напомни неговото минало, че варварите са само варвари, че в Хонконг имаха нужда от него, където битката току-що започваше, където Мао все още не беше председателят Мао, не беше победител, все още се биеше с Чан Кай-ши.

Той с горчивина се подчини. Беше му противно да го насилват, но знаейки, че е в тяхна власт се подчини. Но последваха четири стремителни години до 1949 и изключителната, невероятна, пълна победа на Мао. След това отново се зарови дълбоко, използвайки блестящите се умения за борба с престъпленията, които бяха позор за него, нещастие за Хонконг и петно върху лицето на Китай.

Животът отново стана хубав. Беше предложен за повишение, британците се привързаха към него. Уважаваха го, защото беше учил в отлично училище с отличен английски, характерен за висшата класа, както и защото беше великолепен спортист.

„Сега е 1963, аз съм на 39 и утре... не, не утре, а в неделя е изкачването на хълма, а в събота ще са надбягванията. Ноубъл Стар — дали ще е Ноубъл Стар или Пайлът Фиш на Горнт или Бътърскот Лес на Ричард Куанг или аутсайдерът на Джон Чен Голдън Лейди? Мисля, че бих заложил на Голдън Лейди. Всяко едно пени, което имам, да, спестяванията на целия ми живот. Залагам и Поршето въпреки че е глупаво, но трябва да го направя. Трябва, защото Крос каза, че е време да си оправа живота, но Боже, сега Голдън Лейди куца край конюшнията, залогът е направен и те са заминали и тичат. Хайде, Голдън Лейди, хайде, заради *любовта към Мао*, не обръщай внимание на буреносните облаци и светкавиците, хайде, всичките ми

спестявания и целият ми живот е върху твоя калпав, пълен с въшки прокълнат от Бога, о, Боже, не ме проваляй...”

Отново потъна в дълбоки сънища, лоши сънища, сънища подпомагани от лекарства, и Щастливата долина беше Долината на смъртта. Очите му не почувстваха внимателното включване на светлините нито отварянето на вратата.

Беше време отново да се започне.

Армстронг погледна към приятеля си, изпълнен със съчувствие. Светлините бяха намалени внимателно. До него беше старши агент Малкълм Сан, един пазач от СИ и докторът. Доктор Дорн беше малък, пъргав, леко плешив специалист, вдъхновен и енергичен. Той напипа пулса на Брайън Куок, измери кръвното му налягане и се заслуша в биенето на сърцето му.

— Клиентът е в добра физическа форма, суперинтендант — каза той с лека усмивка. — Кръвното му налягане е доста високо, но това трябва да се очаква.

Той отбеляза, резултатите на една диаграма, подаде я на Армстронг, който погледна часовника си, записа времето и също подписа диаграмата.

— Продължавайте — нареди той.

Докторът напълни спринцовката и особено внимателно инжектира Брайън Куок. Почти нямаше белег, само едно мъничко петънце от кръв, което избърса.

— Време за вечеря, по желание — каза той с усмивка.

Армстронг само кимна. Пазачът от СИ добави вода в кофата и това също беше нанесено на диаграмата.

— Много умно от негова страна да измерва нивото, не мислех, че ще го направи — отбеляза Малкълм Сан. Инфрачервените лъчи правеха лесно наблюдението и на най-незначителните движения на Куок от шпионки, монтирани в светлините на тавана. — *Дю не ло мо*, кой би си помислил, че той е къртицата? Умен. Винаги е бил така дяволски умен.

— Да се надяваме, че бедният нещастник не е чак толкова дяволски умен — отговори раздражено Армстронг. — Колкото по-скоро проговори, толкова по-добре. Старецът няма да се откаже от него.

Останалите го погледнаха. Младият пазач от СИ потръпна. Доктор Дорн наруши неловката тишина.

— Още ли да поддържаме двучасовия цикъл, сър?

Армстронг погледна приятеля си. Първото лекарство в бирата беше около един и половина следобед. Оттогава Брайън Куок беше на втора класификация — химическа схема сън-събуждане-сън-събуждане. На всеки два часа. Инжекции за събуждане точно преди 16.30, 18.30, 20.30 и така ще продължи до 6.30 сутринта, когато ще започне първият сериозен разпит. Десет минути след всяка инжекция затворникът бива принудително изтръгнат от сън, жаждата и гладът нарастват от лекарствата. Храната ще бъде излапвана лакомо, студеният чай ще бъде изгълтван жадно, а лекарствата бързо ще оказват въздействие. Дълбок сън, много дълбок и кратък, подпомаган от следващата инжекция. Смяна на тъмнината с ярка светлина, смяна на метални гласове с тишина. А после събуждане. Закуска. И два часа по-късно — вечеря, и два часа по-късно — закуска. За едно съзнание, което все повече и повече губи ориентация дванадесет часа ще се превърнат в шест дена, повторение на всеки час. Няма нужда от физически мъчения, само тъмнина и липса на ориентация, достатъчно, за да откриеш онова, което искаш да откриеш от врага или да го накараш да подпише онова, което искаш. *Всеки.*

Всеки след седмица сън-събуждане-сън, последван от два или три дена без сън. Всеки.

„О, всемогъщи Боже — помисли си Армстронг — ти, нещастно мръсно копеле, ти ще се опиташ да издържиш, а това изобщо няма да ти е от полза. Изобщо. — Армстронг отново се сети. — Но той не е твой приятел, а вражески агент — просто «клиент» и враг, който години наред е предавал теб, всичко и всички. Вероятно той е тикнал в затвора Фонг Фонг и неговите момчета, които са сега в някоя отвратителна смрадлива килия и получават същото, но без лекари и наблюдение и грижи. И все пак можеш ли да се гордееш с този вид манипулиране, може ли някой цивилизован човек?

Не. Необходимо ли е да се вкарват отвратителни химикали в някое безпомощно тяло?

Не... да, да, така е, да, понякога, и *убиването* понякога е необходимо. Луди кучета, хора — о, да, някои хора са зли и луди кучета. Да. Човек трябва да използва тези модерни психически

способи, развити от комунистите под ръководството на КГБ. Ах, но трябва ли да ги следваме?

За Бога не зная, но зная, че КГБ се опитва да разруши всичко и да ни доведе до тяхното ниво...“

Погледът на Армстронг се фокусира и той видя, че всички са се втренчили в него.

— Какво?

— Да продължим ли с двучасовия цикъл, сър? — повтори обезпокоен лекарят.

— Да. Да, и в 6:30 ще започнем с първия разговор.

— Вие ли ще го водите?

— Такова е нареждането, за Бога — изръмжа Армстронг. — Не можеш ли да четеш, дявол да го вземе?

— О, съжалявам — отвърна веднага докторът. Всички знаеха за приятелството на Армстронг и Куок и за нареждането на Крос той да води разпита. — Искаш ли успокоително, *Стари приятелю*? — попита д-р Дорн загрижено.

Армстронг го напсува и си тръгна ядосан, че е позволил на доктора да го вбеси. Качи се на най-горния етаж до офицерската трапезария.

— Барман!

— Идвам, сър!

Обичайната му халба с бира пристигна бързо, но тази вечер прекрасната тъмна течност, която обичаше — малцова, силна и горчива — не уталожил жаждата му, нито изчисти лошия вкус от устата му. Хиляди пъти се беше измъчвал от въпроса какво би направил, ако ТЕ го заловят и го оставят гол в една такава клетка и познавайки повечето технически похвати и хитрини. „Може би ще се справя. По-добре от бедния нещастник Брайън — помисли си мрачно той. — Бедният човечец знае толкова малко. Да, но дали повечето познания ти помагат, когато ти си «клиентът»?“

Усети кожата си да овлажнява от страх като се сети какво го очаква занапред Брайън Куок.

— Барман!

— Да, сър, идвам!

— Добър вечер, Робърт, може ли да се присъединя към теб? — запита главният инспектор Доналд С. С. Смит.

— О, здравей. Да... седни — каза той равнодушно. Смит седна до него на бара и оправи превръзката на ръката си.

— Как е?

— Както обикновено — Смит кимна и Армстронг си помисли, че прякорът му беше доста уместен. Змията. Смит изглеждаше добре, гладък, гъвкав като змия, излъчваше същата ужасяваща опасност и имаше същия навик да си облизва устните от време на време с върха на езика.

— Боже! Още не мога да повярвам, че е Брайън. — Смит беше един от малкото, които знаеха. — Потресаващо.

— Да.

— Робърт, беше ми наредено от директора на криминалното разследване — най-големия началник на Армстронг — да поема случая с Бившите вълци от теб, докато си зает. И всеки друг, който би искал да поема.

— Всичко е в папките. Старшина Танг-по е моят заместник... той е добър детектив, всъщност много добър. — Армстронг отпи наведнъж голяма глътка бира и добави цинично: — И има добри връзки.

Смит се усмихна само с устни:

— Добре, това е някаква помощ.

— Далеч съм от подобна мисъл, *Стари приятелю*. Източен Абърдийн отнема цялото ми умение. А сега какво става с Бившите вълци. Продължава ли наблюдението на Филип Чен?

— Да. И на жена му. Интересно, че преди Дайан да се омъжи за стария скъперник беше Мей-уей Т'Чънг, нали? Интересно е и, че един от нейните братовчеди е Хамингбърд Санг.

Армстронг се вгледа в него.

— Взел си си домашно.

— Всичко е част от службата! — добави мрачно Смит. — Бих желал да прибера тези Вълци съвсем умно. Вече имаме три уплашени обаждания в Източен Абърдийн от хора, на които Вълците са се обадили по телефона с искане за хюнг-яу „много бързо“ или отвличане. Чувам, че същото е и в колонията. Ако са ни се обадили трима изплашени граждани можеш да се обзаложиш, че на триста не им е стигнал куражът — Смит отпи от уискито си. — Това не е добре за бизнеса, изобщо не е добре. Има толкова много мазнина по кравата.

Ако не хванем бързо Бившите вълци, тези мръсници ще получат много пари — няколко бързи телефонни разговора и парите ще са в пощата, бедните нещастници ще бъдат доволни да дадат откуп, за да се отърват от отвличане.

— Съгласен съм. — Армстронг допи бирата си. — Искаш ли още едно?

Смит кимна.

— Добре. Барман. Смяташ, че има връзка между Джон Чен и Хамингбърд Санг? — Той си спомни Санг, богатия корабен магнат, който според мълвата е отвлечен преди шест години и се усмихна недоверчиво. — За Бога не съм мислил за него от години.

— Аз също. Случаите не си приличат, а ние сложихме неговите похитители в пандиза за двадесет години и те ще изгният там, без да разберем, че вероятно има връзка. — Смит повдигна рамене. — Дайан Чен трябва да е ненавиждала Джон, а в отговор той я е ненавиждал — всички го знаят. Същото е и с Хамингбърд. — Той се засмя. — Другият прякор на Хамингбърд, в търговията така да се каже, е *Ноузи-ноузи*.

Армстронг изсумтя. Той разтърка очи, за да отпъди умората.

— Може би си заслужава да се срещне човек със съпругата на Джон Чен — Барбара. Щях да направя това утре, но... е, сигурно си заслужава.

— Вече си уредих среща. А първо отивам до Ша Чин. Може би тамошните нещастници са пропуснали нещо в дъжда.

— Добра идея. — Армстронг с тревога гледеше как Змията отпива от уискито си.

— Какво си намислил? — попита той, като знаеше, че има нещо.

Смит го погледна в очите.

— Има доста неща, които не са ми ясни в това отвличане. Защо например беше предложена такава голяма награда от Хай Дрегън за пленяването на Джон — жив или мъртъв, любопитно нали?

— Попитай ги.

— Трябва. Попитах един, който познава един от тях. — Змията вдигна рамене. — Нищо. Абсолютно нищо — той се поколеба. — Ще трябва отново да поизровим миналото на Джон.

Армстронг усети как го прониза студ.

— Добра идея.

— Знаеш ли, че Мери го е познавала? Във военнопленническия лагер в Стенли?

— Да. — Армстронг пийна малко бира, но не усети вкуса ѝ.

— Тя може да ни даде насока. Ако Джон е бил, да кажем, свързан с черния пазар в лагера. — Светлосините му очи задържаха светлосините очи на Армстронг. — Може да си струва да се попита.

— Ще помисля за това. Да. Ще помисля за това. — Големият мъж не хранеше лоши чувства към Змията. Ако беше на негово място щеше да направи същото. Вълците бяха много опасни и първата вълна на терор вече заливаше китайското общество. „Колко ли още хора знаят за Мери и Джон Чен? — запита се той. — Или за 40 000, които още изгарят чекмеджето на бюрото ми, изгарят душата ми.“ — Това беше много отдавна.

— Да.

Армстронг надигна бирата си.

— Имаш ли си „приятели“, които да ти помагат?

— Нека само да кажем, че се дават много значителни награди, бързам да добавя с благодарност, от нашето комарджийско братство. — Сардоничната усмивка изчезна от лицето на Смит. И шеговитостта. — Трябва да хванем онези мръсни Вълци много бързо или те наистина ще разстроят нашите планове.

Фор Фингър Уу беше на високата кърма на моторизираната джонка, която се поклащаше сред лекото вълнение на мястото на срещата, доста навътре в морето. Всички светлини бяха загасени.

— Слушай, вълчо лайно, — изсъска той на Смолпокс Кин, който лежеше треперейки на палубата в краката му, обезумял от болка, с ръце привързани към тялото му и тежки вериги. — Искам да знам кой още е във вашата гадна банда и от къде взе монетата, половината от монетата. — Отговор не последва. — Разбуди мръсника.

Гудуедър Пуун услужливо изля още една кофа морска вода върху проснатия младеж. Когато и от това нямаше полза, той се наведе с ножа си. Смолпокс Кин веднага изскимтя и излезе от вцепенението.

— Какво, какво е това, Господи? — изпищя той. — Повече не... какво е това, какво искаш?

Фор Фингър Уу повтори онова, което беше казал. Младежът изписка отново, когато Гудуедър Пуун го бодна.

— Казах ви всичко... всичко... всичко. — Отчаяно, не вярвайки, че във вселената може да съществува толкова много болка, болка, която не можеше да се понесе, той отново избъбри кои бяха членовете на бандата, истинските им имена и адреси, дори за старата бавачка в Абърдийн. — Баща ми ми даде монетата... аз не зная откъде... той ми я даде, без да ми каже къ... той я даде къълнааа сеее... — гласът му заглъхна.

Още веднъж припадна.

Фор Фингър Уу се изплю отвратен.

Дю не ло мо, днешната младеж няма никаква сила на духа!

Нощта беше тъмна и един неприятен вятър подухваше от време на време. Мощният и равномерно работещ мотор, който бръмчеше приятно задържаше неизбежното движение на джонката напред. Бяха на няколко мили югозападно от Хонконг, непосредствено зад морските

пътища, зад водите на КНР и огромното устие на река Пърл до самото пристанище, откритото море беше до дясната страна на кораба. Всички платна бяха свити.

Той запали цигара и се закашля.

— Всички богове проклинат всички *триединни мръсници*.

— Да го събудя ли, пак? — попита Гудуедър Пуун.

— Не. Не, мръсникът каза истината, поне толкова колкото знае.

— Загрубелите пръсти на Уу се протегнаха и нервно докоснаха половинката от монетата, която носеше около врата си под дрипавата си потна риза, за да се увери, че е още там. Вълнението се надигна у него при мисълта, че монетата може да е истинска, че може да е липсващото съкровище на Филип Чен.

— Много добре се справи, Гудуедър Пуун. Довечера ще получиш премия. — Погледът му се отправи на югоизток, търсейки сигнала. Той беше закъснял, но това още не го тревожеше. Носът му от само себе си подуши вятъра, а езикът му опита вкуса — остър и наситено солен. Очите му пребродиха небето, морето и хоризонта. — Скоро пак ще вали — измърмори той.

Пуун запали нова цигара от угарката.

— Това ще провали ли надбягванията в събота?

Старецът вдигна рамене.

— Ако боговете пожелаят. Мисля, че утре отново ще бъде адски облачно. Освен ако вятърът не промени посоката. Ще имаме дяволските ветрове, върховните ветрове, и онези мръсници могат да ни разпръснат по четирите морета. Пикая на върховните ветрове.

Гудуедър погледна на югоизток. Беше уловил нещо с периферното си зрение.

— Видя ли?

След миг Фор Фингър поклати глава.

— Има много време, много време.

— Да. — Старият моряк отново хвърли поглед на овързаното с вериги тяло. Лицето му се намръщи. — *Еееий*, но когато Доходният Чой пребледня като медуза при първи писък на този блудник и при вида на кръвта трябваше да пусна газ, да се изсмея и да спася реномето му! Днес младите нямат никакви сила на духа — повтори Уу, а после запали нова цигара и поклати глава. — Но ти си прав. След тази вечер Доходният ще бъде оставен там, където му е мястото, за да стане още

по-доходоносен. — Той хвърли поглед на Смолпокс Кин. — Мъртъв ли е?

— Още не. Какъв противен кучи син и мръсник — да удари с лопата Сан Намбър Уан на „Хаус ъф Чен“, а после да ни излъже за това, *айейа!* И да отреже ухото на Чен и да обвини баща си и брат си и да лъже и за това! А после да вземе откупа, макар че не можеха да доставят стоките! Ужасно!

— Отвратително! — Старецът се изкикоти. — Дори по-ужасно, да позволи да го хванат. Но тогава ти показва грешката на този блудник в ужасните му начинания, Гудуедър Пуун.

Те се изсмяха щастливи.

— Да му отрежа ли другото ухо, Фор Фингър?

— Още не. Скоро, да, много скоро.

Пуун отново почеса главата си.

— Едно нещо не разбирам. Не разбирам защо ми каза да сложа техния знак на Сан Намбър Уан и да го оставя така, както те планираха да го оставят? — Той се намръщи. — Когато този *блудният* умре, това означава, че всички Бивши вълци са мъртви, *айейа!* Така, че каква е ползата от този знак?

Фор Фингър се изкикоти.

— Всичко става ясно на онзи, който чака. Търпение — каза той, много доволен от себе си.

Знакът внушаваше, че Вълците са живи. Ако само той и Пуун знаеха, че всички са мъртви, по всяко време можеше да възкреси, тях или заплахата от тях. По негова прищявка. „Да — помисли си щастливо той, — убий един, за да изпълниш с ужас десет хиляди! Вълците лесно могат да станат постоянен източник на допълнителен доход на нищожна цена. Няколко телефонни обаждания, едно или две умишлени похищения, може би още нечие ухо.“

— Търпение, Гудуедър Пуун. Скоро ще раз... — Той спря. Двамата мъже съсредоточиха поглед върху същата точка в тъмнината. Един малък слабо осветен товарен кораб току-що започна да се вижда. След миг две светлини проблеснаха на върха на мачтата му. Уу веднага отиде на командния пост и изпрати отговор. Корабът отвърна.

— Добре — щастливо каза Уу, святкайки в знак на потвърждение. Екипажът на палубата също беше видял светлините. Един изтича долу, за да доведе останалите моряци, а другите застанаха

на бойните си позиции. Очите на Уу попаднаха на Смолпокс Кин. — Първо него — каза той с неприязън. — Доведете сина ми тук.

Пол Чой едва опипваше пътя си по палубата. С благодарност гълташе чистия въздух, вонята, която идваше от долните палуби надделяваше. Изкатери се по пътеката, водеща към кърмата. Когато видя червената мръсотия по палубата и лицето на Смолпокс, стомахът му отново се разбунтува и той още веднъж повърна през борда.

Фор Фингър Уу каза:

— Дай ръка на Гудуедър Пуун.

— Какво?

— Ушите ти с повърнато ли са пълни? — изкрещя старецът. — Дай му ръка.

Изплашен Пол Чой се олюля към стария моряк, а кормчията гледаше с интерес.

— Какво искаш... какво искаш да направя?

— Вземи му краката!

Пол Чой се опита да овладее желанието си да повърне. Затвори очи. Ноздрите му бяха пълни с миризмата на повръщано и кръв. Наведе се, взе краката и част от тежката верига и се олюля почти падайки. Гудуедър Пуун носеше основната част от теглото, а и с лекота можеше сам да го носи. Пол Чой също, ако беше необходимо. Той без усилие постави Смолпокс Кин върху перилата.

— Задръж го там! — по предварително споразумение с Фор Фингър старият моряк отстъпи назад, като остави Пол Чой да задържи изпадналия в безсъзнание, с осакатено лице и тежко тяло Кин.

— Пусни го през борда! — нареди Уу.

— Но, татко... моля те... той е... той не е мъ... не е *мъртъв* още. Мо...

— Пусни го през борда!

Извън себе си от страх и отвращение Пол Чой се опита да изтегли тялото на борда, но вятърът изрева, наклони джонката и последният от Бившите вълци се прекатури в морето и потъна без следа. Пол Чой безпомощно се втренчи във вълните. Видя, че по ризата и ръцете му има кръв.

— Тука! — с пресипнал глас Уу подаде на сина си бутилка. В нея имаше уиски, качествено уиски. Пол Чой малко се задави, но стомахът му задържа напитката. Уу се обърна към капитанския мостик, помахаше

на кормчията в посока на кораба, регулаторът беше отворен за пълен напред. Пол Чой почти падна, но успя да сграбчи парапета и се задържа на краката си, неподготвен за неочаквания рев и рязко увеличената скорост. Погледна баща си. Старецът беше до румпела, Гудуедър Пуун наблизко, и двамата се взираха в мрака. Виждаше малкия кораб и стомахът му отново се разбърка, мразеше баща си, гадно му беше, че е на борда, въвлечен в нещо, което очевидно е контрабанда.

„Каквото и да е направил този нещастен кучи син — помисли си той разярен — не заслужава да вземаш закона в свои ръце. Трябваше да бъде предаден на полицията, за да го обесят или тикнат в затвора или каквото и да е.“

Уу почувства очите му върху себе си и хвърли поглед назад. Лицето му не се промени.

— Ела — нареди той, а ръката му без палец мушкаше перилото пред него. — Застани тук.

Пол Чой вдървено се подчини. Беше много по-висок от баща си и Гудуедър Пуун, но изглеждаше като сламка в сравнение с всеки от тях.

Джонката вървеше бързо през мрака, морето и нощта бяха черни. Съвсем слаба лунна светлина проникваше през надвисналите облаци. Скоро се доближиха до кърмовата част на съда и до щирборда. Той беше малък, бавен и доста стар и тремаво се накланяше от вълните.

— Това е крайбрежен кораб — обясни Гудуедър Пуун, — наричаме ги тай-траулер. Има дузини мръсници във всички азиатски води. Те са въшките на моретата, Доходоносни Чой, с екипажи от отрепки и капитани — отрепки. Повечето правят курсове до Банкок, Сингапур, Манила, Хонконг и навсякъде, закъдето има товар. Този е от Банкок. — Изкашля се и се изплю, с което още веднъж отврати младежа. — Не бих искал да пътувам на някоя от онези смрадливи пачаври. Т...

Той спря. Имаше още един кратък проблясващ сигнал. Уу му отговори, тогава всички на палубата видяха блискането и как нещо тежко падна през борда. Фор Фингър Уу изкомандва „всички машини стоп“. Внезапната тишина беше оглушителна. Джонката се движеше леко и се отклоняваше от посоката докато намаляваше.

Един от наблюдателите на носа даде сигнал с флаг. Уу веднага ускори и направи поправка. Още един тих сигнал и нова смяна на

посоката.

Уу веднага даде заден ход. Витлата тежко заудряха морето. После спря тласъка. Джонката беше по-близо до въжето на поклащащите се шамандури. Загрубелият старец изглеждаше като част от кораба със закованите си напред в морето очи. Уу вдървено маневрираше с тромавата джонка по посока на шамандурите. След няколко мига един моряк с дълъг закривен прът за акостиране се наведе от главната палуба и закачи въжето. Грубите коркови шамандури ловко бяха качени на борда. С привично движение главният матрос отрязва шамандурите и ги захвърли през борда, след като се увериха, че балите прикрепени към другия край на въжето долу бяха здрави и непокътнати. Сега Пол Чой виждаше ясно. Бяха две, около шест на три фута, вързани заедно с въже здраво под водата, теглото им при потапянето държеше дебелото въже изпънато. Веднага щом всичко беше сигурно, товарът здрав по края, макар и все още пет или шест фута под повърхността на морето, главният матрос даде сигнал. Фор Фингър веднага приготви джонката за отплаване и те се понесоха в различни посоки.

Цялата операция беше проведена в тишина, без усилие и за секунди. След няколко мига слабите светлини на мачтите на тайтраулера изчезнаха в тъмнината и те отново бяха сами в морето.

Уу и Гудуедър Пуун запалиха цигари.

— Много добре — каза Гудуедър Пуун.

Фор Фингър не отговори, ушите му слушаха приятните звуци на моторите. „Няма проблеми там — помисли си той. Сетивата му изследваха вятъра. — Няма проблем там. — Очите му бродеха из мрака. — Там също няма нищо — каза си той. Защо тогава си неспокоен? Дали е заради седмия син?“

Хвърли поглед към Пол Чой, който беше до страничния отвор с гръб към него. Не. Там също няма никаква опасност. Пол Чой гледеше балите. Те оставяха малка дия. Любопитството му надделя и се чувстваше малко по-добре, уискито го затопляше и солта сега миришеше хубаво. Вълнението от срещата и това, че е далеч и на сигурно място.

— Защо не ги качиш на борда, татко? Можеш да ги изгубиш.

Уу побутна Пуун да отговори.

— По-добре е да оставим морските плодове на морето, Доходоносни Чой, докато е достатъчно безопасно, за да ги изнесем на брега. *Айейа?*

— Казвам се Пол. — Младият мъж погледна пак към баща си и потръпна. — Нямаше нужда да убивате оня *блудния*.

— Капитанът не го е убил — каза Гудуедър Пуун, хилейки се и отговаряйки вместо стареца. — Ти го направи, Доходоносни Чой. Ти го хвърли през борда. Видях го ясно. Бях на половин крачка от теб.

— Лъжи! Опитах се да го издърпам обратно! И при всички случаи той ми нареди да го направя. Той ме заплаши.

Старият моряк вдигна рамене.

— Разправяй ги тия на някой чужд дяволски съдия, Доходоносни Чой, и това няма да ти донесе никаква полза, дявол да го вземе!

— Името ми не е До...

— Капитанът на флотата те нарече Доходоносни, затова за всички богове ти си Доходоносният завинаги. *Айейа* — добави той, като се ухили на Фор Фингър.

Старецът нищо не каза само се усмихна и показа няколкото си счупени зъба и това направи гримасата му дори по-страшна. Плешивата му глава и потъмнялото лице кимаха в знак на съгласие. После спря очи на сина си. Пол Чой потрепери, независимо от смелостта си.

— Твоята тайна е дълбоко в мен, сине мой. Никога не бива да се страхуваш. Никой на тази лодка нищо не е видял. Така ли е, Гудуедър Пуун?

— Не, нищо. Всички богове и големи и малки са свидетели. Никой нищо не е видял!

Пол Чой отново се втренчи навъсено.

— Ти можеш да изгориш хартия в огън.

Гудуедър Пуун се изкикоти силно.

— На тази лодка можеш.

— Да — каза Уу, а гласът му беше рязък и груб. — На тази лодка можеш да запазиш тайна завинаги. — Той запали нова цигара, изкашля се и се изплю. — Не искаш ли да знаеш какво има в онези бали?

— Не.

— Това е *опиум*. Доставено на брега, тази нощна работа ще донесе 200 000 долара печалба, само на мен, с много премии за моя

екипаж.

— Тази печалба не си заслужава риска, не и за мен. Аз те накарах да м... — Паул Чой спря.

Фор Фингър го погледна. Изплю се на палубата, подаде кормилото на Гудуедър Пуун и отиде до огромните тапицирани седалки, а след това иззвъня на кърмата.

— Ела тук, Доходоносни Чой — изкомандва той. Изплашен Пол Чой седна на посоченото място. Сега те бяха сами.

— Печалбата си е печалба — каза ядосан Уу. — 10 000 е твоят дял. Това е достатъчно да си купиш самолетен билет Хонолулу — Хонконг и да почиваме заедно десет дена. — Той видя мигновената радост да проблясва в лицето на сина му и вътрешно се усмихна.

— Аз никога няма да се върна — каза Пол Чой храбро. — Никога.

— О, ще се върнеш. Сега ще се върнеш. Ти си ловил риба в опасни води.

— Никога няма да се върна. Имам паспорт за САЩ и...

— И японска пачавра, *айейа!*

Пол Чой се взря в баща си, втрещен, че той знае. Обзе го ярост и скочи със свити юмруци.

— Тя не е пачавра. Тя е чудесна, тя е дама и нейните хора са...

— Тихо! — Уу внимателно изпусна ругатнята. — Много добре, тя не е пачавра, въпреки това за мен всички жени са пачаври. Тя не е пачавра, тя е императрица. Но все пак е мръсен дявол от Източното море, една от онези, които насилиха Китай.

— Тя е американка, американка като мен — пламна Пол Чой, юмруците му здраво се свиха, готов да скочи. Кормчията и Гудуедър Пуун се приготвиха да се намесят без това да проличи. В юмрука на Пуун проблесна нож. — Аз съм американец, тя е американка от японски произход и баща ѝ беше с 442 в Италия...

— Ти си хакло, ти си Уу — рожба на морето, ти си един от хората на кораба и ти ще ми се подчиниш! Така е, Доходоносни Чой, ще се подчиниш! *Айейа!*

Пол Чой стоеше пред него разкъсван от ярост, опитваше се да е смел, защото в гнева си старецът бе страшен. Усещаше Гудуедър Пуун и останалите мъже зад гърба си.

— Не й казвай имената! Недей! Ти смееш да си размахваш юмруците пред мен? Пред мен, дето съм ти дал живот, и съм ти дал всичко? Всеки един шанс дори шанса да срещнеш тази... тази източна морска принцеса? *Айейа?*

Пол Чой усети, че сякаш се завърта като от силен вятър. Гудуедър Пуун се взираше в него.

— Това е капитанът на флотата. Ти ще го уважаваш! — желязната ръка на моряка го бутна обратно на седалките. — Капитанът каза да седнеш. Седни!

След малко Пол Чой попита мрачно:

— Как узна за нея?

Вбесен старецът изломоти:

— Всички богове на тази страна са свидетели. Човекът, на когото съм баща, е с мозък на маймуна и маниери на селянин. Мислиш ли, че не съм те наблюдавал? Пазил? Дали аз изпращам къртица сред змии или цивилизовано кученце сред чужди дяволи без защита? Ти си син на Уу Санг Фонг, шефа на „Хаус ъф Сийбърн Уу“ и аз те защитавам срещу всички врагове. Ти си мислиш, че нямаме достатъчно врагове, които биха разрязали твоя таен чувал и да ми изпратят съдържанието само за да ми отмъстят? *Айейа?*

— Не зная.

— Е, сега вече знаеш всичко много добре, сине мой!

Фор Фингър Уу съзнаваше, че това е смъртна схватка и трябва да е достатъчно умен, както трябва да е един баща. Не се страхуваше. Беше правил това с много синове и загуби само един. Но беше благодарен на тай-пана, който му даде информацията за момичето и нейните родители. „Това е разковничето — помисли си той — разковничето към това дръзко дете от третата жена, чиято Златна Бразда беше сладка и нежна като кост на риба докато беше жива. Може би ще му позволя да доведе мръсницата тук. Бедният глупак има нужда от пачавра, както и да я нарича. Дама? Ха! Чувал съм, че източните морски дяволи нямат косъмчета! Отвратително! Другия месец може да доведе курвата тук. Ако родителите й позволят да дойде сама, това ще означава, че наистина е пачавра. Ако — не, това ще е краят. Аз междувременно ще му намеря съпруга. Да. Коя? Една от внучките на Тайтфист? Или на Ландо Мата или... А-а, не беше ли и онова най-младото полублагородно зверче, обучено в Голдън Маунтън

в училище за момичета, прочуто училище за момичета? Каква е разликата за този глупак дали е от благородна кръв или не?

Имам много синове. Дадох им живот. Те са ми задължени, а когато умра — на клона. Може би едно момиче хакло от лодките, с широки бедра и здрави стъпала ще е точно за него. Да, но *ееей*, няма нужда да режем твоята гордост, за да предизвикваме слабост в мехурата ти, колкото и груби с лоши маниери да е мръсният тъпанар!“

— След месец Блек Биърд ще ти даде ваканция — каза накрая той. — Ще чакам това. С твоята печалба от 10 000 можеш да се поразходиш със самолет... Не! По-добре я доведи тука. Ще я доведеш тука след месец. Трябва да видиш Манила, Сингапур и Банкок и да посетиш там нашите капитани. Да, доведи я тука след месец, с твоите 10 000 ще платиш за билета и за всич...

— Не. Няма. Няма да го направя. И не искам пари от наркотици! Никога няма да приема пари от наркотици и ти препоръчвам веднага да се оттеглиш от търговията с нарко...

Внезапно цялата джонка беше обляна със светлина. Всички бяха заслепени за миг. Светлината от прожектора беше на щирборда.

— Спрете — дойде заповедта на английски по мегафона, после я повториха на хакло, а след това и на кантонезки.

Уу и Гудуедър Пуун първи реагираха и за част от секундата бяха в движение. Уу залюля здраво румпела, за да се отдели от патрула на морската полиция и пусна двете машини в пълен напред. Пуун скочи долу до мостчето към палубата, отрязва въжето на товара и балите потънаха в морето.

— Спрете за проверка на борда — думите изречени с металически глас разтърсиха Пол Чой, който стоеше парализиран от страх. Той гледаше баща си, който бръкна в един сандък наблизко и извади няколко смачкани островърхи шапки на войници от КНР и си нахлупи една.

— Бързо — нареди той, като подхвърли една и на него. Изплашен, той се подчини и я нахлузи на главата си. Като по чудо сега целият екипаж беше с еднакви шапки, а няколко — в еднакво окъсани и смачкани военни куртки.

Сърцето му спря. Извадиха пушки от армията на КНР и шмайзери. Други отидоха до страната, която беше най-близо до полицейската лодка и започнаха да крещят неприлични думи. Лодката

беше лъскава и маскировъчно сива, с оръдие на палубата и два включени прожектора. Беше на сто ярда от щирборда, моторите й тътнеха и с лекота вървеше успоредно с тях. Виждаха спретнатите моряци облечени в бяло, а на мостика — островърхите шапки на британските офицери.

Фор Фингър държеше рог, който използваше като тръба. Мина отстрани, шапката му беше нахлузена ниско и изръмжа:

— Разкарайте се оттука, *варвари* такива? Погледнете знамето ни! — Ръката му сочеше право към върха на мачтата. Там се вееше морското знаме на КНР. Отзад на кърмата имаше фалшив регистрационен номер на кантон в КНР. — Оставете един мирен патрул... вие сте в наши води.

Лицето на Пуун беше сгърчено в злобна усмивка. В ръката си държеше автоматичен пистолет от КНР. На светлината се виждаше само силуетът му, шапката му беше ниско прихлупена, за да попречи за установяването на самоличността му. Сърцето му също тупаше бързо, а в устата си усещаше сладко-горчив вкус, от който му се повдигаше. Бяха в международни води. Безопасността и водите на КНР бяха на петнайсет минути оттам. Той запъна пистолета. Наредданията бяха пределно ясни. Никой нямаше да се качи на кораба тази вечер.

— Спрете! Ще се качим на борда!

Мнозина на борда загубиха първоначалната си увереност. Фор Фингър се наруга, че не е видял полицейската лодка или усетил присъствието й по-рано, но знаеше, че те имат електронни устройства, с които виждат в тъмнината, докато той трябва да разчита на очите и носа си и на шестото си чувство, което досега беше запазило него и повечето от хората му живи.

„Рядко се срещаше патрулна лодка така близо до китайски води. Въпреки, че товарът им беше заминал, на борда имаше пушки. *Джос!* Всички богове да се изпикаят на тази патрулна лодка! Гудуедър Пуун беше прав донякъде — каза си той. — Боговете ще решат дали беше разумно да вземат младежа на борда или не.“

— Разкарайте се оттука! Никой чужд дявол няма да пристъпи на борда на патрулна лодка на Китайската народна република!

Целият екипаж приветства възторжено думите му като прибавиха и доста цветисти мръсотии.

— Спрете!

Старецът не обърна внимание. Джонката се насочваше към устието на река Пърл с максимална скорост и всички на борда се молеха да няма патрули на КНР наблизо. На светлината на прожекторите видяха катера с десет въоръжени моряци срещу тях, но не бяха достатъчно бързи, за да ги изпреварят.

— За последен път, спретеeee!

— За последен път, по дяволите. Оставете мирния патрул на КНР...

Внезапно сирените на патрула завиха и светлината на прожектора продължи да ги осветява, докато той се впусна напред, пресече носа на лодката и остана там. Моторите ѝ злобно ръмжаха, преграждайки пътя към спасението.

Пол Чой още се взираше във военния съд, с изострена предна част, оборудвана с оръдие на палубата, голяма картечница четири пъти по-мощна от тяхната. Виждаха униформените моряци на палубата и офицерите на борда, радарната антена, която стигаше навсякъде.

— Наведи си главата — Уу предупреди Пол Чой, който незабавно се подчини. Тогава Фор Фингър изтича на носа, Гудуедър Пуун застана до него. И двамата имаха автоматични картечници.

— Давай!

Започнаха да стрелят и водата в морето закипя към патрулната лодка. Внимаваха изключително много някой от куршумите да не се пръсне на палубата. Прожекторът веднага угасна, в заслепяващата тъмнина кормчията потегли, молейки се Уу правилно да е избрал. Джонката се плъзна край другия кораб на няколко ярда от дрейфа. Другият съд се втурна напред, за да се измъкне от обсега на куршумите. Кормчията зави обратно по посока на курса и се устреми там, където нямаше опасност.

— Добре — промърмори Уу, защото знаеше, че е спечелил още сто ярда. В мисълта си прехвърляше картата на тези води. Сега те бяха между Хонконг и водите на КНР няколкостотин ярда от истинската свобода. В тъмнината всички на борда държаха очите си плътно затворени. В мига, в който отново усетиха прожектора, те отвориха очите си и по-бързо се приспособиха. Нападателят беше извън обсега на картечницата, но все още отпред и все още на пътя. Уу мрачно се усмихна.

— Лий! — главният матрос бързо дойде и той му подаде картечницата. — Няма да я използваш докато не ти наредя и няма да убиваш никой от онези мръсници!

Внезапно тъмнината беше разсечена и гърмежът на палубното оръдие ги оглуши. След част от секундата и огромен стълб вода изригна от водата близо до носа на кораба им. Уу размаха юмрука си срещу кораба.

— Да ви вземат мътните вас и вашите майки! Оставете ни на мира или Председателят Мао ще потопи целия Хонконг!

Той забърза по палубата.

— Аз ще поема румпела!

Кормчията беше изплашен. Пол Чой също, но и странно възбуден и впечатлен от начина, по който баща му командваше и от реакцията на всички на борда — дисциплинирано, обратно на онова, което си представяше, че трябва да прави пъстрата измет от пирати.

— Спрете!

Пространството отново започна да се затваря, но патрулният кораб се пазеше извън обсега на картечницата, а катерът се движеше встрани от кърмовата част на кораба. Уу стоически поддържаше курса си. Още едно пламване, после още едно и... два снаряда достигнаха джонката и я залюляха.

— *Дю не ло мо* на всички майки — ахна Уу. — Всички богове помагат на онези артилериисти да са точни! — знаеше, че тези удари бяха само за сплашване. Неговият приятел Змията го увери, че на всички патрули им е наредено да не потапят бягаща джонка, на която се вее знамето на КНР в случай, че е истинско, никога да не се качват насила на борда, освен ако някой от техните моряци е бил убит или наранен. — Стреляй по тях — извика той.

Подчинявайки се, но много внимателно двамата мъже на носа стреляха във водата. Прожекторът не трепна, но внезапно угасна.

Уу твърдо поддържаше курса. „А сега какво? — запита се отчаяно той. — Къде отива този *блудник*?“ Очите му се взираха, за да видят патрулната лодка, а знаеше, че носът е наблизко. После видя силуета да завърта наляво край кормилната част. Бързо се носеше надолу с въртелив устрем, за да се изравни отстрани с куки за абордаж. Свободата беше на сто ярда пред тях. Ако се отскубнеше от новата опасност щеше да застане паралелно на международните води, корабът

отново щеше да направи същото и щеше да го пази в открито море до привършването на амунициите му или до настъпването на зората. Не смееше да се впусне в истинска битка, защото знаеше, че ръката на британския закон е дълга и убийството на един от техните моряци се наказва с обесване. Никакви пари или високопоставени приятели нямаше да го предотвратят. Ако поддържаше курса, корабът можеше да го закачи, а той знаеше колко сръчни и добре тренирани бяха тези кантонезки моряци и как мразеха онези, които бяха хакло.

Лицето му се сгърчи. Почака, докато патрулният кораб приближи на петдесет ярда от кърмата и рязко обърна румпела на кораба, молейки се капитанът отсреща да е буден. За миг двата кораба бяха в критична ситуация. После патрулният зави, за да избегне сблъсъка, а килватерът от витлата ги опръска. Уу изви щирборда и включи всички регулатори напред. Спечелиха още няколко ярда.

Патрулният кораб бързо навакса. Той ръмжеше наоколо в кръг, приближавайки се от друга посока. Вече бяха в китайски води. Фор Фингър с надежда пусна руля и вдигна друг автомат. Лаещото така-така изпълни пространството. Светлината на прожектора — плисна рязко и зловещо върху него. Той извърна главата си и примигна, продължавайки да стои наведен с нахлупена шапка. Когато отново можеше да вижда, насочи автомата директно към светлината, псувайки мръсно, изплашен, че ще го превземат с абордаж и ще го извлекат от безопасността. Горещата цев се затресе, когато се прицели в светлината, а пръстът му беше на спусъка. Очакваше го смърт, ако стреля и затвор, ако не стреля. Страхът пълзеше в него и по целия му кораб.

Но светлината не се спусна, както очакваше. Остана назад и видя вълните край носа й да утихват и сърцето му отново започна да бие. Патрулният кораб го пускаше да мине. Змията беше прав!

Разтреперан остави оръжието долу. Рупорът беше наблизо. Той го поднесе към устата си.

— Победа за Председателя Мао! — изрева той с цялата си мощ. — Стойте вълн от нашите води, вие проклети *чужди дяяяяволи!* — Думите, изпълнени с радост отекнаха през морето.

Екипажът му сипеше подигравки, размахваше юмруци към светлината. Дори Пол Чой, обзет от вълнението също крещеше.

Всички разбраха, че патрулният кораб няма да посмее да навлезе в китайски води.

Светлината на прожектора изчезна. Когато очите им привикнаха, видяха патрулният кораб да стои напречно почти неподвижно. Бяха включени светлините на мачтите.

— Ще ни следят с радара — промърмори Пол Чой на английски.

— Какво?

Той повтори на хакло, използвайки английската дума радар, но я обясни като вълшебно око. И Пуун и Фор Фингър знаеха за радара по принцип, макар че никога не бяха виждали.

— Какво значение има това? — присмя се Уу. — Техните вълшебни екрани или вълшебни очи няма да им помогнат сега. Ние лесно можем да се измъкнем от тях в каналите край Лан Тао. Няма никакво доказателство срещу нас, никаква контрабанда на борда, нищо!

— Ами оръжията?

— Или ще ги изхвърлим през борда, или ще се отървем от онези *луди кучета* и ще си запазим оръжията! *Ееех*, Гудуедър Пуун, когато онези снаряди полетяха към нас аз си помислих „Край, свърши се с нас!“

— Да — съгласи се Пуун щастливо. — А когато ние стреляхме в мрака по мръсниците... дявол да го вземе! Винаги съм искал да използвам тези оръжия!

Уу се смя, докато по лицето му потекоха сълзи.

— Да, да, *Стари приятелю* — после той обясни на Пол Чой стратегията, която Змията беше разработил за тях. — Добра е, *айейа!*

— Кой е Змията? — попита Пол Чой.

Уу се поколеба, малките му очи блестяха.

— Един служител, полицейски служител, Доходоносни Чой.

— С изхвърлянето на товара нощта изобщо не е доходоносна — каза раздражено Пуун.

— Да — съгласи се Уу, също така ядосано. Вече беше обещал диамантен пръстен на Винъс Пун, за който възнамеряваше да плати от сделките тази вечер. Сега ще трябва да дръпне от спестяванията си, което противоречеше на принципите му. „За улиčníци се плаща от това, което изкарваш в момента и никога от спестяванията си, затова пикай на онзи полицейски кораб — помисли си той. — Без диамантен

подарък... *Ееех*, но нейната Прелестна Кутия е всичко, за което претендираше Ричард Куанг, а виещите се движения на задника ѝ — всичко, което мълвата обещаваше. А тази вечер... тази вечер, след като приключи в телевизионното студио, нейната Великолепна Врата трябва да се отвори още веднъж!“

— *Джос*, този остронос бандит ни откри тази вечер — каза той. Мъжествеността му въстана при мисълта за Винъс Пун. — Всичките тези пари заминаха, а разходите ни са тежки!

— Изгубен ли е товарът? — запита силно изненадан Пол Чой.

— Разбира се, че е изгубен, замина на дъното — каза раздразнено старецът.

— Нямате ли маркер или звукова сигнализация върху него? — Пол Чой употреби английската дума, обяснявайки им. — Предположих, че има или плувка, която сама ще се освободи химически, така че вие да можете да си го върнете или да изпратите водолази, когато е безопасно да се направи това. — Двамата мъже го гледаха с отворени усти. — Какво има?

— Лесно ли е да се намерят тези звукови сигнализации или да се уреди изплуването след ден или два? — попита Уу.

— Или за седмица или две седмици, ако искаш, татко.

— Ще запишеш ли как да се направи всичко това? Можеш ли да го уредиш?

— Разбира се. Но защо не си купиш вълшебно око, като тяхното?

— За какво ни е и кой може да работи с него? — подигра се старецът отново. — Ние имаме носове и уши и очи.

— Но ви хванаха тази вечер.

— Дръж си езика! — каза ядосано Уу. — Това е *Джос*, *джос*, шега на боговете. — Ние сме в безопасност и това е, което има значение!

— Не съм съгласен, капитане — каза Пол Чой без страх сега, когато всичко си беше на мястото. — Би било лесно да оборудваме тази лодка с вълшебно око — тогава ще можете да ги виждате веднага щом те ви видят. Така че без страх ще им натриете носовете и никога няма да си губите товара. *Айейа*? — Той се усмихна вътрешно като видя, че ухапаха въдицата — Никога няма да направите грешка, дори и най-незначителна. И няма да сте в опасност. И товар със

сигнализатори. Няма нужда дори да си до мястото на спуснатия товар, айеййа?

— Това би било чудесно — каза Пуун пламенно. — Но, ако боговете са срещу теб, Доходоносни Чой, дори и вълшебни очи няма да ти помогнат. Тази вечер беше на косъм. Този мръсник не трябваше да е там.

Те погледнаха кораба, който стоеше неподвижно. Чакащ. Уу включи мотора, за да се придвижат бавно напред.

— Не искам да навлизаме много дълбоко във водите на КНР — каза неспокойно той. — Онези мръсници нито са така вежливи, нито много-много спазват закона. — Той потръпна. — Бихме могли да си вземем едно вълшебно око, Гудуедър Пуун.

— Защо не си набавите една от онези патрулни лодки? — каза Пол Чой като отново хвърли въдица. — Или някоя малко по-бърза. Тогава ще можете и да ги изпреварвате.

— Някоя от онези? Ти луд ли си?

— Кой би ни продал такава? — запита Уу, изгаряйки от нетърпение.

— Японците.

— Разкарай оттук всички дяволи от източните морета! — каза Пуун.

— Може би те ще ви построят нещо такова, оборудвано с радар. Те...

Той спря, тъй като полицейският патрулен кораб запали силно ръмжащите си мотори и с включена сирена се втурна шумно в нощта.

— Виж го, отива си — каза Пол Чой на английски с възхищение. — Елегантен кучи син.

Той го повтори на хакло.

— Обзалагам се, че е хванал тай-траулера с вълшебното си око. Те виждат всичко, всяка джонка, всеки кораб на няколко мили, дори и в буря.

Фор Фингър Уу замислено даде на кормчията нов курс и оставайки във водите на КНР се насочиха на север към островите и рифовете около Лан Тао, където щеше да е в безопасност за следващата среща. Там можеха да се прехвърлят на друга джонка с истински регистрации от КНР и Хонконг и да се промъкнат обратно в Абърдийн. Абърдийн! Пръстите му отново нервно докоснаха

половинката монета. Беше я забравил в суматохата. Сега пръстите му потрепериха и безпокойството му пламна при мисълта за срещата му с тай-пана тази вечер. Имаше много време. Нямаше да закъснее. Въпреки това увеличи скоростта.

— Елате — повика Пуун и Пол Чой на възглавниците в задната част на кораба, където щяха да са насаме.

— Може би ще е разумно да си останем с джонките и да не вземаме от тези *мръсни* кораби, сине мой. — Пръстът на Уу прободете мрака в посоката, където беше патрулният кораб, — *Чуждите дяволи* още повече ще полудеят, ако имам някой от тях в моята флота. Но това твое вълшебно око... можеш ли да го инсталираш и да ни покажеш как да си служим с него?

— Мога да доведе експерти, които да го направят. Хора от Източното море, ще бъде по-добре да ги използваме тях, а не британци или германци.

Уу погледна приятеля си.

— *Айейа!*

— Не искам някое от тези лайна или техните вълшебни очи на кораба ми. Ако разчитаме на мръсниците, ще загубим богатствата си заедно с главите си — възропта другият.

— Ама да виждаме, когато другите не могат? — Уу пушеше цигарата си. — Има ли друг продавач, Доходоносни Чой?

— Те са най-добрите. И най-евтините, татко.

— Най-евтините, *айейа*? Колко ще струва това?

— Не зная. 20 000 щатски долара, или пък 40...

Старецът избухна.

— 40 000 щатски долара? Да не съм направен от злато? Аз изкарвам парите си с труд. Да не съм Император У?

Пол Чой остави стареца да се навика. Не изпитваше нищо към него. Нищо след ужаса на цялата нощ, убийството и жестокостите, изнудването и най-вече заради думите на баща му срещу момичето. Уважаваше го заради това, че е моряк, заради смелостта му и уменията да ръководи. И като глава на дома. Нищо повече. И от сега нататък ще се отнася към него така както с всеки друг мъж.

Когато почувства, че старецът си е излял яда, той каза:

— Аз мога да ти инсталирам първото вълшебно око и да обуча двама души за тебе без пари, ако искаш.

Уу и Пуун се вторачиха в него. Фор Фингър веднага застана нащрек.

— Как така без пари?

— Аз ще го платя вместо теб.

Пуун започна да се подиграва, но Уу изсъска:

— Млъкни, глупако и слушай. Доходоносният Чой знае неща, които ти не знаеш! — очите му заблестяха още повече. Ако има вълшебно око, защо да няма и диамант? И ако има диамант, защо да няма и палто от норка и всичко необходимо, което онази неискрена проститутка ще иска, за да поддържа възторжената си цепка, ръце и уста.

— Как ще платиш за това, сине мой?

— От печалба.

— Печалба от какво?

— Искам контрола, за един месец, върху твоите пари във „Виктория“.

— Невъзможно!

— Отворихме сметки за 22 423 000. Контрол за един месец.

— Какво да правиш с тях?

— Сделки на фондовата борса.

— Аха, да играеш на фондовата борса? С моите пари? Моите спечелени с тежък труд пари? Никога.

— Един месец. Ще си поделим печалбата.

— О, ще делим! Това са моите скапани пари, а ти искаш да делиш с мен наполовина. *Дю не ло мо!* Половината от какво?

— Може би от още двадесет милиона. — Пол Чой остави сумата да виси. Видя алчността, изписана на лицето на баща му и знаеше, че въпреки че преговорите ще са горещи, ще се споразумеят. Въпрос на време.

— *Ай-ай-ай*, това е невъзможно, изключено!

Старецът почувства сърбеж отдолу и се почеса. Мъжествеността му въстана. Помисли си за Винъс Пун, която го караше да се изправя така, както не му се беше случвало от години, и за предстоящия им гуляй тази вечер.

— Може би просто ще платя за това вълшебно око — каза той, като проверяваше решителността на младия мъж.

Пол Чой събра цялата си смелост.

— Да, разбира се, че можеш, но тогава аз напускам Хонконг.
Езикът на Уу злобно се стрелна.

— Ти ще заминеш, когато ти кажа аз.

— Но, ако аз не мога да нося печалба и да вложа в работа скъпото си обучение, тогава защо да оставам? За да съм сводник на твоите лодки? За удоволствие ли похарчи всичките тези пари по мен? Моряк на джонка, която може да бъде похитена по волята на близкия катер на дяволските чужденци? Не, по-добре да замина. По-добре да нося доходи на някой друг, за да започна да изплащам онова, което си вложил в мен. Ще дам едномесечно предизвестие и тогава ще замина.

— Ще заминеш тогава, когато ти кажа аз — добави Уу неприязнено. — Ловиш риба в мътни води.

— Да. — „А също и ти — искаше да добави Пол Чой безстрашно. Ако си мислиш, че можеш да ме изнудиш, че аз съм на твоята въдица, то ти си на моята и имаш повече какво да губиш. Не си ли чувал за свидетелстване на съучастници, предавайки съучастниците си, да помолят за прошка“. Но той запази този бъдещ „номер“ в тайна, за да бъде използван, лицето му изразяваше вежливост и любезност.

— Всички води са опасни, ако боговете решат, че са опасни — каза той загадъчно.

Уу смукна дълбоко от цигарата си, усещайки дима дълбоко в себе си. Забеляза промяната в младия мъж пред него. Беше виждал много такива промени в много мъже. В много синове и много дъщери. Опитът от дългия му живот викаше: „Внимание! Това кученце е опасно, много опасно. Гудуедър Пуун беше прав: беше грешка, че доведох Доходоносния Чой на борда тази вечер. Сега той знае твърде много за нас.“

Той тръгна по „Конът роуд“ щастлив, че толкова лесно му се удаде да се измъкне от тях. „Мръсни глупаци — помисли си, а възбудата му растеше — няма да мине много време преди всички те да си получат заслуженото, особено Бродхърст.“

Когато се увери, че е чист той спря под една улична лампа, обърна се кръгом в гъстия поток от пешеходци, бързаци и в двете посоки и махна на едно такси.

— Ето — каза той и даде на шофьора един адрес, написан на машина върху парче хартия.

Шофьорът го взе, вгледа се в него начумерен и си почеса главата.

— На китайски е. На гърба е на китайски — каза Грей услужливо.

Шофьорът не му обърна никакво внимание, гледайки неразбиращо адреса на английски. Грей се протегна и обърна бележката:

— Ето!

Шофьорът обърна арогантно хартията и отново погледна кръвнишки английския. После избълва куп проклетия, включи съединителя с рязко движение и се включи в ревящото движение.

„Грубиян“ — помисли Грей доста ядосан.

Таксито постоянно стържеше при смяната на скоростите. Докато навлизаше в града, шофьорът караше на заден по еднопосочните улици и тесни улички, за да се върне на „Конът роуд“.

Спряха пред съмнителен стар блок на една още по-съмнителна улица. Тротоарът беше разбит, тесен и изпъстрен с локви, колите свиреха пронизително с клаксоните си на спрялото такси. Нямахше номера, за да се ориентират. Грей излезе, каза на шофьора да чака и се върна малко назад до нещо, което приличаше на странична врата.

Някакъв старец седеше на един счупен стол, пушеше и четеше вестник за състезания под една електрическа крушка.

— Това ли е улица „Куанс ийк“ номер 68 в Кенеди таун? — запита вежливо Грей.

Старецът се втренчи в него сякаш беше чудовище от друга планета, после го заля с порой от раздражение на кантонезки.

— Улица „Куанс ийк“ 68 ли е? — повтори Грей по-бавно и по-силно. — Ке-не-ди та-ун?

Последва още един поток от гърлен кантонезки и грубо посочване към една малка врата. Старецът се изкашля, изплю се и отново се зае с вестника, прозявайки се.

— Мръсен *педераст* — измърмори Грей, кипвайки. Отвори вратата. Вътре имаше мъничко, мрачно фоайе със смъкната боя и жалка редица от пощенски кутии с имена върху тях. С голямо облекчение видя името, което търсеше.

Върна се при таксито, извади портфейла си и два пъти внимателно погледна сумата върху апарата, преди да плати.

Асансьорът беше мъничък, кален, създаваше чувство за клаустрофобия и ужасно скърцаше. Слезе на четвъртия етаж и натисна бутона на номер 44. Вратата се отвори.

— Мистър Грей! Сър, това е чест! Моли, негова светлост пристигна! — Сем Фан му се усмихваше сияещ. Той беше голям и пълен йоркширец, червендалест със светлосини очи, бивш миньор и домакин на магазин, с важни приятели в Лейбъристката партия и Съвета на трейдюнионите. Лицето му беше дълбоко набраздено и покрито с дупчици, порите му бяха поели пращинки от въглищен прах. — Дявол го взел, това е удоволствие!

— Благодаря, мистър Фан. И на мене ми приятно да се запознаем. Слушал съм много за вас. — Грей свали шлифера си и с удоволствие прие поднесената бира.

— Седнете тук.

Апартаментът беше малък, безукорно чист, обзавеждането — скромно. Миришеше на пържени наденички и картофи и препечен хляб. Моли Фан излезе от кухнята, ръцете ѝ бяха червени от дългогодишно търкане и миене. Беше ниска и закръглена, от същия миньорски град като мъжа ѝ, на същата възраст и също толкова силна.

— Я, виж ти — каза сърдечно тя. — Бяхме като ударени от гръм като чухме, че ще ни посетите.

— Нашите общи приятели искаха новини от първа ръка за това как вървят нещата ви.

— Екстра. Караме я екстра — каза Фан. — Е, ясно е, че не е като у дома в Йоркшир липсват ни приятелите и Юниън хол, но имаме подслон и по малко храна. — Чу се шум от пускане на вода от тоалетната. — Имаме един *приятел*, с който си мислехме, че може да искате да се запознаете — каза Фан и отново се усмихна.

— О-о?

— А-ха.

Вратата на тоалетната се отвори. Едрият брадат мъж протегна ръката си топло.

— Сем ми е разказвал много за вас, мистър Грей. Аз съм капитан Грегор Суслов от съветския флот. Корабът ми е „Иванов“. Правим малък ремонт в това пристанище.

Грей сдържано се ръкува.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Ние имаме някои общи приятели, мистър Грей.

— О!

— Да. Зденек Хонзолот от Прага.

— О! О, да! — усмихна се Грей. — Запознах се с него при посещение на една парламентарна делегация на трейдюнионите в Чехословакия миналата година.

— Хареса ли ви Прага?

— Много е интересна. Много. Не ми хареса обаче... съветското присъствие.

Суслов се изсмя.

— Ние сме *поканени* от тях. Обичаме да се грижим за приятелите си. Но, аз също не одобрявам голяма част от онова, което става. Там в Европа. Дори у майка Русия.

Сем Фан каза:

— Седнете, моля ви се, седнете.

Те насядаха около голямата маса във всекидневната, застлана с чиста бяла покривка.

— Вие разбира се знаете, че не съм и никога не съм бил комунист — каза Грей. — Не одобрявам полицейските държави.

Убеден съм, че пътят към бъдещето е нашият британски демократичен социализъм — Парламент, избрани депутати, опозиция... макар че много от идеите на марксизма-ленинизма заслужават специално внимание.

— Политика! — каза Суслов неодобрително. — Трябва да оставим политиката на политиците.

— Мистър Грей е един от най-добрите говорители в Парламента, Грегор. — Моли Фан се обърна към Грей. — Грегор също е добър момък, мистър Грей. Той не е един от онези *гадове*. — Тя отпи от чая си. — Грегор е добър момък.

— Точно така, моме — каза Фан. — Не много добър, надявам се — каза Грей и те се разсмяха. — Какво те накара да се установиш тук, Сем?

— Когато се пенсионирахме, мисис Фан и аз, искахме да видим малко свят. Имахме някоя и друга пара настрани, осребрихме една скромна застрахователна полица, която имахме и си наехме каюта на един товарен кораб...

— О, Боже, беше наистина много хубаво — намеси се Моли Фан. — Ходихме до толкова много чужди места. Беше наистина прекрасно. Но като дойдохме тук, Сем се чувстваше малко зле, затова слязохме и трябваше да хванем товарния кораб на връщане.

— Точно така — каза Сем. — Тогава срещнах един почтен и симпатичен мъж, който ми предложи работа. — Той засия и разтърка черните дупчици по лицето си. — Консултант на някакви мини, за които отговаряше той, в някакво място, наречено Формоза. Ходихме веднъж там, но нямаше за какво да оставаме, затова се върнахме. Това е всичко, мистър Грей. Правим малко месинг, бирата е добра, затова решихме да останем. Всичките ни деца са големи... — Той пак засия, показвайки очевидно изкуствените си зъби. — Сега ние сме жители на Хонконг.

Те любезно си побъбриха. Грей би бил напълно убеден в измислената за прикритие история на семейство Фан, ако преди да замине от Лондон не беше прочел поверителното досие. Само на малцина беше известно, че Фан е член на БКП, Британската комунистическа партия. След пенсионирането му той беше изпратен в Хонконг. Мисията му беше да изпраща информация за всичко, което правят административният и законодателният апарат на Хонконг.

След няколко минути Моли Фан потисна прозявка.

— Боже, Боже толкова съм уморена! Ако ме извините, мисля да си лягам.

Сем каза:

— Отивай.

Те поприказваха още малко за незначителни неща, а след това той също се прозя.

— Ако ме извините, аз също мисля да си лягам. Вие не ставайте, поговорете си за вашите работи. Ще се видим, преди да си тръгнете от Хонконг, мистър Грей... Грегор.

Той се ръкува с тях и затвори вратата на спалнята зад себе си. Суслов отиде до телевизора и го включи със смях.

— Гледали ли сте хонконгската телевизия? Рекламите са много смешни.

Регулира звука достатъчно високо, така че вече можеха да разговарят, без да ги чуват.

— Човек трябва да е много предпазлив, нали?

— Нося ти *братски* поздрави от Лондон — каза Грей, а гласът му беше все така тих. От 1947 година той беше сред управляващите кръгове комунисти, по-прикрит и от Фан.

— А аз им ги връщам — Суслов рязко посочи с палец към затворената врата. — Доколко са посветени те?

— Само, че съм от лявото крило и че съм потенциален симпатизант на Партията.

— Отлично — отдъхна си Суслов.

Центърът подготви тази лична среща отлично. Роджър Крос, който не знаеше нищо за връзката му с Грей, му каза, че няма никакви „*опашки*“ след членовете на Парламента.

— Тук сме в пълна безопасност. Сем е много добър. Ние също получаваме копия от докладите му. А и той не задава никакви въпроси. Вие, британците, сте много скъпи на думите и много способни, мистър Грей. Моите поздравления.

— Благодаря.

— Как мина срещата ви в Пекин?

Грей извади купчина листове.

— Това е копие от нашите поверителни доклади до Парламента. Прочети ги, преди да тръгна. Пълният доклад ще получиш по канал.

Накратко, аз смятам, че китайците са изключително враждебно и ревизионистично настроени. Лудият Мао и неговият кормчия Джоу Ен-лай са непреклонни врагове на международния комунизъм. Китай е слаб във всичко, освен във волята да се бие и те ще се бият до последно, за да защитят земята си. Колкото по-дълго чакаш, толкова по-трудно ще бъде да ги задържиш, но докато не притежават ядрено оръжие и далекообхватни системи за нападение, не представляват заплаха.

— Да. А търговията? Какво искат?

— Тежка индустрия, нефтопреработващи заводи, съоръжения за петролни кладенци, химически заводи, заводи за стомана.

— Как ще плащат?

— Казаха, че имат много чужда валута. Голяма част от нея доставя Хонконг.

— Питаха ли за *оръжия*!

— Не. Директно, не. Те са умни, а и ние невинаги разговаряхме или се срещяхме като група. Бяха инструктирани за мен и Бродхърст — не ни харесваха и не ни се доверяваха. Вероятно са разговаряли частно с Пениуърд или един от другите консерватори, макар че те няма да им помогнат. Чу ли, че умря?

— Да.

— Щастливо избавление! Той беше враг — Грей отпи от бирата си. — КНР иска оръжия, за това съм сигурен. Те са *потайни* и *отвратителни* хора.

— Какво представлява Джулиън Бродхърст?

— Интелектуалец, който си въобразява, че е социалист. Боклук, но полезен в момента. Патриций и сноб — каза Грей с подигравка. — Заради това ще бъде сила в следващото правителство на лейбъристите.

— Ще дойдат ли на власт лейбъристите при следващите избори?

— Не, не мисля, въпреки че работим много усилено, за да помогнем на лейбъристите и либералите.

Суслов се намръщи.

— Защо поддържате либералите? Те са капиталисти.

Грей сардонично се изсмя.

— Не разбираш нашата британска система, капитане. Ние сме много щастливи, че можем да гласуваме за три партии и имаме двупартийна система. Либералите разделиха гласовете си в наша

полза. Трябва да ги насърчаваме. — Допи бирата си и извади още две от хладилника. — Ако не бяха либералите, лейбъристите никога нямаше да влязат, никога! Няма и да влязат.

— Не разбирам.

— В най-добрите времена гласовете за лейбъристите са 45 процента, малко под 45 процента. Консерваторите, торите, са горедолу същите, но обикновено получават малко повече. Останалите гласуват за либералите. Ако няма кандидат от либералите, мнозинството ще гласува за консерваторите. Всички са глупаци — каза той самодоволно. — Британците са глупави, другарю. Либералната партия е постоянният паспорт на лейбъристите към властта, а следователно — нашата. Скоро БКП ще поеме контрола на конгреса на трейдюнионите, а по този начин и на лейбъристите, тайно, разбира се. — Той отпи голяма глътка. — Британската тълпа е глупава, тя почти не представлява заплаха. Всички са животни. Само неколцина вярват в демократичния социализъм. Дори и така — добави той с голямо задоволство, — ние съборихме и се изпикахме на тяхната скапана Империя с операция „Лайън“. — Операция „Лайън“ беше разработена веднага щом болшевиките дойдоха на власт. Целта беше разрушаване на Британската империя. — Само за осемнадесет години, от 1945 насам най-великата империя, която е имало някога изчезна в небитието.

— Освен Хонконг.

— Скоро и това ще си замине.

— Нямам думи, за да изразя значението, което моите шефове придават на твоята работа — каза Суслов с престолено възхищение. — Твоята и на всички наши британски братя. — Нарездането беше да се отнася почитателно към този мъж, да го разпита за мисията му в Китай, да предаде заповедите като молби. И да го ласкае. Той беше прочел досиетата на Грей и на семейство Фан. Според класификацията на Берия, Робин Грей беше 4/22/а: Важен британски предател, който предаваше сведения в името на марксистко-ленинските идеали. Трябва да бъде използван, без да му се гласува доверие и ако британската комунистическа партия някога вземе властта, незабавно да бъде ликвидиран.

Суслов гледаше Грей. Нито на Грей, нито на семейство Фан беше известна истинската му длъжност. Знаеха, че е член на

комунистическата партия във Владивосток, което го имаше и в досието му в СИ.

— Имаш ли някаква информация за мен? — попита Суслов.

— Да, а също и няколко въпроса с твое разрешение.

— Какво става с вашето изпълнение на Пражкото указание 72?

— Тази строго секретна директива отделяше първостепенно значение на проникването на специалисти, прикрити като управители на магазини, във всеки завод за производство на автомобили в САЩ и на Запад — автомобилостроенето, заради безбройните сродни промишлености.

— Вървим с пълна скорост напред — отговори Грей с ентузиазъм. — Внезапните и неофициални стачки са пътят към бъдещето. С такива стачки можем да разпространяваме йерархическите съюзи, без да разрушаваме съществуващото профсъюзно движение. Нашите профсъюзи са разпокъсани. Умишлено. Петдесет мъже могат да представляват отделен съюз, който доминира над хиляди, и тъй като няма тайно гласуване, малцинството ще управлява мнозинството! — той се засмя. — Ние сме напред в графика и сега имаме братя в Канада, Нова Зеландия, Родезия, Австралия, особено в Австралия. След няколко години ще имаме обучени агитатори във всеки важен съюз на англоезичния свят. Един британец ще ръководи работниците там, където има стачка: Сидни, Ванкувър, Йоханесбург, Уелингтън. Непременно британец!

— И ти ще си един от *ръководителите*! Прекрасно! — Суслов му даде възможност да продължи, направляваше го нататък отворен, че така лесно се оставяше да го ласкаят. „Колко са ужасни предателите.“ — Скоро ще се сдобияте с рая, за който мечтаете и ще настъпи мир.

— Няма да мине много време — каза Грей пламенно. — Ние намалихме въоръжените служби, а догодина ще ги намалим още повече. Войната свърши. Бомбата направи това. Само гадните американци, с тяхната надпревара във въоръжаването пречат, но скоро ще ги принудим да сложат оръжията си и ще бъдем равни.

— Знаеш ли, че Америка тайно въоръжава Япония? Не знаеше ли? — на Суслов му беше добре известно, че Грей прекара три години и половина в японски военнопленнически лагер. — Не знаеш ли, че в

момента има мисия на САЩ в Япония, за да разговарят с тях дали биха приели ядрени оръжия?

— Никога няма да посмеят.

— Но те го направиха, мистър Грей — каза Суслов и лъжата се изплъзна така леко. — Разбира се всичко това е напълно секретно.

— Можеш ли да ми кажеш подробности, които да използвам в Парламента?

— Ще помоля моите началници да ти подсигурят това, ако смяташ, че ще има полза.

— Моля те, колкото е възможно *по-скоро*. Ядрени бомби... Боже!

— Твоите хора, обучените експерти, също ли са в британските ядрени заводи?

— Какво? — Грей с усилие се концентрира, откъсвайки мислите си от Япония. — Ядрени заводи?

— Да. Внедряваш ли там твоите британци?

— Не, има само един-двама в два завода в Обединеното кралство и те не са важни. Наистина ли янките въоръжават японците?

— Не е ли Япония капиталистическа? Не е ли протезе на САЩ? Не строят ли и те ядрени заводи? Ако не беше за Америка...

— Тези мръсници! Да благодарим на Бога, че и вие притежавате бомбите, иначе всички ние щяхме да сервилничим!

— Може би е трябвало да положиш известни усилия върху ядрените заводи, а? — каза Суслов спокойно, поразен, че Грей би могъл да е толкова лековерен.

— Защо?

— Има едно ново изследване, предадено от твоя сънародник Филби.

— Филби ли? — Грей си спомни колко шокиран и изплашен беше от разкриването на Филби и отлитането му, а после си отдъхна, че не е разкрит списъкът с ядрото на БКП. — Как е той?

— Разбирам, че е много добре. Работи в Москва. Познаваше ли го?

— Не. Той беше във Форин офис, в стратосферата. Никой не знаеше, че е един от нас.

— Той изтъква в изследването си, че един ядрен завод сам се издържа, че може сам да произвежда гориво за себе си и за други. Щом започне да работи, той действа почти вечно, има нужда от няколко

високо квалифицирани специалисти, високообразовани техници, за да работят в него, никакви работници, за разлика от нефта или въглищата. В момента цялата индустрия на Запада е зависима от въглища или нефт. Филби предлага да поощряваме използването на нефта, а не въглищата и изцяло да *отхвърлим* ядрената енергия. Какво ще кажеш?

— А, сега разбирам смисъла! — лицето на Грей стана по-строго. — Ще трябва да се вмъкна в парламентарния комитет, за да изуча атомната енергия.

— Това ще бъде ли лесно?

— Твърде лесно. Британците са мързеливи, не искат никакви проблеми. Стремят се да работят възможно най-малко за възможно най-много пари, да ходят в кръчмата и на футбол в съботите и никаква неплатена работа, никакви скучни комитети след работа, никакви спорове. Твърде лесно е.

Суслов въздъхна, много доволен, работата му беше почти свършена.

— Още една бира?

— Не. Случайно да познаваш някой писател, който в момента е тук, гражданин на САЩ, Питър Марлоу?

Главата на Грей щракна.

— Марлоу? Познавам го много добре, но не знаех, че е американски гражданин. Защо?

Суслов прикри интереса си и вдигна рамене.

— Щях просто да те питам, тъй като ти си англичанин, а и той е бил англичанин.

— Марлоу е един гнусен мръсник от висшето общество без морал. От години не съм го виждал, от 45-та, откакто се премести тук. Беше и в Чанги. Не знаех, че е писател, че е един от асовете в киното до вчера. Какво е важно за него? Какво важно има около него?

— Той е писател — каза изведнъж Суслов. — Прави филми, които чрез телевизията стигат до милиони зрители. Центърът не изпуска от очи западните писатели като част от политиката. О, да, ние знаем за творците в Русия и какво значение имат те. Нашите писатели винаги са ни посочвали пътя, мистър Грей, те са формирали нашето мислене и чувства — Толстой, Достоевски, Чехов, Бунин... — той добави с гордост — те са водачи. Ето защо ние трябва да ги

направляваме и да контролираме тяхната работа или да я погребваме — той погледна Грей. — Вие трябва да нравите същото.

— Ние подкрепяме писателите, които са приятелски настроени към нас, капитане, и се опитваме да компрометираме останалите по всякакъв начин — пред обществото и частно. Щом се прибера у дома, ще включа Марлоу в официалния списък на БКП, в *гадния* списък за средствата за масова информация. Ще бъде лесно да го дискредитираме, имаме много приятели в нашите средства за масова информация.

Суслов запали цигара.

— Чел ли си тази книга?

— Онази за Чанги ли? Не, не съм. Никога, преди да дойда тук не бях чувал за нея. Вероятно не е публикувана в Англия. Освен това нямам много време за белетристика, но съм убеден, че това е една буржоазна глупост и булеварден роман и... ами Чанги си е Чанги и е най-добре да се забрави. — Потръпна, без да го забележи.

— Да, най-добре е да бъде забравено.

„Но аз не мога! — искаше да изкрещи той. — Аз не мога да забравя и това е един кошмар, който никога не свършва, онези дни в лагера, година след година, десетките хиляди умиращи, които се опитват да наложат спазването на закона, да защитят слабите срещу мръсотията на черния пазар, който не дава възможност на слабите да се нахранят. Всички гладуват и няма никаква надежда да се измъкнат някога. Тялото ми загнива и съм само на двадесет и една и никакви жени и никакъв смях и никаква храна и нищо за пиене. На двадесет и една, когато ме хванаха в моя Сингапур през 1942 и на двадесет и четири, почти на двадесет и пет, когато стана чудото, оцелях и се върнах в Англия — моят дом го нямаше, родителите ми си бяха заминали, светът беше друг, а единствената ми сестра — съмишленик на врага, говореше като врага, хранеше се и живееше като него. Женена за *враг*, засрамена от нашето минало, искаше да е мъртво, аз да съм мъртъв, никой да не се интересува и о, Боже, промяната. Като се върна към живота след всичките кошмари и безсънието през нощите уплашен, неспособен да се адаптира, плачещ, без да знае защо, опитвайки се да се приспособи към онова, което глупците наричаха нормално. Бавно, с течение на времето. Но на каква цена, о, скъпи, мили Иисусе, на каква цена...

Спри това!

Стига с Чанги! Чанги е мъртъв! Той е мъртъв. Но, за Бо...“

— Какво? — попита той, връщайки се в настоящето.

— Просто казах, че вашето сегашно правителство е напълно уязвимо в момента.

— Защо мислиш така?

— Спомняш ли си скандала Профумо? Вашият военен министър?

— Разбира се. Защо?

— Преди няколко месеца МИ–5 започна секретно, много щателно разследване за така наречената връзка между прочутата понастоящем проститутка Кристине Келер и Евгени Иванов, нашето аташе и други видни лондонски личности.

— И приключи ли? — попита Грей с внезапно внимание.

— Да. Документални разговори между Келер и Иванов. Евгени я беше помолил да разбере от Профумо, кога ще бъдат доставени в Германия ядрените оръжия. В разследването е отбелязано — сега вече Суслов умишлено лъжеше, за да развълнува Грей, — че Профумо е предупреждаван от МИ–5 относно Иванов, няколко месеца преди да избухне скандалът, че командирът Иванов е от КГБ и че е неин любовник.

— О, Боже! Иванов ще даде ли доказателства?

— О, не. В никакъв случай. Нито е редно, нито е необходимо. Но докладът на МИ–5 излага фактите — спокойно излъга Суслов. — Докладът е точен.

Грей избухна в смях.

— О, Боже, това ще отвее правителството от предната пейка и ще докара нови общи избори.

— И лейбъристите ще влязат вътре.

— Да! За пет чудесни години! И веднъж щом се окажем вътре... ох, Боже мой! — Грей отново се разсмя с гръмогласен смях. — Той първо излъга за Келер! А сега ти казваш, че е знаел за Иванов през цялото време! Това е достатъчно основание за падането на правителството! Ще се измъкне властта от онези средно буржоазни мръсници. Сигурен ли си?

— Бих ли те излъгал?

Суслов си се засмя.

— Ще го използвам. О, Боже, как ще го използвам. — Грей не беше на себе си от радост. — Абсолютно сигурен ли си? Но Иванов. Какво стана с него?

— Повишение, разбира се, за брилянтно завършена маневра за дискредитиране на правителството на врага. Сега е в Москва и чака ново назначение. Между другото, имаш ли намерение да споменеш за зет си на вашата утрешна пресконференция?

Грей застана нащрек.

— Как разбра за него?

Суслов спокойно го погледна.

— Моите началници знаят всичко. Беше ми казано да ти направя предложение да помислиш дали не би счел за важно да споменеш за вашата връзка на пресконференцията, мистър Грей.

— Защо?

— За да *подчертаеш* положението си, Робин. Такава близка връзка с тай-пана на „Ноубъл хаус“ би увеличило влиянието на твоите думи. Няма ли да е така?

— Но, ако знаеш за него — каза Грей, а гласът му стана суров, — знаеш и за сестра ми и за мен, че имаме уговорка да не го споменавам. Това е семеен въпрос.

— Въпросите, които се отнасят до държавата имат предимство пред семейните.

— Кой си ти? — Грей внезапно стана подозрителен. — Кой си ти всъщност?

— Само един пратеник, мистър Грей. Наистина. — Суслов сложи огромните си ръце на раменете на Грей и топло го задържа. — Знаеш как да използваме всичко, което е в нашата власт, за да отстраним причината. Сигурен съм, че моите началници са мислили единствено за твоето бъдеще. Една близка семейна връзка с такава фамилия би ти помогнала в Парламента. Нали? Когато ти и твоята Лейбъристка партия дойдете на власт догодина, ще имат нужда от мъже и жени с добри връзки. За пост в кабинета имаш нужда от връзки, сам го каза. Ти ще си специалистът в Хонконг със специални връзки. Можеш много да ни помогнеш да задържим Китай, отново да го вкараме в правилния коловоз и да поставим Хонконг и целия му народ там, където им е истинското място — в клоаката. Е?

Грей се замисли за това, а сърцето му глухо биеше.

— Можем ли да *заличим* Хонконг?

— О, да. — Суслов се усмихна. — Няма място за безпокойство. Няма да е необходимо да казваш каквото и да било за тай-пана, или да нарушаваш думата, която си дал на сестра си. Мога да уредя да ти зададат въпрос. Е?

Дънрос чакаше Брайън Куок в бара на „Мандарин“ и пиеше голямо бренди с „Перие“. Барът беше само за мъже и беше почти празен. Брайън Куок никога не закъсняваше, но сега се бави.

„Твърде лесно може да се случи нещо неочаквано в неговата професия — помисли Дънрос. — Давам му още няколко минути.“

Тази вечер Йан нямаше нищо против да чака. Имаше много време, за да стигне до Абърдийн и Фор Фингър Уу и тъй като Пен благополучно замина за Англия, нямаше нищо, което да го принуди да се връща.

„Пътуването ще й се отрази добре — помисли си той. — Лондон, театърът, а след това замъкът Ейвиърд. Ще бъде великолепно там. Есен и свежи утрини, можеш да видиш дъха си, сезонът на яребиците, а после Коледа. Прекрасно е да си у дома за Коледа. Чудя се какво ли ще донесе тази Коледа и какво ще си мисля, връщайки се назад към този лош момент. Твърде много проблеми. Планът се изпълнява, но вече скърца, всичко върви зле и е вън от контрол. Бартлет, Кейси, Горнт, Фор Фингър, Мата, Тайтфист, Хавъргил, Джонджон, Кърк, Крос, Съндърс, А. М. Г., неговата Рико — всички нощни пеперуди около пламъка, а сега и нови — Тип Ток и Хиро Тода, който пристига утре вместо в събота.“

Този следобед говори надълго и нашироко с японския си приятел и партньор в корабостроенето. Тода запита за пазара на акции и за „Струан“, но не директно в английски стил, а косвено и вежливо, по японски. Но попита. Дънрос усети сериозността под равния глас, звучащ по американски — резултат от двугодишен престой в Харвард, като аспирант.

— Всичко ще се оправи, Хиро — каза Дънрос. — Това е временна атака. Разтоварваме доставките от корабите според плана.

„Ще успеем ли? Да, по един или друг начин. Утре Линбар заминава за Сидни, за да се опита да възобнови сделката с «Волара» и

отново да договори устава. Далечен удар.“

Съзнанието му неумолимо се върна към Жак.

„Ами ако Жак наистина е комунистически агент? А също и Джейсън Плъм и Так? А «Р»? Роджър Крос ли е или Робърт Армстронг? Със Сигурност никой от двамата, нито Жак. За Бога, бях с Жак през по-голямата част от живота си. През по-голямата част от живота си съм познавал фамилията де Вил. Вярно е, че Жак може да е дал известна информация на Бартлет за някои от нашите вътрешни начини на действие, но не всичко. Не онази част, която се отнася до компанията, това е достояние единствено на тай-пана. Това означава Аластър, татко, аз или старият сър Рос. Немислимо.

Да.

Но някой е предал и това не съм аз. А има и «Севрин».“

Дънрос се огледа. Барът все още беше почти празен. Малка, приятна и удобна зала с тъмнозелени кожени кресла и стари лакирани дъбови маси, а по стените бяха наредени картини на Куанс. Всички бяха репродукции. Повечето от оригиналите бяха в Грейт хаус, а някои — по коридорите на банките „Виктория“ и „Блекс“. Няколко бяха частно притежание някъде другаде. Той се облегна назад. Точно над главата му имаше портрет на момиче-хакло от онези в лодките, с русо момче в прегръдките ѝ, чиято коса беше на опашка. Предполагаше се, че Куанс е нарисувал това за подарък за рождения ден на Дърк Струан — момичето на картината е Мей-мей Т'Чънг, а детето в прегръдките ѝ вероятно е техният син Дънкън.

Очите му погледнаха отсреща към портретите на Дърк и неговия доведен брат Роб, до картина на американския търговец Джеф Купър и пейзажи на Пийк от 1841 г. Какво ли би казал Дърк, ако сега можеше да види творението, си — процъфтяващо, разрастващо се и обновяващо се, все още в центъра на света, в центъра на Азия, който е единственият свят.

— Още едно, тай-пан?

— Не, благодаря, Фенг — каза той на китайския барман. Само „Перие“, ако обичаш.

Наблизо имаше телефон.

— Спешъл интелиджънс — каза женски глас.

— Групов отговорник Куок, моля.

— Един момент, сър.

Докато Дънрос чакаше, се опита да реши за Жак. „Невъзможно — помисли си той с болка — не и без помощ. Изпращането му във Франция, за да вземе Сюзан и Аврил го изолира за седмица и нещо. Вероятно ще поговоря със Съндърс, може би те вече знаят. Всемогъщи Боже, ако А. М. Г. не беше написал «Р», щях да отида директно при Крос. Възможно ли е той да е Артър?“

Спомни си за Филби от Форин офис, възмутен, че един англичанин от тези среди, на такъв висок и отговорен пост можеше да е предател. А също и другите двама, Бърджис и Маклийн. И Блейк. „До каква степен да вярва на А. М. Г.? Бедният. До каква степен да вярва на Джейми Кърк?“

— Кой търси групов отговорник Куок, моля? — запита по телефона мъжки глас.

— Мистър Дънрос от „Струан“.

— Един момент. — Кратко изчакване, а после мъжки глас, който той веднага позна.

— Добър вечер, тай-пан. Робърт Армстронг е... съжалявам, но Брайън не е тук. Нещо важно ли беше?

— Не. Имахме среща да пийнем по нещо, а той закъснява.

— О, не е споменавал такова нещо. Той обикновено казва. Кога се уговорихте?

— Тази сутрин. Той ми се обади, за да ми каже за Джон Чен. Има ли нещо ново за онези мръсници?

— Не. Съжалявам. Брайън трябваше да пътува извън града, *внезапно* пътуване, нали знаете.

— Да, разбира се. Ако говорите с него, кажете му, че ще се видим в неделя на катеренето на върха, ако не може по-рано.

— Все още ли имате намерение да ходите в Тайпей?

— Да. Заедно с Бартлет. В неделя. Ще се върнем във вторник. Чувам, че можем да използваме самолета му.

— Да. Моля, опитайте се да се върнете във вторник.

— Ако не и по-рано.

— Нещо, което мога да направя за вас?

— Нищо, благодаря, Робърт.

— Тай-пан, ние имаме още един обезпокоителен удар тука в Хонконг. Нищо страшно, но внимавайте със Съндърс до утре.

— Разбира се. Брайън каза същото. И Роджър. Благодаря, Робърт. Лека нощ. — Дънрос затвори телефона. Беше забравил, че има бодигард от СИ, който го следваше. „Изобщо не го забелязах. А сега какво да правя с него? Съвсем сигурно ще ми пречи при Фор Фингър.“

— Ще се върна след малко — каза той.

— Добре, тай-пан.

Дънрос излезе навън и отиде до мъжката тоалетна, наблюдавайки, без да бъде забелязан. Никой не го проследи. Когато приключи, влезе в шумния, претъпкан мецанин. Пресече надолу по главното стълбище, за да си купи вечерен вестник. Навсякъде имаше тълпи от хора. Като се връщаше се загледа в един невзрачен, очилат китаец, който го наблюдаваше над някакво списание. Дънрос се поколеба, върна се във фоайето и видя, че очите го следят. Доволен, той се качи нагоре по претъпканите стълби.

— О, здравей, Марлоу — каза той, като почти се блъсна в него.

— О, здравейте, тай-пан.

Дънрос веднага забеляза голямата умора по лицето на другия мъж.

— Какво има? — попита, усещайки бедата.

— О, нищо... абсолютно нищо.

— Има нещо — усмихна се любезно Дънрос. Питър Марлоу се поколеба.

— Ами, ами Фльор — и той му разказа за нея. Дънрос беше много загрижен.

— Старият Тулей е добър лекар, това все пак е нещо. — Той разказа на Марлоу как ги натъпка него, Бартлет и Кейси с антибиотици. — А ти добре ли си?

— Леко неразположение. За около месец няма да има основания за безпокойство. — Питър Марлоу му предаде онова, което Тулей му каза за хепатита. — Това не ме тревожи, а Фльор и бебето, те са ми грижата.

— Имате ли бавачка?

— О, да. И хотелът е чудесен, камериерите са много енергични.

— Имаш ли време да пийнем?

— Не, благодаря, по-добре е да се връщам. Бавачката не е... няма стая за нея, затова стои само за часове. Ще трябва да се отбия до частната болница само да проверя как е.

— Е, тогава друг път. Моля те, поздрави жена си. Как върви изследователската работа?

— Благодаря, чудесно.

— Колко от нашите скелети примами навън от *Хонконг уап*!

— Много. Но всички те са добре. — Питър Марлоу леко се усмихна. — Дърк Струан беше един страшен човек. Всички казват, че си *приличате* и се надяват да надвиете Горнт и да победите отново.

Дънрос го погледна със симпатия.

— Имаш ли нещо против да ти задам няколко въпроса за Чанги? — видя сянката, която премина през състареното му лице.

— Ами, зависи.

— Робин Грей каза, че в лагера си бил чернорборсаджия заедно с един американец. Ефрейтор.

Последва дълга пауза, но лицето на Питър Марлоу не се промени.

— Бях търговец, мистър Дънрос или по-точно — преводач на мой приятел, който беше търговец. Той беше американски ефрейтор. Спаси ми живота и живота на моите приятели. Бяхме четирима: майор, полковник от въздушните сили, един плантатор на каучук и аз. Спаси и десетки други. Казваше се Кинг и наистина беше крал, крал на Чанги в известен смисъл. — И отново лека усмивка. — Търговията беше в разрез с японския и лагерния закон.

— Ти каза японски, а не *ян*. Това е интересно. След всичките онези ужаси в Чанги не ги ли презираш?

Питър Марлоу поклати глава.

— Не презирам никого. Дори Грей. Това, че съзнавам, че съм жив отнема всичките ми сили и поглъща цялото ми съзнание. Лека нощ. — Той се обърна, за да си тръгне.

— А, Питър и едно последно нещо — каза Дънрос бързо, вземайки решение. — Би ли искал да отидеш на състезанията в събота? В моята лока? Ще има някои интересни хора... ако изследваш Хонконг би било от полза?

— Благодаря. Много ви благодаря, но Доналд Макбрайд вече ме покани. Въпреки това бих искал да намина на чашка, ако ми бъде възможно. Някакъв напредък с книгата?

— Моля?

— Книгата за историята на „Струан“, онази, която ще ми позволите да прочета.

— О, да, разбира се. Преписват я — каза Дънрос. — Изглежда има само едно копие. Ще бъдеш ли търпелив?

— Разбира се. Благодаря.

— Предай най-добрите ми пожелания на Фльор. — Дънрос го проследи с поглед, доволен, че Марлоу е схванал разликата между търговец и черноборсаджия. Погледът му падна върху китаеца от СИ, който все още го наблюдаваше над списанието. Тръгна бавно обратно към бара сякаш потънал в мисли. Когато влезе вътре, той се обърна към бармана:

— Фенг, долу на стълбите има един гаден журналист, когото не искам да видя.

Барманът веднага отвори плота на тезгяха.

— За мен е удоволствие, тай-пан — каза той усмихвайки се, като изобщо не повярва на извинението. Клиентите му често използваша служебния изход зад бара, обикновено, за да избягнат някоя жена отвън. Каква ли мръсница искаше да избегне тай-панът сега — запита се той озадачен, наблюдавайки го да оставя щедър бакшиш и да бърза навън през изхода.

Щом се озова навън в страничната уличка, Дънрос зави бързо зад ъгъла, взе едно такси и се сви на задната седалка.

— Абърдийн — нареди той и даде указания на кантонезки.

— *Ай-ай-ай*, като стрела, тай-пан — каза шофьорът оживявайки се, защото го беше познал. — Мога ли да попитам какви са изгледите за събота? Ще вали или няма да вали?

— Никакъв дъжд, ей богу.

— *Еееий*, а победителят на калта?

— Боговете не са ми го прошепнали, нито долните висши тигри, които подкупват жокеи или упояват коне, за да мамят почтените хора. Но Ноубъл Стар ще се опита да победи.

— Всички мръсници ще се опитат — каза раздразнено шофьорът, — но кой е онзи, избран от боговете и от Висшия тигър на състезателната писта „Хепи вели“? Какво ще кажете за Пайлът Фиш?

— Жребецът е добър.

— Ами Бътърскот Лес? Банкерът Куанг има нужда от промяна на късмета.

— Да, Лес също е добър.

— Тай-пан, ще спада ли пазарът?

— Да, но купи от „Ноубъл хаус“ в три без петнайсет в петък.

— На каква цена?

— Мисли, многоуважаеми братко. Аз да не съм Старият сляп

Тунг!

Орланда и Линк Бартлет танцуваха много близо един до друг в полумрака на нощния бар, усещайки телата си. Музиката беше тиха и чувствена, ритъмът — приятен, съставът — филипински, а огромната огледална и луксозно обзаведена зала беше умело осветена. Сервитьори с фракове и малки фенерчета, направени като моливи, чийто светлини приличаха на множество светулки се движеха безшумно. Много момичета с пъстри вечерни рокли седяха, бърбеха или наблюдаваха неколцината танцуващи. От време на време поединично или на двойки те отиваха по масите при един или при няколко мъже, да разговарят и да ги карат да пият и след около четвърт час се отдалечаваха, а техните действия бяха деликатно режисирани от постоянно бдящата *мама-сан* и нейните помощнички. Тукашната *мама-сан* беше гъвкава привлекателна шанхайка на около петдесет години, добре облечена и дискретна. Говореше шест езика и отговаряше за момичетата пред собственика. От нея зависеше провалът или успехът на бизнеса. Момичетата изцяло ѝ се подчиняваха. Същото правеха нахалниците и сервитьорите. Тя беше ядрото, кралицата на своето царство и разбира се те ѝ се подмазваха.

Рядко някой мъж довеждаше момиче, макар че не възразяваха, особено, ако бакшишът беше щедър и постоянно поръчваха напитки. Десетки от тези нощни места за удоволствие бяха разпръснати из колонията, няколко интимни, повечето открити, доставящи удоволствия на мъжете — туристи, посетителите *уап* на Хонконг. Цените бяха различни, качеството — също, в зависимост от избраното място. Удоволствие за гостите. Пари за къщата.

Линк Бартлет и Орланда повече се люлееха, отколкото танцуваха. Нейната глава беше леко опряна на гърдите му. Едната ѝ ръка, положена нежно на рамото му, а другата — в неговата. Беше я прегърнал през кръста. Тя почувства топлината му дълбоко в

слабините си. Почти разсеяно, пръстите ѝ галеха врата му и тя се притисна малко повече. Краката ѝ перфектно следваха неговите, така беше и с тялото ѝ. След миг почувства възбудата му и цялото му тяло.

„Какво да правя с него тази вечер? — мечтателно се запита тя, обичаше нощта и нейното съвършенство. — *Да или не?* О, колко ми се иска...“

Изглеждаше така, сякаш тялото ѝ се движеше по своя воля, гърбът ѝ беше леко превит, слабините напред. Една топла вълна я обля.

„Твърде много топлина“ — помисли си тя. С усилие се отдръпна назад.

Бартлет усети изплъзването. Ръката му остана на кръста ѝ, той я придърпа към себе си. Не усещаше нищо друго, освен тялото ѝ под ръката си, никакво бельо. Изключително. Само плът под ефирния шифон... и повече топлина, отколкото плът. Господи!

— Нека седнем за малко — каза гърлено тя.

— Като свърши танцът — промърмори той.

— Не, не, Линк, усещам слабост в краката си. — Тя с усилие сложи и двете си ръце около врата му и леко се наведе назад, като стоеше срещу него, но позволявайки му да поеме част от тежината си. — Може да падна. Не би желал да падна, нали?

— Не можеш да паднеш — каза той, усмихвайки ѝ се в отговор. — По никакъв начин.

— Моля те... Не би искала да падна, нали?

Тя се засмя и смехът ѝ го изпълни с възбуда. „Господи — помисли той, — тя те е обсебила.“

Потанцуваха още малко, но поотдалечени и това го охлади. После я завъртя и тръгна близо до нея. Седнаха на масата, изтягайки се на канапето, все още под въздействието на близостта си. Краката им се докоснаха.

— Същото ли, сър? — попита келнерът.

— За мене не, Линк — каза тя като изпитваше желание да наругае келнера за неуместното му появяване, те още не си бяха изпили напитките.

— Още един ментов крем? — каза Бартлет.

— За мене, не, наистина, благодаря. Ти си поръчай един.

Келнерът изчезна. Бартлет би предпочел една бира, но не искаше дъхът му да мирише и нещо повече, не искаше да разваля най-

съвършеното ястие, което някога беше хапвал. Пастата беше чудесна, телешкото крехко и сочно, с лимон и винен сос, от който изтръпваше устата, а салатата беше изключителна. И непрекъснато нейното излъчване, вълнението от парфюма ѝ.

— Това е най-прекрасната вечер, която съм имал от години.

Тя вдигна чашата си с мнима тържественост.

— Да прием за още много такива.

„Пия за още много, много повече — каза си на ум, — но след като се оженим или поне сгодим. Ти си твърде буен, Линк Бартлет, ти твърде много подхождаш на моята душа, твърде силен си.“

— Радвам се, че ти е доставила удоволствие. На мене също. О, да, на мене също. — Тя видя очите му да се плъзват встрани от нея, когато край тях мина една *хостеса*, а роклята ѝ беше непристойно изрязана. Момичето беше прекрасно, едва на двадесет и отиде до група весели японски бизнесмени заедно с други момичета. Веднага друго момиче стана, извини се и си тръгна. Орландо го наблюдаваше как ги гледа, и всичко ѝ беше ясно.

— Всички за *наемане* ли са? — попита той неволно.

— За *чукане* ли?

Сърцето му прескочи и той отново я погледна, цялата — внимание.

— Да, предполагам, че това съм имал предвид.

— Отговорът е и да, и не. — Тя продължи да се усмихва любезно, а гласът ѝ беше тих. — Това е като повечето неща в Азия, Линк. Никога нищо не е да или не. Винаги е *може би*. Зависи от *хостесата*. Зависи от мъжа, от парите и от това какви дългове има. — Усмивката ѝ беше дяволита. — Може би просто ще те насоча в правилната посока, но тогава ти няма да стигнеш до добро, защото очаровах всички хубави жени, един голям и силен мъж като теб, *айейя!*

— Хайде, Орландо! — каза той през смях, когато тя започна да имитира акцента на някои кули.

— Видях, че ѝ обърна внимание. Не те упреквам, тя е прекрасна. — Завиждаше на момичето за неговата младост, но не и за начина ѝ на живот.

— Какво искаше да кажеш с тези дългове?

— Когато някое момиче дойде тука на работа, то трябва да изглежда хубаво. Дрехите са скъпи, поддържането на косата е скъпо, чорапите, гримът, всичко е скъпо, затова *мама-сан* — това е жената, която се грижи за момичетата — или собственикът на нощния бар, ще ги авансира така, че да могат да си купят всичко, от което имат нужда. Разбира се в началото всички момичета са млади и фриволни, свежи като първата роза през лятото, затова купуват и купуват, а после трябва да връщат парите. Повечето нямат нищо, когато започват — единствено себе си, освен, ако не са били *хостеси* в друг клуб и имат почитатели, които ги следват. Момичетата сменят нощните клубове, Линк, естествено, след като са си върнали дълга. Понякога един собственик може да плати вместо някое момиче, за да се сдобие с него и с онези, които ще го последват. Много момичета са доста известни и ги търсят. Заплащането може да е много добро, ако умееш да танцуваш, да разговаряш и знаеш няколко езика.

— В такъв случай дълговете им тежки ли са?

— Постоянно. Колкото повече стоят, толкова по-трудно е да изглеждат хубави, така че и разходите са повече. Минималната лихва по дълга е двадесет процента. През първите месеци момичето може да печели много, за да върне много, но никога достатъчно. — През лицето ѝ мина сянка. — Лихвата се натрупва, дългът се натрупва. Не всички шефове са търпеливи. Така че трябва да търси други форми за припечелване. Неизбежно тя търси помощ. Тогава една нощ *мама-сан* ѝ посочва някой мъж. „Той иска да те изкупи“, ще ѝ каже тя. И...

— Какво означа това да те изкупи?

— О, това е обичай в нощния клуб тука. Всички момичета трябва да бъдат тук точно навреме, да кажем в осем, когато отваря, чисти и издокарани. Стоят до един часа сутринта или ще бъдат глобени. Глобяват ги и ако отсъстват или не са чисти, или издокарани и не се харесват на клиентите. Ако някой мъж иска да вземе някое момиче навън за вечеря, някои дори водят по няколко, за да впечатлят приятелите си, той купува момичето от бара, плаща такса в зависимост от времето, оставащо до затварянето. Не зная колко получава тя, мисля, че е 30 процента, но онова, което прави навън си е нейна работа, освен, ако *мама-сан* не се договори за нея, преди да излезе. Тогава къщата получава такса.

— Винаги ли?

— Въпрос на виждане, Линк. От това място, което е едно от най-хубавите, за да откупиш момиче, трябва да платиш 80 хонконгски долара на час, около 16 щатски долара.

— Това не е много — каза разсеяно той.

— Не е много за милионер, скъпи. Но за хилядите тука 80 хонконгски долара трябва да стигнат на едно семейство за седмица.

Бартлет я гледаше, желаше я, доволен, че не трябва да я откупува. Глупости, това би било ужасно. „Дали? — запита се той. — Това поне би струвало няколко долара, после «чао» и отново продължаваш. Това ли е, което искам?“

— Какво? — попита тя.

— Просто си мислех колко гаден живот водят тези момичета.

— О, не е гаден, изобщо не е гаден. Това вероятно са най-хубавите години в техния живот, със сигурност това е времето, когато носят всичко, което е хубаво, ухажват ги и ги търсят. Каква друга работа могат да си намерят без сериозно образование? Секретарска, ако имат късмет, в противен случай — във фабриката — от дванадесет до четиринадесет часа на ден за 10 хонконгски долара. Трябва да отидеш в някой фабрика, Линк, за да видиш условията. Ще те заведе. Моля те, а? Трябва да видиш как работят хората и тогава ще ни разбереш. За мен е удоволствие да съм твой гид. Сега, когато оставаш, трябва да знаеш всичко, Линк, да опиташ всичко. О, не, те си мислят, че са щастливи. Поне кратко време от живота си живеят добре, хранят се добре и много се смеят.

— Никакви *сълзи*?

— Винаги има *сълзи*. Но *сълзите* са начин на живот за едно момиче.

— Не и за теб.

Тя въздъхна и сложи ръката си върху неговата.

— Аз съм си получила дела. Но ти ме караш да забравя всичките сълзи, които съм изплакала. — Внезапно избухна смях, който ги накара да вдигнат погледи. Шест момичета бяха надвиснали над четиримата японски бизнесмени. Масата им беше отрупана с напитки, а пристигаха и още. — Толкова съм щастлива, че не трябва да... не трябва да обслужвам японците — каза просто тя. — Благославям съдбата си за това. Но те много харчат, Линк, много повече от другите туристи. Харчат дори повече от шанхайците, затова получават най-

доброто обслужване, въпреки, че ги мразят, а те знаят, че са мразени. Не се тревожат, че с парите си не купуват нищо друго, освен лъжи. И го знаят, те са умни, много умни. Разбира се имат различно отношение към чукането и към дамите на нощта, различно от останалите хора. — Отново избухна смях. — Китайците ги наричат *lang syin gou fei* в „Мандарин“, което буквално означава — „вълче сърце“, „кучешки дроб“, т.е. хора без съвест.

Той се намръщи.

— В това няма смисъл.

— Напротив! Виждаш, че китайците готвят и ядат всяка част от рибата, птицата или животното, с изключение на вълчето сърце и кучешкия дроб. Това са единствените неща, които не могат да бъдат приготвени вкусно, винаги вонят каквото и да правиш с тях. — Тя отново погледна другата маса. — За китайците, японците са хора *lang syin gou fei*. Също и парите. Парите също нямат съвест. — Тя се усмихна загадъчно и отпи от ликьора си. — В днешно време много *мама-сан* или собственици предварително дават пари на някое момиче да научи японски. За да забавляваш, трябва да можеш да общуваш, не е ли така?

Още едно ято момичета мина край тях и тя забеляза, че изгледаха Бартлет и нея подозрително. Орланда знаеше, че я презират, защото е евроазиатка и с *quai loh* клиент. Те се присъединиха към другата маса. Барът се изпълваше.

— Коя искаш? — попита тя.

— Какво?

Орланда се засмя на интереса му.

— Хайде, Линк Бартлет, видях те да си въртиш очите. То...

— Стига, Орланда! — в гласа му се появи острога. — В това място не е възможно да не гледаш.

— Разбира се, точно затова го предложих — тя се насилваше да се усмихва постоянно, реакциите ѝ бяха много бързи и отново го докосна. — Избрах това място за теб, за да се порадват очите ти. — Тя щракна с пръсти. Салонният управител светкавично дойде, коленичейки вежливо край ниската им маса. — Дай ми картата си — каза повелително на шанхайски, почти болна от мрачно предчувствие, което съвършено прикриваше.

Мъжът веднага показа нещо, което приличаше на театрален афиш.

— Остави ми светлинката си. Ще те повикам, когато ми потрябваш.

Мъжът си отиде. Премести се по-наблизо. Сега краката им се докосваха. Линк сложи ръка на рамото ѝ. Тя насочи светлинката към афиша. Имаше снимки, портрети на двайсет или трийсет момичета. Под всяко имаше редици с китайски знаци. — Не всички тези момичета са тук тази вечер, но ако видиш онази, която ти харесва веднага ще я доведем.

Той се втренчи в нея.

— Ти сериозно ли?

— Съвсем сериозно, Линк. Не трябва да се тревожиш, аз ще преговарям вместо теб, ако ти хареса, след като се запознаеш с нея и поговориш.

— Не искам една от тези, искам теб.

— Да. Да, зная, скъпи, но... но тази вечер бъди търпелив с мен, моля те.

— Господи, ти си нещо друго!

— А ти си най-прекрасният мъж, когото някога съм познавала, искам да направя нощта ти свършена. Сега не мога да ти дам себе си, въпреки че много ми се иска, затова ще намерим временен заместител. Какво ще кажеш?

Бартлет все още я гледаше втренчено. Отнякъде се появи още една.

Орланда знаеше, че поема огромен риск, но в противен случай ще го привлече към себе си. Ако приемеше, ще ѝ бъде задължен за една вълнуваща нощ, една нощ, която Кейси или която и да е *quai loh* жена, никога и за хиляда години няма да му предложи. Ако откаже, тогава все пак щеше да е благодарен за жеста.

— Линк, това е Азия. Тук сексът не е чувство за вина. Удоволствие е да те търсят като великолепно храна или великолепно вино. Каква е стойността на една нощ за един мъж, за един истински мъж, с една от тези жени за удоволствие? Един спомен. Нищо повече. Какво трябва да прави с любовта, с истинската любов? Нищо. Аз не съм за една нощ или за наемане. Почувствах твоя *yang*... Не, моля те, Линк — добави бързо, виждайки, че той се наежда. — А за *yang* и *yin*

ние не можем да лъжем. Аз те почувствах и се изпълних с радост. Ти не ме ли усети? Ти си силен мъж, *yang*, а аз съм жена, *yin* и когато музиката е тиха и... О, Линк. — Тя сложи ръката си около неговата и го погледна настойчиво. — Умолявам те, не робувай на англо-американските глупости. Това е Азия и аз искам да съм всичко, което може да бъде една жена за теб.

— Господи, наистина ли го мислиш?

— Разбира се. Света Богородице, бих искала да бъда всичко, което ти би желал в една жена — каза тя. — Всичко. И се кълна, че когато остареея и ти вече не ме желаеш, ще ти помогна да подредиш живота си радостен, открит, свободен. Искам да съм *tai-tai*, да съм част от твоя живот. — Орланда леко го целуна. Видя промяната в него, страхопочитанието и неговата беззащитност и разбра, че е победила. „О, Куилън, ти си гений — искаше да изкрещи. — Никога не съм вярвала, че твоето предложение ще е толкова съвършено, никога не съм допускала, че си толкова мъдър, о, благодаря ти, благодаря ти.“

Но на лицето ѝ не се отрази нищо.

— Какво означава *tai-tai* — запита гърлено той.

— *Tai-tai* означава „най-висша от висшите“ съпруга. Според древен китайски обичай в дома съпругата е висша, всемогъща. „Да съм част от твоя живот“ — каза тихо тя, а цялото ѝ същество крещеше: „Внимавай“.

Бартлет се наведе и тя усети устните му да докосват леко нейните. Но целувката му беше различна и знаеше, че от сега нататък тяхната връзка ще бъде на друга основа. Радвали магията.

— А сега, сега, мистър Линк Бартлет, коя избирате?

— Тебе.

— И аз избирам теб, но междуременно трябва да решим коя предпочиташ. Ако тези не са по вкуса ти, ще отидем другаде. — Тя говореше умишлено безпристрастно, като че ли се разискваше нещо безспорно. — Какво ще кажеш за тази? — Момичето беше прекрасно, онова, което той погледна. Орланда вече беше решила и избрала тази, която тя би предпочела, „но — помисли си тя със задоволство, много уверена в себе си — на бедното момче му се дава правото на избор. О, аз ще бъда толкова съвършена съпруга за теб.“ — В нейната справка пише, че тя е Лили Той. Всички момичета имат работни имена. Тя е на двадесет, от Шанхай. Говори шанхайски и кантонезки, нейните хобита

са танцът, карането на лодка и... — Орланда се вгледа в мъничките знаци и той видя прекрасната извивка на врата ѝ — ... и пътешествията. Какво ще кажеш?

Очите му погледнаха снимката.

— Слушай, Орланда, не съм бил с уличница от години, откакто бях в казармата. Никога не съм си падал много по тях.

— Напълно те разбирам, и ти си прав — каза тя търпеливо, — но тези не са уличници, не в смисъла, който влагате вие. Няма нищо вулгарно в тях или в това, което предлагам. Нощни дами, които ти предлагат своята младост, в замяна на малко от твоите пари. Това е една честна размяна. Необходимо е предварително да знаеш колко ще приеме и не бива да ѝ даваш парите директно, трябва да ги сложиш в чантата ѝ. Това е важно, а за мен е особено важно твоята първа среща да е съвършена. Аз трябва да пазя твоя имидж...

— Хайде, Орлан...

— Но аз говоря сериозно, Линк. Този избор, този мой подарък няма нищо общо с теб и мен, нищо. Това, което се случва с нас е джос. За мен е важно ти да се радваш на живота, да опознаеш Азия, такава каквата е, а не такава каквата американците си мислят, че е. Моля те!

Бартлет беше объркан, всичките му принципи бяха разбити и се оказаха ненужни. Тази жена го очароваше и удивляваше.

Беше опиянен от топлината и нежността ѝ. Всяка негова частица ѝ вярваше.

И изведнъж, неговото вътрешно аз изкрещя: „внимание“. Еуфорията му отлетя. Току-що се сети, на кого беше споменал, че много обича италианската кухня. Горнт. На Горнт преди няколко дена. Докато разговаряха за най-добрата храна, която някога е опитвал. Горнт. Господи, дали тези двамата са тандем? Не може да бъде! Може би ѝ е споменал и на нея. Дали?

Опита се да си спомни, но не можа. Всичко в него се разтърси, но очите му продължаваха да я виждат изпълнена с очакване там, усмихваща му се, обичаща го. Горнт и Орланда? Не могат да са съдружници. По никакъв начин. „Дори и така, бъди предпазлив. Ти почти нищо не знаеш за нея, затова внимавай, за Бога. Ти си в паяжина, в нейната паяжина. Дали това е и паяжината на Горнт?

Провери я! Провери я! Ако мисли това, което казва, тогава е нещо друго и тя е от друг свят — изключителна. Ще трябва да решиш

— ти ще я имаш само според нейните условия.

Провери я докато имаш този шанс. Няма какво да губиш.“

— Какво? — попита тя, усещайки промяната.

— Просто размишлявах върху това, което каза, Орландо. Да избирам ли сега?

Суслов седеше в полумрака на тяхната сигурна квартира на „Синклер тауърс“ 32. Заради срещата си с Грей промени мястото на срещата с Артър тук.

Отпи от напитката си. До него на малка масичка имаше бутилка водка, две чаши и телефон. Сърцето му тежко биеше, както винаги когато имаше тайна среща. Никога ли няма да привикне? Не. Тази вечер беше уморен, въпреки че всичко мина отлично. Сега Грей е *програмиран*. Този нещастен глупак, тласкан от омраза, злоба и ревност! Центърът трябва да предупреди по-нататък БКП за него — тази личност е твърде уязвима. А и Травкин, някога принц, сега нищо, а Жак де Вил — този импулсивен некадърник — и всички останали. Няма значение! Всичко върви отлично. Всичко е подготвено за пристигането на Съндърс. Неволно потрепери.

„Не бих искал да ме хванат. МИ–6 са опасни, предават ни на съд и са фанатици като ЦРУ, но много по-зли. Ако планът на ЦРУ и МИ–6 под кодово име «Анубис» за обединяването на Япония, Китай, Англия, Канада и Америка някога успее, Русия ще бъде разбита завинаги. Ах, моя страна, моя страна! Как ми липсва Грузия, така красива, нежна и цъфтяща.“

Песните от детството, народните песни на Грузия, бликнаха и го върнаха там. Избърса една сълза при мисълта за толкова много красота, така далеч.

„Няма значение, отпуската ми е скоро. След това ще се върна у дома. По същото време и синът ми ще дойде в отпуска от Вашингтон с младата си съпруга и тяхното момченце, родено така разумно в Америка. За него няма проблеми с паспорта. Той е четвъртото поколение, което ще служи. Напредваме.“

Мракът го притискаше. По молба на Артър за по-голяма сигурност беше дръпнал завесите и държеше затворени прозорците,

макар че нямаше вероятност да бъдат видени. Апартаментът имаше климатична инсталация, но отново за сигурност беше помолен да не я включва, както и светлините. Разумно беше да напуснат апартамента на семейство Фан, в случай че Грей имаше „опашка“ от СИ към него. Крос му каза, че тази вечер няма да има никой, въпреки, че утре ще бъде прикрепен друг човек.

Той взе такси и спря на „Голдън фери“ за вечерните вестници, преструвайки се на пиян, в случай че го наблюдават, после отиде до „Роуз корт“ и у Клинкър и после тук. Имаше един от СИ пред „Роуз корт“. Мъжът все още беше отвън. Нямаше значение.

Телефонът иззвъня. Звукът го накара да подскочи въпреки, че камбанката беше заглушена внимателно. Три позвънявания, после тишина. Сърцето му подскочи веднъж. Артър скоро ще е тук.

Той докосна един от автоматите, пъкнат зад една от възглавниците. Нарездане от Центъра. Едно от многото нареждания, които не одобряваше. Суслов не обичаше оръжията, ръчните оръжия. С тях можеха да станат грешки, с *отровата* — никога. Пръстите му докоснаха мъничката ампулка, скрита в ревера му достатъчно близо, за да я достигне с уста.

Той умишлено се отпусна и концентрира сетивата си, искаше да усети присъствието на Артър, преди да е дошъл. Предната врата ли ще използва Артър или задната?

Оттам, където седеше можеше да вижда и двете. Виенето на асансьора. Очите му погледнаха предната врата, но асансьорът спря етажи по-долу. Чакаше. Задната врата се отвори, без да усети нещо. Вътрешностите му се обърнаха, тъй като не успя да разпознае тъмното очертание. За миг беше парализиран. После очертанието изправи едното си рамо и лекото прегърбване изчезна.

— Иисусе! — измърмори Суслов. — Изплаши ме.

— Всичко е част от службата, старче — нежните, лошо произнесени думи бяха примесени със суха, раздираща кашлица.

— Сам ли си?

— Разбира се.

Очертанието безшумно се придвижи във всекидневната. Суслов видя, че автоматът е оставен настрана и той отпусна своя, но в готовност. Стана и топло протегна ръката си.

— Един път си навреме.

Те си стиснаха ръцете. Джейсън Плъм не си свали ръкавиците.

— За малко нямаше да дойда — каза той с нормалния си глас, усмивката беше само по повърхността на лицето му.

— Какво има? — попита руснакът, вглеждайки се в усмивката.
— И защо са всички тези „дръпни завесите“ и „не отваряй прозорците“?

— Мисля, че това място може би е под наблюдение.

— А? — Суслов се разтревожи. — Защо не ми каза преди това?

— Казах, мисля, че може и да е така. Не съм сигурен. Ние преодоляхме много проблеми, за да направим безопасна тази къща и не искам по никаква причина да отиде по дяволите. — Гласът на високия англичанин беше малко груб. — Слушай, другарю, всичко пропада. СИ е хванал човек на име Меткин от твоя кораб. Той...

— Какво? — Суслов се втренчи в него с престорено изумление.

— Меткин. Предполага се, че е политко...

— Но това е невъзможно — каза Суслов, тресейки се, играта му завърши. Прикри задоволството си от факта, че Меткин сам влезе в капана си. — Меткин никога няма да позволи да го хванат.

— Дори и така, СИ са го хванали. Армстронг го е хванал — него и един американец от самолетоносача. Задържали са ги на *местопрестъплението*. Меткин знае ли за „Севрин“?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да. Дори аз не знаех преди няколко дни, когато от Центъра ми съобщиха да поема от Ворански — Суслов с лекота изопачи истината.

— Сигурен ли си? Робърт почти се побърка от радост. Предполага се, че Меткин е вашият политкомисар и майор от КГБ. Така ли е?

— Да, но е сме...

— Защо по дяволите той или ти, или някой друг не ни каза, че ще провеждате операция, за да се подготвим в случай на провал! Аз съм началник на „Севрин“, а вие провеждате операция, без да се свържете с мен или без да ме осведомите. Винаги беше съгласувано. Ворански винаги ни казваше предварително.

— Но, другарю — Суслов искаше да го успокои, — изобщо не знаех за залавянето. Меткин прави каквото си иска. Той е шефът, старшият на кораба. Аз не вземам участие във всичко, ти знаеш това.

— Суслов се извиняваше с мярка и показваше раздразнение. Поддържаше прикритието си, че не той е истинският господар на „Севрин“. — Не мога да разбера какво е притежавал Меткин, за да влезе сам в клопка. Глупаво! Трябва да е полудял. Да благодарим на Бога, в ревера му има отрова, така че няма ну...

— Хванали са го *невредим*.

Суслов ахна, сега вече истински шокиран. Очакваше, че Меткин отдавна е мъртъв.

— Сигурен ли си?

— Хванали са го *невредим*. Знаят истинското му име, ранг и номер и точно сега го превозват с РАФ към Лондон под строга охрана.

За миг мозъкът на Суслов спря да разсъждава. Той нареди Меткин да поеме лентата от агента, който трябваше да бъде заловен. От месеци намираще, че Меткин се отнася все по-критично към него, с нарастващо любопитство и следователно е опасен. Три пъти през последните години той хвана лични доклади до Центъра, написани от заместника му, критикуващи лесния начин, по който ръководеше кораба и работата си и връзката му с Джини Фу. Суслов беше сигурен, че Меткин му подготвя капан, може би се опитва да си гарантира почивката в Крим. Подготвя преврат. Вероятно е подшушнал на Центъра, че подозира тайно изтичане на информация от „Иванов“ и това трябва да е Суслов.

Суслов вдигна рамене. Нито Меткин, нито Центърът, нито някой от другите ще иска доказателства. Само подозрението ще го прати по дяволите.

— Сигурно ли е, че Меткин е жив? — попита той, премисляйки новия си проблем.

— Да. Ти си абсолютно сигурен, че той нищо не знае за „Севрин“?

— Да. Да, казах ти вече. — Гласът на Суслов прозвуча остро. — Ти си единственият, който познава всички членове на „Севрин“, нали? Дори Крос не ги знае, нали?

— Не. — Плъм отиде до хладилника и извади бутилка вода. Суслов си наля водка, доволен, че „Севрин“ има много важни безопасни клапани. Само Крос знаеше истинската позиция на Суслов в Азия. Останалите членове не се познаваха помежду си и никой нямаше

представа за Банастазео и пистолетите, нито за степента на съветското проникване в Далечния изток.

И сега Меткин — едно от *дефектните* колела, беше свършило завинаги. Толкова лесно беше да му пусне въдицата — тази придобивка от въоръжението на самолетоносача ще гарантира повишение за участващия агент.

— Учуден съм, че са го хванали жив — каза той и действително го мислеше.

— Роджър каза, че са хванали бедния нещастник, преди да захапе ревера със зъби.

— Намерили ли са доказателства у него?

— Роджър не каза. Трябваше да работи бързо. Сметнахме, че най-доброто нещо, което може да се направи е да отведат Меткин в Хонконг възможно най-бързо. Бяхме изплашени, че знае за нас като се има предвид, че е старши. По-лесно ще се справим с него в Лондон — гласът на Плъм беше мрачен.

— Крос ще вземе решение за Меткин.

— Може би — Плъм неспокойно отпи още малко вода.

— Как са разбрали от СИ за находката? — попита Суслов като искаше да разбере колко знае Плъм. — Трябва да има предател на моя кораб.

— Не. Роджър каза, че изтичането е станало от информатор, който МИ-6 има на борда на самолетоносача. Дори ЦРУ не знаеше.

— Иисусе Христе! Защо по дяволите Роджър е бил толкова стриктен?

— Бил е Армстронг. СИ има временни неуспехи и положителни моменти. Но тъй като Меткин не знае нищо, няма да навреди.

Суслов усети критичния поглед на англичанина. Плъм не беше глупак. Беше *силен и лукав*. Протеже и избраник на Филби.

— Сигурен съм, че Меткин не знае нищо, което може да ни навреди. Дори и така Центърът трябва незабавно да бъде уведомен. Те могат да се заемат с това.

— Вече го направих. Помолих за помощ Първия.

— Добре — каза Суслов. — Много добре си направил. Ти и Крос. Привличането на Крос за каузата беше блестящ успех. Трябва отново да те поздравя. — Суслов направи комплимента искрено.

Роджър Крос беше *професионалист*, а не аматьор като този и всички останали в „Севрин“.

— Може би аз го спечелих, може би той мене. Понякога не съм уверен — каза замислено Плъм. — Или за теб. Познавах Ворански. Години наред работихме заедно, но ти си нов, непознат.

— Да. За тебе трябва да е трудно.

— Не изглеждаш много разстроен от загубата на твоя началник.

— Не съм. Трябва да призная, че не съм. Меткин беше луд. Да се излага на такава опасност. Това беше абсолютно против нарежданията. Да бъда откровен... Мисля, че е имало изтичане от „Иванов“. Меткин беше единственият член на екипажа, освен Ворански, който имаше достъп до брега. Смяташе се, че е безукорен, но човек никога не знае. Може би е направил други грешки, поотпуснал си е езика в някой бар, а?

— Господ ни пази от глупаци и предатели. Откъде е взел информацията си А. М. Г.?

— Не знам. Веднага щом узнаем, този „теч“ ще бъде отстранен.

— Постоянно ли ще заместваш Ворански?

— Не зная. Не ми казаха.

— Не ми харесва промяната. Промяната е опасна. Кой го уби?

— Питай Крос. Аз също искам да знам. — Суслов отново погледна Плъм. Видя и кимна очевидно доволен. — Какво става със Съндърс и документите на А. М. Г.? — попита той.

— Роджър е скрил всичко. Няма място за безпокойство. Той е сигурен, че ще имаме възможност да ги погледнем. Ще получиш копие утре. — Плъм отново го погледна. — Какво ще стане, ако имената ни са назовани в докладите?

— Невъзможно. Дънрос веднага щеше да каже на Роджър, или на един от приятелите си в полицията вероятно на Куок — каза Суслов с насмешка — ако не на него, на губернатора. Това автоматично щеше да се върне при Роджър. Всички вие сте във от опасност.

— Може би да, може би не. — Плъм отиде до прозореца и погледна небето. — Никога нищо не е сигурно. Да вземем Жак. Той никога няма да стане тай-пан.

Суслов си позволи да се намръщи и после, сякаш му беше хрумнало в момента, каза:

— Защо да не го изведем от Хонконг? Предложи на Жак да помоли да го назначат в... да кажем в „Струан“ в Канада. Като извинение може да използва сполетялото го наскоро нещастие. В Канада той ще е на заден план. А?

— Много добра идея. Да, това трябва да е лесно. Той има много контакти там, което може да е от полза. — Плъм кимна. — Ще съм много по-щастлив, след като прочетем онези папки и дори по-щастлив, когато откриеш как по дяволите ни е разкрил А. М. Г.

— Той откри „Севрин“, а не тебе. Слушай, уверявам те, че ти си въвн от опасност. Моля те продължи да вършиш всичко, което ти е по силите, за да раздвижиш кризата в банките и сгромолясването на фондовата борса.

— Няма причина за безпокойство. Всички ние искаме да стане това.

Телефонът иззвъня. Двамата мъже се взряха в него. Само веднъж. Едно позвъняване. В главите им изскочи кодът „опасност“. Ужасен Суслов сграбчи скрития пистолет, спомняйки си, че върху него са отпечатъците от пръстите му, докато летеше през кухнята към задната врата, а близо зад него и Плъм. Той отвори с трясък вратата, пускайки Плъм първи на изходната площадка. В този момент се чу тежкото и шумно приближаване на стъпки и блъскане по входната врата, зад тях, която леко поддаде. Суслов тихо затвори задната врата и нагласи на място един лост. Още един трясък. Надникна през една цепнатина. Нов трясък. Ключалките се разбиха. За секунда видя силуетите на четирима мъже срещу светлината в коридора и тогава побягна. Плъм вече беше надолу по стълбите, прикривайки го на следващата площадка, с изваден автоматичен пистолет. Суслов слизаше, взимайки по три стъпала наведнъж, после се обърна, за да го прикрие на свой ред. Задната врата гадно поддаваше. Плъм тихо мина покрай него и отново го прикри докато бягаха към следващата площадка. Суслов дръпна няколко щайги, поставени за прикритие от фалшивата изходна врата, която се отклоняваше от главната. Отново трясък по вратата горе. Суслов пазеше докато Плъм се промъкна през отвора в тъмнината, а след това го последва, дърпайки донякъде вратата след себе си. Джейсън вече беше намерил фенерчето. Стъпките приближиха, Плъм предпазливо пое надолу. Чуха разговор. Двамата мъже моментално спряха, опитвайки се да разберат какво се говори.

Но звукът беше твърде неопределен и приглушен и дори не можах да определят дали е английски или кантонезки.

Плъм отново се обърна и продължи. Бързаха, но много предпазливо, защото не искаха да вдигат ненужен шум. Скоро стигнаха до тайния изход. Без да се бавят вдигнаха фалшивия под и слязоха долу в прохладната влага на отточния канал. Щом веднъж бяха там и вън от опасност спряха да си поемат дъх, сърцата им биеха силно.

Когато Суслов беше в състояние да говори, той прошепна:

— Куоминтанг?

Плъм вдигна рамене и избърса потта си. Една кола мина над главите им. Той насочи светлината към капещия таван. Имаше много пукнатини и една надвиснала лавина от камъни и кал. Подът беше плувнал във вода, която покриваше обувките им.

— Най-добре е да се разделим, *Стари приятелю* — каза тихо Плъм и Суслов забеляза, че въпреки, че мъжът беше изпотен гласът му беше спокоен и светлината не трепваше. — Ще кажа на Роджър да разбере що за чудо беше това. Много досадна гадост.

Сърцето на Суслов се успокояваше. Все още му беше трудно да говори.

— Къде ще се срещнем утре?

— Ще ти кажа — лицето на англичанина бе решително. — Първо Ворански, после Меткин, а сега и това. Твърде много пробиви. — Той помръдна палеца си нагоре. — Бяхме на ръба. Може би твоят Меткин е знаел повече отколкото предполагаш.

— Не. Казвам ти, че нищо не знаеше за „Севрин“, нито за апартамента, нито за Клинкър. Само Ворански и аз знаехме. От наша страна няма изтичане на информацията.

— Надявам се, че си прав — прибави мрачно Плъм. — Ще разберем, Роджър ще разбере по един или друг начин някой ден и тогава Бог да е на помощ на предателя!

— Така е.

След пауза Плъм каза:

— Обаждай ми се на всеки половин час от различни телефонни будки след 19:30 часа.

— Добре. Ако по някаква причина има проблеми аз ще съм у Джини след единадесет. Последно. Ако не успеем да погледнем докладите на А. М. Г., какво мислиш за Дънрос?

— Паметта му е невероятна.

— Тогава да го изолираме за разпит под хипноза?

— Защо не?

— Добре. Аз ще подготвя всичко необходимо.

— Не. Ние ще го грабнем и ние ще го доставим. На „Иванов“?

Суслов кимна и му каза предложението на Меткин да обвинят Бившите вълци, без да казва, че това е идея на Меткин. Е?

Плъм се усмихна.

— Умно! До утре.

Даде фенерчето на Суслов, извади друго и се обърна, вървейки надолу по канала, краката му все още бяха във вода. Суслов гледаше докато зави зад ъгъла и изчезна. Никога не беше ходил надолу. Плъм му беше казал да не го прави, защото е опасно и понякога има свличания.

Пое въздух дълбоко, превъзмогнал страха си. Още една кола изтрополи тежко над главата му. Това вероятно е камион, помисли си разсеяно. Кал и парче бетон паднаха с плясък и го стреснаха. Суслов почака, а после започна да се катери нагоре по склона. Още една миниатюрна лавина. Внезапно изпита омраза към подземната тръба. Това го накара да се почувства несигурен и жертва на съдбата.

Дънрос гледаше тъжните останки от изгорелия ресторант „Плуващия дракон“, които лежах на двадесет стъпки във водите на Абърдийн. Останалите многоетажни палати, които плуваха наблизо, все още горяха с пищни и шумни светлини, претъпкани. Новите, бързо издигнати временни кухни на шлепове край корабите — майки димяха и тълга готвачи и помощници сновяха като многобройни пчели. Нагоре-надолу бързаха сервитьори по опасни мостчета с подноси и съдове. Наблизо плуваха сампани, туристи разглеждаха Хонконг. Изгорелият кораб беше голяма атракция.

Част от горната структура на останката стърчеше от водата. Спасителни групи вече работеха под кораба с подводни прожектори, спасяваха я, подготвяха онова, което беше останало за плуване. Откъм кея и паркинга издигаха временен покрив и кухни. Продавачи с голямо старание предлагаха снимки на пожара, сувенири, стотици видове храна и един огромен облян в светлина плакат на китайски и английски съобщаваше, че новият **ЕДИНСТВЕН НАПЪЛНО СЪВРЕМЕНЕН И ПОЖАРООБЕЗОПАСЕН ПЛУВАЩ РЕСТОРАНТ „ПЛУВАЩИЯТ ДРАКОН“** скоро ще заработи по-голям от всякога, по-хубав от всякога... Беше обичайна търговия с единствената разлика, че ресторантът беше на сушата, а не в морето.

Дънрос вървеше по кея към едно от морските стъпала. Наблизо имаше струпване на сампани, големи и малки. Повечето от тях можеха да бъдат наемани. Някои от сампаните бяха усъвършенствани. Нощни лодки за удоволствия. Вътре имаше възглавници за облягане и ниски маси, по-люксоznите имаха стаи за двама, където да се нахранят, да пият, а след това да се любят. Човек можеше да наеме лодка за час или за нощ и да се носи по уединени места. В други сампани имаше всякакви напитки и храни, пресни храни, току-що приготвени,

сервирани деликатно и ти и твоята дама можете да прекарате нощта в мечти и пълна интимност.

Можеше да бъдеш и сам, ако желаш. Близко до някой от огромните острови с лодки твоят сампан ще се срещне с дамите на нощта и ти можеш да си избереш и след това да отплуваш. В пристанището можеш да удовлетвориш всяко свое желание, всяка жажда, всяка страст на най-ниска цена, цената е честна независимо кой си, стига да можеш да платиш и да си мъж. Опиум, кокаин, хероин — всичко, каквото пожелаеш.

Понякога храната беше лоша или момичето лошо, но това е просто *джос*. Грешка, за която се разкайваш, но не е умишлена.

Дънрос се усмихна, виждайки как едър турист нервно се облекчава в една лодка с помощта на *cheong-sam* момиче. Ти си в добри ръце — беше доволен от суетенето и блъсканицата около него, купуваха, продаваха, заменяха. Да, китайците са истинските капиталисти на света.

Ами предложението на Тип Ток и Джонджон? Ами Ландо Мата и Тайтфист и „Пар-Кон“? Ами Горнт? Ами А. М. Г. и Рико Анджин и Съндърс и...

„Недей да мислиш сега за тях. Бъди умен и мисли за себе си. Фор Фингър Уу не те е повикал, за да обсъждате времето.“

Слезе по първите стъпала към морето и се насочи по кея към главните стъпала, светлината от уличните лампи хвърляше силни сенки. Изведнъж всички сампани започнаха да се бутат за място, техните собственици се провикваха, махаха. Когато се изкачи до горната част на стъпалата суматохата спря.

— Тай-пан!

Една добре подредена лодка за удоволствия се освободи директно пред него. Лодкарят беше нисък, тумбест с много златни зъби. Той носеше скъсани панталони каки и риза, мокра от пот.

Дънрос подсвирна като разпозна най-големия син на Фор Фингър Уу, *лох-пан*, шеф на флотилията от лодките за удоволствия на Уу. Не беше чудно, че останалите се отклониха от курса си. Беше впечатлен, че Голдтут Уу го посрещна лично. Той пъргаво излезе на палубата и го поздрави. Голдтут бързо подкара.

— Чувствайте се като у дома си, тай-пан — каза Голдтут на перфектен английски. Имаше степен бакалавър от Лондонския

университет и пожела да остане в Англия. Но Фор Фингър Уу му нареди да се върне у дома. Беше любезен, тих и внимателен мъж и Дънрос го харесваше.

— Благодаря.

Върху лакираната маса имаше пресен чай, уиски и чаши, бренди и бутилирана вода. Дънрос внимателно се огледа. Каютата беше спретната и осветена с ненатрапчива светлина, чиста, мека и скъпа. От едно малко радио звучеше хубава музика. Това трябва да е флагманът на Голдтут — помисли си той — хем се забавлява, хем е на пост.

Не беше нужно да пита къде го отвежда Голдтут. Наля си малко бренди и добави газирана вода. Нямаше лед. Никога не използваше лед в Азия.

— За Бога — измърмори внезапно той, като си спомни какво каза Питър Марлоу за вероятността от инфекциозен хепатит. Петдесет-шейсет души са заплашени от това, независимо дали го знаят или не. Горнт също е един от тях. Да, но този мръсник има телосложение на секира за месо. Мръсникът дори не се е докоснал до фалитите. Какво да прави с него?

В каютата е прохладно и приятно, небето тъмно. Мина една огромна джонка, която пухтеше и той се облегна назад, наслаждавайки се на напрежението, което го обхваща, на предчувствието. Сърцето му биеше равномерно. Отпи от брендито, изчакваше спокоен.

Страната на сампана се отърка в друг сампан. Той съсредоточи слуха си. Боси крака ходеха по кораба. Два чифта ходила, единият пъргав, другият — не.

— Я гледай, тай-пан! — каза Фор Фингър като се усмихна с беззъбата си усмивка. Той бързо се наведе под балдахина и седна. — Как ти добре? — каза той на ужасен английски.

— Чудесно, а ти? — Дънрос се загледа в него, опитвайки се да прикрие удивлението си. Фор Фингър Уу беше облечен в хубав костюм с чиста бяла риза и ярка безвкусна вратовръзка. Беше с обувки и чорапи. Последният път, когато Дънрос го видя облечен така беше нощта на пожара и единственият път години преди това на великолепната сватба на Шити Т'Чънг. Приближиха се и други крака. Пол Чой неловко седна.

— Добър вечер, сър. Аз съм Пол Чой.

— Добре ли сте? — попита той, усещайки голямото му неудобство и страх.

— Разбира се, благодаря, сър.

Дънрос се намръщи.

— Е, това е удоволствие. Сега за чичо ти ли работиш? — попита, поддържайки преструвката, че той и Фор Фингър Уу са се договорили за това. Беше чул за успешния му удар на стоковата борса от негов стар приятел Суржани.

— Не, сър. Работя в „Ротуел-Горнт“. Започнах само преди няколко дни. Тук съм, за да превеждам... ако имате нужда от мен. — Пол Чой се обърна към баща си и му обясни какво беше казал.

Фор Фингър кимна.

— Бренди?

— Имам, благодаря. — Дънрос вдигна чашата си. — Добре виждаш, *айейа* — очакваше старецът да продължи на хакло. Присъствието на Пол Чой увеличи предпазливостта на Дънрос.

Старият моряк бърбеше незначителни неща и пиеше уиски. На Пол Чой не му беше предложено нищо за пиене, нито пък той си сипа. Седеше в сянката, слушаше изплашен и не знаеше какво да очаква. Баща му го накара да се закълне, че ще пази тайна с клетви, от които косата се изправяше.

Накрая Уу се отказа да чака тай-пана да заговори и започна на хакло.

— Нашите семейства са приятели от много години — каза той като говореше бавно и внимателно, защото знаеше, че Дънрос не владееше хакло перфектно. — От много, много години.

— Да. „Сийбърн Уу“ и „Струан“ са като братя — отвърна предпазливо тай-панът.

Фор Фингър измърмори.

— Настоящето е като миналото, а миналото е настояще. *Айейа?*

— Старият сляп Тунг казва, че миналото и бъдещето са едно и също. *Айейа?*

— Какво означава за тай-пана на „Ноубъл хаус“ името У Куок?

Стомахът на Дънрос се сви.

— Той е твоят праядо, *айейа?* Твоят именит предшественик. Син и главен адмирал на дори по-именития морски върховен началник

на армията У Фанг Чой, чието знаме „Сребърният лотос“ се вя над цели четири морета.

— Единственият! — Фор Фингър се наведе по-близо и предпазливостта на Дънрос се удвои.

— Каква беше връзката между Зеленоокия Дявол, между първия тай-пан на „Ноубъл хаус“ и именития У Куок?

— Те се срещнаха в морето. Срещнаха се в устието на река Пърл от У...

— Близо, до Пок Лу Чау, между Пок Лу Чау и Апличау. — Очите на стареца бяха като цепнатини.

— После се видяха край Хонконг. Тай-панът се качи на борда на флагмана на Куок. Отиде сам и... — Дънрос се опита да намери думата — ... и сключи сделка с него.

— Сделката беше ли написана на хартия и оспорвана?

— Не.

— Почтена ли беше?

— Отвратителна гадост е да се задават такива въпроси от *Стар приятел*, когато *Старият приятел* отсреща знае отговора.

Пол Чой се размърда неволно при неочакваната злост в думите. Никой от мъжете не му обърна внимание.

— Така, така, тай-пан — каза старецът толкова смел, колкото и Дънрос, — да, сделката беше почтена, макар и изопачена, донякъде беше изопачена. Запознат ли си с нея?

— Не, изобщо не — каза Дънрос искрено. — Защо?

— Според сделката на всеки от вашите двадесет клипери капитанът е наш — моят дядо беше един от тях. По-нататък Зеленоокият Дявол се съгласи да вземе трима от момчетата на У Куок и да ги изпрати в неговата земя, за да ги обучи като чужденците в най-добрите училища, точно както неговите собствени синове. По-нататък тай-пан...

Очите на Дънрос се разшириха.

— Какво? Кой? Кой са тези момчета? Какви станаха те?

Фор Фингър Уу само се усмихна с крива усмивка.

— След това Зеленоокият Дявол се съгласи да достави един чуждестранен дяволски клипер за именития У Фанг Чой, въоръжен, с необходимите съоръжения и красив. У Фанг Чой плати за него, но тай-панът се разпореди и го нарече „Лотос Клауд“. Но когато Кълъм

Слабия го достави почти две години по-късно вашият проклет главен адмирал Страйд Орлов, дойде от изток като убиец през нощта и уби нашия кораб и заедно с него и У Куок.

Дънрос отпи от брандито си, и чакаше външно спокоен, но беше шокиран. Кои можеха да са тези момчета? Дали действително е било част от сделката? В дневника на Дърк няма нищо, нито завещание за синовете на У Куок. Нищо. Кои мо...

— Айейа?

— Знам за „Лотос Клауд“. Да. И за мъже, капитани. Мисля, че бяха деветнадесет, а не двадесет клипера. Но не зная нищо за трите момчета. Що се отнася до „Лотос Клауд“, моят предшественик обеща ли да използва в бой кораба след предаването му?

— Не. О, не, тай-пан, не, той не е обещаващ това. Зеленоокият Дявол беше умен, много умен. Смъртта на У Куок? Джос. Всички трябва да умрем. Джос. Не, Зеленоокият Дявол спазва сделката. Кълъм Слабия, също. Ти ще спазваш ли сделката? — Фор Фингър Уу разтвори юмрука си.

Там лежеше половинката монета.

Дънрос я взе внимателно. Сърцето му биеше лудо. Гледаха го като змии, и двамата. Усети силата на техните погледи. Пръстите му една забележимо потрепнаха. Беше като останалите половинки монети, които все още бяха в Библията на Дърк в сейфа на Грейт хаус, две все още стояха, две бяха изчезнали, вече откупени. Подаде обратно монетата като се бореше да овладее треперенето на пръстите. Уу я взе, без да се интересува, че ръката му трепери.

— Сигурно е истинска — каза Дънрос, а гласът му звучеше особено. — Трябва да се провери. Откъде я взе?

— Тя е истинска, разбира се че е истинска, дю не ло мо. Признаваш ли, че е истинска?

— Не. Откъде я взе?

Фор Фингър запали цигара и се закашля. Прочисти гърлото си и се изплю.

— Колко монети имаше първоначално? Колко даде великият мандарин Джин-куа на Зеленоокия Дявол?

— Не съм сигурен.

— Четири. Имаше четири.

— А, една на твоя именит предшественик У Куок, платена и почтена. Защо великият Джин-куа ще му дава две? Не е възможно, следователно тази е открадната. От кого?

Старецът почервеня и Дънрос се запита дали не беше отишъл твърде далеч.

— Открадната или не — изплю се старецът — ти дължиш услуга. *Айейа?* — Дънрос само се загледа в него. — *Айейа?* Или лицето на Зеленоокия Дявол не е лицето на „Ноубъл хаус“?

— Откъде я взе?

Уу се втренчи в него. Угаси цигарата си в килима.

— Защо е трябвало Зеленоокият Дявол да се съгласява на четири монети? И защо е трябвало да се къдне в боговете, че той и всичките му наследници ще спазват неговата дума, *айейа!*

— За друга услуга.

— Ах, тай-пан, разбира се за друга услуга. Знаеш ли за каква услуга?

Дънрос се втренчи в него.

— Почтеният Джин-куа даде на заем на тай-пан моя прапрадядо четиридесет по 100 000 сребро.

— Четиридесет по 100 000 е четвърт милион долара. Преди сто и двадесет години. — Старецът въздъхна. Очите му още повече се свиха. Пол Чой стоеше затаил дъх, неподвижен. — Беше ли му поискан документ? Документ от твоя именит предшественик — срещу „Ноубъл хаус“.

— Не.

— Четиридесет по 100 000 сребро. Никакъв документ, никакъв... само доверие. Сделката беше само сделка между *Стари приятели*, никакъв... само доверие, *айейа!*

— Да.

Ръката без палец на стареца с открита длан се насочи и задържа половинката монета в лицето на Дънрос.

— Една монета заслужава услуга. Който и да я поиска. Аз я искам.

Дънрос въздъхна. След малко той наруши тишината:

— Първо да проверя дали съответства на другата половинка. След това искам да съм сигурен, че металът на тази е като метала на онази. Тогава ще поискаш услугата.

Той посегна да я вземе, но юмрукът се затвори здраво и се отдръпна, а Фор Фингър рязко посочи със здравия си палец Пол Чой.

— Обясни — каза той.

— Извинете, тай-пан — каза Пол Чой на английски, много неловко, ненавиждаше тясната каюта и дяволските завеси, всичко това заради едно обещание дадено преди дванадесет десетилетия от един пират на друг, и двамата главорези, ако половината разкази бяха истина. — Моят чичо иска да обясни как да се направи това. — Опитваше се да запази гласа си спокоен. — Той разбира се е на ясно, че вие ще имате уговорки и иска да е сигурен хиляда процента. В същото време не желае да се отказва от притежаваното поне в този момент. Докато не се увери по един или друг начин, той ще...

— Искаш да кажеш, че не ми вярва?

Пол Чой трепна при гневните думи.

— О, не, сър — отвърна той бързо и преведе онова, което беше казал Дънрос.

— Разбира се, че ти вярвам — усмивката на Уу се изкриви. — Но, ти вярваш ли ми?

— О, да *Стари приятелю*. Напълно. Дай ми монетата. Ако е истинска, аз тай-панът на „Ноубъл хаус“ ще удовлетвори молбата ти, ако е възможно.

— Когато и да помолиш, молбата ти трябва да бъде удовлетворена — кипна старецът.

— Ако е възможно. Да. Ако монетата е истинска ще ти направя услугата, ако не е — връщам ти монетата. Край.

— Не е край — Уу махна с ръка на Пол Чой. — Свършвай бързо.

— Моят... моят чичо предлага следния компромисен вариант. Вие ще вземете това — младежът извади плоско парче пчелен восък. — Върху него са направени различни отпечатъци на монетата. Имате възможност да сравните и да проверите дали тази половина пасва на другата, сър. Ръбовете са достатъчно остри, за да сте сигурен, почти сигурен. Това е първата стъпка. Ако сте удовлетворен втората стъпка е да отидем заедно при уредника на някой музей и да му дадем да провери и двете половинки пред нас. Тогава и двамата ще го узнаем едновременно. — От Пол Чой се стичаше пот. — Това е, което казва чичо ми.

— Едната страна лесно би могла да подкупи този, който ще изследва монетата.

— Разбира се. Но преди да се срещнем с него ще разменим двете половинки. Ние ще си познаваме нашата, вие вашата — но той не би могъл нали?

— Може да бъде подготвен за това.

— Разбира се. Но, ако ние... ако ние направим това утре и ако Уу ви даде думата си да не се опитва да нагласява нещата предварително, тогава става, нали? — Младежът избърса потта от лицето си. — Господи, тука е толкова задушно.

Дънрос размисли. После обърна студените си очи към Фор Фингър.

— Вчера аз помолих за услуга, ти каза — не.

— Онази услуга беше нещо различно, тай-пан — отвърна старецът веднага, а езикът му се мяташе като на змия. — Онова не беше същата услуга, като едно старинно обещание, което изплаща стар дълг.

— Ти попита ли приятелите си, които могат да имат отношение към молбата ми, айейа!

Уу запали друга цигара. Гласът му стана по-остър.

— Да. Приятелите ми са загрижени за „Ноубъл хаус“.

Тишината се сгъсти. Дънрос видя лукави очи да се стрелват към Пол Чой и после отново към него. Знаеше, че е в капан заради монетата. Ще трябва да плати. Ако беше истинска трябваше да плати, независимо дали е открадната или не. Открадната от кого? Кой е могъл да има монета? Дърк Струан никога не узна на кого са дадени останалите. В завещанието си беше написал, че подозира, че един е ходил при неговата любовница Мей-мей, но нямаше причина за такъв подарък от Джин-куа. Ако е зависело от Мей-мей, съобрази Дънрос, тогава тя трябва да е минала в Шити Т'Чънг, който понастоящем е главата на линията Т'Чънг, линията на Мей-мей. Може би е била открадната от него. Кой друг в Хонконг?

Ако тай-панът или Хег не можеха да дадат отговор на това, и аз не мога. Няма семейна връзка чак до Джин-куа.

В мъчителната тишина Дънрос наблюдаваше и изчакваше. Още една едра капка пот капна от брадичката на Пол Чой докато гледаше

баща си, а после отново към масата. Йан усети омраза и това го заинтригува. Забеляза, че Уу премерва по особен начин Пол Чой.

— Аз съм арбитърът на Хонконг — каза той на английски — подкрепи ме и след седмица могат да се очакват големи облаги.

— *Айейа?*

Йан наблюдаваше Пол Чой. Видя, че вдига поглед изненадан.

— Моля ви, преведете, мистър Чой — каза той.

Пол Чой се подчини. Дънрос въздъхна, доволен. Пол Чой не преведе.

— Аз съм арбитърът на Хонконг.

Отново тишина. Той се отпусна, вече по-спокоен, защото усещаше, че и двамата мъже ухапаха въдицата.

— Тай-пан, приемате ли моето предложение за монетата? — попита старецът.

— А относно моята молба, моята молба за парична подкрепа, съгласен ли си?

Уу ядосано каза:

— Двама мъже не са свързани така както дъжд в дяволска буря. Да или не за монетата?

— Аз съм съгласен за монетата. Но не утре. Другата седмица. На петия ден.

— Утре.

— Почтени чичо, може би би могъл утре отново да помолиш приятелите си. Утре сутринта. Може би биха могли да помогнат на тай-пана. — Проницателните му очи се обърнаха към Йан. — Утре е петък — каза той на английски — какво ще кажете за понеделник в... в четири часа следобед за монетата? — Той го повтори и на хабло.

— Защо по това време? — попита Уу раздразнен.

— Паричният пазар на *чуждия дявол* се затваря на третия час от следобед, почтени чичо. До това време „Ноубъл хаус“ или ще я бъде, или не.

— Ние винаги ще бъдем „Ноубъл хаус“, мистър Чой — обясни вежливо Дънрос на английски, впечатлен от умението на младия човек и от неговата проницателност. — Аз съм съгласен.

— *Айейа?*

Когато Пол Чой свърши, старецът изсумтя.

— Първо ще проверя небесно — земните токове, за да видя дали това е благоприятен ден. Ако е така, съгласен съм. — Той посочи Пол Чой с палеца си. — Иди на другата лодка.

Когато останаха сами, старецът меко каза:

— Благодаря ти, *Стари приятелю*. Скоро ще имаме много повече общ бизнес.

— Помни, *Стари приятелю*, какво казва моят предшественик — гласът на Дънрос прозвуча зловещо: — Зеленоокият Дявол, и тя, Хег Струан и Висшите тигри изричат велико проклятие срещу *белите прахове*. Онези, които извличат облага от тях, са прокълнати.

Съсхреният стар моряк нервно вдигна рамене.

— Каква връзка има това с мен? Нищо не зная за *бели прахове*. *Дю не ло мо* на всички *бели прахове*. Нищо не зная за тях.

Разтреперан Дънрос си наля. Почувства, че сампана отново тръгна. Пръстите му извадиха восъчните отпечатьци.

„Хиляда на едно, че монетата е истинска. Всемогъщи Боже, какво ще иска този дявол? Наркотици, обзалагам се, че ще е нещо с наркотици. Това за проклятието беше съчинено — изобщо не е част от сделката на Дърк. Дори и така, аз няма да се съглася на наркотици.“

Беше неспокоен. Виждаше написаното в Библията. Самият той подписа и потвърди, давайки съгласието си пред Бога „да помогна на онзи, който представи една от половинките, независимо от това какво ще иска, стига да е във властта на тай-пана да го даде...“

Слухът му долови чуждото присъствие, преди да чуе звук. Една лодка леко се доближи. Стъпки от крака. Застана нащрек, защото не познаваше опасността.

Момичето беше младо, красиво и весело.

— Казвам се Сноу Джейд, тай-пан. На осемнадесет години съм и съм личен подарък от почтения Уу за през нощта.

Леещият се кантонезки, спретнатата *cheong-sam*, висока яка, дълги крака обути в чорапи и високи токове. Тя се усмихна, показвайки прекрасните си бели зъби. — Той си помисли, че може да имате нужда да похапнете.

— Така ли? — измърмори Йан, опитвайки се да събере мислите си.

Тя се засмя и седна.

— О, да, така каза той и аз също желая да се подкрепите. Умирам от глад, а вие? Почтеният Голдтут е поръчал една-две хапки, за да възбуди апетита ви: бързо приготвени пържени скариди в грахови шушулки, кълцано телешко в сос от черен боб, малко изпържени кнедли по шанхайски, зеленчуци, зеле от Сечуан и пикантно пиле по Ч’ианг Пао. — Тя засия. — Аз съм десертът.

Раздразнено и настоятелно банкерът Куанг натискаше звънеца на входа. Вратата се отвори и Винъс Пун се развика на китайски.

— Как смееш да идваш по това време на нощта, без да си поканен! — Беше издала напред брадичка, с едната ръка държеше вратата, а другата беше опряла властно на хълбока си. Облечена бе във вечерна, зашеметяваща рокля с дълбоко изрязано деколте.

— Мирувай, мазна *уличнице!* — викна ѝ банкерът Куанг, бутна я и влезе през отворената врата. — Кой ти плаща наема? Кой купи тези мебели? Ами роклята на гърба ти? Защо не си готова за леглото? За...

— Да *мирувам!* — нейният глас беше пронизителен и лесно го заглушаваше. — Ти плащаш наема, но къде беше днес, когато трябваше да го платиш? *Айейа?*

— Тук! — банкерът Куанг извади чека от джоба си и го развя под носа ѝ. — Забравям ли си обещанията аз — *не!* Ти забравяш ли ги — *да!*

— Ох, помни ли, татенцето? — запримига Винъс Пун. Гневът ѝ изчезна, лицето ѝ се проясни, заговори с меден глас. — Казаха ми, че си изоставил бедната си самотна дъщеричка и си се върнал при онези никаквици от „Блоър стрийт“ 1.

— Лъжи! — Куанг въздъхна с облекчение, независимо, че беше самата истина. — Защо не си се приготвила за леглото? Защо си с тази ро...

— Трима души се обадиха и казаха, че си бил там в 4.15. Колко са отвратителни хората — продължи напевно тя, знаейки, че наистина е бил там, но само, за да представи банкера Чинг, от когото се надяваше да вземе допълнително оборотни фондове. — Горкото татенце, колко са ужасни хората. — Докато говореше така умилкващо, тя бавно се приближи към него, изведнъж ръката и се стрелна и грабна чека, преди той да е успял да го дръпне, независимо че гласът ѝ

продължаваше да е сладникаво напевен. — Благодаря, татенце, благодаря от дъното на душата си... О... хо! — очите ѝ светнаха, гласът ѝ отново стана писклив и жлъчен. — Не си го подписал, стара мършо! Пак твоите bankerски номера! Ох! Идва ми да се убия пред вратата ти... не, по-добре пред телевизионната камера и да разкажа на цял Хонконг да знае какъв си. Ох, омръзна ми...

Нейната *ама* беше вече влязла в дневната и започна да ѝ приглася. Двете го заливаха със знойни ругатни, обвинения и предизвикателства.

Той ругаеше безпомощно, но това само засилваше крясъците им. В един момент успя да се овладее и победоносно извади писалка, дръпна с жест чека и го подписа. Врявата секна. Винъс Пун го взе и внимателно го прегледа — много, много внимателно. После чекът потъна в чантата ѝ.

— Ох благодаря, благородни татенце — каза хрисимо тя, обърна се към *амата* и рязко я скастри: — Как си позволяваш да се месиш в любовната свада на господарката си? Ти разнасяш отвратителните хорски клюки за мойто татенце! Вън! Донеси веднага чай и нещо за ядене! Вън! Бренди, татенцето има нужда да си пийне нещо, хайде бързо!

Прислужницата, преструвайки се на уплашена от гнева на господарката, забързано излезе от хола. Винъс, гугукайки обви ръце около врата на Ричард Куанг.

Накрая, омилостивен, той позволи да бъде успокояван и черпен. През това време се тюхкаше и оплакваше от злата си участ, от подчинени, от приятели и длъжници, които неблагодарно го изоставят, след като си е скъсал гъона от работа за тяхно добро.

— Милото ми мъжленце — гальовно напяваше Винъс и докато пръстите ѝ го галеха нежно и опитно, мозъкът ѝ щракаше. До срещата с Фор Фингър Уу оставаше половин час. Беше хитро да го накара да почака, но не трябваше да прекалява. Възможно е страстта му да отmine. При последната им среща бе толкова доволен, че обеща, ако преживяването се повтори, да ѝ подари пръстен с диамант.

— Гарантирам — задъхано му отговори тя, кожата ѝ лепнеше от пот след двата часа концентрирана работа, чувстваше се замаяна от невероятно дългата му експлозия.

Притвори очи, припомняйки си изумителните му усилия, неговия размер, съобразяване и безспорната му техника. „Айейа! Страхотно — мислеше тя, продължавайки да масажира бившия си любовник. — Ще имам нужда от всяка капка енергия и от всяка моя част. Моята *yin* ще успее да обуздае този порочен стар *yang*.“

— Как е сега вратлето, моя най-скъпа любов? — пошепна му тя.

— По-добре, по-добре — неохотно се обади Ричард. Главата му се проясни и той си даде сметка, че пръстите ѝ бяха толкова умели, колкото устата и другите ѝ безценни части.

Привлече я на коленете си и самоуверено бръкна с ръка в дълбокото деколте на роклята, която беше купил за нея миналата седмица. Започна да гали гърдите ѝ. Тя не се съпротиви, той смъкна едната презрамка и започна да хвали големината, стегнатостта и формата им. Топлината им го възбуди. Протегна другата си ръка към *yin* но преди да се усети тя се отскубна.

— Ох не, татенце! Достопочтеният червен ми е на гости — и колкото и да ни се иска...

— Така ли? — подозрително възкликна Куанг. — Достопочтеният ч... не трябваше ли вдругиден да дойде?

— Ох не, пристигна бурно тази...

— Ами? Трябва да е след два дни. Знам го, погледнах календара, за да съм сигурен, преди да дойда! За глупак ли ме вземаш? Да не мислиш, че съм тръгнал на лов за тигри с въдица? Срещата ни отдавна е определена за днес. Защо смяташ, че трябваше днес да съм в Тайван? Никога не ти е избързвал...

— Тази сутрин ми дойде — шокът от пожара и още по-големият, че си ме изоставил, трябва да са били причината...

— Ела тук, малка нахалнице!

— Ох не, татенце.

Преди да успее да се измъкне, той я сграбчи, постави я отново на коленете си и започна да ѝ вдига роклята. Винъс беше стара кримка и шампион на стотици двубои, независимо че бе само на деветнадесет години. Не се съпротивляваше, само по-силно се притискаше към него, извиваше се, галеше се и шепнеше в ухото му.

— Татенце, много е грешно да се месиш в работите на червения гостенин и колкото и да ми се иска да си в мен, двамата знаем и други начини за постигане на удоволствието.

— Но пръв аз искам...

— Пръв? Пръв? — Доволна, тя почувства възбудата му, галейки го. — *Айей!* Колко си силен и мъжествен! Затова онези нахалнички искат мойто татенце. Толкова си буен, похотлив и прекрасен.

Умело извади члена му и го остави задъхан.

— В леглото, моя най-сладка любов — стенеше той. — Първо бренди, после да поспя в...

— Точно така, но не тука, о не! — твърдо каза тя, помагайки му да се изправи.

— Ех? Но аз трябва да съм в Тай...

— Да, значи отиваш в клуба!

— Но аз...

— Ох, но ти измъчи бедната си дъщеричка — мърмореше докато го оправи и вдигна от място и докато се усети го заведе към вратата. Там страстно го целуна, закле му се във вечна любов, обеща да се видят утре пак и затвори вратата зад гърба му.

Отмалял, той стоеше с подгъващи се колене, с лепнеца от пот кожа и с желание да удря по вратата с юмруци, предявявайки претенции за леглото, което плащаше. Не го направи. Затътри се към асансьора.

Слизайки надолу изведнъж му светна. Спомни си, че чекът бе само за един месец. Беше забравила обещанието му да увеличи издръжката ѝ на 500.

— *Иий*, чудесни малки устнички — кикотеше се той, — *yang* надхитри *yip* въпреки всичко!!! Добре те праметнах сега.

Винъс изми зъбите си и започна да си оправя грима. Видя *амата* в огледалото.

— Ах Пу — извика весело тя, — донеси ми черния шлифер и се обади за такси... побързай или ще те оципя и по двете бузи!

Старата жена побърза да се подчини, доволна от доброто настроение на господарката.

— Вече извиках такси — с хрипящ глас отговори тя. — Ще чака долу на задния вход. Добре е да изчакаш няколко минути в случай, че татенцето се усъмни!

— Ами, тази стара костенурка сега не става за нищо! Има сила, колкото да се строполи на задната седалка в колата и да го закарат в клуба.

Винъс направи още няколко финални поправки на грима и се усмихна доволна на изржжението си в огледалото.

„Сега напред за диаманта“ — развълнувано помисли тя.

— Кога отново видя Пол? — попита Лили Су.

— Скоро. Следващата седмица. — Хавъргил привършваше с обличането и неохотно взе шлифера си. Наетата от него стая беше малка, но чиста и приятна. Имаше баня с течаща топла и студена вода. — Ще ти звънна, както обикновено.

— Защо тъжен Пол?

Той се обърна и я погледна. Не беше й казал, че скоро напуска Хонконг. Тя го гледаше от леглото. Кожата й бе гладка и свежа. Виждаха се вече почти четири месеца. Не беше само негова приятелка, защото не й нае квартира и не й плащаше издръжка. Работеше с други момичета в „Хепи хостис данс хол“, любимото му нощно заведение. Притежателят Уан Ай Пок, беше стар клиент на банката, а менажерката, умната *мама-сан*, знаеше навичките му и се съобразяваше с тях. Беше имал много приятелки от това заведение, повечето от тях за по няколко часа, някои за месец, много малко за по-дълго. И само един неприятен спомен през тези петнадесет години. Едно от момичетата се опита да го изнудва. Той веднага съобщи на *мама-сан*. Момичето трябваше още същата вечер да напусне заведението. Нито тя, нито сводникът й бяха видени повече.

— Защо тъжен?

„Защото напускам Хонконг, искаше му се да каже. Защото искам нещо изключително, което не мога да имам, не трябва да имам, не ми стига дързостта да го имам. Господи! Как те искам.“

— Не съм тъжен, Лили. Само уморен — каза той, вместо това, което мислеше.

— Всичко бъде добре — успокои го тя. — Обади скоро, хей?

— Да, да, ще се обадя.

Уговорката му с нея беше съвсем проста. Обаждаше се по телефона, ако не я намереше предупреждаваше *мама-сан* и още същата вечер идваше в заведението с приятели или сам. Танцуваше няколко танца с Лили, поръчваше напитка, после тя напускаше заведението. След около половин час той плащаше сметката и идваше след нея тук,

като предварително е платил за стаята. Не идваха заедно, защото тя не искаше да бъде видяна от съседите или по улиците с чужденец. Щеше да пострада репутацията ѝ. Всяко момиче, извън заведението, е смятано за най-долна блудница и е осмивано открито и презрително. Цената ѝ катастрофално щеше да падне.

Хавъргил знаеше, че за Хонконг това е обичайно и не се смущаваше.

— Довиждане — каза той, — благодаря ти.

Искаше му се да остане с нея или да я вземе със себе си.

Останала сама, тя даде воля на прозявката, която дълго време потискаше и се отпусна по гръб в луксозното легло. Беше разхвърляно, но хиляди пъти по-удобно от походното легло в квартирата ѝ.

Леко се почука на вратата.

— Благородна лейди?

— Ах Чан?

— Да, аз съм. — Вратата се отвори и възрастна прислужница тихо пристъпи вътре. Носеше чисти хавлии. — Ще, останете ли тук да спите?

Лили Су се поколеба. По принцип в това заведение за срещи, клиентите си плащаха за цялата нощ. Съществуваше практика, ако се освободи стаята по-рано, менажерът да върне на момичето част от платената сума.

— Оставам — каза тя, решила да се наслади на лукса. Не беше сигурна, кога пак ще има тази възможност. Междувременно, клиентът можеше да се разори или до следващата седмица да му се случи нещо.

— Джос — каза тя, — моля, пригответи ваната.

Мърморейки, старата прислужница, направи каквото ѝ заповядаха и излезе. Лили Су отново се прозя с удоволствие, заслушана щастливо в течащата вода. Беше уморена. Денят беше изтощителен. Тази вечер клиентът ѝ говореше повече от обикновено. Опитваше се да заспи и да не слуша, долавяше откъслечни думи, но беше доволна, че не се налага да участва в разговора. От дълъг опит знаеше, че това е начин за разтоварване, особено за такъв стар варварин. Много странно! „Няма нищо, ако *yang* е слаб или ако ти говорят или мърморят или роптаят на техния заплетен език или ако подсмърчат в прегръдката ти. Варварите правят това — *мама-сан* ѝ бе казала за тези неща. — Запуши си ушите. Запуши си носа, за да не

дишаш старата плътска миризма и му помогни да изживее момента на удоволствието. Той е наш стар приятел, плаща добре и веднага, престижно е да имаш за покровител такъв клиент. Бъди радостна и жизнена, преструвай се, че го намираш мъжествен и се отплати за парите, които дава“.

Лили Су беше сигурна, че се отплаща за парите. Да. *Джос* е много добър към мен. Ох толкова по-добър, отколкото с моята сестра и любовника ѝ. Бедната Фрейгрант Флауър и Намбър Уан Сан Чен. Каква трагедия! Каква жестокост!

Тя потрепери.

„Ох, тези ужасни Бивши вълци! Да му отрежат ухото, да го убият и да плашат цял Хонконг. Нещастната ми сестра, пребита до смърт. Боже, какъв *Джос*!“

Точно тази сутрин видя отпечатано във вестник едно от любовните писма ка Джон Чен. Веднага го позна. Седмици наред се смяха със сестра си над това и още две други негови писма, които Фрейгрант Флауър бе оставила на съхранение у нея.

— Толкова смешен човек, почти без *yang* и почти неспособен да се възбуди — така го описа сестра ѝ. — Плаща ми само да лежа до него, да го целувам, понякога да танцувам гола и да му обещавам винаги, че ще разказвам колко е силен и мъжествен! *Иий*, обсипва ме с пари! Единадесет седмици съм „неговата истинска любов“! Ако продължи още единадесет... вероятно ще си купя апартамент!

Тази сутрин съвсем изплашена отиде с баща си в Иист Абърдийн полис стейшън, за да идентифицират трупа. Не казаха, че знаят кой е нейният любовник. Баща ѝ благоразумно я предупреди да мълчат по този въпрос.

— Чен сигурно ще предпочете така да постъпят. Нали е замесен неговият престиж — престижът на новия наследник. Как му беше името — младият с дяволското чуждо име. След ден-два ще позвъня на Филип Чен и ще го попитам. Трябва да почакаме малко. След днешните новини във вестника, никой баща не би преговарял.

„Да, татко е умен — мислеше тя. — Ненаправно му викат Найн Карат Чу. Да се благодарят, на Бога, че другите две писма са у мен“.

След като идентифицираха тялото на сестра ѝ трябваше да попълнят формуляри с истинското си фамилно име Чу, за да получат парите ѝ — 4 360 ХК долара на името на Уистерия Су, 3 000 ХК долара

на Фрейгрант Флауър Так, всички спечелени не от „Гуд лак данс хол“. Но полицейският сержант се оказа непоклатим.

— Съжалявам, но сега като знаем истинското име трябва да го обявим, така че ако има заинтересовани, да могат да предявят претенции към тези пари. Дори щедрото предложение от 25, не повлия на грубото му държане. Така че трябваше да се откажат.

„Скапан чуждоземски слуга — мислеше отвратена тя. — Нищо нямаше да остане, след като «Данс хол» си получи дълговете. Нищо. Айейя!

Но няма значение — реши накрая, лежейки във ваната със страхотно задоволство. — Няма значение, тайните в тези писма струват състояние за «Хаус ъф Чен».

А Филип Чен е пълен с пари, като куче с бълхи.“

Кейси се беше свила на прозореца в нейната спалня, светеше само малката нощна лампа над леглото. Гледаше втренчено улицата пет етажа по-долу. Дори и в този късен час, почти 1.30 през нощта, движението не спираше. Облаците бяха ниско, нямаше луна и това правеше светлините на неоновите реклами и колонките с китайски йероглифи по-ослепителни — червени, сини и зелени те рефлектираха в локвите и превръщаха грозотата в приказка. Прозорецът беше отворен, въздухът прохладен, виждаха се двойки, промъкващи се между рейсове, камиони и таксито. Повечето от тях се насочваха към новия „Ройал Нидерланд хотел“ или към снекбара на „Юропиън кофи шоп“, където тя, преди да се прибере пи чаша вино с техния пилот Джанели.

„Тук всички ядат много — мислеше разсеяно тя. Господи, колко много хора, които търсят работи и толкова малко работни места. На върха, един над куп хора. Всеки борец се да отиде на върха, да остане там... за какво? За нова кола, нова къща, нов хладилник, нова джунджурия или каквото и да е там.

Животът е една дълга сметка. Никога достатъчно пари да се оправиш с всекидневните разходи, да не говорим за собствена яхта или бунгало на бреговете на Акапулко или Лазурния бряг или средства да отидеш там — дори като турист.“

Тя покани Сиймър Стайгълър на вечеря и разискваха повдигнати от него проблеми, повечето от тях правни.

— Трябва да го направим неоспоримо. Не можеш да си много внимателен с чужденците, Кейси — продължаваше да повтаря той. — Те не играят по правилата на добрите стари янки.

Щом свършиха с вечерята, тя се извини, че има купища несвършена работа и го остави. Всъщност всичко беше свършено. Прибра се в стаята си, сви се в един от фотьойлите и започна да преглежда някои специализирани бизнес списания. После научи още нещо за Кантон. Новела от Питър Марлоу — „Чанги“. Не остави книгата, докато не я прочете докрай.

Купи я от една улична сергия, близо до хотела. Голямо удоволствие ѝ достави пазаренето. Жената най-напред поиска 22 ХК долара. Кейси успя да свали на 7.55, което беше едва 1.50 US долара. Доволна от себе си и от откритието, продължи разходката. Наблизо видя модерна книжарница, витрината, на която бе отрупана с цветни албуми за Китай и Хонконг. Влезе вътре и на един от рафтовете откри три екземпляра от същата книга — „Чанги“, но струваше 5.75 ХК долара.

Инстинктивно изруга старата продавачка, заради измамата.

„Но погледнато от друга страна, старата вещица изобщо не те мами — припомни си тя. — Тя направи по-добра сделка от теб. Та нали само преди малко самата ти с ехидно задоволство мислеше, че си ѝ отрязала от печалбата, а и Господ признава, че хората имат нужда да печелят.“

Кейси гледаше улицата и движещия се долу поток. Тази сутрин изкачи „Нейтън роуд“ до „Баундъри роуд“, около миля и половина. Едно от нещата в списъка, които беше набелязала да види. Улица като останалите, гъмжаща, оживена и отрупана с ярко оцветени улични знаци и фирми. Изключението се състоеше в това, че всичко на север от „Баундъри роуд“ до границата щеше да бъде върнато на Китай в 1997 година. Всичко. През 1898 година Англия наема за деветдесет и девет години територията от „Баундъри роуд“ до Шем Чан ривър заедно с прилежащите острови.

— Питър, не мислиш ли че е било глупаво? — попита тя Питър Марлоу, когато случайно се срещнаха във фойето преди вечеря.

— Сега така изглежда — каза той замислено. — Тогава? Кой знае? Сигурно за времето си е било разумно, иначе не биха го направили.

— Да, но Господи, Питър, деветдесет и девет години са толкова малко. От какви чувства са били обладани, за да го направят за такъв къс период? Сигурно главите им са... били на друго място!

— Да. Сега мислиш така. В онези дни, ако британският премиер е искал да шокира света, достатъчно е било само да се оригне. Разликата е в мащабите. В онези времена британският лъв наистина е бил лъв. Какво е представлявало това за притежателя на една четвърт от земното кълбо? — Тя си спомни начина, по който той се усмихна, когато го казваше. — Дори и тогава в Новите територии е съществувала въоръжена съпротива на местното население. Разбира се безуспешна. Тогавашният губернатор, сър Хенри Блейк, се погрижил за това. Не се е сражавал с тях, само разговарял. Накрая старейшините се съгласили да си подложат и другата буза, осигурявайки си в замяна запазване на техните традиции и обичаи, както и правото, ако пожелаят, да бъдат съдени по китайските закони, а също и да запазят Каулуун сити за себе си.

— Местните още ли ги съдят, по китайски закони?

— Да, по историческата им правна уредба — не по правните закони на КНР. — Така че ти трябва британски съдия, вещ в законите на Конфуций. Доста е различно. Например, китайското право приема, че е естествено всички свидетели да лъжат, че е техен дълг да го правят и да прикриват истината. От съдията зависи дали ще може да я установи. При тях липсва процедурата да се заклеват, че ще говорят истината — те ни смятат за луди, че го правим и аз не съм сигурен, че нямат право. Имат всякакви видове щури или разумни обичаи, зависи от какъв ъгъл гледаш на нещата. Знаеш ли, че тук е законно да имаш повече от една жена, ако си китаец.

— Браво на тях!

— Да имаш повече от една жена наистина има известни предимства.

— Слушай, Питър — започна разгорещено тя, после се усети, че той нарочно я дразни. — Ти нямаш нужда от повече. Имаш Флор. Как сте двамата? Как вървят нещата ви? Ще се съгласи ли да обядва утре с мен, ако ти си зает?

— Съжалявам, Фльор е в болница.

— О, Господи, какво има?

Разказа ѝ за сутринта и за доктор Тулей.

— Аз току-що бях при нея. Тя е... тя не е много добре.

— Съжалявам. Мога ли с нещо да помогна?

— Благодаря. Мисля, че не.

— Ако нещо има, само се обади. Нали?

— Благодаря.

— Питър, Линк правилно ли постъпи, че скочи с нея във водата?

Кажете ми честно.

— Разбира се, Кейси. Дори за момент не се съмнявай... Линк направи... той го направи по-добре отколкото аз бих могъл. Ти също. И мисля, че вие двамата спасихте онова момиче от много неприятности. Орланда, Орланда Рамос.

— Да.

— Тя трябва да ви е благодарна за цял живот. Беше се паникьосала. Изпадал съм в такава ситуация и знам как е. Страшно красиво момиче, нали?

— Да. Как са проучванията ти?

— Чудесно, благодаря.

— Понякога ми се ще да разменим впечатления. Хей, между другото, намерих книгата ти и я купих — още не съм я прочела, но е най-отгоре в купчината за четене.

— О! — Кейси си спомни опита му да изглежда безразличен. — Надявам се да ти хареса. Добре, тръгвам, децата трябва да вечерят.

— Помни, Питър, ако нещо има, само се обади. Поздрави Фльор от мен.

Кейси се протегна в креслото, беше се схванала от седенето. Стана и отиде обратно в леглото. Стаята беше малка и нямаше елегантността на апартамента — неговия апартамент. Той реши да запази втората спалня.

— Винаги можем да я ползваме за офис — ѝ каза тогава — или да я имаме в резерв. Не се безпокой, Кейси, връща се от данъците и не знаеш дали няма да потрябва.

Орланда? Не, тя няма да има нужда от тази спалня!

„Кейси, стегни се, не ставай гадна, глупава или ревнива. Никога не си била ревнива... толкова ревнива. Ти определи правилата. Да, но

радвам се, че се изнесох. Онази нощ беше трудна, трудна за Линк и трудна за мен, по-лошо беше за него. Орланда ще е подходяща... ох, да върви по дяволите Орланда.“

Устата ѝ бе пресъхнала. Отиде до хладилника, извади бутилка изстудено Перие и чудесният му дъх я освежи. Легна си. По-рано пак се опита да заспи, но мозъкът ѝ бе объркан и не преставаше да работи, много нови неща — нови ястия, миризми, нови заплахи, хора, обичаи, култури. Дънрос. Горнт. Дънрос и Горнт. Дънрос и Горнт и Линк. Нов Линк. Тя самата нова, изплашена от един хубав задник...

„Да, задник, ако искаш да си вулгарна и това също е ново за теб. Преди да дойдеш тук беше уверена в себе си, динамична, контролираща собствения си свят. Сега не си същата. Всички над нея, не само над нея, над тая гадна лейди Джоана с нейния изтънчен английски.

— Не си ли спомняш, скъпа, днес е обядът ни в «Оувер търти клуб». Споменах ти за него на вечерята в тай-пана.

Отвратителна стара кучка. «Оувер търти»! Аз още нямам двадесет и седем!

Така е, Кейси. Но ти си настръхнала, като котка. Не е само Орланда, стотиците момичета на разположение. Не те ли плаши само Джанели?“

— Господи, Кейси — каза грейнал той. — Сякаш съм се върнал в корейските години. Все още за 20 US си най-големия банан.

Онази вечер около десет часа, Джанели я покани на вечеря с него и останалите от екипажа в „Ройъл Нидерланд“. Когато телефонът позвъня, сърцето ѝ подскочи, помисли, че е Линк. Опита се да каже, че е заета, но накрая позволи да я убедят. Поръча си две порции бъркани яйца с бекон, препечени филийки и кафе, и никакъв алкохол.

Като протест. Протест срещу Азия, Хонконг, Джоана и Орланда...

„Господи, никога да не бях се интересувала от Азия, никога да не бях внушавала идеята на Линк. Защо го направи?“

Защото е единственият начин бизнесът да върви, единственият път за «Пар-Кон». Експорт. Многонационален, но експорт. И Азия е най-големият, най-предприемчивият и без бюрокрации пазар на света, това е век на Азия. Да. Дънрос и Горнт го направиха. Ако са с нас,

имаме най-големия пазар на света зад гърба си, всичките пари, технологии, ръст и експертизи, за да го постигнем.

Но защо в Хонконг, толкова горещ и тежък?

За проклетите пари и да си запълниш времето до следващия рожден ден, до края на двадесет и седмата си година.

С това темпо скоро ще останеш без работа, без пари, без Линк, на когото да казваш да и не. — Въздъхна със съжаление. По-рано ходи до апартамента му и остави куп писма и телекси за подпис, остави му и бележка с пожелание за приятно прекарване. Когато се връщаше от вечеря мина и взе всичко, каквото бе оставила. — Орланда е *движещата* сила. Не се заблуждавай.

Няма значение, и утре е ден. Можеш лесно да я пратиш на боклука.“ След като направи нулева оценка на врага се почувства по-добре.

Книгата на Питър Марлоу попадна пред очите ѝ. Взе я, нагласи по-удобно възглавницата и се зачете. Бързо поглъщаше страниците. Телефонът рязко извънтя. Беше толкова погълната в четенето, че се стресна.

— Здравей, Линк, добре ли прекара?

— Кейси, аз съм, Питър Марлоу, ужасно съжалявам за късното обаждане, обадох се в хотела и ми казаха, че при теб свети... дано не съм те събудил?

— О не, не, Питър. — Повръщаше ѝ се от разочарование. — Какво има?

— Съжалявам за късното обаждане, но ми се налага да отида в болницата и нали ти каза...

— Какво е станало?

— Не зная. Казаха веднага да отида. Обаждам се заради децата. Предупредих момчето от етажата да ги наглежда от време на време, но ми се иска да им оставя и бележка с твоя телефон, ако се събудят, само ако се събудят, да могат да позвънят на приятел. Когато се запознахме всички във файето, и двете бяха възхитени от теб. Вероятно няма да се събудят, но за всеки случай. Може ли? Аз съ...

— Разбира се. Даже по-добре, защо аз да не дойда при вас.

— О, не, не бих си помислил за такова нещо. Ако само може...

— Не спя и сте съвсем близко. Няма проблеми, Питър, идвам. Ти тръгвай за болницата.

Облече набързо дънки, блуза и кашмирен пуловер. Преди да е успяла да натисне асансьора, нощният Сонг се появи, гледайки с ококорени очи. Не му каза нищо.

Слезе, прекоси фоайето и излезе на „Нейтън роуд“. Пресече съседната пряка и влезе във фоайето на техния хотел. Питър Марлоу я чакаше вече...

— Това е мис Чолок — бързо я представи той на нощния портиер, — ще остане с децата докато се върна.

— Да, сър — каза евроазиатецът, също ококорен. — Момчето ще ви заведе, мис.

— Надявам се всичко да е наред, Питър... — тя спря. Беше излязъл вече през въртящата врата и викаше такси.

Апартаментът им беше на шестия етаж, входната врата бе оставена отворена. Момчето от етажа, нощният По, присви рамене и мърморейки се отдалечи. Вероятно ругаеше варварите... Като че той не можеше да се грижи за две спящи деца, с които всяка вечер играеше на криеница.

Кейси затвори вратата и надникна в малката спалня. Двете деца спяха дълбоко. Джейн, малката, на горното легло, Александра на долното, сърцето ѝ се сви от умиление. Разрошени руси главички — ангелчета, прегърнали мечетата си. „О, как бих искала да имам деца — пожела си тя. Деца на Линк. — Би ли го направила? — мислеше за пелените, че ще бъде постоянно заета, за безсънните ноци и за липсата на свобода.

Не съм сигурна. Мисля, че да. За две, като тези тук, би го направила, о да.“

Кейси не знаеше дали да ги завие с одеялата или да ги остави, за да не се събудят. В хладилника намери бутилирана вода, пи и се почувства освежена. Седна в креслото и извади от чантата книгата на Питър. Зачете отново.

Той се върна след два часа. Не бе усетила времето.

— О — възкликна тя при вида на лицето му. — Изгуби ли бебето?

Той кимна, унил.

— Съжалявам, че се забавих толкова. Ще пиеш ли чаша чай?

— Разбира се, хей, Питър, дай аз...

— Не. Не, благодаря. Аз знам къде са нещата. Съжалявам за цялото това безпокойство, което ти причиних.

— Няма нищо. Как е тя?

— Те, те мислят, че е добре. Смятат, че е причинено от спазми в стомаха и от слепване на червата. Твърде рано е да преценят, но предполагат, че няма реална опасност, за нея. Абортът, казват, е винаги труден — физически и емоционално.

— Съжалявам.

Погледна към нея и тя видя изписаното на лицето му напрежение.

— Не се тревожи, Кейси, Фльор е добре. Японците вярват, че началото е едва след тридесетия ден от раждането при момче и тридесет и първия ден при момиче. Преди това нищо няма, няма душа, няма личност, няма човек... до този момент човек няма. — Той се обърна и тръгна към малката кухничка. Сложи вода да заври, продължи да говори, опитвайки се да бъде убедителен. — Най-добре, най-добре е да повярваш, ех? Как може да бъде нещо друго, освен... освен това. Това прави случилото се не толкова тежко. Въпреки това, за майката е ужасно. Съжалявам, че ти говоря тези неща, едва ли има някакъв смисъл.

— Да се надяваме, че тя ще се оправи — Кейси изпитваше желание да го докосне, да го успокои. Изглеждаше толкова възвишен в нещастията, опитвайки да се владее — безпомощен като дете.

— Китайците и японците наистина са много разумни, Кейси. Техните... техните суеверия правят живота по-лек. Предполагам детската смъртност е била ужасно висока в онези времена и някой мъдър баща е измислил всичко това, за да успокои майчината мъка. — Той въздъхна. — Или го е направила мъдра майка, за да помогне на съкрушения баща?

— Вероятно — Кейси наблюдаваше ръцете му, заети с правенето на чая. Първо завирането на водата, внимателно изплакване на чайника. Три лъжички чай и една за чайника, заливане с вряла вода.

— Съжалявам, че нямаме чай на пликчета, не мога да свикна с него, Фльор твърди, че е добър колкото този и много по-лесно се приготвя. Нямам нищо друго да те почерня. — Взе таблата и тръгна към хола. — Мляко? Захар? — предложи той.

— Чудесен е. Никога не съм пила така приготвен чай.

Чаят имаше странен вкус. Беше силен и животворен. Пиеха, без да разговарят.

— Чуден е.

Погледът му падна на отворената книга.

— О-о!

— Харесва ми прочетеното дотук, Питър. Колко е истината?

Той си наля още.

— Толкова, колкото всеки разказ за събитие от преди петнадесет години. Доколкото си спомням, събитията са точни. Героите не са действителни, обаче имат прототипове.

— Невероятно е. Невероятно е, че млади хора са могли да го преживеят и да оцелеят. На колко години си бил?

— Започнах я, когато бях на осемнадесет и я завърших на двадесет и една и нещо.

— Кой си ти в книгата?

— Може би там изобщо ме няма.

Кейси реши да не говори повече, докато пият чая.

— По-добре да тръгвам. Сигурно си уморен до смърт.

— Не, не съм. Всъщност изобщо не съм уморен. Имам да нахвърлям някои бележки. Ще спя, когато изпратя децата на училище. Но ти сигурно си изморена. Не мога да ти кажа колко много съм благодарен, Кейси. Дълга ти голяма услуга.

Тя се усмихна и кимна. След кратка пауза попита:

— Питър, ти знаеш много за това място, с кого би тръгнал, с Дънрос или Горнт?

— За бизнес с Горнт. За бъдеще с Дънрос, ако успее да издържи на тази буря. Съдейки от това, което чувам, е малко вероятно.

— Защо би го избрал за бъдеще?

— Престиж. Горнт няма престиж и стил, за да бъде тай-пан. Няма и необходимия произход.

— Толкова ли е важно това?

— Изключително за тук. Ако „Пар-Кон“ иска да просъществува сто години, изберете Дънрос. Ако искате бърза печалба, бърз удар и после веднага да изчезнете, Горнт е вашият човек.

Тя допи чашата си.

— Какво знаеш за Орланда?

— Много — веднага отговори той. — Но да знаеш скандали или клюки за жив човек е различно от легендите или слуховете за отминали хора. Нали така?

Тя внимателно го гледаше.

— Дори за услуга?

— Това е различно. — Очите му леко се присвиха. — Услуга ли искаш?

Тя остави чашата.

— Не, Питър, не сега. Може би по-нататък, сега не. — Видя, че лицето му помръкна. — Какво има? — попита Кейси.

— Чудя се, защо Орланда е заплахата за теб. Защо тази вечер? Може би Линк. Тази вечер Орланда е с Линк, което обяснява защо гласът ти звучеше така ужасно, когато се обадох.

— Наистина ли?

— Да. Разбира се, забелязах как я гледаше Линк в Абърдийн, ти нея, а тя теб. — Той отпи от чая, лицето му се стегна. — Голямо парти беше. Нови стартове, напрежение, голям театър. Забележително е, ако успееш да се дистанцираш и наблюдаваш отстрани. Но ти не можеш, нали?

— Винаги ли наблюдаваш и слушаш?

— Опитвам се. Опитвам да използвам сетивата си така както трябва. Ти си същата, малко неща ти убягват.

— Може би да, може би не.

— Орланда е живяла в Хонконг и е школувана от Горнт. Ако смяташ да водиш битка с нея заради Линк, трябва добре да се приготвиш. Ще бъде жестока, ако е решила да го има, в което още не съм сигурен.

— Горнт би ли я използвал?

След пауза, той каза:

— Мисля, че Орланда е... Орланда е вярна. Повечето са такива, нали?

— Повечето посвещават живота си на мъж, независимо дали той желае това или не.

— Доколкото те познавам, ти можеш да се справиш.

— Какво знаеш за мен?

— Много — той се усмихна едва уловимо и нежно. — Между другото, и, това че си умна, смела и имаш страхотен престиж.

— Омръзна ми да се говори за престиж, Питър. Занапред... — Усмивката ѝ беше толкова сърдечна, колкото и неговата: — Отсега нататък, важното за мен не е престижът, а дали ще успея да си запазя гърба — или задника, както ти би се изразил.

Той се засмя.

— Начинът, по който го казваш, е изтънчен, като истинска дама.

— Аз не съм дама.

— О, ти си — прибави по-внимателно той. — Наблюдавах, как Линк те гледа на партито у Дънрос. Той те обича и ще е глупак, ако те загуби.

— Благодаря ти, Питър.

Тя се изправи целуна го по бузата и си тръгна успокоена. Когато слезе, от асансьора на етаж в хотела си, нощният Сонг беше там. Тръгна с леки стъпки пред нея и тържествено отвори вратата. Забеляза, че тя погледна към дъното на коридора.

— Господарят още не се е върнал — услужливо докладва той.

Кейси въздъхна.

— Току-що загуби малко от *престижа си*, приятелче.

— Е?

Тя му затвори вратата под носа, чувствайки се доволна от себе си. В леглото продължи да чете книгата. Дочете я призори. След това заспа.

Дънрос бързо изкачи лъкатушештата нагоре улица, след това влезе в отклонението за резиденцията и спря на сантиметри от високата желязна врата. Беше вградена във висок тухлен зид. След секунда от страничната врата надникна портиер китаец. Щом позна тай-пана, той отвори широко вратата и с ръкомахания го насочи към алеята.

Алеята свършваше пред входа на богато украсена китайска резиденция. Дънрос слезе от колата. Друг слуга го посрещна и поздрави мълчаливо. Площта около резиденцията бе идеално поддържана. В долния край на склона имаше тенис корт. Две жени и двама мъже играеха. Не му обърнаха внимание, а и Дънрос не познаваше никой от тях.

— Моля, следвайте ме, тай-пан — каза прислужникът.

Отведоха го в една отдалечена приемна. За първи път той бе поканен в дома на Тип Ток. Интериорът беше странна смес от полирани китайски антики и грозни модерни вехтории. Стените бяха покрити с ламперия и украсени с лоши репродукции. Той седна. Друг слуга донесе чай и му наля.

Чувстваше, че е наблюдаван, но това беше нещо обикновено. Повечето от тези къщи имаха скрити шпионки по стените и вратите.

Когато се прибра тази сутрин към 4.00 часа, отиде направо в кабинета и отвори сейфа. Нямаше съмнение, виждаше се веднага, че една от двете монети съвпада с отпечатъка, който бе във восьчната матрица на Фор Фингър Уу. Ръцете му трепереха, когато отчупваше монетата от восьчния печат в Библията на Дърк Струан. Тя абсолютно прилегна в матрицата.

„Господи — промълви той. — Какво ще правя?“

После ги постави обратно в сейфа. Погледна към заредения пистолет и празното място, където преди стояха папките на А. М. Г.

Разтревожен заключи и отиде да легне. Върху възглавницата си намери бележка:

Скъпи татко, моля те събуди ме, преди да излезеш!
Искаме да бъдем на надбягванията. Обичам те, Ейдриън.

P. S. Мога ли да поканя Мартин на надбягванията в събота, моля те, моля те, моля те?

P. P. S. Мисля, че е супер.

P. P. P. S. Ти също си супер.

P. P. P. P. S. Много закъсняваш, не мислиш ли? Сега е 3.16!!!

Отиде на пръсти до нейната стая и леко откряна вратата, тя спеше дълбоко.

Като тръгваше сутринта на два пъти трябваше да чука на вратата.

— Ейдриън! Часът е 6.30.

— Ох! Вали ли? — сънено се обади тя.

— Не. Скоро ще започне. Да ти вдигна ли щорите?

— Не, татко, благодаря... Мартин няма... няма нищо против. —
Задуши прозявката си. Затвори очи и почти моментално заспа отново.

Развеселен, леко я разтърси, но тя не се събуди.

— Няма значение, татко. Мартин няма... — Припомняйки си колко е прелестна тя и какво му каза Пен за хапчето, реши сериозно да проучи Мартин Хейпли. За всеки случай.

— Ах, тай-пан, съжалявам, че те накарах да чакаш.

Дънрос стана и пое подадената му ръка.

— Много любезно от ваша страна, че приехте да се срещнем, мистър Тип. Съжалявам за простудата ви.

Тип Ток-тох беше около шестдесетгодишен, вече посивяващ и с приятно кръгло лице. Облечен бе в халат, очите му бяха зачервени, носът запушен, гласът прегракнал.

— От гадния климат е. Миналата седмица излязохме в морето с Шити Т'Чънг и сигурно тогава съм се простудил. — Английският му бе с лек американски акцент, вероятно усвоен в Канада. Нито Дънрос нито Аластър Струан бяха успели да го накарат да говори за миналото си. Не знаеше нищо за него нито Джонджон, нито някой от другите

банкери от Китай до 1949. Дори Шити Т'Чънг и Филип Чен, които му устройваха пищни забавления, не бяха успели да изкопчат нещо. Китайците му бяха измислили прякор — Мидата.

— Времето беше студено — съгласи се любезно Дънрос. — Да благодарим на Бога за дъжда.

Тип Ток посочи мъжа до себе си:

— Това е съдружник, мистър Люнг.

Мъжът беше труден за описание. Носеше сива маоистка куртка и сиви панталони. Лицето му бе сериозно, студено и предпазливо. Той кимна и Дънрос отвърна на поздрава му. „Съдружник“ е понятие с широк диапазон — от бос до преводач и от комисар до охрана.

— Ще пиете ли кафе?

— Благодаря ви. Опитайте ли да се лекувате с витамин С? — Дънрос изчакваше момента, в който да поведе разговора, за който бе дошъл. Миналата вечер, докато чакаше Брайън Куок в „Куанс бар“, реши, че си заслужава да опита предложеното на Джонджон и телефонира на Филип Чен. Помоли го да му уреди среща за тази сутрин. Толкова щеше да е просто сам да позвъни на Тип Ток, но китайският протокол не го допускаше. Цивилизованият подход бе да се мине през общ познат. Така, ако получиш отказ, няма да се чувстваш засегнат, няма да е обиден другият човек, а също и посредникът.

Той слушаше Тип Ток с половин ухо. Разговорът беше формален. Изненада се, че продължиха на английски. Това можеше да означава, че английският на Люнг е перфектен, другата вероятност е, че не разбира кантонезки или шанхайски, които Тип Ток и Дънрос знаеха. Той отбягваше да започне пръв разискването с Тип Ток и изчакваше удобен момент да предостави на самия Тип Ток инициативата. Така и стана.

— Този крах на акциите сигурно много ви тревожи, тай-пан.

— Да, да, така е, но не е фалит, мистър Тип, само преустройство. Пазарът има отливи и приливи.

— А мистър Горнт?

— Винаги ни настъпва по палците. Всички врани под небето са черни. — Дънрос се стремеше да не показва чувства и да запази гласа си спокоен. Чудеше се колко ли знае човекът срещу него.

— А бъркотията в „Хо-Пак“? Това също ли е преустройство?

— Не, това е лошо. Страхувам се, че „Хо-Пак“ няма късмет.

— Да, мистър Дънрос, но тук късметът няма нищо общо. Само системата и глупостта на банкера Куанг.

Дънрос не коментира. Очите му моментално отскочиха към Люнг, който сковано седеше на мястото си и много внимателно следеше разговора. Йан се концентрира, търсейки скрития смисъл в казаното.

— Нямам пръст в бизнеса на банкера Куанг, мистър Тип. За нещастие управлението на „Хо-Пак“ се отразява на другите банки и е много неблагоприятно за Хонконг, а също и за Китай.

— Лошо за Китай? Как може да е лошо за нас?

— Китай си е Китай — Централното кралство. Ние винаги сме го смятали за наша родина. Сега сме в обсада, безсмислена обсада — временна липса на доверие и пари за около седмица. Банките ни имат всичките резерви, богатства и сила, да... за *Стари приятели*, за стари клиенти и за нас.

— Защо не отпечатат повече банкноти, щом имат покритие?

— Въпрос на време, мистър Тип. Не е възможно монетният двор да напечата достатъчно ХК долари. — Дънрос отговаряше спокойно на въпросите, знаейки, че повечето интересуват мистър Люнг. Това говореше, че той е шеф на Тип Ток, старши в партийната йерархия, а не банкер. — Временно решение би било да внесем веднага няколко самолетни пратки с английски лири, за да покрием тегленията на клиентите. — Видя, че и двамата присвиха съвсем леко очи.

— Това едва ли ще стабилизира ХК долари.

— Да, да, банките го знаят. Но „Блекс“, „Виктория“ и „Бенк ъф Ингланд“ решиха, че междувременно това е най-добре. Нямаме достатъчно банкноти в брой, за да задоволим вносителите.

Мълчанието стана тягостно. Дънрос изчакваше. Джонджон му бе споменал, че „Бенк ъф Чайна“, вероятно няма солиден резерв от английски лири. Причината била в ограниченията на валутното движение вън и вътре в Англия. Имали обаче чувствителни натрупвания на ХК долари, за които нямаше експортни ограничения.

— Изобщо няма да е добре за Хонконг — каза Тип Ток-тох. Той шумно си издуха носа. — Не е добре за Хонконг.

— Да.

Тип Ток-тох се наведе напред.

— Вярно ли е, тай-пан, че „Орлин Мърчънт бенк“ няма да поднови оборотните ви фондове?

Пулсът на Дънрос се ускори.

— Да.

— И е истина, че вашата прекрасна банка не е в състояние да покрие този заем и да отбие атаките на „Ротуел-Горнт“ върху акциите ви?

— Да — Дънрос с удоволствие чуваше спокойния тембър на гласа си.

— И че много *Стари приятели* са ви отказали кредит?

— Да.

— И че... човек на име Хиро Тода пристига днес следобед, за да иска плащането на кораби, поръчани неотдавна в японската му корабостроителница.

— Да.

— И е истина, че „Мата енд Танг“ и тяхната „Грейт гуд лак кампъни ъф Макао“ са утроили нормалната си поръчка за златни кюлчета, но няма да помогнат директно?

— Да.

— И че съветските хегемонисти пак дръзко, много, много дръзко, кандидатстват за банкова привилегия в Хонконг?

— Мисля, че е така. Джонджон ми каза, че са го направили. Не съм сигурен. Но не предполагам, че той би ме излъгал.

— Какво ви каза?

Дънрос повтори дословно, завършвайки:

— Разбира се, молбата ще бъде отклонена от мен, от директорските съвети на всички английски банки, от всички тайпанове и от губернатора. Джонджон каза също, че хегемонистите имали нахалството да предложат незабавно солидно количество ХК долари, за да ни помогнат в момента.

Тип Ток-тох допи кафето си.

— Ще искате ли още кафе?

— Благодаря ви. — Дънрос забеляза, че Люнг му налива, което означаваше, че е направил голяма крачка напред. Миналата вечер деликатно спомена московската банка на Филип Чен, сигурен, че Филип знае как да пусне информацията, което от своя страна щеше да изясни, на проникателния Тип Ток истинската причина за спешната

среща. Щеше да му даде възможност да направи контакт със съответните хора, които да определят важността на сведението и начина за приемане или отказване. Дънрос почувства, че по челото му избива пот и се молеше нито един от седящите срещу него да не забележи това. Неговата възбуда би вдигнала цената — в случай на сделка.

— Ужасно, ужасно — замислено говореше Тип Ток. — Ужасни времена! *Стари приятели* изоставят *Стари приятели*, враговете, посрещани в домашното огнище... ужасно. О, между другото, тай-пан, един *Стар приятел* пита дали можете да му доставите ториев окис, мисля, че така го нарече.

Дънрос опита да не показва вълнението си. Ториевият окис беше рядка пръст, съществена съставка, използвана при изработката на чорапчета за газови лампи. Миналата година случайно чу, че Хонконг напоследък е станал най-големият потребител на торий, след Съединените щати. Любопитството му се засили, защото „Струан“ не беше в печелившия бизнес. Скоро откри, че достъпът до материала е сравнително лесен и търговията твърде печеливша, секретна, осъществявана от множество малки вносителни, всичките твърде далеч от същността на бизнеса. В природата торият се среща като различни радиоактивни изотопи. Някои от тях лесно се преработват в уран 235, а самият торий 232 е страхотно скъп радиоактивен материал за атомен реактор. Разбира се, тези и много други ториеви продукти бяха забранени, като стратегически суровини. И остана изумен от откритието, че окисите и нитратите, химически лесно преработваеми, не бяха забранени.

Не успя да открие, къде отива ториевият окис. Разбира се, било е в Китай. Много отдавна подозираше КНР в опити за създаване на атомна бомба, обаче мислеше, че са на етап разработка и най-малко на десет години от осъществяването. Идеята Китай, притежател на атомно оръжие го изпълни със смесени чувства. От една страна ядреното въоръжаване беше опасно, от друга, като атомна сила Китай моментално става опасен съперник на Съветския съюз, дори равен на него, вероятно непобедим.

Дънрос видя, че двамата мъже го гледат. Вената върху челото на Йан пулсираше, независимо, че лицето му остана безизразно.

— Това може да се осъществи, мистър Тип. Какво количество е необходимо и за кога?

— Предполагам незабавно и в неограничени количества — колкото можете да доставите. Както знаете Китай се модернизира, но голяма част от населението ползва газови лампи.

— Разбира се.

— Откъде бихте могли, да доставите ториеви окиси и нитрати?

— Евентуално Австралия. Най-бързо бихме доставили оттам, обаче в този момент не зная нищо за качеството. Извън Щатите — добави той деликатно, — ториеви окиси и нитрати има още в Тасмания, Бразилия, Индия, Южна Африка, Родезия и Урал... залежите там са големи. — Нито един от двамата не се усмихна. — Предполагам Родезия и Тасмания биха били най-подходящи. Има ли някой, с когото аз или Филип да контактуваме?

— А да, с мистър Вии Сии Нгъ, от „Принцес билдинг.“

Дънрос едва не подсвирна, още един елемент от загадката си дойде на мястото. Мистър Вии Сии Нгъ, фотографът Нгъ, голям приятел на Цу-ян. Изчезналият Цу-ян, негов *Стар приятел* и съдружник, който мистериозно избяга в Китай... Цу-ян е бил един от вносителите на торий.

— Познавам мистър Нгъ. Между другото, как е моят *Стар приятел*, Цу-ян?

Люнг явно се сепна. „Гледа, като бик“ — мрачно си помисли Дънрос, шокиран от мисълта, че Цу-ян е комунист или свързан с комунистите и той досега не го беше заподозрял.

— Цу-ян? — Тип Ток се намръщи. — Не съм го виждал повече от седмица. Защо?

— Чух, че заминал за Пекин през Макао.

— Любопитно! Това е много любопитно. Чудя се защо един печен капиталист би направил такова нещо? Е, чудеса никога не престават да стават. Ако сте така любезен и се срещнете директно с мистър Нгъ, сигурен съм, той ще ви посвети в детайлите.

— Ще го направя тази сутрин. Веднага щом се върна в офиса.

Дънрос чакаше. Ще има ли други условия, преди да му дадат това, което търсеше, ако изобщо му го дадат. Неговият мозък вече асимилираше трудностите по първото им искане, как да внесе ториеви окиси, откъде да ги внесе, докъде е стигнал Китай с атомната си

програма. Беше сигурен, че никога не биха му казали. Люнг извади пакет цигари и предложи.

— Не, благодаря.

Двамата запалиха. Тип Ток се закашля.

— Любопитно е, тай-пан — каза той, — много любопитно, че си правите труда да помогнете на „Виктория“, „Блекс“ и всичките банки, докато слуховете твърдят, че те не биха ви помогнали.

— Вероятно, по-късно ще разберат грешката си — каза Дънрос. — Понякога е полезно да забравиш настоящите предимствата, заради общото добро. Лошо ще бъде за Централното Кралство и за Хонконг, ако сбъркат. — Забеляза презрителната гримаса върху лицето на Люнг, но това не го обезпокои. — Вековна китайска доктрина е, мистър Тип, да не забравяш *Стари приятели*, и докато аз съм тай-пан на „Ноубъл хаус“ и имам власт, нито аз, нито други, например мистър Джонджон и нашият губернатор, ще престанем да бъдем верни на Централното Кралство и няма да позволим на хегемонисти да виреят на нашата скала.

Тип Ток рязко реагира на последните му думи:

— Това е *наша скала*, мистър Дънрос, която само в момента се управлява от Англия, нали?

— Хонконг винаги е бил на Централното Кралство.

— Аз приемам определението ви за момента, но всичко в Каулуун и Новите територии северно от „Баундъри роуд“ ни се връща след тридесет и пет години, дори ако приемете *Непосилните договори*, наложени на нашите предци, които ние не приемаме.

— Моите предшественици винаги са смятали за умни техните *Стари приятели*, за много умни хора, неспособни да отсекаат клона, на който стоят и да навредят.

Тип Ток се разсмя. Люнг остана сериозен и с враждебен израз на лицето.

— Какво предричате, че ще стане в 1997 година, мистър Дънрос.

— Не съм Старият сляп Тунг, нито гадател, мистър Тип. — Дънрос присви рамене. — 1997 година да има грижата за 1997. *Старите приятели* пак ще имат нужда един от друг. *Айейя?*

След пауза Тип Ток каза:

— Ако вашата банка не бъде подкрепена, как ще запазите „Ноубъл хаус“?

— Моят предшественик, Зеленоокият Дявол, е трябвало да отговаря на същия въпрос, поставен му от Грейт и Онорейбъл Джинкуа, когато е бил нападат от Тайлър Брок и неговата измет, той само се засмял и казал: „Един способен човек има много грижи“. Тъй като аз съм по-способен от повечето хора, трябва и повече да се потя.

Тип Ток се засмя заедно с него.

— Потите ли се мистър Дънрос?

— Добре, нека отговоря по друг начин. Опитвам се да избегна осемдесет и четвъртата грижа. Както знаете, Буда е казал, че всеки мъж има осемдесет и три грижи. Ако успее да елиминира една, автоматически се явява друга. Тайната на живота е да се приспособиш към осемдесет и третата и на всяка цена да отбягваш осемдесет и четвъртата.

По-възрастният мъж се усмихна.

— Мислили ли сте да продадете част от компанията си, примерно 51 процента?

— Не, мистър Тип. Зеленоокият Дявол е забранил това. — Бръчките около очите на Дънрос се задълбочиха. — Искал е да се потим.

— Да се надяваме, че не се потите много. Да. — Тип Ток се загледа в цигарата си. — В трудни времена хубаво ще е за „Бенк ъф Чайна“ да има по-близки връзки с вашата банкова система. Така тези кризи няма да са толкова продължителни.

— Чудя се дали „Бенк ъф Чайна“ е обмисляла възможността за откриване на свое постоянно представителство във „Виктория“ и еквивалентно такова във вашата банка? — Забеляза мимолетната усмивка и се увери, че е познал. — Това би осигурило контролирането на всяка криза и при нужда интернационална помощ.

— Председателят Мао съветва сами да си помагаме и ние, това правим. Но може би това, което казахте си струва да се обмисли и аз ще го предложа.

— Сигурен съм, че банката ще ви бъде благодарна, ако самите вие препоръчате някой за връзка с „Бенк ъф Чайна“.

— С удоволствие ще предам и това. Мислите ли, че „Блекс“ или „Виктория“ би направила необходимия валутен обмен за вноса на мистър Нгъ?

— Сигурен съм, че биха съдействали в случая, „Виктория“ със сигурност. Всъщност реално погледнато, „Виктория“ повече от век си сътрудничи с Китай. Не ви ли съдействаше при осъществяването на повечето външни заеми?

— Срещу голяма печалба — сухо отбеляза Тип Ток. Очите му стрелнаха Люнг, който тенденциозно гледаше Дънрос. — Печалба за капитализма — добави тихо той.

— Достатъчно. — Трябва да ни извините нас, капиталистите, мистър Тип. Вероятно единственото обяснение е, че много от нас са приятели на Централното Кралство.

Люнг поговори малко с Тип Ток на диалект, който Дънрос не разбираше. Тип му отговори утвърдително. После двамата мъже обърнаха глави към него.

— Съжалявам, моля да ме извините, мистър Дънрос, аз наистина трябва да взема лекарства. Бихте ли ми позвънили тук следобед, да кажем около 14.30.

Дънрос се изправи и протегна ръка, още несигурен дали е постигнал нещо, но убеден, че трябва бързо да задейства въпроса с тория и то преди 14.30.

— Благодаря, че ме приехте.

— Какво ще кажете за петия тур? — попита по-възрастният, изпращайки Йан.

— При всички положения, Ноубъл Стар заслужава да се залага на нея.

— А! Бътърскот Лес?

— Също.

— И Пайлът Фиш?

Йан се засмя.

— Жребецът е добър, но не е същата класа, освен ако Бог или дяволът се намесят.

Бяха вече на изхода и прислужникът отвори широко вратата. Двамата отново проговориха на непознатия диалект и отново Тип Ток отговори утвърдително и ги поведе навън. Люнг веднага слезе надолу към тенис корта.

— Искам да ви запозная с нов приятел, мистър Дънрос — каза Тип Ток. — Възможно е да имате сериозен бизнес с него в бъдеще. Ако го искате, разбира се.

Дънрос погледна Тип Ток в очите и доброто му настроение се изпари.

Китаецът, който дойде с Люнг беше добре сложен, стегнат. Косата му бе синкавочерна и мокра от играта, костюмът му за тенис модерен, скъп, американски. Останалите бяха спрели играта и ги наблюдаваха. Всичките — в хубави екипи.

— Мога ли да ви представя доктор Джоузеф Йу от Калифорния?

— Хай, мистър Дънрос — каза Джоузеф Йу с приятна американска фамилиарност. — Мистър Тип Ток ми говори за вас и за „Струан“ — щастлив съм да се запозная с вас. Мистър Тип реши да ни запознае, преди да отпътувам — заминаваме за Китай утре, Бети и аз, жена ми и аз. — Той махна с ръка към една от жените на тенис корта. — Няма скоро да се връщаме и искам да направим среща в Кантон след около месец.

— Мистър Дънрос няма да има проблеми с визата си или нещо от сорта? — попита Тип Ток.

— Не, доктор Йу. О не. Никакви проблеми.

— Чудесно. Мистър Дънрос, ако аз или мистър Тип ви се обадим, бихме ли могли да си уредим срещата в срок от два дни.

— Разбира се, ако няма проблеми с документите. — Йан запази усмивката на лицето си, забелязал уверената твърдост на Йу. — Какво имате предвид?

— Извинете ни — прекъсна го Тип Ток, — ще ви оставим да си поговорите насаме. — Той кимна любезно и двамата с Люнг влязоха вътре.

— Аз съм от Щатите — продължи Йу ведро. — Роден съм там, Сакраменто. Трето поколение калифорниец, независимо, че част от образованието си получих в Кантон. Докторска си степен защитих в Станфорд — авиоинженер съм, моята специалност са ракети и ракетни горива. Най-хубавите си години бях в НАСА, най-хубавите след колежа. — Йу не се усмихваше вече. — Нещата, които ще поръчам ще бъдат всякакви и ракетен хардуер. Мистър Тип ми каза, че вие сте най-добрият за тази задача. Производителите са Англия, Франция и Германия, може би и Япония. Интересува ли ви предложението?

Дънрос слушаше с нарастващо безпокойство, което не си направи труда да скрие.

— Ако не е стратегическо или забранено по други причини.

— Предимно стратегическо и предимно забранено. Интересувате ли се?

— Защо ми казвате всичко това, мистър Йу?

— Имам намерение да реорганизирам спейс програмата на Китай. — Присви още повече очи, внимателно наблюдаваше Дънрос. — Намирате това изненадващо?

— Да.

— Аз също. — Йу погледна жена си, после се обърна към него. — Мистър Тип каза, че на вас може да се вярва. Обясни ми, че сте безпристрастен и понеже му дължите едно-две неща, ще предадете съобщение, отнасящо се до мен. — Гласът му стана твърд. — Ще ви обясня за какво става въпрос, когато прочетете за моята смърт, отвличане или боклуци от сорта: „докато има мозъчни проблеми“, знайте, че всичко е лъжа и като услуга ще предадете съобщението на ЦРУ и оттам нататък. Истината! — Той си пое въздух. — Отивам в Китай по своя воля. И двамата с жена ми. Три генерации от моята фамилия, а също и мои сънародници, най-добрите емигранти, които може да съществуват, бяха подмятани натам-насам из различните щати на Америка. Моят баща участва в Първата световна война, аз помогнах в направата на Биг Бен, но последният отвратителен удар дойде преди два месеца. На 16-ти юни. Бети и аз искахме да купим къща в Бевърли хилс. Знаете Бевърли хилс в Лос Анжелос?

— Да.

— Отказаха ни, защото сме китайци. Кучият му син излезе и го каза: „Няма да я продам на проклети китайци“. Не беше за първи път, не по дяволите, но го каза пред Бети. Това е *голямата* причина! — Устните му се изкривиха от гняв. — Можете ли да си представите глупостта на този копелдак? Аз съм най-добрият в моята област и този конски задник ми каза: „Не продавам на китайци.“ Замахна с ракетата. — Ще им го разкажете ли?

— Как искате да предам информацията — секретно или публично? Ще ви цитирам дословно, ако пожелаете.

— Секретно на ЦРУ, но не преди следващия понеделник, 18.00 часа. О'кей? А след срещата ни в Кантон може да бъде публикувано. О'кей, мистър Дънрос?

— Много добре. Можете ли да ми съобщите името на човека, датата, други подробности?

Йу извади напечатано листче хартия. Дънрос го прегледа.

— Благодаря ви. — Там бяха две имена, адреси и телефони в Бевърли Хилс. — И в двата случая същия отказ?

— Да.

— Ще се погрижа за това, доктор Йу.

— Мислите си: „Колко жалко“?

— Не. Изобщо не мисля така. Съжалявам, че се е случило и че се случва навсякъде. Много е тъжно. — Дънрос се поколеба. — Случва се в Китай, Япония, тук, навсякъде по света. Китайци и японци, виетнамци, всички хора, доктор Йу, понякога са еднакво нетолерантни и фанатизирани. Нас не ни ли наричат *quai loh*.

— Не трябва да става в Щатите — не американци с американци. Това е моето проклятие.

— Мислите ли, че като отидете в Китай ще можете да излизате свободно от страната?

— Не. Но пет пари не давам. Отивам свободно. Не съм бил съблазняван с пари или принуден, чрез изнудване. Просто отивам.

— Какво ще кажете за НАСА? Учудвам се, че са допуснали да се случи такова нещо?

— О, беше ни предложена чудесна къща, но не там, където искахме да живеем. Бети настояваше за тази проклета къща и имахме парите и позицията, за да си я позволим, но не ни я продадоха. Не беше само това копеле, съседите също. Те не ни искат, така че, отивам там, където сме желани. Какво ще кажете за Китай, притежател на ядрени оръжия? Като французите, е? Какво ще кажете за това?

— Мисълта, че някой притежава ядрени оръжия ме изпълва с ужас.

— Те са оръжието на деня, мистър Дънрос, само оръжие на деня.

— Милостиви Боже! — Джонджон беше ужасен. Хавъргил също.

— Доктор Джоузеф Иу наистина е изключителен специалист, Йан.

— Абсолютно. Телефонирах на приятел във Вашингтон. Един от двама-тримата специалисти в света — ракети и ракетни горива. — Разговорът се водеше следобед. Дънрос току-що им беше казал. — Истина е също, че никой не знае за излизането му от страната, дори, че

е напуснал Хавай, където предполагат, че е на почивка, а той ми каза, че е пътувал съвсем открито.

— Господи — отново възкликна Джонджон. — Ако Китай взима специалисти, като него... — Той се играеше с ножа за отваряне на писма върху бюрото на Хавъргил. — Йан, мислил ли си да кажеш на Роджър Крос или Роузмънт, за да го предотвратят?

— Разбира се, но не мога да го направя. Абсолютно ми е невъзможно.

— Разбира се, че Йан не може да го направи! Не си ли даваш сметка какво рискува?

Хавъргил направи красноречив жест с пръст. Четиринадесет етажа по-долу можеше да се види нетърпелива, ядосана тълпа хора, опитваща се да влезе в банката. Полицейският кордон беше доста тънък.

— Дай да не се заблуждаваме, стигнали сме дъното. Парите едва ще стигнат до края на деня, едва ще стигнат за заплатите на държавните чиновници. Да сме благодарни, че утре е събота! Щом Йан казва, че има шанс да вземем нари от Китай, разбира се, че не може да не оправдае такова доверие. Чу ли, че „Хо-Пак“ са затворили?

— Не. Обикалях като кон, след срещата.

— „Чинг просперити“ също затваря, „Фар Иист“ и „Индия“ едва се крепят. „Блекс“ си довършват резервите, като нас и се молят да изкарат останалия половин час до затварянето. — Той бутна телефона през бюрото си. — Йан, моля те, обаждай се на Тип Ток, часът е точно 2.30.

Дънрос имаше каменно изражение и каза с равен глас.

— Първо трябва да решим две неща, Пол. Какво ще кажеш за вноса на торий? — Беше им разказал за срещата с фотографа Нгъ, който с готовност незабавно поръча неограничено количество. — Ще осигуриш ли валутния обмен.

— Да, при условие, че няма търговска забрана.

— Това го искам черно на бяло.

— Ще го имаш преди края на работния ден. Моля те, обади се.

— След десет минути. Въпрос на престиж е. Ще приемеш ли да имаш постоянен представител на „Бенк ъф Чайна“ в сградата?

— Да. Въпреки, че сигурен съм в това, те никога не биха допуснали наш човек в тяхната сграда, но няма значение. — Хавъргил

отново погледна часовника си, след това обърна поглед към Джонджон. — Човекът трябва да бъде наблюдаван и вероятно ще се наложи да променим някои процедури с оглед на сигурността, нали?

Джонджон кимна.

— Да, но това не трябва да създава проблеми, Пол. Ако беше самият Тип Ток, щеше да е перфектно. Йан, мислиш ли, че има такъв шанс.

— Не зная. Сега, какво казвате за търговията на Йу?

— Не можем да финансираме никаква *контрабанда*. При необходимост действаш на собствена отговорност — каза Хавъргил.

— Кой е казал нещо за контрабанда?

— Достатъчно, за да се досетя. Разреши ми да ти обърна внимание, трябва много добре да обсъдим търговията на Йу, когато и ако решат да искат твоето съдействие.

— Хайде, Пол, много добре знаеш, че е част от сделката, ако изобщо има такава. Защо, иначе, биха ме представяли на него?

Джонджон ги прекъсна.

— Защо да не го обсъдим? Ще ти помогнем по всякакъв начин, когато му дойде времето. И ти си казал същото на Йу, че ще проучиш, ще видиш, но обещание не си дал, е?

— Но се съгласявате да помагате по всякакъв възможен начин?

— Да, за това и за тория.

— Какво ще кажете за моя заем?

— Нямам разрешение да го отпусна, Йан — каза Пол. — Вече говорихме.

— Тогава свикай Съвета.

— Ще обмисля пак. Да видим как стоят нещата, а? — Пол Хавъргил натисна бутона. — Стокова борса, моля.

Само след момент се чу по микрофона:

— Да, мистър Хавъргил?

— Чарлс, какви са последните новини?

— Целият пазар падна с 28 пункта... И две банки са празни. — Вената върху челото на тай-пана пулсираше... — прилича на начало на паника. Банката гадна със 7 пункта, „Струан“ падна на 11.50...

— Господи! — шепнеше Джонджон.

... „Ротуел-Горнт“ със 7 пункта, „Хонконг пауър“ с 5, „Ейжън ленд“ 11... всичко върви надолу. Всички акции падат. „Хо-Пак“

замръзна на 12 и когато започнат, ще отидат на долар. „Фар йист“ и „Индия“ плащат максимум 1000 на клиент.

Безпокойството на Хавъргил нарасна, „Фар йист“ беше една от най-големите в колонията.

— Не съм песимист, но изглежда „Ню Йорк“ е вътре! Мисля... — Гласът му беше заглушен от силна глъчка. — Съжалявам, има нова голяма разпродажба — 200 000 акции на „Струан“...

— Господи, откъде никнат всички тези акции! — възкликна Джонджон.

— От всеки Джон, Дик и Хари в Хонконг. — Студено отбеляза Дънрос. — Включително „Виктория“.

— Трябва да си защитим инвеститорите — после додаде в микрофона, — благодаря, Чарлс. Обади се отново в три без петнадесет. — Натисна и изключи микрофона. — Ето ти отговора, Йан. Не мога с пълното съзнание за положението да предложа на Съвета да те финансира с нови 100 милиона негарантиран заем.

— Сега ще го свикаш ли или не?

— Акциите ти падат. Нямаш активи, имоти, авоари за залог, които да поддържат спада на акациите. Банковите ти авоари вече са заложи. Акциите в хазната ти се обезценяват всяка минута. Понеделник, вторник Горнт ще контролира „Струан“.

Дънрос го наблюдаваше.

— Ще позволиш на Горнт да ни купи? Не ти вярвам. Ти ще го направиш преди него. Или, може би, вече си направил сделката за подялбата на „Струан“?

— Няма сделка. Не още. Но ако напуснеш „Струан“ веднага — писмено се съгласиш да ни продадеш от основните акции толкова, колкото искаме, на пазарната им цена при затваряне на борсата в понеделник и назначиш нов тай-пан, избран от нашия борд на директорите, тогава ще обявим тотална подкрепа на „Струан“.

— Кога ще обявите подкрепата си?

— Понеделник в 15.10.

— С други думи нищо не ми давате.

— Винаги си казвал, че най-хубавото на Хонконг е свободният пазар, където силният оцелява и слабият загива. Защо не убеди сър Луис да изтегли акциите ти от обръщение?

— Той предложи. Аз отказах.

— Защо?

— „Струан“ е толкова силна, колкото винаги е била.

— Истинската причина не е ли престижът и твоята глупава гордост? Съжалявам, не мога нищо да направя, за да спра неизбежното.

— Топки! — отсече Дънрос и Хавъргил почервения. — Можеш да свикаш борда. Можеш да...

— Съвещание няма да има!

— Йан — Джонджон се опита да омекоти враждебността между двамата. — Слушай, Пол, направете компромис: Ако, чрез Йан, получим пари от Китай, ще свикаш борда веднага, още днес извънредно заседание. Можеш да го направиш — има достатъчно директори в града и е справедливо. Какво ще кажеш?

Хавъргил се колебаеше.

— Ще помисля.

— Не е достатъчно — разгорещи се Дънрос.

— Ще го обмисля. Бъди любезен да се обадиш на Тип...

— Кога е съвещанието? Ако направиш такава?

— Следващата седмица.

— Не. Днес, както предложи Джонджон.

— Казах, ще помисля — Хавъргил се ядоса. — Сега моля те, обади се на Тип Ток.

— Ако гарантираш, че ще свикаш съвещанието утре в 10 часа!

Гласът на Хавъргил стана остър:

— Няма да бъда изнудван, като миналия път. Ако ти не искаш да се обадиш, аз ще го направя. Сега мога. По дяволите, ако те искат да ни дадат заем, ще го направят, който и да се обади. Ти си се съгласил на сделката с тория, съгласил си се да се срещнеш следващия месец с Йу, съгласихме се да поддържаме тази сделка, който и да контролира „Ноубъл хаус“. Не съм упълномощен да ти отпускам повече заеми. Така че — или приемаш или отказваш. Ще обмисля дали да свикам съвещание преди отваряне на борсата в понеделник. Това е всичко, което обещавам.

Обстановката беше наелектризирана.

Дънрос се размърда. Вдигна слушалката и започна да набира.

— Ауей? — обади се арогантен женски глас.

— Уважаемият Тип Ток-тох, моля — каза той на кантонезки. — Тай-панът е на телефона.

— Ах, тай-пан. Ах, моля почакайте за момент. — Дънрос чакаше. Капка пот се беше събрала в края на брадичката на Джонджон. — *Ауей?* Тай-пан, докторът е при него, много е зле. Моля, обадете се по-късно! — Телефонът се затвори преди Йан да успее да каже каквото и да било. Той отново набра.

— Обажда се тай-пан, искам да...

— Този телефон е ужасен. — *Амата* заговори по-високо. — Той е болен — извика тя. — Обадете се по-късно.

Дънрос позвъни след десет минути. Сега телефонът даваше заето. Продължи да набира без успех.

На вратата се почука и главният касиер нахълта в стаята.

— Съжалявам, сър, но опашката не намалява, имаме четвърт час до затваряне. Предлагам да прекратим тегленията, независимо...

— Не — бързо го прекъсна Хавъргил.

— Сър, почти е празно. Не мисли...

— Не. „Виктория“ трябва да продължи. Трябва. Продължавай да, плащаш всяко пени.

Мъжът се поколеба, после излезе. Хавъргил избърса челото си, Джонджон също. Дънрос отново набра номера. Пак заето. Малко преди 15.00 опита за последен път, после позвъня в телефонната компания и помоли да проверят линията.

— Временна повреда, сър — беше отговорът. Дънрос остави телефона.

— Залагам сто към едно, че слушалката е вдигната. — Часовникът му показваше 3.01. — Да видим пазара.

Хавъргил избърса потта от ръцете си. Преди да набере, телефонът иззвъня.

— Главният касиер, сър. Тук е наред... Платихме на последния клиент. Работното време свърши. „Блекс“ също издържа сър.

— Добре. Провери останалите пари в трезора и се обади.

— Да благодарим на Бог, че е петък — каза Джонджон. Хавъргил набра номера.

— Чарлс? Какви са последните новини?

— Пазарът приключи с 37 пункта по-ниско. Пашите акции с 8 пункта по-ниско.

— Боже — възкликна Джонджон. — Банката никога не била толкова зле, дори по време на вълненията през 56 година.

— „Струан“?

— 9.50.

Двамата банкери погледнаха Дънрос. Лицето му беше безизразно. Отново набра Тип Ток. Брокерът без прекъсван четеше последните стойности. Отново даваше заето.

— Ще се обадя пак, когато се прибера в офиса. Ако говор с него, ще ви уведомя. Ако няма китайски пари, какво ще правите?

— Има две решения. Да чакаме английски лири, губернаторът да обяви понеделник за празничен ден или да даде разрешение да затворим за толкова дни, колкото са ни необходими. В краен случай приемаме предложението на Московската търговска банка.

— Проклятие, Тип Ток много добре разбира, че това ще им обратен ефект.

— Това са единствените решения.

Дънрос се изправи.

— Има само едно решение. Между другото, губернаторът обади ли се?

— Да — отговори Хавъргил. — Иска да отворим трезор точно в 6.00 за него, вас, Роджър Крос и някой си мистър Съндърс. За какво е всичко това?

— Не ви ли каза?

— Каза само, че е за официален секретен документ.

— Довиждане до шест часа — Дънрос си тръгна. Хавъргил избърса отново избилата по челото му пот.

— Единственото хубаво във всичко това е, че този арогантен педераст е в по-тежко положение от нас. — Телефонираше на Тип Ток. И отново, вътрешният телефон иззвъня. Джонджон го вдигна вместо Хавъргил. — Да?

— Главният касиер е, сър. В трезора има само 716 027 ХК долара. Гласът му трепереше. — Ние сме... това е всичко, което е останало, сър.

— Благодаря ви. — Джонджон затвори и съобщи на Хавъргил, който продължаваше опитите да се свърже с Тип Ток. Даваше отново заето.

— По-добре започни диалога със съветската връзка.

Джонджон почервения.

— Но това е невъзможно...

— Направи го! Веднага! — викна раздразнено Хавъргил, набирайки отново телефона на Тип Ток. Пак заето.

Дънрос се прибра в офиса си.

— Тай-пан, мистър Тода е тук с обичайния си антураж. — Клаудия не криеше неодобрението и раздразнението си.

— Покани ги, моля.

— Мистър Аластър се обажда два пъти — помоли да му се обадите веднага щом се върнете. И баща Ви.

— Ще им се обадя по-късно.

— Да, сър. Ето телекса за „Нелсън трейдинг“ от Швейцария, потвърждават покупката на три пъти по-голяма от обикновеното количество златни кюлчета за „Грейт гут лак кампъни“ на Макао.

— Добре. Изпрати веднага копие на Ландо и изискай фондовете.

— Този телекс е от „Орлин Мърчънт бенк“, потвърждават отказа за подновяване на заем и изискват плащания.

— Изпрати телекс — благодарности.

— Телефонирах на мисис Дънрос, прибрали са се благополучно.

— Хубаво. Намери домашния телефон на лекаря ѝ, за да му позвъня през уикенда.

Клаудия си отбеляза в бележника.

— Господарят Дънкън се обади от Сидни, каза, че е прекарал чудесно и се връща в понеделник с Куантас. Ето списъка с другите обаждания.

Погледна дългия списък, мимолетно му мина мисълта дали синът му е още девствен. Това му припомни изящната Сноу Джейд. Любопитно, защо името ѝ бе Сноу Джейд — тя напомняше толкова много Елегънт Джейд, която е някъде в Тайпей, отговаряща за „Хаус ъф мени плежърс“.

Може би беше време да намери Елегънт Джейд и да ѝ благодари. Още веднъж си спомни предсмъртния съвет на стария Чен-Чен.

— Слушай, синко — гласът му съвсем глъхнещ, — не се опитвай да я намериш. Ще отнемеш от красотата и престижа и на двама ви. Тя ще бъде вече стара, нейната Златна Врата увехнала и удоволствията ѝ

ще идват от хубава храна и хубаво бренди. Децата на удоволствията не стареят приятно, нито техният характер. Остави я на нейния *джос* и на спомените ѝ. Бъди милостив. Винаги бъди любезен към тези, които са ти дали младостта и техния *уип*, за да облекчи твоя *уанг*. *Иий*, как бих искал да съм отново млад, като теб сега...

Дънрос въздъхна. Неговата нощ със Сноу Джейд беше безупречна и изпълнена със смях.

— Не ям десерт — побърза да отговори той. — На диета съм.

— О не, не ти, тай-пан. Ще ти помогна да свалиш от теглото си.

— Благодаря, десерт не, никога в Хонконг.

— А! Фор Фингър каза, че ще кажете така, тай-пан и ме предупреди да не се срамувам. — Тя грейна и наля уиски. — Аз трябва да кажа: имаш паспорт можеш да пътуваш.

И двамата се засмяха.

— Какво друго каза Фор Фингър?

Върхът на езика ѝ облиза устните.

— Само, че чужденците са съвсем особени в някои неща. Като приказката — десерт не! Като че значи нещо. — Тя го наблюдаваше. — Никога не съм била с варварин до сега.

— О? Някои от нас са доста цивилизовани.

Дънрос се усмихна на себе си, спомняйки си, колко изкусително беше — техните закачки и чудесните ястия, всичко приятно и задоволяващо.

„Да. Но това не извинява този стар копелдак Фор Фингър, не монетата, не кражбата на монетата, не капана, в който мисли, че ме е хванал. На това ще му дойде реда после. Най-напред, най-важното. Концентрирай се, има куп неща да свършиш, преди да спиш довечера!“

Списъкът на Клаудия беше дълъг, повечето от тях спешни неща, оставаха му два часа за работа. Тип Ток не беше в списъка, не и Ландо Мата, Тайтфист Танг, Фор Фингър или Пол Чой. Кейси и Бартлет бяха там. Травкин, Робърт Армстронг. Жак де Вил, Гавалан, Филип Чен, Дайан Чен, Алън — вътрешният брокер на „Струан“ — Сър Луис и още безброй пръснати по света.

— Клаудия, най-напред Хиро Тода, до другите ще стигнем по-късно.

— Да, сър.

— След Тода, искам да видя Жак де Вил, после Филип Чен. Нещо за мисис Рико Гресенхоф?

— Самолетът ѝ каца в 7.00. Има резервация и ще бъде посрещната. В стаята има цветя.

— Благодаря. — Дънрос влезе в офиса и се загледа през прозореца. До момента бе направил всичко, което зависеше от него за „Ноубъл хаус“ и за Хонконг. Сега останалото беше в ръцете на Бога. Следващият проблем — корабите. Настроението му се повдигна.

— Хелоу, тай-пан.

— Хелоу, Хиро. — Дънрос сърдечно стисна протегнатата му ръка.

Хиро Тода, икономически директор на „Тода шипинг индъстри“ беше на годините на Дънрос, стегнат, набит доста по-нисък от Дънрос, с хитри очи и готова усмивка, акцентът леко американски от двете му години специализация в UCLA.

— Мога ли да представя моите сътрудници мистър Казунари, мистър Еде, мистър Касиги.

Тримата млади мъже се поклониха и Дънрос отговори по същия начин. Всички бяха с добре ушити тъмни костюми, бели ризи и връзки в пастелен цвят.

— Седнете моля. — Дънрос предложи местата около малката маса за съвещания. Вратата се отвори и японската му секретарка и преводачка Акико влезе. Тя внесе табла със зелен май, представи се и сервира чая, после седна близо до Дънрос. Независимо, че японският му бе достатъчно добър за бизнес среща, тя му бе необходима за престиж.

Отчасти на японски, отчасти на английски, той започна непринуден, учтив разговор за незначителни неща, който по японски обичай предшества сериозните дискусии. Японски обичай беше бизнес срещите да се правят с участие на много администратори, колкото по-старши е ръководителят на срещата, толкова повече сътрудници води със себе си.

Дънрос търпеливо чакаше. Той харесваше човека срещу себе си. Хиро Тода беше шеф на големия корабостроителен конгломерат, основан почти преди сто години от працядо му. Прадедите му са били феодални лордове, докато феодализмът и класата на самураите била отменена през 1870 година и започнало развитието на модерна Япония.

Авторитетът му в „Тода шипинг“ изглеждаше голям, но както често става в Япония, истинската власт беше съсредоточена в ръцете на седемдесет и три годишния му баща, привидно, оттеглил се от работа.

Накрая Тода започна съществения разговор.

— Този спад на акциите, тай-пан, сигурно много ви тревожи.

— Временна липса на доверие. Сигурен съм, че след уикенда всичко ще се оправя.

— А да. И аз се надявам.

— Колко време ще останеш тук, Хиро?

— До неделя. Да, неделя. После отлитаме за Сингапур и Сидни. Ще се върна за приключване на нашата сделка следващата седмица. Радвам се, че мога да ви докладвам, че вашите кораби са готови преди срока. — Тода остави на масата сноп листа. — Ето тук е подробният доклад.

— Отлично! — Дънрос избегна атаката, благославяйки боговете, А. М. Г. и Кърк. Миналата вечер, връщайки се у дома изведнъж осъзна невероятността на ключа, който А. М. Г. и Кърк му бяха дали за осъществяването на плана, върху който работеше. — Ще искате ли да придвижите напред плащанията?

— А! — Другият мъж скри изненадата си. — Вероятно ще го обсъдя с колегите си, но се радвам, че всичко е под контрол, значи и поетата цена е удържана.

— Не беше ли казал Сън Цу „Този, който подценява опонентите е сигурно, че ще бъде победен от тях“. Горнт, наистина ни настъпва по палците, натискът върху банките е голям, но най-лошото отмина. Всичко е наред. Не мислите ли, че трябва да *разширим* обема на нашия общ бизнес?

Тода се усмихна.

— Два кораба, тай-пан? Гигантски по съвременните стандарти. За една година? Това не е малък бизнес.

— Би могъл да бъде двадесет и два кораба — каза той спокойно. — Имам предложение за вас, всъщност, за цялата японска корабостроителна промишленост. В момента вие строите кораби и ги продавате, или на *gai-jin* — аутсайдери — на нас примерно, или на японски корабопритежатели. Ако за вашите корабопритежатели, експлоатацията на корабите е неконкурентоспособна, при големите разходи, които имате за японски екипаж — по вашите закони само

такива екипажи може да наемате, скоро няма да можете да се конкурирате с гърците, с нас и с другите, защото нашите разходи ще са много по-ниски.

Дънрос видя, че всички съсредоточено слушат превода на Акико, която превеждаше почти едновременно. Спомни си за друга приказка на Сън Цу: „При всички битки директният метод може да се използва при съвместна атака, но за да се осигури победа ще е необходим индиректен подход.“ После продължи:

— Второ: Япония трябва да внася всичко необходимо, за да осигурява бързо развиващата се икономика и бързо повишаващия се жизнен стандарт и разбира се 95 процента от необходимата ѝ енергия. Петролът е ключът за вашето бъдеще. Петролът идва при вас по море, така е и с другите суровини — винаги превозвани с големи товарни кораби. Вие строите товарни кораби много ефективно, но като корабоприитежатели вашите експлоатационни разходи и вашата държавна данъчна система ще ви изгонят от пазара. Предложението ми е просто: Отказвате се от вашите икономически неизгодни кораби. Продавате ги навън с клауза за наемане обратно. Да ви обслужват по чартърни маршрути. — Дънрос видя, че го зяпнаха учудени. Той почака за момент и след това продължи — Животът на кораба е, да кажем петнадесет години. Вие продавате вашите товарни кораби примерно на нас, но в договора заляга клауза за даването му обратно под наем на вас за петнадесет години. Ние осигуряваме капитан, екипаж и мениджмънт. Преди да ни доставите кораба го наемате за чартърен транспорт за Мицубиши или друга от вашите огромни компании, с цел снабдяването им със суровини в продължение на над петнадесет години — въглища, желязна руда, ориз, жито... Системата гарантира на страната непрекъснато снабдяване със суровини, определени по ваше желание и контролирани от вас. Ще ви бъде увеличено финансирането, защото вие всъщност ще станете доставчиците на жизнените суровини и материали. Вашата промишленост може да се планира напред. „Джапън инкорпорейшън“ ще може да си позволи да помага финансово на избрани от нея вносителите, защото търговската цена лесно се покрива с петнадесетгодишния наем за чартърното ползване. И тъй като корабите са на дългосрочен чартърен договор нашите банки, като „Блекс“ и „Виктория“, ще бъдат щастливи да финансират останалото. *Всички*

печелят. Вие печелите най-много, защото осигурявате дългосрочен транспортен маршрут за суровини под ваш контрол. Не съм споменал нищо за данъчните облекчения, които ще има специално „Тода индъстри“!

Дънрос се изправи в настъпилата мъртва тишина и отиде до бюрото си, всички бяха вперили очи в него. Върна се, носейки купчина листа.

— Тук са данъчните проучвания, направени от наши хора в Япония, със специфични примери, включително методи за намаляване себестойността на корабите, вследствие допълнителната печалба. Ето план — предложение за товарни кораби. Този показва различните методи, по които „Струан“ може да участва на чартърните кораби в случай, че сме един от избраните. Например — „Уолъра майн“ от Австралия е готова под наше ръководство да направи контракт с „Тода индъстри“ и да ви доставя 95 процента от производството си на въглища в продължение на сто години.

Тода ахна. Другите също, когато Акико приключи. „Уолъра майн“ беше голяма, ефективна и производителна мина.

— Можем да ви помагаме в Австралия, която е съкровищницата на Азия, доставяща мед, жито, храни, плодове, желязна руда. Казаха ми под секрет, че има открити нови, огромни залежи от желязна руда с високо съдържание на желязо, току-що са открити в Западна Австралия с лесен достъп до Пърт. Там има петрол, ураний, торий и други ценни за вас суровини. Вълна, ориз. По моята схема вие сами си контролирате потока на суровини, клиентите ви получават кораби и постоянен приток на средства от наемането и така възможност да купуват нови кораби, отново давани на вас под наем, за да транспортират повече и повече суровини, коли, телевизори, електронна техника и повече стоки за Щатите — предприятия на тежката промишленост и машини за останалия свят. Последно, да се върнем на доставката на най-жизнения за вас внос: петрола. Ето тук препоръчам план за нов флот за транспортиране на огромни количества петрол, половин до милион тона постоянно тегло, всеки от тях.

Дънрос се облегна назад, наслаждавайки се на напрежението, което предизвика с предложенията си. Гледаше как се поглеждат един друг.

— Аз... аз мисля най-добре ще бъде първо да обсъдим предложенията, тай-пан, — каза Тода, опитвайки се да запази спокоен гласа си. — Очевидно те са много перспективни. Може ли да се свържем с вас по-късно?

— Да. — Ще дойдете утре на надбягванията, нали? Обядът е за 12.45.

— Да, благодаря, ако не ви затрудняваме много — каза Тода нервно, — но няма да сме готови с отговора дотогава.

— Разбира се. Имате покани и пропуски, нали?

— Да, благодаря. Аз, а, надявам се всичко да се оправи при вас. Предложението е много перспективно, тай-пан.

Излязоха. Дънрос отново изпита удоволствие от ефекта, който предизвика. „Спечелих ги — помисли той. — Боже, след година можем да имаме най-големия търговски флот в Азия, изцяло финансиран и без риск за банката, корабостроителя, менажера или доставчика, с танкери за транспортиране на петрол — ако преживеем този тайфун.

Трябва. По някакъв начин трябва до *вторник* да избегна фалита, тогава подписваме с «Пар-Кон». «Пар-Кон» ще плати корабите, но какво ще стане с «Горнт» и «Орлин»?“

— Мистър Жак е на път към вас, тай-пан. Мистър Филип е в офиса си и ще дойде, когато сте готов да го приемете. Роджър Крос се обади, срещата се отлага от 6.00 за 7.00 часа. Каза, че самолетът на мистър Съндърс има закъснение. Той е предупредил губернатора и всички, които касеа.

— Благодаря, Клаудия. — Той погледна списъка с обадиците се. Позвъня във „Виктория енд Албърт“ и потърси Бартлет. Беше излязъл. — Мисис Чолок, моля.

— Хелоу?

— Хелоу! Йан е на телефона, търсили сте ме с Линк. Как вървят нещата при вас?

Последва малка пауза.

— Тай-пан, може ли да се видим за малко?

— Разбира се. Какво ще кажеш за коктейл в 6.15 в „Мандарин“? Тогава имам свободен половин час до следващата среща. Е?

Изпита угризение при мисълта за Крос и Съндърс във връзка с предупреждението на А. М. Г. да не се предават папките.

— Има ли възможност аз да мина в офиса? Мога да тръгна веднага и да бъда там след половин, най-много три четвърти час? Има нещо важно.

— Добре. Може да се наложи да почакаш малко, но ела. — Той затвори телефона намръщен. Какво ли става там?

Вратата се отвори. Жак де Вил влезе. Изглеждаше загрижен и уморен.

— Искал си да ме видиш, тай-пан?

— Да, седни, Жак. Бях разбрал, че ще летиш миналата вечер?

— Говорих със Сюзан и тя мисли, че най-добре за Аврил е да почакам още ден-два...

Дънрос слушаше с интерес, недоумяващ, че Жак може да е комунистически агент. Но вече мислеше за тази възможност. Беше лесно обяснимо. Като млад идеалист по време на нацистката окупация във Франция Жак вероятно е изпитвал омраза към окупаторите, която след това се е трансформирала в комунистическа идеология.

„Господи, не беше ли Русия наш съюзник по време на войната? Не беше ли комунизмът на мода тогава, дори в Америка? Не изглеждаха ли Маркс и Енгелс толкова убедително разумни? Ленин също? Тогава. Преди да знаем истината за Сталин, за Гулаг, КГБ и полицейската държава, масовите убийства и липсата на всякаква свобода.

Но как може тези комунистически глупости да заблудят човек като Жак? Да го ангажират толкова дълго — освен ако е вербуван от «Севрин», както твърди А. М. Г.?”

— Какво мислиш за Грей? — попита Дънрос.

— Абсолютен кретен, тай-пан. Твърде е лъв за мен. Дори Бродхърст е малко лъв за мен. Тъй като... аз оставам засега, мога отново да поема Кейси и Бартлет?

— Аз ще продължа засега с тях, но ти се погрижи за договора.

— Вече е изготвен. Бях при юриста, каза, че има един малък проблем. Даусън се е срещнал тази сутрин с адвоката на Бартлет, мистър Стайгълър, той искал да се преразгледа схемата за плащанията и да се отложи подписването за следващата седмица.

Дънрос се ядоса. Помъчи се да не го показва. Сигурно това е причината, Кейси да иска среща.

— Ще се оправя с това — каза той, оставяйки проблема настрана заради по-спешния: Жак де Вил, невинен до доказване на противното.

Той го погледна, харесваше го, спомни си за времето в Ейвиърд и Франция. Той, Пенелоуп, Жак и Сюзан, техните деца — всички заедно за Коледа или през лятната ваканция, хубава храна, вина, много смях и много бъдещи планове. Най-умният беше Жак, най-дискретният, до обвиняването му от А. М. Г.

„Но за сега си невинен, докато не се докаже и докато не се уверя. Съжалявам, приятелю, ще те подложат на проверка.“

— Правя организационни промени — каза Дънрос — Знаеш, че Линбар замина за Сидни, ще остане там месец, за да се оправя с „Уолъра“. Надеждите ми не са големи. Искам ти да поемеш Австралия. — Видя как очите му се разшириха, не прочете причината, дали беше радост или загриженост. — Натиснах копчето на план Тода, аз...

— Как го прие?

— Хвана се на въдицата.

— Това е страшно. — Дънрос видя спонтанната радост на Жак, нямаше коварство. Той беше един от главните изготвители на този план, беше измислил трика с финансирането.

— Колко жалко, че Джон не е жив, — каза Жак.

— Да. — Джон Чен беше сътрудничил на Жак при разработката. — Видя ли се с Филип?

— Вечеряхме заедно миналата вечер. Горкият, остарял е с двадесет години.

— Ти също.

Вдигна рамене.

— Живот, *top atі*. Да, да, загрижен съм за Аврил и за бедния Борже. Извини ме, прекъснах те.

— Искам да поемеш активно Австралия от днес и да задействаш всички планове, свързани с Австралия и Нова Зеландия. Това остава за момента в тайна, ще кажа само на Ендрю, но ти се организирай и бъди готов за заминаване.

— Добре. — Жак се поколеба.

— Какво има? Сюзан никога не е харесвала Хонконг — там няма да имаш проблеми, нали?

— О не, тай-пан. След катастрофата... честно казано, готвех се да искам да ме преместиш за известно време. Сюзан не беше щастлива

тук... Но щях да те помоля за Канада, година-две.

Дънрос отново се обезпокои.

— Да. Мисля, че ще съм полезен там. Моите контакти с френските канадци са добри, много добри. Може бие възможно да преместиш канадския офис на „Струан“ от Торонто в Монреал или Отава. Мога да съм много полезен там. Ако планът с Япония се осъществи, ще има нужда от дървен материал, мед, жито, въглища и още много други суровини. — Той се усмихна в очакване, после ентусиазирано продължи. — Дватама знаем колко много братовчедът Дейвид иска да се върне тук. Всъщност, за тук той е по-подходящ — имам предвид работата с Австралия, нали? Говори кантонезки език, малко японски, чете и пише китайски, което аз не мога. Но, както прецениш. Ще поема Австралия, ако искаш. Истина е, имам нужда от промяна.

Искаше да изолира Жак от Хонконг докато разбере истината. Много ще е лесно да натовари с това Крос или Съндърс и да използва техните източници за информация, да го наблюдават и проучат. Но Жак беше човек от вътрешния двор. Като такъв участваше във всички планове, структури и секретни информации и не трябваше да се рискува.

„Не, много по-добре е сами да се оправим. Вероятно ще отнеме повече време, но ще разбере истината. По един или друг начин ще разбере истината за Жак де Вил.

Защо Канада?

Логично, да е по-добър там. За «Струан» също е по-добре, трябвало е сам да се сетя, никога не съм имал повод да се съмнявам в лоялността му. Добрият стар Дейвид от две години ми надува главата да се прибере тук. Прехвърлянето няма да е проблем. Прав е Жак, Дейвид е по-добър за Австралия. Нова Зеландия и Австралия са много по-важни за нас от Канада, далеч по-важни. Те са съкровищницата на Азия. Ако Жак е невинен, ще може да ни помага в Канада. Ако е виновен, там ще вреди по-малко.“

— Ще мисля по предложението — в себе си бе решил да направи размяната. — Пази го в тайна, ще имаш отговор в неделя.

Жак стана и протегна ръка.

— Благодаря, *mon ami*.

Дънрос му стисна ръката. Питаше се дали стиска ръка на приятел или на Юда.

Останал сам, тежестта на товара му го натисна. Иззвъня телефонът, той оправи някакъв проблем, после друг и друг — телефонът на Тип Ток още даваше заето. Накрая нареди Филип да се качи при него. През цялото време имаше чувството, че потъва в яма. После очите му срещнаха погледа на Дърк Струан полуусмихнат, съвършено уверен, арогантен, господар на търговска флотилия — най-прекрасната. Както винаги това го успокои.

Той се изправи и отиде до портрета.

— Господи, какво бих правил без теб — гласно каза той, спомняйки си, че Дърк Струан бе имал далеч по-големи проблеми и беше ги победил. И после убит от природата в разцвета на силите си, само на четиридесет и три години, неоспорим господар на Хонконг и Азия. — Винаги ли любимците на боговете умират млади? — запита се той. — Дърк е бил на моите години, когато дяволските ветрове на Големия тайфун са разрушили на парчета току-що построената триетажна резиденция в Хепи вели и са го погребали под руините си. Това много години ли са или малко? Аз не се чувствам стар. Това ли е единственият начин, по който е трябвало да умре? Жестоко? В буря? Млад? Убит от природата? Или може би значението на онези думи е, любимците на боговете умират млади по дух. Няма значение. Бих искал да съм те познавал тогава. Откровено ти казвам, тай-пан, моля се да има живот след смъртта, така че да се срещнем там горе и лично да ти благодаря.

Той се върна на бюрото си. В най-горното чекмедже беше восъчната матрица на Фор Фингър Уу. Докосна я с проклетие. Как ще се измъкне от това?

Почука се на вратата и Филип Чен влезе при него. Беше остарял последните няколко дни.

— Господи, тай-пан, какво ще правиш? 9.90! Ще си оскубя косата! *Дю не ло мо!* По време на бума, спомняш си, купувах по 28.90, всяко спестено пени даже и други пари, Дайан купи при 28.80, продаде при 16.80 и си иска разликата от мен. Какво ще правим?

— Ще се молим. Ще правим, каквото можем — каза Дънрос. — Свърза ли се с Тип Ток?

— Е... не, не, тай-пан. Звънях на всеки няколко минути, но телефонът дава заето. От компанията казаха, че е оставен отворен. Имам братовчед там, лично провери. Двата телефона в резиденцията му са оставени отворени.

— Какво съветваш?

— Съвет? Не зная, мислех да изпратя бележка, но исках първо да се посъветвам с теб. Какво ще стане с този провал с акциите, банката, горкият Джон и душевадите репортери... всичките ми акции се сгромолясват, всичките! — Старецът беше близо до припадък. Проклинаше, ругаеше неприлично и отчаяно на кантонезки Горнт, предците и бъдещото му поколение. — Ако „Виктория“ фалира, какво ще правим, тай-пан?

— „Виктория“ няма да фалира. Правителството със сигурност ще обяви понеделник за почивен ден на банките, ако Тип Ток ни изостави. — Дънрос му беше разказал за разговора с Тип Ток, Йу, Джонджон и Хавъргил. — Хайде, Филип, мисли! — додаде той престорено ядосан, нарочно повишавайки тон, за да го активизира. — Не мога да му изпратя бележка и да пиша вътре: „Оставил си нарочно проклетия си телефон отворен!“

Филип Чен седна, необичайното избухване на Дънрос го стегна.

— Съжалявам, да, съжалявам, но всичко... и Джон, горкият Джон.

— Кога е погребението?

— Утре, утре в десет, християнското, в понеделник китайското. Чудех се дали ще се съгласиш да кажеш няколко думи утре.

— Разбира се, да, разбира се. Сега какво за Тип Ток? Филип Чен се концентрира, в момента това му костваше голямо усилие.

— Покани го на хиподрума. В твоята ложа. Никога не е бил и ще е много престижно за него. Този е начинът. Можеш да пишеш... Не, съжалявам, трудно мисля сега. По-добре, много по-добре, тай-пан, аз да напиша и да го поканя от твое име, че си искал лично да го поканиш, но телефонът му не е в ред — тогава, ако иска да дойде, или не може, защото му е забранено от тези над него, престижът му е запазен и твоят също. Мога да добавя: „Между другото, «Ноубъл хаус» изпрати телекс за поръчка на торий от Австралия...“ — Филип Чен се ободри малко. — Това ще бъде добра търговия за нас, тай-пан, предложената оферта... Проверих цените и можем да задоволим

изцяло нуждите. Имаме изгодни предложения от Тасмания, Южна Африка и Родезия. А! Защо не изпратиш младия Джордж Тръслър от Сингапур в Йоханесбург и Солсбъри, за да направи проучванията за торий на място. — Филип Чен се поколеба... — и за някои метали и материали, използвани в спейс програмите. Направих някои проверки, тай-пан, много се учудих, като разбрах, че изключвайки Русия, на свободния пазар почти 90 процента от ванадий, хром, платина, магнезий, титан — всичките стратегически суровини в ракетното производство, идват от южната част на Родезия и Южна Африка. Помисли само! 90 процента извън Русия. Никога не съм си представял колко огромно е значението на тези територии за Свободния свят, с цялото им злато, диаманти, уран, торий и още Господ знае какви основни суровини. Вероятно, Тръслър може да проучи и възможностите за отваряне на офис там. Той е умно, способно момче и му е време за повишение. — Сега, когато мозъкът му изцяло бе зает, старецът дишаше по-леко. — Да. Тази търговия и търговията на мистър Йу, могат да станат много съществени за нас, тай-пан. Мисля, че ако се работи деликатно, може да се осъществи. — Той погледна към Дънрос. — Споменах на Тип Ток за Тръслър казах, че изпращаме там човек от семейството, един от ръководителите, за да подготви бизнеса.

— Отлично. Веднага го направи. — Дънрос включи уредбата. — Клаудия, свържи ме с Тръслър, моля. — Той погледна Филип. — Защо Тип Ток се дистанцира?

— За да се пазари, да увеличи натиска върху нас, да получи повече концесии.

— Да продължаваме ли да го търсим?

— Не. След като получи занесена от нас на ръка бележка, сам ще ни потърси. Той знае, че не сме глупаци.

— Кога ще ни потърси?

— Когато има *разрешение* да го направи, тай-пан. Не преди това. По някое време преди 10.00 часа в понеделник, когато трябва да отворим банките. Съветвам те да предупредиш тая мърша Хавъргил и Джонджон, да не звънят на Тип Ток, само ще размътят водата. Не можеш да хванеш акула с попова лъжичка.

— Добре. Не се тревожи за това Филип — каза съчувствено Дънрос. — Ще излезем от бъркотията.

— Не зная, тай-пан. Надявам се. — Филип Чен разтърка зачервените си уморени очи. — Дайан... тези проклети акции! Не виждам изход от тресавището...

Клаудия прекъсна разговора.

— Тръслър е на втора линия, тай-пан.

— Благодаря, Клаудия. — Той натисна второто копче. — Хелоу, Джордж, как е в Сингапур?

— Добър ден, сър. Чудесно, топло и влажно, — му отговори ентузиазиран глас. — Приятна изненада, какво мога да направя за вас?

— Искам да вземеш следващия самолет за Йоханесбург. Тръгваш веднага. Прати ми телекс за полет, хотел и се обади веднага щом пристигнеш. Разбра ме, нали?

Леко колебание и съвсем малък спад на ентузиазма.

— Йоханесбург, Южна Африка ли, тай-пан?

— Да. Със следващия полет.

— Тръгвам. Нещо друго?

— Не.

— Добре, тай-пан. Дочуване!

Дънрос затвори.

„Властта е страхотно средство — помисли той с голямо задоволство, — но още по-велико е да си тай-пан.“

— Веднага отивам да се заема с писмото.

— Чакай, Филип, има още един проблем, за който искам съвета ти. — Той отвори чекмеджето и извади матрицата. Освен него и предишните тай-панове, които още бяха живи, само Филип Чен знаеше тайната на четирите монети. — Ето това ми го да...

Дънрос спря, парализиран от неочаквания ефект, което това произведе върху неговия компрадор. Филип Чен се беше втренчил в матрицата, очите му почти изскочиха от орбитите. Като в кошмарен сън, всичко едва-едва движещо се, Филип се протегна и взе матрицата, пръстите му трепереха, наведе се над нея, безмълвно движейки устни.

В следващия миг Дънрос *разбра*, че монетата е принадлежала на Филип Чен и е открадната от *него*.

„Разбира се. Сигурно е била дадена на сър Гордън Чен от Джин-куа! Но защо? Каква е връзката между фамилиите, за да направи Джин-куа такъв скъп подарък на евро-азиатския син на Дърк Струан?“

Все още, като в забавен кадър, видя как старецът вдигна глава и го погледна в упор. Отново раздвижи устни. Никакъв звук. След това със странен глас промълви:

— Бар... Бартлет вече ти даде, вече е в теб?

— Бартлет? — повтори Дънрос изумен. — Какво общо има Бартлет с това, за Бога... — Той спря, нова мисъл избухна в главата му, която събра още парчета от загадката.

„Тайната на Бартлет, която може да дойде само от седемте мъже, немислимо. Най-невероятният от всички е Филип Чен!

Филип Чен предател! Филип Чен във връзка с Кейси и Бартлет... значи той ни е продал, той е издал тайната и е дал монетата.“

Обзе го заслепяваща ярост. Всичкият му тренинг отиде по дяволите. Стана и бързо отиде до прозореца, загледа се навън. Не знаеше колко време е стоял така. Когато се обърна, беше се овладял.

— Слушам? — гласът му смразяваше.

— Тай-пан... тай-пан... — започна да говори на пресекулки Филип Чен, чупейки пръсти.

— Каж *истината*, компрадоре. — Думите изплашиха стареца.

— Джон — промълви той и сълзи се стичаха по бузите му. — Кълна се, не съм аз.

— Знаем! Продължавай за Бога!

Филип Чен разказа всичко, как е взел ключа от сейфа на сина си, как там открил писмата от и до Бартлет и втория ключ. Как на партито у тай-пана имал предчувствие за своя таен сейф, заровен в градината, как като го изровил разбрал най-лошото. Дори разказа за скандала с Дайан, как помислили, че сигурно монетата е в Джон Чен и как, когато го отвлекли Бившите вълци тя го посъветвала да се обадят на братовчедата Фор Фингър Уу, да нареди на биячите си да ги проследят.

Дънрос въздъхна, Филип не забеляза това, говореше през сълзи, разказваше как е лъгал в полицията и как е платил откупа на Бившите вълци, младежи, които никога не би разпознал и как биячите на Фор Фингър Уу, които е трябвало да го пазят не са попречили на Бившите вълци.

— Това е истината, тай-пан, цялата истина — мънкаше той, — повече нищо няма... нищо. Нищо до тази сутрин, освен трупа на бедния ми син с отворителния знак на гърдите му.

Йан се опитваше да го побере в главата си. Не знаеше, че Фор Фингър е братовчед на Филип Чен, нито как старият моряк се е добрал до монетата — освен ако е шеф на Бившите вълци. Или ако е бил във връзка с Джон Чен, който е организиран фалшивото отвличане, за да измъкне пари от баща си, когото мразеше. След това Фор Фингър и Джон Чен са се скарали или... или какво?

— Как е разбрал Джон тайната на монетата и другите неща, за да ги предаде на Бартлет — за структурата на „Ноубъл хаус“?

— Не зная — излъга старецът.

— Казал си на Джон. Само ти, Аластър, баща ми, сър Рос, Гавалан, де Вил и аз знаем, от тях само първите четирима знаят структурата!

— Не съм му казал — кълна се не съм.

Дънрос примигна. Гневът му отново се надигна и той пак го овладя.

„Разсъждавай логично — каза на себе си. — Филип е повече китаец, отколкото европейец. Постъпи с него, като с китаец! Къде е връзката, липсващата част на загадката?“

Докато се мъчеше да я разгадае, очите му пронизваха стареца. Чакаше, знаейки, че мълчанието е голямо предимство при нападение и при защита. Къде е отговорът? Филип никога не би издал такава тайна на Джон, значи...

— Боже Господи! — избухна неочакваното прозрение. — Ти си водил дневник! Личен дневник! Ето как е разбрал Джон! Взел го е от сейфа ти! Така ли?

Парализиран от дяволския гняв на тай-пана, Филип се изтърва:

— Да... да... Трябваше да се съглася. — Спря се, борейки се със себе си.

— Трябваше? Защо? Говори, да те вземат дяволите!

— Защото... баща ми преди... да предаде „Хаус ъф Чен“ и монетата на мен... ме накара да се закълна да водя... да записвам личните връзки на „Ноубъл хаус“, за да предпазя „Хаус ъф Чен“. Само това, тай-пан, никога да не го използвам срещу „Ноубъл хаус“ или срещу вас, само за защита...

Дънрос го гледаше с омраза, мразеше Джон Чен, защото беше продал „Струан“, мразеше наставника си Чен-Чен. Повръщаше му се от толкова омраза и толкова *предателства*. След това си спомни, какво

му каза Чен-Чен, преди много години, когато Дънрос почти се бе разплакал заради несправедливото отношение на Аластър и баща му към него: „Не се гневи, малък Йан, запазвай самообладание. Така казвах на Кълъм и Хег, когато бяха на твоите години — Кълъм никога не ме слушаше, но Хег ме послуша. Това е цивилизованият начин: Никога не се гневи, винаги запазвай самообладание!“ Така, значи Бартлет има нашата структура, балансите ни. Какво друго?

Филип Чен потрепваше.

— Хайде за Бога, Филип, сети се! Всички имаме планове, много планове! Ти също! Хег! Чен-Чен, Шити Т'Чънг, Дайан... — Боже, колко още неща си документирал и Джон е предал? — Обзе го чувство на отвращение, като си спомни своята теория за връзка между Банастазо, Бартлет, „Пар-Кон“, Мафията и оръжието. Боже, ако тайните ни попаднат в лоши ръце! — Е?

— Не зная, не зная... Какво иска Бартлет? Какво иска за монетата? — Филип изхълца. — Тя е моя, принадлежи ми!

Дънрос забеляза неконтролируемото треперене на ръцете и внезапното посивяване на лицето му. Върху барчето имаше бренди и уиски и Йан му подаде чаша бренди. Старецът отпи и леко се закашля.

— Благо... благодаря.

— Отивай си и донеси всичко от сейфа и... — Дънрос спря и натисна копчето на уредбата. — Ендрю?

— Да, тай-пан? — обади се Гавалан.

— Качи се горе, ако обичаш. Искам да придружиш Филип, не се чувства добре и има неща, които трябва да донесеш от тях.

— Идвам веднага.

Дънрос не отделяше очи от компрадора.

— Тай-пан, какво иска Бартлет...

— Стой настрана от тях, ако ти е мил животът! И предай на Ендрю всичко — писмата на Джон, на Бартлет, всичко — повтори той с леден глас.

— Тай-пан...

— *Всичко.* — Главата го болеше ужасно. Щеше да добави: „Ще реша какво да правя с теб и «Хаус ъф Чен» през уикенда.“ Но не го каза. Запази самообладание!

Кейси влезе и Йан я посрещна на средата на кабинета си. Носеше чадър и отново бе облякла бледозелената рокля, която толкова хубаво подчертаваше очите и цвета на косите ѝ. Дънрос забеляза сенките под очите ѝ. Правеха я някак по-желана.

— Съжалявам, че те накарах да чакаш.

Усмиваше му се топло, но той не може да се наслади на тази топлина. Все още мислеше за Филип Чен. Ръката ѝ бе хладна и приятна.

— Благодаря, че ме прие — каза тя. — Зная колко си зает, ще бъде максимално кратка.

— Чай или предпочиташ алкохол?

— Не искам да те затруднявам.

— Никакво затруднение, аз и без друго пия чай по това време. 16.40, време е за чай.

Като с магическа пръчка вратата се отвори и слуга, облечен в ливрея внесе сребърна табла с чай за двама, препечени филийки с масло и топли кифлички в сребърен нагревател. Мъжът наля и излезе. Чаят беше тъмнокафяв и силен.

— „Дарлинг“, марка на „Ноубъл хаус“. Продаваме го от 1830 година — отпиваше с удоволствие и както винаги мислеше за неизвестния гениален англичанин, измислил следобедния чай, който по някакъв начин успокоява грижите. — Надявам се да ти хареса.

— Чудесен е, но може би малко силен за мен. Пих един около 2 часа след полунощ и той добре ме ободри.

— О? Още не можеш да свикнеш с разликата в часовете?

Тя му разказа за Питър Марлоу.

— О! Какво нещастие! — Той включи уредбата — Клаудия, обади се в „Нейтън нърсинг хоум“ и попитай как е мисис Марлоу. Изпрати ѝ цветя, моля. Благодаря.

Кейси се намръщи.

— От къде знаете, че е в „Нейтън“?

— Доктор Тулей винаги използва тази болница в Каулуун — той я наблюдаваше внимателно, учуден, че е толкова приятелски настроена, когато очевидно „Пар-Кон“ се опитва да саботира сделката. Щом е била будна през цялата нощ, ето откъде са сенките. Добре, сенки или не, внимавай, млада госпожице, ние си стиснахме вече ръцете за тази сделка. — Още чай? — попита любезно тон.

— Не, благодаря.

— Препоръчвам ти кифличките. Ние ги ядем така: намазваш щедро сметана отгоре, чаена лъжичка домашно приготвено сладко по средата на сметаната и... фантазия! Заповядай!

Тя неохотно пое кифличката. Големината ѝ беше, колкото хапка.

— Фантастична е — въздъхна тя, избърсвайки останалата по устните ѝ сметана. — Но колко много калории! Не, наистина, благодаря. Откакто съм тук не правя нищо, освен да ям.

— Не ти личи.

— Ще започне — тя отвърна на усмивката му. Седеше в едно от дълбоките с висока облегалка кресла, помежду им беше масичката за чай. Кръстоса крака и Дънрос още веднъж помисли, че Гавалан беше прав за нея — ахилесовата ѝ пета е нетърпението.

— Може ли да започна? — попита тя.

— Сигурна ли си, че не искаш още чай? — нарочно попита той, за да я извади от равновесие.

— Не, благодаря.

Кейси пое дълбоко въздух.

— Изглежда „Струан“ е в тежко положение и на път да фалира.

— Не се безпокой за това. „Струан“ е в добра форма.

— Може би не мислиш така, тай-пан, но на нас нещата ни изглеждат по друг начин. Аз проверих. Повечето, почти всички мислят, че „Горнт“ и „Виктория“ или само „Виктория“, ще спрат нападението. Сега за нашата сделка.

— Имаме уговорка до вторник. На това се споразумяхме — каза той с променен глас — Да разбирам ли, че се оттегляте или променяте намеренията си?

— Не. Но при положението, в което се намираш, е лудост и лош бизнес да продължаваме. Така че алтернативите са две: Или „Ротуел-Горнт“, или да ти помогнем с някаква измъкваща операция.

— О?

— Да. Имам план за измъкването ти, при това с голяма печалба за всички. О'кей? Ти си най-подходящ за нас, за оставането ни тук.

— Благодаря — каза той, без да вярва. Цялото му внимание беше съсредоточено. Съзнаваше, че концесиите, които ще предложи ще са недостижимо високи.

— Примерно. Нашите банкери са „Фърст сентръл“ — най-омразната банка тук. Искат да дойдат отново в Хонконг толкова, че им се плаче, но никога няма да получат тези привилегии, нали?

Интересът му се повиши.

— Така?

— Така че, те наскоро купиха малка чужда банка с клонове в Токио, Сингапур, Банкок и Хонконг: „Ройъл Белгиум енд Фар Иист бенк“. Тя е малка, неизвестна банка и им струваше всичко три милиона. „Фърст сентръл“ поискаха от нас, ако сделката се осъществи, да мине през „Ройъл Белгиум“. Миналата вечер се срещнах с Дейв Муртаг, който ръководи „Ройъл Белгиум“ и той се оплака от англичаните, които ги избутват отвсякъде и независимо, че имат зад гърба големите ресурси на „Фърст сентръл“, почти никой не открива сметка при тях и не се внасят ХК долари, които са им нужни, за да отпускат заеми. Знаеш ли банката?

— Да — отговори той, още не разбирайки накъде бие тя, — но нямах представа, че „Фърст сентръл“ стои зад нея. Не мисля, че е обществена тайна. Кога е откупена?

— Преди два месеца. Какво ще кажеш, ако „Ройъл Белгиум“ те авансира в понеделник със 120 процента покупната стойност на двата кораба на Тода?

Дънрос се изненада от неочакваната възможност.

— Гарантирани с какво?

— Корабите.

— Невъзможно! Никоя банка няма да го направи!

— 100 процента са за Тода, 20 за покриване на застраховки, транспортни разходи и първите месеци на експлоатация.

— Без парични приходи, без уредена чартърна експлоатация?

— Можеш ли да ги дадеш под наем за шестдесет дни и да осигуриш приход на средства, за да започнеш изплащането на заема по договорена схема?

— Много лесно. Господи, ако само мога да платя на Тода, веднага ще ги дам под наем с дългосрочен договор и то още първите два кораба на Тода, без да трябва да чакам. Това само теория ли е или могат да го направят.

— Могат.

— В замяна на какво?

— В замяна на 50 процента от валутния обмен на „Струан“ за период от пет години: обещание да поддържаш среден паричен депозит между 5 и 7 милиона ХК долара — срещу милион — милион и половина US доларова равностойност, че ще използваш банката, като твоя втора хонконгска и „Фърст сентръл“, като първа американска банка във от Хонконг за период от пет години?

Трябваше да използва цялата си воля, за да не извика от радост.

— Това твърдо предложение ли е?

— Мисля, че да, тай-пан. Не се чувствам съвсем в собствени води — никога не съм била в корабния бизнес, но 120 процента изглеждат фантазия, другите условия също са о'кей. Не знаех колко далеч мога да отида в преговорите.

Студена тръпка мина през него.

— Местните никога няма да имат пълномощия за такова предложение.

— Това беше вторият въпрос на Муртаг, но каза, че имаме пред себе си уикенда и ако си съгласен с предложението, ще започне да действа.

Дънрос се облегна назад. Остави настрана три важни въпроса и попита:

— Нека да спрем дотук за момент. Какво е твоето участие във всичко това?

Момент, има още една брънка в предложението. Муртаг каза, че ще опита да навие големите началниците да отпуснат 50 милиона US долара *оборотни* фондове срещу неиздадените акции от трезора. Така отново си на свобода.

Дънрос добре съзнаваше какъв страшен хазарт е това, колкото и да е голяма банката. С усилие се концентрира. С платените кораби и с оборотните фондове ще може да отблъсне Горнт и да разбие атаката му. Когато постави Куилън на място, „Орлин“ ще се върне хрисимо, защото винаги е била добър клиент — не беше ли „Фърст сентръл“ част от „Орлин Мърчънт бенк консорциум“?

— Какво ще стане с нашата сделка?

— Остава, както е уговорено. Анонсираш в най-изгодно за двете страни време, за вас и за „Пар-Кон“, както се бяхме споразумели. Ако и това е голямото Ако, ако „Фърст сентръл“ се съгласи да рискува, можем да направим удар, истински удар, купувайки акциите при 9.50

понеделник сутрин. После трябва да ги върнем на 28, може би 30, какво ще кажеш? Единствената част, която не мога да измисля, е за персонала.

Дънрос извади носна кърпа и избърса, без да се притеснява челото си. След това стана и наля две чаши с бренди и сода. Подаде едната на Кейси и седна обратно на стола.

„Господи, нови надежди, страх, въпроси, отговори, планове и контрапланове.“

Боже всемогъщи!

Брендито имаше хубав вкус и му подейства много добре, забеляза, че тя едва отпи. Наблюдаваше го.

— Всичко това срещу какво?

— Ти трябва да определиш параметрите с „Ройъл Белгиум“ — от теб зависят. Не знам точно чистия ти приход. Лихвените проценти ще бъдат солени, но ще си струват измъкването от дъното. Трябва да поставиш лична гаранция за всеки цент.

— Господи!

— Да. Плюс престиж — той почувства твърдостта в гласа ѝ. — Отношенията с „жълтите копелета“. Не ги ли наричаше така лейди Джоана, хората от „Фърст сентръл“, с нейния висок, дебел и презрителен глас: „Но какво можеш да очакваш, те са...“ Предполагам имаше предвид американци. — Той видя как тя присви очи и сигналът за опасност задейства. — Опасна кучка е тази жена.

— Всъщност, не е. Тя е малко саркастична и груба, но не е лоша. Антиамериканка, съжалявам, че го казвам, параноичка предполагам. Виждаш ли, мъжът ѝ, сър Ричард, е убит в Монте Карло по време на войната от американска бомба, бомбардировачите са ги сбъркали с нацистки военни части.

— О! Разбирам.

— Какво ще иска „Пар-Кон“? И какво ти и Линк?

Тя се поколеба, след това остави настрана лейди Джоана, съсредоточавайки се изцяло върху разговора.

— „Пар-Кон“ иска дългосрочен бизнес със „Струан“ — като *Стари приятели* — той разбра странната усмивка. — Зная какво влагат китайците в това понятие и искам такова отношение към „Пар-Кон“. Статут на *Стари приятели* от момента на утвърждаване сделката с „Ройъл Белгиум“.

— Следващото?

— Това „да“ ли означава?

— Искам да зная всички условия, преди да съм казал „да“ на едно.

Тя пийваше от брендите.

— Линк нищо не иска. Той не знае за това.

— Моля? — Дънрос отново бе изваден от равновесие.

— Линк още не знае за „Ройъл Белгиум“ — каза тя спокойно. — Днес спонтанно го решихме с Дейв Муртаг. Не зная, дали ти правя голяма услуга, защото ти... защото ти ще си на първа линия, ти лично. Но така „Струан“ може да се откачи. И после нашата сделка ще тръгне.

— Не мислиш ли, че трябва да се консултираш с безстрашния си шеф? — попита Дънрос, опитвайки се да реши усложненията от този факт.

— Аз съм изпълнителен директор и „Струан“ е моя сделка. Всичко това нищо не ни струва, освен използване на влияние и желание да те измъкнем от капана, нали? Искам нашата сделка да тръгне и не искам Горнт победител.

— Защо?

— Казах. Ти си най-подходящият, ако искаме да останем.

— А ти, Сирануш? Ти какво ще искаш?

Очите ѝ се присвиха и потъмняха като на лъвица.

— Искам *равенство*. Искам да бъда третирана, като равна, не да ми се присмиват зад гърба, като на жена, която е в бизнеса, защото е на гърба на някой мъж. Искам равенство и „*големите пари*“, мои пари — извън „Пар-Кон“.

— Второто условие е по-лесно изпълнимо, ако си готова да рискуваш. Колкото до първото, никога не съм те подценявал...

— Гавалан го прави, другите също.

— ... и никога няма да го правя. Колкото до другите, ако те не те третират, както ти би искала, то напусни съвещателната маса и бойното поле. Не им натрапвай присъствието си. Не мога да те направя равна. Никога не си била и никога няма да бъдеш равна. Ти си жена и искаш или не, това е мъжки свят. Това особено важи за Хонконг. И докато съм жив ще продължавам да го мисля и да приемам жената, като жена, която и да е тя, по дяволите.

— Да те шибам тогава!

— Кога? — той се засмя.

Неочакваният ѝ смях се сля с неговия и напрежението спадна.

— Заслужих си го. Съжалявам. Изгубих гръб.

— Моля?

Тя му обясни версията с престижа. Той пак се разсмя.

— Ти не загуби ти спечели гръб.

След малко тя продължи:

— Значи, каквото и да правя, никога няма да съм равна?

— Не в бизнеса, ако искаш да си част от този свят. Както казах, искаш не искаш, така стоят нещата. Мисля, че тук грешиш. Фамилията на Хег беше неоспоримо по-силната, от която и да е друга в Азия. И тя отиде там като жена, не като хермафродит.

Тя протегна ръка и взе чашата си, той погледна повдигащите се гърди под тънката коприна.

— Как можем да приемаме толкова привлекателна и умна жена като безполова? Бъди реалист!

— Аз не моля за справедливост, тай-пан, само за равенство.

— Трябва да си доволна, че си жена.

— Аз съм. Наистина съм — в гласа ѝ се долавяше горчивина. — Само не искам да ме третират като същество, чиято единствена стойност е отзад. — Тя отпи още веднъж и стана. — Така, оттук поемаш ти? С „Ройъл Белгиум“? Дейвид Муртаг очаква да се обадиш. Далечна стрелба, но си струва да опиташ, нали? Може би е добре лично да отидеш, вместо да изпращаш за него — престиж, а? Той ще има нужда от цялата ти подкрепа.

Дънрос продължаваше да седи.

— Седни за малко, ако имаш време. Има още две неща за уточняване.

— Разбира се. Не исках да ти отнемам време.

— Първо, какъв е проблемът с вашия мистър Стайгльър?

— Какво искаш да кажеш?

Той ѝ обясни за какво се отнася.

— Кучи син! — очевидно се възмути. — Казах му да приготви документите, това е всичко. Ще имам грижата. Юристите винаги мислят, че имат право да преговарят, „да придвижат сделката“, така го наричат те, опитвайки се да те подценяват. Изгубила съм повече

сделки заради тях, отколкото можеш да си представиш. Сиймър не е чак толкова лош. Адвокатите са чумата на Щатите. Линк мисли така.

— Какво ще кажеш за Линк? — той си спомни двата милиона, които даде на Горнт да атакува акциите му. — Мислиш ли, че ще е 100 процента с нас след това извъртане?

— Да — каза тя след дълго мълчание. — Да.

— Така, ти се оправяш със Стайгълър и всичко остава по уговорката?

— Трябва да измислиш имена на корабите, както се уговорихме, но това не е проблем.

— Не. Ще се погрижа.

— Лично ли ще гарантираш за всичко?

— О, да — каза небрежно Дънрос. — Дърк го е правил през цялото време. Това е привилегия на тай-пан. Слушай, Сирануш, аз...

— Би ли ме наричал Кейси, тай-пан? Сирануш е за друга епоха.

— Добре. Кейси, независимо дали това ще стане или не, ти си със статут на *Стар приятел* и аз ти дължа благодарност за смелостта и за куража по време на пожара.

— Аз не съм смела. — Тя се засмя. — Не забравяй, заплахата от хепатит не е отминала.

— О. Ти също си го помислила.

— Да.

— Ще ти помогна за твоите „големи пари“ — каза той. — Колко ти трябва?

— Два милиона без данъци.

— Данъчната ви система е сурова и тежка. Готова ли си да прескочиш закона?

Тя се поколеба.

— Право на всеки чистокръвен американец е да избягва данъците, но не да ги заобикаля.

— Разбрах те. В твоята графа трябва да попълниш цифрата 4?

— Моята категория е ниска, въпреки че капиталът ми е голям.

— 46 000 в „Сан Фернандо сейвинг енд Лоун“, не е много — той се наслаждаваше на притеснението й. — 8 700 на влог в „Лос Анжелос енд Калифорния“, също.

— Ти си копеле.

Той се усмихна.

— Просто имам приятели на високи места. Като теб. — И небрежно отвори капана. — Ще вечеряте ли с мен тази вечер, ти и Линк?

— Линк е зает.

— Тогава ще вечеряш ли с мен тази вечер? Осем? Да се срещнем във фойето на „Мандарин“. — Той разбра признанието и вълнението от объркването.

„Значи Линк е зает! И с какво би могъл да бъде зает Линк Бартлет? Орланда Рамос? Тя трябва да е! Ето истинската причина за нейната помощ. Орланда! Орланда и Линк Бартлет, следователно и Горнт. Кейси е изплашена. Дали се страхува, че Горнт е зад Орланда, за да атакува Бартлет — или е бясна от ревност и готова да провали Бартлет?“

17:35 ЧАСА

Кейси застана на опашката, за да мине през въртящата се врата на входа на „Голдън фери“, хората бързаха, бутаха се по коридора. Когато предупредителният звънец иззвъня, тези отпред се впуснаха да тичат. Несъзнателно ускори крачки. Шумната, разгорещена тълпа я повлече и тя се качи. Намери място, седна и загледа тъжно пристанището, размишлявайки върху срещата с Дънрос. Дали беше успяла.

— Боже, Кейси — реагира спонтанно Муртаг — от главния офис никога няма да се съгласят, дори след милион години!

— Ако не го направят, ще изпуснат най-големия си шанс. Ти също. Това е големият ти шанс — не го изпускай! Ако помогнеш на „Струан“, помисли какъв престиж печелим всички. Когато Дънрос дойде при теб...

— Ако дойде!

— Ще дойде! Ще го накарам да дойде! Когато пристигне, кажи му, че всичко е твоя идея, не моя и че...

— Но, Кейси, не.

— Не. Трябва да излезе от теб. Ще те подкрепям 1000 процента в Ню Йорк. Когато дойде тай-панът, поискай за себе си статут на *Стар приятел*.

— Господи, Кейси, имам достатъчно неприятности и без да трябва да обяснявам на тези човекоядци у дома за статут — *Стар приятел* и за *престиж*!

— Тогава не обяснявай. Ако прокараш тази сделка, ще бъдеш най-уважаваният американски banker в Азия.

„Да — каза си Кейси, повръщаше й се от надежди. — Ще измъкна Линк от капана на Горнт. Сигурна съм, че не греша за него.“

— Ад си, Кейси! — каза ядосано Бартлет тази сутрин. За първи път в съвместния им живот той избухна.

— Очевидно е, Линк — тросна се тя. — Аз не се опитвам да се меся, аз...

— По дяволите, не се месиш!

— Ти започна с Орланда, не аз! Ти с твоите хвалби за нейните страхотни ястия, страхотно танцуване, страхотни дрехи и страхотна компания! Единственото нещо, което аз попитах беше, дали си прекарал добре?

— Разбира се, но с такъв траурен ревнив тон и зная какво значеше: „Надявам се да си прекарал отвратително!“

„Прав беше. Ако му се иска да не се прибира цяла нощ, това си е негова работа. Трябваше да си затварям устата, както обикновено и да не правя проблем. Но това не е като другите пъти. Той е в опасност и не го съзнава!“

— За Бога, Линк, тази жена преследва пари и власт и това е всичко! Откога я познаваш? От два дни. Къде се запозна с нея? У Горнт! Тя сигурно е в негова власт! Този човек е изключително хитър! Направих някои проверки, Линк, апартаментът ѝ се плаща от него, сметките...

— Тя ми каза всичко това, каза ми и за отношенията ѝ с Горнт, това е минало! Можеш да забравиш Орланда! Разбра ли? Само престани да злословиш повече за нея.

— „Пар-Кон“ има много живот, независимо дали с Горнт или Дънрос. И двамата ще използват всички трикове, за да те *преебат*...

— *Преят* ли е точната дума? Хайде, Кейси никога не си ревнувала преди — признай, че си бясна. Тя е всичко, каквото един мъж може да си пожелае и ти си...

Спомни си как той спря, преди да го каже. Очите ѝ се напълниха със сълзи. „По дяволите, Йан е прав! Аз съм проклета машина за работа, не съм женствена като нея, не лягам лесно, не се интересувам от брак, засега не мога да правя нещата, които тя прави. Орланда е нежна, гъвкава, златна, чудесно готви, женствена, има страхотно тяло и крака, вкус и опит в леглото. Господи, какъв опит! И единствена цел — да хване богат съпруг. Французойката беше права: Линк е плячка за всеки безогледен хищник, азиатска преследвачка на богаташи. Орланда е каймакът на реколтата в Хонконг. Всичко това са лайна!

Каквото и да казва Линк, права съм за нея, права съм и за Горнт.

Дали съм права?

Дай да видим. Нямам за какво да се хвана, освен няколко клюки и интуиция. Орланда ме впрегна. Направих страшна грешка, като си паднах по Линк. Спомни си какво ти каза, като излезе от апартамента. «Отсега нататък стой настрана от личния ми живот!»

О, Боже!“

Подухваше приятен ветреца, докато фериботът прекосяваше пристанището, двигателите боботеха, сампани и други лодки бързо се отклоняваха от пътя му, небето беше покрито с облаци. Унесена в мисли, тя бършеше с ръце сълзите си. Голям товарен параход наду сирена, вееха се знамена и множество кораби минаваха величествено, но тя нищо не виждаше, дори огромния самолетоносач пред Адмиралтейството.

„Стегни се, Кейси.“

Нагъсто поставените дървени скамейки бяха изпълнени с много хора, притискаха я от двете страни. Повечето бяха китайци, само тук-там туристи с камери и малко европейци. Нямахме сантиметър свободно място, всички коридори задръстени с хора. Китайците около нея четяха вестници, както правят хората в метрата, само дето от време на време издаваха странни звуци, прочиствайки по този начин гърлата си. Един от тях се изплю. Точно пред него имаше голяма табела с надпис на китайски и английски: *ПЛЮЕНЕТО Е ЗАБРАНЕНО — ГЛОБА ДВАДЕСЕТ ДОЛАРА*. Той пак се изплю и Кейси изпита желание да му вземе вестника и да му запуши устата. Думите на Дънрос звучаха в ушите ѝ: „Опитваме се да ги променим вече повече от 120 години, но китайците не се променят лесно.“

„Не само те. Всички и всичко в този мъжки свят. Прав е тайпанът.“

Какво ще правя с Линк? Да променя правилата или какво?

Вече го направих. През главата му започнах тази акция за спасяване на «Струан». Това първо. Да му кажа ли или не? Дънрос няма да ме издаде, а Муртаг ще получи всичките облаги, полага му се, ако «Фърст сентръл» се съгласи. Трябва да кажа на Линк по някое време.

Дали планът ми ще успее? Какво ще стане с мен и Линк?“

Гледаше с невиждащ поглед напред, мъчейки се да реши.

Приближаваха кея. Други два току-що тръгваха за Хонконг Сайд и се отклониха, за да дадат път на пристигащите. Всички за слизане.

Фериботът леко се наклони от нарушения баланс. „Господи — помисли нервно тя, излязла от търпение, — трябва да има по петстотин души на всяка палуба.“ Една нетърпелива китайска матрона, промъквайки се, я настъпи по крака, проправи си път с блъскане през тълпата и застана начело на опашката. Кейси се изправи, кракът я болеше, искаше ѝ се да удари китайката с чадъра си.

— Те са голяма работа, а? — каза с насмешлива усмивка висок американец зад нея.

— Какво? О да... наистина са, някои от тях.

Притискаха я отвсякъде, бутана я. Изведнъж ѝ прилоша, доповръща ѝ се. Мъжът го почувства и използвайки лакти направи място около нея. Тези, които бяха разбутани отстъпиха, шегувайки се грубо.

— Благодаря. Много ви благодаря.

— Казвам се Стенли Роузмант. Запознахме се на вечерята у тайпана.

Кейси се обърна, сепната.

— О, извинете, аз бях се... бях се отвяла на хиляди мили оттук, не ви... съжалявам. Как сте?

— Почти едно и също, Кейси. — Роузмант погледна към нея. — При вас не всичко е наред, май? — попита мило той.

— О няма нищо. Наистина съм добре.

Досети се, че сигурно я е наблюдавал. Моряците хвърлиха въжетата, които незабавно бяха уловени и сложени върху стълбовете. Дебелите въжета изскърцаха от напрежението. Фериботът бавно приближи пристана, мостикът за слизване започна да се спуска, но преди напълно да падне, тълпата се втурна и заслиза. Кейси също, понесена от множеството. След няколко метра натискът намаля и тя продължи да върви сама. От отсрещната страна, на другата рампа прииждаха хора за обратния рейс към Хонконг Сайд. Роузмант я настигна.

— Във „Виктория енд Албърт“ ли сте отседнала?

— Да. А вие?

— О, не! Имаме апартамент в Хонконг Сайд — на консулството.

— Отдавна ли сте тук?

— Две години. Интересно е тук, Кейси. Първите месец-два се чувстваш като в затвор — няма къде да се ходи, толкова много народ,

заобиколен от едни и същи приятели ден след ден. Но скоро свикваш и става чудесно. Чувстваш се в центъра на действието, в центъра на Азия. Наистина, Хонконг е центърът на Азия — вестниците са добри, храната също, голф, надбягвания, лодки и е лесно да отидеш до Тайпей, Банкок или където и да е. Разбира се не е Япония. Япония е друго. Тя е като „Вълшебникът от Оз“.

— Това хубаво ли е или лошо?

— Страхотно, ако си мъж. Въпреки, че за съпругите е много тежко, за децата също. Безпомощността, отчуждението се обръщат срещу теб — не можеш да прочетеш дори надписите по улиците. Изкарах там двугодишен мандат. Много ми харесваше. Но Атен, жена ми, я намрази. — Роузмънт се засмя. — Тя мрази също Хонконг, иска да отидем в Индокитай, Виетнам или Камбоджа. Била е медицинска сестра по време на войната.

През мъглата на собствените проблеми, Кейси долови тенденциозност и започна да слуша.

— Тя францужойка ли е?

— Американка. Баща ѝ е бил посланик там по време на войната с французите.

— Имате ли деца? — попита Кейси.

— Две. Две момчета. Атен е била женена преди това.

Ново предчувствие.

— Синовете ви от предишния брак ли са?

— Единият, да. Жена ми е била женена за виетнамец. Убили са го малко преди французите да напуснат страната. Горкият, убит е, преди да се роди малкият Виен. Той ми е като роден син. Да, и двете ми момчета са страхотни. За дълго ли ще останете?

— Зависи от моя шеф и от сделката. Предполагам знаете, че се надяваме да се обвържем със „Струан“.

— Сензацията на града — наред с пожара в Абърдийн, наводнението, бурята, падането на акциите на „Струан“, опашките в банките и съсипания пазар — типично за Хонконг: никога не е скучно. Мислите ли, че ще се оправи?

— Тай-панът ли? Току-що бях при него. Надявам се. Той е спокоен, да, много спокоен. Харесва ми.

— Да. И Бартлет е чудесен. Дълго ли работите с него?

— Почти седем години.

Бяха излезли вече от терминала. Улицата беше почти толкова задръстена. Роузмънт посочи малко магазинче.

— Аген работи там от време на време. Това е благотворително магазинче, управлявано от американци, приходите отиват изцяло за бежанците. Много от съпругите работят там по за ден-два. Допълнително занимание. Предполагам вие сте заета през цялото време.

— Само седем дни в седмицата.

— Чух Линк да казва, че ще отидете за уикенда до Тайпей. Това първото посещение ли ще е?

— Да, но аз няма да ходя, само Линк и тай-панът.

„Ще вземе ли Линк Орланда със себе си? Той е прав, не е моя работа. Но «Пар-Кон» е моя. И щом Линк е хванат, вързан и потопен от враговете, колкото по-малко знае за номера с «Фърст сентръл», толкова по-добре.“

Доволна, че взе решението, тя продължи разговора с Роузмънт, отговаряйки на въпросите без много да се концентрира. Беше й приятно, че разговаря с човек, толкова информиран, колкото и любопитен.

— ... и Тайпей е различен, по-спокоен, хората по-малко хитри, обикновени. Ние сме популярни там. Значи имате намерение да разширите дейността? При такава голяма сделка, предполагам имате под ръка дузина *брадви*.

— Не. В момента сме само двамата и Форестър. — Споменавайки го, Кейси се ядоса. „Проклет да е, че се опитва да пречи.“ — Линк е организирал „Пар-Кон“ много добре. Аз се занимавам с текущи задачи, а той определя политиката.

— Държавна компания ли сте?

— Да, но това също е о'кей. Линк има контрол, директорите и акционерите не ни притесняват. Дивидентите растат и ако сделката със „Струан“ се осъществи ще се вдигнат до небето.

— Можем да разширим търговията в Азия. Пожелавам ви късмет, Кейси. Хей, това ме подсети — спомняш ли си Ед, Ед Ланган, мой приятел, беше с мен на партито у тай-пана? Той познава един от вашите акционери. Казва се Банастазио, някакво такова име.

Кейси се изненада.

— Банастазио? Винченцо Банастазио?

— Да — мисля така беше — каза той, лъжейки. Наблюдаваше я внимателно и като видя промяна в израза ѝ попита: — Какво има?

— Не, само съвпадение. Банастазио пристига утре. Утре сутринта.

— Какво?

Кейси се развесели от реакцията му.

— Можете да кажете на приятеля си, че ще отседне в „Хилтън“.

„Утре? Да ме вземат дяволите.“

— Добри приятели ли са с Ланган? — попита Кейси предпазливо.

— Не, но се знаят. Той казва, че Банастазио е страхотен. Обича хазарта, така ли е?

— Да.

— Ти не го харесваш?

— Срещала съм го само два пъти. На надбягвания. Не си падам по комара и по комарджиите.

Подлезът миришеше на мухъл и пот. Отдъхна си, когато излязоха отново на открито. Душ, аспирин и малко почивка преди 8.00. Виждаше се източната част на пристанището. Роузмънт мерна високата палуба на „Иванов“. Инстинктивно погледна назад към Хонконг Сайд и прецени колко лесно би било за един мощен бинокъл да прегледа самолетоносача и даже да му преброи нитовете.

— Кара те да се чувстваш горд, че си американец, нали? — каза Кейси, проследявайки погледа му. — Щом сте от консулството, можете да се качите и да го разгледате?

— Разбира се. Тур с екскурзовод!

— Щастливец.

— Вчера бях там. Капитанът беше устроил банкет за местните големци — излъга отново.

Той ходи там късно вчера и сутринта. Разговорът с адмирала, капитана и шефа на секретната служба беше доста бурен в началото.

Чак, когато им показа фотокопия на секретното въоръжение и ръководството за управление на самолетоносача повярваха, че има сериозно изтичане на информация. Сега информаторът беше затворен в корабния арест, под наблюдение на ЦРУ. „Скоро ще проговори. И след това го чакат двадесет години затвор. Ако зависи от мен, бих удавил копелето в пристанището. По дяволите, не мога да имам нищо

против Меткин и КГБ. Те си вършат работата — колкото и да не са прави. Но нашите копелета?“

— О'кей, момче, хванат си вече! Първо кажи защо го направи?

— За пари.

Господи! От досието му се виждаше, че е от малък град в Мидъл Уест. Работата му беше безупречна, нищо в миналото или настоящето, което да предполага предателство. Спокоен, добър професионалист, харесван от колегите си и ползващ се с доверието на началниците. Никакви леви убеждения, хомосексуални прояви и причини да бъде изнуден, нищо.

— Как стана? — попита го той.

— Този човек дойде при мен в Сан Диего и каза, че иска да знае всичко за „Кориджидор“ и че ще ми плати за това.

— Но не разбираш ли, че това е предателство? Предаваш страната си?

— По дяволите, той искаше да знае само няколко неща и цифри. Какво от това? Можем да разбием проклетите комунисти винаги, когато искаме. „Кориджидор“ е най-великият самолетноносач на света! Беше лудория, исках да видя мога ли да го направя и те да платят на момента...

„Господи, как може да има секретност с такива дето акълът им е в гащите?“

Той вървеше и говореше с Кейси, изучавайки я, опитвайки се да отгатне какъв риск представляват тя и Бартлет и тяхната връзка с Банастазио. Скоро стигнаха и започнаха да изкачват широките стъпала на хотела. Усмехнато вестникарче им отвори вратата. Фоайето беше оживено.

— Кейси, аз съм подранил за срещата. Искате ли да пийнем нещо?

Тя се поколеба, после се усмихна, приятно ѝ беше да разговаря с него.

— Разбира се, благодаря. Първо да си взема пощата.

Тя отиде до рецепцията. Сноп телекси и съобщения от Джанели, Стайгльър и Форестър с молба да им позвъни. Имаше написана на ръка бележка от Бартлет с рутинни инструкции за „Пар-Кон“, с които беше съгласна, освен това я молеше да уреди самолетът да е готов навреме

за излитането в неделя. Бележката завършваше: „Кейси, ще бъдем с Горнт. Ще се видим на закуска в 9.00. Довиждане“.

Тя се върна при Роузмънт.

— Ще трябва да прегледам набързо нещата?

— Лоши новини?

— О, не, само куп неща за оправяне.

— Добре, но може ли да вечеряме заедно следващата седмица с вас и Линк? Бих искал да се запознаете с Атен. Тя ще ви се обади да уточни деня, о'кей?

— Благодаря, много бих искала. — Кейси се отдалечи. Цялото ѝ същество, повече от всякога беше ангажирано с курса, който пое.

Роузмънт гледаше след нея, докато се отдалечи и поръча уиски и сода. Чакаше, потънал в мисли.

„Колко пари е вложил Банастазио в «Пар-Кон» и какво е получил в замяна? Господи, «Пар-Кон» има нещо общо с отбраната, със спейс програмата и още доста секретни неща. Какво търси този негодник тук? Да благодарим на Бога, че аз се заех с Кейси и не я оставих на някой от момчетата. Можеше да пропусне Банастазио.“

Робърт Армстронг пристигна.

— Господи, Робърт, изглеждаш отвратително — каза американецът. — Вземи си отпуск и се наспи или остави проститутките.

— Не се превземай! Готов ли си? По-добре да тръгваме.

— Имаш време за едно. Срещата в банката се отлага за седем, имаме много време.

— Да, но не искам да закъснявам, срещата е при губернатора, в неговия офис.

— О'кей.

Роузмънт допи уискито си, подписа сметката и тръгнаха обратно към терминала.

— Как е „Драй ран“? — попита Армстронг.

— Още са там с развети знамена. Изглежда бунтът в Азербайджан е безуспешен. — Роузмънт забеляза раздражението на англичанина. — Какво те яде, Робърт?

— Понякога не ми харесва, че съм риж, това е. — Армстронг извади цигара и запали.

— Мислех, че си ги отказал.

— Бях. Слушай, Стенли, по-добре да те предупредя. Крос е толкова бесен, готов е за лудницата.

— Така, друго ново? Много хора мислят, че вече е за боклука. Господи, та нали най-напред Ед Ланган ти каза за папките на А. М. Г. Съюзници сме за Бога!

— Истина е — кисело отговори Армстронг, — но това не ви дава право да извършите обиск на апартамент, принадлежащ на чиста телефонна компания!

— Кой, аз? — Роузмънт се направи на засегнат. — Какъв апартамент?

— „Синклер тауърс“, апартамент 32. Ти и твоите *горили* сте нахълтали посред нощ. За какво, мога ли да те попитам?

— Как бих могъл да зная? — Роузмънт знаеше, че трябва да блъфира, но го беше яд, че който е бил там, е изчезнал, без да остави следи. Неприятностите около самолетоносача, невъзможността да разпита Меткин, цялата бъркотия със „Севрин“ и наглостта на Крос го подтикнаха към това нахлуване. Един от китайските информатори беше дочул, че този апартамент понякога се ползва от комунистически агенти — онази вечер там е трябвало да има среща. Коночи, един от най-добрите му агенти ръководи акцията и мислеше, че е мярнал двама мъже да излизат отзад, но не беше сигурен. Независимо, че претърсили старателно не открили никого. В апартамента също нищо, с което да потвърдят или отхвърлят слуха. Само две празни чаши. Чашите прибрали, за да проверят за отпечатъци. Едната беше чиста, другата с добре запазени отпечатъци.

— Никога не съм бил на „Синклер тауърс“ 32, по дяволите!

— Може би, но твоите *копои* са били. Няколко наематели съобщиха, че са видели четирима високи дебелаци да се качват и слизат по стълбите. Всичките с дебели задници и с дебели глави. Трябва да са били твоите хора.

— Не са мои.

— О! Крос вече изпрати две доста глупави каблограми в Лондон. Глупавото във всичко това е, че ти нищо не получи, а ние получихме неприятности с твоите непрекъснати ебаваници!

Роузмънт въздъхна.

— Престани да ми досаждаш. Имам нещо за теб. — Той разказа на Армстронг за разговора си с Кейси и за Банастазио.

— Ние знаехме за връзките му с „Пар-Кон“, но не знаехме, че пристига утре. Какво мислиш по въпроса?

Армстронг знаеше за пристигането, отбелязано в календара на фотографа Нгъ.

— Интересно — уклончиво каза той. — Ще кажа на стареца. Но ще е добре да си подготвиш добро оправдание за „Синклер тауърс“ и не споменавай, че съм те предупредил. — Умората почти го беше надвила.

Тази сутрин в 6.30 започна първото истинско проучване на Брайън Куок.

Истински фойерверк: още докато бе дрогиран го преместиха от килията в мръсно подземие с влажни стени и вонящи тънки матраци върху плесенясал под. Десет минути след като дойде в съзнание, силна светлина блесна в помещението и Армстронг рязко отвори вратата.

— Боже, какво сте направили със суперинтендант Куок? Да не сте се побъркали? Как смеете?

— Заповед на Крос, сър. Този...

— Сигурно има грешка! Пет пари не давам за Крос! — Той изхвърли надзирателя и се наведе към приятеля си. — Искаш ли цигара?

— О, Господи! Благодаря... благодаря. — С треперещи пръсти взе цигарата и пое дълбоко дима. — Робърт, какво... по дяволите става?

— Нищо не зная. Току-що разбрах и за това съм тук. Казаха ми, че си взел няколко дни почивка. Крос се е побъркал. Твърди, че си комунистически агент.

— Аз? За Бога... кой ден сме днес?

— Тридесети, петък, — очакваше въпроса и отговори веднага, прибавяйки седем дни.

— Кой спечели петия тур?

— Бътърскот Лес — той се учуди, че Брайън Куок е толкова добре и не беше съвсем сигурен, дали лекото му колебание при лъжата не е разбрано. — Защо?

— Само се чудех... Слушай, Робърт, това е грешка. Трябва да ми помогнеш. Ти не...

Роджър Крос нахълта по предварителен сценарий.

— Слушай, шпионин, искам имена и адреси на всичките ти агенти, веднага. Кой е шефът ти?

Брайън Куок едва се изправи на крака.

— Сър, това е грешка. Няма никакъв шеф и аз не съм шпио...

Крос хвърли в лицето му куп снимки.

— Тогава обясни, как са те фотографирали в Нинг-ток пред аптеката на баща ти с майка ти. Обясни как истинското ти име е Чу-той Уу втория син на Ток-линг Уу и Фанг-линг Уу.

Видяха изумлението върху лицето му.

— Лъжи — смотолели той, — лъжи, аз съм Брайън Куок и съм...

— Ти си лъжец! — кресна Крос. — Имаме свидетели! Имаме доказателства! Идентифициран си от твоята *gan sun*, Ах Там!

Ново ахване, почти превъзходно изиграно.

— Аз... аз нямам *gan sun* Ах Там. Аз...

— Ще изкараш живота си в тази килия, ако не признаеш всичко. Ще те видя след седмица. Ще е добре да си казал всичко или ще наредя да ти сложат вериги! Робърт! Забранява ти се да идваш тук без разрешение! — после припряно излезе от килията.

Армстронг си спомни, как му се доповръща. Беше твърде добре трениран, за да бъде заблуден.

— Господи, Брайън — продължи той играта, ненавиждайки лицемерието си. — Какво те е прихванало, за да го направиш?

— Да направя какво? — попита Брайън предизвикателно. — Не ме лъжи, Робърт... Не може да са минали седем дни. Аз съм невинен.

— А снимките?

— Фалшиви... те са фалшиви, измислени от Крос. — Брайън хвана ръката му, отчаяна светлина блестеше в очите му. — Казах ти, Крос е истински плъх. Той е плъхът, Робърт... той е хомо, опитва се да ме натопи...

На това място по сценария имаше прекъсване, услужливият тъмничар рязко отвори вратата и влезе.

— Съжалявам, сър, но трябва да напуснете.

— Добре, но първо му донеси вода.

— Не е разрешено!

— Дявол да те вземе, донеси вода!

Надзирателят неохотно се подчини. Оставайки за момент сами, Армстронг пъкна под матрака пакета с цигарите.

— Брайън, ще направя каквото мога...

В този момент тъмничарят влезе с очукана чаша.

— Това е всичко, което ще получиш! — ядосано каза той. — Искам чашата обратно.

Брайън изгълта водата с благодарност, а заедно с нея и опиата. Армстронг си тръгна. Надзирателят заключи вратата след него. Светлината угасна и Куок остана сам в тъмнината. След десет минути Армстронг се върна с доктор Дорн и Крос. Брайън бе дълбоко упоен.

— Робърт, добре го направи — тихо каза Крос. — Видя ли лицето му?

— Да, сър.

— Добре. Аз също. Няма грешка, виновен е. Докторе, пристъпваме към събуждане — заспиване през час, следващите двадесет и четири часа...

— Господи — избухна Армстронг, — не мислиш ли...

— През час, докторе, при условие, че може да издържи. Не искам да му се навреди, само да стане по-податлив в следващите двадесет и четири часа. После ти, Робърт пак ще го разпиташ. Ако това не помогне, ще го вкараме в червената стая.

Доктор Дорн се отдръпна и Армстронг си спомни как сърцето му прескочи.

— Не!

— За Бога, той е виновен, Робърт — изръмжа Крос, вече не на шега. — Виновен! Направил е кой знае колко поразии. Ние сме на дулото. Наречданията са от Лондон! Забрави ли за Меткин, нашият велик комисар от „Иванов“? Току-що разбрах, че РАФ е изчезнал. Заредил е в Бомбай, после се е загубил някъде над Индийски океан.

Губернаторът бе страшно ядосан. Той излезе от колата и почука на задния вход на банката, там го чакаше Джонджон.

— Чете ли това? — Губернаторът развя вечерното издание на „Гардиън“. С големи букви бе написано: ЧЛЕНОВЕ НА ПАРЛАМЕНТА ОБВИНЯВАТ КНР. — Проклети непросветени глупаци, какво ще кажеш?

Джонджон също бе ядосан. Той тръгна напред покрай портиера и влезе в обширно предверие.

— Не са ли за обесване и двамата?

На следобедната пресконференция, Грей и Бродхърст обявиха публично, че всичко, което той, Джонджон, Дънрос и другите тайпанове правят, е изключително против интересите на Англия, Хонконг и Китай. Грей подробно изложи собственото си мнение за Китай, че имал за цел да покори света и че трябва да бъде третиран като голяма опасност за световния мир.

— Вече получих неофициален протест.

Джонджон трепна.

— О Боже, да не е от Тип Ток?

— Разбира се. Каза ми го с неговия спокоен, копринен глас: „Сър, когато нашите перове в Пекин прочетат как някои членове на вашия парламент гледат на Централното Кралство, много ще се ядосат“. Мисля, че сега шансът да използваме временно техни пари, е равен на нула.

Нова вълна на гняв мина през Джонджон.

— Този проклет човек намеква, че неговите възгледи са възгледите на комисията, което е абсолютно невярно! Абсурдно е да дразним Китай, при каквито и да е обстоятелства. Без благосклонното отношение на Китай, нашите позиции са абсолютно незащитени.

Тотално! Проклет глупак! И трябваше да положим извънредни усилия, за да се изясним! Къде са другите?

— Суперинтендант Крос и мистър Съндърс използват в момента моя кабинет. Йан е на път за тук. Какво ще кажете за Йан и Грей сър, Грей шурей на Йан? А?

— Удивително. — След като Грей го беше споменал на пресконференцията в отговор на зададен му въпрос, звъняха много често по този повод. — Чудно, че Йан не го е споменавал.

— Или Пенелоуп! Много странно. Мислиш ли... — Джонджон погледна нагоре и спря. Дънрос приближаваше към тях.

— Добър вечер, сър.

— Хелоу, Йан. Отложих срещата за 19.00 часа, за да мога да се видя със Съндърс и Стенли Роузмант. — Губернаторът му подаде вестника. — Видя ли това?

— Да, сър. Вечерните китайски вестници са влудяващи. Чудя се, защо не изгарят всеки брой.

— Ще ги осъдя — каза Джонджон с кисела гримаса. — Какво да правим, Йан?

— Ще се молим! Вече говорих с „Гатри“, либерален всекидневник. Един от водещите репортерите на „Гардиън“ ги интервюира в момента. Обратното им становище ще излезе в утрешните издания. — Дънрос избърса ръцете си. Чувстваше пот и по гърба си. Комбинацията Грей, Тип Ток, Филип Чен, монетата, папките на А. М. Г. го беше изнервила. Какво ще е следващото? Срещата му с Муртаг от „Ройъл Белгиум“, беше, както Кейси предрече — далечна стрелба, но доста добра. На връщане от тази среща, някой му даде следобедните вестници и бомбата, която щеше да избухне от тези недомислени изявления, почти го събори. — Трябва да отхвърлим публично тези изявления и да поработим дяволски, за да попречим законопроектът на Грей да стигне до гласуване. Лейбъристите не трябва да спечелят. — Почувства отново надигащ се гняв. — Бродхърст е същият, ако не и по-лош.

— Йан, говори ли с Тип Ток?

— Не, Брус. Телефонът продължава да дава заето, изпратих му писмо на ръка. — Разказа им какво решиха с Филип Чен. Губернаторът изложи оплакването на Тип Ток. Дънрос се ужаси.

— Кога се обади Тип Ток, сър?

— Малко преди шест.

— Вече е имал бележката ни. — Йан чувстваше ударите на сърцето си. — След този... този гаф, се басирам, че шансове да получим китайски пари нямаме.

— Съгласен съм.

Направи му впечатление, че никой не споменава за роднинството му с Грей.

— Робин Грей е отвратителен глупак — каза той, мислейки, че ще е по-добре сам да повдигне въпроса. — Проклетият ми шурей не би могъл да помогне повече на руснаците, дори да беше член на Политбюро. И Бродхърст. Глупаво!

След кратко мълчание губернаторът вметна:

— Дяволът ни дава роднините, благодарение на боговете сами си избираме приятелите.

— Прав сте. За щастие комисията заминава в неделя. С надбягванията утре и всички други... всички други проблеми, вероятно това ще заглъхне. — Дънрос избърса челото си. — Много е задушно тук?

Губернаторът кимна, след това попита:

— Всичко ли е готово, Джонджон?

— Да, сър. Трезорът...

Роджър Крос и Едуард Съндърс току-що излязоха от асансьора.

— А, Съндърс — каза губернаторът, когато двамата влязоха, — запознай се с мистър Дънрос.

— Приятно ми е, сър. — Беше на средна възраст, среден ръст, неподдаващ се на описание човек. Дрехите му бяха поизмачкани. Лицето му бе слабо и безцветно, наболата брада сивееше. — Извинете ме за неугледния вид, но още не съм бил в хотела.

— Съжалявам — отговори Дънрос. — Това сигурно може да почака до утре. Добър вечер, Роджър.

— Добър вечер, сър. Добър вечер, Йан — поздрави Крос. — Като сме се събрали, по-добре да продължим?

Джонджон понечи да тръгне, но Дънрос се обади.

— Само за момент. Брус, ще ни оставиш ли за малко сами?

— О, разбира се. — Джонджон прикри изненадата си, чудейки се кой е Съндърс, но беше достатъчно умен, за да не попита. Ако искаха, щяха сами да му кажат. Затвори вратата след себе си.

Дънрос погледна губернатора.

— Можете ли да *гарантирате*, сър, че това е Едуард Съндърс, началник на МИ-6?

— Да, мога. — Губернаторът му подаде плик. — Предполагам, искаш го писмено.

— Благодаря, сър. — Дънрос се обърна към Съндърс: — Извинете, но вие сигурно разбирате постъпката ми.

— Разбира се. Добре, значи сега сте спокоен. Да тръгваме ли, тай-пан?

— Коя е Мери Макфий?

Съндърс беше шокиран. Крос и губернаторът погледаха първо към него, после към Йан.

— Имате много високопоставени приятели, мистър Дънрос. Мога ли да попитам кой ви каза?

— Съжалявам. — Дънрос не го изпускате от очи. — Аластър Струан получи информацията от човек в „Бенк ъф Инглант“, който се е срещнал с лице от правителството. Искаха да са сигурни, че лицето, което се представя за Съндърс е истинският.

— Мери Макфий е приятел — каза неохотно Съндърс.

— Не е достатъчно.

— Гадже.

— Това също. Как е истинското ѝ име?

Съндърс се поколеба, лицето му пребледня, той хвана тай-пана за ръка и го поведе към другия край на стаята. Приблужи устни към ухото му и прошепна:

— Анастасия Кекилова, първи секретар на посолството на Чехословакия в Лондон. — Дънрос кимна, доволен, но Съндърс продължи да го държи за ръка с изненадваща сила и продължи: — По-добре забравете това име. Ако от КГБ разберат, ще го измъкнат от вас. Тогава тя е мъртва, вие и аз също.

Дънрос кимна с глава.

— Разбрано.

Съндърс пое дълбоко въздух и се обърна към Крос.

— Хайде да свършваме, Родж. Господа?

Тръгнаха след него. Джонджон чакаше на асансьора. Три етажа по-долу бяха трезорите. Двама обикновено облечени пазачи стояха в малкото преддверие пред тежка желязна врата, единият от ЦИД,

другият от СИ. Двамата поздравиха. Джонджон отключи вратата, дръпна се, за да влязат и заключи след себе си.

— Такова е правилото.

— Някога правен ли ви е обир? — попита Съндърс.

— Не, само японците са разбивали вратата, когато ключовете били загубени.

— Били ли сте тук тогава, сър?

— Не. Имал съм късмет. След завземане на Хонконг, на Коледа 1941 година, двете английски банки „Виктория“ и „Блекс“ стават първият прицел на японците — предприемат ликвидацията им. Всички изпълнителни директори били затворени под стража и заставени да сътрудничат. Били са подложени на изключителен натиск. Принуждавали са ги да печатат незаконно банкноти. Накрая се включва и омразната, всяваща ужас Кампейтай, това е тяхната тайна полиция. Кампейтай ексекутира няколко от нашите момчета и направи живота на останалите невъзможен. Знаете как: без храна, побоища, лишения, затваряне в килии. Някои са умрели от недохранване — точната дума е *глад* — и двете банки — нашата и „Блекс“ изгубват главните си директори. — Джонджон отключи друга желязна решетка. Зад нея имаше рафтове с наредени един до друг сейфове. — Йан?

Дънрос извади своя ключ. Номерът е 16.85.94.

Джонджон имаше за втората ключалка. Чувстваше се притеснен. Двамата едновременно поставиха ключовете и завъртяха. Секретите щракнаха. Всички очи бяха вперени в сейфа. Джонджон извади своя ключ.

— Аз... аз ще изчакам при вратата — беше радостен, че всичко свърши и си тръгна.

Дънрос се поколеба.

— Тук има и други неща, лични документи. Имате ли нещо против?

Крос не мръдна от място.

— Съжалявам, но или аз или мистър Съндърс трябва да сме сигурни, че сме получили всички папки.

Йан забеляза, че и двамата са изпотени. Неговият гръб също беше мокър.

— Господа, имате ли нещо против, вие да наблюдавате?

— Не, нищо.

Неохотно, двамата мъже се дръпнаха. Йан изчака да се отдалечат достатъчно и тогава отвори сейфа. Беше огромен. Очите на сър Джефри се разшириха. Нямаше нищо, с изключение на подвързаните в синьо папки. Той ги взе без коментар. Бяха осем на брой. Бутна вратата и секретите щракнаха.

Крос се приближи и протегна ръце.

— Мога ли да ги нося вместо теб?

— Не.

Крос спря, сепнат.

— Но, Ваше Пре...

— Министърът определи процедура, одобрена от нашите американски приятели, с която аз се съгласих — каза сър Джефри. — Отиваме в моя офис. Всички ще присъстваме на ксерокопирането. Само две копия. Едно за мистър Съндърс, другото за Роузмънт. Йан, получих инструкция директно от министъра да предам копие на мистър Роузмънт.

Дънрос вдигна рамене, надявайки се, че изглежда безразличен.

— Ако така иска министърът, нямам нищо против. Когато приключите, моля изгорете оригиналите. — Видя, че го гледат, но и той наблюдаваше Крос. Забеляза удовлетворението му. — Ако папките са толкова секретни, тогава по-добре да не съществуват — освен в подходящи ръце, МИ-6 и ЦРУ. Наистина аз не трябва да имам копие. Повечето неща при горкия стар А. М. Г. бяха твърде пресилени и сега, когато не е жив, трябва да призная, че не намирам папките за изключителни. Моля, изгорете ги, Ваше Превъзходителство.

— Много добре. — Губернаторът обърна бледосините си очи към Роджър. — Е, Роджър?

— Да тръгваме.

Дънрос добави:

— Имам някои общи книжа, които искам да проверя, докато сме тук. Няма защо да ме чакате.

— Добре, благодаря, Йан — каза сър Джефри и тръгна с другите.

Когато остана съвсем сам Дънрос отиде при друга редица сейфове. Извади ключодържателя и избра два ключа, мислейки си, че Джонджон би получил удар, ако знае, че Дънрос имаше дубликат на оригинала. Ключалката се отвори безшумно. Този сейф беше един от дузините, които „Ноубъл хаус“ притежаваше под чужди имена. Вътре

имаше пакет от 100-доларови банкноти, стари документи и книга. Отгоре — зареден автоматичен пистолет. Както винаги беше неспокоен, мразеше пистолети, мразеше Хег Струан и в същото време се възхищаваше от нея. В нейната „Инструкция за тай-пан“, написана точно преди смъртта ѝ в 1917 година. Беше формулирала правила и едно от тях гласеше, че тай-панът винаги трябва да има на разположение съществено количество скрити пари и най-малко четири заредени пистолета. Тя беше написала:

Аз ненавиждам пистолетите, но знам, че са нужни. През 1916 година, когато бях немощна и болна, моят внук Кейли Горман, мислейки, че съм на смъртно легло, ме принуди да стана, да отида до сейфа в Грейт хаус, да взема печата на „Ноубъл хаус“ и да му предам абсолютната власт, като тай-пан. Вместо печата взех пистолета, който беше скрит там и стрелях. Той живя два дни и умря. Страхувам се от Бога и мразя убийствата, но Кейли беше побесняло куче и е дълг на тай-пана да защитава приемствеността. Не съжалявам за смъртта му, ни най-малко. Ти, който четеш това, бъди внимателен: роднина или познат се стремят към власт по същия начин, както и другите. Не се страхувай да използваш **всякакъв** метод, за да защитиш приемствеността.

Спомни си как му настръхнаха косите, когато за първи път чете инструкциите ѝ, нощта, когато стана тай-пан. Винаги беше смятал, че братовчедът Кейли — най-големият син на най-малката дъщеря на Хег, Роуз, е умрял от холера при една от големите епидемии, които върлуваха в Азия.

Имаше и други чудовищни неща, за които беше написала там:

През 1894 година, най-ужасната от всички, беше ми донесена втората от монетите на Джин-куа. Чумната епидемия в Хонконг беше в разгара си. Нашите езични китайци, умираха с десетки хиляди. Епидемията

покосяваше богати и бедни — братовчедът Хенъх и трите му деца, две от децата на Чен-Чен и пет внука. В една легенда се разказваше, че чумната епидемия е родена от вятъра. Други смятаха, че е Божие проклятие. След това стана чудо! Японските лекари — изследователи, Витасато и Айама бяха извикани в Хонконг. Те доказаха, че заразата се пренася от бълхи и плъхове и хигиената и унищожаването на плъховете ще прекратят завинаги епидемията. Ужасният хълм на Тай-пинг Шан, притежание на Гордън — Гордън Чен, син на любимия ми тай-пан — където живееха повечето от нашите езичници беше вонящ и гноящ, развъдник на плъхове, котел за всички епидемии. Колкото и властите да настояваха, заплашваха, заповядваха, суеверните обитатели, които живееха там не вярваха и не искаха да си помръднат пръста за подобряване на хигиената, независимо че продължаваха да умират хора. Гордън, вече беззъб старец, само си скубеше косите за изгубените наеми и пазеше силите си за четирите млади жени в домакинството.

В края на лятото, когато изглеждаше, че колонията отново ще бъде обречена и смъртността ежедневно нарастваше, аз наредих да запалят целия ужасен, зловонен склон. Това, че някои обитатели умряха, лежи на моята съвест, но без пречистващия огън колонията бе обречена и още стотици хиляди щяха да загинат. Предизвиках пожара, но така удържах на честната дума към Хонконг, удържах на честната дума към втората от монетите.

На двадесети април човек на име Чианг Уу-тах подари монетата на моя скъп млад братовчед, Дърк Дънрос, трети тай-пан, който ми я донесе, без да подозира тайната. Изпратих да извикат Чианг, който говореше английски. Услугата, която се искаше беше, „Ноубъл хаус“ да даде незабавно убежище и помощ на млад, образован на запад китайски революционер на име Сан Йат-сен. Трябваше да му помогнем с пари, да го подпомагаме докато е жив с всички сили в борбата му за свалянето в Китай на чуждата династия Манчу. Подпомагането на

каквато и да било революция срещу управляващата Китай династия, с която имахме добри отношения и от която зависеше повечето от нашата търговия и доходи беше против моите принципи и против интересите на „Ноубъл хаус“. Казах "не". Но Чианг Уу-тах каза: „Това е услуга искана от «Ноубъл хаус».“

И така беше направено.

С голям риск осигурявах средства и протекции. Моят скъп Дърк Дънрос измъкна доктор Сан от Кантон и от тук на параход за Америка. Исках Сан да придружи младия Дърк до Англия — той заминаваше с нашия кораб. Исках да му предам титлата тай-пан, той каза: „Не, не докато не се върна“. Но никога не се върна. Корабът потъна някъде в Индийския океан. О, колко тежка загуба за мен, за нас!

Но, смъртта е част от живота и ние живите имаме задължения, които трябва да изпълним. Още не зная на кого да предам наследството. Трябваше да е Дърк Дънрос, който беше кръстен на дядо си. Неговите синове са още твърде млади, не подхожда никой и от Купър, или от де Вил, никой от Макструан още не е готов. Може би Аластър Струан, но там има слабост, идваща от Роб Струан.

Не се срамувам да призная, бъдещ тай-пан, че съм уморена до смърт. Но още не съм готова да умра спокойно. Моля се Господ да ми даде сили още няколко години. Няма никой от моите наследници, нито от наследниците на моя любим Дърк, достоен за неговия плащ. И сега да се преживее тази Световна война, да се преустрои „Ноубъл хаус“, нашите търговски кораби да се подновят — досега немските бомби потопиха тридесет от тях, почти целия ни флот. И обещанието за втората монета да бъде изпълнено докрай. Този доктор Сан Йат-сен трябва и ще бъде подпомаган докато не умре и така ще запазим нашия престиж в Азия...

„И ние го направихме — мислеше Дънрос. — «Ноубъл хаус» го подкрепяше във всичките му неприятности, дори когато се опита да се

присъедини към Съветска Русия, до смъртта му в 1927 година и Чанг Кай-шек, обученият в Съветска Русия лейтенант, продължи делото му и поведе Китай към бъдещето. Докато старият му съюзник, но вечен враг, Мао, взе бъдещето от ръцете му и се качи на трона в Пекин с кървави ръце, пръв в следващата династия.“

Дънрос извади кърпа и изтри челото си.

Въздухът в подземиято беше сух и прашен и той се закашля. Ръцете му бяха влажни и още чувстваше тръпки по гърба си. На дъното на дълбокия метален сейф намери своя печат, който щеше да му трябва през уикенда в случай, че сделката с „Ройъл Белгиум фърст сентръл“ се сключи.

„Наистина дължа на Кейси повече от една услуга, ако сделката стане“.

Много внимателно повдигна крайчето на фалшивото дъно. В двусантиметровото пространство на сейфа бяха оригиналните осем подвързани в синьо папки. Истинските папки на А. М. Г. Онези, които преди малко предаде на Съндърс бяха в запечатания пакет, който Кърк и жена му донесоха заедно с писмото:

Тай-пан, много се страхувам, че сме предадени и информацията може да отиде в чужди ръце. Приложените папки са много подобни на предишните. В тях са изпуснати най-важните имена и факти. Можеш да ги предадеш, ако те принудят, но само тогава. Що се отнася до оригиналните, трябва да ги унищожиш, след като се срещнеш с Рико. Някои страници съдържат кодирана информация. Рико ще ти даде ключа. Моля, извини ме за цялата тази диверсионна тактика, но шпионажът не е детска игра и е свързан с убийства сега и в бъдеще. Нашата прекрасна Англия е нападната от предатели. Свободата е под заплаха, както никога досега. Моля те, опитай се да надминеш своя знаменит предшественик. Той се бори за свобода да търгува и да живее. Съжалявам, но не мисля, че е умрял при буря. Никога няма да узнаем истината, струва ми се, че е бил убит, така както ще бъда и аз. Не се тревожи, мой млади приятелю — постигнах много в

живота. Забих много гвоздеи в ковчега на врага, повече отколкото ми се полагаше — направи същото.

„Горкият“ — тъжно помисли Дънрос.

Вчера тайно постави фалшивите папки в сейфа и премести истинските в другия. Искаше му се тогава да унищожи оригиналните, но бе невъзможно да го направи безопасно и при всички случаи трябваше да чака срещата с японката.

Изведнъж почувства, че е наблюдаван. Ръцете му хванаха пистолета, той погледна през рамо. Нещо, като че се обърна в стомаха му. Крос го наблюдаваше. Джонджон също. Бяха при входа на подземиеето.

След доста време Крос каза:

— Искях да благодаря за сътрудничество, Йан. Мистър Съндърс и аз сме ти много задължени.

Дънрос въздъхна облекчено.

— Моля. Радвам се, че помогнах. — Опитваше се гласът му да звучи нормално. Пусна пистолета. Фалшивото дъно леко падна на мястото си. Забеляза, че Крос е озадачен, но не обърна внимание. От мястото, където стоеше, не би могъл да види истинските папки. Благослови своя Бог закрилник, който го предпази да не извади някоя от папките и да я прелисти. Нехайно бутна вратата на сейфа, секретът щракна и той започна да диша отново.

— Доста е задушно тук, нали?

— Да. Отново благодаря, Йан. — Крос излезе.

— Как отвори този сейф? — студено запита Джонджон.

— С ключ.

— Два ключа, Йан. Това е против установения ред. — Джонджон протегна ръка. — Може ли да ми предадеш ключа?

— Съжалявам, *Стари приятелю* — отговори спокойно Дънрос.

Джонджон се поколеба.

— Винаги сме подозирали, че имаш копие от оригинала. Пол е прав за едно — имаш прекалено много власт, смяташ, че банката е твоя собственост, нашите фондове твои и колонията също.

— Ние много дълго си сътрудничихме с двама ви, с изключение на последните няколко години, когато Пол приложи някои мерки, а аз

имах проблеми. Но по-лошото е, че е старомоден и гласувах против него само поради тази причина. Ти не, ти си съвременен. Ще бъдеш по-справедлив, по-перспективен, по-малко емоционален и по-честен.

Джонджон поклати глава.

— Съмнявам се. Ако някога стана тай-пан на банката ще направя така, че тя изцяло да е на акционерите и да се контролира от директорите, избрани от тях.

— Тя и сега е така контролирана. Ние притежаваме само 21 процента.

— Притежавахте 21 процента. Тези акции са гаранция за оборотните фондове, които ти не можеш и вероятно никога не ще успееш да изплатиш. Освен това, 21 процента не е контрол, слава Богу.

— Много е близко.

— Това, което искам да кажа — хладно каза Джонджон, — е, че е опасно за банката, много опасно.

— Не мисля.

— Аз, да. Искам обратно моите 11 процента.

— Няма да има разпродажба, *Стари приятелю*.

— Когато аз съм тай-пан, *Стари приятелю*, ще си ги взема на всяка цена.

— Ще видим.

— Ще направя много промени. Всички тези секрети, например. Няма да има ключове на банката, само лично притежавани ключове.

— Ще видим — усмихна се Дънрос.

На пристанище Каулуун Сайд, Бартлет пръв скочи от кея в яхтата и помогна на Орланда да се качи. Тя моментално свали високите токчета, за да не издраска чудесната палуба.

— Добре дошъл на борда на „*Сий уич*“, мистър Бартлет. Добър вечер, Орланда — каза Горнт с усмивка. Беше на щурвала и даде знак на моряка, който освободи яхтата от пристана. — Радвам се, че прие поканата ми за вечеря, мистър Бартлет.

— Не знаех, бях вечерял вече, когато Орланда ми каза преди половин час... хей, това е страхотна яхта!

Горнт включи двигателя на заден ход.

— Преди час и аз не знаех. Предположих, че никога не си виждал пристанището нощем и реших, че ще е приятно. Има две неща, за които искам лично да разговарям с теб и помолих Орланда да те покани.

— Надявам се, не е било проблем да дойдете на Каулуун Сайд.

— Не, Линк. Често посрещам гости тук. — Горнт се усмихна, мислейки за Орланда и всички други гости, които бе посрещал. Той умело излезе в открито море и пое курс на запад.

Яхтата беше седемдесет фута дълга, стегната, елегантна, блестяща и се управляваше като моторница. Те застанаха на мостика. Горнт носеше обикновени моряшки дрехи, светла куртка и смешна островърха спортна шапка с емблемата на яхтклуба. Дрехите и ниско подстриганата, прошарена брада му стояха много добре. Леко се полюляваше, следвайки движението на яхтата, чувстваше се у дома си.

Бартлет също беше с обикновена спортна фланелка и маратонки. Орланда стоеше до него и той усещаше присъствието ѝ, независимо, че не се докосваха. Тя беше с тъмен вечерен костюм и шал, за да я пази от вятъра. Стоеше, пазейки равновесие. Вятърът развяваше косите ѝ, беше съвсем малка до него без токетата.

Той погледна назад към пристанището с фериботи, малки лодки, океански параходи и огромния самолетоносач, залян от светлина със смело веещо се знаме. Чу се звук от излитащ самолет.

Бартлет не виждаше аерогарата и самолета си, но знаеше, къде е паркиран. Този следобед го посети с полицейско разрешение, за да провери и вземе някои книжа и провизии.

Орланда се докосваше от време на време до него и той я поглеждаше. Тя отвърщаше на усмивката му.

— Страхотно, нали?

Тя кимна, щастлива. Нямахше защо да отговаря. И двамата знаеха.

— Наистина е — каза Горнт, мислейки, че Бартлет говори на него. — Прекрасно е да си в морето вечер, водач на собствен кораб. Ще плуваме на запад, после около Хонконг три — четвърти час. — Той кимна на капитана, който стоеше наблизо, мълчалив нисък шанхаец с бели, колосани панталони.

— *Shey-shey*, благодаря — отвърна капитанът и пое руля. Горнт посочи към столовете в задната част на палубата.

— Заповядайте, моля. Изглеждаш чудесно, Орланда.

— Благодаря.

— Не ти ли е студено?

— О не, Куилън, благодаря.

Стюард с ливрея се качи, носейки табла с топли и студени сандвичи. В кофичка с лед до масата имаше отворена бутилка вино, четири чаши, две кутии американска бира и няколко безалкохолни напитки.

— Какво ще пиеш? — попита Горнт. — Виното е „Фраскати“, но чух, че предпочиташ студена бира?

— За начало „Фраскати“ — бира по-късно, ако може?

— Орланда?

— Вино, Куилън — знаеше, че той много добре помни предпочитанието ѝ към това вино.

„Трябва да съм много умна тази вечер — помисли тя, — много силна, много умна и много хитра.“ Веднага се съгласи с предложението на Горнт, защото също обичаше морето вечер, а ресторантът беше любимият ѝ, въпреки, че би предпочела да е сама с Бартлет.

„Но това беше ясна заповед... Не. Не беше заповед, беше молба. Куилън е на моя страна. В този случай аз и той имаме еднаква цел: Линк. О, колко ми е хубаво с Линк.“

Когато го погледна видя, че той наблюдава Горнт. Сърцето ѝ се разтуптя. Тези мъже са като матадори тази вечер. „Зная, че Куилън още ме желае, независимо какво говори.“ Тя му се усмихна и повтори.

— За мен вино, моля.

Палубата беше осветена комфортно и интимно. Стюардът им наля.

— Това е много хубаво вино, деликатно, сухо и примамливо. — Бартлет отвори пликчето, което носеше със себе си. — Има стар американски обичай, да занесеш подарък, когато за първи път отиваш в някой дом — мисля, че това също е дом. — Той постави бутилката на масата.

— Колко любезно... — Горнт спря. Внимателно взе бутилката и я погледна, после се изправи и я разгледа на светлината. Върна се и седна. — Това не е подарък Бартлет, това е магия в бутилка. Мислех, че очите ме лъжат. — Беше „Шато Марго“, едно от чудесните марки бордо. — Никога не съм пил от '49. Много благодаря.

— Орланда ми каза, че предпочиташ червено вино, но предположих, че може би ще има риба. — Той небрежно постави втора бутилка до първата.

Горнт се втрени отново. Беше „Шато О’Брион“.

— В хубави години червеното „Шато О’Брион“ може да се сравни с всички „Медокс“, освен бялото — сухо, деликатно и малко познато, защото е твърде рядко — смята се за едно от най-висококачествените бели вина. Годината на производство е ’55.

Горнт въздъхна.

— Щом знаеш толкова много за вината, Линк, защо пиеш бира?

— Обичам да пия бира с паста, мистър Куилън — и бира преди обед. На обяд пия вино. — Бартлет се усмихна. — Ела във вторник, ще ядем паста с бира, после „Фраскати“ или „Вердичио“ или „Умбриан Касале“ с... с какво?

— *Piccata*?

— Чудесно — каза Бартлет, без да му се иска никаква *piccata*, освен Орландината. — Това ми е любимото. — Разговаряше с Горнт и не поглеждаше към Орланда, но знаеше, че тя се сеца какво има предвид. — Радвам се, че я опитам.

— Как прекара нощта? — го попита тя тази сутрин, когато му се обади в малкия хотел на „Санинг роуд“. — Надявам се да е било хубаво, скъпи.

— Момичето беше хубаво, но нямаше чувство, само похотлива страст, удоволствието, от сливането беше минимално — отговори й той.

— О, тогава грешката е моя. Лошо сме избрали. Тази вечер ще вечеряме заедно и ще опитаме на друго място.

Неволно се усмихна и погледна към нея. Нощният ветрец я правеше по-красива. Забеляза, че Горнт ги наблюдава.

— Ще ядем ли риба тази вечер?

— О, да. Орланда, каза ли на Бартлет за Пок Лиу Чау?

— Не, Куилън, само, че сме поканени на разходка в морето.

— Добре. Няма да е банкет, но морската храна там е превъзходна, Линк. Вие... Линк, с твое разрешение, да не отваряме бутилката тази вечер. Китайската храна не е за такива превъзходни вина, няма да се допълват. Ще ги запазя за вечерята във вторник?

— Разбира се.

Настъпи малка пауза. Почувствала, че Горнт иска да останат насаме с Бартлет, Орланда незабавно се изправи.

— Извинете ме за малко, искам да се пооправя.

— Използвай предните каюти, по коридора горе, Орланда — каза Горнт, наблюдавайки я.

— Благодаря — отвърна тя и тръгна, доволна от една страна, но от друга, наранена. Предните каюти бяха за гости. Щеше да слезе долу към главната, в тоалетната на господарския апартамент — апартаментът, който някога беше техен. Няма значение. Миналото си е минало и сега има Линк.

Бартлет отпиваше от виното и се питаше, защо Орланда се колебае. След това се концентрира върху разговора.

— Колко души могат да преспят тук?

— Комфортно десет. Има постоянен екипаж от четири души — капитан, моряк, готвач и стюард. По-късно ще те заведе да разгледаш, ако искаш. — Горнт запали цигара. — Не пушиш ли?

— Не, не благодаря.

— Можем да обикаляме цяла седмица, без да зареждаме. Ако се налага. Ще приключим ли сделката във вторник?

— Още не е минал денят на Дънрос.

— Промени ли си намерението? За „Струан“?

— Понеделник ще реши битката. Понеделник 3.00 следобед. Когато борсата затвори, ти или ще имаш Йан, или ново отлагане.

— Този път няма отлагане. Той е разорен.

— По дяволите, така изглежда.

— Все пак, отиваш ли в Тайпей с него.

— Все още е в плана.

Горнт смукна дълбоко от цигарата. Изправи се и застана до капитана, но той също беше видял отпред малката неосветена лодка и я заобиколи.

— Пълен напред — нареди Горнт и се върна на масата. Напълни чашите, избра един препечен сандвич и погледна американеца.

— Линк, мога ли да съм *откровен*!

— Разбира се.

— Орланда.

Бартлет присви очи.

— Какво за Орланда?

— Както може би знаеш, бяхме много добри приятели, някога. Много добри. Хонконг е доста клюкарско място и ще чуеш всякакви слухове. Ние още сме приятели, независимо, че не сме били заедно вече три години. — Горнт погледна към него изпод рошавите си посивели вежди. — Казвам това, защото не бих искал да я видя наранена. — Очите му блеснаха заедно с усмивката. — Тя е такъв чудесен човек и компаньон, какъвто не можеш да си представиш.

— Съгласен съм.

— Съжалявам, не исках да внушавам каквото и да било, само да споделя три неща, като мъж с мъж. Това беше първото. Второто, че не съм срещал по-дискретна жена от нея досега. Третото, че тя няма нищо общо с бизнеса. Аз не я използвам, тя не е цената, нито стръвта.

Бартлет остави тишината да тегне известно време, после се обади.

— Разбира се.

— Не ми ли вярваш?

Линк се засмя. Беше хубав смях.

— По дяволите, Куилън, това е Хонконг! За мен тук всичко е толкова неясно. Не зная дали Пок Лиу Чау е име на ресторант, част от Хонконг или е в комунистически Китай. — Той отпиваше с удоволствие от виното. — Колкото до Орланда, тя е великолепа и няма защо да се тревожиш. Разбрах за какво говориш.

— Дано не съм ти досадил с всичко това.

Бартлет поклати глава.

— Радвам се, че говорихме. — Той се поколеба, след това реши да отговори със същата откровеност. — Тя ми каза за детето.

— Да.

— Защо се намръщи?

— Само съм изненадан, че го е направила. Орланда сигурно много те харесва.

Бартлет почувства силата на очите му, усети ревността му.

— Надявам се да е така. Тя каза, че си много добър с нея, след раздялата. И с родителите ѝ също.

— Те са добри хора. Трудно е в Азия да отгледаш пет деца, да ги отгледаш добре, искам да кажа. Нашата политика винаги е била да помагаме на семействата, където можем. За пръв път видях Орланда, когато беше на десет години, на конни състезания в Шанхай. В онези

дни при такова събитие, всички се обличаха в най-хубавите си дрехи и се разхождаха около хиподрума. Това беше първото ѝ официално излизане. Баща ѝ беше менажер на корабната ни дивизия — добър човек, Едуардо Рамос, съпругата му е чиста шанхайка. Но Орланда... — Горнт въздъхна. — Орланда беше най-хубавото момиче, което някога бях виждал. Беше в бяла рокля... не си спомням да съм я виждал след това докато не завърши училище. Тогава беше почти на осемнадесет години, влюбих се до полуда. — Горнт вдигна очите си към него. — Не мога да ти опиша, колко щастлив бях с нея през всичките тези години. — Погледът му се промени. — Каза ли ти, че пребих човека, който я прелъсти.

— Да.

— Така. Тогава знаеш всичко. Само исках да изложа трите си становища.

Бартлет неусетно почувства топлина към другия мъж.

— Много съм ти признателен. — Той се наведе напред и взе чашата с виното. — Защо не направим така. Ела във вторник и всички дългове и приятелства се зачеркват и започваме на чисто. *Всички.*

— Междувременно на чия страна си? — попита Горнт усмихнат.

— За удар, с теб сто процента! — веднага отговори Бартлет. — За оставането на „Пар-Кон“ в Азия... аз съм по средата. Ще почакам победителя. Клоня към теб, надявам се да си ти, но ще чакам.

— Двете положения не са ли еднакви?

— Не. Аз отдавна определих основните правила за удара. Казах, че операцията е еднократна и ходът е мат. — Бартлет се усмихна. — Разбира се, Куилън, за удара съм с теб сто процента — не ти ли дадох двата милиона без печат, без документ, само едно стискане на ръцете?

След малка пауза, Горнт каза:

— В Хонконг, понякога това е по-ценно. Нямам точните цифри, но на книга сме някъде между 24 и 30 ХК милиона напред.

Бартлет вдигна чаша.

— Алилуя! Но, междувременно, какво ще кажеш за ръководенето на банката? Как ще ни се отрази?

Горнт се намръщи.

— Не мисля, че ще се отрази. Нашият пазар е много непостоянен, но „Блекс“ и „Виктория“ са солидни, непоклатими. Правителството трябва да ги подкрепи. Говори се, че губернаторът ще

обяви понеделник за официален празник, банките ще останат затворени, докато се налага — докато се осигури наличност, за да се върне доверието на вложителите. Междувременно, ще изгорят много и много ще бъдат изправени до стената, но това не трябва да засяга плановете ни.

— Кога започваш да купуваш обратно?

— Зависи от това, кога ще направиш дъмпинг на „Струан“.

— Какво ще кажеш, понеделник по обяд? Това ти осигурява достатъчно време преди затварянето — на теб и твоите доверени кандидати за купуване, след като изтече информацията и акциите паднат още малко.

— Превъзходно. Китайците много вярват на слухове, така че пазарът лесно може да отиде от бум на дъното и обратното. По обяд е о'кей. Това в Тайпей ли ще го направиш?

— Да.

— Ще искам да го потвърдиш с телекс.

— Кейси ще го направи.

— Тя знае ли?

— Да. Сега знае. Колко процента са ти необходими, за да установиш контрол?

— Сигурно имаш тази информация?

— Това е липсващата част.

— Когато изкупим, ще имаме достатъчно, за да си осигурим незабавно три места в директорския съвет и тогава Йан е свършен. Щом влезем в директорския съвет, „Струан“ става под наш контрол и много скоро след това го сливам с „Ротуел-Горнт“.

— И ставаш тай-пан на „Ноубъл хаус“.

— Да — очите му светнаха. Той напълни чашите. — Наздраве!

— Наздраве!

Пиха, доволни от сделката. Но дълбоко в сърцата си никой не вярваше на другия. И двамата бяха много доволни, че имат резервни варианти, ако се наложи.

Тримата мъже излязоха намръщени от губернаторската резиденция и се качиха в колата на Крос. Той веднага потегли. Съндърс беше седнал отпред, Роузмънт на задната седалка и двамата

стискаха здраво още непрочетените папки на А. М. Г. Нощта беше тъмна, небето облачно и трафикът по-натоварен от обикновено.

Роузмънт се обади от задната седалка:

— Мислите ли, че губернаторът ще прочете оригиналите, преди да ги унищожи?

— Аз бих — Съндърс отговори, без да се обръща назад.

— Сър Джефри е твърде умен, за да го направи — каза Крос. — Той няма да нареже оригиналите, докато твоето копие не е в безопасност в ръцете на министъра, в случай, че ти не пристигнеш. Дори и тогава не би го направил, твърде е хитър, за да прочете неща, които биха могли да поставят в неудобно положение пълномощния министър на кралицата, а оттам и нейното правителство.

Последва нова тишина.

Неспособен да се въздържа повече Роузмънт студено отбеляза:

— Ами Меткин? А? Къде е станало падането, Родж?

— Бомбай. Там трябва да е станал саботаждът, ако е било саботажд.

— За Бога, Родж, трябва да е било саботажд. Разбира се някой е спечелил. Къде е станал провалът? Пак твоята проклетата къртица? — той почака, но никой не му отговори. — Какво ще кажеш за „Иванов“, Родж? Ще го задържите ли? Няма ли да го претърсите?

— Губернаторът се консултира с Лондон и там смятат, че е неразумно да се създава прецедент.

— Какво по дяволите знаят тези там — Роузмънт се ядоса. — Залагам петдесет срещу нищо, че ще намерим в сегашните им кодови книги, поглед върху най-добрата им надзорна екипировка и пет-шест експерта на КГБ. Не съм ли прав?

— Разбира се, че сте прав мистър Роузмънт — каза тихо Съндърс. — Но не можем да го направим, не без необходимото потвърждение.

— Разрешете ми аз и момчетата да...

— Категорично не! — Съндърс раздражено извади цигарите си. Пакетът беше празен. Крос му предложи своите.

— Така значи, пускате ги да се измъкнат?

— Утре ще поканя капитана, капитан Суслов и ще му искам обяснение — каза Съндърс.

— Бих искал да присъствам на това.

— Ще помисля.

— Ще получите официално потвърждение преди 9.00 часа.

Съндърс избухна:

— Съжалявам, мистър Роузмънт, но ако пожелае мога да не се съобразявам с каквито и да било директиви на вашите началници, докато съм тук.

— Съюзници сме, за Бога!

Тогава Крос рязко се намеси:

— Защо, без да предупредите нахълтахте неканени на „Синклер тауърс“ 32?

Роузмънт въздъхна и обясни.

Съндърс многозначително погледна Крос, после обратно Роузмънт.

— Кой ви каза, че е неприятелска квартира, мистър Роузмънт?

— Имаме широка мрежа от информатори тук. Беше част от информацията, която получихме. Не мога да ви кажа кой, но ще ви дам копие от отпечатъците по чашата, ако ги искате.

— Би било много полезно. Благодаря — прие Съндърс.

— Това още не оправдава идиотското ви, незаконно нахлуване — каза хладно Крос.

— Казах, съжалявам? — Роузмънт пламна и издаде напред брадичка. — Всички правим грешки. Като Филби, Бърджис и Маклийн! Лондон, дявол да го вземе, е толкова умен, така ли? Имаме страхотна информация, четвъртото момче е ваше — големец, и то на висока длъжност и ви се присмива отгоре.

Крос и Съндърс разтревожено и се спогледаха.

— Кой? — попита Съндърс.

— Ако знаех, щеше да е размазан. Филби се измъкна с толкова много наши неща, струваше ни милиони да прегрупираме.

— Съжалявам за Филби. Да, всички се чувстваме виновни за него.

— Всички правим грешки, виновен става неуспелият, така ли е? Ако бях хванал един-двама чужди агенти миналата вечер, щяхте да викате ура. Ето, аз се провалих. Казах, съжалявам? Следващия път ще питам?

— Няма да е така, но ще ни спестиш много ядове, ако го направиш — отбеляза Крос.

— Какво сте чули за четвъртия човек? — попита Съндърс с преbledняло лице. Прорасналата му брада го правеше по-мръсен, отколкото всъщност беше.

— Миналия месец разбихме друго комунистическо гнездо в САЩ. Като хлебарки са. Групата беше от четири човека, двама в Ню Йорк, двама във Вашингтон. Мъжът от Ню Йорк — Иван Егоров, служител в секретариата на Организацията на обединените нации — додаде горчиво Роузмънт. — Господи, защо не се събудят нашите, ООН е осеяна с агенти, най-доброто съветско оръжие, след открадване на проклетата атомна бомба! Хванахме Иван Егоров и жена му Александра да предават техническа секретна информация — за компютри. Тези от Вашингтон са взели американски имена на действителни личности, които вече са умрели: на свещеник и жена от Кънектикът. Четиримата имаха за свързка един тип, аташе от Съветското посолство, който им беше ръководител. Притиснахме го. Преди да го изгоним от страната, го изплашихме и той разкри друга група, един от тази група издаде, че Филби не е бил шефът, че има четвърти човек. Само че групата на Филби е от четирма. Четвъртият е човекът, който е вербувал другите, ръководителят на групата и главната връзка с Русия. Приказките бяха, че е там горе.

— Какво значи на висок пост? Политически? Дипломатически? Или от аристокрацията?

Роузмънт само вдигна рамене.

— Каза само, че е от върховете.

Съндърс го погледна втренчено, после се затвори в себе си. Крос зави по „Синклер роуд“ и остави Съндърс, тогава продължи към консулството, което беше близко до губернаторската резиденция. Роузмънт взе копие от отпечатъците и след това поведе Крос към своя офис. Офисът му беше голям и добре зареден с напитки.

— Скоч?

— Водка — Крос гледаше към папките на А. М. Г., които Роузмънт небрежно бе оставил на бюрото си.

— Наздраве. — Те докоснаха чашите си. Роузмънт отпи голяма глътка. — Какво ти е в главата, Родж? Цял ден си като котка на горещ ламаринен покрив.

Крос посочи към папките.

— Те са в главата ми. Искам тази къртица. Искам „Севрин“ размазан.

Роузмънт се намръщи.

— О'кей — каза той след малка пауза, — дай да видим какво има тук.

Взе първата, качи крака си на бюрото и започна да чете. Отне му не повече от две минути и я подаде на Крос, който я прегледа също толкова бързо. Минаха през всички една по една. Крос затвори последната страница на последната папка и я подаде обратно. Запали цигара.

— Твърде много, за да се коментира сега — промърмори Роузмънт отнесено.

Нещо го смути в гласа на американеца и се запита дали са го проверявали.

— Едно нещо се натрапва — каза той, наблюдавайки Роузмънт. — Не са толкова качествени, колкото другите, дето ние заловихме.

Роузмънт кимна.

— И аз го забелязах, Родж. Как си го обясняваш?

— Тези изглеждат безинтересни. Някои въпроси нямат отговор. „Севрин“ се заобикаля, къртицата също. — Крос поигра с чашата си и тогава допи водката. — Разочарован съм.

Роузмънт наруши тишината.

— Така, или тези, които ние прибрахме са истински и различни, написани различно, или тези са фалшиви, или пък фалшифицирани?

— Да.

Роузмънт изпусна въздуха от гърдите си.

— Кое то води обратно към Йан Дънрос. Ако тези са фалшивите, в него са истинските.

— Съществуващи в действителност, или в главата му.

— Какво искаш да кажеш?

— Предполага се, че има феноменална памет. Можел е да унищожи истинските и да приготви тези, но още да помни другите.

— А, така ще може да бъде разпитан ако... ако ни е излъгал.

Крос запали нова цигара.

— Да. Ако тези, от които зависи решат, че е необходимо. — Той погледна нагоре към Роузмънт. — Разбира се всеки такъв разпит би бил твърде опасен и трябва да имаме нареждане.

Измореното лице на Роузмънт стана още по-мрачно.

— Трябва ли да взема топката и да бягам?

— Не. Първо трябва да сме сигурни. Това сравнително лесно ще установим. — Крос погледна към напитките. — Може ли?

— Разбира се. Аз ще пийна още едно уиски.

Крос му подаде чашата.

— Ще направя сделка с теб, ако наистина сътрудничиш — абсолютно нищо не правиш, без да ме уведомиш предварително, никакви тайни, никакви избързания.

— В замяна на какво?

Крос се усмихна неуловимо и извади няколко снимки.

— Как би ти харесало да си в състояние да влияеш, може би да контролираш определени президентски претенденти — дори вече избран президент?

— Не мога да те разбера.

Крос му подаде писмата на Томас К. К. Лим, които Армстронг и неговите хора прибраха преди два дни при претърсването на Бактуут Ло.

— Изглежда, че някои много богати, с много силни връзки американски фамилии са във връзка с определени генерали и ще строят няколко големи, но излишни летища във Виетнам, заради лична печалба. Тук е документирано как, кога и кой. — Крос му разказа къде и как документите са били намерени и добави: — Не е ли тук сенаторът Уилф Тилмън, президентският кандидат? Предполагам ще те направи шеф на ЦРУ за тези хубости — ако решиш да му ги дадеш. Тези двете са даже по-сочни — Крос ги постави на бюрото. — Документират как определени високопоставени политици и същите фамилии са получили разрешение да насочат милиони в абсолютно мошеническа благотворителна програма за Виетнам. Вече са платени осем милиона.

Роузмънт прочете писмата. Лицето му побеля. Вдигна телефона.

— Свържи ми с Ед Ланган. — Той почака един момент, лицето му стана лилаво. — Това не ме интересува! — гласът му стържеше. — Размърдай си задника и ми доведи Ед тука, веднага! — тръшна слушалката, псувайки неприлично, после отвори бюрото, намери бурканче с хапчета и взе три. — С това темпо никога няма да стигна

петдесетте — мърмореше той. — Можем ли да открием този тип Томас К. К. Лим?

— Някъде в Южна Америка е. — Крос постави още един лист. — Това е секретен документ. Антикоруption. Няма да имаш проблеми при проследяването.

Роузмънт го прочете.

— Господи — каза след кратка пауза. — Не можем ли да запазим това само между нас? В състояние е да гръмне две наши национални величия.

— Разбира се. Имаме ли сделка? Нищо скрито от двете страни?

— О'кей. — Роузмънт отиде до сейфа си и го отключи. — На доброто, трябва да се отговори с добро. — Намери папката, която търсеше, извади някои книжа. — Ето, това са фотокопия. Можеш да ги задържиш.

Фотокопията бяха с надпис „Борци за свобода“ и съдържаха сведения за този и миналия месец. Крос бързо ги четеше и от време на време подсвирваше. Шпионски рапорти, отлично качество, свързани с Кантон и събитията около този жизненоважен град в провинция Куантунг: движения на войски, повишения на военни, назначения в местния президиум на комунистическата партия, наводнения, недостиг от храни, номерата и типа на източногермански и чехословашки стоки в складовете.

— От къде получи тези неща? — попита той.

— Имаме „бойна група“ в Кантон. Това е един от техните рапорти, получаваме ги ежемесечно. Искаш ли копие?

— Да. Да, благодаря. Ще ги проверя чрез нашите източници.

— Точни са, Родж. Разбира се са строго секретни! Не искам момчетата ми да изгърмят.

— Добре.

Американецът се изправи и протегна ръка.

— Родж, съжалявам за нахлуването.

— Да.

— Добре. Колкото до този тип, Лим, ще го открием — Роузмънт се протегна уморено, после отиде и си наля уиски. — Родж?

— Не, благодаря, тръгвам — каза Крос. Роузмънт чукна писмата.

— За тези, благодаря. Да, благодаря, но... — Той спря за момент, очите му почти се насълзиха. — Понякога ми се повръща от това, на

какво са способни нашите собствени хора за проклетите пари, дори да е чисто злато. Искане ми се да съм мъртъв. Разбираш за какво говоря?

— О да! — но мислеше — „Колко си наивен, Стенли!“

След малко си тръгна, отиде в полицейското управление и провери отпечатъците в личната си картотека, после се върна и подкара напосоки към „Уест пойнт“. Когато се увери, че не го следят, спря при следващия телефон и набра. След секунда отсреща вдигнаха. Никой не отговаряше, чуваше се само дишане. Крос започна да кашля с рязката, суха Артърова кашлица и заговори с перфектно променен глас.

— Мистър, *Лоп-синг*, моля.

— Тук няма мистър *Лоп-тинг*, грешно сте набрали.

Крос разпозна гласа на Суслов.

— Искане да оставя съобщение.

Крос леко се усмихна, доволен, че измами Суслов.

— Прочетох материалите. *Нашият приятел* също. *Нашият приятел*, беше кодовото име на Артър, на самия Роджър Крос.

— А! И?

— И двамата се съгласихме, *отличен*. — *Отличен* беше кодова дума означаваща фалшива или подправена информация.

Дълга пауза.

— Какво?

— Може ли *Нашият приятел* да се свърже с вас, събота в 4.00 и удобно ли е Роджър Крос да се свърже с вас, тази вечер в 10.00 на безопасни телефони?

— Да. Благодаря за обаждането. Съобщението разбрано.

Крос затвори телефона.

Той извади монета и набра отново.

— Хелоу?

— Хелоу, Джейсън, Роджър Крос на телефона — каза той приветливо.

— О хелоу, началник, каква приятна изненада — отговори Плъм.

— Уговорката за бриджа утре остава, нали? Взе ли папките на А. М. Г.?

— Да — каза Крос и добави небрежно, — но вместо в шест, можем ли да го направим в осем? Да, в безопасност сме, никакви имена не бяха споменати.

Последва въздишка на облекчение.

— Да кажа ли на другите? Ще се срещнем ли тази вечер, както е уговорката?

— Не, няма нужда да се безпокоят, можем да го направим утре. Утре ще се срещнем.

— Чудесно. Благодаря за обаждането.

Влезе в колата много доволен от себе си и запали цигара.

„Чудя се какво ще помислят Суслов или неговите началници, ако знаеха, че аз съм истинският Артър, не Джейсън Плъм. Тайна в тайна в тайни и единствен Джейсън знае кой всъщност е Артър?“

Той се разсмя.

„КГБ ще побеснеят. Не обичат секретни неща, в които не участват. И ще са още по-бесни, ако знаят, че аз внедрих Плъм и подготвих «Севрин», а не обратното.“

Беше лесно да се уреди. Когато Крос работеше за военното разузнаване в Германия в края на войната, му подшушнаха, че Плъм, експерт в свързочни войски, предава с радиостанция за руснаците. За един месец опозна Плъм и установи истината, но войната свърши. Така че той съхрани информацията за по-нататък — за размяна или ако реши да мине от другата страна. В шпионажа никога не знаеш, кога си повишен, кога предаден или продаден за нещо или някой по-ценен. Винаги имаш нужда от секретна информация за размяна, колкото по-секретна, толкова по-сигурен си, защото не знаеш кога някой над теб или под теб ще направи грешка, която да те остави безпомощен, като прободена с карфица пеперуда. Като Ворански. Като Меткин. Като Дънрос с фалшивите папки. Като Роузмънт с неговия наивен идеализъм. Като Григорий Суслов. Неговите отпечатащи по чашата сега са регистрирани от ЦРУ...

Крос гръмогласно се разсмя. Наистина секретните неща правят живота вълнуващ.

Пок Лиу Чау беше малък остров югозападно от Абърдийн, а вечерята — най-хубавата китайска храна, която Бартлет беше вкусвал. Бяха на осмото — последно ястие, малки купички пържен ориз.

— Не би трябвало да ядеш от него, Линк! — усмихна се Орланда. — Пълен си до пръсване!

— Можеш да го повярваш, Орланда! Куилън, беше фантастично!

— Да, да Куилън — повтори и тя. — Изборът ти беше чудесен.

Ресторантът се намираше до малък кей, недалеч от рибарско селище — неугледен, осветен от голи крушки с мушамы по масите, разнебитени столове и изпочупена теракота на пода. По препоръка на собственика избраха скариди, раци големи и малки и разни видове риби.

Горнт поспори със собственика за менюто, уточнявайки с каква риба да започнат. Двамата бяха експерти, а Горнт — ценен клиент. Седнаха на маса във вътрешния двор. Беше прохладно и приятно. И тримата знаеха, че поне докато трае вечерята има примирие и няма нужда да се дебнат взаимно.

Много скоро пристигна първото ястие — купчина сочни пържени скариди, свежи и вкусни, като никъде по света. После дребни октоподчета с чесън, джинджифил и люта подправка. След това, малко пържени пилешки крилца, последвани от голяма риба, приготвена на пара със соя и пера от пресен лук и джинджифил върху дървен поднос. Филето беше дадено на Бартлет, като на почетен гост.

— Господи, когато видях тая дупка, помислих, че се шегувате с мен.

— О, приятелю — каза Горнт — трябва да опознаеш китайците. Тях не ги интересува обстановката, само храната. Те са много подозрителни към заведения, където обръщат голямо внимание на обзавеждането, покривките или осветлението. Те искат да виждат,

каквото ядат — оттук идва грубата светлина. Обичат да се смеят, ядат, пият и да се оригват. Предпочитат бира, защото най подхожда на китайската кухня, въпреки че китайският чай е по-добър за храносмилането и разгражда мазнините.

— Защо се усмихваш, Линк? — попита Орланда. Тя седеше между двамата.

— Мисля си, че наистина знаете какво да ядете. Кажи, какво е това?

Тя се взря в чинията пържен ориз с разни видове риба.

— Сепия.

— Какво?

Те се засмяха и Горнт обясни:

— Китайците казват, че ако гърбът ѝ е обърнат към небето, не е отровна. Ще тръгваме ли?

На кораба пиха кафе и коняк.

— Ще ме извините ли? Имам да прегледам някои книжа. Ако ви е студено използвайте луксозната каюта.

Бартлет пиеше коняка си замислен. Орланда седеше срещу него. Бяха се излегли в столовете на задната палуба. Прииска му се корабът да е негов и да са сами. Тя се премести по-близо и постави ръката си на врата му, масажирайки го умело и внимателно.

— Страхотно го правиш!

— Много добре мога да правя масаж, Линк. Взимах уроци при японка. Ходиш ли редовно на масаж?

— Не.

— Трябва. Много е важно за тялото, важно е да се грижиш за всеки мускул. Грижиш се за самолета си, нали? Защо не правиш и за тялото си същото? Утре ще го направя вместо теб. — Ноктите ѝ немирно се впиха във врата му. — Тя е жена, но не бива да се пипа, айейя!

— Наистина ли, Орланда!

— Шегувах се. Тя е сляпа. В миналото в Китай дори и сега в Тайван, слепите хора имат монопола върху масажа, пръстите им са техните очи. О, да. Разбира се има много мошеници и шарлатани, които претендират, че притежават тази способност. В Хонконг скоро научаваш кой е истински и кой не. Това е много малко местенце. — Тя

се наклони напред и с устни съвсем леко докосна врата му. — Това е защото си много красив.

Той се усмихна.

— Аз трябва да кажа това. — Обгърна я с ръце и леко я притисна.

— Искаш ли да разгледаш кораба?

— Ти също умееш да четеш мисли?

Тя се засмя.

— Не е ли длъжна жената да забелязва нейния... ако нейният приятел е щастлив или тъжен или иска да остане сам или каквото и да е? Аз съм научена да използвам очите и сетивата си, Линк. Разбира се, опитвам се да чета мислите ти, но ако греша трябва да ми кажеш, така че да стана по-добра. Но ако съм права... няма ли да ти е по-приятно? И толкова по-лесно, ако не искаш да се чувстваш обвързан. Да те впримчвам с невидими нишки, които ще можеш лесно да разкъсаш, когато пожелаеш. О, това не е лесно да се научи! Куилън беше жесток учител, изключително жесток. Повечето от възпитанието си получих от гнева му.

„За Бога, не можеш ли да се научиш да използваш проклетите си очи? Трябваше да ти бъде кристално ясно, когато дойдох, че съм скапан от умора и денят ми е бил отвратителен! Защо веднага не ми предложи питие, не ме докосна нежно и не държа проклетата си уста затворена за десетина минути, докато се възстановя — разбиране и нежност за десет дяволски минути и после всичко ще е наред!“

— Но Куилън — хленчеше тя през сълзи, изплашена от гнева му, — ти влезе толкова ядосан, това ме разстрои и...

— Сто пъти съм ти казвал да не се разстройваш, само защото съм ядосан! Твоя работа е да ме освободиш от напрежението! Използвай проклетите си очи, уши и проклетото си седмо чувство! Всичко, което искам са десет шибани минути и отново съм покорен и добър. За Бога, не се ли грижа достатъчно за теб? Не се ли опитвам да ти вляза в положението? Всеки месец по едно и също време си нервна и настръхнала, нали? Нямам ли грижата тогава да съм толкова спокоен, колкото е възможно и да ти помогна. *Е?*

— Да, но...

— По дяволите, какво „но“! Боже, сега съм в по-лошо настроение, отколкото когато дойдох! Ти си виновна за това и твоята

глупост. И трябва да го знаеш добре!

Орланда си спомни как той затръшна вратата, как тя се разплака, вечерята по случай рождения ѝ ден — пълен провал. По-късно той се върна, вече спокоен, взе я в ръце и нежно я притискаше до себе си, докато тя хълцаше, съжаляваща за скандала.

— Слушай, Орланда — каза той нежно. — Аз не съм единственият мъж, който ще обуздаваш в живота си, не и единственият, от когото ще зависиш — това е факт, жените зависят от някой мъж, колкото и зъл, скапан и непоносим да е той. Толкова е лесно за жената да се контролира. Толкова лесно, само използваш очите си — разбери, мъжете са деца и от време на време, глупави, сприхави и отвратителни. Но те печелят парите, а това е тежка работа, много тежка. Много е трудно непрекъснато да осигуряваш пари ден след ден. *Moh ching moh teng...* без пари няма живот. В замяна жената трябва да се грижи за хармонията — мъжът не може, не през цялото време. Жената, ако иска да ободри своя мъж, може винаги да извади отровата от него. *Винаги*. Достатъчно е да е спокойна, любяща, нежна и разбираща. Ще те науча на играта на живота. Ще имаш най-високата оценка, но трябва да се стараяш...

„О как се трудих! Но сега, зная. Сега мога инстинктивно да правя това, което се насилвах да уча.“

— Хайде, ела да ти покажа предната част на кораба.

Тя стана, съзнаваща присъствието на капитана и уверено го поведе надолу. По стълбите плъзна ръката си в неговата, с другата хвана парапета. Луксозната каюта беше голяма, с фотьойли и канапета. Коктейлбарът беше добре зареден.

Малък коридор отвеждаше към предната част на кораба. Там имаше четири каюти, две с двойни легла, две с единични, разположени едно над друго. Спретнати и мамещи.

— След това е луксозната приемна на Куилън и неговият апартамент. Апартаментът е много приятен. — Тя се усмихна замислено. — Той ползва винаги най-доброто.

— Да. — Той я целуна и тя отвърна емоционално на целувката му. Желанието му я покори и отвърна на страстта му, сигурна, че сам ще спре.

Тя се притисна към него, леко движейки се. Ръцете му я галеха.

„Великолепно е, по-добре отколкото с Куилън, който винаги беше учителят, контролиращ се, винаги несподелен.“

Бяха върху леглото, когато Бартлет се дръпна. Тялото ѝ ликуваше.

— Да отидем на палубата — чу го да казва.

Горнт прекоси чудесната приемна, влезе в апартамента си и заключи вратата. Момичето сладко спеше в огромното легло, завило се с леко одеяло. Той застана в края на леглото, наслаждавайки ѝ се, преди да я докосне. Тя бавно отвори очи.

— *Айейа*. Спах много хубаво. Леглото е толкова примамливо — каза усмихната на шанхайски и се протегна като котенце. — Добре ли се нахрани?

— Отлично — отговори той на същия език. — Твоята вечеря беше ли вкусна?

— О да, много! Стюардът ми донесе същите неща, каквито вие сте яли. Най-много харесах октопода с черен боб и чеснов сос. — Тя седна в леглото и се облегна на копринената възглавница, беше почти гола. — Да се облека ли да отидем на палубата?

— Не, котенце, още не. — Горнт седна на леглото, протегна се и погали гърдите ѝ, почувства преминалите по тялото ѝ тръпки. Китайското ѝ име на момиче за забавление беше Бюти Сноу и я нае за вечерта от „Хепи хостис найт клъб“. Мислеше да вземе Мона Люнг, сегашната си приятелка, но тя беше твърде независима и едва ли щеше да се съгласи да чака послушно долу, преди да бъде повикана на палубата.

Избра много внимателно Бюти Сноу. Красотата ѝ беше изключителна, лицето, тялото, кожата. Беше осемнадесетгодишна и едва от един месец в Хонконг. Един приятел от Тайван му разказа за нейната необикновена красота и че ще се мести в „Хепи хостис найт клъб“. Преди две седмици отиде в клуба и склучи благоприятно за двете страни споразумение. Тази вечер, когато Орланда му каза, че ще вечеря с Бартлет и той покани двамата на кораба, позвъня в „Хепи хостис найт клъб“, купи Бюти Сноу за цялата нощ и я доведе на кораба.

— *Айейа*, готова съм да остана цяла седмица, без да ми се плаща в този плуващ дом. Само храна и шампанско... Мога ли да спя в това легло?

— Разбира се, но първо да се изкъпеш.

— Баня? Благословени да са боговете! Студена и топла вода?

Горнт взе тази вечер Бюти Сноу, за да се подиграе с Орланда, в случай, че реши да го направи. Беше доста по-млада, по-красива и ако Орланда я види горе на палубата, облечена в една от робите, които преди тя носеше, сигурно ще получи удар. По време на вечерята обмисляше кога да покаже момичето, за да се получи най-голям ефект: да впечатли Бартлет и да напомни на Орланда, че е вече стара по стандартите на Хонконг и че без активната му намеса, никога няма да има Бартлет, не по начина, който тя иска.

„Дали искам да се ожени за Бартлет?“

Не. И все пак, ако го направи, той винаги ще е в моя власт, защото тя е и винаги ще бъде *моя*. Поне досега не го е забравила. Все още се страхува от мен. — Той се засмя. — Реваншът ще е сладък, когато насоча стрелата в теб, скъпа. Както ще го направя един ден. О да, мила, не съм забравил кикота на всичките тези самодоволни копелета — Родж, Плъм, Хавъргил или Йан — когато разбраха, че едва се въздържаш да скочиш в леглото на глупак, два пъти по-млад от мен.

Трябва ли да й кажа сега, че е моя *tui jai*?“

Когато беше на тринадесет години, нейната майка, шанхайка, дойде при него.

— Господине, времената са много тежки, дългът ни към компанията е голям и твоето търпение и любезност са поразителни.

— Времената са тежки за всички ни — отговори й той.

— За нещастие, от миналата седмица отделът на съпруга ми вече не съществува. Трябва да напусне в края на месеца, след седемнадесет години работа, ние не можем да си платим дълговете към теб.

— Едуардо Рамос е добър човек и работник и лесно ще си намери нова и по-добра работа.

— *Yin ksiao shin ta*, — каза тя. — *Заради малките неща изпускаме голямото.*

— *Джос* — надяваше се, че капанът е щракнал и семената, които дълго време, ся са дали плод, най-после.

— *Джос* — съгласи се тя. — Но имаме Орланда.

— Какво Орланда?

— Може би ще може да стане *tui jai*. *Mui jai* беше дъщеря дадена завинаги на кредитор от длъжник, вместо дълга, който не можеш да платиш по друг начин — да бъде довеждана по негово желание, да бъде използвана или подарявана на друг. Това беше вековен китайски обичай.

Горнт още си спомняше огъня, който почувства тогава. Споразуменията отнеха няколко седмици. Съгласи се да опрости дълговете на Рамос, дългове, които самият той насърчаваше да бъдат направени. Съгласи се да възстанови Рамос на работа, да му осигури скромна пенсия и да му помогне след това да се премести в Португалия, да заплати образованието на Орланда в Америка. В замяна на всичко това, Рамос трябваше да гарантира, че ще предаде на осемнадесетия ѝ рожден ден или преди това Орланда, девствена и достатъчно вдъхновена да изпълнява задълженията си. Отказ не можеше да има:

— Това, по волята на боговете, ще бъде постоянна тайна помежду ни. Мисля, ще бъде добре и тя да не знае. Но това, което ще помним и ние и тя е откъде идва купичката ни с ориз.

Грейна при спомена за това време. Последвалите хубави години си заслужаваха цялото търпение и малкото похарчени пари. Всички спечелиха.

— Предстоят ни още наслади.

Погледна към Бюти Сноу.

— Животът е прекрасен — каза той, галейки я.

— Аз съм щастлива. Твоята баня беше дар от боговете. Измих косата си, всичко. — Тя се усмихна. — Ако не искаш да правим оная лудория с приятелите ти, защо не легнеш при мен?

— Да — беше доволен от откровението на китайките в леглото.

Баща му беше казал: „Ти им даваш пари, те ти дават младостта си, *облаците* и *дъжда* и те забавляват. В Азия това е честна и достойна размяна. Колкото по-млади, колкото повече смях и ласки, толкова повече трябва да платиш. Това е сделка, но не очаквай романтика или истинска скръб — това не е част от обричането им. Само временно забавление и правене на любов. Не хули честността!“

Щастлив, Горнт се съблече и легна до нея. Тя прокара ръце по гърдите му, покрити с тъмни косми. Мускулите му бяха гладки.

Започнаха да правят любов. Тя издаваше слаби звуци, насърчавайки го. И независимо, че бе предупредена от *мама-сан*, че този *quai loh* е различен и че няма нужда да се преструва, инстинктивно си спомни първото правило на партньорка в леглото с непознат: „Не позволявай на тялото ти да бъде увлечено от клиента, защото тогава удоволствието няма да има вкус и дързост. Никога не забравяй, когато си с *quai loh*, че трябва да се преструваш, за да му доставиш голямо удоволствие, винаги се преструвай, че си достигнала до *облаците и дъжда*, в противен случай ще го приеме като един вид оскърбление на мъжествеността му. *Quai loh* са нецивилизовани и никога няма да разберат, че *yin* не може да бъде купена и че твоят подарък — съединяването е само за забавление на клиента.“

Когато Горнт свърши и пулсът му се поуспокои, Бюти Сноу стана и отиде отново в банята, пеейки си щастливо. Още в еуфория, Куилън си почиваше. Тя скоро се върна.

— Благодаря — каза той.

— О, чувствам се толкова чиста и доволна. Ще се любим ли пак?

— Не сега, Бюти. Сега почивай, а аз ще дам възможност на моя ум да блуждае. Ти успокои *yang* много подходящо. Ще информирам *мама-сан* за това.

— Благодаря — зарадва се тя. — Ще те харесвам като мой специален клиент.

Той кимна, доволен от топлината и от чувствеността ѝ.

„Кога ще е най-подходящо да се качи горе?“ — питаше се отново сигурен, че Орланда и Бартлет са на палубата, а не в леглото, както биха постъпили цивилизовани хора.

Вътрешно се разсмя.

До леглото имаше илюминатор и той виждаше светлините на Каулуун в далечината. Двигателите работеха нормално, изправи се за момент и отиде до гардероба. Вътре имаше няколко много скъпи нощници, бельо, пъстри роби и тежки халати, които бе купувал за Орланда. Забавляваше го да ги държи и дава на други жени.

— Направи се красива и облечи това. — Даде ѝ жълтата копринена, дълга до земята роба, любимата на Орланда. — Отдолу няма да обличаш нищо.

— Да, добре. О, колко е хубава!

Той също започна да се преоблича.

— Ако лудорията успее, можеш да я задържиш, като награда.

— Ах! Ах, тогава всичко ще стане, както го искаш — пламенно извика тя.

Откровената ѝ алчност го разсмя.

— Първо ще свалим моите пътници на пристанище Хонконг Сайд. — Той посочи през илюминатора. — Виждаш ли големия товарен кораб, този с червеното знаме със сърп и чук?

— Ах, да. Корабът на лошата поличба? Виждам го!

— Когато го доближим, качи се моля те на палубата.

— Разбирам. Какво трябва да кажа?

— Нищо. Само мило се усмихваш на мъжа и на жената, след това на мен и пак слизаш долу. Ще ме чакаш тук.

Бюти Сноу се засмя.

— Това ли е всичко?

— Да, само ще бъдеш мила и красива и ще се усмихваш — най-вече на жената.

— Трябва ли да я обичам или мразя?

— Нито едното, нито другото — каза той, впечатлен от проникателността ѝ, убеден, че двете ще се мразят от пръв поглед.

Съвсем сам в каютата на „Съветски Иванов“, капитан Григорий Суслов довърши разшифроването на спешното съобщение, след това глътна малко водка, проверявайки още веднъж каблограмата:

Иванов на центъра. Артър докладва, папките вероятно подправени. Неговият приятел ще ме снабди с копия тази вечер. С удоволствие докладвам, приятелят на Артър също е събрал информация за самолетносача. Препоръчвам незабавно възнаграждение. Допълнителни копия изпращам до Банкок за дипломатическата поща, също до Лондон и Берлин за сигурност.

Доволен, върна книгата с шифрите в сейфа и заключи, после вдигна телефона.

— Изпрати ми дежурния радист и помощник-капитана. Той отключи каютата и след това отиде до илюминатора, загледа се към самолетоносача отсреща. Разпозна минаващата яхта „Сий Уич“, разсеяно взе бинокъла и го насочи натам. Видя Горнт на задната палуба, момиче и мъж, седящ на масата с гръб към него. Прегледа кораба с мощния си бинокъл и го изпълни.

„Това копеле знае как да живее. Да можех да имам яхта като тази на котва в Баку след толкова години служба и толкова принос за каузата. Много комисари имат — особено старшите.“

Отново насочи бинокъла към групата. Излезе още едно момиче, азиатска красавица. На вратата се почука.

— Добър вечер, другарю капитан — поздрави радистът. Прие съобщението и се разписа.

— Изпрати го веднага.

— Да, капитане.

Пристигна заместник-капитанът. Василий Бородинов беше буен красив мъж в края на тридесетте, капитан от КГБ, дипломиран в университета във Владивосток с чин морски офицер.

— Да, другарю капитан?

Суслов му подаде разшифрованата каблограма. Съдържанието гласеше:

Заместник-капитан Василий Бородинов да поеме задълженията на Дмитрий Меткин, като политкомисар на „Иванов“, но капитан Суслов остава ръководител на всички нива до получаване на алтернативна заповед.

— Поздравявам те — каза той. Бородинов засия.

— Да, капитане. Благодаря. Какво ще наредите?

Суслов му подаде ключа от сейфа.

— Ако не се обадя или върна до утре в полунощ, отвори сейфа. Инструкциите са в плик с надпис „При непредвидени обстоятелства“. Оттам ще разбереш какво трябва да правиш. Следващото... — Той му подаде запечатан плик. — Тук има два телефона, на които можеш да ме намериш. Отваряш плика само в краен случай.

— Добре. — Лицето на младия мъж се покри с капки пот.

— Няма защо да се притесняваш. Напълно си способен да поемеш командването.

— Надявам се да не се наложи.

Григорий Суслов се засмя.

— И аз се надявам, приятелю. Седни. — Той наля две водки. — Ти заслужаваш повишението.

— Благодаря. — Бородинов се поколеба. — Каква е станало с Меткин?

— Направил е глупава и ненужна грешка. После е бил предаден или сам се е издал. Или проклетите СИ са го проследили и хванали. Или тези от ЦРУ са го изработили. Каквото и да е станало, горкият глупак не е трябвало да превишава правата си и да се излага на опасност. Глупаво е, че е рискувал себе си, да не говорим за цялата ни сигурност. Глупаво!

— Какъв е нашият план?

— Всичко отричаме. И няма да предприемаме нищо за момента. По план трябва да отплуваме във вторник в полунощ. Ще се придържаме към това.

Бородинов погледна към самолетоносача, лицето му помръкна.

— Жалко, този материал щеше да ни тласне доста напред.

— Какъв материал? — попита Суслов с присвити очи.

— Не знаехте ли, капитане? Преди да излезе Дмитрий подшушна, че този път ще получим изключително важна информация — копия от оборудването и ръководството за управление на самолетоносача, затова отиваше лично. Беше твърде важно, за да се довери на обикновен куриер. Трябва да ви призная, че му предложих аз да отида вместо него.

Суслов прикри изненадата си, че Меткин се е доверил на някого.

— Къде е чул за това?

Бородинов вдигна рамене.

— Не обясни. Предполагам американският моряк му е казал, когато Дмитрий разговаря с него по телефона, за да уточни предаването на материала. Ще го накарат ли да проговори?

— О, да — отговори тихо Суслов, искайки Василий да бъде подготвен. — Те могат да пречупят всеки. Затова трябва да сме готови. — Той посочи към леката издутинка на върха на ревера си, където беше

капсулата с отровата, Бородинов го побиха тръпки. — По-добре е да свършиш бързо.

— Копелета! Те са били предупредени и са побързали, за да не успее да го направи. Ужасно. Животни.

— Дмитрий каза ли ти нещо друго, преди да тръгне?

— Не, само че се надява да получим няколко седмици отпуск и да отиде при семейството си в Крим.

Суслов присви рамене.

— Много жалко, аз го харесвах.

— Да. Наистина жалко, тъкмо когато щеше да излиза в пенсия. Беше добър човек, нищо че направи такава грешка. Какво ще правят с него?

Суслов помисли дали да покаже на Бородинов една от другите каблограми, съдържанието, на която отчасти беше:

Извести Артър, че следвайки искането му за първо предимство, беше наредено незабавно прекъсване в Бомбай за предателя Меткин.

„Няма нужда да му давам тази информация — помисли той. — Колкото по-малко знае Бородинов, толкова по-добре.“

— Ще изчезне докато хванем по-голяма риба от техните, за да я използваме за размяна. КГБ се грижи за хората си. — Суслов сам не вярваше в това, знаейки, че младият Бородинов също не вярва. Трябваше да го каже, беше задължително.

„Мен ще трябва да ме разменят. Да, и то бързо. Знам много секретни неща. Това са единствените ми протекции. Ако не е за това, което зная, те ще наредят и за мен първо предимство, толкова бързо, колкото и за Меткин. Така бих постъпил и аз, ако бях на тяхно място. Дали щях да захая капсулата, както трябваше да направи това глупаво лайно Меткин?“

Побиха го тръпки.

„Не искам да умирам. Животът е толкова хубав.“

— Отиваш ли отново на брега, другарю капитан?

— Да. — Суслов се концентрира. Подаде на младия мъж лист. — Ти поемаш командването сега. Ето заповедта — постави я на мостика.

— Благодаря. Утре... — Бородинов спря, защото по уредбата настоятелен глас бързо събщи:

— Две полицейски коли обръщат пред стълбата на парахода, пълни са с ченгета... — Суслов и Бородинов побледняха — около дузина са. Какво да правим?

Суслов нареди:

— Не предприемай нищо! — Поколеба се, след това включи вътрешната уредба. — Тревога, Червена Едно... Тази заповед значеше: „Нежелани посетители се качват на борда.“ В радио и радарните помещения включени всички унищожители на секретни принадлежности. — Изключи предавателя и изсъска на Бородинов:

— Отивай на палубата, слез долу и ги поздрави, задръж ги пет минути, след това *покани* началниците им на парахода, само тях, ако е възможно. *Заминавай!*

— Разбира се, няма да се качат да ви...

— *Спри ги!*

Бородинов излезе навън. Останал сам, Суслов включи секретния унищожител. Ако някой, освен него се опита да отвори сейфа, samozапалващ се напалм ще унищожи цялото съдържание.

Опита се да успокои паникьосания си мозък.

„Стегни се, мисли! Всичко ли е прибрано в случай на неочакван обиск? Да. Упражнявали сме Червена Едно дузина пъти. Но проклети да са Роджър Крос и Артър! Защо по дяволите не ни предупредиха? Дали не са хванали Артър? Или Роджър! *Боже*, дано не е Роджър! Какво ак...“

Погледът му попадна на купчината каблограми върху бюрото. Отчаяно ги засъбира в пепелника, псувайки, че не ги е видял по-рано. Намери запалката. Пръстите му трепереха. Запалката щракна и в това време уредбата запращя:

— Двама мъже се качват на кораба с Бородинов, само двама, останалите са долу.

— Добре, забавете ги малко. Ще дойда на палубата. — Суслов загаси запалката и ругаейки напъха каблограмите в джоба си. Грабна почти пълна бутилка водка, пое дълбоко въздух и с широка усмивка излезе на палубата.

— Добре дошли на борда! Какъв проблем има? — каза той, заваляйки думите, поддържайки добре изработеното прикритие. —

Някой от нашите моряци ли е загазил, Супериндентант Армстронг?

— Това е мистър Сан. Може ли да поговорим? — каза Армстронг.

— Разбира се, разбира се! — отвърна Суслов с престорена веселост. Никога преди не беше виждал китаеца. Изпитателно погледна студените очи и изпитото пълно с омраза лице. — Последвайте ме, моля — после се обърна на руски към Бородинов, който говореше перфектен английски: Вие също. — Кой ще спечели петия тур, супериндентант?

— Бих искал да знам, сър.

Суслов ги поведе към малкото преддверие пред каютата си.

— Седнете, моля. Дежурен, донеси чай и водка! — Суслов щедро наля, независимо, че двамата полицаи любезно отказаха.

— Моля — подкани весело той. — Кажете какъв е проблемът?

— Изглежда, един от вашия екипаж се занимава с шпионаж срещу правителството на Нейно Величество — любезно каза Армстронг.

— Невъзможно! Шегувате с мен.

— Хванахме го. Правителството на Нейно Величество ще протестира официално.

— Това е търговски кораб, познавате ни от години. Вашият началник ни наблюдава. Не се занимаваме с шпионаж.

— Колко души от екипажа са на брега?

— Шест. Вижте какво, не искам никакви неприятности. Имах достатъчно проклетни неприятности с един моряк убит от неиз...

— А да, покойният майор Юрий Бакиан от КГБ. Много жалко.

Суслов се направи на засегнат.

— Името му е Ворански. Не познавам майора, за когото говорите.

— Разбира се. Кога вашите моряци трябва да са обратно на кораба?

— Утре вечер.

— Къде са отседнали?

Суслов се засмя.

— Те са в отпуск. Къде биха могли да са, освен при момичета или в барове? С момичета?

— Не всички — отбеляза студено Армстронг. — Поне един от тях е доста нещастен в момента.

Суслов го наблюдаваше, доволен, че Меткин не е между живите и не можеха да го блъфират.

— Вижте, Супериндентант, не зная нищо.

Армстронг извади и постави на масата снимки, на които се виждаше Меткин, влизащ в ресторант, после под стража, снимка от полицейския архив, снимка в полицейската кола.

— *Господи!* — ахна Суслов, артистично. — Дмитрий? Това е невъзможно! Аз ще съоб...

— Вашето посолство в Лондон е вече предупредено. Майор Николай Леонов си призна.

Този път шокът на Суслов беше истински. Не беше предполагал, че Меткин ще проговори толкова бързо? Армстронг въздъхна.

— Майор Николай Леонов е от вашето КГБ. Това е истинското му име и чин. Той е бил политическия комисар на кораба ви.

— Да... да, това е истина, но... името му е Меткин, Дмитрий Меткин.

— Нямате нищо против да претърсим кораба? — Армстронг понечи да се изправи. Суслов беше ужасен, Бородинов също.

— Протестирам — Суслов заекна. — Да, Супериндентант, много съжалявам, но официално протестирам и тр...

— Ако на кораба не се занимават с шпионаж и е търговски, защо трябва да протестирате?

— Ние сме под закрилата на международна спогодба, освен ако не представите официална заповед за обиск...

Армстронг бръкна в джоба си. Всичко се обърна в корема на Суслов. Трябваше да се подчини на официалната заповед и това ще бъде провал, защото ще намерят повече доказателства, отколкото могат да си представят. Този проклет кучи син Меткин сигурно им е казал нещо важно. Имаше желание да креци от ярост, в джобовете му бяха фаталните съобщения.

Лицето му побеля. Бородинов също беше парализиран от напрежението. Армстронг извади само пакет цигари от джоба. Сърцето на Суслов заби отново, независимо, че още му се гадеше.

— Вървете по дяволите! — промърмори на руски той.

— Сър? — попита Армстронг невинно. — Какво ви е?

— Нищо.

— Ще запалите ли?

Суслов се мъчеше да се овладее. Имаше желание да размаже Армстронг за този номер. По гърба и по лицето му изби пот. Взе подадената цигара с треперещи пръсти.

— Това са... ужасни неща? Шпионаж, обиск и заплахи...

— Да. Може би ще бъдете така добър и ще отплувате утре, не във вторник.

— Невъзможно! Да не би да ни гоните, като плъхове? — избухна Суслов, чудейки се колко далеч може да отиде. — Аз ще се оплача на нашето...

— Направете го, моля. Уведомете ги, че сме хванали майор Леонов от КГБ в шпионаж и че има възбудено обвинение срещу него.

Суслов избърса потта от лицето си, опитвайки се да изглежда спокоен. Държеше го само мисълта, че Меткин вече е мъртъв. Но какво друго им е казал, какво друго? Той погледна към преbledнелия Бородинов, който се беше изправил до него.

— Вие кой сте? — попита рязко Армстронг, проследявайки погледа на Суслов.

— Първи заместник-капитан Бородинов — отговори младият мъж със задавен глас.

— Кой е новият политкомисар, капитан Суслов? Кой замести вашия Леонов? Кой е най-старши по партийна линия?

Лицето на Бородинов стана пепеляво, а Суслов отдъхна, защото натискът се отклони от него.

— Той е. Първи заместник-капитан Бородинов.

Армстронг моментално обърна погледа си към младия мъж.

— Кажете си цялото име?

— Василий Бородинов — заекна той.

— Много добре, мистър Бородинов, вие сте отговорен за отплуването на кораба най-късно до полунощ в неделя. Официално ви предупреждаваме, имаме основание да предполагаме, че има вероятност да бъдете нападнати от китайски бандити. Казано ни бе, че атаката е замислена за ранните часове в понеделник — малко след полунощ. Има много китайски бандити в Хонконг, а руснаците са откраднали доста тяхна земя. Безпокоим се за вашата безопасност. Аз ви съветвам...

— Да, да, разбирам.

— Но ремонт... ремонтът на кораба — започна Суслов. — Ако поправката на...

— Имайте грижата да бъде завършен, капитане. Ако имате нужда от допълнителна помощ или да бъдете изтеглени на буксир извън хонконгски води, само се обадете. О и още, ще бъдете ли така любезен да се явите в полицейското управление, утре в 10.00 сутринта — съжалявам за уикенда.

Суслов побледня.

— Е?

— Ето официалното съобщение. — Армстронг му го подаде и извади второ копие за Бородинов. — Ето и вашето, Бородинов. — Предлагам ви останалият екипаж да не напуска кораба, с изключение на вас, разбира се. Приберете забавляващата се група от брега. Сигурно доста работа ви чака. Спокойна вечер! — додаде с изненадваща припряност Армстронг, изправи се и бързо излезе, като затвори вратата зад себе си.

Настъпи неловко мълчание. Суслов гледаше как Малкълм се изправи и бавно тръгна към вратата. Той стана, за да го последва, но спря, защото китаецът рязко се обърна към тях.

— Ще ви пипнем, всички до един! — злобно изсъска Сан.

— За какво? Нищо не сме направили — задавено отговори Бородинов. — Ние...

— Шпионаж. Преследване? Вие от КГБ мислите, че сте много умни.

— Махай се от кораба ми! — изръмжа Суслов.

— Ще ви пипнем всички, нямам предвид нас, полицията... — Малкълм Сан мина на перфектен руски. — Махайте се от земята ни! Китай е на крак! Можем да загубим петдесет милиона войници и пак ще ни останат два пъти по толкова. Омитайте се докато още имате време!

— Ще ви изметем от земята! — ревна Суслов. — Ще унищожим цял Китай с атомни бомби. Ще...

Той спря, защото Малкълм Сан се смееше.

— Ние също имаме атомна бомба! Ако започнете, ще ви довършим. Атомни бомби, юмруци, палешници! — гласът му се сниши. — Омитайте се, докато имате шанс. Ще дойдем от изток

всички и ще ви изчистим от земята, ще си вземем земята, *цялата* си земя.

— *Изчезвай от кораба!* — Суслов почувства болка в гърдите. Причерня му пред очите. Беше готов да се нахвърли, Бородинов също.

— *Лайна!* Удари ме, ще те арестувам за обида и ще конфискувам кораба!

Струваше им усилие да спрат. Задавен от гняв, Суслов пъхна ръце в джобовете си.

— Моля, напуснете кораба!

— *Дю не ло мо*, тръгваме от изток, като скакалци...

В този момент отвън се чу шумен спор. Той веднага се обърна и тръгна към вратата, другите двама го последваха.

Суслов видя Армстронг да стои пред вратата на радиокабината, която беше до неговата. Вратата беше избита, двамата изплашени радисти гледаха стреснато англичанина, слисани от случилото се. Парализирани дежурни моряци се бяха събрали наоколо. Вече излизаше пушек от вътрешността на радиосъоръженията. Червена Първа, включена от старши радиста, за привеждане в действие на унищожавачното устройство в случай на отваряне или счупване на ключалката от неприятел, бе свършила предназначението си.

Армстронг се обърна към Суслов.

— Толкова съжалявам, капитане. Сбърках. Извинете — каза той с невинен глас. — Аз мислех, че е луу.

— Какво?

— Тоалетната. Натиснах вратата и тя гръмна. Толкова съжалявам. — Полицаят погледна в радиокабината. — Боже, има пожар. Ще извикам веднага пожарна, Малкълм, обади...

— Не... не! — изкрещя Суслов, после изръмжа на руски на Бородинов и на събралия се екипаж: — Изгасете пожара! — извади ръката си от джоба и бутна Бородинов.

Без да забележи ръкава му закачи една от каблограмите и тя падна на палубата.

— Боже, какво можеше да стане? Сигурен ли сте, че не искате помощ? — попита Армстронг.

— Не, не благодаря — каза Суслов, лицето му бе преобразено от гнева.

— Лека нощ, сър. Хайде, Малкълм. В нарасналото объркване Армстронг се насочи към стълбата, но спря и преди Суслов да разбере какво става, взе падналото листче хартия и се спусна бързо надолу, следван от Малкълм.

Ужасен, Суслов бръкна в джоба си. Забравил пожара, бързо влезе в каютата си, за да провери коя е липсващата каблограма.

Армстронг седна на задната седалка до Съндърс. Очите на шефа на МИ-6 имаха тъмни кръгове и костюмът му бе измачкан.

— Добра работа свършихте, вие двамата! Предполагам, поне ден-два ще останат без комуникация.

— Да, сър. — Армстронг започна да рови в джоба за запалка. Съндърс гледаше към Малкълм, който седнаше на шофьорското място.

— Какво ти е? — попита той, виждайки израза на лицето му.

— Нищо, нищо наистина, сър — Малкълм Сан се обърна назад, пот бе избила по гърба му, сърцето го присвиваше и още беше бесен. — Когато... когато трябваше да ги забавя заради началника аз... те ме впрегнаха, тези копелета.

— Как?

— Започнаха да ругаят и аз им отвърнах. — Сан се обърна напред поуспокоен, искаше да избегне пронизателния поглед на Съндърс. — Само ругатни — повтори той.

— Жалко, че някой от тях не ти е посегнал.

— Да, бях се приготвил за такова нещо.

Съндърс се обърна към Армстронг, който на светлината на пламъка се вираше в листче хартия. Суслов беше застанал на върха на стълбата и гледаше към тях.

— Изглежда много ядосан. Добре стана — лека усмивка мина по лицето на Съндърс. — Много добре. Сър Джефри иска да притисне къртиците Артър и „Севрин“, надявайки се да хвърли повече светлина върху тях.

„И върху нашите полицаи — каза губернаторът. — Не е възможно Брайън Куок да е шпионинът, споменат в папките на А. М. Г. Нали?“

Армстронг угаси запалката.

— Малкълм, по-добре се заеми с организирането на детайлите. Няма какво да си губиш времето тук.

— Добре, мистър Съндърс?

— Да. Можем да тръгваме.

Малкълм подкара колата. Армстронг гледаше към застаналия горе Суслов.

— Разбирате ли руски, сър?

— Да. Защо?

Армстронг внимателно подаде листчето, хванал го в едното ъгълче.

— Това падна от джоба на Суслов.

Също толкова внимателно, Съндърс взе хартийката, без да откъсва очи от Армстронг.

— Не се ли доверяваш на Сан? — попита тихо той.

— Да. О, да. Но китайците са китайци и е написано на руски. Аз не разбирам.

— Сводка за времето, Робърт. Съжалявам. Освен ако не е шифровано, изглежда като метеорологичен рапорт. — Сгъна внимателно хартийката. — Може отпечатъците да се окажат ценни. За всеки случай ще го дам на дешифровчиците.

Съндърс се разположи по-удобно. На листчето беше написано:

Известете Артър, че в изпълнение на препоръката му, бе наредено незабавно прекъсване за предателя Меткин за Бомбай. Второ, срещата с американеца е преместена за неделя. Трето и последно, папките на А. М. Г. продължават да са първи приоритет. „Севрин“ трябва да положи максимум усилия, за да успее.

Център

„Кой американец? — питаше се Съндърс — дали срещата е с Артър или с някой друг? И още, капитан Суслов толкова ли е честен, колкото се правеше? Кой американец? Бартлет, Чолок, Банастазио или кой? Питър Марлоу, известният със своите странни теории писател?

Може би Бартлет или Чолок са направили контакт с Центъра през юни в Москва, когато бяха там, със или без участие на Питър

Марлоу, който също беше там по време на абсолютно секретната среща на чуждите агенти.

Дали не е Роузмънт? Или Ланган? Двата биха били перфектни. Толкова много неща, над които да се чудиш.

Като това за четвъртия човек? Който е над Филби? Къде ще отведе тази нишка? При *перовете на Бурк*? Може би до някой замък или дворец?

Коя е тази мистериозна мисис Гресенхоф, която прие второто обаждане на Киърнън и после изчезна, като дим небесен?

И тези проклети папки на А. М. Г.? И проклетият Дъррос, който се прави на толкова умен...“

Наближаваше полунощ. Дъррос и Кейси продължаваха да седят един до друг в остъклената, издадена напред част на „Голдън фери“. Фериботът уверено зави и се насочи към пристанище Каулуун Сайд. Беше хубава нощ, нищо че облаците се движеха ниско. Брезентовата, предпазваща от вятъра, преграда беше спусната и гледката беше приказна, приятен солен бриз влизаше през един от отворените прозорци.

— Отново ли ще вали? — попита тя, прекъсвайки приятната тишина.

— Да. Но се надявам проливният дъжд да падне късно утре следобед.

— Вие с вашите състезания! Толкова ли са важни?

— О, да, за *цял* Хонконг. За мен — и да и не.

— Ще заложа цялото си състояние на твоята Ноубъл Стар.

— Аз не бих го направил — каза той — винаги трябва да се ограничаваш в залагането.

Кейси го погледна.

— Ти не го правиш понякога.

— Понякога не можеш — каза той с усмивка.

Небрежно взе ръката ѝ в своята. Контактът достави удоволствие и на двамата. Това беше първото им докосване. През целия път от хотел „Мандарин“ до „Голдън фери“ на Кейси ѝ се искаше да го хване за ръка. Но се овладя и сега, когато той го направи тя инстинктивно се приближи по-близо до него.

— Кейси, ти не довърши историята с Джордж Тофър — уволни ли го?

— Не, не го направих, не както мислех да го направя. Когато спечелихме контрола, аз влязох в неговата заседателна зала. Той, разбира се, беше готов за връзване, но вече бях наясно, че не е героят, за когото се представяше. Развя пред лицето ми едно от моите писма за парите, които ми дължи и изкрещя, че никога няма да си ги получа, никога. — Тя сви рамене. — Не ги получих, но му взех компанията.

— Какво стана с него?

— Още се мотае наоколо, още мами някого. Хайде да не говорим за него, получавам разстройство.

Той се засмя.

— Забрави го! Страхотна вечер, нали?

— Да.

Вечеряха в „Дрегън рум“ отгоре на хотела — небостъргач.

Шатобриан, няколко тънки, като лист, препечени филийки, салата и за десерт крем брули. Пиха „Шато Лафит“.

— Ознаменуване? — попита тя.

— Само благодарности за „Фърст сентръл Ню Йорк бенк.“

— О, Йан! Съгласиха ли се?

— Муртаг се съгласи да опита.

Отне им само няколко минути да уточнят условията, базирани на съгласието на банката да финансира, така както Кейси беше изложила, 120 процента от стойността на корабите, 50 милиона оборотни фондове.

— Всичко гарантирано с твои лични гаранции? — запита Муртаг.

— Да — каза той, — залагайки своето бъдеще и бъдещето на семейството си.

— Ние, а аз предполагам, че с успешното ръководене на „Струан“, ще успеете да реализирате печалба, така че нашите пари са осигурени и... но мистър Дънрос, трябва да го пазим в абсолютна тайна. Междувременно, аз ще се свържа със *Стари приятели* от колежа. — Муртаг се мъчеше да прикрие нервността си.

— Моля, направете го, мистър Муртаг. Най-добрите връзки, които можете да използвате. Какво ще кажете, да присъствате на надбягванията утре? Съжалявам, не мога да ви поканя на обяда, даже

съм надхвърлил бройката, но ето вземете пропуск, ако сте свободен ще гледаме заедно състезанието след 2.30 часа.

— Господи, тай-пан, наистина ли ме каните?

Дънрос се усмихна вътрешно. В Хонконг покана за ложата на домакина на състезанието беше, като представяне в двореца.

— Защо се усмихна, тай-пан? — попита Кейси, премествайки се леко, почувствала топлината му.

— Защото в момента всичко е добре.

Когато слязоха от ферибота и тръгнаха да излизат от терминала той обясни своята теория, че единственият начин за справяне с проблемите е азиатският: да поставиш проблемите в самостоятелни отделения и да ги изваждаш, когато си готов за тях.

— Хубаво е, ако можеш да го правиш — каза тя, вървейки близо зад него, но без да го докосва.

— Ако не можеш, загиваш — язва, сърдечен удар, преждевременно остаряване, разклатено здраве.

— Жената плаче, това е убежището ѝ. Плаче и след това се чувства по-добре...

Кейси плака, преди да излезе от „Виктория енд Албърт“ за срещата с него. Плака заради Линк Бартлет. Отчасти гняв, отчасти възмущение, отчасти копнеж, отчасти необходимост — физическа. Бяха минали шест месеца откакто бе имала една от нейните много редки, много случайни и много кратки връзки. Когато желанието ставаше твърде потискащо, обикновено изчезваше за по няколко дни, караше ски, отиваше на море и избираше някой, когото допускаше в леглото си. След това, точно толкова бързо го и забравяше.

— Не е ли лошо това, Сирануш — каза веднъж майка ѝ, — да си толкова безчувствена?

— О не, скъпа мамо. Това е справедлива размяна. Сексът ми доставя удоволствие — искам да кажа, когато имам настроение, въпреки че се опитвам да го правя, колкото е възможно по-рядко. Обичам Линк и никого другиго. Но аз...

— Как можеш да го обичаш и да спиш с друг?

— Всъщност не е лесно, отворително е. Но аз работя за Линк толкова много, работя за всички нас, за теб и чичо Ташиян и Мариан и децата, нали съм работникът в семейството, сега, когато и Мариан е сама. Това ми харесва, наистина ми доставя удоволствие, знаеш, че е

така. Но понякога ми идва много и тогава заминавам за малко и си избирам партньор. Честно, мамо, това е само биологическа необходимост. Не е като по твоето време, да благодарим на Бога, скъпа...

Кейси се отдръпна, за да даде път на насрещните пешеходци и леко бутна Дънрос. Инстинктивно го хвана за ръката и той не се дръпна.

След като помоли за равенство и ѝ беше отказано. Не, не е честно, Кейси, каза си тя. Йан не ми отказа, той само ми обясни истината от негова гледна точка. От моя гледна точка? Не зная. Не съм сигурна. Единственото нещо, в което съм сигурна е, че не съм глупачка. Тази вечер се приготвих старателно, малко по-различно, сложих си парфюм и по-силен грим и си държах езика зад зъбите. Държах се обикновено, говорих приятно. Интересно е!

Той беше внимателен, забавен и откровен и аз се чувствах превъзходно. Йан сигурно е страхотен мъж. Опасен и предизвикателен.

Широките мраморни стъпала към входа на хотела се виждаха отпред. Дискретно пусна ръката му.

— Йан, ти си мъдър човек. Мислиш ли, че е честно да правиш любов с някой, който не обичаш?

— А? — *Любов* е западна дума, госпожице. Аз съм мъж — *китаец*! — непринудено отговори.

— Сериозно?

Той се засмя.

— Не мисля, че сега е време да бъдем сериозни.

— Но, имаш ли мнение?

— Винаги.

Те се качиха по стълбите във фойето, което бе препълнено дори и в този късен час. Усети погледите и вниманието. Именно затова не я остави пред входа.

„Всичко, колкото и да е малко, помага — помисли той. — Трябва да изглеждам спокоен и уверен. «Ноубъл хаус» е неопетнена! Не мога и няма да си позволя лукса да изпитам страх — ще е катастрофа, ще навреди на другите и ще нанесе неизмерими щети.“

— Искаш ли да пийнем нещо? — попита тя. — Още не ми се спи. Може Линк да е горе.

— Идеята е добра. Чай с лимон е чудесно.

Като по чудо се появи усмихнат оберкелнерът и празна маса.

— Добър вечер, тай-пан.

— Добър вечер, Гап.

— За мен също чай с лимон — поръча тя. Келнерът се забърза да изпълни поръчката. — Само ще отида да проверя какво има за мен.

— Разбира се. — Дънрос гледаше след нея. Тази вечер още в първия момент, във фоайето на „Мандарин“, забеляза колко по-женствена изглеждаше, едва уловима промяна. Интересна жена. Сексуалност, която чака да експлодира.

„Как бих могъл, по дяволите, да ѝ помогна по-скоро да спечели «големите пари»?“

Гап оживено сновеше нагоре-надолу, приближи Дънрос и тихо каза на кантонезки:

— Тай-пан, наистина се надяваме, че ще се справиш с пазара на акциите.

— Благодаря. — Дънрос побъбри малко с него, след това погледът му се премести на Кейси.

Найттайм Гап примига хитро с очи.

— Контрабандистът не е в хотела, тай-пан.

— Е?

— Той излезе рано с момиче. Около 7.00 часа. Току-що постъпвах на смяна — нехайно съобщих спретнатият възрастен мъж. — Контрабандистът беше облечен много обикновено. Като за разходка в морето. С него имаше момиче.

— Има много момичета в Хонконг, Найттайм Гап.

— Не, не като това, тай-пан. — Възрастният се засмя многозначително. — Едно време беше любовница на Блек Биърд.

— Еее, човече, имаш силни очи и дълга памет. Сигурен ли си?

— О, съвсем сигурен! — Найттайм Гап беше много доволен от това, че новината му се прие с интерес. — Да — додаде той надут, — след като чухме, че американците може би ще се свържат с „Ноубъл хаус“, хубаво ще е да се отървете от всички там *развратници*. Мислех, че е полезно да знаете за това. Също и че Златни Косми се премести в...

— Кой?

Найттайм Гап обясни причината за прякора.

— Можеш ли да си представиш, тай-пан?

Дънрос въздъхна, както винаги удивен колко бързо се разпространяват слуховете.

— Сменила е стаята си?

— О да, на същия коридор в стая 276. *Еееий*, тай-пан, чух я да плаче през нощта преди две вечери, тази вечер, преди да излезе, също. Да. Търд Тоалетмейд Фанг я е видяла да плаче тази вечер.

— Караха ли се? Тя и контрабандистът?

— О не, не караница, нямаше викане. Но, *ако* Златни Косми знае за Орланда, това е достатъчна причина, за да бълва проклетия.

Найттайм Гап се усмихна на Кейси с дежурната си усмивка, когато се върна при тях. В ръцете си държеше снопче телеграми и съобщения. Дънрос забеляза сянката в очите ѝ. „Няма бележка от Линк“ — предположи той, изправяйки се. Найттайм Гап дръпна внимателно стола ѝ, за да седне, след това наля чая, продължавайки на своя уличен кантонезки:

— Няма значение, тай-пан, Златни Косми или не, в тъмното всички са еднакви, нали? — старецът се засмя и отдалечи.

Дънрос погледна към книжата в ръцете ѝ.

— Неприятности ли?

— Малко повече от обикновено. — Тя го погледна директно. — Поставих ги по отделения за утре. Тази вечер е моя. Линк не се е върнал още. — Тя пийна от чая, наслаждавайки му се. — Така че аз ще те обсебя.

— Мислех, че аз съм монополистът тази вечер. Не мис... — Спря, защото видя, че Робърт Армстронг и Съндърс влязоха през летящата врата. Двамата застанаха до входа, оглеждайки се за свободна маса.

— Вашата полиция работи извънредно — каза Кейси, и срещайки погледите им, вяло им махна с ръка. Двамата се поколебаха, след което отидоха и седнаха на празна маса в другия край на ресторанта. — Харесвам Армстронг. Другият също ли е полицай?

— Предполагам. Къде се запозна с Робърт?

Тя му разказа.

— Още няма нищо за контрабандното оръжие.

— Мръсен бизнес.

— Ще пиеш ли коняк?

— Защо не? Един за лека нощ, после трябва да тръгвам. Келнер!
— Той поръча питиетата. — Колата ще чака утре точно в дванадесет, за да ви вземе.

— Благодаря. Йан, на поканата пише: „Дамите с шапки и ръкавици“. Наистина ли се изисква?

— Разбира се. — Той се намръщи. — Дамите винаги са носили, шапки и ръкавици на състезания. Защо?

— Трябва да си купя шапка. Не съм носила от години.

— Всъщност аз харесвам жените с шапки. — Дънрос се огледа. Армстронг и Съндърс скрито го наблюдаваха. Дали е случайно присъствието им тук?

— Ти също чувстваш погледите, тай-пан? Изглежда тук всички те познават.

— Не мен, „Ноубъл хаус“.

Донесоха коняка.

— Наздраве!

— Сега ще ми отговориш ли на въпроса?

— Отговорът е, „да“. — Той разклати коняка в чашата и го глътна наведнъж.

— „Да“ какво?

Той неочаквано се усмихна.

— Да, нищо, да, не е честно, но се случва всеки ден и аз няма да се впускам в тези прекрасни самоанализи от сорта: „Престанахте ли да биете жена си, напоследък“? Независимо, че доколкото чувам много жени обичат да бъдат бити от време на време, независимо дали носят шапки или не!

Тя се засмя и сянката от лицето ѝ изчезна.

— Зависи, нали?

— Да, зависи! — Той я гледаше със спокойната си ведро усмивка. И двамата го мислеха: от кого, и кога, и къде, и момента, и обстоятелствата и желанието, а точна сега би било фантастично.

Той протегна чашата си и докосна нейната.

— Наздраве за вторник.

Тя се усмихна и вдигна своята, сърцето ѝ заби по-бързо.

— Да.

— Всичко може да почака дотогава. Нали така?

— Да. Да, надявам се, Йан.

— Добре, аз трябва да тръгвам.

— Прекарах чудесно.

— Аз също.

— Благодаря, че ме покани. Утре... — Тя спря, виждайки, че Найттайм Гап идва забързан към тях.

— Извинявай, тай-пан, на телефона.

— О, благодаря. Идвам веднага. — Дънрос въздъхна. — Няма спокойствие за грешниците! Кейси, ще тръгваме ли?

— Разбира се. — Тя също се изправи, обзета от тъжна и сладка болка. — Ще се погрижа за чека!

— Благодаря, вече е уредено. Ще изпратят сметката в офиса. — Дънрос остави бакшиш на масата и я поведе към асансьора. За секунда се изкуши да се качи с нея, само за да ги накара да си чешат езичите. Но не трябваше да дърпа опашката на дявола, точно сега, когато има толкова много дяволи около себе си. — Лека нощ, Кейси, довиждане до утре и не забравяй коктейла между 7.30 и 9.00 часа. Поздрави Линк! — Той махна с ръка и тръгна към рецепцията.

Тя гледаше след него, висок, внушителен и спокоен. Вратата на асансьора се затвори.

„Ако не беше Хонконг нямаше да избягаш, не тази вечер, Йан Дънрос. О не, тази вечер щяхме да правим *любов* с теб.“

Дънрос спря на рецепцията и вдигна слушалката.

— Хелоу, Дънрос слуша.

— Тай-пан?

— О хелоу, Лим — беше икономът му. — Какво има?

— Току-що звъня Тип Ток-тох, сър. — Помоли да те намеря и каза, ако обичаш да му се обадиш. Каза, че може да звъниш по всяко време преди два часа или след седем сутринта.

— Благодаря, друго има ли?

— Мисис Клаудия звъня в осем и каза, че е настанила вашия гост... — последва шумолене на хартия... — мис Гресенхоф в хотела и срещата за 11.00 е потвърдена.

— Добре. Следващото?

— Мисис се обади от Лондон — там всичко е наред. Доктор Симсън...

— А! Лекарят на Кейти. Остави ли телефон? — Лим му го продиктува, той го записа. — Нещо друго?

— Не, тай-пан.

— Ейдриън върна ли се?

— Върна се около 7.00 часа за няколко минути с млад господин и пак излезе.

— Господинът Мартин Хейпли ли беше?

— Да.

— Благодаря, Лим. Ще се обадя на Тип Ток и после се прибирам. Той затвори телефона. Отиде до кабината, която не беше далеч от рецепцията. Влезе и набра номера на Тип Ток.

— Уеий?

— Добър вечер — Дънрос е на телефона.

— А, тай-пан! Само за момент. — Чу приглушени гласове.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате. Имам много неприятни новини.

— О?

— Да. Изглежда вашите полицаи още веднъж са като с *кучешки дроб* и *вълчо сърце*. Арестували са много добър ваш приятел, Брайън Куок. Той...

— Брайън Куок? — Дънрос ахна. — Но защо?

— Разбрах, че е бил обвинен като китайски шпионин...

— Невъзможно!

— Съгласен съм. Смешно! Председателят Мао няма нужда от капиталисти да шпионират за него. Трябва да бъде пуснат веднага, също така ако желае да напусне Хонконг, да не му се пречи. Да му се разреши да го направи и да замине, където поиска... веднага!

Дънрос се опитваше да застави мозъка си да работи. Щом Тип Ток казва, че Брайън Куок трябва да бъде пуснат веднага и да му бъде разрешено да напусне Хонконг, значи е китайски шпионин, един от техните шпиони и това е невъзможно, невъзможно, невъзможно.

— Не зная какво да кажа!

— Трябва да отбележа, че *Стари приятели* не биха могли да очакват подкрепа от *Стари приятели*, когато полицията им прави такива грешки. *Айейа?*

— Съгласен съм. — „Боже всемогъщи, те искат да разменят Брайън за парите!“ — Аз ще... аз ще говоря с властите утре сутринта...

— Може би ще опитате да направите нещо още тази вечер.

— Много е късно да безпокоя губернатора, но... — Изведнъж се сети за Армстронг и Съндърс и сърцето му подскочи. — Ще опитам. Веднага ще опитам. Сигурен съм, че е грешка, мистър Тип. Да. Трябва да е грешка. При всички положения сигурен съм, губернаторът ще помогне. И полицията. А молбата на „Виктория“ за прословутите пари?

Последва дълга пауза.

— Възможно е да се направи. Възможно е. *Стари приятели* трябва да помагат на *Стари приятели*. Да, би могло да стане.

— Получихте ли писмото ми, мистър Тип? Аз се погрижих за всичко. Между другото, „Виктория“ ще участва при търговията с торий. — После внимателно добави: — Също и при повечето от другите ви искания — при благоприятни за вас условия.

— А да, благодаря. Да, аз получих писмото и вашата любезна покана. Толкова съжалявам, че не бях добре. Благодаря, тай-пан. За какъв срок вашето правителство ще иска паричния заем, ако може да се осъществи?

— Предполагам тридесет дни ще бъдат повече от достатъчни, може би даже две седмици. Но става въпрос за „Виктория“, „Блекс“ и другите банки, не за правителството на Хонконг. Утре ще ви дам отговор. Ще имам ли удоволствието да ви видя на обяда утре?

— Съжалявам, няма да мога да присъствам на обяда, но вероятно след това, ако е възможно?

Дънрос недоволно се усмихна. Перфектен компромис.

— Разбира се.

— Благодаря, че се обадохте. Между другото, мистър Йу беше впечатлен от вас, тай-пан.

— Моля, поздравете го. Ще чакам да се видим в Кантон.

— Бях удивен от изявлението на вашия шурей за Китай.

— Да. Аз също. Жена ми и нейният брат са отчуждени от години. Неговите възгледи са ни чужди, враждебни и съвършено неправилни според нас. — Дънрос се поколеба. — Надявам се, че ще успея да го неутрализирам.

— Да. Да съгласен съм. Благодаря ви. Лека нощ. — Отсреща затвориха.

„Господи! Брайън Куок! И аз почти му бях дал папките на А, М. Г. Господи!“

Събирайки ума си с голямо усилие, той се върна във фойето. Армстронг и Съндърс още седяха там.

— Добър вечер, мога ли да седна за малко при вас?

— Разбира се, мистър Дънрос. Това е приятна изненада. Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

— Чай, китайски чай. Благодаря.

Масата бе отдалечена от другите и въпреки това Дънрос се наведе.

— Робърт, чух, че сте арестували Брайън Куок — каза той с надежда, че може да се окаже грешка. Двамата мъже го зяпнаха.

— Кой ви каза? — попита Армстронг.

Йан им разказа. Двамата слушаха, без да коментират, като от време на време се споглеждаха.

— Това е явна размяна — каза той. — Него срещу парите.

Съндърс пиеше топъл шоколад.

— Колко са важни парите?

— Абсолютно важни, спешни и колкото по-бързо, толкова по-добре. Парите ще спрат наплива в банките, мистър Съндърс. Ние трябва да... — Той спря слисан.

— Какво има? — попита Съндърс.

— Спомних си изведнъж какво пише А. М. Г. в заловеното писмо, че... полицейската къртица може да е, а може и да не е част от „Севрин“. Той част ли е?

— Кой?

— За Бога, не се преструвайте пред мен, това е сериозно! Да не мислите, че съм глупак? — каза ядосан Йан. — В „Струан“ има внедрен шпионин на „Севрин“. Ако Брайън е част от „Севрин“, имам право да знам.

— Напълно съм съгласен — спокойно отговори Съндърс, независимо, че очите му гледаха студено. — В момента, в който предателят проговори, можете да бъдете сигурен, че ще ви уведомим. Имате ли някаква идея кой друг би могъл да бъде?

Дънрос поклати глава, овладявайки раздражението си. Съндърс го наблюдаваше.

— Вие казвахте — ние трябва да... Трябва да какво, мистър Дънрос?

— Трябва да вземем тези пари веднага. Какво е направил Брайън?

— Банките няма да бъдат отворени до понеделник. Така че понеделник е решаващият ден?

— Банките трябва да имат парите преди това — да отворят с пари по гишетата. Какво е направил Брайън?

Съндърс запали цигара.

— Ако този човек, Брайън, наистина е арестуван, не мисля, че това е благоразумен въпрос, мистър Дънрос.

— Бих се басирал на всичко — каза безпомощно Йан — на всичко, Тип Ток не би предложил размяна, освен ако наистина е шпионин. Никога. Сигурно Брайън е дяволски важен за тях, но Господи, до къде стигна светът? Вие ли ще преговаряте или мистър Крос? Предполагам ще е необходимо одобрението на губернатора.

Шефът на МИ-6 духна пепелта от цигарата си.

— Съмнявам се, че ще има размяна, мистър Дънрос.

— Защо не? Парите са по-важни от...

— Въпрос на мнение тай-пан, ако Брайън Куок наистина е арестуван. При всички обстоятелства, правителството на Нейно Величество едва ли би се съгласило да стане обект на изнудване. Много лош вкус.

— Доста. Но сър Джефри ще се съгласи веднага.

— Съмнявам се. Той ми направи впечатление на много умен човек, за да се съгласи на такава сделка. Що се отнася до размяната, мистър Дънрос, аз мислех, че ще получим папките на А. М. Г.

Йан почувства ледено пробождање в стомаха си.

— Направих го тази вечер.

— За Бога, не се преструвайте пред мен, това е сериозно! Да не мислите, че съм глупак? — Съндърс се засмя и продължи със същото ледено спокойствие. — Вие със сигурност ни дадохте вариант на тези папки, но за нещастие те се различават от заловената. — Студеният му поглед стана още по-враждебен и заплашителен, независимо, че лицето му оставаше непроменено. — Мистър Дънрос, вашият експеримент беше доста сръчен, похвален, но ненужен. Ние наистина искаме тези папки оригиналните.

— Ако не ви задоволяват, защо не прегледате книгата на А. М. Г.?

— Направих го. То е като онази приказка за разбойниците по пътищата — „Парите или животът.“ Тези папки може би са фатални за вас. Не мислиш ли Робърт?

— Да, сър.

— Та значи, мистър Дънрос, вашият Тип Ток иска да търгува, а? Всички в Хонконг искат да търгуват. То е във въздуха. А? Но, за да търгуваш, трябва да получиш стока срещу парите си. Предполагам, че ако искаш концесии, можеш да ги вземеш и от врага... добре, нали казват, че на война и в любовта всичко е разрешено. Така ли?

— Така казват. Ще говоря с губернатора рано сутринта. Нека го запазим в тайна, докато получа неговия отговор. Лека нощ.

Те продължиха да го гледат, докато се изгуби зад летящата врата.

— За какво мислиш, Робърт? Дали Дънрос е разменил папките?

Армстронг въздъхна.

— Не зная. Не можах нищо да разбера от държанието му. Наблюдавах го внимателно. Нищо. Но умът му е като бръснач.

— Да. — Съндърс размисли малко и каза: — Значи врагът иска размяна, а? Предполагам, че Куок ще е на наше разположение, най-много още двадесет и четири часа. Кога е следващият разпит?

— В 6.30 сутринта.

— О! Щом ще започваш толкова рано, по-добре да ставаме. — Съндърс извика на келнера. — Ще се консултирам с мистър Крос, но зная какво ще каже — всъщност, каквото нареди Лондон.

— Какво, сър?

— Много са обезпокоени, защото той е в течение на много секретни неща, политиката на Генералния щаб, Кралската канадска полиция — Съндърс се замисли. — Като помислиш, Робърт, независимо какво прави Дънрос, единственият ни ход е да засилим разпитите. Това е. Отменяме разпита в 6.00 часа, продължаваме със събуждане през час и червената стая. При положение, че физически издържи.

Армстронг пребледня.

— Но...

— Съжалявам — каза Съндърс с мек тон. — Зная, че ти е приятел, че ти е бил приятел, но твоят мистър Тип Ток и мистър Дънрос ни отнеха доста време.

СЪБОТА

09:32 ЧАСА

Самолетът от Токио кацна перфектно на летище „Кай Так“, оставяйки облак прах след колелата си. Издавайки силен вой зави към комплекса на аерогарата.

Пасажери и екипаж минаха през пресата на натоварения терминал, митница, емиграционна служба и чакалня. Излизането от граничната зона беше лесно. Освен за японците. Китайците имат дълга памет. Годишите на японската окупация през Втората световна война бяха твърде близко, твърде тежки и твърде жестоки, за да бъдат забравени или простени. Поради тази причина японските пътници бяха подлагани на основно претърсване. Даже членовете на екипажа и красивите стюардеси, някои от които не са били родени по време на окупацията. На тях също им връщаха документите след проверката със студен израз на лицето.

Непосредствено след екипажа вървеше един американец.

— Добро утро — поздрави той, подавайки паспорта си на служителя.

— Добро утро. — Младият китаец отвори паспорта, погледна снимката после пътника и прелисти за визата. Без да бъде забелязан, натисна с крак скрит бутон. Това предупреди Крос и Съндърс, които бяха в близкия офис за наблюдение. Двамата отидоха до огледалната стена, през която се виждаше само от тяхната страна.

В паспорта, издаден преди една година пишеше, че Винченцо Банастазіо е роден в Ню Йорк, 16 август, 1910 година. Коса сива, очи кафяви. Чиновникът небрежно погледна и другите визи: Англия, Испания, Италия, Холандия, Мексико, Венецуела, Япония. Той удари печат на паспорта и му го подаде безизразно.

Банастазлио мина през митническата проверка, в едната си ръка носеше скъп сак от крокодилска кожа, в другата държеше плик с напитки от безмитния магазин, на рамото му висеше фотоапарат.

— Добре изглежда — отбеляза Съндърс. — Грижи се за себе си.

Банастазлио потъна в тълпата. Крос натисна уоки-токите.

— Видяхте ли го? — попита той.

— Да, сър — чу се незабавен отговор.

— Ще контролирам на тази честота. Продължавай да ме информираш.

— Да, сър.

Крос се обърна към Съндърс.

— Няма да имаме проблеми със следенето.

— Не. Радвам се, че го видях. Обичам, когато съм видял враговете си на живо.

— Той враг ли е?

— Мистър Роузмънт мисли така. Ти не мислиш ли?

— Сигурен съм, че е мошеник — имах предвид, че едва ли е замесен в шпионаж.

Съндърс въздъхна.

— Провери ли микрофоните?

— Да.

Късно снощи екип от СИ отиде в „Хилтън“ и монтира подслушватели в спалнята на Банастазлио, монтираха в офиса и в апартамента на фотографа Нгъ, Вии Си Нгъ.

Чакаха търпеливо. Уоки-токите изсъска и пропука леко. След малко Съндърс попита разсеяно:

— Какво ще правим с другия?

— Кой? Куок?

— Да. Колко време, мислиш ще отнеме?

— Няма да е много.

— Кога ще го вкараш в червената стая?

— Вероятно по обяд. Може и по-рано, ако е готов?

— Армстронг ли ще води разпита?

— Да.

— Робърт го бива. Държа се много добре на „Иванов“.

— Моля да ме предупреждавате при такива операции, това все пак е мой район?

— Разбира се, Роджър. Беше внезапно решение на Лондон.

— Какъв е поводът за събирането в неделя?

— Министърът е изпратил специални инструкции. — Съндърс се намръщи. — Нямаме много време? От досието на Куок се вижда, че е от големите асове. Бил е великолепно внедрен, за да остане толкова дълго и така вътре в нещата.

— О да. Но, съм абсолютно сигурен, че ще проговори. След като направихме стаята, сам я изпробвах няколко пъти. Издържах вътре най-много до пет минути и всеки път се чувствах, като пребито псе — правих го преди монтирането на дезориентиращите предмети. Сигурен съм, че няма да имаме проблеми. — Крос изгаси фаса си. — Много ефикасно, патент на КГБ.

— Жалко, че ползваме такива методи. Много противно. Отвратително наистина. Предпочитах го по време на... дори тогава, мисля, че нашата професия никога не е била чиста.

— Искаше да кажеш по време на войната?

— Да. Трябва да призная, тогава го предпочитах. Нямахме го лицемерието на някои от лидерите ни сега — или медиите. Всички разбираха, че сме във война. Но сега, когато съществуването ни е застрашено трябва. — Съндърс спря и посочи. — Виж, Роджър, това не е ли Роузмънт?

Американецът стоеше с още един мъж до изхода.

— Да, той е. Този с него е Ланган. От ФБР. Миналата вечер се съгласих да си сътрудничим в този случай, въпреки че ми се иска тези проклетници от ЦРУ да ни оставят на мира.

— Да. Наистина стават много досадни.

Крос взе окуи-токито и тръгна напред.

— Стенли, нали се разбрахме с теб миналата вечер, следенето да е наша грижа, а вие да поемете хотела. Така ли беше?

— Разбира се, Родж. Добро утро, мистър Съндърс. — Лицето му бе напрегнато. Той представи Ланган, който също бе стегнат. — Не се месим, Родж, независимо, че този негодник е американец. Не за това сме тук. Изпращам Ед.

— О?

— Да — каза Ланган. Беше уморен и мрачен, като Роузмънт. — Заради фотокопията, Родж. И хартиите с Томас К. К. Лин. Трябва да ги

занесе лично в Бюрото за разследване. Прочетох част от тях на шефа. Хвъркнаха му чивиите, щеше да се пукне по шевовете.

— Представям си.

— Ще намериш на бюрото си официално искане за оригиналите и...

— Никакъв шанс — отвори Съндърс вместо Крос. Ланган сви рамене.

— Искането е на бюрото ти, Родж. Щом наистина ни трябва, шефовете ти и при Господ да са, ще ти изпратят заповед. По-добре да тръгвам. Слушай, Родж, не можем да изразим, колко сме ти благодарни за сведенията. Длъжници сме ти. Тези копелета...

Сбогуваха се и той тръгна.

— Кое от сведенията пукна шевовете, мистър Роузмънт?

— Всичките са фатални, мистър Съндърс. Това е преврат за нас, за нас и за Бюрото, най-вече за Бюрото. Ед каза, че неговите хора са изпаднали в истерия. Политическите изводи за демократи и републиканци са необятни. Прав беше. Ако сенатор Тилмън — президентският кандидат, който е тук в момента, се добере по някакъв начин до тези документи, не може да се опише какво ще стане. — Роузмънт не беше същият човек. — Моят началник изпрати телекс на връзката ни в Южна Америка и ще започне издирването на Томас К. К. Лим по всички посоки, така че скоро ще го „интервюираме“ — ще получиш копие. Родж, има ли нещо друго?

— Моля?

— Няма ли още нещо, което да използваме?

Крос хладно се усмихна.

— Разбира се. Какво ще кажеш за хелиографно копие, документиращо лично финансиране на революция в Индонезия?

— О, Господи...

— Да. А за фотокопия от нареждания за изплащане суми във френска банка на много важни виетнамски госпожа и господин — срещу специални услуги.

Роузмънт побледня.

— Какво още?

— Не е ли достатъчно?

— Има ли още?

— За бога, Стенли, разбира се има и ти го знаеш много добре, и ние го знаем. Винаги има още.

— Сега можем ли да ги получим?

— А вие какво ще направите в замяна? — отговори Съндърс.

Роузмънт ги погледна.

— Ще го дискутираме на обяд...

Уоки-токито се включи.

— Обектът е с куфарите си, сега излиза от митницата отправя се към такситата... Посреща го някакъв китаец, симпатичен, облечен е в скъпи дрехи, не го познавам... Отиват към Ролс Ройс, хонконгска регистрация... а, това е лимузина на хотела. Двамата се качват.

Крос каза в предавателя:

— Оставаш на тази честота. — Той започна да търси на други честоти. Чуваха се атмосферни смущения, смущения от трафика и други шумове.

— Вие сте монтирали подслушвател в лимузината? — зарадва се Роузмънт. — Страхотно, Родж, бях пропуснал това!

Мълчаха и чакаха предавателя, после се чу ясно:

— Много се радвам, че ме посрещна, Вии Сии — казваше Банастазио.

— Беше удоволствие за мен, — отговори му културен глас.

— Виж, имам нещо за теб, Вии Сии...

Заглушени звуци и после силни смущения, които доминираха и заличаваха изцяло гласовете. Крос превключи на други честоти, работеше перфектно.

— *Лайно* такова, използва портативна машинка за бръснене, за да ни блокира — възмутено възкликна Роузмънт. — Това копеле е професионалист! Басирам се, че всичките ни подслушватели ще блокира. Сто на сто, когато започнем да чуваме, разговорът ще е никакъв. Казах ви, Банастазио е мошеник.

10:52 ЧАСА

— Тай-пан, обажда се доктор Симсън от Лондон. Натиснете трета линия.

— О благодаря, Клаудия. — Дънрос натисна бутона. — Хелюу, доктор Симсън. Работите до късно.

— Току-що се връщам от болницата — съжалявам, че не успях да звънна по-рано. Обаждали сте се за сестра си, мисис Гавалан?

— Да. Как е тя?

— Вижте, сър, започнахме нова серия изследвания. Интелектуално, трябва да кажа, че е много добре. Страхувам се, че не е така физически...

Дънрос слушаше със свито сърце. Лекарят детайлно обясняваше, че още никой не знае много за болестта, че няма методи за лечение и че в нейния случай, болестта се задълбочава — щом се засегне и нервната система няма да е възможно да се възвърне предишното ѝ състояние.

— Позволих си да извикам за консултация професор Клинбърг от клиниката в Лос Анжелос, световноизвестен експерт в тази област. Можете да бъдете спокоен, ще направим всичко възможно за мисис Гавалан.

— Така както обяснихте, докторе, не виждам как изобщо бихте помогнали.

— Вижте, не е чак толкова зле, сър. Ако мисис Гавалан е разумна, почива достатъчно, спазва указанията, би могла да има нормален живот още дълги години.

— Колко дълги години? — Дънрос изчака колебанието му.

— Не зная. В много случаи тази болест е в божиите ръце, мистър Дънрос. Болестта при различните пациенти не следва един и същи ход. За мисис Гавалан, по-точно бих могъл да отговоря след шест месеца,

някъде около Коледа. Междувременно я прехвърлих като пациент към Обществено осигуряване, така че...

— Не. Държа да остане частен пациент, доктор Симсън. Моля, изпращайте сметките до моя офис.

— Мистър Дънрос, няма разлика в качеството на обслужването. Трябва само да чака малко по-дълго в моята чакалня и да бъде в общо отделение, не в самостоятелна стая.

— Моля, оставете я като частен пациент. Предпочитам го, съпругът ѝ също.

Дънрос чу въздишката и го намрази.

— Добре — съгласи се доктор Симсън. — Имам всичките ви телефони и ще се обадя, когато професорът направи изследванията и резултатите са готови.

Дънрос му благодари и затвори телефона.

„Ох Кейти, горката скъпа Кейти.“

По-рано, на разсъмване, той говори с Пенелоуп. Каза му колко по-добре се чувства сега и как доктор Симсън бил много обнадежден. По-късно Пенелоуп сподели, че Кейти изглеждала много уморена.

— Не изглежда добре, Йан. Няма ли възможност да дойдеш за седмица-две преди 10 октомври?

— В момента не, Пен, но никога не знаеш.

— Ще заведе Кейти до Ейвиърд, щом излезе от болницата. Най-късно следващата седмица. Ще се почувства по-добре там. Пейзажът ще ѝ се отрази добре, не се безпокой, Йан.

— Пен, когато отидеш в Ейвиърд, ще се разходиш ли до Шриикинг трий заради мен?

— Какво се е случило, Йан?

Почувства загриженост в гласа ѝ.

— Нищо, скъпа — каза той, мислейки за Жак и Филип Чен — как да ѝ обясни? — Нищо специално, само малко повече работа от обикновено. Исках да кажеш „Хелоу“ на нашето истинско Шриикинг трий.

— Нашето дърво там не върви ли?

— О, добре е, но не е същото. Може би ще трябва да донесеш калем обратно в Хонконг.

— Не. По-добре да го оставим, където си е. Освен това трябва да си дойдеш у дома, нали Йан?

— Може ли да заложа вместо теб днес на надбягванията?

— Десет долара на кон по твой избор. Аз подкрепям твоя избор. Винаги ще го подкрепям. Обади ми се утре. Обичам те... бай, бай.

Спомни си, когато за първи път му каза, обичам те и след това, когато я помоли да се ожени за него, всеки път отказ и накрая през сълзи обясни истинската причина: „О Господи, Йан, аз не съм за теб. Ти си от висшето общество, аз не. Стана случайно в началото на войната. Бях евакуирана в чудесно старо имение в Хампшир, където всички момичета бяха от вашата класа. В бъркотията цялото ни училище беше отишло на друго място, само аз попаднах там и тогава открих, че говоря различно — понякога и сега правя грешки! Боже, нямаш представа колко ужасно беше да откриеш толкова млад... че си обикновен и че има безгранични разлики между хората в Англия, различен начин на говорене.

Да знаеш колко много се стараех да им подражавам. Те ми помагаха, имаше една учителка, която беше много добра с мен. Заклех се да стана по-добра от тях и да не се връщам назад — никога, никога, никога няма да се върна. Но не, мога да се оженя за теб, скъпи — нека останем любовници — не съм достойна за теб.“

След време се ожениха. Баба Дънрос я убеди да го направи. Пенелоп се съгласи, след като двете отидоха до Шриикинг трий. Никога не разбра, какво ѝ бе казала баба Дънрос.

„Аз съм щастливец — помисли Дънрос. — Тя е най-добрата жена, която един мъж би могъл да има.“

След връщането си от хиподрума на разсъмване той работи сериозно. Петдесет телеграми. Дванадесет международни разговора. Безброй местни. В 9.30 се обади на губернатора и му разказа за предложението на Тип Ток.

— Трябва да се консултирам с министъра — каза сър Джефри. — Най-рано мога да говоря с него в четири следобед. Това трябва да се пази в абсолютна тайна, Йан. Боже, о Боже, Брайън Куок трябва да е много важен за тях.

— Или вероятно само още една удобна концесия срещу парите.

— Йан, не мисля, че министърът ще се съгласи на размяната.

— Защо?

— Правителството на Нейно Величество може да го окачестви като прецедент. Аз също бих го окачествил така.

— Парите са жизнено необходими.

— Парите са временен проблем. Прецедентите, за нещастие, остават завинаги. Ходи ли до хиподрума?

— Да, сър.

— В добра форма ли са?

— Всички изглеждат в чудесна форма. Алексей Травкин каза, че Пайлът Фиш е основният опонент, смята, че състезанието ще протече гладко. Ноубъл Стар е знаменита, независимо че не се е състезавала при влажно време.

— Ще вали ли?

— Да. Но дано имаме късмет, сър.

— Да се надяваме. Ужасни времена, Йан. Мисля, тези неща са *изпратени*, за да бъдем подложени на *изпитание*, ех? Ще ходиш ли на погребението на Джон?

— Да, сър.

— Аз също. Горкото момче...

На погребението тази сутрин тай-панът каза хубави думи за Джон Чен, за престижа на „Хаус ъф Чен“ и за всички предци от фамилията Чен, които са служили на „Ноубъл хаус“ дълго и усърдно.

— Мерси, тай-пан — благодари Филип Чен. — Още веднъж съжалявам за станалото.

— Съжалявам си е съжалявам, но това няма да ни помогне да се измъкнем от капана, в който ти и синът ти ни вкарахте, нито да се оправим с проклетия Фор Фингър и третата монета.

— Зная, зная! — Филип Чен, кършеше ръце. — Зная, че докато не вдигнем акциите обратно на старата цена, всички сме разорени! Ох, ох след като ти обяви бума купувах и купувах и сега сме разорени.

— Имаме пред нас уикенда, Филип. Сега слушай, проклет да си! Ще искаш реванш за всяка услуга, която си правил. Искам Ландо Мата и Тайтфист Танг да са готови до полунощ в неделя да гарантират. Най-малко 20 милиона.

— Но тай-пан, не...

— Ако не получа това до 12 през нощта в неделя, искам твоята оставка на бюрото си до 9.00 часа сутринта в понеделник, преставаш да си компрадор, синът ти Кевин вълн, твоят клон също завинаги вълн, ще избира нов компрадор от друг клон на фамилията.

След като му каза тези неща си отдъхна, мразеше и Филип, и Джон Чен, а може би и Жак де Вил. Предадоха доверието му. Отиде при таблата с кафето и си наля. Днес то не му се услади. Телефоните не спираха, повечето във връзка със застрашителното спадане на акциите. Хавъргил, Джонджон, Ричард Куанг. Нищо от Тайтфист, Ландо Мата или Муртаг. Единственият светъл лъч беше разговорът с Дейвид Макструан в Торонто.

— Дейвид, искам те тук за конференция в понеделник. Можеш ли да... — Прекъсна го радостният изблик на Дейвид.

— Тай-пан, тръгвам веднага. Аз...

— Чакай малко, Дейвид! — Дънрос му обясни плана си за преместването на Жак в Канада.

— Ох, приятелче, ако го направиш аз съм твой роб до гроб!

— Ще имам нужда от нещо повече, Дейвид — каза той внимателно.

Последва дълга пауза и гласът от другата страна стана по-твърд.

— Всичко каквото поискаш, тай-пан, ще го имаш. *Всичко.*

Дънрос се усмихна, стоплен от спомена за далечния си братовчед. Отиде и погледна през прозореца. Пристанището беше в мъгла, небето слязло ниско и почерняло, но не беше започнало да вали.

„Дано издържи до петия тур. След четири може да вали. Искам да победа Горнт и Пайлът Фиш и о, Боже помогни ми с «Фърст сентръл» или Ландо Мата или Тайтфист или «Пар-Кон»! Заложил съм на всички възможни места. А Кейси? Дали не ми готви капан, като Бартлет? И като Горнт? Какво ако...“

Чу се включването на вътрешната уредба.

— Тай-пан, срещата ви за единадесет часа.

— Една секунда, Клаудия — той извади от чекмеджето плик с 1000 долара и ѝ го подаде. — Парите за залагане, както бях обещал.

— О благодаря, тай-пан. — Имаше бръчки от грижи в обикновено веселото ѝ лице, а зад усмивката се прокрадваше сянка.

— В ложата на Филип ли ще бъдеш?

— Да, чичо Филип ме покани. Той... той изглежда много съсипан — каза тя.

— Заради Джон е. — Дънрос не беше сигурен, дали тя знае. Вероятно, помисли той, или скоро ще узнае. Няма тайни в Хонконг. — Какви са ти предвижданията?

— В първия рейс, мисля, победител ще е Делайт, Бъкейниър във втория.

— Двама аутсайдери? — Той я погледна учудено. — Имаш осведомител?

— О не, тай-пан — малко от нормалния й хумор се върна. — Само сведение за подготовката им.

— А в петия тур?

— Няма да залагам в петия тур, но всичките ми надежди са за Ноубъл Стар — додаде загрижено Клаудия. — Има ли някакъв начин да помогна, тай-пан? Какъвто и да е? За пазара на акциите и... трябва да разбием Горнт по някакъв начин.

— Аз някак си съм привързан към него — той е такъв *fang-pi!* — Кантонезката мръсотия беше толкова живописна, че тя се разсмя. — Сега можеш да поканиш мисис Гресенхоф.

— Да, тай-пан.

Дънрос се изправи, за да поздрави гостенката. Тя беше най-красивата жена, която бе виждал през живота си.

— *Ikaga desu ka?* — попита я на японски Дънрос. — Как сте? — беше изумен, че е могла да бъде омъжена за Алън Медфърд Грант, чието име, Бог да ни е на помощ, се предполага също, че е Ханс Гресенхоф.

— *Genki*, тай-пан. *Domo. Genki desu! Anatawa?* Чудесно, тай-пан, благодаря. А вие?

— *Genki*. — Той се поклони леко в отговор и не се ръкува, забеляза колко малки са ръцете и стъпалата и колко дълги краката й. Поговориха малко, после минаха на английски.

— Много добре говорите японски, тай-пан. Съпругът ми не ми беше казал колко сте висок.

— Ще пиете ли кафе?

— Благодаря... разрешете ми да взема и за вас. — Преди да успее да я спре, тя беше при таблата с кафето. Наблюдаваше я как деликатно налива. Предложи му първата чаша с лек поклон. — Моля.

Рико Гресенхоф — Рико Анджин беше едва около метър и шестдесет, съвършено пропорционална, с къса коса, прекрасна усмивка и тежеше около петдесет и четири килограма. Беше облечена с копринен костюм в кестенов цвят.

— Благодаря за парите, които мис Клаудия ми предаде.

— Няма нищо. Ние дължим за имота на съпруга ви 8 000 паунда. Ще кажа на касиера да подготви чек за утре.

— Благодаря.

— Вие ме изненадахте, мисис Гресенхоф. Знаете ли...

— Моля, наричайте ме Рико, тай-пан.

— Добре, Рико-сан. Вие знаете за мен, но аз нищо не знаех за вас.

— Да. Моят съпруг ми каза да ви кажа всичко, което искате да знаете. Каза ми, че щом се уверя, че наистина сте тай-пана да ви предам един плик, който той ви изпраща. Мога ли да ви го донеса по-късно?

— Аз ще ви изпратя и ще го взема.

— О не, не искам да ви затруднявам. Може би ще е удобно да ви го донеса следобед.

— Колко е голям? Пликът?

Нейните изящни ръце показаха големината във въздуха.

— Това е обикновен плик, не е много дебел. Можете лесно да го поставите в джоба си. — Отново същата усмивка.

— Може би ще се съгласите да... — беше очарован от присъствието ѝ. — След минута-две ще ви изпратя с колата! Вие ще вземете плика и ще се върнете тук. — Искате ли да присъствате на състезанията и обяда на хиподрума?

— О, но... но трябва да се преоблека и... о благодаря не, това ще е голямо безпокойство за вас. Вероятно ще мога да донеса писмото по-късно или утре? Съпругът ми каза да го предам във вашите ръце.

— Няма нужда да се преобличате, Рико-сан. Изглеждате прекрасно. Имате ли шапка?

Тя се взря недоумяващо в него.

— Моля?

— Да, това е, това е наш обичай, дамите да носят шапки и ръкавици на състезанията. Имате ли шапка?

— О да. Всяка дама има шапка. Разбира се.

— Значи е уредено.

— О! Щом казвате. — Тя се изправи. — Трябва да тръгвам тогава?

— Ако имате време останете малко. От кога сте женени?

— Четири години. Ханс... — Тя се поколеба. След това каза твърдо — Ханс ми каза да ви предам, само на вас — само в случай, че умре и аз трябва да дойда, както стана, да ви предам, че бракът ни е по споразумение.

— Какво?

Тя се изчерви, но продължи:

— Моля извинете ме, но трябваше да ви го кажа. Това бе брак по споразумение. Аз получих швейцарско гражданство и паспорт, а той — човек, който да се грижи за него. Аз... аз не исках да се женя, но той ми предлагаше много пъти, наблягайки, че ще бъде осигурена след неговата смърт.

Дънрос беше смутен.

— Той знаеше ли, че ще умре?

— Мисля, че да. Обясни ми, че брачният договор е за пет години, но не трябва да имаме деца. Отидохме при адвокат, който направи договор за пет години. — Тя отвори чантата си, пръстите ѝ трепереха, но гласът ѝ остана непроменен, извади плик и му го подаде. — Ханс ми каза да ви го дам. Там има копие от контракта, кръщелното ми, удостоверението за брак, неговото завещание. Тя извади носна кърпичка и я притисна до носа си. — Моля да ме извините.

Дънрос позна почерка на А. М. Г.

Тай-пан, това писмо ще потвърди, че Рико Гресенхоф е моя съпруга. Обичам я с цялото си сърце. Тя заслужава и заслужаваше много повече от мен. Ако има нужда от помощ... моля, много те моля, помогни ѝ.

— Не заслужавам повече от него, тай-пан — каза тъжно тя с тих глас. — Съжалявам, че е мъртъв.

Дънрос я наблюдаваше.

— Той боледуваше ли? Очакваше ли да умре от някаква болест?

— Не зная. Никога не ми е казал. Едно от исканията му, преди да се оженим бе никога да не задавам въпроси, къде ходи, защо и кога ще се върне. — Видими тръпки преминаха по нея. — Много трудно се живее така.

— Защо се съгласихте? Разбира се не се е налагало?

Рико отново се поколеба.

— Родена съм в Япония през 1939 година и съвсем малка заминах със семейството си в Берн — баща ми беше чиновник в японското посолство там. През 1943 година, той се върна обратно в Япония, с майка ми останахме в Женева. Живеем в Нагасаки. През 1945 година, баща ми и цялата ни фамилия загинаха. Нямаше къде да се върнем, майка ми искаше да останем в Швейцария, заминахме в Цюрих с един добър човек, който умря преди четири години. Той... те плащаха за образованието ми и се грижеха за мен и бяхме щастливи. Знаех, че не са женени, независимо, че се преструваха. Когато умря бяха останали много малко пари. Ханс се познаваше с този човек, моя втори баща. Казваше се Симеон Терак. Беше объркан човек — без родина и живееше в Швейцария. Твърдеше, че преди войната е бил счетоводител в Будапеща. Майка ми уреди брака ми с Ханс Гресенхоф. — Тя вдигна очи от килима и го погледна. — Беше... беше добър брак, тай-пан, поне се опитвах да е така, както той и майка ми искаха. *Mu jiri*, мой дълг е да се подчиня на майка си, *neh*?

— Да — отвърна любезно той. — Вие сте изпълнила вашия *jiri* перфектно, сигурен съм. А сега какво казва майка ви за вашия *jiri*?

— Майка ми е мъртва, тай-пан. Когато вторият ми баща почина, тя не искаше да живее повече. Веднага, след като се ожених, замина на ски и там е паднала в пукнатина на глетчер.

— Ужасно.

— О не, тай-пан, хубаво е. Тя умря така, както искаше. Нейният мъж беше мъртъв, аз бях осигурена, какво щеше да прави по-нататък?

— Да — усещаше нежността на гласа, искреността и спокойствието ѝ. В ума му изскочи друга японска дума, *wa* — хармония. Ето какво притежава това момиче. Хармония. Може би това е, което я прави толкова красива.

Един от телефоните позвъня.

— Да, Клаудия?

— Травкин е, тай-пан. Съжалявам, че ви прекъсвам, но каза, че е спешно.

— Благодаря. Извинете ме за момент, Рико-сан. Да, Алекс?

— Съжалявам за безпокойството, тай-пан, Джони Моор е болен и няма да може да язди. — Джони Моор беше най-добрият им жокей.

Гласът на Дънрос стана твърд.

— Тази сутрин изглеждаше добре.

— Сега има температура, докторът каза, че може да е отравяне.

— Искаш да кажеш, че е подкупен?

— Не зная, тай-пан, зная само, че днес не е добре.

Йан се поколеба. Знаеше, че Джони е по-добър от другите му жокеи, по-тежък е и ще натоварва допълнително Ноубъл Стар.

— Алекс, запиши Том Уонг. Ще решим преди старта.

— Да. Благодаря.

Дънрос затвори телефона.

— Анджин е странно име — каза той. — Означава пилот, пилот или навигатор, нали така?

— Легендата твърди, че един от нашите прадедовци е бил англичанин, който станал самурай и съветник на Шогун Йоши Торанага. Преди много, много години. Разказва се, че първо имал феодално имение в Хеми, близо до Йокохама, след това заминал със семейството си за Нагасаки. Говори се, че е бил женен за жена от знатен род на име Рико. — Смехът ѝ изпълни стаята. — Вие знаете какви са японците! А *gai-jin*, чужденец, оженил се за благородна дама. Но както и да е, историята е приятна и обяснява името ми, *neh*? — Тя се изправи, той — също. — Трябва да тръгвам вече. Да?

Черният „Даймлер“ спря пред хотел „Виктория енд Албърт“, на вратите му стояха гербовете на „Струан“. Кейси и Бартлет чакаха на стъпалата. Тя беше облечена със зелена рокля, носеше кръгла шапка без периферия и бели ръкавици. Бартлет беше със син костюм и подходяща връзка. Не си говореха.

Шофьорът се приближи към тях.

— Мистър Бартлет?

— Да. Колата за нас ли е?

— Да, сър. Извинете, взели ли сте пропуските с емблемата и поканите?

— Да, ето ги — каза Кейси.

— А, добре. Извинете, но без тях... Казвам се Лим. Обичаят е, джентълменът да съедини двете емблеми през отвора на реверите, дамите обикновено носят със себе си карфица.

— Както кажете. — Кейси се качи отзад в лимузината и той я последва. Седнаха в двата края на задната седалка. Мълчешком започнаха да се оправят с емблемите.

Шофьорът любезно затвори вратите, забелязвайки студенината помежду им и вътрешно се развесели. Вдигна междинната преграда и включи микрофона.

— Ако искате да говорите с мен, използвайте микрофона над главите си.

— Разбират се, благодаря Лим.

Веднага щом потегли, той се протегна под таблото и включи друг микрофон. Веднага се чу гласът на Бартлет.

— Дали ще вали?

— Не зная, Линк. По радиото казаха, че ще вали, но всички се молят да се размине — поколеба се, но продължи. — Все още мисля, че грешиш.

Лим доволно се облегна назад. Най-големият му брат, Лим Чу, икономът на тай-пан нареди на друг от братята, радио механик, да инсталира този ключ, така че да може да подслушва пътниците си. Имаше голям риск и старият брат забрани да се използва, при каквито и да е обстоятелства, когато вътре се вози тай-панът. Никога, никога, никога. И не беше го правил. Повръщаше му се при мисълта, че може да бъде изненадан и хванат, но желанието да подслушва надделяваше.

— Ох хо-хо — изкикоти се той. — Златни Косми наистина е бясна.

Кейси кипеше.

— Дай да приключим с това, Линк, а? — каза тя. — След сутрешното заседание се държиш, като мечка с болен задник!

— Ами ти? — Бартлет я погледна. — Ще продължим с Горнт — така както аз го искам.

— Сделката е моя, казвал си го сто пъти, обеща, преди винаги си се вслушвал. Господи, нали сме съдружници. Опитвам се да те предпазя. Знаем, че грешиш.

— Ти *мислиш* че греша. И това е заради Орланда.

— Той е мошеник! Аргументирах се хиляда пъти. Ако Йан се измъкне от капана, тогава за нас е по-добре да сме с него, не с Горнт.

— Досега не сме фалирали, Кейси, но ако искаш да решаваш за твоите акции — решавай, аз ще решавам за моите. Ще останеш по гол

задник, преди да си преброила до десет!

Сърцето ѝ силно биеше. Още от сутринта, от заседанието със Сиймър Стайгълър денят вървеше трудно. Бартлет беше непреклонен — техният курс трябва да е с Горнт, нито единият от аргументите ѝ не го разубеди. След един час безуспешни опити, тя закри срещата и отиде да се оправя с куп телекси, пристигнали през нощта. След това, сещайки се в последния момент, тя хукна да купува шапка.

Когато срещна Бартлет във фоайето, очакваше той да забележи шапката и да му хареса. Опита да се помирят, но Линк я прекъсна.

— Забрави, Кейси. Ние сме на различни мнения. И какво от това?

— Какво мислиш?

— Казах ти, най-добре за нас е Горнт.

— Питам за шапката.

Погледна я безразлично.

— А, това било! Добре е.

Искаше ѝ се да я свали и да я накъса на парчета.

— Парижка е. В поканата пишеше шапки и ръкавици, не си ли спомняш? Глупаво е, но такъв е обичаят.

— Какво те кара да мислиш, че може да се измъкне от капана?

— Умен е. И е тай-пан.

— Горнт го е подгонил.

— Само така изглежда. Нека оставим това засега. Да излезем да чакаме навън. Колата ще дойде точно в дванадесет.

— Само за момент, Кейси. Какви ги мътиш?

— Какво искаш да кажеш?

— Познавам те по-добре от който и да било. Какво си намислила?

Кейси се поколеба, чудеше се дали да каже за „Фърст сентръл“.

„Няма причини да го правя — размисли тя. — Йан ми обеща, че първа ще узная, ако успее да получи кредита и да се измъкне. Тогава Линк ще си покрие двата милиона, ще купим още акции, за да си възвърнем загубите от разпродажбата. Когато пазарът е на дъното, Йан, Линк и аз влизаме, прибираме реколтата на борсата и правим нашия удар. Аз съм първата, която ще знае след Муртаг и Йан. Йан ми го обеща. Но мога ли да му вярвам?“

Доповръща ѝ се. Може ли човек да вярва, на когото и да е в бизнеса, тук или където и да е? На мъж или жена?

На вечерята миналата вечер, тя му вярваше. Виното и храната бяха ѝ повлияли и тя му разказа за отношенията си с Линк и за уговорката, която бяха направили.

— Това е доста тежко и за двама ви, нали?

— Да и не. И двамата бяхме над двадесет и една, Йан, и аз исках повече от това да бъда мисис Линк Бартлет, майка, любовница, слугиня и затворена у дома. Това убива всяка жена. Накрая домът се превръща в затвор и те побърква, да бъдеш хваната като в капан до края на живота си и да станеш част от него. Виждала съм го много често.

— Някой трябва да се грижи за дома и за децата. Работата на мъжа е да печели пари, а на жената да се грижи за семейството и за...

— Да. В повечето случаи, да. Но не и за мен. Не съм готова да приема това и не мисля, че е неправилно да се стремиш към нещо друго. Аз издържам семейството си. Съпругът на сестра ми почина и трябваше да се грижа за нея и децата, за майка си и за чичо си. Образована съм и съм по-добра от повечето в бизнеса. Светът се променя, всичко се променя, Йан.

— И преди ти казах, това не се отнася за тук, слава Богу!

Спомни си как надви старата Кейси и вместо това попита:

— Йан, разкажи ми за Хег? Как го е правила? Каква е била тайната ѝ? Как е станала равна на мъжете тук?

— Тя държеше кесията с парите. Абсолютно. Отстъпи несъществените позиции и престижа на Кълъм и на следващите тайпанове, но не и сметките, тя уволняваше и назначаваеше — беше силата на фамилията. Когато Кълъм умираше, беше лесно да го убеди да я направи тайпан. Той ѝ предаде фамилияния печат, всички юзди и всички тайни. Назначаваше само хора, които можеше да контролира и никого от тях не допусна до кесията.

— Но да управляващ чрез други достатъчно ли е?

— Властта си е власт и не мисля, че това има значение, стига ти да управляваш. За жена — след определена възраст — властта се осъществява единствено чрез контрола върху парите. Но ти си права за „големите пари“. Хонконг е единственото място, където можеш да ги спечелиш. С пари, истински пари, можеш да си равна на всеки. Дори на Линк Бартлет. Аз го харесвам, между другото. Много го харесвам.

— Аз го обичам. Нашето партньорство си го бива, Йан. Мисля, че е добро за Линк — о, колко искам да е добро. Той е нашият тай-пан и аз не се стремя да го изместя. Искам само да успея, като жена. Той страшно много ми помогна, разбира се така беше. Без него никога нямаше да го направя. Така че в бизнеса сме заедно до рождения ми ден. До 25 ноември тази година. Това е Денят. Така решихме.

— И?

— Не зная. Наистина не зная. Обичам го сега повече от всякога, но не сме любовници.

След това, когато се връщаха, болезнено ѝ се прииска да го попита за Орланда. Реши да не го прави.

— Може би трябваше — промърмори гласно.

— Какво?

— О! — съжалявам, Линк, бях се замислила.

Тя го погледна и видя, че е хубав, както винаги, нищо, че сега я гледаше студено.

„По-хубав си от Йан и от Куилън.

И въпреки това, в момента предпочитам да спя с някой от тях двамата. Защото ти си копеле.“

— Искаш ли да поставиш твоите акции срещу моите? — каза той.

Кейси го погледна, ядосана.

„Кажми му да ходи да се фотографира — той има нужда от теб повече, отколкото ти от него, в теб са юздите на «Пар-Кон», ти знаеш къде са заровени трупите, можеш да съсипеш това, което сте изградили“. Спомни си думите на тай-пана за мъжкия свят и за властта. И за Хег.

Тя отклони погледа си и се разплака. Веднага видя промяната в него.

— Господи, ти никога не си плакала преди... — той протегна ръце към нея. — Господи, никога не си плакала. Слушай, минавали сме през мелницата толкова пъти, ад, стотици пъти, няма защо толкова да го преживяваш. Ние вкарахме „Струан“ и Горнт в битка. Няма значение кой ще победи накрая. Ние ще останем „Ноубъл хаус“, но начело, начело с Горнт е по-добре. Зная, че съм прав.

„О не, не си“ — мислеше доволна, стоплена в прегръдката МУ.

61

12:32 ЧАСА

Брайън Куок крещеше от ужас. Знаеше, че е в затвора, в ада и това продължаваше безкрайно. Целият му безумен свят беше една ослепителна светлина, всичко около него кърваво червено, таванът, стените, подът, без врати и прозорци. Подът покрит с кръв, но всичко изкривено и с краката нагоре, по някакъв начин лежеше на тавана, цялото му същество измъчено, отчаяно. Опитваше да се добере до нормалното и всеки път безуспешно. Пак тъмнина, смазващи гласове, заглушаващи Робърт. После отново ослепителната, експлодираща в главата светлина, кръв, която тече, но не мокри. Отчаяно протягаше ръце към столовете и масата, които стояха в кървава вода, която се отдръпваше. Лудост, лудост, дяволско изобретение...

Кървава светлина и мрак и смях и воня и отново кръв и отново и отново...

Знаеше, че бълнува от години, молеше ги да спрат, молеше да го пуснат, кълнеше се, че всичко ще направи само да го пуснат, че той не е човекът, когото търсят, че още не е за ада... всичко е грешка, това е грешка, не, не е грешка, аз бях враг, кой е враг, какъв враг? О, моля ви оставете света на място и нека застана, където трябва, о Господи, Робърт помогни ми...

— Добре, Брайън. Тук съм. Ще поставя всичко на място. Всичко! — той чу състрадателните думи, идващи от този водовъртеж, заглушаващи смеха. Заобикалящата го кръв изчезна. Почувства ръката на приятеля си, хладна, нежна и се вкопчи в нея ужасен, че може пак да сънува предишния сън.

— О, Господи, Робърт не ме оставяй...

Невъзможно! Таванът си е на място и аз лежа на леглото, стаята е нормална, всичко е чисто, цветя, щорите пуснати, аз съм с краката надолу.

— О, Господи, Робърт...

— Здравей, приятел — каза нежно Армстронг.

— Господи, Робърт благодаря, благодаря, аз стоя нормално сега, благодаря, благодаря.

Беше му трудно да говори, почувства се уморен, без сили, но кошмарът свърши, лицето на приятеля му в мъгла, но истинско.

„И с цигара, наистина ли пуша? О, да. Мисля, че си спомням, Робърт ми остави цигари, после ония дяволи дойдоха миналата седмица, намериха цигарите и ги взеха... Кога беше, миналия месец, миналата седмица, кога? Спомням си, че Робърт дойде и ми даде да пия нещо миналия месец, миналия месец ли беше? Вкусът му беше толкова приятен и аз заспах, нямах кошмари, Робърт, беше ми спокойно, нямаше кръв там горе, тавана в кръв, не лежах горе, а тук долу, не в ада, о благодаря, благодаря...“

— Трябва да тръгвам сега.

— О не, не тръгвай, може пак да дойдат, моля те седни при мен. Виж, ще говорим, да, точно така, ще говорим, ти искаше да говорим... не си отивай. Моля говори...

— Добре, приятел, тогава говори, няма да тръгвам докато говорим. Какво искаш да ми кажеш? За Нинг-ток и за баща си? Не отиде ли да го видиш?

— Да, веднъж ходих да го видя, да, малко преди да умре, приятели ми помогнаха, беше само за един ден, много отдавна...

— Йан беше ли с теб?

— Йан? Не... беше ли Йан? Не си спомням... тай-пан? Някой дойде с мен. Не беше ли ти, Робърт? А, с мен в Нинг-ток? Не, не беше ти, нито Йан, беше Джон Чанслър от Отава. Робърт, той също мрази руснаците, те са големият враг. Дори в училище и дяволът Чанг Кайшек и неговите убийци Фонг Фонг и... и... толкова съм уморен и толкова ми е добре, че си тук.

— Кажи ми за Фонг Фонг.

— Беше лош човек, Робърт, той и цялата му шпионска група бяха против нас, КНР. Знам го. Какво ме питаше? Какво?

— Беше за долния Грант, а?

— Да, за него беше и аз почти припаднах, когато разбра къде бях стигнал, о да, но аз спрях Фонг Фонг веднага.

— На кого каза?

— Цу-ян. Подшушнах на Цу-ян. Той се върна в Пекин. Беше от тези горе, нищо че не знаеше кой съм всъщност. Бях много законспириран... След това в училище, баща ми ме изпрати след убийството на стария Ш'ин... дойдоха главорези и го пребиха на селския площад, защото беше наш съмишленик, един от народа, един от хората на Мао и когато бях в Хонконг живеех при чичо... Ходех на училище... и той ме обучаваше нощем. Мога ли да поспя сега?

— Кой е чичо ти Кар-шун и къде живееше?

— Не си спомням...

— Тогава трябва да си вървя. Следващата седмица ще дойда...

— Не, чакай, Робърт, чакай, беше Уу Ца-финг, на... на „Фоу алей“ в Абърдийн... на номер 8, петия етаж. Ето, спомних си го! Не си тръгвай!

— Много добре, *Стари приятелю*, много добре. Дълго ли посещава училище в Хонконг? — Робърт говореше с тих, предразполагащ глас. Сърцето го заболя за някогашния приятел. Чудеше се, че Брайън толкова лесно се пречупи, толкова лесно.

Готов да бъде разнищен. Не изпускаше от очи развалината, лежаща в леглото, окуражаваше го да си спомня, за да записват другите, които подслушваха разговора — да записват всички факти и цифри и имена и места, истината и полуистината, която Брайън Куок издаваше и щеше да продължи докато имаше сили. И знаеше, че ще продължава да го изучава, да го увещава, или заплашва, или ще става нетърпелив, ядосан, ще се преструва, че си тръгва, или ще ругае надзирателя за това, че ги безпокои. Заедно с Крос и Съндърс, които следяха и записваха разпита. Беше оръдие, като Брайън Куок, оръдие на други, които използваша ума и таланта му за собствени цели.

„Ще измъкнем от него всичко каквото знае — помисли си той. — Контактите му, наставниците, враговете и приятелите. Горкият Фонг Фонг и момчетата. Никога повече няма да ги видим — освен ако станат агенти на другата страна. Какъв мръсен, отвратителен занаят, да продадеш приятелите си, да работиш с враговете, които всеки знае, искат да те поробят.“

— Във Ванкувър беше прекрасно, прекрасно беше, Робърт. Там имах момиче, което... Да и аз почти щях да се ожения за нея, но Сенсибъл Ток, Сенсибъл беше моят 489, той живееше... живееше на... да, на „Педър стрийт“ в Чайнатаун, там имаше ресторант — „Хохо-

ток“... да Сенсибъл Ток ми каза, че трябва да служа на Председателя Мао и да го предпочитам пред *quai loh*... Ох, колко я обичах, но той ми каза, че *quai loh* са били наши насилници с векове... Знаеш, че това е истина, това е истина.

— Да, истина е — каза Армстронг, иронизирайки го. — В Канада единственият ти приятел Сенсибъл Ток ли беше?

— О не, Робърт имах много приятели...

Армстронг слушаше внимателно, изумен от богатата информация за внедрената в Канада шпионска мрежа и за размерите на инфилтрацията на комунистически Китай в цяла Америка и Европа. Навсякъде, където имаше китайски ресторант, или магазин, или някакъв бизнес имаше потенциална възможност за натиск.

— И Уу-Так на „Сентръл стрийт“ в Лондон е центърът, където аз... когато аз бях... О, главата ме боли, толкова съм жаден...

Армстронг му подаде вода, в която имаше стимуланти. Когато той или Крос преценяваха, че моментът е подходящ, му даваха уталожващ жаждата и приятно ухаещ китайски чай. В него поставяха приспивателното.

След това от Крос и Съндърс зависеше дали отново червената стая и връщане към реалното — много внимателно, така че да не се получат постоянни увреждания.

„От тях зависи. Прав беше Съндърс да увеличим натиска докато имаме време. Знае твърде много. Много добре е подготвен и ако трябва да го разменим, без да го изцедим, ще е безотговорно. Трябва да изпреварим размяната.“

Армстронг запали две цигари и дръпна дълбоко от своята.

„Ще откажа пушенето преди Коледа. Не мога сега, не при този ужас. Не при спомена за ужасния вой на Брайън, само двадесет минути след като за втори път го затвориха в червената стая. Наблюдавах го с Крос и Съндърс през шпионки в стената, безумните му опити да достигне тавана, който беше под.“

— Невъзможно, — мърмореше той.

— Може да симулира — предложи Съндърс.

— Не — каза Крос. — Не. Казва истината.

— Не вярвам — да се предаде толкова лесно.

— Ще повярваш, Робърт. — След като пренесоха Брайън в тази чиста и приятна стая и червената стая беше изчистена, Роджър Крос

предложи: — Хайде, Робърт, опитай, тогава ще можеш да се произнесеш.

— Не, не благодаря. Това е като „Кабинета на доктор Китгари“. Не, благодаря!

— Опитай за една минута. Ще е полезно преживяване за теб. Някой ден може да им попаднеш в ръцете. Трябва да си готов. Една минута може да ти спаси разсъдъка. Опитай за собствено добро.

Накрая Робърт се съгласи. Затвори хаваните зад него. Стаята беше абсолютно червена, малка, но цялата наклонена, ъглите изкривени, перспективата сбъркана. Наклоненият таван беше от червено стъкло. Над стъклото се стичаше вода. Към него бяха прикрепени червени столове, маса с небрежно пръснати писалки и листове, червени възглавнички върху столовете с цялата тази декорация се получаваше ефекта на под, имаше и фалшива врата, леко открехната.

Внезапна тъмнина. След това ослепителна неорова светлина и зашеметяващото въздействие на червеното. Тъмнина, червено, тъмнина, червено. Инстинктивно се протегна към масата, столовете, пода, хаваните, препъна се и падна, неспособен да се ориентира, течащата вода горе, стъклената преграда изчезна, само умопомрачаваща кървава вода по пода — горе. Тъмнина и пулсиращи гласове и отново червеният ад. Стомахът му се сви, независимо, че си казваше: „това е трик, затвори очи, затвори очи, затвори очи...“

След цяла вечност, накрая влезе дневна светлина и истинската врата се отвори. Той лежеше на истинския под и повръщаше.

— Копелдаци. Каза само минута, лъжливо копеле! — Въздъхна и се помъчи да се изправи.

— Съжалявам, беше само минута, Робърт — каза Крос.

— Не вярвам...

— Честно — потвърди Съндърс. — Аз засякох времето. Наистина! Изключително ефективно.

Отново му се догади при спомена за водата горе, масата и столовете. Той отпъди мислите и се съсредоточи върху разговора с Брайън Куок.

— Ти казваше, че си предавал нашите досиета на приятеля си Бактуут Ло?

— Не, не беше... уморен съм, Робърт, уморен... какво.

— Ако си уморен, ще те оставя! — той понечи да стане. — Следващия месец аз...

— Не... не... моля те не си отивай... те... не, недей моляяяяя!

Седна отново, продължавайки играта, знаейки, че е нечестно и че толкова объркан затворник може да бъде заставен да подпише всичко, да каже всичко каквото му дойде в главата.

— Ще стоя докато говориш, приятелю. Говорехме за Бактуут Ло от „Принцес билдинг“? Той ли беше посредникът?

— Не... не... да, в известен смисъл... Доктор Менг... Доктор Менг взимаше пакетите, които оставях... Менг никога не узна, че съм аз... уговорката ставаше по телефона или с писмо... той ги занасяше на Ло, на когото се плащаше, за да ги занесе на друг човек, не зная на кого... не зная...

— О, аз мисля, че знаеш, Брайън. Не мисля, че искаш да остана.

— О, Господи искам... кълна се... Бактуут... Бактуут сигурно знае... или Нгъ, Вии Си Нгъ, Фотографът Нгъ, той е на наша страна, Робърт... Попитай него, той ще знае... той беше с Цу-ян за вноса на торий...

— Какъв торий?

— Рядка пръст за... за атомна бомба... о да, ще имаме наша атомна бомба и водородна, след няколко месеца... — Брайън Куок изпадна в истеричен смях. — Първата след няколко седмици... няколко седмици, още не съвършена, но наша и скоро ще имаме наши и... за да се защитаваме от тези хегемонисти, които заплашват да ни унищожат, само след няколко седмици! Господи, Робърт, помисли за това! Председателят Мао го направи, той го направи... Ще си вземем заграбената земя... ще го направим, Джо ще ни помогне, Джоузеф Йу ще... О, ще ги спрем сега, ще ги спрем и ще си вземем земята обратно. — Той протегна ръка и хвана Робърт Армстронг. — Слушай, ние сме вече във война, с руснаците, Чанг Ли ми го каза, той ми е специалната връзка... там се стреля. На север, дивизии, не патрули близко до Амур. Там убиват още китайци и заграбват наша земя, но... не за дълго. — Легна обратно, изтощен и започна да мънка.

— Атомна бомба? Следващата година? Не вярвам — каза Армстронг, преструвайки се, че се присмива, главата му щеше да се пръсне. Боже, атомна бомба след няколко месеца? Няколко месеца?

Светът вярваше, че са на десет години от това време. Китай с атомна бомба и водородна бомба?

Невинно попита:

— Кой е Джо Йу?

— Кой?

Брайън Куок се обърна внезапно и го погледна със странни, проникващи очи, различни от преди малко. Моментално застана нащрек и се подготви.

— Джо Йу — повтори той още по-непринудено.

— Кой? Не познавам никакъв Джо Йу... не... Какво, какво... какво правя тук? Какво е това място? Какво става с мен? Йу? Защо... защо трябва да го познавам? Кой?

— Няма причина — каза Армстронг, успокоявайки го. — Ето, ето пийни си чай, трябва да си много жаден, *Стари приятелю*.

— О да... да, аз... къде да... Господи какво става?

Армстронг му помогна да пийне от чая. След това му запали нова цигара. След няколко минути Брайън Куок отново заспа.

Вратата се отвори. Съндърс и Крос влязоха.

— Много добре, Робърт — въодушевено каза Съндърс, — много добре!

— Да — добави Крос. — Аз също почувствах, че се съвзема. Избра времето много точно.

Армстронг нищо не каза, чувстваше се омърсен.

— Боже — усмихна се Съндърс, — този е златен. Министърът ще бъде възхитен. Атомна бомба, след няколко месеца и боеве на границата в момента. Отлично, Робърт, отлично!

— Вярваш ли му? — попита го Крос.

— Абсолютно, ти не вярваш ли?

— Вярвам, че казва каквото знае. Дали това е факт, е друго нещо. Джо Йу? Джо или Джоузеф Йу говори ли ви нещо? — Другите поклатиха глави. — Джон Чанслър?

— Не.

— Чанг Ли?

Армстронг се обади.

— Чанг Ли е приятел на Брайън — запалянковец по коли — шанхаец, голям индустриалец — може да е той.

— Добре. Но кой е Джо Йу. Може да е важно. — Крос погледна
Съндърс. — Продължаваме ли?
— Разбира се.

Ентусиазирани възгласи екнаха от 50 000 гърла, когато седемте коня, участници в първия тур, с жокеите на гърба си, приближиха рампата, излизайки изпод трибуните, за да загреят в заградената ливадка до конюшната, където притежателите и треньорите чакаха. Собствениците и техните съпруги бяха облечени в най-хубавите си дрехи, много от жените бяха с кожени наметки, Мей-линг Куанг и Дайан Чен бяха сред тях, съзнаващи завистливите погледи на множеството.

От двете страни на пистата имаше голямо табло, където се регистрираха имената на конете, жокеите и резултатите за всеки тур. Всичко беше притежание и се поддържаше от „Търф к्लъб“. Нямахме легални букмейкъри, нито тук нито извън хиподрума. Тук беше единственото място за залагания в цялата колония.

Небето беше потъмняло и негостоприемно. По-рано пропръска дъжд, но сега въздухът беше чист.

Зад ливадката и кръга на победителя, на същото ниво, бяха съблекарните на жокеите, офисите на чиновниците, складовете за храна и първите редици на гишетата за залагане. Над тях бяха трибуните, четири амфитеатрално разположени редици тераси, подовете, които лежаха на конзоли. На нивото на всички трибуни имаше гишета за залагания. Първата редица беше за членовете на клуба без право за гласуване, следващата за имащите право, горните две бяха предназначени за личните ложи и радиоуредбата. Ложите имаха собствена кухня. Всеки от десетте ежегодно избирани управители беше в отделна ложа, както и губернаторът — патрон на клуба; главнокомандващият, по една за „Блекс“ и „Виктория“; и „Струан“. „Струан“ имаше най-добрата позиция, точно срещу стълба на финиша.

— Защо така, тай-пан? — попита Кейси.

— Защото Дърк Струан е основателят на „Търф кльб“, изготвил правилата, поканил сър Роджър Блоър — известен експерт по конни състезания, да стане първият секретар на клуба. Той финансира първата среща, дава парите за направата на трибуните, за първата партия коне от Индия и помага в уговарянето на пълномощния министър, сър Уилям Лонгстаф, да издаде акт за вечно ползване земята на „Търф кльб“.

— Хайде сега, тай-пан — каза весело Доналд Макбрайд, ръководител на днешното състезание, — кажи го както си е било, а? Твърдиш, че Дърк Струан „помага в уговарянето“? Не е ли наредил на Лонгстаф да го направи?

Дънрос се разсмя с другите от масата — Кейси, Хиро Тода и Макбрайд, който току-що бе пристигнал. В ложата имаше бар и три кръгли маси, всяка за по дванадесет човека.

— Предпочитам моята версия. Във всеки случай, Кейси, легендата е, че Дърк Струан е бил издигнат на този пост след построяване на първите трибуни.

— Това не е истина, Кейси — обади се Уили Так от съседната маса. — Не е ли искал Тайлър Брок този пост, като полагащо се на „Брок енд санс“? Не го ли е предизвикал да се надбягват за поста, един до друг, на първото събрание?

— Не, това са приказки.

— Не са ли се надбягвали, тай-пан? — попита Кейси.

— Сигурно са щели да го направят, ако не е бил тайфунът. Всъщност Кълъм отказал да финансира, така ще имаме ложата докато пистата съществува.

— И с право. „Ноубъл хаус“ заслужава най-хубавото. От времето, когато първите управители са били избрани, мис Кейси, тай-панът на „Струан“ винаги е бил управител. Винаги провъзгласяван от народа. Е, аз трябва да тръгвам. — Той си погледна часовника и се усмихна на Дънрос. И много официално добави: — Моля разрешение за започване на първия тур, тай-пан?

— Разрешението дадено. — Макбрайд бързо излезе. Кейси погледна Дънрос.

— Трябва ли да искат разрешение за започването?

— Такъв е обичаят. — Дънрос присви рамене. — Мисля, че е хубава идея някой да каже: — *Добре, да започваме!* Страхувам се, че за

разлика от сър Джефри, губернаторите на Хонконг в миналото не са били известни с точността си. Освен това, традицията не е лошо нещо — дава ти чувство за приемственост, за принадлежност — закрила. — Той си допи кафето. Ще ме извините ли за малко, имам да свърша няколко неща. Забавлявайте се!

Тя го проследи с поглед, харесваше ѝ повече от миналата вечер. Точно тогава влизаше Питър Марлоу и Дънрос спря да размени няколко приказки с него.

— Хелоу, Питър, радвам се да те видя. Как е Фльор?

— Оправя се, благодаря, тай-пан.

— Влизай! Заповядай, вземи си нещо за пиене, ще се върна след малко. Заложете на номер пет, Ексълът Дей, за първия тур! Довиждане за сега.

— Благодаря, тай-пан.

Кейси кимна на Питър Марлоу, но той не я видя. Гледаше към Грей, който беше на балкона с Джулиън Бродхърст. Говореха с другите. Видя, че лицето му помръкна и сърцето ѝ подскочи, спомняйки си тяхната враждебност.

— Питър! Здравей, ела да седнеш тук.

Очите му се оживиха.

— О! О хелоу — каза той.

— Радвам се, че Фльор се възстановява.

— Тя много се радва, че си отишла да я видиш.

— Беше удоволствие за мен. Децата добре ли са?

— Ти?

— Прекрасно! Обедът за тридесет и шест души в ложата на „Струан“ беше фантастичен, китайски ястия или ако предпочиташ топъл стейк, пай с бъбреци и зеленчуци, табли с пушен колбас, ордъври, сирена и сладкиши от всякакъв вид и накрая целувки с формата на сградата на „Струан“ — всичко приготвено в тяхната кухня. Шампанско, най-хубавите бели и червени вина, алкохол. Страхувам се, трябва да съм на диета през следващите петдесет години.

— Не и ти. Как върви?

Почувства изучаващия му поглед.

— Добре. Защо?

— Нищо. — Той погледна пак към Грей, после към другите.

— Мога ли да ви представя Питър Марлоу? Хиро Тода от „Тода шипинг индъстри“ в Йокохама. Питър е писател на сценарии от Холивуд. — В този момент „Чанги“ изплува в главата ѝ и добави: — три и половина години пленник в Япония. — Очакваше експлозията. Последва малко колебание. Тода любезно подаде визитката си, Питър също поднесе своята. Той се поколеба за момент и протегна ръка.

— Как сте?

Японецът стисна подадената му ръка.

— Голяма чест е за мен, мистър Марлоу.

— О?

— Човек не се запознава често с прочут писател.

— Не съм, съвсем не съм толкова известен.

— Вие сте много скромни. Много харесвам книгата ви. Да.

— Вие сте я чели? — Питър Марлоу се вгледа в него. — Наистина ли? — Седна и продължи да се вглежда в Тода, който беше много по-нисък от него, гъвкав, добре сложен, симпатичен и елегантно облечен. Погледът му — спокоен, двама мъже на една и съща възраст. — Къде я купихте?

— В Токио. Имаме много английски книжарници там. Купих книгата с меките корици, не се продаваше изданието с твърди корици. Новелата ви осветява много от проблемите на онова време.

— О? — Питър Марлоу извади цигари и му предложи. Кейси се обади.

— Пушенето не е полезно за вас, двамата го знаете!

Усмихнаха се.

— Ще ги откажем на Велики Пости — каза Питър Марлоу.

— Разбира се.

Питър се обърна към Тода.

— Бяхте ли в армията?

— Не, мистър Марлоу. Във флотата. Участвах в битката при Коралово море, през 43-та, след това Мидуей, подполковник, по-късно при Гуадалканал. Два пъти ни потопяваха, но имах късмет, несъмнено повече от вас.

— И двамата сме живи, и двамата сме цели, малко или много.

— Съгласен съм. Войната е любопитен начин на живот. Някога, ако това не ви причинява болка и имате желание, много бих искал да поговорим за „Чанги“, за урока от войните. Моля ви?

— Разбира се.

— Тук ще остана няколко дни. Отседнал съм в „Мандарин“, ще се върна следващата седмица. Обяд или вечеря?

— Благодаря. Ще ви се обадя. Ако не сега, вероятно следващия път. Един ден ще отида в Токио.

След малко японецът каза:

— Трябва да поговорим за вашата книга, ако желаете. Искам да ви опозная по-добре. Англия и Япония имат много общи неща. Извинете ме за малко, ще отида да си направя залаганията. — Той любезно се поклони и излезе.

Кейси си пиеше кафето.

— Беше ли ти много трудно да се държиш любезно?

— О не, Кейси. Изобщо не. Сега сме равни, той и аз. Японците, корейците, които мразех бяха с пушки и патрони, докато аз нямах нищо. — Видя измъчената му усмивка. — *Mahlu*, не бях готов за такава среща тук.

— *Mahlu*? Това какво е, на кантонезки ли е?

— Малайски. Значи „срамувам се“. — Усмихна се на себе си. Беше съкращение на *riki mahlu*. *Mahlu* — срамувам се, *riki* златна долина. Малайците включват всичко в тези думи: жажда, печал, любезност, алчност, колебание, срам, гняв — нищо и всичко.

— Няма нужда да се срамуваш, Питър — каза тя, не разбирайки. — Чудя се как говориш, на който и да е от тях, след ужаса. Наистина много ми хареса книгата. Не е ли чудесно, че той също я е прочел?

— Да. Това ме обърка.

— Може ли да те попитам?

— Какво?

— Ти каза, че Чанги било начало. Какво означава това?

Той въздъхна.

— Чанги промени всички, промени стойностите завинаги. Например направи ни нечувствителни към смъртта. Видяхме я толкова пъти, че не ѝ придаваме същото значение, като нормалните хора. Ние сме генерация на динозаври, ние, малкото оцелели. Предполагам, че всеки, който ходи на война, каквато и да е война, вижда живота по друг начин, ако оцелее.

— Ти как го виждаш?

— Много говеда, които, са боготворени. Голяма част от „нормалния, цивилизован“ живот е такава свинска история, дето не можеш да си представиш. Това е така за нас *ексчангите* — късметлии сме, пречистени, и знаем какво е животът. Това, което плаши вас, нас не ни стряска, нещо, което плаши мен, би те разсмяло.

— Например?

Той се усмихна.

— Достатъчно за мен. Имам отлично сведение за първия тур...

— Той спря и зяпна учуден. — Господи, коя е тя?

Кейси се засмя.

— Рико Гресенхоф. Тя е японка.

— Кой е мистър Гресенхоф?

— Тя е вдовица.

— Господи!

— Да не си посмял, Питър!

— Аз съм писател! Това е въпрос на *Проучване!*

— Глупости!

— Права си.

— Питър, казват, че всички първи новели са автобиографични.

Кой си ти в книгата?

— Героят, разбира се.

— Кралят? Американският предател?

— О не. Не той. Стига за миналото ми. Хайде да говорим за теб.

Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Какво?

— Говори се, че си плакала миналата вечер.

— Глупости.

— Така ли?

Тя го погледна.

— Разбира се. Всичко е наред. — Колебание. — Някога, някога може да ми потрябва твоята помощ.

— О? — той се намръщи. — Отивам в ложата на Макбрайд, втората надолу по коридора. Можеш да дойдеш, ако искаш. — Той погледна към Рико. Възхищението му угасна. Тя говореше с Робин Грей и Джулиън Бродхърст. — Изглежда днес не ми върви — промърмори той. — Ще дойда по-късно, искам да заложа. Довиждане, Кейси.

— Каква ти е горещата новина?

— Номер седем, победителят е Делайт.

Делайт победи с малка разлика фаворита Ексълънт Дей. Много доволна от себе си, Кейси се нареди на опашката пред гишето за залагания, стискайки печелившия си билет. Отчаяни играчи вече чакаха на другите гишета да зложат за втория тур, който е първи етап на двойната куинела. За да спечелят куинела, трябваше да улучат първия и втория победител. Двойната куинела поставяше втория тур заедно с петия — най-силният на днешното състезание. Печалбите при нея са много големи, разликата при предвиждане за четири коня — огромна.

— Защо така, Линк? — попита тя точно преди започването на рейса, гледайки през балкона към конете на входа, всички посетители викаха, без да махат биноклите от очите си.

— Погледни таблото. — Електронните номера непрекъснато семеняха с постъпването на залозите за различните коне. — Погледни залозите за това състезание, Кейси! Повече от три и половина милиона ХК долара. Пада се по долар на всеки мъж, жена и дете в Хонконг и това е само първият тур. Сигурно е най-богатото състезание на света! Тези хора залагат ненормално.

Когато се вдигна стартовата бариера, шумен рев екна. Тя го погледна и се усмихна.

— Добре ли се чувстваш?

— Разбира се. Ти?

— О да.

— Хелоу, Кейси! А, и ти ли спечели?

— Хелоу, Куилън, да спечелих. — Тя застана до Горнт, всички около нея бяха непознати. — Бях зложила само десет долара, но спечелих.

— Няма значение колко, важното е, че си спечелила. — Горнт се усмихна. — Харесва ми шапката ти.

— Благодаря.

„Любопитно — помисли тя, — двамата с Йан веднага забелязаха. По дяволите Линк.“

— Голям късмет е да улучиш първия победител.

— Не бях аз. Подказаха ми го. Питър ми го каза. Питър Марлоу.
— А да Марлоу. — Видя, че погледът му леко се промени. —
Още ли сте „да“ за утре?

— Да. Позволява ли времето?

— Дори да вали. При всички положения обяд остава.

— Великолепно. На пристанището точно в десет. Къде е твоята
ложа? — видя моменталната промяна, която той се помъчи да скрие.

— Нямам лежа. Не съм в управлението на клуба. Постоянен гост
съм в ложата на „Блекс“ и от време на време я наемам за партита.
Надолу по коридора е, би ли минала по-късно? „Блекс“ е отлична
банка и...

— Но не колкото „Виктория“ — подвикна Джонджон шеговито,
минавайки покрай тях. — Не вярвай нито на дума на това, което казва,
Кейси. Честито! Какъв късмет, да спечелиш още от първия път.
Довиждане.

Кейси внимателно го наблюдаваше. След това каза:

— Какво ще кажеш за банките, Куилън? Като че никой не го е
грижа — сякаш нищо не става, няма сгромолясване на акциите, нито
надвиснал фалит.

Горнт се разсмя, имайки предвид околните, които дочуваха
разговора им.

— Днес е ден за състезанието и утре ще дойдат грижите. *Джос!*
Стоковата борса отваря в понеделник точно в 10.00. Понеделникът ще
реши много съдби. Между другото, Кейси, всеки китаец, който може
да измъкне пари, ги държи днес в юмрука си. Твой ред е.

Тя си получи парите, 15 към едно — 150 ХК долара. Горнт
получи голяма пачка банкноти, 15 000.

— Фантастично.

— Най-лошите конни надбягвания, на които съм присъствал —
чу се кисел американски акцент. — Ад, чудно, че не
дисквалифицираха жокея и не анулираха победителя.

— Хелоу, мистър Билтмън, мистър Пагмайър. — Кейси си ги
спомни от нощта на пожара. — Кого да дисквалифицират?

Билтмън стоеше на опашката.

— В Щатите щеше да има възражение километър дълго.
Излизайки в правата отсечка от последния завой можеше да видиш

жокея на Ексълът Дей да дърпа юздите с всички сили. Беше уредена победа за Делайт.

Тези, които знаеха, се подсмиваха вътрешно. Слуховете в стаята на жокеите и на треньорите бяха, че няма да спечели Ексълът Дей, а Делайт.

— Хайде, мистър Билтмън. — Дънрос чу разменените приказки. — Ако жокеят не беше се старал или имаше някакво подкупване, управителите щяха да се намесят веднага.

— Може да е наред за аматьори, Йан и за малък трек, но на всеки професионален трек у дома, жокеят на Ексълът Дей щеше да е дисквалифициран до края на живота си. Наблюдавах го с бинокъла през цялото време.

Дънрос тихо попита:

— Паг, видя ли жокеят да прави нещо нередно? Аз изобщо не съм гледал.

— Не, не съм.

— Някой друг?

Тези около Дънрос поклатиха глави.

— Изглеждаше нормално — някой се обади. — Нищо различно от друг път.

— Никой от управителите не оспорва. — Дънрос забеляза пачката в ръцете на Горнт. Той вдигна погледа си към него. — Куилън?

— Не. Но искрено казано намирам маниерите му ужасни. Едва ли е подходящо допълнение към „Търф кльб“.

Видя Робин Грей да отива към гишетата и се усмихна при неочакваната мисъл.

— Ще ме извините ли? — кимна любезно и се отдалечи. Кейси го задържа.

Беше забелязала как Дънрос погледна пачката в ръцете на Горнт и се смути от израза в очите му.

— Възможно ли е Билтмън да е... прав? — попита нервно тя.

— Разбира се. Измами стават навсякъде. Всъщност не там е въпросът. Нямахме никакви оплаквания от управители, жокеи или треньори. — Очите му станаха тъмносиви. Вената на челото му пулсираше. — Това не е най-важното.

„Не — мислеше той. — Това е въпрос на проклети обноски. Ако е така, успокой се. Трябва да си много хладнокръвен и спокоен.“

През целия ден имаше само неприятности. Единственият светъл момент беше Рико Анджин Гресенхоф. Но последното писмо на А. М. Г. го изпълни с мрачни мисли. Още беше в джоба му. В него пишеше, че ако още не е унищожил оригиналните папки, да нагрее дванадесет определени страници, пръснати между другата секретна информация и написани със симпатично мастило и да предаде написаната там информация на премиер-министъра или на настоящия началник на МИ-6, Едуард Съндърс и копие на Рико Анджин.

„Ако направя това значи да призная, че папките, които им предадох са фалшиви — помисли той, уморен от А. М. Г., шпионажа и инструкциите му. — Проклетият Муртаг още не е пристигнал, сър Джефри не може да звъни в Лондон преди 4.00 и да разговаря за Тип Ток и Брайън Куок. И отгоре на всичко някакъв си грубиянин ни нарича аматьори — каквито сме. Залагам сто срещу изкривена игла за шапка, Куилън знаеше победителя преди началото.“

Неочаквано му хрумна нещо и той небрежно попита.

— Как позна победителя, Кейси? С магическа пръчка?

— Питър ми каза. Питър Марлоу. О! Мислиш ли, че е знаел за измамата?

— Ако съм подозирал дори за момент, този рейс щеше да се отмени. Сега нищо не може да се направи. Билтмън. — Ахна при внезапно хрумналата в главата му идея.

— Какво има?

Дънрос я хвана за ръката и я дръпна настрана.

— За да изкараш твоите пари „на всяка цена“, готова ли си на хазарт? — попита тихо.

— Разбира се, разбира се, Йан, стига да е легално. Но с какво? — възкликна Кейси, вроденото ѝ чувство за самосъхранение взе връх.

— Всичко, което имаш в банката, къщата в Лаурел каньон, акциите си — 2 милиона срещу 4 за срок от тридесет дни. Какво казваш на това предложение?

Сърцето ѝ думкаше, очевидната му възбуда я завладя.

— Окей — каза тя и веднага си пожела да беше го премълчала, в стомаха ѝ стана кухо. Господи!

— Добре. Стой за секунда. Ще отида за Бартлет.

— Чакай. Той трябва ли да участва в това?

— Възможност за скромна сделка. Да, Бартлет е важен. Това променя ли решението.

— Не, но бях казала извън „Пар-Кон“.

— Не съм забравил. Чакай тук. — Дънрос бързо влезе в ложата си, намери Бартлет и го доведе, след това ги поведе през суетящия се поток хора към кухнята на „Струан“, поздравявайки наляво и надясно. Кухнята беше малка, оживена и светеща от чистота. Никой не им обърна внимание. Врата водеше към малка звукоизолирана стаичка. Четири стола, маса и телефон.

— Баща ми я е построил по негово време — много, много сделки са се сключвали по време на дербита. Седнете, моля — погледна Бартлет. — Имам предложение за теб и Кейси, извън сделката с „Пар-Кон“, нищо общо с „Пар-Кон“ и „Струан“. Интересуваш ли се?

— Разбира се. Това е Хонконг?

— Имаш ли нещо против? — Йан се усмихна. — Това е честно хонконгско бизнес предложение.

— Добре, дай да видим.

— Преди да го изложа, имам основни изисквания: Това е моя игра, вие двамата сте само зрители, но участвате с 49 процента от печалбата, която ще разделите помежду си. О'кей?

— Какъв е целият план, Йан? — внимателно попита Бартлет.

— Следващото: внасяш 2 милиона US до 9.00 преди обяд в Швейцарска банка по мой избор.

Бартлет присви очи.

— Срещу какво?

— Срещу 49 процента от печалбата.

— Каква печалба?

— Ти си дал 2 милиона на Горнт, без документ, без печат, нищо, освен потенциална печалба.

Бартлет се усмихна.

— От кога знаеш?

Дънрос също се засмя.

— Казах ти, няма тайни в Хонконг. Участваш ли? — Дънрос видя, че той погледна Кейси и дъхът му спря.

— Кейси, знаеш ли за какво става въпрос?

— Не, Линк. — Кейси се обърна към Дънрос. — Каква е схемата, Йан?

— Първо искам да зная, получавам ли 2 милиона аванс, чисти — ако ще участвате.

— Каква е потенциалната печалба? — попита Кейси.

— От 4 до 12 милиона. Без данъци.

Кейси побледня.

— Без данъци?

— Свободни от данъци в Хонконг и можем да ви помогнем да избегнете данъците в Щатите, ако желаете.

— Какъв е срокът за изплащането? — попита Бартлет.

— Печалбата ще се уреди за тридесет дни. Изплащането — пет до шест месеца.

— Четирите до дванадесет милиона е цялата печалба или само нашият дял?

— Вашият дял. Това е голяма печалба за двадесет и четири каратова, честно предложение.

Последва дълго мълчание. Дънрос чакаше.

— Два милиона? — каза Бартлет. — Никакви гаранции, нищо?

— Не. Но след като изложи плана, можете да приемете или не.

— Какво общо има Горнт с това?

— Абсолютно нищо. Тази сделка няма нищо общо с Горнт, „Ротуел-Горнт“, „Пар-Кон“, вашите интереси там, или с нас. Това е вън от всичко, каквото и да се случи — имате моята дума. И думата ми пред Бог, че никога няма да кажа на Куилън за 2-та милиона, че двамата сте ми партньори и участвате в печалбата — и между другото, че тримата сте ме продали. — Той се усмихна. — Беше много хубава идея.

— Сделката ще става с моите 2 милиона?

— Улеснена. Аз нямам 2 милиона US долара, както знаете, иначе нямаше да ви поканя.

— Защо нас, Йан? Можеш да вземеш лесно тези 2 милиона от някой от твоите приятели тук, ако е толкова добра.

— Да. Но избрах вас. Между другото, вие сте обвързани с мен до полунощ във вторник — категорично каза Дънрос. След това гласът му се промени и те почувстваха възбудата. — Но с тази, с тази сделка мога да докажа, колко сме над „Ротуел-Горнт“, колко по-възвущаща е да си свързан с нас. Вие сте играчи, аз също. Контрабандистът Бартлет, така те наричат тук и аз съм тай-пан на „Ноубъл хаус“. Твоят комар с

Горнт е нищожен и ти заложил 2 милиона, без печат, без нищо, защо не с мен?

Бартлет погледна Кейси. Не каза да или не, независимо че знаеше предубеждението ѝ.

— След като ти определяш правилата, Йан, отговори ми, след като аз давам 2-та милиона, защо трябва да дяля по равно с Кейси?

— Спомням си какво каза по време на вечерята за парите „на всяка цена“. Ти имаш твоите, тя ги няма. Може би това е начинът да ги има.

— Защо толкова си загрижен за Кейси? Защо искаш да приложиш правилото „Разделяй и владей“?

— Тя е дясната ти ръка, ти го каза. Ясно ми показва, че е много важна за теб и „Пар-Кон“, значи има право.

— Тя какво рискува?

— Ще заложил къщата си, акциите в „Пар-Кон“, спестяванията си — това е всичко, което има — заедно с твоите 2 милиона. Ще заложил всичко срещу половината от вашата печалба. Съгласна ли си?

Кейси кимна, вцепенена.

— Разбира се.

Бартлет остро се обърна към нея.

— Мисля ти каза, че нямаш нищо общо с това?

Тя го погледна.

— Преди две минути, Йан ме попита дали бих заложила всичко, за да спечеля моите пари „на всяка цена“. — Тя преглътна и додаде: — Казах о'кей и веднага пожелах, да не бях го казала.

Бартлет помисли за момент.

— Кейси, откровено — участваш или не?

— Да.

— О'кей. — Бартлет се усмихна. — О'кей, тай-пан, сега кого трябва да ликвидираме?

Найн Карат Чу, когото във „Виктория“ използваша от време на време за кули и имаше двама синове и две дъщери — Лили Су, приятелката на Хавържил и Уистерия, любовницата на Джон Чен, която бе пребила до смърт въвн от „Хо-Пак“ в Абърдийн — чакаше реда си пред едно от гишетата.

— Да, човече? — подкани го нетърпеливият касиер.

Той извади свитък пари. Всички пари, които имаше и които бе успял да вземе в заем, оставяйки си само за три инхалации с бялата прах, за да изкара нощната смяна тази вечер.

— За двойната куинела, с благословията на боговете! Осем и пет във втория тур, седем и едно в петия.

Касиерът старателно преброи намачканите банкноти, 728 ХК. Той натисна бутоните и провери първия билет. Беше верен: пет и осем — втори тур; седем и едно — пети тур. Внимателно преброи 145 билета, всеки за по 5 ХК, най-ниския залог, и му ги подаде с 3 ХК ресто.

— По-бързо, за Бога — подканяше от опашката следващият. — Ръцете в задника ли са ти?

— Имай търпение! — промърмори старецът, чувствайки се отпаднал, — това е сериозна работа!

Внимателно провери билетите. Първите три напосоки и последния, номерата бяха правилни, чак тогава отстъпи място на следващия и започна да си пробива път, за да излезе на въздух. Когато се измъкна, още му се виеше свят, но беше по-добре. Извървя пътя от сградата, където работеше дотук пеша, за да спести парите от билета.

Отново провери билетите. Осем и пет в този тур и седем и едно в пети — големия тур. „Добре — помисли, поставяйки ги внимателно в джоба си. — Направих всичко, което зависи от мен. Останалото е в ръцете на боговете.“

Боляха го гърдите и отиде в тоалетната, запали клечка и вдиша пушека. След малко му стана по-добре и излезе навън. Беше започнал вторият тур. С бутане се добра до парапета, без да обръща внимание на ругатните, които го съпровождаха. Конете тъкмо влизаха в далечния завой, галопирайки към последната права отсечка за кръга на победителя. Минаха като много голямо петно и той търкайки зачервените си влажни очи не можа да различи своите номера.

— Кой води? — попита той, задъхвайки се. Никой не му обърна внимание. Гръмогласният шум изчезна моментално, след като победителят спечели.

— Кой спечели? — задъхано питаше Найн Карат Чу, главата му гърмеше.

— Не искам да знам! — каза някой с поток от ругатни. — Не беше моят!

— Не мога да видя номерата, кой спечели?

— Резултатът е оспорван, ще се установи от снимката, глупчо, не виждаш ли! Три коня завършиха заедно. Трябва да чакаме.

— Но номерата... какви са номерата?

— Пет, осем и четири, Лаки Коурт, моят кон! Хайде проклетник! Четири и осем за куинелата с Божия помощ!

Чакаха и чакаха. Старецът имаше чувство, че ще припадне и се замисли за по-приятни неща, като разговора тази сутрин с „Хаус ъф Чен“. Три пъти звъня и всеки път прислугата вдигаше телефона и после затваряше. Едва като каза Бивши вълци, самият Филип Чен се обади.

— Извинете, че споменах отвратителните убийци на вашия син — започна той. — Аз съм бащата на любовницата му, на която той написа любовното писмо — публикувано във вестника.

— Е? Лъжец! Всичко това са лъжи. Да не мислиш, че съм глупак, готов за изстискване от всеки изнудвач? Кой си ти?

— Името ми е Хси-мен Су — лесно излъга той. — Има още две писма, благородни Чен. Мислех, че може би ще искаш да ги имаш, независимо, че са единственото нещо, останало от бедната ни дъщеря и бедния ви син, когото зачитах като собствен син, когато той и...

— Пак лъжи! *Мазната уличица* никога не е имала писма от сина ми! Нашата полиция затваря фалшификаторите в затвора, о да! Да не мислиш, че съм маймуна от село, която можеш да лъжеш? Внимавай! Сега сигурно ще измислиш дете и да обявиш сина ми за негов баща? А? А?

Найн Карат Чу почти изпусна слушалката. Той беше обсъждал това с жена си, синовете и Лили. Лесно щяха да намерят роднина, който да им заеме бебе срещу възнаграждение.

— Е — запелтечи той, — лъжец ли съм? Аз, който честно, за толкова малко пари дадох единствената си девствена дъщеря за *любовница* на сина ти. — Той внимателно използваше английските думи, дъщеря му Лили го беше учила с часове, така че правилно да ги изговаря. — Кълна се в боговете, че запазих великото ти име неопетнено! Когато отидохме да искаме тялото на дъщеря си, ние не казахме на полицията, която искаше да открие, кой е писал писмото, за

да хване Бившите вълци! Проклети да са от всички богове тези зловещи кучи синове! Четири китайски вестници обявиха награда за името на автора на писмото, *айейа*? Справедливо е да ти предложи писмата на теб, преди да взема награда за тях от вестниците, *айейа*?

Търпеливо изчака да отминат ругатните, които предшестваха пазаренето. На няколко пъти от двете страни заплашваха, че ще затворят телефона, но никой не прекрати пазарлъка. Накрая решиха да бъде изпратено фотокопие на едно от писмата на Филип Чен, като доказателство, че то и другите не са фалшифицирани.

— След това, може би, Хси-мен Су, другите писма... ще заслужават много скромно възнаграждение.

Найн Карат Чу се изкикоти вътрешно.

„О да — помисли той доволен — «Хаус ъф Чен» щедро ще плати, особено след като прочете написаното за себе си. О, ако ги отпечатат, сигурно ще го направят за срам пред цял Хонконг и ще остане, без престиж завинаги. Сега, на колко да се съглася?“

Неочакван рев на тълпата почти го събори. Сърцето му се разтупка, въздух не му стигаше. Вкопчи се в парапета и се втренчи в таблото.

— Кой... кои са номерата? — попита той, след това изкряска над шума и задърпа съседа си. — Номерата, кажи ми номерата!

— Победителят е осми, Бъкейниър, скопецът на „Ноубъл Хаус“. *Айейа*, не виждаш ли тай-панът го води в кръга на победителя? Бъкейниър плаща 7 към 1.

— Вторият? Кой е вторият кон?

— Номер пет, Уинсам Лейди, 3 към 1... Какво ти е, човек, да не се парализира?

— Не... не... — Отмалял, Найн Карат Чу пипнешком се отдалечи.

По-нататък намери свободно място, постла афиша и седна на мокрия бетон.

„Ох-ох-ох! Нищо друго, освен да чакам, щом времето за чакане е толкова дълго, ще използвам още малко от белия прах, да, ще ми остане последната доза, за да изкарам нощната смяна. Сега, всички богове, концентрирайте се! Спечелих първия стадий на двойната куинела с моята собствена хитрост. Моля концентрирайте се на петия! Седем и едно! Всички богове, концентрирайте се...“

Около кръга на победителя се бяха натрупали всички управители, собственици и служебни лица. Дънрос спря коня и поздрави жокея. Бъкейниър имаше чудесно постижение и той поведе скопеца към кръга на победителя, сред нов изблик аплодисменти и поздравления. Искаше светът да види удоволствието и увереността му, съзнаващ значението на победата, като огромно предзнаменование. Ако спечели и с Ноубъл Стар? Два коня в двойната куинела ще поставят Горнт и съюзниците му на място. И ако Муртаг направи своята магия или Тип Ток държи на предложението да замени Брайън Куок за парите или Тайтфист или Ландо или Фор Фингър...

— Хей, мистър Дънрос, сър, честито!

Йан погледна към множеството на парапета.

— О хелоу, мистър Чой — отговори той, познавайки седмия син на Фор Фингър Уу. Приблужи и се ръкува. — Беше ли заложил на победителя?

— Да, сър, за „Ноубъл хаус“ съм през цялото време. Двамата с чичо сме заложили на двойната куинела. Току-що спечелихме първия стадий, пет и осем, имаме едно и седем за петия тур.

— Тогава да се молим да спечелим, мистър Чой.

— И още как, тай-пан — каза младият човек с непринудена американска фамилиарност.

Дънрос се усмихна и отиде при Травкин.

— Сигурен ли си, че Джони Мур не може да язди Ноубъл Стар? Не искам Том Уонг.

— Казах ти, тай-пан, Джони е по-зле от пиян казак.

— Трябва ми тази победа. Ноубъл Стар трябва да спечели.

Травкин видя, че Дънрос гледа към Бъкейниър.

Не, тай-пан, моля те недей ти да яздиш Ноубъл Стар. Състоянието на трека е лошо, много лошо и опасно, ще стане и по-лошо, като разбият тревната площ! Сигурно това още повече ще те предизвика.

— Моето бъдеще може да зависи от тази победа — и престижът на „Ноубъл хаус“.

— Знам. — Чепатият стар руснак плесна ядосано с камшика, който постоянно носеше със себе си. — И зная, че си по-добър от

всички жокеи, но този трек е опасен.

— Нямам доверие на никого, Алексей. Не мога да си позволя грешка. — Дънрос сниши гласа си. — Беше ли нагласен първият победител?

Травкин спокойно го погледна.

— Не бяха дрогирани, тай-пан. Не, доколкото аз знам. Докторът от полицията ги заплаши, за да не се изкушат.

— Добре. Но беше ли нагласено?

— Това не беше мой тур. Аз се интересувам от моите коне. Не следих този тур.

— Това е удобно, Алексей. Изглежда и никой от другите треньори също не е видял.

— Слушай, тай-пан, имам жокей за теб. Аз. Аз ще яздя Ноубъл Стар.

Дънрос присви очи и погледна небето. Беше потъмняло.

„Ще има дъжд — помисли той — има още неща да свърша, преди да завали. Аз или Алексей? Краката му са добри, ръцете най-добрите, опитът му огромен. Но мисли повече за коня, отколкото за победата.“

— Ще помисля — каза той. — След четвъртия тур ще реша.

— Ще спечеля — Алексей беше решен да се измъкне от споразумението със Суслов. — Ще спечеля дори, ако трябва да уморя Ноубъл Стар.

— Няма нужда да правиш това. Аз имам слабост към този кон.

— Тай-пан, може ли да помоля за услуга? Имам проблем. Мога ли да ви видя тази вечер или неделя, късно неделя или понеделник, да кажем в „Синклер тауърс“?

— Защо там?

— Ние направихме нашата уговорка там, искам там да говорим. Но ако не може тогава, да го направим по-следващия ден.

— Искаш да ни напуснеш ли?

— Не, не е това. Ако имаш време. Моля.

— Добре, но не може да стане тази вечер, неделя или понеделник. Заминавам за Тайпей. Мога да те видя във вторник 10.00 часа следобед. Какво ще кажеш?

— Чудесно. Вторник е добре, да, благодаря.

— Ще дойда долу след следващия тур.

Алексей видя тай-панът да се насочва към асансьора. Беше привързан към Дънрос и очите му се изпълниха със сълзи.

Премести поглед към Суслов, който стоеше на близката трибуна. Опитвайки се да изглежда нормално, той вдигна предварително уговорения брой пръсти: един за тази вечер, два за неделя, три за понеделник, четири за вторник. Зрението му бе много добро и видя как Суслов потвърди сигнала. Мислено го изруга. „Предател на майка Русия и на всички нас, ти и изчадията на КГБ! Няма значение това! Така или иначе, аз ще яздя Ноубъл Стар.“

Дънрос се ками в асансьора сред поздравления и много завист. На най-горния етаж го чакаха Гавалан и Жак.

— Всичко ли е готово? — попита.

— Да — отговори Гавалан. — Горнт е горе и другите, които искаше. Какво се готви?

— Ела е нас и ще видиш. Впрочем, Ендрю, разменям Жак и Дейвид Макструан. Жак ще поеме Канада за една година, Дейвид...

Лицето на Жак се озари от усмивка.

— О благодаря, тай-пан. Страшно благодаря. Ще направя Канада много печеливша, обещавам го.

— Как ще стане размяната? — попита Гавалан. — Искаш първо Жак да отиде там и след това Дейвид да дойде?

— Той пристига в понеделник. Жак, прехвърляш всичко на Дейвид и следващата седмица двамата се връщате за две седмици. Летиш през Франция? Ще вземеш Сюзан и Аврил, дотогава сигурно ще се е оправила. В момента в Канада няма нищо важно, по-спешно е тук.

— Да, да, благодаря, тай-пан.

Гавалан каза замислено:

— Хубаво, че ще видим стария Дейвид.

Той много харесваше Дейвид Макструан, но още се чудеше на размяната и дали тя означава, че Жак е аут от борбата за наследяване мантията на тай-пан и Дейвид е вътре, а неговата собствена позиция променена или заплашена, ако има какво да се наследява след понеделник. И какво ще стане с Кейти?

„Джос — каза си той. — Каквото има да се случва ще се случи. По дяволите всичко!“

— Вървете напред — каза Дънрос. — Аз ще извикам Филип.

Той влезе в ложата на Чен. По стар обичай, компрадорът на „Ноубъл хаус“ автоматически ставаше управител.

„Вероятно за последна година — мрачно помисли Дънрос.

Ако Филип Чен не осигури помощ от Фор Фингър Уу, Ландо Мата, Тайтфист или някакъв начин да се оправят до полунощ в неделя, той е въвн от «Ноубъл хаус».“

— Здравей, Филип, — каза той с приятелски глас, поздравявайки гостите в неговата лежа. — Готов ли си?

— О да, да, тай-пан. — Филип Чен изглеждаше още по-състарен. — Честито за победата.

— Да, тай-пан, хубаво предвещание — всички се молим за петия тур! — извика Дайан Чен, опитвайки да скрие опасенията си.

— Благодаря — каза Йан, сигурен, че Филип е разказал за разговора им.

Тя носеше шапка, украсена с пера от райска птици и много бижута.

— Шампанско, тай-пан?

— Не, благодаря. Може би по-късно. Извинявай, Дайан, трябва да взема за малко Филип. Няма да е задълго.

Навън в коридора той спря за момент.

— Нещо има ли, Филип?

— Аз... с всички говорих... всички. Утре ще се събират да решават.

— Къде? В Макао?

— Не, тук. — Филип Чен понижи глас. — Съжалявам за... за всичката бъркотия, която синът ми направи... да, много съжалявам, — каза искрено той.

— Приемам извинението ти. Ако не беше твоята небрежност и предателство, никога нямаше да станем толкова уязвими. Господи, ако Горнт получи балансите ни от последните няколко години и вътрешните споразумения между тръстовете, ние сме като в лодка без гребла, обратно на течението.

— Аз... аз мислих, тай-пан, как да измъкнем — как да измъкнем „Ноубъл хаус“. След дербито, може ли да имам... малко време?

— Ще дойдеш ли да пийнем по нещо тази вечер? С Дайан?

— Да, ако... да, моля. Мога ли да взема Кевин?

Дънрос се усмихна отвлечено. Явно официалният наследник. Толкова скоро. Карма.

— Да. Елате.

— За какво е това събиране, тай-пан?

— Ще видиш. Моля те нищо не казвай, нищо не прави, само покажи — и то убедително — че си част от групата, а когато си тръгна, последвай ме, разгласи новината и големите възторзи. Ако не успеем, „Хаус ъф Чен“ пропада първа, като в ад, наводнение или тайфун!

Влезе в ложата на Макбрайд. Имаше спонтанни поздравления и много приказки за добрата съдба.

— Добър е Господ, тай-пан — каза Макбрайд — ако Ноубъл Стар победи в петия тур, ще е страхотно!

— Пайлът Фиш ще победи — уверено го прекъсна Горнт. — Той беше на бара с Джейсън Плъм. — 10 000 срещу едно, че ще победи твоята кобилка.

— Приемам — веднага каза Дънрос.

Последваха възторжени овации наред с подигравателни дюдюкания от около тридесетината гости и още веднъж Бартлет и Кейси, които по уговорка с Дънрос уж случайно бяха дошли тук да се видят с Питър Марлоу, се смаяха от веселата атмосфера, която се създаваше и от неговата самонадеяност.

— Как си, Дънстън? — попита Дънрос.

Той не обърна внимание на Кейси и Бартлет. Гледаше едрият мъж, по-колоритен от обикновено с двойно бренди в ръка.

— Много добре, благодаря, Йан. Улучих първия, Бъкейниър — донесе ми куп пари, но ми изгърмя куинелата. Лаки Коурт ми изневери.

Стаята беше голяма, колкото тази на „Струан“, но не така добре обзаведена, независимо че беше изпълнена с елита на Хонконг, някои поканени преди малко от Гавалан и Макбрайд по поръчение на Дънрос. Ландо Мата, Холдбрук — вътрешният брокер на „Струан“, сър Луис Базилио — шеф на стоковата борса, Джонджон, Хавъргил, Саутърби — президент на „Блекс“, Ричард Куанг, Билтмън, Пагмайър, сър Дънстън Бар, младият Мартин Хейпли от „Чайна гардиън“. И Горнт. Дънрос погледна към него.

— Улучи ли победителя от миналия тур?

— Не. Не ми беше по вкуса нито един от участващите. За какво е това, Йан? — попита Горнт и вниманието на всички се повиши. — Искаш да направиш изявление?

— Да, мисля, че съм длъжен да ви уведомя — Дънрос се обърна към Пагмайър. — Паг, „Ноубъл хаус“ официално ще се състезава, при превземането на твоите „Хонконг дженеръл сторис“, от „Америкън суперфудс“.

Последва дълго мълчание. Всички го гледаха. Пагмайър побеля.

— Какво?

— Предлагаме 5 долара повече за дял от „Суперфудс“. В следващите 30 дни даже ще повишим предложението си — 30 процента в брой, 70 в акции!

— Да не си полудял! — избухна Пагмайър. Идваше му да крещи. — Не показвах ли достатъчно ясно, че искам всички във включително и теб? Нима не го одобрихте всички. Ти дори не се възпротиви. Нима нещата не се уреждат така по дяволите — частните разговори в клуба, на състезания или на вечеря, където и да било? Не може така?

— Вече съм го направил.

— Това, което си направил е само един анонс. Как мислиш да платиш? — безчувствено го попита Горнт. — Колко дни ще са ти необходими, тридесет или триста?

Дънрос го погледна.

— Залогът е обявен. — Имаме тридесет дни. Паг, в девет и тридесет понеделник сутринта ще получиш официалните документи, заедно с първоначална сума, която да подплати първата партида акции.

Моментално бе заглушен от другите, които започнаха да задават въпроси, всеки загрижен дали ще бъде засегнат от това учудващо развитие. Никой досега не бе оспорвал предварително споразумение за поемане. Джонджон и Хавъргил бяха бесни, че Дънрос го направи, без да се консултира с тях, другият banker, Саутърби, от „Блекс“, bankerът търговец по поемането за „Суперфудс“, също беше уязвен и ядосан. Въпреки това, всеки един от тях, дори Ричард Куанг обмисляше и смяташе възможните изходи, тъй като, ако стоковият пазар бе нормален и акциите на „Струан“ — на нормална цена, все още имаше възможност предложението на „Струан“ да се окаже достатъчно благоприятно за двете страни. Даваха си сметка, че именно менажерската политика на „Струан“ е в състояние да съживи богатия,

но в сериозен застой *hong*. Такова едно постижение би заздравило позициите на „Ноубъл хаус“, би повишило годишния приход поне с двадесет процента и разбира се би увеличило техните дивиденди. Отгоре на всичко този успех би задържал печалбата в Хонконг, без да позволи никакво изтичане навън при аутсайдер. Специално Билтмън.

„О Небеса — мислеше с безкрайно възхищение и без никаква завист Бар, — Йан да направи предложението тук, публично, в събота, без нито дума, че обмисля немислимото, нищо, с което да го е загатнал, така че тихо да купиш миналата седмица на най-ниска цена, да направиш състояние само с едно телефонно обаждане, беше изключително. Разбира се, първото нещо, което ще стане в понеделник е литването на цените на акциите от «Дженеръл сторис». Но как, по дяволите, Йан и Хавъргил, са го запазили в тайна? Господи, можех да направя купища пари, ако знаех, дали още няма възможност? Слуховете, че «Виктория» нямало да подкрепи «Струан» очевидно са скърпени.“

„Почакай — помисли сър Луис Базилио — миналата седмица не бяхме ли подставено лице при покупка на огромен блок от «Дженеръл сторис» за заинтересовано лице? Боже, тай-панът всички ли успя да преметне? Но Богородице, почакай, какво става с бързото падане на акциите му, ами опашките в банката и откъде пари за «ХК дженеръл сторис», ами...“

Дори Горнт пресмяташе, обзет от яд, че сам не бе се сетил за тази комбинация. Даваше си сметка, че залогът е добър, дори идеален, не би могъл да го надвие, поне не в момента.

„Но, Йан не може да го доведе до край. Няма...“

— Можем ли да го пуснем в пресата, тай-пан? — резкият канадски акцент на Мартин Хейпли прекъсна шумната врява.

— Разбира се, мистър Хейпли.

— Няколко въпроса?

— Зависи какви? — непринудено отвърна Дънрос, гледайки проницателните кафяви очи. Беше неприятно забавно. Можем да използваме отвратителното копеле в семейството — ако мога да му имам доверие за Ейдриън. — Какво имате предвид?

— За първи път се конкурира поемане. Мога ли да попитам, защо го правите?

— „Струан“ винаги са били новатори. Колкото до момента, намираме го за много удачен.

— Значи преценявате тази събо...

Билтмън грубо прекъсна:

— Имаме уговорка. Въпросът нали е приключен? — Той се обърна към Пагмайър. — Е?

— Беше приключен, мистър Билтмън — живо отвърна Дънрос. — Ние конкурираме твоето предложение, както се прави в Щатите, според американските правила. Предполагам нямате нищо против състезанието? Разбира се тук сме аматьори, но с удоволствие ще се учим. Нищо не е окончателно до съвещанието на акционерите, такава е правилото, нали?

— Да, но... но всичко беше решено! — високият с прошарена коса мъж се обърна към Пагмайър, едва успяваше да говори, толкова бе ядосан. — Ти каза, че всичко е о'кей.

— Да, директорите се съгласиха — неловко се обади Пагмайър, съзнаващ, че всички слушаха, особено Хейпли, до известна степен пленен от новото предложение, от друга страна ядосан, че също не са го предупредили, за да може да закупи солидно количество акции. — Но, а, разбира се акционерите трябва да го ратифицират на съвещанието в петък. Нямахме представа, че... А, Йан, ъ, Чък, не мислиш ли, че едва ли тук му е място да го дискутираме...

— Съгласен съм — каза тай-панът. — Но в момента няма много неща за дискутиране. Предложението е направено. Всъщност, Паг, твоята сделка остава, само се удължава от пет на седем години, с място в съвета на „Струан“ за същия период.

Устата на Пагмайър увисна.

— Това част от предложението ли е?

— Ще имаме нужда от твоя опит, разбира се — ведро обясни Дънрос и всички разбраха, че Пагмайър клъвна. — Останалото остава, както сте се договорили със „Суперфудс“. Ще имаш документите на бюрото си до 9.30. Може би ще поставиш за разглеждане нашето предложение в петък, на съвещанието на акционерите. — Той отиде при Билтмън и му подаде ръка. — Успех. Предполагам, веднага ще направите контрапредложение.

— Трябва да се консултирам с главния офис, тай-пан. — Билтмън беше почервенял от яд. — Ще се запретнем и... Много добро

предложение направихте. Да. Но при този спад на вашите акции и натиска върху банките и пазара, ще ви е трудно да го изпълните, нали?

— Нищо подобно, мистър Билтмън — отговори Дънрос, рискувайки всичко, с което Бартлет не би се съгласил при преговарянето за обещаните пари, че ще приключи сделката с „Пар-Кон“, ще се измъкне от Горнт и ще вдигне акциите си на необходимата стойност. — Можем да доведем предложението докрай без проблем.

Гласът на Билтмън стана остър:

— Паг, мисля, добре трябва да обмислиш нашето предложение. Важи до вторник — каза той, сигурен, че до тогава „Струан“ ще бъде в кланицата. — Отивам да заложа за следващия тур. — Той излезе от ложата. Напрежението се вдигна с няколко градуса.

Хейпли се провикна:

— Тай-пан, може ли да задам един въпрос?

Отново вниманието замръзна.

— Какъв е въпросът?

— Разбрах, че е обичай при поемане на фирма, да има плащане в брой, като гаранция за честност. Може ли да попитам, колко ще внесе „Струан“?

Всички чакаха със затаен дъх. Йан огледа лицата, наслаждавайки се на напрежението, знаейки, че всички очакват унижението му, почти всички, освен... освен кой?

„Кейси, тя беше в играта. Бартлет? За него не зная, не със сигурност. Клаудия? О да, Клаудия тя не отделяше погледа си от него, побледняла. Доналд Макбрайд, Гавалан, дори Жак.“

Погледът му се върна на Мартин Хейпли.

— Може би мистър Пагмайър не иска да дискутира този въпрос публично — каза той, подвеждайки ги. — А, Паг?

— Йан, след като си решил да бъдеш неортодоксален, защо не направиш всичко публично? Това, което ще поставиш, като гаранция ще покаже колко струва предложението ти. Пали така? — подметна Горнт.

— Не. Всъщност не. Но добре тогава. Паг, какво ще кажеш за 2 милиона US долара заедно с предложението в 9.30 понеделник? Честно.

Всички ахнаха. Хавъргил, Джонджон, Саутърби, Горнт. Филип Чен само дето не припадна.

— Йан, не мислиш ли, че ние...

— О, не го ли обсъждахме достатъчно, Пол?

— О да, да разбира се, повече от достатъчно, но, ъ... — Думите му заглъхнаха под втрещения поглед на Дънрос.

— Само за момент... — Дънрос се направи, че неочаквано му хрумва нещо — не се тревожи, Пол, няма да те ангажирам без твое съгласие. Имам алтернативно финансиране за тази сделка, финансиране отвън. Както знаеш, японските банки, а и много други нямат търпение да се настанят в Азия. Реших, че е по-добре, да пазим всичко в тайна, за да предотвратим обикновеното в такива случаи изтичане на информация — да финансирам отвън, докато стана готов за анонсиране. За щастие „Ноубъл хаус“ има приятели навсякъде по света! Засега на всички, довиждане!

Той се обърна и излезе. Филип Чен го последва. Мартин Хейпли забърза към телефона, всички започнаха да коментират.

— Не го вярвам. Господи, ако Йан има такива възможности, за външно финансиране...

В суматохата Хавъргил се обърна към Джонджон.

— Коя е японската банка?

— Ще ми се да я знам. Ако Йан има финанси за това... Господи, 2 милиона US са двойно повече, отколкото са му нужни за предложението.

Саутърби, който беше с тях, избърса дланите си.

— Ако Йан го осъществи, печалбата ще е 10 милиона US, първата година. — Той саркастично се засмя. — Е, Пол, по всичко изглежда ние двамата няма да участваме в подялбата на баницата.

— Да, така изглежда, само че не виждам как Йан може... и да го пази толкова дълбоко в тайна!

Саутърби се наведе по-близо към него:

— Междувременно — попита тихо той, — по-важното е, какво става с Тип Ток?

— Нищо, още нищо. Не отговаря на моите обаждания, нито на обажданията на Джонджон. — Погледът на Хавъргил попадна на Горнт, който в този момент говореше с Плъм. Той се обърна с гръб към него. — Какво ще прави сега Куилън?

— Ще купува веднага в понеделник сутрин. Налага му се. Трябва да го направи, много е опасно да продължава — обясни Саутърби.

— Съгласен съм с теб — намеси се сър Луис Базилио, присъединявайки се към тях. — Ако Йан може да размахва такива пари наоколо, тези, които го подценяват по-добре да внимават. Като помислиш, купувахме „Дженеръл сторис“ по номинална миналата седмица. Сигурно си е осигурил позиции, хитър дявол!

— Да — измърмори Джонджон. — Да ме убият не мога да разбера... Боже милостиви, ако спечели сега и с Ноубъл Стар! С такъв джос може да обърне цялата бъркотия в своя полза, знаеш какви са китайците!

— Да — каза Горнт, сепвайки ги. — Но да благодарим на Бога, че не всички сме китайци. Остава да видим парите.

— Трябва да ги има, трябва да ги има — каза Джонджон. — Въпрос на престиж е.

— А, престиж. — Горнт се засмя саркастично. — 9.30, сутринта? Ако беше умен щеше да каже на обяд или 3.00 следобед, така нямаше да знаем целия ден и можеше да ни манипулира. Така както сега стоят нещата... — Горнт присви рамене. — Аз печеля и в двата случая, ако не и контрола. — Той погледна отсреща в стаята, кимна на Кейси и Бартлет, после излезе.

Бартлет хвана Кейси за ръка и я изведе на балкона.

— Какво мислиш? — попита тихо той.

— За Горнт ли?

— За Дънрос.

— Фантастично! Той е невероятен. „Японска банка“, това беше такава червена херинга — каза възторжено тя. — Сложи цялата група в приказна въртележка, това се виждаше и ако успя с тази група, значи е успял и с цял Хонконг. Ти чу какво каза Саутърби?

— Разбира се. Изглежда успя, ако се измъкне от капана на Горнт.

— Да се надяваме. — Тогава тя забеляза усмивката му. — Какво?

— Знаеш ли какво направихме току-що, Кейси? Купихме „Ноубъл хаус“ срещу обещание за 2 милиона.

— Как?

— Йан играе с моите 2 милиона.

— Това не е комар, Линк, това е сделка.

— Разбира се. Но да предположим, че не му ги дам. Всичките му карти пропадат. Ако не получи двата милиона той е свършен. Вчера казах на Горнт, че може да дръпна черджето понеделник сутринта. Да

предположим, че изтегля 2-та милиона преди отваряне на борсата. Йан отива по дяволите.

Тя го гледаше ужасена.

— Няма да го направиш?

— Дойдохме тук да завладяваме и да станем „Ноубъл хаус“. Виж Йан какво направи с Билтмън, какво направиха всички. Горкото копеле, не разбра какво го цапардоса. Пагмайър направи сделка, но се изметна и мина на другата страна, прие по-изгодното предложение. Така ли стана?

— Това беше друго. — Тя го погледна с невидящ поглед. — Ти искаш да се изметнеш, след като си направил сделката?

Бартлет се усмихна със странна усмивка, гледайки надолу към множеството.

— Може би. Може да зависи от уикенда. Горнт или Дънрос, не е ли все едно.

— Не съм съгласна.

— Да, Кейси, зная — каза спокойно той. — Но това са мои 2 милиона и моя игра.

— Да. И твоята дума и престиж! Ти стисна ръка за сделката.

— Кейси, тези момчета ще ни изядат на закуска, ако им се отдаде такъв шанс. Да не мислиш, че Дънрос няма да ни продаде, ако трябва да избира между себе си и нас?

След кратка пауза тя попита:

— Твърдиш, че сделката няма да стане, независимо от всичко?

— Искаш ли 4 милиона свободни от данъци?

— Знаеш какъв е отговорът?

— Ти си вътре с 49 процента от новата „Пар-Кон-Горнт“, свободни и чисти. Трябва да си струва.

— Още? — страхуваше се от насоката на разговора и за първи път в живота си не беше сигурна в Линк.

— Искаш ли тези 49 процента?

— В замяна на какво, Линк?

— В замяна на връщане към „Пар-Кон-Горнт“ — 100 процента.

Почувства стомаха си стегнат и го погледна, опитвайки се да прочете мислите му. Обикновено успяваше, но не след Орланда.

— Това предложение ли е?

Той кимна с глава, усмивката му беше все същата.

— Не. Не още.

Тя потрепери, страхувайки се, че би могла да приеме предложението, ако наистина бе направено.

— Радвам се, Линк. Мисля, че се радвам. Да, така е.

— Положението е ясно и просто, Кейси, Дънрос и Горнт играят играта, за да спечелят, но срещу различен залог. Защото същото положение би означавало за тях повече от 2 или 4 милиона. Ние дойдохме тук, аз и ти, за да спечелим и победим. Какво, Кейси?

— Нищо.

— Ще отида да обиколя и да видя каква е реакцията. Ще се видим в нашата ложа.

— Ами петият тур? — попита тя.

— Ще чакаме резултатите. Ще се върна преди старта.

— Забавлявай се!

Тя го проследи с очи, докато се скри от погледа ѝ, след това се обърна и се наведе през парапета, за да се скрие от него и от всички. Едва не повърна. Ще дръпне ли черджето, ще се изметне ли?

„Господи, преди Орланда, преди Хонконг никога не би се наложило да си задавам такъв въпрос. Линк преди никога не би се изметнал от сделка, ами за Муртаг? Трябва ли да му кажа сега за Муртаг или после, защото трябва да го знае, преди 9.30 в понеделник. О Боже, никога да не бях идвала тук.“

Дъждовни капки запръскаха на стадиона и някой каза:

— Дано не стане по-лошо!

Трекът вече беше кален и много хлъзгав. Пътят пред главния вход в локви и задръстен.

Роджър Крос, Съндърс и Робърт Армстронг слязоха от полицейската кола, минаха през бариерите и пропускателните пунктове и отидоха на служебния асансьор. От пет години, Крос беше от членовете на клуба с право за гласуване, Армстронг от една година. Крос беше и стюард. Всяка година пълномощникът на полицията предлагаше на стюардите, полицията да има своя ложа и всяка година предложението ентусиазирано се приемаше и след това нищо не се случваше.

Армстронг запали цигара. Лицето му бе набраздено от умора. Отидоха на бара и си поръчаха напитки, поздравявайки се с членове на клуба.

— Коя е тази? — попита Съндърс. Армстронг проследи погледи му.

— Това е една от нашите забележителности, мистър Съндърс. — Гласът му бе саркастичен. — Казва се Винъс Пун и е телевизионна звезда.

Винъс Пун беше облечена в дълго кожено палто и бе заобиколена от група обожатели.

— Този от лявата ѝ страна е Чарлс Уанг — филмов продуцент, мултимиллионер, кина, нощни клубове, барове и две банки в Тайланд. Ниският възрастен мъж, който прилича на бамбукова пръчка и е жилав, като такава е Фор Фингър Уу, един от местните пирати. Контрабандата е неговият доживотен занаят, много е добър.

— Да — допълни Крос. — Почти го бяхме хванали преди два дни. Мисля, че сега е в бизнеса с наркотици, разбира се, в бизнеса със злато също.

— Кой е нервният със сивия костюм? Мъжът от външната страна?

— Това е Ричард Куанг от „Хо-Пак“ — отговори Армстронг. — Банкерът. Той е сегашният или е вече предишният — как беше думата — *patron!*

— Интересно. — Съндърс се зазяпа във Винъс Пун. Роклята ѝ беше с голямо деколте и екстравагантна. — Да, много. Онази там, коя е? Онази с европейца.

— Къде? О, това е Орланда Рамос. Португалка, което тук значи евроазиатка. Едно време беше любовница на Куилън Горнт. Сега, сега не зная. Мъжът е Линк Бартлет, контрабандистът на оръжие.

— А! Не е ли свързана с него?

— Вероятно, не.

— Изглежда скъпа любовница. — Съндърс пийна от питието си ѝ въздъхна. — Възхитителна, но скъпа.

— Бих казал, много скъпа — каза Крос с неприятно чувство. Орланда Рамос беше заобиколена от няколко жени на средна възраст, всичките облечени екстравагантно. — Малко претрупани за моя вкус.

Съндърс го погледна, озадачено.

— Не бях виждал от години на едно място толкова много супер мадами — и толкова много бижута. Никога ли не стават обири тук?

Крос разтърка очи.

— В „Търф кльб“? Боже Господи, не — разбира се никой не би посмял.

Армстронг се усмихна.

— Всеки полицай тук, от най-горе до най-долу, прекарва повече от времето си в планиране на перфектен обир. Печалбата от последния ден е най-малко 15 милиона. Това ни обърква всички. Охраната е много стегната и много способна — мистър Крос я организира.

— А!

Крос се усмихна.

— Искаш ли закуска, Едуард? Може би сандвич?

— Хубава идея. Благодаря.

— Робърт?

— Не благодаря, сър. Ако нямате нищо против ще разгледам и ще ви видя по-късно.

Армстронг болезнено съзнаваше, че след седмия тур ще се върнат и ще продължат с Брайън Куок.

— Робърт е сериозен играч при залагане на конни състезания. Направи ми услуга, покажи на мистър Съндърс къде да залага и му поръчай сандвич. Аз трябва да видя дали губернаторът има свободна минута — ще се върна скоро.

— С удоволствие — каза Армстронг.

Пликът с 40 000 ХК долара, които импулсивно взе от бюрото пареше в джоба му. „Господи, да го направя ли или не? — непрекъснато се питаше, опитвайки се да реши и пропъждайки мисълта за Брайън Куок и следващия разпит — не, вече не е приятел, а обречен, високо квалифициран чужд агент, безценен улов, който случайно разкриха.“

— Робърт — Крос беше подчертано любезен, — ти свърши много добра работа днес. Много добра.

— Да — потвърди Съндърс. — Ще докладвам на министъра за това и разбира се на ЦП.

Крос тръгна към асансьора. На последния етаж отмина губернаторската ложа и влезе в ложата на Плъм.

— Хелоу, Роджър! — поздрави приветливо Плъм.

— Нещо за пиене?

— Кафе, благодаря. Какво става?

— Ще ми свалят и ризата от гърба, въпреки че някои спечелиха първия етап от куинелата. Ти?

— Току-що пристигам.

— О, значи си пропуснал представлението! — Плъм разказа за анонса на Дънрос. — Йан остави Паг, като ударен с мокър парцал.

— Или му направи страхотно предложение — обади се някой.

— Истина е.

Ложата на Плъм беше като другите, препълнена със смях, разговори, пиене и хубава храна.

— Чаят ще бъде след половин час. Роджър, аз ще тръгна за съвещателната стая. Искаш ли да дойдеш с мен?

Съвещателната стая беше в края на коридора. Влизаше се през охранявани отвън врати. Беше малка, с маса и дванадесет стола, телефон, голям прозорец гледащ към трека и малък балкон към нея. Вътре нямаше никой. Фалшивата усмивка на Плъм изчезна.

— Говорих със Суслов.

— О?

— Бесен е за снощното нахлуване на „Иванов“.

— Мога да си представя. Нарездането е било от Лондон. Разбрах чак тази сутрин. Отвратителният Съндърс!

Плъм стана още по-мрачен.

— Да не се съмняват в теб?

— О, не. Това е практика. На специалните служби, МИ-6 и Съндърс размахват крила. Те са доста потайни и то с право, няма нищо общо със СИ. Продължавай нататък.

— Той каза, ако дойдеш, че ще е до телефонната будка. — Плъм му подаде листчето с телефона. — Ето. Ще чака пред този телефон в края на следващите три тура. Моля те обади се, каза, че е спешно. За какво е било нахълтването?

— Да подплашат КГБ, там, на кораба и то така да ги подплашат, че сами да се издънят със „Севрин“. Трябва натиск. Както със заповедта, Суслов и новият комисар да се явят в неделя в Главното управление. Това е за сплашване.

— Колкото до това, достатъчно е уплашен. — Саркастична усмивка се разля по лицето на Плъм: — Задникът му няма да

функционира поне още десет години. Всички ще трябва да дават обяснения. Когато Армстронг „по погрешка“ отворил радиокабината, „Червената“ се задействала и те прилежно и без да има защо си повредили всичките съоръжения, заедно със специалните радарни скенери.

Крос сви рамене.

— „Иванов“ ще отплува и те имат достатъчно, за да ги сменят. Вината не е на Суслов или наша. Можем да изпратим рапорт до Центъра с обяснение на случая. Ако решим да го направим.

Плъм каза с присвити очи.

— Ако?

— Роузмънт и неговите хора от ЦРУ са взели чаша с отпечатъци, при обиска на „Синклер тауърс“. Отпечатъците на Суслов са по цялата чаша.

Плъм побеля.

— Господи! Сега значи е картотекиран?

— Трябва да е. Той е в нашата картотека, но не като КГБ, мисля, че само аз имам негови отпечатъци. Махнах ги от досието му преди години. Бих казал, че е въпрос на време ЦРУ да се добере до него, така че колкото по-бързо напусне Хонконг, толкова по-добре.

— Мислиш ли, че трябва да съобщим в Центъра? — неловко попита Плъм. — Те ще го обвинят по всички показатели, защото го е допуснал.

— Ще решаваме през уикенда. Познавахме Ворански от няколко години, знаехме, че може да му се вярва. Но този човек? — Крос не се доизказа, създавайки в Плъм впечатление, че контактът му със Суслов е от скоро, също както и на Плъм. — Все пак той е незначителна фигура в КГБ. Дори не е официален заместник на Ворански и ние трябва да помислим за това.

— Наистина! — Плъм стана по-сериозен. — Аз съм сигурен, че никой не ме следеше до „Синклер тауърс“. Колкото до разкодираната каблограма — дъжд от ясно небе!

— Какво?

— Разкодираната каблограма — тази дето Суслов изпуснал на палубата на „Иванов“ и Армстронг прибрал. Трябва да решаваме за това.

Крос се обърна, за да прикрие ужаса от факта, че нито Армстронг нито Съндърс бяха споменали каблограмата.

— Каза ли ти какво е пишело там?

— Разбира се. Аз настоях.

Крос видя, че Плъм го наблюдава.

— Какво точно каза, че е написано там?

— О? Мислиш, че би могъл да излъже? — Плъм издаде вълнението си. — Беше горе-долу така: „Информирай Артър, че спазвайки неговото искане за «Първи Приоритет», беше наредено за предателя Меткин, незабавно прекъсване в Бомбай. Второ, срещата с американеца е изтеглена напред за неделя. Трето и последно: Папките на А. М. Г. остават «Първи Приоритет». Максимални усилия от «Севрин», за постигане на успех. Център!“ — Плъм облиза устни. — Така ли е?

— Да — рискувайки, каза Крос, почти мокър от напрежение. Започна да преценява постъпките на Армстронг и Съндърс. „Защо, абсолютно съзнателно, не ми казаха за това?“

— Ужасно, а?

— Да, но не е сериозно.

— Не съм съгласен. — Това определено свързва КГБ със „Севрин“ и абсолютно потвърждава съществуването на Артър и на „Севрин“.

— Да, но папките на А. М. Г. вече го бяха направили. Успокой се, Джейсън, ние сме в безопасност.

— Дали сме? Имаше много издънки по моя преценка. Доста много. Вероятно трябва да прекъснем за известно време.

— Ние сме прекъснали. Само проклетите папки на А. М. Г. ни създават главоболия.

— Да. Най-малкото за този негодник не беше точно.

— Искаш да кажеш за Банастазио?

— Да. Още не мога да разбера каква е неговата роля.

В хванатите папки на А. М. Г., Банастазио бе наречен американската връзка на „Севрин“. След случая с папките, Крос разбра от Роузмънт кой е всъщност Банастазио.

— Човекът, който го посрещна се казва Вии Сии Нгъ — каза Крос.

Плъм сбърчи вежди.

— Как се връзва тук Фотографът Нгъ?

— Не мога да разбера. Кораби, контрабанда. Той е във всякакви тъмни сделки. — Крос направи красноречив жест.

— Възможна ли е теорията на този писател? Как се казваше? Марлоу. Може ли КГБ да провежда операция в наша територия, без да са ни осведомили?

— Възможно е. Или да е работа на друг департамент, провокирана в Америка от КГБ. Или е само съвпадение. — Крос беше възвърнал самообладанието си, уплахата от каблограмата отмина. Мислеше много по-трезво. — Какво иска Суслов, което е толкова належащо?

— Коронски пристига със следобедния самолет.

Крос подсвирна.

— Центърът?

— Да. Имаше съобщение тази сутрин. Сега след повредата на кораба аз съм връзката.

— Добре. Какъв е фалшивият му паспорт?

— Ханс Мейкър, западногерманец. Ще отседне в „Севън дрегънс“ — напрегнатостта на Плъм растеше. — Виж, Суслов каза, че Центърът е наредил да подготвим отвличане на Йан и...

— Те са побъркани! — избухна Крос.

— Съгласен съм, но Суслов смята, че е единственият начин бързо да разберем дали папките са подменени и ако са, къде са скрити. Той твърди, че Коронски може да го направи. С помощта на медикаменти, може да му... изпразни главата.

— Това е лудост. Дори не сме сигурни дали са подменяни. Това е само предположение, за Бога!

— Суслов твърди, че може да се припише на Бившите вълци — тези негодници са отвлекли Джон Чен, така че биха могли да го направят и с тай-пана, заради големите пари.

— Не. Много е опасно.

Плъм избърса дланите си.

— Да се отвлече Йан в този момент ще бъде фурор за цял Хонконг. Може би това е моментът за такова нещо.

— Защо?

— „Ноубъл Хаус“ ще бъде в съвършено безредие. При всичките банкови проблеми и бедствието на стоковата борса, Хонконг отива по

дяволите и това ще накара Китай да изпадне в шоково състояние. Делото ни ще отиде напред с десет години и неимоверно ще подпомогне международния комунизъм и работниците от цял свят. Боже, Роджър, не си ли уморен от това да си само куриер? Сега може да осъществим „Севрин“ без почти никакъв риск. След това за известно време прекратяваме всякаква дейност.

Крос запали цигара. Той почувства напрежението в гласа на Плъм.

— Ще го обмисля. Да го оставим за момента. Тази вечер ще ти позвъня. Суслов каза ли ти кой е американецът от каблограмата?

— Не. Каза само, че няма нищо общо с нас.

Крос се ядоса.

— Всичко тук има общо с нас.

— Съгласен съм. — Плъм го наблюдаваше. — Може да е кодова дума или нечий псевдоним.

— Възможно е.

— Имам лудо предположение — Банастазио.

— Защо той? — попита Крос, дошъл до същото заключение.

— Не зная защо, но се басирам, че тази операция, ако изобщо е операция, е замислена или най-малкото подсказана от КГБ. Това е от класиката на Сън Цу: да използваш силата на врага срещу самия него — врагът, Щатите и Китай. Силният обединен Виетнам активен антикитайски военен гарант. А?

— Възможно е. Да, има резон — съгласи се Крос. „Освен едно, — помисли той — Вии Сии Нгъ. Докато Брайън Куок не избълва нещо — Вии Сии Нгъ е един от нас.“ — Не беше склонен да мисли по друг начин за него, освен като за моден фотограф и търговец.

— Ако Банастазио е „Американецът“, ще разберем. — Той си допуши цигарата. — Друго имаше ли?

— Не. Роджър, обмисли за Дънрос. Моля те. Бившите вълци го правят възможно.

— Ще го имам предвид.

— Роджър, този уикенд ще бъде съвсем подходящо.

— Знам.

Орланда гледаше през мощния си бинокъл конете, когато стартираха за четвъртия тур. Тя стоеше в ъгъла на балкона за членове на клуба заедно с Бартлет. Той наблюдавайте нея, извивката на гърдите под тънката материя, скулите на лицето ѝ, вълнението ѝ.

— Хайде, Кросфайър — тихо подканяше тя, — хайде! Той е пети, Линк, о хайде, красавецо, хайде...

Той се засмя, Орланда отнесена в състезанието. Бяха уговорили да се видят тук между трети и четвърти тур.

— Ти от гласуващите членове ли си? — попита я миналата вечер той.

— О не, скъпи. Отивам с приятели. Стари семейни приятели. Още едно питие?

— Не, не благодаря — по-добре да тръгвам.

Целунаха се и той отново почувства непреодолимото ѝ желание. Това го правеше неспокоен и изостряше нервите му през целия път на връщане и през цялата вечер.

„Ти си хванат, *Стари приятелю*“ — каза си той, гледайки я. Върхът на езика ѝ докосваше устните, погледът ѝ съсредоточен, забравил всичко, освен заложените 50 на сивия фаворит.

— Хайде... хайде... мина напред, Линк... сега е втори.

Бартлет гледаше към групата, галопираща в последната обиколка: Кросфайър малко след Уестърн Скот, кафявият скопец, съвсем малко пред него, трекът беше много лош — елин кон падна в третия тур. Сега състезателят направи решителния си устрем, Уинуел Стег, скопецът на Хавъргил, на който Питър Марлоу бе зложил, идваше от външната страна на трека, заедно с Кросфайър ѝ Уестърн Скот, всички хвърчаха сред бурния рев на множеството.

— О хайде, хайде, хайде Кросфайър... о той спечели, спечели!

Бартлет се засмя, когато в бъркотията Орланда в изблик на радост се хвърли на врата му.

— О Линк, колко е хубаво!

Последваха нови бурни възгласи, след като на таблото се появиха резултатите, потвърждаващи реда на класиране.

— Кросфайър Плаща 5 към едно.

— Не е много — каза той.

— О много е, много, много!

Орланда никога не беше изглеждала по-хубава. С великолепна шапка, много по-хубава от тази на Кейси — веднага забеляза шапката и направи комплимент. Тя мина напред, наведе се през парапета и погледна надолу към кръга на победителите.

— Виж собственика, Вии Сии Нгъ, той е шанхаец, търговец. Баща ми го познава. — Тя му подаде бинокъла.

Мъжът, водещ окичения с гирлянди кон към кръга на победителите, беше облечен със скъпи дрехи, усмихнат, добре сложен китаец в края на петдесетте. След това Бартлет разпозна Хавъргил с неговия Уинуел Стег — вторият само с носа си след първия. На ливадката до конюшната видя Горнт, Плъм, Пагмайър и много от стюардите. Дънрос беше близо до парапета и говореше с един понисък от него мъж. Губернаторът се движеше от група на група със съпругата си и антуража. Бартлет ги наблюдаваше и малко им завиждаше, собствениците с шапки и дъждобрани със съпругите и приятелките им, поздравляващи се едни други, всички те членове на вътрешния кръг, властващите в Хонконг. Всички те твърде много британци, твърде умни.

„Дали ще пасна тук по-добре от Билтмън? Разбира се. Освен ако решат да ме изхвърлят, толкова силно, колкото него. Лесно ще стана от гласуващите членове на клуба. Йан го каза. Ще бъде ли Орланда подходяща? Разбира се. Като приятелка или съпруга, все едно.“

— Кой е този? — попита той. — Човекът, който говори с Йан?

— О, това е Алексей Травкин, треньорът на тай-пан... — тя спря да говори, когато Робърт Армстронг ги приближи.

— Добър ден, мистър Бартлет — поздрави той любезно. — Вие също ли заложихте на победителя?

— Не, не аз загубих този тур. Мога ли да ви представя мисис Рамос, Орланда Рамос, груповият Робърт Армстронг.

— Хелоу. — Тя се усмихна на Армстронг и той забеляза притеснението ѝ.

„Защо всички се страхуват от нас, невинните също както и виновните? Единственото нещо, което правим, е да прилагаме *техните* закони, да ги защитаваме от насилници и безбожници. Защото всеки тук нарушава някакъв закон, дори малчуганите, всеки ден, повечето дни, защото много от законите са глупави — като закона за залаганията. Така че всички са виновни, дори вие, хубава госпожице

с вашата сексуална походка и обещаваща усмивка. Какво престъпление си извършил днес, Линк Бартлет, за да влезеш в капана? Не особено искрен в повечето неща. Но срещу някой възпитан от Куилън Горнт? Красива евроазиатка без път на никъде, освен надолу? *Айей!* Как бих искал да си сменим местата! Да, с твоите пистолети, пари, пиленца като Кейси и това тук, срещи с негодници като Банастазео, о да — бих дал десет години от живота си, повече, защото днес се заклех, че мразя това, което трябва да върша, каквото само за Англия бих могъл да върша.“

— Вие на печелившия ли бяхте заложили? — питаше тя.

— Не, не за нещастие.

— Това е вторият й печеливш — каза гордо Бартлет.

— Ако сте попаднали на печеливша жилка, кажете кой ще спечели в петия рейс?

— Мъчех се да реша. Нямам предчувствия — какви са вашите предчувствия?

— Предвижданията са за Уининг Били, така се чува. Аз също не мога да реша. Добре, пожелавам ви късмет. — Армстронг ги остави и тръгна към гишетата на тотализатора.

Беше зложил 500 на коня от третия ред, подсигурявайки се с други залози. Винаги избираше основен залог и след това се подсигуряваше с други, надявайки се да излезе напред. Повечето пъти се получаваше. Този следобед беше изостанал, но все още не бе пипнал от 40 000 — в джоба.

В коридора се поколеба. Змията, главният инспектор Доналд С. Смит, тръгваше от едно гише за получаване на печалби със свитък банкноти в ръката.

— Хелоу, Робърт. Как си?

— Горещо-долу. Ти пак си голяма работа?

— Опитвам се. — Змията се приближи към него. — Как вървят работите?

— *По протокол.* — Още веднъж на Робърт Армстронг му се догади при мисълта за червената стая.

— Не изглеждаш добре.

— Не съм много добре. Кой мислиш ще спечели петия?

— Осланям се на мнението на твоя приятел от Пара. Говори се за Пайлът Фиш. Той предсказа и за Бъкейниър, но при този трек може да

има изненади.

— Да. Нещо за Бившите вълци?

— Нищо. В задънена улица сме. Претърсихме цялата местност, но при тези дъждове е безнадеждно. Тази сутрин говорих с Дайан Чен и жената на Джон Чен, Барбара. Получих само сладки приказки. Басирам се, че знаеха повече отколкото казаха. Говорих малко и с Филип Чен, той също не прояви желание да сътрудничи. Горкият много е потресен. — Змията го погледна. — Случайно Мери да знае нещо за Джон?

— Не съм имал възможност да я попитам. Ако ме оставят на спокойствие, тази вечер ще поговорим.

— Няма. — Лицето на Смит се набръчка от изкривената му усмивка. — Заложил твоите 40 на Пайлът Фиш.

— Какво 40?

— Едно малко птиче не спира да ми казва, че златното пиле е кацнало на рамото ти. Не се безпокой, поемай риска, Робърт. Там, откъдето е дошло има още много такива. Наслука! — Той си тръгна.

Армстронг го изпрати с поглед изпълнен с омраза.

„Негодникът е прав, помисли Робърт с болка в душата. — Има много, но вземеш ли веднъж, втори път и дори нищо да не предадеш, нищо да не признаеш, нищо да не гарантираш, ще му дойде времето за разплата. Това е толкова сигурно, колкото, че и утре ще съмне. Винаги идва денят за разплата. Мери има нужда от този курорт, има такава голяма нужда и сметката на брокера и всички други сметки и... О Господи, с тези акции, отиващи по дяволите. Почти съм свършен. Да са проклетите парите — и липсата на пари.

40 на печелеща куинела ще оправи всички неща. Дали да заложа всичко на Пайлът Фиш? Всичко или половината или нищо. Ако е всичко, има много време за залагане по другите гишета.“

Краката го заведоха при едно от гишетата за залагане. Мнозина го познаха и чувствайки вътрешно страх, пожелаха полицията да си има своя ложа, свой тотализатор и да не се меси с честните граждани. Фор Фингър Уу беше един от тях. Набързо постави своя залог от 50 000 на куинелата — Пайлът Фиш и Бътърскот Лес и бързо се върна в стаята за членове на клуба, продължавайки да пие с удоволствие бренди със сода.

„Мръсна полиция, да плаши честните граждани — мислеше той, очаквайки завръщането на Винъс Пун. — *Еееий*, нейната Златна Долина заслужава всеки карат от диамантения пръстен, който ѝ обещах миналата вечер. Два *облака* и *дъжд* преди залез и обещание за нова схватка в неделя, когато *uang* се възстанови.“

Внезапни бурни възгласи отвлякоха вниманието му. Бързо си проправи път през множеството на балкона. Имената на конете и жокеите в петия рейс се изписваха едно по едно върху таблото. Пайлът Фиш, номер едно, получи овации с пълно гърло; последва Стрийт Вендър, аутсайдер, втори номер; Голдън Лейди, трети. Когато светна името на номер седем, Ноубъл Стар върху таблото, последва грандиозен рев, а при последния, номер осем, фаворитът, Бътърскот Лес, възгласите бяха още по-грандиозни.

Долу при парапета Дънрос и Травкин оглеждаха трека. Беше разбит и хлъзгав, колкото по-близо до парапета, толкова по-лош. Небето отгоре потъмняло и надвиснало. Започна да пръска и последва недоволен рев от петдесет хиляди гърла.

— Отвратително, тай-пан — каза Травкин, — трекът е много лош.

— Еднакъв е за всички. — Дънрос за последен път премисли възможностите. „Ако аз съм жокеят и спечеля, ще има необятни последствия. Ако загубя, ще е много лошо. А ако бъда победен от Пайлът Фиш ще е най-лошото. Ще бъда много лесно уязвим. Не мога да си го позволя... «Ноубъл хаус» не може да си позволи да бъде обезглавен днес, утре или в понеделник. Ако Травкин язди и загуби или завърши след Пайлът Фиш ще е лошо, но не чак толкова. Това ще е *джос*.“

Но аз няма да бъда уязвим. Ще спечеля. Искам този рейс повече от всичко на света. Няма да се проваля. Не съм сигурен в Алексей. Мога да спечеля — ако боговете са с мен. Да, но колко съм готов да заложа на боговете?“

— *Иий*, малки Йан — много пъти беше казвал Олд Чен-Чен, — внимавай, когато чакаш помощ от боговете, колкото и да ги молиш и обещаваеш злато. Боговете са богове и те обядват, спят, скучаят и поглеждат настрана. Боговете са като хората: добри и лоши, мързеливи и силни, благи и кисели, глупави и мъдри! Нима има друга причина да са богове, *айейа!*

Дънрос чувстваше ударите на сърцето си и топлата, остра, сладникаво-кисела конска пот. Можеше да усети смразяващото дъха движение, властното стискане на камшика, събиране в завоите, после по правите отсечки, последно излизане от завой, болезнения и сладък кошмар на скоростта, владееенето на камшика, надминаване на самия себе си, внимателно притискане към парапета на Пайлът Фиш, изваждането му от крачка, Пайлът Фиш изостанал, финалният стълб отпред... хайде, хайде... победа...

— Трябва да решим, тай-пан. Време е.

— Да. Ти — каза той, поставяйки „Ноубъл хаус“ над себе си.

И сега, след като го реши, потупа топло Травкин по рамото.

— Победи, Алексей, за Бога.

Алексей, съсухрен и жилав, вдигна очи, кимна и тръгна да се преоблече. Както вървеше погледна към мястото, където стоеше Суслов, гледащ с бинокъла към него. Той трепна. Суслов обеща, че за Коледа Несторова ще дойде в Хонконг, ще ѝ бъде разрешено да дойде. Ако сътрудничи. Сътрудничи и прави, каквото искат от него.

„Вярваш ли му? Не. Изобщо не, на тези лъжци, но може би този път... Господи, защо ли ми заповядват да определя среща на Йан късно вечерта на «Синклер тауърс»? Защо? Милостиви Боже, какво да правя? Не мисли, ти си стар. Стар си и скоро ще си мъртъв, но преди това трябва да спечелиш. Ако спечелиш, тай-панът, ще изпълни твоето желание. Ако изгубиш? Спечелил или изгубил, как би живял със срама да предадеш човека, който ти помогна и ти се довери?“

Влезе в стаята на жокеите.

Останал сам, Дънрос погледна таблото. Предвижданията при победа — тоталната сума набрана от залозите вече достигна два и половина милиона. Бътърскот Лес беше 3 към 1, Ноубъл Стар 7 към 1, още без обявен жокей, Пайлът Фиш 5 към 1, Голдън Лейди 7 към 1. Още е рано да се прогнозира. Травкин ще промени съотношението. Побиха го студени тръпки. Чудно дали вече не преговарят треньори и жокеи, дали не сключват в момента сделка помежду си? Боже, трябва много внимателно да следя този рейс, много внимателно.

— А, Йан!

— О хелоу, сър — Дънрос се усмихна на сър Джефри, който се приближи към него, след това погледна Хавъргил, който беше с губернатора и каза: — Пол, жалко за Уинуел Стег, направи великолепен рейс.

— Джос — отговори любезно Хавъргил. — Кой ще язди Ноубъл Стар?

— Травкин.

Лицето на губернатора се озари.

— О, много хубаво. Да, той ще направи много хубав рейс. Йан, за момент помислих, че ще се изкусиш.

— Аз бях. Още съм, сър. Ако Алексей междувременно пострада, аз ще съм жокеят.

— За доброто на всички и на „Ноубъл хаус“, нека се надяваме такова нещо да не става. Не можем да си позволим да бъдеш наранен. Трекът изглежда ужасно. Започна отново да превалява. Досега имахме късмет. Няма тежко пострадали. Ако започне сериозно да вали, може би ще си струва да помислим за прекъсване.

— Вече го дискутирахме, сър. Малко закъсняхме. Рейсът ще започне с десет минути закъснение. Ако не започне силен дъжд, хората ще са доволни.

Сър Джефри го гледаше.

— Между другото, Йан, опитах да говоря с министъра, но беше влязъл в съвещание. Оставих съобщение за него и той ще позвъни щом има възможност. Изглежда последствията от този проклет скандал Профумо отново подриват устоите на консервативното правителство. Пресата с право надава вой — естествено е при вероятността някъде да е изтекла информация. Няма да има спокойствие, докато Комисията по разследване веднъж завинаги не уточни аспектите на сигурността и не обори слуховете за това кой в какво е замесен.

— Да — каза Хавъргил. — Но, разбира се, най-лошото отмина, сър. Колкото до рапорта, сигурно няма да е благоприятен.

— Благоприятен или не, този скандал ще разбие консерваторите — каза трезво Дънрос, припомняйки си предсказанието на А. М. Г. в последното писмо.

— Мили Боже, дано не стане. — Хавъргил въздъхна. — Тези двама изменници, Грей и Бродхърст, на власт заедно със

социалистическото изобилие? Ако пресконференцията им беше някаква индикация, всички трябва да си идем у дома.

— Това е нашият дом, а в последна сметка всеки рано или късно се прибира — каза сър Джефри тъжно. — Във всеки случай, Йан взе правилно решение. — Той погледна Хавъргил строго. — Както ти казах, Пол, важно е да взимаш правилни решения. Последниците ще са жалки, ако вложителите в „Хо-Пак“ бъдат пометени. И всичко това, заради неправилната преценка на Ричард Куанг и липсата на благоволение от тези, които са в състояние да помогнат, ако желаят и така да се избегне катастрофата — може би заради по-голяма печалба. Е?

— Да, сър.

Сър Джефри кимна за довиждане и ги остави.

— За какво беше всичко това? — попита Дънрос.

— Губернаторът мисли, че трябва да спасим „Хо-Пак“ — каза хладно Хавъргил.

— Защо не го направиш?

— Хайде да говорим за превземането на „Дженеръл сторис“.

— Първо да свършим с „Хо-Пак“. Прав е губернаторът, ще е от полза за всички — Хонконг и банката.

— Ти ще бъдеш в благоприятна ситуация?

— Да, разбира се.

— Би ли одобрил, ти и твоите съдружници, ще одобрите ли превземане?

— Нямам съдружници, но със сигурност ще одобря разумно превземане.

Пол Хавъргил тънко се усмихна.

— Мислех 20 цента на долар за холдинговите акции.

Дънрос подсвирна.

— Не е много.

— До понеделник вечер няма нищо да има. Вероятно ще приеме — неговите холдингови акции ще ни осигурят контрола на банката. Ние ще можем тогава да защитим 100 процента вложителите.

— Той има ли такова покритие?

— Не, но с нормализиране на борсата и с нашето благоразумно ръководене, след година-две, овладяването на „Хо-Пак“, наистина много ще ни облагодетелства. О да. И освен това нуждата от

възстановяване на доверието в банките е голяма. Такова овладяване ще помогне.

— Идеалният момент за обявяване е днес.

— Съгласен съм.

Дънрос се усмихна.

— Какъв е този обрат, Пол? И защо въобще го дискутираш с мен?

— Не виждам да има някаква промяна. Доста сериозно обмислях положението на „Хо-Пак“. Една такава придобивка би подплатила благоприятно банковата ни политика. — Хавъргил го наблюдаваше. — Ще му засвидетелстваме доверие и ще му осигурим място в Управителния съвет.

— Значи ли това, че слуховете за „Биг бенк“ са верни?

— Доколкото знам, не. А що се отнася до това, защо дискутирам с теб — то отговорът е прост. Ти си директор на банката, която в момента е най-влиятелна. Освен това същата тази банка взема решително място в дейността на Управителния съвет. Та виждаш това, което правя, е разумното, нали?

— Да, но...

Очите на Хавъргил станаха още по-студени.

— Разбери, интересите на банката нямат нищо общо с това, колко си ми симпатичен, нито пък с мнението ми за твоите методи. Все пак беше прав за „Суперфудс“. Твоето предложение беше добро и дойде точно навреме, оставяйки възторжена вълна след себе си. Тази вълна ще се разпростре в целия Хонконг. Моментът беше подходящ и сега, ако ние последваме и анонсираме, че поемаме всички отговорности на „Хо-Пак“ към вложителите, това ще е нов вот на доверие. Трябва ни вот на доверие. Ако Тип Ток ни помогне с пари в брой, понеделник е „бум“ за Хонконг. Така че първата работа в понеделник е да изкупуваме акции на „Струан“. До вечерта ще имаме контрола на банката. Ще ти направя предложението още сега: ние авансираме двата милиона за „Дженеръл сторис“ в замяна на половината от акциите ти.

— Не, благодаря.

— Ще имаме всичко до следващата седмица. Ще гарантираме тези 2 милиона при всички положения, за да покрием превземането и

цялостно да гарантираме предложението ти за Паг — ако не успееш ти да го защитиш.

— Аз ще го защити.

— Разбира се. Но нали нямаш нищо против да го спомена на Паг и на тази любопитна личност Хейпли?

— Ти си *копелдак*.

— Това е бизнес — искам контролния пакет. Твоите предшественици са го купили за нищо, практически са ги откраднали от Брукс, след като са банкрутирали. Искам да направя същото с „Ноубъл хаус“. Разбира се. Като и другите. Вероятно даже твоят американски приятел Бартлет. Откъде идват двата милиона?

— Манна небесна.

— Рано или късно ще разберем. Ние сме твоите банкери и ти ни дължиш много пари! Тип Ток ще ни измъкне ли от положението?

— Не съм сигурен, но миналата вечер той говори с мен и каза, че ще дойде следобед тук, но виждаш, още не е дошъл. Това е злокобно.

— Да. Получихме много изгодно предложение от Московската търговска банка.

— Дори ти не си толкова твърдоглав!

— Това е последният резерв, Йан. Сериозен последен резерв.

— Ще свикаш ли незабавно директорски съвет да обсъдиш предложението за превземане на „Хо-Пак“?

— Господи, не. Да не мислиш, че съм такъв глупак? Ако го направим, можеш да убедиш другите директори за продължаване на твоя заем. Не, Йан, ще говоря индивидуално с тях, както с теб. С твоето съгласие вече имам мнозинството, другите ще влязат в редицата. Нали имам твоето съгласие?

— При 20 процента за долар и пълното изплащане на инвеститорите, да.

— Може да ми се наложи да отида на 30 цента. Съгласен ли си?

— Да.

— Даваш ли дума?

— О да, имаш думата ми.

— Благодаря.

— Но ще свикаш Съвета в понеделник преди отваряне на банките?

— Съгласих се да го обмисля. Само това. Отговорът ми е НЕ. Хонконг е свободно общество, където слабите падат, а силните берат плодовете на труда си — Хавъргил се усмихна и погледна към таблото.

Предвижданията бяха паднали 2 към 1 за Бътърскот Лес, добре известно, че е добър при влажно време. Пайлът Фиш беше сега 3 към 1. Докато гледаха, името на Травкин се изписа на таблото до Ноубъл Стар и бурен рев го приветства.

— Мисля, че губернаторът не беше прав, Йан. Трябваше ти да яздиш Ноубъл Стар. Тогава щях да направя моя скромнен залог за теб. Да. Щеше да се появиш със сияен ореол. Сигурно щеше да спечелиш. За Травкин не съм сигурен. Довиждане. — Той леко вдигна шапка и тръгна към Ричард Куанг, който стоеше настрана с жена си и треньора. — А, Ричард! Може ли да поговоря с теб. — Беше заглушен от възгласи, когато първият от осемте коня се появи. Пайлът Фиш водеше групата, ръмязият дъжд правеше кожата му още по-блестяща.

— Да, Пол? И аз исках да говоря с теб, но ти беше с губернатора и тай-пана. Имам план. Хайде срещу всичките ценности на „Хо-Пак“ да ми отпуснете заем от 50 мили...

— Не, благодаря, Ричард. Но аз имам предложение за теб, което е в сила до пет часа днес. Ние освобождаваме „Хо-Пак“ и гарантираме депозитите на всички вложители. В замяна купуваме твоите холдингови акции по номинална.

— Номинална? Това е една петдесета от стойността им.

— Всъщност 5 цента на долар, което е цялата им стойност. Съгласен ли си?

— Разбира се не, *дю не ло мо*, да не съм луд? — сърцето на Ричард щеше да се пръсне. Преди малко беше помислил, че Хавъргил ще му помогне. Вече разбираше, че пропадането му е неминуемо, колкото и да се преструваше, че не е, колкото и да не беше негова грешка, а работа на слухоразпространители и злобни глупаци, които го подведоха да участва в неудачни банкови операции. Но сега беше в менгеме. *Ок ко!* Сега ще бъде притиснат и каквото и да прави няма да може да се измъкне. Бедствие след бедствие и като връх неблагоприятната Винъс Пун.

„Направи ме за смях пред чичо Фор Фингър, Чарли Уанг и даже пред Фотографа Нгъ, и то след като лично й занесох новото палто, което тя сега нехайно цапа в калта.“

— Ново ли? — тросна му се сутринта. — Ти казваш на това мизерно, втора ръка палто, ново?

— Ами разбира се! Да не ме мислиш за маймуна? Разбира се, че е ново. Струва ми 50 000 в брой!

Сумата бе преувеличена, но фактът, че плати в брой беше самата истина, а в такъв случай и двамата знаеха, че е неприлично да не се преувеличи. В действителност палтото му струваше 14 000 след дълго пазарене, чрез посредник, изпаднал в затруднение и още 2 000 за кожухар, който го скъси и прекрои само за една нощ, така че хем да е по мярка, хем да не бъде разпознато. Кожухарят трябваше да се закълне във всички богове, че го е продал за 42 000, въпреки че истинската стойност е 63 500.

— Пол, „Хо-Пак“ е в по-добра форма от когато...

— Ще бъда учтив и ще те помоля да си затвориш устата и да слушаш — извиси глас Хавъргил. — Дошло е време за взимане на крайно важни решения, такива, които засягат именно теб, не нас. В понеделник няма да имаш избор, освен да излезеш разорен. Знаем, че борсата ще се открие именно с твоите акции.

— Но сър Луис ме увери, че...

— Виж какво, дочух, че всичко, което имаш, е вече на борсата. До понеделник вечер няма да имаш нито банка, нито акции, нито коне, нито излишни пари за палта на Винъс Пун.

— А? — Куанг побледня, съзнавайки, че жена му е само на двадесетина крачки от тях, наблюдавайки ги подозрително. — Какво палто?

Хавъргил въздъхна.

— Добре де, щом не те интересува. — Той се обърна да си върви, но Ричард го задържа за ръката.

— 5 цента е абсурдна цена. 80 цента е по-близо до това, което мога да получа на бор...

— Може би ще вдигна до 7.

— Седем ли? — банкерът започна да проклина, по-скоро, за да има време да обмисли, отколкото по друга причина. — Съгласен съм на сливане. Място в директорския съвет за десет години и заплата от...

— За пет години, при условие, че депозираш заявление за оставка без дата, че ще гласуваш, както ти наредя и заплата колкото на другите директори.

— Без предварителна оставка.

— Тогава съжалявам, няма да има сделка.

— Съгласен съм с клаузата. Колкото до заплатата. Аз...

— Не. Колкото до заплатата, съжалявам, Ричард, не искам да навлизам в безсмислен спор. Губернаторът, тай-панът и аз се разбрахме, че трябва да спасим „Хо-Пак“. Вече е решено. Ще се погрижа да запазиш престижа си. Гарантирам, че ще запазя в тайна споразумението за превземане и сме готови да го наречем сливане — впрочем, искам да го анонсирам в 5.00 часа, точно след седмия рейс. *Нещо против!* — Лицето на Хавъргил беше навъсено, но вътрешно се радваше. — Ако не беше анонсът на Дънрос и начинът, по който беше приет, не би помислил да направи същото. Това леке има право! Трябва да сме новатори и кой може да е по-добър от нас? Това, най-накрая, ще спре начинанието на Саутърби да ни направи равни с „Блекс“. И „Струан“ в джоба ни следващата седмица, следващата година...

— 7 цента и това е кражба — каза Куанг.

— Ще кача на 10 цента.

Куанг убеждаваше — и усукваше, почти готов да заплаче, а вътрешно бе в екстаз от неочакваното измъкване. Преди няколко минути не беше способен да плати дори храната на Бътърскот Лес за следващата седмица, да не говорим за диамантен пръстен. — Последно 30 цента!

— 11.

— Ще се самоубия — завайка се той. — Жена ми ще се самоубие, децата ми ще...

— Извинявайте, сър — каза китайският му треньор. — Състезанието се отлага с десет минути. Имате ли някакви инструкции за...

— Не виждаш ли, че съм зает, глупак! Разкарай се! — изсъска Ричард Куанг на кантонезки и се обърна към Хавъргил с последен жалък опит за уговаряне. — Съгласи се на 30 и ще спасиш един беден човек и семейст...

— 18 и това е окончателно.

— 25 и сделката е уговорена.

— Скъпо приятелче, съжалявам, но оставям последно 18. Да или не?

Ричард Куанг продължи нервно да барабани с пръсти, а в същото време хладнокръвно пресмяташе шансовете си. Беше видял искра на раздражение в очите на опонента.

„Мръсен кучи син! Сега ли трябваше да приключиш? Междувременно до пет часа можеш да се отметнеш. Ако тай-панът разполага с това ново финансиране, може би бих имал... Не, нямам никакъв шанс. 18 цента, все пак, е три пъти началният залог. Ясно е, че си хитър негодник и твърде добър в пазаренето. Дойде ли време да приключим?“

Помисли си за Винъс Пун, как тя обиди скъпия му подарък, как нарочно потри изключително хубавите си гърди в ръката на Фор Фингър и сълзи на гняв напълниха очите му.

— О, ох — изстена жалко той, доволен от успеха на стратегията със сълзите, които изглеждаха толкова искрени. — 20, за Бога и ще ти бъда вечен роб.

— Добре — съгласи се Хавъргил, много доволен. — Ела в моята лежа в пет без петнадесет. Ще приготвя първоначалния договор за подпис — а ти оставката си без дата. В пет ще обявим сливането, а до тогава, Ричард, никому нито дума. Ако нещо се разчуе, забрави за сделката.

— Разбира се.

Хавъргил кимна и тръгна, а Ричард Куанг се върна при жена си.

— Какво става?

— Тихо! — изсъска той. — Съгласих се на сливане с „Виктория“.

— На каква цена за холдингите?

Той сниши гласа си.

— 20 цента от, ъ, официалната — по документи.

Радост светна в очите ѝ.

— *Айей!* — каза тя и бързо сведе поглед, за да не се издаде.

— Добре се справи.

— Разбира се. И директорско място за пет години и...

— *Йеее*, голям престиж ще имаме!

— Да. Сега ме слушай, имаме да свършим до пет часа някои лични сделки с акциите на „Хо-Пак“. Трябва днес да купуваме на пожар, преди хиените да са надушили и да откраднат от печалбата ни. Не можем сами да го направим, защото моментално ще усетят. Кого да използваме?

Тя се замисли за момент. Отново и светнаха очите.

— Чой. Дай му 7 процента от всичко, което направи за нас.

— Ще му предложа 5 за начало, вероятно ще се съглася на 6.5 процента. Отлично! Ще използвам й Смайълър Чинг, В момента той е папуасец. Изгуби всичко. Ще разделя работата между двамата... Ще се срещнем в ложата. — Куанг важно се обърна и отиде при треньора си, ритна го по пиццала. — О, извинявай — каза за прикритие пред околните, които може да са го видели и после изсъска. — Не ме прекъсвай, когато съм зает, продажно куче! И ако посмееш да ме излъжеш, като Биг Бели Ток ще те...

— Но аз те предупредих тогава, сър — с болка в гласа отговори треньорът. — Той също знаеше за това! Не беше ли негова идеята? Не направихте ли двамата състояние?

Ок ко, ако конят ми не спечели този рейс ще кажа на чичо, да заповяда на биячите си да те размажат!

Капки дъжд поръсиха над ливадката до стадиона, където в момента разговаряха. Погледнаха небето. По трибуните и горе по балконите всички нетърпеливо чакаха. Дъждът се засили и на балкона за членове на клуба, Орланда потръпна, притеснена от вълнението.

— О Линк, отивам да заложа.

— Сигурна ли си? — попита я с усмивка, защото целия следобед я наблюдаваше как агонизира, около решението, на кой кон да заложи, първо Пайлът Фиш, след това Ноубъл Стар, след това за Уининг Били, аутсайдер, за когото я посъветваха под секрет, отново обратно на Бътърскот Лес. Прогнозите за Пайлът Фиш и Ноубъл Стар бяха еднакви 3 към 1 — в момента на обявяването, на Травкин за жокей на Ноубъл Стар, започнаха за там да текат пари, 6 към 1 за Голдън Лейди, останалите едва участваха. Тоталната разигравана сума в момента беше стигнала 4.7 милиона ХК долара. — Колко ще заложиш?

Тя затвори очи и каза бързо.

— Всичко спечелено и още... още 100! Няма да се бавя, Линк!

— Пожелавам ти късмет. Ще се видим след рейса.

— О да, извинявай, забравих от вълнение. Приятно прекарване! — усмихна му се щастлива и тръгна преди той да е успял да пита на кого ще заложи? Вече беше направил своя залог. Този рейс беше

куинела, а също и втори стадий на двойна куинела. 10 000 ХК при независимо какво класиране между Пайлът Фиш и Бътърскот Лес.

Напусна балкона и се запромъква между масите към асансьора. Много хора го гледаха, някои го поздравяваха, повечето му завиждаха.

— Хай, Линк! — поздравява Билтмън.

— О, здравей! Как вървят нещата?

— Чу ли за измамата? Разбира се, ти беше там! Виж, Линк, имаш ли малко време?

— Разбира се. — Бартлет го последва по коридора, забелязващ любопитните погледи, които ги следваха.

— Слушай, хубаво е да внимаваш, когато имаш работа с тези безлични копелета. Ние бяхме дяволски сигурни, че сделката е наша, преди да стане днес гафът с „Дженеръл сторис“.

— Ново предложение ли ще правиш? — попита Бартлет.

— Зависи от главния офис, колкото до мен, бих подложил динена кора на този дяволски остров, без да се замислям.

Бартлет замълча, знаеше, че са наблюдавани.

— Слушай, Линк! — Билтмън се наведе към него и заговори още по-тихо с разкривена усмивка. — Имаш ли нещо с това момиче?

— За какво говориш?

— Евроазиатката, лекото момиче, с което говореше?

Бартлет почувства, как кръвта нахлу в главата му, но Билтмън продължи:

— Имаш ли нещо против и аз да я опитам? — той му намигна. — Да си направя среща?

— Това е... това е свободна страна — отговори Бартлет, ненавиждайки го.

— Благодаря. Има страхотно дупе. Колко взима?

Бартлет ахна, абсолютно неподготвен.

— Тя не е проститутка, по дяволите!

— Ти не знаеше ли? Хей, всички в града го знаят. Но Дики каза, че не я бива в леглото. Наистина ли е така? О, ти още не си пробвал? По дяволите, Линк, единственото, което трябва да направиш, е да й покажеш малко от зелените банкноти и...

— Слушай, кучи сине — изсъска Бартлет, заслепен от ярост, — тя не е проститутка и ако й досаждаш или само се приближиш до нея, ще те размажа. Ясно ли ти е?

— Хей, я по-спокойно. Аз не знаех, че ти...

— Сега ме разбра?

— Разбира се, няма защо да... — Билтмън заотстъпва. — Полеко. Аз попитах, така ли беше? Дики... — Той спря, изплашен от Бартлет, който се приближи. — За Бога аз не съм виновен, по-полека, а?

— Затваряй си устата и да не си се приближил до нея или!

— Разбрано, о кей? — Билтмън отстъпи още една крачка... след това се обърна и бързо изчезна.

Бартлет се поколеба, след това отиде в тоалетната и се напръска със студена вода, за да се поуспокои. Излезе от тоалетната, качи се на асансьора и отиде в ложата на Дънрос. Беше време за чая. Имаше малки сандвичи, торти, сирена и големи чайници индийски чай с мляко и захар.

Доналд Макбрайд, който минаваше на път за своята ложа, спря за момент.

— Ах, мистър Бартлет, радвам се, че ти и Кейси ще имате бизнес тук. Жалко за Билтмън, но в бизнеса всичко е оправдано. Твоята Кейси е толкова очарователна личност, трябва да бързам.

Той забързано отмина. Бартлет застана на входа.

— Хей, Линк — извика Кейси от балкона. — Искаш ли чай?

Когато се срещнаха на половината път лицето ѝ помръкна.

— Какво е станало?

— Нищо, нищо, Кейси. — Бартлет насила се усмихна. — Застанаха ли на старта?

— Още не, но всеки момент ще са там. Сигурен ли си, че нищо ти няма?

— Разбира се. На кого заложи?

— Ноубъл Стар, на кого друг? Питър заложи на аутсайдера на доктор Гулей — Уининг Били. Не изглеждаш добре, Линк. Не е стомахът, нали?

Той кимна с глава, почувствал се по-добре от загрижеността ѝ.

— Не, добре съм. Ти о'кей ли си?

— Разбира се. Много приятно прекарах. Питър е в страхотна форма, а доктор Тулей е голям приказливец. — Кейси се поколеба. — Радвам се, че не е стомахът ти. Доктор Тулей каза, че трябва да

внимаваме, тези ужасни абърдийнски микроби. Разбира се, не можем да сме сигурни, докато не минат двадесет дни.

— Господи — измърмори Бартлет, опитвайки се да откъсне мислите си от това, което Билтмън му каза. — Почти бях забравил за Абърдийн и пожара и цялата бъркотия. Пожарът ми е, като преди милион години.

— За мен също. Колко бързо минава времето?

Гавалан стоеше наблизко.

— Това е Хонконг.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако живееш тук, никога времето не стига, с каквото и да се занимаваш. Винаги има много неща за свършване. Хора пристигат, заминават, приятели, колеги в бизнеса. Винаги има криза — наводнения, пожар, кал, бумове, скандали, възможности за бизнес, погребения, банкети, коктейли или някакво бедствие. — Гавалан се отърси от възбудата. — Това е малко място и скоро започваш да познаваш всички хора от твоя кръг. Освен това нали сме на кръстопът и дори да не си от „Струан“, винаги си в движение, планираш, правиш пари, рискуваш пари, за да спечелиш повече или заминаваш за Тайван, Банкок, Сингапур, Сидни, Токио, Лондон или където и да е. Това е магията на Азия. Виж какво стана, откакто сте тук: горкият Джон Чен беше отвлечен и убит, на самолета ви откриха оръжие, след това пожарът, бъркотията на борсата, Горнт преследва нас, ние него. И сега банките може да са затворени в понеделник или ако Йан е прав, понеделник ще е ден на „бум на акциите“. И ние сме заедно в бизнеса... — Той се усмихна уморено. — Какво мислиш за нашето предложение?

Кейси задържа коментара си и погледна Бартлет.

— Велико — Бартлет мислеше за Орланда. — Мислиш ли, че Йан може да обърне нещата?

— Ако изобщо някой може, това е той. — Гавалан тежко въздъхна. — Да се надяваме, това е единственото, което можем да правим. Заложихте ли вече?

Бартлет се усмихна и Кейси се почувства по-добре.

— На кого си заложил, Ендрю?

— Ноубъл Стар и Уининг Били за куинелата. Довиждане засега.

— Странно виждане за Хонконг. Има право. Щатите изглеждат на милион километри.

— Да, всъщност не са.

— Искаш ли да останеш тук, Кейси?

Тя го погледна, учудена.

— От теб зависи, Линк.

Той бавно кимна.

— Мисля да си взема един чай.

— Хей, аз ще ти го донеса — видя на вратата Муртаг и сърцето ѝ подскочи. — Ти не познаваш нашия банкиер, Линк. Ще го доведе да се запознаете.

— Хай, Дейв.

— Хай, Кейси, виждала ли си, тай-пана?

— Зает е до края на този тур. Да или не? — прошепна нетърпеливо тя, застанала с гръб към Бартлет.

— Отговорът е, може би. — Муртаг нервно избърса челото си и свали мокрия дъждобран. Очите му бяха зачервени. — Не можах да взема цял час такси! Господи!

— Може би, какво?

— Може би, може би. Изложих им плана и те ми казаха да си отнеса задника у дома, защото съм се побъркал. После, като се поуспокоиха, обещаха да ме потърсят. Тези твърди глави позвъниха в 4.00 и ме накараха да повтора всичко отначало, тогава самият С. Ж. се обади. — Муртаг красноречиво повдигна нагоре очи. — С. Ж. каза, че главата ми е пълна с лайна, че съм се побъркал и ми затвори.

— Но ти каза „може би“. Какво се случи после?

— Отново се обадох и говорих пет часа от последните десет, опитвайки се да обясня блестящата перспектива, след като безразсъдният ти план ми взе акъла. — Муртаг неочаквано се ухили. — Хей, ще ти кажа нещо, Кейси. Сега С. Ж. повече от сигурно знае, кой е Дейв Муртаг III!

Тя се засмя.

— Не споменавай никому нищо тук. На никого, освен на тай-пана, о'кей?

Той я погледна с болка.

— Мислиш ли, че ще тръгна да разказвам наляво и надясно, че са ми накълцали задника за хамбургери?

Избухнаха възгласи и някой от балкона извика:

— Приближават старта!

— Бързо — Кейси го подкани, — отивай да заложиш на куинелата. 1 и 7. Бързо, докато още има време.

— Кои са те?

— Няма значение. Нямах време. — Бутна го леко и той бързо тръгна. Тя се съвзе, взе чаша и се отправи към Бартлет и другите.

— Вземи си чая, Линк.

— Благодаря. Къде му каза да заложи?

— Едно и седем.

— Аз зложих на едно и осем.

Вниманието им бе отвлечено от нов рев на тълпата. Конете минаха в галоп и закръжаха покрай вратата. Видяха Пайлът Фиш да препуска, жокеят му изправен, коленете стегнати, здраво хванал юздите, насочващ го към неговата стартова позиция. Жребецът не беше още готов, разтърси грива и се разцвили. В отговор Голдън Лейди и Ноубъл Стар потръпнаха, разшириха ноздри и изцвилиха. Пайлът Фиш започна да тропа, изправи се на задните си крака и размаха копита във въздуха. Всички затаиха дъх. Жокеят Блуи Уайт изруга тихо и се вкопчи в гривата му.

— Хайде, приятел — извика той, опитвайки се да го успокои. — Дај им да видят дрънкулките ти!

Наблизо беше Ноубъл Стар с жокей Травкин. Кобилата бе подушила жребеца и стана неспокойна. Преди Травкин да успее да предотврати реакцията ѝ, тя се изви назад и бутна задницата си в Пайлът Фиш, който кривна настрана, сепнат. Блъсна аутсайдера Уининг Били, дорестия скопец, който се бе отправил към стартовата си вратичката. Скопецът нервно разклати грива, отстъпи няколко крачки встрани, почти щеше да стъпче Локинвър, друг кафяв скопец.

— По дяволите, Алексей, оправи се с коня си!

— Разкарай се от пътя ми, блюдолизец — възропта Травкин, усещайки с колене нервните потръпвания на Ноубъл Стар.

Стоеше изправен на коня, стараяйки се да бъде колкото може високо, хванал изкъсо юздите и се чудеше дали все пак треньорът на Пайлът Фиш не е намазал гърдите и хълбоците на жребеца с мускус, който допълнително да раздразни кобилите. Това беше стар номер.

— Хайде! — подкани стартъорът. — Джентълмени, закарайте конете си по отделенията!

Няколко бяха вече там. Кафявата кобила, Бътърскот Лес — всеобщата фаворитка, ровеше неспокойно с копита, разширила ноздри възбудена от предстоящото състезание и близостта на жребеца, който я караше да тръпне. Тя беше в отделение осем, Пайлът Фиш влизаше в момента в номер едно. В номер три беше Уининг Били — между Стрийт Вендър и Голдън Лейди. Тяхната миризма го раздражни. Преди вратата да успее да се затвори, той се дръпна назад и почувствал се на свобода, започна да дърпа юзди, да тръшка глава и да се върти като танцьор. Всичко това върху хлъзгавия трек, едва не събори Ноубъл Стар, която ловко избегна сблъсъка.

— Алексей, идвай! — извика стартъорът. — Хайде, побързай!

— Добре — отвърна Травкин, макар, че не бързаше.

Той познаваше достатъчно добре Ноубъл Стар и насочи кафявата, нервна кобила далеч от жребеца, оставяйки я да се вдигне на задните си крака, да се разхлади и успокои.

— Спокойно, малката — напевно й говореше той. Искаше да ги забави, да ги извади от равновесие, останал единствен извън старта. Светкавица разкъса източното небе, но не й обърна внимание, както и на зловещия тътен. Дъждът се усили.

Цялото му същество бе ангажирано. Точно след претеглянето, един от жокеите боязливо се приближи до него.

— Мистър Травкин — тихо му подшушна той, — не трябва да спечелите.

— О така ли? Кой каза?

Жокеят само вдигна рамене.

— Кой е победителят?

Ново вдигане на рамене.

— Ако треньорите и жокеите предварително са определили победителя кажи им, че аз нямам нищо общо с това и никога не съм имал, не в Хонконг.

— Ти и тай-панът спечелихте с Бъкейниър, това трябва да ви е достатъчно.

— Задоволява ме, но в този рейс изпитанието е за мен.

— Имаш право, приятел. Ще им предам.

— На кого ще предадеш?

Жокеят си отиде. Съблекалнята беше шумна и вътре силно миришеше на пот. Травкин добре знаеше кой беше подбудителят, който предварително урежда състезанието. Никога не беше участвал в такива сделки. Не защото беше по-честен или по-малко нечестен. Неговите нужди бяха малки. Предварително нагласената победа не го вълнуваше и парите не го радваха.

Стартърът стана нетърпелив.

— Хайде, Алексей! Побързай!

Той подкани с шпори Ноубъл Стар и влязоха в нейното отделение. Вратата щракна зад тях. Моментна тишина. Сега бяха готови за стартовия сигнал.

В стартовите кабинки жокеите заравяха нервно пръсти в гривите на конете си. После вратичките се отвориха и след една безумна секунда осемте коня се понесоха в галоп по правата, преминаха в пакет покрай стълба на финиша и се втурнаха в първия завой. Ездачите върху гърбовете им се бяха снишили един до друг, някои направо се допираха, конете, навлезли в темпо, профучаха по кривата на завоя от първата четвърт на пистата, след което излизаха на далечната права. Пайлът Фиш вече водеше с половин дължина откъм перилата, Бътърскот Лес беше в добра позиция, но не бе излязла още на правата, редом препускаше Уининг Били, поизостанал малко от Ноубъл Стар, която беше от външната страна и се буташе в останалите за по-добро място в групата. Жокеите знаеха, че всички бинокли са насочени към тях и ако решат да се дърпат и си пречат, трябва да го правят предпазливо и ловко. Бяха предупредени, че на тях са заложени милиони и една нечестна постъпка би им коствала бъдещето.

Коне и ездачи преминаха шумно завоя, обливайки с кал изоставащите. Като излязоха на правата, все още в пакет, блъскайки се за позиция, конете удължиха крачка. Уининг Били ускори ход и се изравни с Бътърскот Лес, само на половин дължина зад Пайлът Фиш, който продължаваше да води, а останалите се бяха събрали на куп в очакване на своя шанс. Пришпорена от ездача си, Бътърскот Лес подскочи и изпревари Пайлът Фиш, изостана и после пак го задмина, а той не се отделяше от перилата.

Травкин яздеше в основната група от външната страна на пистата, но после пришпори кобилата и тя ускори ход, приближавайки се до водачите, като подбра и останалите и едва не се блъсна в Локинвър. Дъждът се усили, от което очите на жокея смъдяха, а стегнатите му колене и крака вече го наболяваха. Конете навлязоха в завоя на по-малко от една дължина разстояние помежду им. Завивайки

по кривата, те се струпаха в пакет, за да се възползват от ъгъла, и тогава изневиделица се появи камшик и шибна Травкин по китките. От изненада и болка той отпусна за миг юздите и едва не загуби равновесие. За частица от секундата се овладя. Не разбра откъде дойде ударът, а и не го интересуваше — вече бяха доста навътре, в завоя и ездата бе трудна. Изведнъж сивият аутсайдер Кингплей, който бягаше до перилата точно зад Пайлът Фиш, се подхлъзна и залитна, земята се завъртя пред очите на жокея му и двамата се стовариха върху перилата, като повлякоха и други два коня след себе си. Хиподрумът скочи на крака.

— За Бога, кой падна...

— Да не е... Ноубъл Стар...

— Не, не е... Уининг Били...

— Не, той е трети... — Хайде, за Бога...

Сред врявата в съдийската стая се разнесе гласът на Дънрос, който не отлепваше очи от бинокъла:

— Кингплей падна... Кингплей, Стрийт Вендър и Голдън Лейди... Голдън Лейди се изправи, но, за Бога, жокеят е ранен... Кингплей не може да стане... ранен е...

— Кой води, кой води?

— Бътърскот Лес с един нос, после е Пайлът Фиш откъм перилата, Уининг Били и Ноубъл Стар бягат един до друг. Навлизат в последния завой, Лес води с една глава, останалите я следват по петите...

Дънрос гледаше препускащите коне с примряло сърце и нарастващо вълнение.

— Давай, Алексей...

Викът му се сля с останалите, Кейси също не бе по-малко възбудена, само Бартлет гледаше безучастно.

В ложата на „Блекс“ Горнт също като тай-пана не отлепваше очи от бинокъла и едва сдържаше вълнението си.

— Давай — прошепна той, като видя как Блуи Уайн пришпорва Пайлът Фиш на завоя, Ноубъл Стар се бе пласирала добре от външната страна, а Уининг Били препускаше редом с Лес, която май водеше с една глава, но поради ъгъла на завоя беше трудно да се прецени.

Травкин усети ново шибване по ръцете си, но не му обърна внимание, набирайки малко преднина на завоя, останалите пет коня го

следваха на сантиметри, досами перилата препускаше Бътърскот Лес.

Блуи Уайт разбра, че е дошло време за финалния спринт. Десет ярда, пет, четири, три, два, *сега!* На излизане от завоя той шибна Пайлът Фиш. Жребецът се стрелна напред, на сантиметри от перилата, и излезе на правата, секунда по-късно бе пришпорена и Бътърскот Лес, защото жокеите знаеха: сега или никога.

Приведен до врата на Ноубъл Стар, Травкин се наклони към ухото ѝ и извика по казашки, кобилата откликна на този първобитен зов и удължи крачката си, ноздрите ѝ бяха широко отворени, по устата ѝ имаше пяна. Петте коня вече препускаха запъхтени по правата, Ноубъл Стар от външната страна, Уининг Били на сантиметри пред Лес, гърбовете на всички окъпани в пот, Лес и Пайлът Фиш се редуваха във воденето, после и петнистият скопец Локинвър направи заявка за победа, като изпревари Пайлът Фиш и зае позиция до перилата, всички камшици бяха размахани и шпорите забити, съществуваше само стълбът на финиша отпред.

Оставаха сто ярда.

Трибуните, балконите и ложите ревяха като един. Дори губернаторът удряше по перилата на балкона:

— Давай, Бътърскот Лес!

Долу, до стълба на финиша Найн Карат Чу едва не бе премазан в перилата под натиска на устремената напред тълпа.

Деветдесет ярда, осемдесет... пръски кал, изпънати като струни коне, завладени от възбудата и оглушителния рев.

— Лес се откъсва...

— Не, виж, Пайлът Фиш...

— Божичко, Локинвър...

— Уининг Били...

— Давай, давай, давай...

Травкин забеляза приближаващия се стълб на финиша. Проблесна нова светкавица. С крайчеца на окото си зърна Локинвър на една глава пред себе си, после Лес, сега пък Уининг Били, Пайлът Фиш се устреми напред и пое водачеството, пак Уининг Били, Локинвър по петите му.

Блуи Уайт забеляза обещаната му пролука и даде последен напън на коня си. Жребецът се втурна напред, изравни се с Бътърскот Лес и я подмина. Поведо с една глава. Ездачът му забеляза как нищо

неподозиращият жокей на Лес я шибна и я подкани с викове. Травкин нададе ликуващ рев и Ноубъл Стар се напрегна с всички сили. Петте коня изминаха последния ярд глава до глава, водеше Пайлът Фиш, после Уининг Били, последна Ноубъл Стар, само на една глава зад тях, само на нос, на ноздра, тълпата беше като обезумяла, конете препускаха в пакет, Ноубъл Стар от външната страна, Уининг Били на сантиметри напред, последна Лес, после Пайлът Фиш, който пак набра преднина.

Четиридесет... тридесет... двадесет... петнадесет.

Ноубъл Стар излиза със сантиметри напред, после Пайлът Фиш, после Лес, пак Ноубъл Стар... Уининг Били... вече бяха подминали стълба на финиша, но никой не знаеше кой е победил. Травкин беше сигурен, че е загубил. Той дръпна рязко юздата и я скъси с два инча в желязната си ръка, това почти незабележимо движение беше достатъчно да обърка ритъма на кобилата и тя се подплаши. Изцвили и се строполи в калта, като хвърли ездача си върху перилата. Едва не падна и Лес, но се задържа на крака, останалите три коня не бяха засегнати. Травкин усети, че полита напред, а после настъпи невъзможна, разкъсваща дробовете и пронизваща главата му тъмнина.

Тълпата ахна и мигновено забрави за надбягването. Блесна нова светкавица, настъпи хаос, едновременно с разнеслия се тътен рукна пороен дъжд.

— Пайлът Фиш с един нос...

— Глупости, Ноубъл Стар на косъм...

— Грешеш, старче, Пайлът Фиш...

— *Дю не ло мо!*

— Божичко, какво надбягване...

— За Бога! Виж! Съдията вдига червен флаг...

— Къде? О, Господи! Кой е направил фал...

— Нищо не видях, а ти...

— Не. Трудно е в този дъжд, дори с бинокъл...

— Ами сега? Тия проклети съдии, само да не отнемат победата на коня ми, за Бога...

Дънрос се бе втурнал към асансьора в момента, в който видя Ноубъл Стар да пада и хвърля Травкин. Не успя да разбере защо. Травкин бе достатъчно умен.

Коридорът беше пълен с хора, които чакаха асансьора и говореха в един глас, без да се изслушват:

— Ние победихме с една ноздра...

— За какво е червеният флаг? Ноубъл Ст...

— За какво е червеният флаг, тай-пан?

— Това ще кажат съдиите.

Когато се отвориха вратите, притича и Горнт и всички се натъпкаха в асансьора, на Дънрос му се искаше да изреве, вбесен от забавянето.

— Пайлът Фиш победи с един нос, Йан — надвика Горнт врявата, целият зачервен.

— Ама че надбягване!

— Някой знае ли за какво е червеният флаг?

— Знаеш ли, Йан? — попита Горнт.

— Да — отговори Дънрос.

— Заради Пайлът Фиш ли?

— Знаеш процедурата, Куилън. Съдиите първо разследват, после излизат със съобщение.

Той погледна кафявите безизразни очи и разбра, че неприятелят му е обезумял от ярост, задето не е съдия.

„И никога няма да станеш, копеле такова. Ще гласувам против, докато съм жив.“

— Заради Пайлът Фиш ли, тай-пан? — извика някой.

— За Бога — отвърна той. — Знаете процедурата.

Асансьорът спираше на всеки етаж. Нови собственици на коне и приятели се качваха. Нови викове за страхотното надбягване, но за какво по дяволите е червеният флаг? Най-после стигнаха партера. Дънрос се втурна на пистата, където няколко *ta-foo* и официални лица бяха заобиколили свития неподвижно на земята Травкин. Ноубъл Стар се бе изправила невредима на крака и сега галопираше без ездач, а помощниците от конюшните се опитваха да ѝ препречат пътя. На завоя в горния край на пистата агонизираше дорестият скопец Кингплей със счупен крак и стърчаща навън кост. До него бе приклепнал ветеринарят. Звукът от изстрела потъна в рева на нетърпеливите зяпачи, които вперили погледи в таблото очакваха решението на съдиите.

Дънрос приклепна до лежащия в безсъзнание Травкин, над който един *ta-foo* държеше разтворен чадър.

— Как е той, докторе?

— Като по чудо не се е ударил в перилата. Жив е, тай-пан, поне засега — отвърна нервно д-р Менг, съдебният патолог, привикнал повече да борави с мъртви тела, отколкото с живи пациенти. — Нищо не мога да кажа, преди да е дошъл в съзнание. Няма външни признаци за кръвоизлив. Вратът... и гърбът изглеждат наред... Нищо не мога още да кажа...

Притичаха двама санитарии от „Сейнт Джон“ с носилка.

— Къде да го отнесем, сър?

Дънрос се огледа.

— Сами — повика той един от прислужниците, — повикай д-р Тулей. Той трябва да е в ложата ни.

После се обърна към санитарите:

— Отнесете мистър Травкин в линейката, докато дойде д-р Тулей. Какво става с другите трима жокеи?

— Двамата са се отървали само с уплаха. Третият, капитан Петикин, си е счупил крака, но вече са го шинирали.

Мъжете положиха много внимателно Травкин на носилката. Дойде Макбрайд, след него Горнт и други.

— Как е той, Йан?

— Не знам. Засега изглежда наред.

Дънрос повдигна леко едната ръка на Травкин и я огледа. Като че ли на далечния завой забеляза удар с камшик, при който Травкин бе трепнал. Дясната му ръка сега беше обезобразена от голям червен белег. Лявата също.

— От какво ли може да е това, д-р Менг?

— О! Сигурно от юздата — продължи по-уверено дребничкият лекар. — А може да е от удар с камшик или... при падането.

Горнт гледаше безмълвно, но вътрешно кипеше от яд.

„Как може да е толкова глупав Блуи Уайт, когато всичко бе така добре уредено предварително, с една казана дума тук и някакво обещание там. Половината от този проклет хиподром трябва да го е видяла.“

Дънрос огледа пребледнялото лице на Травкин. По него не се забелязваха никакви белези, освен неизбежните ожулвания. Само от

носа му се стичаше струйка кръв.

— Вече се съсирва. Това е добър признак — обади се д-р Менг. Приблужи се забързан губернаторът.

— Как е той?

Дънрос повтори думите на лекаря.

— Ама че лош късмет, така да се подплаши Ноубъл Стар.

— Да.

— За какво е червеният флаг, Йан?

— Тъкмо сега ще го обсъждаме, сър. Искате ли да присъствате?

— О, не, не, благодаря. Ще бъда търпелив. Искан само да се уверя, че Травкин е добре.

Сър Джефри усети дъжда по гърба си. Погледна към небето:

— Проклето време — сякаш няма намерение да спре. Ще продължавате ли надбягванията?

— Ще предложа да ги отменим или отложим.

— Добра идея.

— Да — обади се Макбрайд. — Съгласен съм. Не можем да си позволим втори нещастен случай.

— Йан, когато имаш време — каза сър Джефри, — аз ще бъда в ложата си.

Дънрос наостри уши.

— Говорихте ли с министъра, сър? — попита колкото се може по-нехайно той.

— Да — отвърна сър Джефри също толкова нехайно. — Да, той ми се обади по личния телефон.

Тай-панът изведнъж си спомни за Горнт и останалите.

— Ще ви изпратя, сър. — Обърна се към Макбрайд: — Веднага се връщам — после тръгна с губернатора към асансьора.

Като останаха насаме, сър Джефри промърмори:

— Мястото май не е много подходящо за лични разговори.

— Можем да огледаме пистата — Дънрос тръгна към перилата, като мислено се молеше. — Състоянието й е ужасно, нали? — посочи той към тревната покривка.

— Да — сър Джефри също се извърна с гръб към останалите. — Министърът беше много обезпокоен. Предостави на мен да взема решение за Брайън, в случай, че преди това Съндърс и Крос се съгласят да го освободят.

— На вас те със сигурност не биха отказали, сър — Дънрос си припомни разговора от предишната вечер.

— Мога само да им дам съвет. Ще ги посъветвам, че освобождаването е наложително само ако ти ме увериш, че е така. Ти лично.

— Разбира се — отговори бавно Дънрос. — Но Хавъргил, Саутърби или някой друг banker определено биха имали по-голям авторитет.

— По банковите въпроси, да, Йан. Но аз искам и твоето лично уверение и съдействие.

— Сър?

— Не те, а ти трябва да уредиш този въпрос, и то много внимателно. А съществува и проблемът с папките. Папките на А. М. Г.

— Какво за тях?

— Кажете ми истината. Мистър Съндърс ми разказа за снощния ви разговор.

Сър Джефри запали пура. След като тай-панът му се обади сутринта, той веднага повика Крос и Съндърс да обсъди с тях въпроса, преди да се обърне към министъра. Съндърс повтори опасенията си, че докладите може да са фалшифицирани. Беше съгласен да освободят Куок само ако е сигурен в тях. Крос бе предложил да разменят Куок за Фонг Фонг и останалите. Сър Джефри погледна изпитателно Дънрос:

— Е, Йан?

— Тип Ток трябва, или по-скоро трябваше, да пристигне тази сутрин. Да приема ли, че мога да отговоря положително на предложението му?

— Да, стига преди това да си получил съгласието на Съндърс и Крос.

— Вие можете ли да ми го гарантирате?

— Не. Министърът беше категоричен. Ако искаш да ги попиташ, те са на трибуната на клубните членове.

— Знаят ли резултата от разговора ви?

— Да. Съжалевам, но министърът беше съвсем недвусмислен — сър Джефри добави меко: — изглежда славата за справедливостта и честността на сегашния тай-пан на „Ноубъл хаус“ е стигнала и до тези свети места. И министърът, и аз се осланяме на нея.

Вниманието им бе отвлечено от избухналите аплодисменти. Ноубъл Стар бе пробила кордона от *ta-foo* и премина покрай тях, като разпръсна служебните лица и момчетата от конюшните.

— Може би първо трябва да се заемеш с червения флаг. Аз ще бъда в ложата си. Ела да пием чай или коктейл.

Дънрос му благодари и забърза към съдийската стая доста объркан.

— А, Йан — възкликна разтревожено временният председател Т'Чънг при влизането на Дънрос в стаята, където се бяха събрали вече всички съдии. — Наистина трябва бързо да вземем решение.

— Ще бъде трудно без показанията на Травкин — отвърна Дънрос. — Кой от вас е видял Блуи Уайт да го удря?

Само Макбрайд вдигна ръка.

— Значи само ние двамата от дванадесет — Дънрос забеляза, че Крос го гледа. — Аз съм сигурен. А и по двете му ръце има белези. Д-р Менг каза, че може да са от камшик или от юздата при падането. Паг, ти какво мислиш?

Пагмайър наруши неловката тишина:

— Не видях нищо злонамерено. Гледах много внимателно, защото бях заложил 1000 долара на Ноубъл Стар. И да е имало удар, изглежда не й е повлиял особено. Не я видях да се стъписва, нито тя, нито някой друг кон, освен Кингплей. До стълба Ноубъл Стар бягаше добре, а камшици размахваха всички.

Той подхвърли една от снимките на фотофиниша.

Дънрос я вдигна. Снимката показваше точно това, което и той бе видял: Пайлът Фиш на един нос пред Ноубъл Стар, на ноздра пред Бътърскот Лес и на един нос пред Уининг Били.

— Те всички размахваха камшици — продължи Пагмайър — включително и на завоя. Дори и да е имало удар, може да е бил съвсем случаен.

— Шити?

— Трябва да призная, че гледах моя Стрийт Вендър и проклинах Кингплей. Стори ми се, че кобилата ти е победила Пайлът Фиш. Разпитахме останалите треньори и те, хм, нямат официални оплаквания. Съгласен съм с Паг.

— Роджър?

— Нищо нередно.

— Джейсън?

За негова изненада Плъм поклати глава в знак на несъгласие и Дънрос се сети отново за А. М. Г. и за странното му обвинение към Плъм за връзката му със „Севрин“.

— Всички знаем за шмекериите на Блуи Уайт — каза Плъм. — Дори се наложи да го предупредим преди състезанието. Щом тайпанът и Доналд казват, че са го видели, аз предлагам да гласуваме за лишаването му от състезателни права и за дисквалификация на Пайлът Фиш.

Дънрос поиска мнението и на останалите съдии, но те се колебаеха.

— Да влязат жокеите, Уайт последен.

Повикаха ги. Мънкаха едно и също с малки разлики: били прекалено заети със собствените си коне, за да забележат нещо.

Всички съдии погледнаха с очакване към Дънрос. Той ги изгледа, като съзнаваше много добре, че ако сега каже: предлагам да гласуваме за лишаване на Блуи Уайт от състезателни права заради некоректността му и за дисквалификация на Пайлът Фиш, всички те ще се съгласят и ще гласуват.

„Аз го видях, Доналд също, а и другите. Този удар стъписа Алексей за фатална частица от секундата. Но дори и да е така, трябва да призная, че не това костваше победата на Ноубъл Стар. Аз сам я провалих. Алексей не беше удачен избор. Трябваше при възможност на втория завой да избута Пайлът Фиш към перилата или да шибне Блуи Уайт през лицето, не през ръцете, както бих направил аз, о, да, без колебание. Да не говорим за другите съображения.“

— За мен е извън всякакво съмнение, че имаше удар — каза той. — Но дали е било случайно, или преднамерено, това едва ли и Алексей би могъл да каже. Не това обаче бе причината за загубата на Ноубъл Стар според мен и затова предлагам да накажем Блуи с предупреждение и да признаем резултата.

— Чудесно — отдъхна си Шити Т'Чънг и се усмихна. Останалите също си отдъхнаха, на никой не му се искаше да влиза в конфликт с тай-пана, най-малкото на Пагмайър. — Има ли против? Чудесно! Да предоставим фотофиниша на пресата и да обявим резултата по високоговорителя. Ти ли ще направиш това, тай-пан?

— Да. А останалата част от програмата? Вижте, дъждът вали като из ведро. Имам идея...

Разнесе се радостен вик и всички се засмяха.

— О, много добре, много добре!

— Прекрасно! — възкликна Дънстън Бар.

— Мошениците ще има над какво да се замислят — подметна Пагмайър.

— Страхотна идея, тай-пан! — поздрави го Макбрайд. — Прекрасно!

— Отивам до контролния център. Защо не повикаш Блуи и не го посплашиш малко, а?

Пагмайър го спря:

— Една дума, Йан?

— Може ли малко по-късно?

— Разбира се. Роджър, може ли да поговорим?

— Да. Ще бъда долу със Съндърс, на трибуната на клубните членове.

— Не в ложата ти?

— Не. Комисарят ще дава там прием, отстъпих му я.

— Йан?

— Да, Джейсън?

— Мислиш ли, че планинското рали утре ще се състои?

— Ако продължава така, не. Всичко там ще се превърне в тресавище. Защо?

— Нищо. Мислех в неделя следобед да дам коктейл по случай удара ти със „Суперфудс“.

Шити Т'Чънг се закиска.

— Чудесна идея! Браво, Йан! Видя ли каква физиономия направи Билтмън?

— Свободен ли си тогава, Йан? Няма да каня Билтмън — добави Плъм всред всеобщ смях. — Ще бъде в апартамента на компанията в „Синклер тауърс“.

— Съжалявам, рано следобед заминавам за Тайпей.

Пагмайър го прекъсна с внезапна загриженост:

— Няма ли да си тук в понеделник? Ами документите и всичко останало?

— Няма проблеми, Паг. В 9.30 приключваме — обърна се към Плъм: — Джейсън, ако пътуването до Тайпей отпадне или се отложи, ще дойда.

Дънрос си тръгна, не проумяващ приятелското държание на Плъм. Във всички управителни съвети, в които заседаваха заедно, той обикновено беше против него и вземаше страната на Горнт и Хавъргил, особено в съвета на „Виктория“.

Пред съдийската стая те бяха струпали на групички разтревожени репортери, собственици на коне, треньори и зяпачи. По целия път до контролния център Дънрос отбиваше вълни от въпроси. Стигна до последния етаж.

— Здравейте, сър — поздрави го говорителят. Стъклената кабинка с великолепен изглед към пистата беше изпълнена с напрежение. — Чудесно състезание, жалко за... Носите ли решението? Блуи е, нали, всички видяхме камшика...

— Мога ли да ползвам микрофона?

— О, разбира се.

Мъжът бързо се отдръпна и Дънрос седна на мястото му. Натисна копчето.

— Говори Йан Дънрос, упълномощен съм да направя две съобщения от името на съдиите.

Възцари се пълна тишина. Петте хиляди зрители по трибуните затаиха дъх, забравили за дъжда.

— Първо, резултатите от петата серия — мъртва тишина, нарушавана само от ромоленето на дъжда. Дънрос пое дълбоко дъх: — Пайлът Фиш с един нос пред Ноубъл Стар, на косъм след нея Бътърскот Лес... — последните думи бяха удавени във викове на одобрение и недоволство, на щастие и възмущение, целият хиподром крещеше, спореше, одобряваше, проклинаше; най-удивен беше Горнт, убеден, че всички като него са видели жокея му и той е наказан, а резултатът анулиран. Всред всеобщата врява на таблото светнаха печелившите числа: едно, седем, осем.

Дънрос изчака за момент и повтори на кантонезки, тълпата се поумири, насъбралата се тревога се бе уталожила, тъй като съдийското решение беше окончателно.

— Второ, поради лошото време и неблагоприятните условия съдиите решиха да отменят останалите серии... — публиката изстена,

— ... всъщност да ги отложат за следващата събота, когато ще се проведе специално състезание — внезапен оглушителен рев и нова вълна на възбуда по трибуните. — Ще се проведат 8 серии, като в петата ще се състезават днешните участници, Пайлът Фиш, Бътърскот Лес, Уининг Били, Стрийт Вендър, Голдън Лейди, Локинвър и Ноубъл Стар. Специален реванш с двойни залози, допълнителни 30 000...

Нови одобрителни възгласи, аплодисменти, викове и някой в кабинката се обади:

— Страхотна идея, тай-пан! Ноубъл Стар ще види сметката на черния звяр!

— О, не, няма! Бътърскот...

— Чудесна идея, тай-пан...

Дънрос продължи по микрофона:

— Съдиите ви благодарят за непрестанната подкрепа. — Повтори го на кантонезки, като добави и на двата езика: — След няколко минути ще последва още едно специално съобщение. Благодаря!

Нов вик на одобрение и стоящите на дъжда забързаха на сушина или към печелившите гишета. Всеки говореше, въздишаше, проклинаше или благославяше боговете, изходите се задръстиха от дълги опашки. Само притежателите на печелившите двойни числа, осем и пет във втората серия, едно и седем в петата, гледаха като парализирани таблото в очакване на курса на печалбите.

— Друго съобщение ли, тай-пан? — попита обезпокоен говорителят.

— Да — отвърна Дънрос. — Към пет часа.

Хавъргил му каза, че сделката с Ричард Куанг е уредена, и го помоли при първа възможност да отиде в ложата на „Виктория“. Тай-панът стигна до изхода и слезе на долния етаж, като прескачаше по три стъпала наведнъж, много доволен от себе си. „Горнт сигурно ще бъде удивен, че признах победата на Пайлът Фиш. И двамата знаем, че всичко е нагласено предварително и каквото и да бе направил Алексей, беше обречен — което е главната причина да не яздя аз. И на мен щяха да ми направят номер и тогава бих убил някого. Но другата събота... Другата събота ще яздя аз и нито Блуи Уайт, нито някой друг треньор ще посмее да опита. Играта ще бъде честна, защото те ще са

предупредени от Бога.“ Вълнението му нарасна. После зърна пред себе си Муртаг в многолюдния коридор.

— О, тай-пан, мога ли да ви...

— Разбира се — Дънрос го поведе през кухнята към кабинета си.

— Страхотно надбягване беше. Спечелих цяла пачка пари — похвали се младежът — и идеята за събота е чудесна.

Дънрос забеляза изпотеното му чело. О, Боже.

— Ще стане ли работата, мистър Муртаг?

— Моля ви, наричайте ме Дейв, шефовете казаха, казаха *може би*. Свикали са заседание на Управителния съвет за утре в 9 ч. тяхно време. Наше време това е...

— 10 довчера. Добре. Чудесно, мистър Муртаг, обадете ми се тогава на този номер — Дънрос му го написа. — Моля ви, не го губете и не го давайте на никого.

— О, разбира се, тай-пан, ще се обадя веднага, щом... Докога най-късно мога да ви телефонирам?

— Докато ме намерите — Дънрос стана. — Извинете ме, но имам доста работа.

— О, разбира се, разбира се! — Муртаг добави смутено: — Вижте, тай-пан, току-що разбрах, че сте поискали 2 милиона в брой за офертата с Универсалните магазини. 2 милиона до 9.30 в понеделник — това доста ще ни притесни.

— Да, очаквах го. За щастие, мистър Муртаг, аз никога не съм разчитал да получа тази скромна сума точно от вас. Знам, че „Фърст сентръл“ е като Божиите мелници — бавно мели — освен ако не иска да се оттегли от района — прибави той, като си спомни колко много приятели бяха засегнати от необмисленото им оттегляне преди години. — Но няма страшно, моят нов чуждестранен източник на кредити е повече от...

— Какво? — пребледня Муртаг.

— Новият ми чуждестранен източник на кредити реагира мигновено на всяка внезапно появила се възможност за сделка. За тази им бяха необходими само 8 минути. Те май ни имат по-голямо доверие от вашите шефове.

— За Бога, тай-пан, моля, наричайте ме Дейв, не става въпрос за липса на доверие, те просто нямат представа от Азия. Първо трябва да

ги убедя, че с покупката на Универсалните магазини вие само за три години ще удвоите печалбите си.

— За една — прекъсна го рязко Дънрос, който явно се забавляваше. — И така, съжالياвам, че няма да поделите с нас огромните ни печалби в този малък сектор от големите ни планове за разширение. Почерпете се с чай в ложата, извинявайте, но трябва да се обадя по телефона — той хвана Муртаг за лакътя и решително го поведе към вратата, като я затвори зад него.

В кухнята Муртаг остана загледан в затворената врата сред шумната гълчава от весело потракващи чинии и нецензурни кантонезки приказки на двайсетината готвачи и помощници.

— Божичко — възкликна той едва ли не в паника, — 8 минути? По дяволите, да не би пък проклетите швейцарци да се натрапват на нашия клиент?

Той се отдалечи несигурно.

Вътре в кабинета си Дънрос бе вдигнал слушалката на личния си телефон.

— Мистър Тип, моля — произнесе той на кантонезки. — Обажда се Дънрос.

Чу тракването на слушалката и *амата* да се провиква:

— На телефона! За тебе, татко!

— Кой е?

— Един чуждестранен дявол.

Дънрос се усмихна.

— Ало?

— Йан Дънрос, мистър Тип. Бях обезпокоен да не би състоянието ви да се е влошило.

— Ах, ах, да, толкова съжالياвам, че не можах да дойда. Да. Имах, имах малко неотложна работа, нали разбирате? Да. Много належаща. А, между другото, това с Ноубъл Стар е лош джос. Току-що чух по радиото, че Пайлът Фиш е победил с един нос преднина и с червен флаг. Защо?

Дънрос започна търпеливо да му обяснява и да отговаря на въпросите му за покупката на Универсалните магазини, зарадван, че новината вече е стигнала до него. Щом Тип Ток знае, значи и вестниците са осведомени.

„Добре“ — помисли си той, като очакваше Тип пръв да повдигне интересувания го въпрос, но китаецът го надхитри:

— Е, благодаря, че се обадохте, тай-пан.

Дънрос веднага отвърна:

— За мене беше удоволствие, о, между другото, мога поверително да ви съобщя, че е твърде вероятно полицията да е хванала един свой служител.

— А-а. Предполагам, че грешката ще бъде поправена незабавно?

— Много скоро, надявам се, ако въпросното лице пожелае да подаде оставка и се възползва от разрешението да замине за чужбина.

— Колко скоро означава „много скоро“, тай-пан?

Дънрос подбираше внимателно думите си.

— Има известни формалности, но е възможно да стане бързо. За нещастие, трябва да се съгласува на по-високо равнище. Сигурен съм, че ме разбирате.

— Разбирам. Но могъщият дракон не може да се мери с местната змия, *айей!* Дочух, че в Хонконг вече е пристигнал един от важните. Някой си мистър Съндърс?

Дънрос се удиви на голямата осведоменост на Тип Ток.

— Вече получих съгласието на няколко страни — каза обезпокоен той.

— Не мислех, че за тази работа са необходими толкова формалности. Истинското злато не се бои от огън.

— Да. Мога ли да ви се обадя по-късно тази вечер — да ви уведомя за развоя на събитията?

— Да, на същия телефон. Моля, обадете ми се в 9 ч. — гласът на Тип Ток стана още по-сух. — Доколкото разбирам, има голяма вероятност молбата ви за кредитиране да бъде удовлетворена. Естествено, за да ви се предостави незабавен заем от половин милиард хонконгски долара, ще се изискват и съответните документи, но подочувам, че в случая печатът на „Виктория“, вашият и този на губернатора ще бъдат достатъчна гаранция, за да получите тези пари до 30 дни. Тази... незначителна сума ще бъде готова в кратки срокове, веднага след като започнат необходимите процедури. Дотогава въпросът е поверителен, строго поверителен.

— Разбира се.

— Благодаря ви, че се обадохте.

Дънрос затвори телефона и потри ръце. В ума му се бе запечатало „в кратки срокове“. Той съзнаваше — а знаеше, че това е пределно ясно и на Тип Ток — че двете „процедури“ безусловно, макар и не задължително, са взаимосвързани помежду си.

„Боже, колко обичам Азия.“

Коридорите бяха пълни, хората вече се разотиваха и се тълпяха по асансьорите. Дънрос надникна в ложата си и срещна погледа на Гавалан.

— Ендрю, слез долу до трибуните на клубните членове и намери Роджър Крос — той е там с един мъж на име Съндърс. Покани ги да дойдат за малко в ложата ми! Побързай!

Гавалан излезе. Дънрос забърза по коридора покрай гишетата за залагане.

— Тай-пан! — извика Кейси. — Съжалявам за Ноубъл Стар! Ти...

— След минута се връщам, Кейси. Извинявай, бързам — извика пътъом Дънрос. Пред печелившото гише зърна Горнт, но и това не помрачи настроението му. Първо по-важните неща.

— Как искаш десетте хиляди? От нашия облог?

— По-добре в брой — отвърна Горнт.

— Ще ти ги пратя по-късно.

— Може и в понеделник.

— По-късно довечера. В понеделник ще съм зает — Дънрос кимна учтиво и отмина.

В препълнената ложа на „Виктория“ беше шумно като навсякъде. Напитки, смях, вълнения и няколко ругатни по адрес на Пайлът Фиш, но вече се правеха облози за следващата събота. При влизането си Дънрос беше посрещнат от аплодисменти, съболезнования и нов залп от въпроси. Той се справи с лекота с всички, включително и с този на Мартин Хейпли, който беше притиснат до вратата заедно с Ейдриън.

— О, татко, ама че глупав късмет извади Ноубъл Стар. Пропилях всичко, дори и месечната си издръжка.

Дънрос се засмя:

— Младите дами не бива да залагат! Здравей, Хейпли!

— Мога ли да ви попитам за...

— По-късно. Ейдриън, не забравяй за коктейла. Ти си домакиня.

— О, да, там сме. Татко, можеш ли да ме авансираш за следващия мес...

— Разбира се — съгласи се той за нейно учудване, прегърна я и започна да си пробива път към Хавъргил, до когото стоеше Ричард Куанг.

— Привет, Йан — поздрави го Хавъргил. — Лош късмет, но Пайлът Фиш бе явно по-добър.

— Да, да, наистина. Здравей, Ричард — Дънрос му подаде снимка от фотофиниша. — Лош късмет и за двама ни.

И другите се струпаха да видят.

— Ама че работа, на косъм...

— Помислих, че Ноубъл Стар...

Дънрос се възползва от общата залисия и се наведе към Хавъргил:

— Подписано ли е всичко?

— Да, 20 цента на долар. Той се съгласи и подписа предварителните документи. Официалните — до края на седмицата. Негодникът се опита да се измъкне, но вече всичко е наред.

— Чудесно. Прекрасна сделка.

Хавъргил кимна:

— Да, знам.

Ричард Куанг се обърна:

— А, тай-пан! — снижи глас и прошепна — Пол каза ли ви за обединението?

— Разбира се. Мога ли да ви поздравя?

— Поздравления? — повтори Саутърби, като се приближи към тях. — Много тъп късмет, ако питате мен! Бях заложил цяла пачка на Бътърскот Лес.

Оживлението в стаята нарасна с влизането на губернатора.

— А, Пол, Йан. Отвратителен късмет, но отлично решение! И за двамата — лицето му придоби суров, но привлекателен вид. — Другата седмица надпреварата ще бъде много оспорвана.

— Да, сър.

— Пол, ти искаше да направиш официално съобщение?

— Да, сър — Хавъргил повиши глас. — Тишина, моля... Никой не му обърна внимание, докато Дънрос не почука с лъжичка по чайника. Постепенно всички утихнаха.

— Ваше Превъзходителство, дами и господа, имам честта да ви съобщя от името на управителния съвет на „Виктория бенк ъф Хонконг енд Чайна“, че е постигнато споразумение за обединяването ѝ с голямата „Хо-Пак бенк ъф Хонконг“... — Мартин Хейпли изпусна чашата си — ... и че „Виктория“ ще гарантира 100-процентно депозитите на всички вложители на „Хо-Пак“ и... — останалото бе удавено в гръмки аплодисменти. Гостите в другите ложи протегнаха шии от балконите да видят какво става. Новината беше съобщена и на новодошлите от коридорите, които я посрещнаха с нови аплодисменти.

Хавъргил бе обсипан с въпроси и вдигна ръка, очарован от ефекта. В настъпилата тишина сър Джефри бързо произнесе:

— От името на правителството на Нейно Величество съм длъжен да заявя, че това е една чудесна новина, Пол, чудесна както за Хонконг, така и за банката, а също и за тебе, Ричард, и за „Хо-Пак“!

— Да, сър Джефри — отвърна Ричард Куанг весело, сигурен, че току-що бе направил огромна крачка към рицарското си звание. — Реших — съвместно с Управителния съвет, разбира се, — че за „Виктория“ би било от полза да се утвърди стабилно в китайската общност и...

Хавъргил припряно го прекъсна:

— Ричард, може би е по-добре да довърша официалното съобщение, а подробностите да оставим за пресконференцията — погледна към Мартин Хейпли. — Свикали сме официална пресконференция в понеделник на обяд, но подробностите по обединяването вече са уточнени. Нали така, Ричард?

Ричард Куанг се опита да даде своя версия, но бързо се отказа, виждайки израженията на Дънрос и Хавъргил.

— Да, да — но не се въздържа и добави: — радвам се, че ще бъдем партньори с „Виктория“.

Хейпли побърза да се обади:

— Извинете, мистър Хавъргил, може ли един въпрос?

— Разбира се — отвърна любезно Хавъргил, макар че знаеше много добре какво ще го попитат. Това копеле Хейпли трябва да изчезне по някакъв начин.

— Мистър Хавъргил, мога ли да ви попитам как предлагате да се разплатите с клиентите на „Хо-Пак“, с вашите, с тези на „Блекс“ и на

всички останали банки, които си искат влоговете обратно, а в касите ви няма достатъчно пари?

— Слухове, слухове, мистър Хейпли — отвърна небрежно Хавъргил и добави със смях: — нали знаете: рояк комари могат да вдигнат шум като от гръмотевица. Икономиката на Хонконг никога не е била по-стабилна. А що се отнася до тъй наречените липса на доверие към „Хо-Пак“, с това вече е приключено. „Виктория“ гарантира, че ще обезпечи вложителите на „Хо-Пак“, ще завладее контролния пакет на Универсалните магазини „Струан“, а също така ще просъществува още 120 години.

— Но, мистър Хавъргил, бихте ли от...

— Не се тревожете, мистър Хейпли. Нека оставим подробностите за нашето... нашето доброжелателно покровителство над „Хо-Пак“ за пресконференцията ни в понеделник.

Хавъргил побърза да се обърне към губернатора:

— С ваше разрешение, сър, ще ида да разглася новината.

Разнесоха се нови аплодисменти, когато започна да си пробива път през навалищата към вратата.

Някой запя: „Защото той е чудесен...“ Всички подеха. Шумът стана оглушителен. Дънрос се обърна към Ричард Куанг на кантонезки, цитирайки една стара пословица:

— Щом прекалиш, спри. *Айейа!*

— О, да. Да, тай-пан. Да, наистина.

Банкерът се усмихна неловко, доловил заплахата, но си припомни, че това е голям късмет за него и че сега, когато е станал директор в Управителния съвет на „Виктория“, Винъс Пун сигурно ще му се кланя до земята. Усмихна се широко:

— Прав сте, тай-пан. „Зад червените врати има премного месо и вино.“ Моят опит ще бъде от голяма полза за банката ни, *айейа!* — и важно се отдалечи.

— Божичко, какъв ден — промърмори Джонджон.

— Невероятен — отвърна Макбрайд. — Джонджон, старче, ти трябва да се гордееш с Пол.

— Разбира се — Джонджон гледаше как Хавъргил се промъква към изхода.

— Добре ли се чувстваш?

— Да, само дето работих до късно.

Джонджон бе стоял до късно снощи, търсейки най-безопасния начин за осъществяване на операцията, безопасен както за банката, така и за вложителите на „Хо-Пак“. Той бе архитектът на сделката и сутринта бе прекарал още няколко изкупителни часа в опит да убеди Хавъргил, че сега е времето за нововъведения.

— Ние можем да го направим, Пол, и да възродим дов...

— Това е много опасен прецедент! Не мисля, че идеята ти е толкова добра, колкото си представяш!

Хавъргил бе размислил едва след като бе видял колко бързо и силно бе нараснало доверието към тях след драматичното съобщение на Дънрос.

„Няма значение — помисли си уморено Джонджон — всички спечелихме. Банката, Хонконг, «Хо-Пак». Ние със сигурност ще се погрижим по-добре за техните инвеститори, акционери и гаранți от Ричард! Когато аз стана тай-пан ще използвам «Хо-Пак» като пример за осъществяване на спешни спасителни операции. С нашия нов начин на управление «Хо-Пак» ще се превърне в чудесна придобивка. Като всяко едно от десетките ни други начинания. Дори като «Струан»!“

Умората на Джонджон изчезна. Той се усмихна широко.

„О, кога ще дойде понеделник — и ще се отвори борсата!“

В ложата на „Струан“ Питър Марлоу се беше облегал мрачно на парапета на балкона и гледаше тълпите под него. От издадената козирка над ложите се лееше дъжд. Трите конзолни балкона на клубните членове с и без право на глас не бяха така добре защитени. Мокри коне се прибираха надолу по рампата, мокри коняри се вливаха в потока от разотиващи се мокри хора.

— Какво има, Питър? — попита Кейси.

— О, нищо.

— Надявам се да няма проблеми с Фльор?

— Не.

— Да не би нещо с Грей? Видях ви да спорите.

— Не, не е Грей, макар че е отвра̀тителен, невъзпитан и върл противник на всякакви ценности — Марлоу се усмихна особено. — Говорехме за времето.

— Ами. Точно тогава ми изглеждаше потиснат. Загуби ли в петата серия?

— Да, но не е заради това. Аз съм изпреварил времето си, прекалено много съм го изпреварил. — Високият мъж се поколеба и после махна с ръка към ложите и хиподрума. — Просто си мислех за 50-те хиляди китайци тук и ония 3–4 милиона отгатак, които притежават огромно наследство от невероятни тайни и фантастични истории; да не говорим за над 20-те хиляди европейци, знатни и незнатни, тай-панове, пирати, счетоводители, магазинери, чиновници — те защо са избрали Хонконг? И знам, че колкото и да се опитвам, колкото и да чета, да слушам или разпитвам, никога няма да науча кой знае колко нито за хонконгските китайци, нито за самия Хонконг. Никога. Само ще драскам по повърхността.

Кейси се усмихна.

— Навсякъде е едно и също.

— О, не, не е така. Ето ти няколко примера от Азия. Да вземем онзи топчест китаец там — в третата ложа. Той притежава няколко милиона. Жена му е клеptomанка, затова винаги, когато излиза от къщи, неговите хора тайно я следят и щом открадне нещо, го плащат. Във всички магазини ги познават, и нея, и него, и всичко е много цивилизовано — къде другаде биха постъпили така? Бащата на *този* е бил кули, на *онзи* — разбойник, *неговият* — мандарин, на *този* — селянин. Един от мъжете до него е натрупал цяло състояние от контрабанда на опиум и наркотици в Китай, а жена му... е, това е друга история.

— Каква история?

Марлоу се засмя:

— Някои жени имат не по-малко любопитни истории от мъжете си, а понякога и по-интересни. Една от жените, с които се запозна днес, е нимфоманка...

— О, стига Питър! Флър е права, ти все си измисляш.

— Може би. О, да, но някои китайки са не по-малко хищни от всяка друга жена на земята, но тихомълком.

— Шовинист! Сигурен ли си?

— Носи се слух... — и двамата се засмяха. — Всъщност те са много по-хитри от нас. Разправят, че малкото омъжени китайки, на които им шарят очите, предпочитат европейци за любовници —

китайците обожават клюките и скандала и рядко се намира китаец — сладострастник, който да умее да пази тайна и честта на жената. Дамите с право се страхуват. Ако ги хванат, ще загазят, и то сериозно. Китайските закони са много строги — той извади цигара. — Може би така е по-вълнуващо.

— Да имаш любовник?

Марлоу я гледаше и си мислеше какво ли би казала, ако ѝ разкриеше прякора ѝ, прошепнат му весело от четирима негови приятели китайци поотделно.

— О, да, дамите тук хойкат, поне някои от тях. Виж ей там, в онази ложа — мъжа, дето говори. Той носи зелена шапка — това на китайски означава, че е рогоносец, че жена му си има любовник, всъщност, негов приятел китаец.

— Зелена шапка?

— Да. Китайците са невероятни. Имат страхотно чувство за хумор. Преди няколко месеца този мъж публикува следното съобщение в един китайски вестник: „Знам, че нося зелена шапка, но жената на мъжа, дето ми я слага, има двама сина, които не са от него.“

Кейси го изгледа учудено:

— Искаш да кажеш, че се е подписал под това?

— О, да. С каламбур на едно от имената си, но тези, които трябваше, разбраха.

— Вярно ли беше?

Питър Марлоу повдигна рамене.

— Това няма значение. На любовника му се смачка фасонът, а жена му изяде калая.

— Не е честно, въобще не е честно.

— В нейния случай е.

— Какво е направила?

— Има двама сина от др...

— О, я стига, мистър Разказвач!

— Ей, виж там, д-р Тулей!

Тя огледа пистата и го видя.

— Май не е много щастлив.

— Надявам се Травкин да е добре. Чух, че Тулей отишъл да го прегледа.

— Много лошо падане.

— Да, ужасно.

Д-р Тулей ги разпита и двамата подробно за здравето им поради надвисналата опасност от тифус, вероятно и от холера, да не говорим за хепатита.

— *Джос!* — заяви твърдо Питър Марлоу.

— Да! — повтори Кейси, потискайки тревогата си за Линк. „За мъжа е по-лошо — помисли си тя, като си спомни какво бе казал д-р Тулей: Хепатитът може да съсипе черния дроб — а и живота — на един мъж завинаги.“

— Хората тук сякаш наистина са по-интересни. А Хонконг е каймакът на всичко. Според мен Азия е центърът на света, а Хонконг — ядрото му.

Питър Марлоу махна на някого от съседната ложа, който поздравяваше Кейси.

— Ето още един твой обожател.

— Ландо? Той е очарователен мъж.

Кейси бе прекарала известно време с него между сериите.

— Трябва да дойдете в Макао, мис Чолок, утре вечер бихме могли да вечеряме заедно. В 7.30 удобно ли ви е? — я бе попитал Мата с прекрасния си старомоден чар и Кейси много бързо се досети.

По време на обяда Дънрос я предупреди за него.

— Той е добър човек, Кейси — започна деликатно тай-панът. — Но една *quai loh* чужденка като тебе, която е за пръв път в Азия и е толкова красива, би трябвало да не забравя, че невинаги е достатъчно да си пълнолетен.

— Разбрах, тай-пан — засмя се тя. Но днес сутринта си позволи да бъде хипнотизирана от Мата под закрилата на ложата на тай-пана.

„Когато сме насаме, ще бъда нащрек.“

— Зависи, Ландо — му отвърна тогава. — С удоволствие. Но зависи кога ще се върна от разходката с яхтата и дали времето ще позволи.

— С кого ще ходите? С тай-пана ли?

— С приятели.

— А-а. Е, мила, ако не в неделя, то може и в понеделник, за вас има добри възможности за бизнес тук или в Макао, за вас и мистър Бартлет, ако желаете, и за „Пар-Кон“. Може ли да ви се обадя утре вечер в седем, в случай, че сте свободна?

„Бих могла да се справя с него по някакъв начин, макар че ще трябва да внимавам да не сложи нещо във виното ми или дори във водата.“

— Питър, мъжете тук, свалячите — падат ли си по приспивателно в чашата?

Той присви очи:

— Имаш предвид Мата?

— Не, общо.

— Едва ли един китаец или евроазиатец би сипал приспивателно на една *quai loh*, ако за това ме питаш — той се намръщи. — Но въпреки това бих те посъветвал да внимаваш както с тях, така и с европейците. Откровено казано, ти би се котирала много добре сред тях. Имаш всичко необходимо да ги докараш до припадък.

— Много благодаря!

Кейси се облегна на парапета, зарадвана от комплимента.

„Иска ми се Линк да беше тук. Имай търпение.“

— Кой е този? Старецът, дето се хили похотливо на момичето? Долу, на първия балкон? Виж, опипва я по задника.

— А, това е един от местните пирати — Фор Фингър Уу. Момичето е Винъс Пун, местна телевизионна звезда. Младежът, който говори с тях, е негов племенник. Всъщност се говори, че му е син. Има диплома от Харвард и американски паспорт, а умът му сече като бръснач. Старият Уу също е мултимилionер, твърди се, че се занимава с контрабанда, злато и всичко останало, има една официална съпруга, три наложници на различна възраст, а сега е хвърлил око на Винъс Пун. Тя беше метреса на Ричард Куанг. Беше. Но може би сега след обединяването с „Виктория“ ще зареже Фор Фингър и ще се върне при Куанг. Уу живее на една прогнила стара джонка в Абърдийн и трупа несметно богатство. А, виж там. Сбръчканият старец и жената, с които говори тай-панът.

Кейси проследи погледа му през една ложа от тяхната.

— Това е ложата на Шити Т'Чънг — осведоми я Марлоу. — Шити е пряк потомък на Мей-мей и Дънрос чрез сина им Дънкън. Тай-панът показвал ли ти е портретите на Дърк?

— Да.

Тя потрепери, като си спомни за ножа на Хег, забит в портрета на баща ѝ, Тайлър Брок.

— Приликата е голяма.

— Наистина! Така ми се иска да видя Дългата галерия. Както и да е, възрастната двойка, с която говори тай-панът, живее в двустаен апартамент на шестия етаж в къща без асансьор на „Глесинг пойнт“. Те притежават голям пакет акции на „Струан“. Всяка година преди годишното събрание на управителния съвет тай-панът, който и да е той, трябва да отиде с шапка в ръка да поиска право на глас върху акциите. Винаги го получава — такава е било първоначалното споразумение — но трябва да отиде лично да го поиска.

— Защо?

— За престиж. И заради Хег — бегла усмивка. — Била е страхотна жена, Кейси. Ех, ако я познавах! По време на въстанието през 1899–1900 година, когато. Китай преживявал поредния си катаклизъм, цялото имущество на „Ноубъл хаус“ в Пекин, Тиеншан, Фучоу и Кантон било напълно унищожено от бунтовниците, които до известна степен били финансово подпомогнати и без съмнение поощрени от Цу Хси, старата императрица майка. Те наричали себе си Справедливите сплотени юмруци и бойният им вик бил: „Да унищожим всички чуждестранни дяволи!“ В интерес на истината, по това време европейските сили и Япония били раздробили Китай порядъчно. Както и да е, те нападали и унищожавали всички чуждестранни компании, колонии, незащитени райони. По това време фиктивен тай-пан на „Ноубъл хаус“ бил отново старият сър Локлин Струан — най-малкият син на Роб Струан, роден с изсъхнала ръка. Той станал за пръв път тай-пан след смъртта на Кълъм, на 18 години, после след Дърк Дънрос. Хег го избрала и го държала вързан за полата си чак до смъртта му на 75-годишна възраст през 1915 г.

— Откъде знаеш всичко това, Питър?

— Измислям си го — отвърна Марлоу. — Както и да е, Хег спешно се нуждаела от голяма сума пари. Дядото на Горнт бил изкупил много ценни книжа на „Струан“ и борсата замряла. Няколко откъде да вземе на заем, никакъв източник на кредити, защото цяла Азия — всички *hong* били в същото положение. Но бащата на този човек, с когото говори тай-панът, бил крал на просяците. Просията тук била доста доходна професия. Както и да е, според легендата този просешки крал дошъл при Хег. „Дойдох да купя една пета част от «Ноубъл хаус» — казал той с голямо достойнство, — ако се продава. Предлагам 200

000 сребърни таела“, а тя точно от такава сума се нуждаела, за да си откупи книгата. За благоприличие се попазарили и той се съгласил на една десета, 10 — невероятно изгодна сделка — и двамата знаели, че за същата сума би могъл да получи 30 или 40, защото по това време Хег вече била отчаяна. Не поискал никакъв договор, освен печата и обещанието, че веднъж годишно тя или тай-панът ще идват при него или потомците му, където и да живеят те, и ще молят за правото на глас върху акциите.

— Винаги, когато тай-панът поиска, това право ще му бъде давано.

— Но защо, уважаеми кралю на просящите? Защо ме спасявате от неприятелите ми? — попитала тя.

— Защото старият Зеленоок Дявол веднъж спасил честта на моя дядо и му помогнал да стане първия крал на просящите в Хонконг.

Кейси въздъхна:

— Вярваш ли на всичко това, Питър?

— О, да — Марлоу погледа към Щастливата долина. — Някога всичко това било маларийно бласто. Дърк и него е разчистил.

Той дръпна от цигарата си.

— Някой ден ще напиша история на Хонконг.

— Ако продължаваш да пушиш, няма нищо да напишеш.

— Разбрах намека ти. Добре, ще спра. Сега. За днес. Защото си хубава — загаси цигарата си. Усмихна се, но по-различно. — Ех, толкова истории бих могъл да ти разкажа за хората, с които днес се запозна. Но няма повече, не е честно. Никога не бих могъл да разкажа истинските истории, макар че знам доста.

Тя също се разсмя, като отмести поглед от странната възрастна двойка към другите трибуни. Неволно въздъхна. На балкона на клубните членове видя Орланда, седнала на завет от вятъра. Линк беше с нея. Седяха доста близо един до друг. Дори и от такова разстояние лесно можеше да се види, че са много щастливи заедно.

— Какво е...? — започна Питър Марлоу, но после и той ги видя.
— О, не се притеснявай.

След малко тя отмести поглед.

— Питър, а онази услуга? Мога ли да те помоля за нея сега?

— Какво искаш да направя?

— Да ми разкажеш нещо за Орланда.

— За да я унищожиш ли?

— За да се защитя. За да защитя Линк от нея.

— Той може да не иска да бъде защитаван, Кейси.

— Кълна се, че няма да използвам тази информация, освен ако не е крайно наложително.

Високият мъж въздъхна.

— Съжалявам — каза той състрадателно, — но нищо, което бих могъл да ти кажа за нея, не би ти послужило за защита нито на тебе, нито на Линк. Нищо, което да я унищожи или накърни репутацията ѝ. Дори и да можеш, не бих ти казал, Кейси. Не би било честно, нали?

— Не, но аз продължавам да те моля — тя го погледна настоятелно. — Ти каза, че ще ми послужиш. Аз се отзовах, когато имаше нужда от помощ. Сега аз имам нужда от такава. Моля те.

Той я изгледа продължително.

— Какво знаеш за нея?

Кейси му разказа какво бе научила за Орланда — за Горнт, който я издържаше, за Макао и за детето.

— Значи знаеш всичко, което и аз знам, освен едно — че трябва да я съжаляваш.

— Защо?

— Защото е евроазиатка и е сама. Горнт е единствената ѝ, и то много несигурна, опора. Тя живее на ръба на бърснача. Млада е, красива и заслужава бъдеще. Тук за нея такава няма.

— Освен Линк?

— Освен Линк или някой друг като него — сивите му очи бяха потъмнели. — Това може би не е толкова лошо от негова гледна точка.

— Защото тя е азиатка, а аз не съм ли?

Отново тази странна усмивка.

— Защото е жена като тебе, но ти държиш всички карти в ръцете си и трябва само да решиш дали искаш тази война.

— Бъди откровен с мене, Питър, моля те. Умолявам те. Какво ще ме посъветваш? Аз почвам да се плаша — ето, признавам си го. Моля те?

— Добре, но това не е услугата, която ти дължа — отвърна ѝ той. — Носи се слух, че вие с Линк не сте любовници, макар че ти очевидно го обичаш. Също така се говори, че сте заедно от шест или седем години, но... без връзката ви да е официална. Вие и двамата сте

много готини и от вас би се получила чудесна двойка. Ключовата дума е *двойка*, Кейси. На теб може би ти се иска да имаш пари, власт и „Пар-Кон“ повече, отколкото Линк. В това е проблемът ти. А аз не мисля, че би могла да имаш всичко.

— Защо не?

— Според мен ти или трябва да избереш „Пар-Кон“ с властта и парите, но без Бартлет, освен като приятел, или да станеш мисис Линк Бартлет, да го *обичаш* и да се държиш като този тип жени, какъвто без съмнение би била Орланда. И в двата случая трябва да се отдадеш изцяло — двамата с Линк сте прекалено силни и вероятно прекалено много пъти сте се подлагали на изпитания, за да бъдете излъгани. Той веднъж се е развел, значи е нащрек. Ти си надхвърлила възрастта на Жулиетиното заслепение, значи и ти си предпазлива.

— Ти и психолог ли си?

Марлоу се засмя:

— Не, нито пък съм изповедник, макар че обичам да опознавам хората и да ги изслушвам, но не и да ги поучавам — никога не давам съвети — това е най-неблагодарната работа на света...

— Значи няма място за компромиси?

— Не мисля, но все пак аз не съм ти. Ти си имаш своята *съдба*. Независимо от Орланда — ако не е тя, ще бъде някоя друга, по-добра или по-лоша, но едва ли по-хубава, защото, независимо дали печели или губи, или е наравно, Орланда притежава онова качество, което е необходимо да накара един мъж да се почувства доволен и щастлив, и истински *мъж*. Извинявай, не исках да бъда шовинист, но след като ме попита, бих те посъветвал по-бързо да се решиш.

Гавалан влезе бързо в ложата на Шити Т'Чънг и се приближи до тай-пана.

— Добър ден — поздрави той учтиво възрастната двойка. — Съжалявам, тай-пан, но Крос и другият човек, когото търсеше, вече си бяха отишли.

— По дяволите! — Дънрос се замисли за секунда, после се извини и излезе с Гавалан. — Ще дойдеш ли на коктейла?

— Да, ако смяташ, че трябва — макар че не ставам много за компания.

— Дай да влезем тук за секунда.

Дънрос го въведе в личния си кабинет. Чаят беше сервиран заедно с бутилка „Дом Периньон“ в кофичка с лед.

— Празненство?

— Да. По три повода: контролът на Универсалните магазини, спасяването на „Хо-Пак“ и изгряването на новата ера.

— О?

— Да. — Дънрос започна да отваря бутилката. — Например ти: искам в понеделник вечерта да заминеш с децата за Лондон. — Гавалан се ококори, но нищо не каза. — Искам да провериш за Кейти, да се срещнеш с лекаря ѝ, а после да я отведеш с децата в Ейвиърд. Искам да останеш там за шест месеца, а може и за година-две. Но най-малкото за шест месеца — вземи цялото източно крило — Гавалан ахна. — Ще възглавиш един нов отдел, за който никой няма да знае, нито Аластър, нито баща ми, нито който и да е член от семейството, включително и Дейвид. Ще знам само аз.

— Какъв отдел? — вълнението и задоволството на Гавалан си проличаха.

— Има един човек, с когото искам да се сближиш довечера, Ендрю. Джейми Кърк. Жена му е малко отегчителна, но ще ги поканиш в Ейвиърд. Искам да започнеш постепенно да заемаш позиции в Шотландия, особено в Абърдийн. Искам да купуваш имоти, но незабележимо: фабрики, кейове, потенциални летища, хеликоптерни площадки близо до доковете. Има ли там докове?

— За Бога, тай-пан, не знам. Никога не съм бил там.

— Нито пък аз.

— А?

Изражението на Гавалан разсмя Дънрос.

— Не се притеснявай. Първоначалният ти бюджет ще бъде един милион лири стерлинги.

— Божичко, откъде ще дойдат тия ед...

— Няма значение — Дънрос завъртя тапата и я задържа, за да предотврати изхвърчането ѝ. После наля. — Имаш един милион лири стерлинги през първите 6 месеца. Още 5 милиона през следващите две години.

Гавалан го гледаше с отворена уста.

— С течение на времето искам „Ноубъл хаус“ тихомълком да се превърне в най-могъщата компания в Абърдийн, с най-хубавата земя и най-голямо влияние върху градския съвет. Искам ти да имаш най-голямото имение в Абърдийн — на запад чак до Инвърнес и на юг до Дънди. До две години. Ясно ли е?

— Да, но... — Гавалан млъкна безпомощно. Цял живот бе искал да напусне Азия. Кейти и децата също искаха, но за това и дума не можеше да става и те дори не си го бяха помисляли. Сега Дънрос му даваше възможност да осъществи мечтата си и той още не можеше да я осъзнае.

— Но защо?

— Поговори с Кърк, ухажвай жена му, но помни, момчето ми, дръж си устата затворена. — Дънрос му подаде чаша вино и взе една и за себе си. — Наздраве за Шотландия, за новата ера и нашето ново владение.

„Наздраве и за Северното море! Всички богове са ми свидетели: «Ноубъл хаус» прилага в действие план №1.“

По трибуните вече нямаше никого, освен чистачките. Повечето от ложите бяха тъмни. От небето се лееше проливен дъжд, образуващ плътна водна завеса. Скоро щеше да се здрачи. Движението около хиподрума беше напълно объркано. Хилядите зрители се разотиваха бавно към къщите си, мокри, но весели. Другата събота пак ще има конни надбягвания и още една пета серия и, *ох-ох-ох*, нови залагания и този път сигурно тай-панът ще язди Ноубъл Стар, а може и Блек Биърд да язди Пайлът Фиш и тези двама дяволски *quai loh* ще се убият за наше удоволствие.

На излизане от входа на клубните членове един Ролс изпръска няколко минувача и те го обсипаха с куп ругатни, но без да го вземат много присърце. Някой ден и аз ще карам такава, си мислеше всеки. Само мъничко да ми провърви. Малко *джос* другата събота и ще имам достатъчно пари да си купя парче земя или апартамент, който ще дам под наем или ще разменя срещу друг в някой от високите блокове, а него ще го ипотекирам срещу един акър от Сентръл. *Иий*, как готино ще си карам Ролса и той ще има същия щастлив номер като този! Видя ли кой беше? Таксимен Ток, дето преди 7 години караше *bo-pi* нелегално такси и един ден намери на задната седалка 10 000 ХК долара, и ги кри 5 години, докато не изтече срокът на давност, а после направи такъв удар с тях на борсата по време на най-големия бум преди 3 години и с печалбата накупи апартаменти. *Ийх*, бумът! Помниш ли какво пишеше Старият сляп Тунг в колонката си за предстоящия бум! Ами фалитът после, след който всички започнаха да си теглят като луди парите от банките?

Айейа, но това вече свърши! Не си ли чул страхотната новина? Голямата банка била купила „Хо-Пак“ и щяла да поеме всички дългове на банкера Куанг. Чу ли, че „Ноубъл хаус“ щяла да купи Универсалните магазини? Две толкова хубави новини в деня на

надбягванията. Такова нещо досега не се е случвало! Странно! Много странно! Не мислиш ли... Майната им на всички богове! Това е гаден номер на ония отвратителни чуждестранни дяволи, които искат да манипулират пазара и да ни лишат от законната ни печалба. Ох-ох-ох, съгласен съм! Сигурно е заговор! Прекалено много съвпадения! Ох, тия лукави отвратителни варвари! Благодаря на боговете, че го разбрах навреме, за да съм готов! А какво трябва да направя...

На път за къщи всички бяха много развълнувани. Повечето се връщаха по-бедни, отколкото бяха отишли на хиподрума, но някои бяха спечелили добри пари там. Спектакълс Уу, старшината от полицейския участък в Източен Абърдийн. Крос му бе разрешил да отиде на хиподрума, но да се върне до 18.15 ч., за поредния разпит, на който Спектакълс Уу ще превежда от нинг-ток. Младежът потрепери и Тайната му Торбичка изстина, като си спомни колко бързо великият Брайън Куок бе издрънкал най-съкровениите си тайни.

„*Айейа*, — помисли си той, изпълнен със суеверен страх. — Тия розови варвари са същински дяволи, те така могат да ни омагьосат нас, цивилизованите хора, че да ни вземат ума. Но ако започна работа при тях, ще мога да се предпазя и да науча някои техни тайни, а като науча много от тайните на чуждестранните дяволи, ще стана родоначалник!“

Младежът засия. Неговият джос се бе променил изцяло, откак залови оная стара *ама*. Днес боговете бяха много благосклонни към него. Той бе заложил веднъж двойно и на още три отделни коня, като всеки път бе реинвестирал печалбата си, и сега беше по-богат с 5 753 ХК долара. Вече имаше готов план за парите. Ще даде на петия чичо заем срещу 51 лихва да купи машина на старо и да започне производство на пластмасови цветя, 1000 долара ще задели за построяването на две къщи в новия квартал, които после ще даде под наем, а последните 1000 долара ще заложи на надбягванията другата седмица.

Зад него изсвири оглушително клаксон. Спектакълс Уу подскочи. Позна един от мъжете в мерцедеса — Роузмънт, варварина от ЦРУ, който разполагаше с неограничени фондове за харчене. „Толкова са наивни тия американци — помисли си Уу. — Миналата година, когато при всеобщото емигриране роднините му масово пресичаха границата, той изпращаше всички в консулството по списък, всеки месец с различно име и различна история, за да се включат в непрекъснатото

нарастващия отряд от оризови християни или по-точно, оризови комунисти. От американското консулство лесно можеше да се получи безплатно ядене и милостиня. Трябваше само да се преструваш на уплашен и да кажеш неспокойно, че току-що си преминал границата, че си твърд противник на Председателя Мао и че в твоето село комунистите са извършили такива и такива ужасии. Американците с удоволствие посрещаха всякакви новини, истински или въображаеми, за движението на войските на КНР. О, колко бързо си записвах и питаха за още. Всякаква информация, дори и най-глупавата, до която би могъл да се добереш, ако умееш да четеш вестници, бе ценна за тях — стига да им я прошепнеш с облепени очи.“

Преди три месеца на Спектакълс Уу му хрумна чудесна идея. Заедно с четирима свои роднини, единият от които беше работил като журналист в комунистически вестник в Кантон, предложи на Роузмънт — но чрез доверени посредници, за да не ги открият — да му предоставят ежемесечен таен доклад под кодовото название „Борец за свобода“ за условията отгътък Бамбуковата завеса, в и около Кантон. За да докаже шпионските си способности, Уу предложи да предостави първите два доклада безплатно — за да хванеш голям тигър, трябва да пожертваш откраднатото агне. Ако ЦРУ ги одобрише, щеше да му плати по 1000 ХК долара за всеки от следващите три и ако и те се окажеха ценни, щяха да сключат едногодишен договор за нова поредица от доклади.

Първите два бяха оценени толкова високо, че веднага бе сключен договор за пет по 2000 ХК долара всеки. Другата седмица ще получат първия хонорар. О, как се бяха поздравявали помежду си. Съдържанието на докладите подбираха от 30 китайски вестника, които кантонезкият влак докарваше ежедневно наред с прасетата, птиците и всякакви хранителни продукти и които спокойно можеха да се купят от павилионите във Ванчай. Те трябваше само щателно да прочетат статиите и да отстранят комунистическата пропаганда, а след това да ги препишат — в тях се говореше за посеви, строителство, икономика, партийни решения, раждания, смърт, присъди, изнудвания и други местни новини: всичко, което им се стореше интересно. Роднините му съставяха докладите, а Спектакълс Уу ги превеждаше.

Младежът изпита огромно задоволство. „Борецът за свобода“ имаше голямо бъдеще. И не им струваше почти нищо. „Понякога

трябва да допускаме и грешки — ги предупреди Спектакълс, — а от време на време и да пропускаме по някой месец — съжаляваме, но нашият агент в Кантон бе разстрелян за издаване на държавна тайна... О, да. А като започна работа в разузнаването и стана опитен шпионин, ще знам как по-сбито да излагам информацията за ЦРУ. А и да разширим дейността си с доклади от Пекин или Шанхай. Можем без проблеми и с много малко разходи да си доставяме стари пекински и шанхайски вестници. Да благодарим на боговете за американското любопитство!“

Едно такси изсвири с клаксон и разпръсна локвите покрай него. Младежът се спря за момент, докато го подминала после започна да си пробива път покрай високата ограда на хиподрума, без да обръща внимание на ругатните, клаксоните и шума. Погледна часовника си. Имаше много време. Управлението не беше далеч.

Дъждът се усили, но Спектакълс Уу не го усещаше, сгрят от печалбата в джоба си, която сякаш му даваше криле. Изправи рамене.

„Бъди силен, бъди мъдър — заповяда си той. — Тази вечер трябва да внимавам. Може да ме попитат за мнението ми. Знам, че главният инспектор комунистът Брайън Куок послъгва тук-таме и преувеличава. А що се отнася до ядрената физика, какво толкова важно има в нея? Средното царство, разбира се, развива своя ядрена физика. Всеки глупак знае какво се върши от години в Шинкиян, недалеч от езерото Бос-тен-ху. Скоро и ние ще имаме ракети и спътници. Разбира се! Нима не сме цивилизовани? Нима не сме изобретили ние барута и ракетите, но преди милион години сме ги изоставили като варварски оръжия?“

По целия хиподрум от другата страна на оградата работеха чистачки, които събираха останалия от тълпата прогизнал боклук и старателно го преравяха за някоя изгубена монета, пръстен, химикалка или бутилка, за които можеше да се вземе по петаче. До едно от боклукчийските кошчета се бе свил на завет от дъжда някакъв човек.

— Хайде, старче, не можеш да останеш тук — разтърси го леко една от чистачките. — Време е да си вървиш вкъщи.

Очите на стареца трепнаха, той понечи да се изправи, но се спря, въздъхна тежко и се свлече като парцалена кукла на земята.

— *Айейа* — промърмори еднозъбата Янг. За 70 години се бе нагледала на смърт и веднага разпозна отпечатъка ѝ.

— Хей, по-малка сестро — извика тя учтиво на приятелката си, с която работеха заедно. — Ела тук! Този старец е мъртъв.

Приятелката ѝ беше 64-годишна, прегърбена и сбръчкана, но яка шанхайка като нея.

— Прилича на просяк.

— Да. По-добре да кажем на бригадира.

Еднозъбата Янг клекна и внимателно пребърка опърпаните му джобове. Вътре имаше само някакви си 3 ХК долара на дребно и нищо друго.

— Не е много — каза тя. — Няма значение.

Раздели монетите по равно. От години дяляха всичко, което намереха.

— Какво е това в лявата му ръка? — попита другата жена.

Еднозъбата се наведе и разтвори стиснатите му пръсти:

— Само няколко талона — тя ги погледна, после ги доближи до очите си и бързо ги прелисти.

— За двойния залог са... — започна тя и изведнъж се закиска. — Ех, горкият човек, първият път е познал, но втория е сбъркал... посочил е Бътърскот Лес.

Двете жени се засмяха истерично на шегата на боговете.

— Сигурно това е довършило тая стара развалина — мен със сигурност би ме довършило! *Айейа*, по-голяма сестро, да си толкова близо до успеха и така далеч!

— *Джос* — еднозъбата Янг се закиска отново и метна талоните в кошчето. — Боговете са си богове, а хората — хора. Мога да си представя как е умрял старецът. И аз щях да умра на негово място!

Двете възрастни жени пак се засмяха, но от лошия *джос* ги болеше и по-старата се потърка по гърдите да облекчи болката.

— *Айейа*, трябва да си взема лекарството. Иди да кажеш на бригадира за стареца. Иий, по-малка сестро, колко съм уморена тази вечер. Толкова лош *джос*, този човечец за малко да стане милионер, а сега? *Джос!* Иди кажи на бригадира. Аз съм уморена тази вечер — повтори еднозъбата Янг, като се облегна на греблото. Гласът ѝ потрепери.

Другата жена се отдалечи, като се чудеше колко бързо дават и вземат боговете — ако въобще съществуват, усъмни се тя за момент. *А, джос!*

Еднозъбата Янг продължи работата си, беше уморена, болеше я глава, но веднага щом се увери, че е останала сама и никой не я гледа, се втурна към кошчето и изрови талоните с разтуптяно сърце. Трескаво провери дали очите ѝ не я лъжат и че числата са верни. Нямаше грешка. Всички талони бяха, печеливши. Тя бързо ги напъха в джоба си и прерови за други, останали по невнимание в кошчето. После изсипа още боклуци отгоре. Ликуваше.

„Утре мога да получа печалбата, имам три дни на разположение! О, слава на боговете, аз съм богата, аз съм богата, аз съм богата! Това са 100 или 200 талона, по 5 ХК долара, всеки носи печалба от по 265 долара, ако са 100 това прави 26 500 ХК долара, ако са 200 — 53 000 долара.“

Прималя ѝ, тя приклепна до трупа и се облегна на стената до него, без да го забелязва. Сега нямаше да посмее да преброи талоните, нямаше време. Всяка секунда беше фатална. Трябваше да се подготви.

— Внимавай, стара глупачке — промърмори гласно еднозъбата Янг и едва не се паникьоса. — Престани да говориш на глас! Внимавай, стара глупачке, иначе по-малката сестра ще се усъмни. Ох-ох-ох, дали в момента тя не казва на бригадира какво подозира? Ох, какво да правя? Това е мой *джос*, аз намерих стареца... *айейя*, какво да правя? Те може и да ме претърсят. Ако ме видят в това състояние, със сигурност ще се усъмнят...

Главата ѝ пулсираше от болка, повдигаше ѝ се. Наблизо имаше тоалетна. Тя се изправи, като се подпираше на стената, и закуцука към нея. Зад гърба ѝ другите чистачки продължаваха да преравят и събират боклука.

Утре щяха пак да дойдат, защото имаше още много работа. Нейната смяна започваше в девет сутринта. В празната тоалетна старата Янг извади талоните с треперещи ръце, уви ги в парцал, намери една хлабава тухла в стената и ги скри зад нея.

След като всичко приключи благополучно, тя задиша по-спокойно навън. Другата старица се върна с бригадира, който погледна мъжа, прерови много внимателно джобовете му и откри пликче от

цигарена хартия, което жените бяха пропуснали. В него имаше щипка бял прах.

— За него могат да се вземат два ХК долара — каза той, като знаеше, че струва 6,04 долара. — Ще си ги поделим — 70 за мен и 30 за вас двете.

За приличие еднозъбата се попазари и накрая се споразумяха той да се опита да вземе 3,10 долара, които да си поделят — 60 за него и 40 за тях. Бригадирът си тръгна удовлетворен.

Когато останаха сами, по-младата жена започна да се рови в боклука.

— Какво правиш? — попита я еднозъбата.

— Искях само да проверя ония талони, по-голяма сестро. Твоите очи не са чак толкова добри.

— Както искаш — сви рамене еднозъбата. — Тук съм помела. Ще ида ей там.

Кривият ѝ пръст сочеше към един ред седалки, под който имаше купчина непроверен боклук, незабелязан досега. Другата жена се поколеба, но после я последва и еднозъбата едва не се изкиска ликуващо, след като опасността премина.

„Като дойда утре, ще кажа, че ме боли корем. Ще си прибера богатството и ще си ида вкъщи. Ами какво ще правя с парите?“

Първо ще дам капаро за две *quai loh* бални рокли на третата внучка срещу половината от печалбата ѝ през първата година. От нея ще излезе добра проститутка в „Гуд лак данс хол“. После вторият син няма повече да бъде общ работник на строежа, дето е горе на „Коутуол роуд“. С петия племенник и втория внук ще станат строители, до края на седмицата ще купим парцел земя и те ще почнат да строят.

— Имаш много щастлив вид, по-голяма сестро.

— О, да по-малка сестро. Кокалите ме болят, както винаги ме тресе, стомахът ми не е в ред, но съм жива, а онзи старец там не е. Това е урок от боговете. Те всички са ми свидетели, че като го видях първия път, го взех за мъжа ми, дето умря, като бягахме от Шанхай преди 15 години. Сякаш бях видяла призрак! Едва не си изкарах акъла, мъжът ми и тоя старец са досущ като близнаци!

— Айейя, ужас! Ужас! Призраци! Боговете да ни пазят от призраци!

„О, да — помисли си еднозъбата — призраците са ужасни. Сега, докъде бях стигнала! О, да... 1000 долара ще заложа на надбягванията в събота. А от печалбата ще си купя... ще си купя изкуствено чене! *Иий*, колко хубаво ще бъде — й се искаше да извика, едва не й прималя от сподавеното щастие! Цял живот, цял живот, от 14-годишна възраст, когато един манджу й бе избил зъбите с приклада на пушката си в едно от постоянните въстания срещу чуждата династия Чин, й викаха еднозъбата. Винаги бе мразила прякора си. — Но сега... о, боговете са ми свидетели! От печалбата другата събота ще си купя чене — и ще запаля две свещи в най-близкия храм в отплата за този хубав *джос*.“

— Лошо ми е, по-малка сестро — каза тя и наистина й беше зле от въодушевление. — Би ли ми донесла малко вода?

Другата жена се отдалечи с мърморене. Еднозъбата приседна за момент и се ухили широко, като опипваше с език венците си. „*Иий*, като спечеля и ако печалбата е голяма, ще си направя един златен зъб точно по средата, за спомен. Златозъбата Янг, ми звучи добре. Да, уважаемата златозъба Янг от империята на «Янг канстръкшънс».“

Суслов се бе прегърбил неудобно на предната седалка в малката кола на Ърни Клинкър, която пъплеше нагоре по хълма. Стъклата бяха запотени, дъждът се бе усилил. Калта и камъните, който се свличаха от стръмните склонове, правеха пътя опасен. Вече подминаха две леки катастрофи.

— Дявол да го вземе, Грегор, май ще трябва тук да пренощуваш.

— Не, тази вечер не мога — отвърна раздражено Суслов. — Казах ти, че съм обещал на Джини да се видим довечера за последен път.

От обиска насам Суслов бе обзет от безумна ярост, която се подхранваше от необичаен страх — страх да не го повикат някоя сутрин в полицейското управление, страх, че засичането на дешифрираната каблограма може да има катастрофален ефект, страх, че Центърът може да е недоволен от загубата на Ворански, който бе изгонен от Хонконг, от унищожаването на радиостанцията им, от случая с Меткин, страх от пристигането на Коронски и евентуалното отвличане на Дънрос. Толкова много неща се объркаха при това пътуване, помисли си той съкрушен — прекалено дълго бе в тази игра, за да храни някакви илюзии. Дори и разговорът му с Крос по телефона по време на петата серия не го успокои.

— Не се притеснявай, Грегор, това е стандартна призовка. Само няколко въпроса за Ворански, Меткин и т.н.

— Какво, за Бога, означава „и т.н.“?

— Не знам, сега Съндърс заповядва, не аз.

— Роджър, трябва да ме прикриеш.

— Вече съм се погрижил. Виж какво, тази работа с отвличането никак не ми харесва.

— Центърът настоява, затова моля те, помогни на Артър в подготовката. Ако не успееш да забавиш отплуването ми, ще трябва да

изпълним заповедта.

— Съветвам ви да не го правим. Това е моят район и ви съв...

— Центърът е одобрил плана и ако ни заповядат, ще трябва да го изпълним! — Суслов искаше да накара Крос да замълчи, но той беше най-важният им агент в Азия и трябваше да внимава да не го обиди.

— Можем ли да се видим довечера?

— Не, но ще ти се обадя. В 4? В 10.30? — четири беше новият им код за 32-и апартамент в „Синклер тауърс“, 10.30 означаваше 21.30.

— Дали е разумно?

Суслов доту познатия сух самоуверен смях.

— Разбира се. Тия идиоти едва ли ще дойдат пак. Няма страшно. Гарантирам.

— Добре. И Артър ще дойде. Трябва да обсъдим още веднъж плана.

Клинкър рязко зави, за да не се удари в едно такси, което му засече пътя, и изруга, после натисна спирачките, огледа пътя отпред и пак запали. Суслов забърса стъклото от своята страна.

— Проклето време — изруга той, замислен за друго. Ами какво да правим с Травкин? Тъпото копеле, как можа да падне, и то след финала. Помислих, че е спечелил. Тъп дисидент. Един истински казак не би се наредил така. Значи вече е въвн от играта, и той, и неговата саката стара вещица, принцесата с изпочупените кокали.

Как сега да примамим Дънрос в апартамента утре, а не във вторник, както се бяхме разбрали с Травкин. Довечера или утре. Най-късно утре вечер. За това трябва да се погрижат Артър или Роджър. Те са ключовите фигури в плана на Дънрос.

Или досиетата, или Дънрос — преди да замина. Те са единственият ми шанс пред Центъра.

Бартлет и Кейси слязоха от лимузината на „Струан“ пред хотел „Хилтън“ и портиерът сингх услужливо разтвори чадър, който обаче беше съвсем излишен — голямата козирка вече ги пазеше от проливния дъжд.

— Аз ще чакам тук, сър, докато свършите — каза шофьорът Лим.

— Добре. Благодаря — отвърна Бартлет. Качиха се по стълбите до партера и после на ескалатора до фоайето.

— Много си мълчалива, Кейси — обади се Бартлет. През целия път от хиподрума дотук не бяха разменили повече от една-две думи, всеки вгълбен в собствените си мисли.

— Ти също Линк. Помислих, че не ти се говори. Изглеждаше отвлечен — тя се усмихна колебливо. — Може би е от вълнението днес.

— Голям ден беше.

— Мислиш ли, че тай-панът ще успее? С контролния пакет на Универсалните магазини?

— В понеделник ще видим — Бартлет отиде до рецепцията. — Мистър Банастазо, моля.

Красивият администратор евроазиатец отвърна:

— Един момент, моля. О, да, той пак си е сменил стаята. Сега е в 832.

Подаде му телефона. Бартлет набра.

— Да?

— Винченцо? Линк е, аз съм долу.

— Здравей, Линк, приятно ми е да те чуя. Кейси с тебе ли е?

— Да.

— Искате ли да се качите?

— Ей сега.

Бартлет се върна при Кейси.

— Сигурен ли си, че искаш и аз да дойда?

— Той попита за тебе.

Бартлет я поведе към асансьора, като си мислеше за Орланда, с която имаше среща довчера, за Билтмън и Горнт, за пътуването на Тайпей утре и дали да не помоли Дънрос да вземе Орланда със себе си. По дяволите, животът изведнъж бе станал прекалено сложен.

— Само за няколко минути — каза той, — после ще отидем на коктейла у тай-пана. Неделята се очертава да бъде интересна. А и седмицата след това.

— Довечера ще излизаш ли?

— Да. Но утре можем да закусим заедно. Трябва да си изясним нещата със Сиймър и тъй като мен няколко дни няма да ме има, е по-добре да се уточним отсега.

Качиха се в препълнения асансьор. Кейси си отдръпна крака, за да не бъде настъпена, и в отговор заби токчето си в носа на обувката на нападателката.

— О, толкова съжалявам — извини се мило тя и после промърмори. — *Дю не ло мо*, на което я бе научил днес следобед Питър Марлоу — достатъчно високо, за да бъде чуто. Жената внезапно почервения и побърза да слезе на мецанина. Кейси разбра, че е спечелила голяма победа. Погледна развеселена към Бартлет, но той бе вгълбен в мислите си и гледаше в празното пространство. Какво в действителност го тревожи. Орланда?

Слязоха на осмия етаж и тръгнаха надолу по коридора.

— Знаеш ли защо ни вика Банастазио, Линк? Какво иска?

— Само да ни видел.

Бартлет натисна звънеца. Вратата се отвори.

Банастазио беше представителен мъж с металносива коса и много тъмни очи. Поздрави ги сърдечно.

— Здравей, Кейси, та ти си отслабнала — изглеждаш чудесно. Нещо за пиене?

Посочи с ръка към добре зареденото барче. Кейси отвори една бира за Бартлет, който пак бе потънал в мисли, а за себе си направи мартини. Питър Марлоу е прав. Тай-панът също. Линк, и той. Трябва само да реша. Но кога? Много скоро. Днес, утре? Най-късно до вечерята във вторник. Дотогава със сигурност, а междувремежно трябва да предприема няколко обходни атаки.

— Как е? — питаше Банастазио.

— Добре. А при теб?

— Страхотно.

Винченцо отпи от колата си, после се протегна и включи един малък магнетофон. Чу се характерния за всеки оживен коктейл шумен говор.

— Включвам го по навик, когато искам да водя поверителен разговор — обясни тихо Банастазио.

Бартлет го изгледа:

— Мислиш, че стаята се подслушва.

— Може би да, може би не. Човек никога не знае, нали?

Бартлет погледна към Кейси, после пак към Банастазио.

— Какво си намислил, Винченцо?

Банастазио се усмихна:

— Как е „Пар-Кон“?

— Както винаги — великолепно — отговори Бартлет. — Прирастът ще надхвърли предвиденото.

— Със 7 процента — добави Кейси, която също бе нащрек.

— И кого ще предпочетете, „Струан“ или „Ротуел-Горнт“?

— Още мислим по въпроса — Бартлет не издаде удивлението си. — Това е нещо ново за тебе, Винченцо? Да се интересуваш от сделка, преди още да е сключена?

— Кого ще изберете, „Струан“ или „Ротуел-Горнт“?

Бартлет забеляза студенината в очите му и странната заплашителна усмивка. Кейси бе не по-малко учудена.

— Когато сключим сделката, ще разбереш. Наред с останалите акционери.

Усмивката не се промени. Очите станаха още по-студени.

— Ние с момчетата бихме искали да се вкл...

— Какви момчета?

Банастазио въздъхна:

— Доста неща в „Пар-Кон“ се измениха, Линк и бихме искали да се включим във вземането на решения. Считаме, че аз трябва да вляза в Управителния съвет, както във финансовата комисия, и в комисията по новите дейности.

Бартлет и Кейси вече не криеха изумлението си.

— Това въобще не беше предвидено в първоначалното ни споразумение — заяви Бартлет. — Ти предварително каза, че за теб това е само една инвестиция.

— Точно така — подкрепи го Кейси — ти ни писа, че искаш само да си вложиш парите...

— Времената се промениха, малка госпожице. Сега искаме да сме вътре в нещата. Разбрахте ли? — гласът му стана дрезгав. — Само едно място в съвета, Линк. С такъв капитал в „Дженеръл мотърс“ бих получил две места.

— Ние не сме „Дженеръл мотърс“.

— Да — да, да знам. Но ние мислим доброто на компанията. Искаме тя да се развива по-бързо. Бих мог...

— Компанията се развива нормално. Не мислиш ли, че би било по-доб... — Банастазио отново я изгледа студено. Кейси замълча.

Бартлет започна да присвива юмруци, но се въздържа. „Внимателно!“

Банастазио продължи:

— Значи се разбрахме — усмивката му се появи отново. — От днес съм в съвета, нали така?

— Не. Членовете на съвета се избират от акционерите на общото годишно събрание — отвърна студено Бартлет. — Не и преди това. Няма вакантни места.

Банастазио се засмя.

— Може и да се намерят.

— Искаш ли да го повториш?

Банастазио изведнъж се ожесточи.

— Слушай, Линк, не искам да ви плаша, а само да ви помогна. Мога да ви бъда полезен в управлението. Имам връзки. И бих могъл да ви дам някои съвети.

— За какво?

— За сделки. Например, „Пар-Кон“ да се съюзи с Горнт...

— А ако не се съгласим?

— Лек натиск от наша страна и с Дънрос е свършено. Горнт е *нашият* човек, Линк. Ние се позаинтересувахме и той се оказа по-добър.

Бартлет се изправи. Кейси го последва с омекнали колене. Банастазио не се помръдна.

— Ще помислим. Но засега, дори не е сигурно дали въобще ще се съюзяваме с някого.

Банастазио присви очи:

— Какво?

— Не сме убедени, че който и да е от тях е подходящ за нас. Нали така, Кейси?

— Да, Линк.

— Аз съм за Горнт. Ясно ли е?

— Върви на *майната си* — Бартлет се обърна да си върви.

— Момент! — Банастазио се изправи и се приближи към него. — Никой не иска неприятности, нито аз, нито момчетата, ни...

— Какви момчета?

Банастазио отново въздъхна.

— Хайде, Линк, вече си голям. Имаш представа от живота. Не искаме да ви създаваме неприятности, а само да правим пари.

— По това си приличаме. Ние ще откупим акциите ти с печалбата от ще...

— Няма да стане. Не се продават. Включихме се, когато имахте нужда от мангизи. Платихме добра цена и вие използвахте парите ни, за да разширите дейността си. Сега искаме да участваме в управлението. Разбрано?

— Ще направя предложение на годишното събрание на акц...

— Не, сега!

— Няма да стане, по дяволите! — Бартлет беше вбесен и много опасен. — Ясно ли ти е?

Банастазио погледна към Кейси с безизразни като на влечуго очи.

— И ти ли мислиш така, госпожице *Административен Вицепрезидент и Ковчежник!*

— Да — отвърна тя, изненадана от решителността в гласа си. — Нямах място в съвета, Банастазио. Ако се стигне до гласуване, моите акции ще бъдат срещу теб и категорично против Горнт.

— Когато поемем управлението на фирмата, ти ще бъдеш уволнена.

— Когато поемете управлението, аз вече ще съм напуснала — Кейси тръгна към вратата, изненадана, че краката ѝ още я държат.

Бартлет застана пред Банастазио за всеки случай.

— Пак ще се срещнем — каза той.

— Не е зле да поразмислите!

— По-добре стой настрана от „Пар-Кон“! — Бартлет се обърна и излезе от стаята след Кейси.

До асансьора той възкликна:

— Божичко!

— Да — промълви безпомощно и тя.

— Трябва... трябва да поговорим.

— Да. Май трябва да пийна нещо. За Бога, Линк, този човек ме ужаси. Никога през живота си не съм била толкова уплашена — разтърси глава, сякаш искаше да я проясни. — Беше невероятен кошмар.

В бара на последния етаж си поръчаха мартини и бира и след като ги изпиха мълчаливо, Бартлет повтори поръчката. А в това време пресеяха мислено фактите, сравняваха ги с теориите и ги променяха.

Линк се размърда на мястото си. Тя го погледна през масата.

— Да ти кажа ли какво мисля?

— Да, да, Кейси. Казвай.

— Винаги се е говорило, че Банастазлио или е мафиот, или е свързан с мафията, а след нашия малък разговор тази вечер бих казала, че този слух не е лишен от основание. Мафията има афинитет към наркотиците. Хипотеза: може би има афинитет и към оръжията?

Бартлет присви очи и бръчиците му се откряха.

— И аз стигнах до този извод. После?

— Фактически щом Банастазлио се страхува от подслушване, значи го следят. Това сочи към ФБР.

— Или ЦРУ.

— Или ЦРУ. Ако Банастазлио е мафиот и ЦРУ или ФБР го следят, значи сме замесени в нещо нередно, което няма да ни доведе до нищо добро. А що се отнася до това, което той спечели... — Кейси замълча.

— Какво?

— Аз само... Просто се сетих за Роузмънт, нали го помниш от приема, Стенли Роузмънт, високият представителен мъж с посивели коси от консулството? Вчера следобед го срещнах на ферибота. Случайно. Може би е съвпадение, а може би не, но сега се сещам, че той спомена за Банастазлио и каза, че приятелят му Ед някой си, също от консулството, го познавал бегло — и като му казах, че пристига днес, той се смути — тя предаде накратко разговора им. — Тогава въобще не се замислих за това... но консулството и това, което той ми каза, сочат към ЦРУ.

— Сигурно. Разбира се. И ако... — замълча. — Като си помисля, Йан също ми спомена нещо за Банастазлио. Във вторник във фойето, докато ти говореше по телефона, точно преди да тръгнем към трезорите със злато.

— Май наистина здравата сме се забъркали! Убийство, отвличане, оръжия, Банастазлио, мафията, Джон Чен. Като помисля сега, Джон Чен и Цу-ян бяха големи приятели с този безделник — очите й се уголемиха. — Банастазлио и убийството на Джон Чен. Дали няма някаква връзка? Ако се съди по това, което пишеше във вестниците за Бившите вълци, те не приличат много на китайци — особено историята с ушите. Това е, това е жестоко.

Бартлет отпиваше замислено от бирата си.

— Ами Горнт? Защо Банастазлио предпочита него, а не „Струан“?

— Не знам.

— Какво ще кажеш за това, Кейси. Да речем, че истинската цел на Банастазлио са оръжията или наркотиците, или и двете. И двете компании биха били подходящи за него. „Струан“ има кораби и огромен комплекс на летището, който контролира импортните и экспортните товари, много подходящ за контрабанда. Горнт има кораби и кейове. А също и „Ол Ейжа еървейс“. На него — на тях — това им трябва — да се доберат до най-голямата авиолиния, която снабдява цяла Азия. Нейни самолети летят до Банкок, Индия, Виетнам, Камбоджа, Япония — навсякъде!

— О тук има връзка с Пан Ам, ТУА, ДЖАЛ и чрез тях — до всички краища на света на изток, запад, север, юг! А ако ние успеем да помогнем на Горнт да смаже „Струан“, те ще получат всичко това накуп.

— Така че се връщаме на най-важния въпрос: какво да правим?
— попита Бартлет:

— А не можем ли просто да протакаме? Съперничеството между „Струан“ и Горнт ще се разреши най-късно до края на следващата седмица.

— За такова нещо ни трябва информация — и сили, с които да противодействаме. Различни средства, стабилни средства, каквито ние нямаме — Бартлет отпи от бирата си, още по-замислен. — Трябва да получим съвет от най-високо равнище. И помощ. И то бързо. От Армстронг и английските ченгета — или от Роузмънт и ЦРУ.

— Или и от двете страни?

— Или и от двете страни.

Дънрос слезе от даймлера и забърза към полицейското управление.

— Добър вечер, сър — поздрави го младият инспектор-австралиец, дежурен на пропуската. — Съжалявам, че загубихте петата серия — чух, че Блуи Уайт бил смъмрен за вмешателство. Май не може да се има доверие на един гаден *оси*, а?

Дънрос се усмихна:

— Той спечели, инспекторе. Съдиите решиха, че серията е спечелена честно и почтено. Имам среща с мистър Крос.

— Да, сър; честно, но не почтено, честна дума. На последния етаж, третата стая вляво. Успех другата събота, сър.

Крос го посрещна на етажа.

— Добър вечер. Влизай. Нещо за пиене?

— Не, благодаря. Много любезно от ваша страна да ме приемете веднага. Добър вечер, мистър Съндърс.

Подадоха си ръце. Дънрос никога преди не бе идвал в кабинета на Крос. Стените изглеждаха толкова мрачни, колкото и самият стопанин и когато вратата се затвори зад тях, атмосферата сякаш още повече се сгъсти.

— Заповядай, седни — покани го Крос. — Жалко за Ноубъл Стар — и двамата бяхме заложили на нея.

— В събота тя пак ще даде повод за вълнение.

— Ти ли ще я яздиш?

— А ти не би ли опитал?

И двамата се усмигнаха.

— С какво можем да ти помогнем? — попита Крос. Дънрос концентрира цялото си внимание върху Съндърс.

— Не мога да ви дам нови досиета. Не мога да направя невъзможното. Но нещичко все пак мога да ви предложа — не знам какво е, но току-що получих пакет от А. М. Г.

Домакините му бяха поразени. Съндърс попита:

— На ръка ли беше донесен?

Дънрос се поколеба.

— На ръка. А сега моля да не ме прекъсвате, докато не свърша.

Съндърс запали лулата си и се засмя:

— Точно в стила на А. М. Г. Роджър, да има винаги резервен вариант. Умно копеле беше, да го вземат дяволите. Извинявам се, продължавайте, моля.

— Съобщението на А. М. Г. гласеше, че информацията е от особено важно значение и трябва да бъде предадена лично на министър-председателя или на настоящия шеф на МИ-6, Едуард Съндърс, по мое предпочитание — *и ако реша, че има политически характер*. — Дънрос шумно си пое дъх в настъпилата тишина. — Тъй като разбирате от търговия, ще ви предложа една сделка — вие изпращате тайно, в присъствието единствено на губернатора тази информация, каквото и да съдържа тя, по дяволите. В замяна на това

Брайън Куок получава разрешение, ако иска, да напусне Хонконг, за да можем да сключим сделката с Тип Ток.

Тишината се задълбочи. Съндърс пускаше къмба дим с лулата си. Погледна към Крос.

— Роджър?

Роджър Крос мислеше за тази информация — какво толкова специално може да има в нея, че е предназначена само за Съндърс или министър-председателя.

— Според мен предложението на Йан трябва да се обмисли — отговори той. — Без да бързае.

— Веднага — отсече Дънрос. — Парите ни трябва спешно и въпросът за освобождаването на Брайън Куок трябва също бързо да се реши. Не по-късно от 10 ч. в понеделник, когато...

— Тип Ток и парите може би въобще не влизат в сметката — прекъсна го Съндърс с преднамерено тих глас. — В разузнаването въобще не се интересуват какво става в Хонконг. Имате ли представа колко ценен би бил за враговете ни един висш офицер от английското разузнаване, и то човек с квалификацията и опита на Брайън Куок, ако той наистина е арестуван, както считате вие и както твърди този Тип Ток. Помислили ли сте също така какво голямо значение би имала за цялата ни страна информацията, която един такъв вражески агент би могъл да ни даде за връзките и шефовете си? А?

— Това ли е вашият отговор?

— Мисис Гресенхоф ли ви предаде пакета?

— Готови ли сте да направите размяна?

Крос попита раздразнено:

— Коя е мисис Гресенхоф?

— Не знам — отговори му Съндърс. — Знам само, че на нея се е обадил втория път по телефона помощникът на А. М. Г. Киърнън и след това тя е изчезнала. Опитваме се да я открием с помощта на швейцарската полиция — устните му се разтегнаха в усмивка към Дънрос. — Мисис Гресенхоф ли ви предаде пакета?

— Не — отговори Дънрос. Всъщност не лъжеше, тъй като го бе донесла Рико Анджин.

— А кой?

— Мога да ви кажа едва след като сключим сделката.

— Няма да има сделка — отговори Крос. Дънрос понечи да се изправи.

— Момент, Роджър — каза Съндърс и Дънрос отново седна. Шефът на МИ-6 почука с дръжката на лулата по потъмнелите си от тютюна зъби. Дънрос си придаваше простодушен вид, знаейки, че е в ръцете на професионалисти.

Най-накрая Съндърс каза:

— Мистър Дънрос, у готов ли сте да се закълнете официално в съответствие с условията за лъжесвидетелстване, предвидени в Закона за държавната тайна, че не притежавате оригиналните досиета на А. М. Г.?

— Да — отвърна веднага Йан, който нямаше нищо против да попреиначи малко истината, че оригиналите по принцип бяха у А. М. Г., а той получаваше винаги първото копие. Ако и когато дойдеше моментът да положи официална клетва, тогава щеше да му мисли.

— После?

— За понеделник е невъзможно.

Дънрос не сваляше очи от Съндърс.

— Невъзможно, защото разпитвате Брайън ли?

— Всеки заловен чужд агент веднага се подлага на разпит, разбира се.

— А Брайън ще се окаже много костелив орех.

— Ако той е агентът, вие би трябвало по-добре да знаете. Нали сте *Стари приятели*.

— Да, и се кълна в Бога, че аз все още не вярвам в това. За мен Брайън винаги е бил честен и лоялен британски полицаи. Как е възможно?

— А как е било възможно за Филби, Клаус Фукс, Зорге, Рудолф Абел, Блейк и всички останали?

— Колко време ще ви бъде необходимо.

Съндърс повдигна рамене, като го гледаше в очите. Дънрос отвърна на погледа му. Тишината ставаше непоносима.

— Унищожил ли сте оригиналите?

— Не, и трябва да ви кажа, че аз също забелязах разликата между копията, които ви дадох, и това, което вие сте засекли. Имах намерение да се обадя на А. М. Г. и да го попитам откъде идва тази разлика.

— Колко често сте били във връзка с него?

— Един-два пъти годишно.

— Какво знаете за А. М. Г.? Кой ви свързва с него?

— Мистър Съндърс, нямам нищо против да отговоря на въпросите ви, съзнавам, че това е мой дълг, но сега не е най-подходящото време за...

— А може би е, мистър Дънрос. Ние не бързаме.

— Да, съгласен съм. Но за нещастие мене ме чакат гости и връзката ми с А. М. Г. няма нищо общо с предложението ми. То изисква прост отговор — да или не.

— Или може би.

Дънрос го изглежда.

— Или може би.

— Ще си помисля.

Дънрос се усмихна вътрешно, играта на котка и мишка при преговорите му харесваше, съзнаваше, че си има работа е професионалисти. Отново остави тишината да натези до подходящия момент.

— Много добре. А. М. Г. каза, *по мое усмотрение*. В момента не знам какво съдържа тази информация. Разбирам, че съм нагазил в чужди води и че не трябва да се бъркам в работата на английското разузнаване. Но това не е по мой избор. Вие засякохте личната ми кореспонденция. Моето споразумение с А. М. Г. беше съвсем просто. Аз получих писменото му уверение, че са му разрешили да работи за мене и че той предварително ще си разчисти сметките с правителството. Ако желаете, мога да ви предоставя копия от кореспонденцията си по съответните канали и със съответните гаранции за секретност. Ентусиазмът ми за нашата сделка намалява с всяка измината минута — гласът му се изостри. — За разузнаването може и да няма значение какво става в Хонконг, но за мене има, така че за последен път ви правя предложение — той се изправи. — То важи до 20.30 ч.

Никой от събеседниците му не се помръдна.

— Защо до 20.30, мистър Дънрос? Защо не до полунощ или утре до обяд? — попита невъзмутимо Съндърс. Той продължи да пуска кълба дим с лулата си, но Дънрос забеляза, че в момента, в който

отправи предизвикателството си, ритъмът им се наруши. „Това е добър знак“ — помисли си тай-панът.

— Защото тогава трябва да се обадя на Тип Ток. Благодаря ви, че ми отделихте време — Дънрос се обърна да си върви.

Крос погледна към Съндърс иззад бюрото. По-възрастният мъж кимна. Крос послушно натисна копчето. Резетата безшумно се отдръпнаха. Дънрос се сепна и спря, но бързо се съвзе, отвори вратата и излезе, без да каже нищо, като затвори след себе си.

— Хладнокръвно копеле — възхити му се Крос.

— Прекалено хладнокръвно.

— Не съвсем. Той е тай-пан на „Ноубъл хаус“.

— И лъже, но умно и е готов да ни надхитри. Дали ще унищожи информацията?

— Да. Но не знам дали 20.30 е уреченият час.

Крос запали цигара.

— Склонен съм да мисля, че е. Той е бил подложен на огромен натиск — *те* не може да не допускат, че ще разпитаме агента. Имали са достатъчно време да изучат съветския опит при разпити, а си имат и собствени похвати. Сигурно предполагат, че и ние действаме доста ефикасно.

— Допускам, че Дънрос няма повече досиета и че тази информация действително съществува. Щом идва от А. М. Г., трябва да е особено ценна. Какво ще ме посъветваш?

— Ще повторя това, което казах и на губернатора: ако успеем да задържим Брайън до обяд в понеделник, ще можем да изстискаме от него всичко, което представлява интерес за нас.

— Ами *те*? Какво би могъл да им каже за нас, ако се възстанови?

— Ние вече научихме доста от това, което той знае. И от днес нататък винаги можем да прикрием слабите места в сигурността на Хонконг. В разузнаването работим на принципа никога един човек да не знае главния план и...

— Освен теб.

Крос се усмихна.

— Освен мен. И теб, и Обединеното кралство, разбира се. Куок знае много, но не всичко. Можем да прикрием всичко, да променим кодовете и т.н. Не забравяй, че досега той е преминал само стандартната подготовка. Вече не е опасен. Разкрихме го, за щастие

навреме. Той със сигурност щеше да стане първият китайски комисар, а вероятно и шеф на разузнаването. Щеше да е катастрофално. Не можем да върнем тайните досиета, Фонг Фонг и останалите или плановете за размириците и контравъстанието. Бунтът си е бунт, а има и толкова много случайни планове. А що се отнася до „Струан“, Брайън не знае повече от това, което знаехме и ние, преди да го хванем. Информацията на А. М. Г. може да ни даде ключа, ключа към въпросите, които трябва да му зададем.

— Веднага се сетих за това. Както казах, Йан Дънрос е прекалено хладнокръвен — Съндърс запали нова клечка кибрит, остави я малко да погори, после натъпка изпушения тютюн. — Ти вярваш ли му?

— За досиетата ли, не знам. Но определено вярвам, че притежава тази информация и — че А. М. Г. е възкръснал от мъртвите. Съжалявам, че никога не съм го познавал. Да. Сведението му наистина може да се окаже по-ценно от Куок — след понеделник на обяд.

След като Крос се върна от хиподрума, разпитът на Брайън Куок продължи. Повечето време накъсан и неразбираем, но понякога изскачаха и ценни подробности. В по-голямата си част това бяха сведения за атомната физика и имена и адреси за свързка в Хонконг и Кантон, рискове за сигурността на колонията и информация за Кралската конна полиция, наред с невероятно интересните повторения за масовото внедряване на съветски агенти в Канада.

— Защо в Канада, Брайън? — попита Армстронг.

— Западната граница, Робърт... най-слабата преграда в света, няма друга такава. Такива огромни богатства в Канада... ох, да бях... онова момиче, за което едва не се ожених, казаха, че е мой дълг... ако руснаците успеят да разстроят Канада... там са толкова наивни и добри... Може ли една цигара... о, благодаря... Може ли да пийна нещо... Затова и ние имаме хора навсякъде, за да разстройват съветските и да открием... освен това в Мексико... Съветите се настаняват и там... Да, те навсякъде имат шпиони... познавахте ли Филби...

Един час бе достатъчен.

— Странно, че толкова бързо се пречупи — каза Съндърс. Крос се изненада.

— Гарантирам, че той не действа по заповед, не лъже, че казва абсолютно всичко, което се е случило, и ще продължи да говори, освен ако н...

— Да, разбира се — прекъсна го малко сприхаво Съндърс. — Учудва ме, че именно такъв човек като Куок така лесно се пречупи. Бих казал, че отдавна се е колебаел, т.е. че вече почти или въобще не е бил отдаден на идеята и вероятно е бил готов да премине на наша страна, но някак си не е могъл да се реши. Жалко. Би бил много ценен — въздъхна и запали нова клечка кибрит. — Това неизбежно се случва в дълбоко законспирираните им агенти, след като поживеят малко при нас, винаги има нещо, някакво момиче или приятел, или свободата и щастието, които преобръщат мирогледа им наопаки, горките нещастници. Ето защо накрая ще победим. Дори в Русия нещата ще се променят и КГБ ще си получи заслуженото — от самите руснаци, — затова е този натиск сега. Никаква съветска власт не може да просъществува без диктатура, тайна полиция, неправда и терор — изтърси лулата си в пепелника. Недопушеният тютюн в основата ѝ беше овлажнял. — Не си ли съгласен, Роджър?

Крос кимна и погледна напрегнатите бледосини очи, чудейки се какво ли се крие зад тях.

— Ще се обадиш ли на министъра за указания?

— Не. И сам мога да поема отговорността по този случай. Ще решим в 20.30 — Съндърс погледна часовника си. — Да се връщаме при Робърт. Време е пак да започваме. Бива си го тоя тип, много го бива. Чувал ли си, че някога е бил голяма работа?

20:05 ЧАСА

— Йан? Извинявай, че те прекъсвам — каза Бартлет.

— О, здравей! — Дънрос се отдели от гостите, с които разговаряше. Бартлет беше сам. — Вие двамата, да не би да си тръгвате — това ще продължи поне до 9.30.

— Кейси ще остане още малко. Аз имам среща.

Дънрос се усмихна.

— Надявам се, че е хубава.

— Да, но това по-късно. Първо имам делова среща. Можеш ли да ми отделиш една минута?

— Да, разбира се. Извинете ме за момент — обърна се той към останалите и го поведе навън от навалищата към една от терасите. Продължаваше да вали, не много силно, но упорито. — Почти е сигурно, че ще успеем да изкупим акциите на Универсалните магазини на нашата цена и „Суперфудс“ няма да наддава. Ние май наистина ще се сдобием с прословутия пакет — ако се справя с Горнт.

— Да. В понеделник ще видим.

Дънрос го изгледа изненадано:

— Аз съм почти сигурен.

Бартлет се усмихна, но зад усмивката му се криеха умора и загриженост.

— Забелязах. Но исках да те попитам дали ще заминаваме утре за Тайпей?

— Щях да ти предложа да го отложим за края на следващата седмица. Утре и понеделник са особено важни дни и за двама ни. Съгласен ли си?

Бартлет кимна, без да издаде облекчението си.

— Нямам нищо против — „и това решава проблема ми с Орланда“ — помисли си той. — Добре тогава, аз тръгвам.

— Вземи колата. Но после изпрати Лим обратно. Ще ходиш ли на ралито, ако се състои? От 10 ч. докъм обяд.

— Къде?

— В Новите територии. Ще пратя колата да те вземе, ако е хубаво времето. И Кейси, стига да иска.

— Благодаря.

— Не се притеснявай за нея — аз ще се погрижа да се прибере спокойно. Тя свободна ли е след това?

Мисля, че да.

— Добре, тогава ще я поканя да дойде с нас — ще ходим на китайски ресторант — Дънрос го погледна изпитателно. — Някакви проблеми?

— Не. Нищо, което да не може да се оправи — Бартлет се усмихна и се отдалечи, като се настройваше за следващата си битка — с Армстронг. Преди няколко минути бе срещнал Роузмънт и му бе разказал за срещата си с Банастазио.

— По-добре го остави на нас, Линк — отговори му Роузмънт. — Считай, че си уведолил официално консулството. Аз ще предам, на когото трябва. Нека нещата останат така засега — кажи го и на Кейси. Ако Банастазио се обади на някой от двама ви, протакайте и се обадете, а ние ще измислим нещо. Ето ти визитната ми картичка — можеш, да ми се обадиш по всяко време на денонощието.

Бартлет излезе навън и се нареди сред чакащите нетърпеливо колите си.

— О, здравей, Линк — поздрави го Муртаг, който слезе забързан от едно такси и едва не го събори. — Извинявай! Купонът още ли тече?

— Разбира се, Дейв. Накъде си се забързал?

— Трябва да видя тай-пана — Муртаг понижи глас, като едва прикриваше възбудата си. — Шефовете може и да се съгласят, ако Йан направи известни отстъпки! Кейси още ли е там?

— Да — отговори веднага Бартлет и застана нащрек, забравил за всичко останало. — Какви отстъпки? — попита той внимателно.

— Да удвои валутния период и да контактува направо с „Фърст сентръл Ню Йорк бенк“, като през следващите пет години се обръщат първо към нас за кредит.

— Не е много — каза Бартлет, без да издава недоумението си. — Какво представлява цялата сделка?

— Не мога да се бавя повече, Линк, трябва да получа съгласието на тай-пана. Шефовете чакат, но сделката е точно такава, каквато я замислихме с Кейси. По дяволите, ако успеем, тай-панът цял живот ще ни бъде длъжник! — Муртаг изчезна.

Бартлет погледна озадачено подире му. Краката му сами го понесоха обратно към входа, но спря и се върна на мястото си сред чакащите. „Има време. Не е нужно веднага да я питаш. Помисли си.“

Кейси му бе казала за връзката на „Ройъл Белгиум“ с „Фърст сентръл“, а днес следобед Муртаг доразви идеята, като се оплака колко трудно е да се спечели доверието на вихрушката тук, но това бе всичко. На Бартлет му направи впечатление, че и двамата са развълнувани. Но тогава го отдаде на надбягванията.

„А сега? — запита се той подозрително. — Кейси, Муртаг, тай-панът! «Фърст сентръл» ще се съгласи, ако «тай-панът ще ни бъде длъжник цял живот» и «точно такава, каквато я замислихме с Кейси». Кейси ли е посредничката? Тя може да го върти на малкия си пръст тоя мухльо и едва ли би му служила за куриер. По-скоро го води за носа. Той не може и на кутрето ѝ да стъпи. Значи най-вероятно тя го е подтикнала към — към какво? От какво най-много се нуждае тай-панът?

От кредит, спешен, от няколко милиона, до понеделник.

За Бога, «Фърст сентръл» ще го кредитира! Точно това е. Ако. Ако направи известни отстъпки, а трябва, за да се измъкне от...“

— Колата ли чакате, сър?

— О. Да, Лим. Полицейското управление във Ванчай. Благодаря.

Седна отзад, а умът му продължи трескаво да работи. „Значи Кейси играе някаква своя игра. Вероятно е започнала отпреди ден-два и нищо не ми е казала. Защо? Ако изляза прав и планът им успее, Йан ще разполага с достатъчно пари да спре Горнт, и дори да му натрие носа. Кейси е направила всичко възможно да му помогне срещу Горнт. Без моето съгласие. Защо? И срещу какво?

Дали не иска да си поделят моите два милиона?

Сигурно. Това е едната възможност — и аз вече я научих. Дали има и други? За Бога! Кейси да стане независима и дори да мине на страната на неприятеля? Те все още са неприятели — Йан и Горнт.“

Вълнението му нарасна.

„Какво да правя?

Парите ми при Горнт са обезпечени от всички страни. Двата милиона в «Струан» също и си остават. Не съм и помислял да ги изтегля — само исках да проверя Кейси. Сделката със «Струан» има своите плюсове. Сделката с Горнт също. Значи и планът ми си остава в сила — все още мога да избирам между двамата, макар че нямам много време.

Но съществува Орланда.

Избера ли Орланда, с нея можем да живеем в Щатите или някъде другаде, но не и тук. Очевидно е, че тя никога няма да бъде приета сред елита в Хепи Вели. Или в клубовете. Никога няма да бъде канена в известните домове в Хонконг, освен може би у Йан. И у Горнт, но за да ѝ се присмеят, да ѝ дръпнат юздите, да ѝ напомнят за миналото — като снощи, когато онова момиче са качи на палубата. Аз видях лицето на Орланда. О, тя съумя да прикрие чувствата си много по-умело от всеки друг, с изключение на Кейси. Противно ѝ беше, че онова момиче е било долу, в капитанската каюта, която някога е била нейна.

Може би Горнт не го направи нарочно? Вероятно момичето се бе качило на своя глава. То се върна долу почти веднага. Едва ли е трябвало да се качва горе. *Може би.*

По дяволите! Има доста неща, които не мога да разбера — като спасяването на Универсалните магазини и «Хо-Пак» — няколко човека са се разбрали за толкова много неща само за една събота — едно-две уискита тук и едно телефонно обаждане там. Членуваш ли в клуба, думата ти тежи, в противен случай — Бог да ти е на помощ. Тук трябва да си британец или китаец, за да те приемат като равен.

За тях аз съм също толкова външен, колкото и Орланда.

И все пак аз бих могъл да бъда щастлив тук известно време. Дори и с Орланда, за кратко, на гости. Мога да поема Тихоокеанския район на «Пар-Кон» да бъде моята «Ноубъл хаус», но за да стане наистина «Ноубъл хаус» за британците и китайците, тя трябва да се казва «Струан-Пар-Кон» или «Ротуел-Горнт-Пар-Кон», като нашето име бъде написано с малки букви.

Кейси?

Ако избира Кейси, «Пар-Кон» лесно би могла да стане «Ноубъл хаус». Но мога ли все още да ѝ имам доверие? Защо не ми е казала? Дали не се е поддала и тя на очарованието на Хонконг и не започва своя собствена игра за лидерство?

Не е зле да побързаш с избора си, старче, докато все още си тайпан.“

— Да, Филип?

Бяха в кабинета на тай-пана под портрета на Дърк Струан и Дънрос нарочно избра това място. Срещу него седеше Филип Чен. Много официален, много благовъзпитан и много уморен.

— Как е Алексей?

— Все още е в кома. Доктор Тулей каза, че ако излезе от нея до няколко часа, ще се оправи.

— Тип Ток?

— Трябва да му се обадя в 9 ч. тази вечер.

— Все още ли няма одобрение за предложението му от... от властите?

Дънрос присви очи.

— Ти знаеш ли какво точно предлага?

— О, да, тайпан... Поискаха мнението ми. Все още не мога да повярвам... Брайън Куок? Бог да ни е на помощ, но да... поискаха мнението ми, преди да ти направят предложението...

— Защо не си ми казал, по дяволите? — грубо го попита Дънрос.

— Ти вече не ме считааш за компрадор на „Ноубъл хаус“ и не ме удостояваш с доверие.

— Мислиш ли, че заслужаваш доверие?

— Да. Много пъти в миналото съм го доказвал, и аз, и баща ми, и неговият баща. Но дори и да не е така, ако бях на твое място и седях там, където ти сега си седнал, нямаше да водя този разговор, нямаше да те приема в къщата си, а вече щях да съм решил по какъв начин и с какви средства да те унищожа.

— Може би вече съм го направил.

— Не и ти — Филип Чен посочи към портрета. — Той — да, но не и ти, Йан Струан Дънрос.

— Не бъди много сигурен.

— Напротив.

Дънрос не каза нищо, само чакаше.

— Първо, за монетата: Изчакай да ти поискат услугата. Аз ще се опитам да разбера предварително каква е тя. Ако е много голяма, то...

— Ще бъде много голяма.

— Какво ще поиска?

— Нещо свързано с наркотици. Доста упорито се говори, че Фор Фингър Уу, Смъгльър Йен и Уайт Паудър Ли са се сдружили за контрабанда на хероин.

— Това не е сигурно. *Още* не са станали съдружници — каза Филип Чен.

— Пак те питам, защо не ми каза? Твой дълг на компрадор е да ме уведомяваш, а не да записваш тайните ни в най-големи подробности, които после да попадат у враговете.

— Още веднъж те моля за прошка. Но сега трябва да поговорим.

— Защото с тебе е свършено ли?

— Защото с мене може и да бъде свършено — ако не успея още веднъж да докажа на какво съм способен.

Старецът изгледа студено Дънрос, виждайки в неговото лице чертите на много други тай-панове, но то не му харесваше, както не му харесваше и лицето на портрета над камината, чийто очи проникваха в него — чуждестранният Зеленоок дявол, отрекъл се от працядо му заради смесената му кръв, половината от която е била негова.

Айейя, въздъхна той, като обузда гнева си. Тия варвари с тяхната нетърпимост! От пет поколения служим на тай-пановите на „Ноубъл хаус“ и този сега ни заплашва, че ще промени завещанието на Дърк заради една грешка!

— Що се отнася до услугата — дори и да е свързана с хероин или друг наркотик, тя ще касае някаква дейност в бъдеще. Съгласи се, тай-пан, а аз обещавам да се справя с Фор Фингър Уу доста преди да се е наложило да я изпълниш.

— Как?

— Тук е Китай. Ще се справя по китайски. Кълна се в кръвта на прадедите си — Филип Чен посочи към портрета. — Ще продължа да защитавам „Ноубъл хаус“, както съм се закълел.

— Какви други хитрини криеш в торбата си? Прегледах документите и балансите, които си дал на Ендрю. Ако тази информация е попаднала в неподходящи ръце, ние ставаме много уязвими.

— Да, но само за „Пар-Кон“ и Бартлет, стига той да я запази за себе си и не я предаде на Горнт или някой друг наш неприятел тук.

Тай-пан, Бартлет не ми изглежда злонамерен човек. Може и да се споразумеем да ни върне това, което притежава, и да го помолим да запази тази информация в тайна.

— За тази цел ни трябва негова тайна, която той не иска да се знае, за да направим размяна. Знаеш ли нещо?

— Не още. Но като наши съдружници те трябва да ни защитават.

— Да. Но той вече се е сдушил с Горнт и го е авансирал с 2 милиона долара, за да си покрие загубите от срочната продажба на нашите акции.

Филип Чен пребледня.

— *Иий*, не знаех това — замисли се за минута. — Значи в понеделник Бартлет може и да се отметне от нас и да мине към неприятеля?

— Не знам. Струва ми се, че в момента е на кръстопът. И аз бих се чувствал така, ако бях на негово място.

Филип Чен се размърда на стола си.

— Той е много привързан към Орланда, тай-пан.

— Да, тя би могла да се окаже ключ към него. Това е работа на Горнт, вероятно той я е насочил към Бартлет.

— Ще му кажеш ли?

— Не, освен ако не се наложи. — Дънрос попита с още по-студен глас — Какво предлагаш?

— Съгласен ли си да направиш тези нови отстъпки, които иска „Фърст сентръл“?

— Значи знаеш?

— Ти май си искал всички да разберат, че търсиш тяхната подкрепа, тай-пан. Иначе защо ще каниш Муртаг в ложата си и после тук? Не е трудно да се досети човек, дори и да няма копия от телексите му до теб.

— Ти имаш ли?

— Някои — Филип Чен извади носна кърпичка и си изтри ръцете. — Ще отстъпиш ли?

— Не. Казах му, че ще си помисля. Муртаг чака долу, но отговорът ми сигурно ще бъде не. Не мога да му гарантирам, че ще се обръщам първо към тях за всички бъдещи заеми. Не мога, защото „Виктория“ има много голямо влияние тук и притежава толкова много наши книжа, че ще ни притисне до смърт. Във всеки случай не мога да

я заменя с американска банка, която вече доказва, че е политически неблагонадеждна. Те са добри като резерва и биха били чудесни, ако ни измъкнат от тази каша, но не ги виждам като дългосрочни партньори. Трябва да докажат себе си.

— Сигурно и те са готови на компромиси. В края на краищата, това, че ни дават 2 милиона долара, за да си подсигурием контролния пакет на Универсалните магазини, е израз на голямо доверие, *айейя*.

Дънрос не отговори.

— Какво имаше предвид?

— Предлагам ти да контраатакуваш, като излезеш с конкретно предложение: всички канадски, американски, австралийски и южноамерикански заеми — това включва нашата експанзия в тези страни — плюс незабавен заем за покупката чрез Тода на два супертанкера и твърди поръчки за още седем танкера за наш съдружник.

— Боже Господи, кой действа с такъв размах? — избухна Дънрос.

— Вии Сии Нгъ.

— Фотографът Нгъ? Невъзможно.

— До 20 години Вии Сии ще има по-голяма флотилия от Онасис.

— Невъзможно.

— Твърде вероятно е, тай-пан.

— Откъде знаеш?

— Помолиха ме да уредя финансирането на нова голяма поръчка кораби за флотилията му. Ако включим първите седем танкера в пакета от предложения с обещанието за още, които аз наистина мога да осигуря, това би трябвало да задоволи „Фърст сентръл“. — Филип Чен избърса запотеното си чело. — *Айейя!*

— За Бога, това би задоволило и „Чейс Манхатън“ и „Бен ъф Америка“, взети заедно! Вии Сии? А Вии Сии плюс торий, плюс *Стари приятели*, плюс всякаква фина железария, плюс нефт, плюс *Стари приятели*. Е?

Филип Чен се засмя.

— Всички врани под небето са черни.

— Да — след малко Дънрос добави. — „Фърст сентръл“ може и да се хване. А какво ще правим с Бартлет?

— С „Фърст сентръл“ като партньор ти вече няма да имаш нужда от „Пар-Кон“. Американците с удоволствие ще ни помогнат да намерим алтернативна резерва или партньор в Щатите. Това ще ни отнеме малко време, но с Жак в Канада, Дейвид Макструан тук, Ендрю в Шотландия... Тай-пан, не знам какво си намислил за Ендрю и онзи човек, Кърк, но теориите, които той развива, ми се виждат доста отвлечени, дори прекалено.

— Какво казваше за Бартлет?

— Предлагам да се помолим на боговете „Фърст сентръл“ да лапне въдицата, Тип Ток да ни даде парите и аз ще успея да противопоставя „Фърст сентръл“ на синдиката на Мата, Тайтфист и Фор Фингър. После лесно бихме могли да намерим алтернатива на „Пар-Кон“. Предлагам веднага да открием кантора в Ню Йорк. Назначи Дейвид за неин директор за три месеца с... може би Кевин за негов заместник — Филип Чен остави последното изречение да увисне за момент във въздуха и после продължи без прекъсване. — За три месеца ще разберем дали младият Кевин струва нещо — предполагам, всъщност съм уверен, че ти ще бъдеш силно изненадан, тай-пан. За три месеца ще разберем и как се чувства младият Джордж Тръслър в Родезия и Южна Африка. След като се оправи с кантората ни, можем да го изпратим в Ню Йорк. А може да привлечем за директор там и другия ти братовчед, вирджинеца Мейсън Кет, като го примамим да напусне „Купър-Гилмън“. След шест месеца Кевин трябва да отиде в Солсбъри и Йоханесбург — имам страхотното предчувствие, че търговията с торий и ценни метали все повече ще се развива.

— А междувременно проблемите си остават. Бартлет, Горнт и ниският курс на акциите ни.

— За да си осигурим мълчанието на Бартлет, трябва да го откъснем напълно от Горнт и да го направим наш съюзник, верен съюзник.

— Как ще стане това, Филип?

— Остави на мен. Има... има различни възможности.

Дънрос не свалеше очи от Филип Чен, но старият човек не вдигна поглед от бюрото.

„Какви възможности? Орланда? Сигурно.“

— Добре — каза той. — Друго?

— За борсата. След като „Бенк ъф Чайна“ ни подкрепи, тегленето на влоговете от банките ще спре. А с контролния пакет на Универсалните магазини и значителната финансова помощ трябва да спре и понижаването на курса на акциите ни. Всички ще се втурнат да купуват и оживлението на борсата ще стане факт. Сега — каза Филип Чен, — знам, че ти преди не искаше, но ако успеем да убедим сър Луис да изтегли акциите ни от обръщение до понеделник на обяд, ние мо...

— Какво?

— Да. Да кажем, че до обяд никой няма да може да търгува официално с акциите на „Струан“, да кажем, че установим цената на последния ѝ пункт от сряда — 28.80. Горнт ще бъде в капан. Ще бъде принуден да купува на всякаква цена, за да може да набави акциите, които е продал предварително. Ако не успее да намери необходимото му количество на по-ниска цена, цялата му печалба отива на вятъра, а може дори и да затъне.

На Дънрос му премалая.

— За Бога, сър Луис никога няма да се съгласи.

Филип Чен бе силно преbledнял, едри капки пот оросяваха челото му.

— Ако борсовата комисия се съгласи, че това е в интерес на „стабилизацията на пазара“... ако и големите брокерски къщи на Джоузеф Стърн и Ишуар Суржани се съгласят да не продават акциите ни, особено в по-голямо количество, под 28.80, какво може да направи Горнт? — той избърса челото си с трепереща ръка. — Ето това е планът ми.

— А защо ще ни помага сър Луис?

— Според мен... според мен ще го направи, а Стърн и Суржани ни дължат много услуги — пръстите на стареца потрепваха неспокойно. — Аз, ти, сър Луис, Стърн и Суржани притежаваме по-голямата част от акциите, които Горнт продаде предварително.

— Стърн е брокер на Горнт.

— Вярно, но той е *уап* на Хонконг и репутацията за него е по-важна от един клиент — Филип Чен се придвижи към светлината. Дънрос забеляза бледото му чело и бе силно обезпокоен. Стана, отиде до бара и наля две чаши коняк със сода.

— Заповядай.

— Благодаря — Филип Чен бързо пресуши чашата си. — Добре, че има бренди.

— Мислиш ли, че ще успеем да се разберем с всички до отварянето на борсата в понеделник? Между другото, отмених пътуването си до Тайпей.

— Умно. Ще ходиш ли на коктейла на Джейсън Плъм довечера?

— Да. Обещах да отида.

— Добре, значи ще можем още веднъж да поговорим. За сър Луис. Удава ни се благоприятна възможност, тай-пан. Дори и да не изтеглим акциите си от обръщение, цената им бързо ще се покачи, трябва — стига да получим нужната подкрепа.

— Това е ясно за всички — каза кисело Дънрос. Погледна часовника си. Беше 8.35. Съндърс трябваше да се обади в 8.30. Беше му дал половин час аванс, преди той самият да позвъни на Тип Ток. Присви го стомах, но се овладя.

— Какво? — попита, не чул какво му казва Филип Чен.

— Крайният срок, който ми беше дал да връча оставката си — неделя в полунощ, ако Мата и Тайтфист... — може ли да помоля за една седмица отсрочка.

Дънрос взе чашата на Филип Чен да я напълни, очарован от азиатската изтънченост на молбата му да отложи оставката си за време, когато вече няма да бъде необходима. След една седмица кризата ще бъде преодоляна. Начинът, по който бе поднесена молбата, не накърняваше ничие честолюбие. Да, но той трябваше да положи значителни усилия. Дали здравето му ще издържи? Това е единственото, което ме интересува. Докато наливаше коняка, той си мислеше за Филип Чен, Кевин Чен, Клаудия Чен и старият Чен-Чен, какво би правил без тях.

„Имам нужда от помощ и съдействие, стига толкова предателства и измени.“

— Ще си помисля, Филип. Нека го обсъдим в понеделник, след молитвата — после предпазливо добави. — Може би ще бъде оправдано да се направят отсрочки.

Филип Чен прие коняка с благодарност и отпи голяма глътка, възвърнал отчасти руменината си и почувства огромно облекчение. Трябва само да си свърши работата. Това е всичко. Стана да си върви.

— Благодаря, т...

Телефонът сърдито иззвъня и Филип Чен една не подскочи. Дънрос също.

— Ало? О, здравейте мистър Съндърс — Дънрос имаше чувството, че пулсът му заглушаваше шума на дъжда. — Какво ново?

— Много малко за съжаление. Обсъдих предложението ви с губернатора. Ако получим онази информация до утре на обяд, имам причини да вярвам, че вашият приятел би могъл да бъде предаден на граничния пункт Ло Ву до залез-слънце в понеделник. Но не мога, разбира се, да гарантирам, че той ще поиска да прекоси границата с Китай.

Дънрос успя да произнесе:

— Тук има прекалено много условности, мистър Съндърс.

— Това е единственото, което мога да направя — официално.

— А какви гаранции ще ми дадете?

— Боя се, че ние с мистър Крос не можем нищо да ви гарантираме. Май ще трябва да си имаме взаимно доверие.

„Копелета — помисли вбесен Дънрос — знаят, че съм натясно.“

— Благодаря, ще си помисля за това, което казахте. Утре на обяд? Аз ще участвам в ралито, ако се състои — от 10 до обяд. Веднага след това ще дойда в управлението.

— Не се притеснявайте, мистър Дънрос. Ако има рали, и аз ще бъда там. Тук или там, обяд ще бъде крайният срок. Става ли?

— Да. Лека нощ — Дънрос мрачно затвори телефона. — Отговорът е може би, Филип. Може би, до залез-слънце.

Филип Чен се отпусна поразен на стола. Лицето му още повече пребледня.

— Това е много късно.

— Ще видим — Дънрос вдигна слушалката и отново набра. — Ало, добър вечер. Там ли е губернаторът, моля? Йан Дънрос — отпи от коняка си. — Извинете ме за безпокойството, сър, но току-що говорих със Съндърс. Неговите думи по същество се свеждаха до „може би“. Може би до залез-слънце в понеделник. Вие можете ли да ми дадете някаква гаранция за това?

— Не, Йан, не мога. Този въпрос не е от моята компетентност. Съжалявам. Ще трябва да уредиш всичко директно със Съндърс. Той ми направи впечатление на благоразумен човек. Ти какво мислиш?

— На мен ми направи впечатление на крайно неблагоприятен — отговори Дънрос със сурова усмивка. — Благодаря. Няма значение. Извинете, че ви обезпокоих, сър. О, между другото, нека уредим и този въпрос, ако може. Тип Ток каза, че ще бъде необходим и вашият печат, наред с този на банката и моя. Ще мога ли да ви намеря утре, ако се наложи?

— Разбира се. Успех, Йан.

Дънрос затвори телефона. След малко каза:

— Дали ще се съгласят да ни дадат парите утре, а да си получат чека в понеделник до залез-слънце?

— Аз не бих се съгласил — отговори безпомощно Филип Чен. — Тип Ток беше категоричен: „Когато започнат съответните процедури.“ Размяната трябва да стане едновременно.

Дънрос седна обратно на високия си стол и остави мислите си да блуждаят.

В 9 ч. набра телефона на Тип Ток и поведе незначителен разговор, докато не настъпи решителният момент.

— Чух, че въпросният полицейски служител щял да бъде уволнен заради допуснатата грешка и че прегрешилата страна може във вторник на обяд да бъде на Ло Ву.

Настъпи дълбока тишина. Гласът бе по-студен от всякога.

— Не мисля, че това е много скоро.

— Аз също. Може би ще успея да ги убедя да го изтеглят за понеделник. Вашият приятел би могъл да прояви малко търпение. Аз бих смел това за *голяма услуга*.

Той нарочно употреби тази дума и я остави да увисне във въздуха.

— Ще предам съобщението ви. Благодаря, тай-пан. Моля, обадете ми се утре вечер в 7 ч. Лека нощ.

— Лека нощ.

Филип Чен наруши мълчанието.

— Това е много силна дума, тай-пан.

— Знам. Но нямах друг избор — отговори Дънрос с твърд глас. — Сигурно някой ден ще ми поискат обратна услуга в замяна — отметна косата от очите си и добави. — Може би нещо във връзка с Джоузеф Йу, кой знае? Но трябваше да го кажа.

— Да. Ти си много мъдър. Много мъдър за годините си, много по-мъдър от Аластър и баща си, но не и от Хег — Филип Чен леко потрепери. — Много умно от твоя страна да смениш времето, а също и да не споменаваш за парите, парите на банката, много умно. Тип Ток е достатъчно хитър и знае, че те ни трябва до утре — най-късно до вечерта, предполагам.

— Ще ги намерим някак си. Така ще решим проблема с „Виктория“. Пол трябва скоро да свика събрание на Управителния съвет — добави мрачно Дънрос. — Влезе ли Ричард в съвета, той ни дължи много услуги. Новият съвет ще гласува повишаване на оборотния ни капитал и тогава няма да имаме нужда от Бартлет, „Фърст сентръл“ или проклетия синдикат на Мата.

Филип Чен се поколеба, но все пак изплю камъчето:

— Не ми се ще да ти съобщавам и друга неприятна вест за тази вечер, но дочух, че споразумението между Ричард Куанг и Хавъргил включвало и подписана оставка на Ричард от съвета на „Виктория“ без дата и обещание от негова страна, че ще гласува така, както поиска Хавъргил.

Дънрос въздъхна. Всичко си отиваше по местата. Ако Ричард Куанг гласува с неприятелите му, това ще неутрализира собственото му надмощие.

— Сега остава да загубим още един привърженик и Пол с неговата опозиция ще ни притисне до смърт — той погледна към Филип Чен. — Ще трябва да подкупиш Ричард.

— Ще... ще се опитам, но той вече е бил подкупен веднъж. А какво ще кажеш за П. Б. Уайт! Мислиш ли, че той би могъл да ни помогне?

— Не и срещу Хавъргил или банката. С Тип Ток на наша страна — да — отговори унило Дънрос. — Той е следващият — и последен в списъка.

От двете таксита, които спряха в страничната уличка пред частния вход на „Виктория бенк“, слязоха шест човека. Кейси, Рико Гресенхоф, Гавалан, Питър Марлоу, Дънрос и П. Б. Уайт, слаб, весел 75-годишен англичанин. Дъждът бе спрял, но слабо осветената улица беше покрита с локви.

— Наистина ли няма да дойдеш с нас да пийнем по чашка преди лягане, Питър? — попита П. Б. Уайт.

— Не, благодаря, П. Б. по-добре да се прибирам. Лека нощ и благодаря за вечерята, тай-пан.

Той се отдалечи в нощта, насочвайки се към спирката на ферибота от отсрещната страна на площада. Никой не забеляза колата, която отби и спря в долния край на улицата. В нея седяха Малкълм Сан, старши агент от СИ, и Повиц от ЦРУ. Караше Сан.

— Това ли е единственият изход? — попита Повиц.

— Да.

Видяха П. Б. Уайт да натиска звънеца.

— Блазе им на тия копелета. Не съм виждал по-готини мацки от тия двете, дето са с тях.

— Кейси я бива, но другата? Срещал съм и по-красиви момичета в балните зали... — Сан замълча. Подмина ги някакво такси.

— Другата опашка?

— Не, едва ли, но щом ние следим тай-пана, защо и други да не го правят.

— Да.

П. Б. Уайт отново натисна звънеца. Вратата се отвори и сънливият нощен пазач сикх ги поздрави:

— Добър вечер, сахиб, мемсахиб — после отиде до асансьора, натисна кончето и затвори входната врата.

— Асансьорът е доста бавен. Остарял е, като мен. Съжалявам — извини се П. Б. Уайт.

— Откога живееш тук, П. Б.? — попита Кейси, която не намираще нищо старческо в него, имайки предвид пъргавата му походка и блясъка в очите му.

— От около 5 години, скъпа — отговори ѝ той, като я хвана за ръката. — И съм много щастлив.

„Сигурно — помисли си тя — и вероятно си доста нужен за банката и много влиятелен, за да притежаваш един от трите апартамента в цялото това огромно здание.“

Той им каза, че единият от другите два апартамента принадлежи на главния управител, който в момента е в отпуск по болест. Третият е обзаведен, но необитаем.

— Той е за кралски особи, управителя на „Бенк ъф Ингълънд“, министър-председатели и други подобни светила. Аз съм по-скоро нещо като домоуправител, неплатен пазач. Пускат ме да се грижа за сградата.

— Сериозно?

— О, истина е! Добре, че няма връзка между тази част и банката, иначе щях да бъркам в касата.

Кейси се чувстваше много щастлива, преситена от вкусната храна и хубавото вино, забавния ѝ духовит разговор и многото внимание от страна на четиримата мъже и особено от Дънрос — и много доволна, че удържа позиции пред Рико — сякаш всичко в живота ѝ отново си дойде на мястото, Линк отново беше нейният Линк, макар че отиде на среща със съперничката ѝ.

„Как да се справя с нея?“ — запита се за милиарден път.

Вратата на асансьора се отвори. Те се качиха, като едва се сместиха в малката кабина. П. Б. Уайт натисна най-долния от трите бутона.

— На последния етаж живее Бог — засмя се той. — Когато е в града.

Дънрос попита:

— Кога се връща?

— След три седмици, Йан, но е по-добре, че няма връзка с Хонконг, иначе щеше да пристигне с първия самолет. Кейси, нашият главен управител е прекрасен човек. За нещастие, от една година насам

е доста болен и след три месеца ще се пенсионира. Убедих го да си вземе малко отпуска и да отиде в Кашмир, на едно местенце на бреговете на река Желум, на запад от Шринагар, където съм ходил. Дъното на долината е на 6000 фута надморска височина и там, сред най-величествените планини на света е истински рай. Има големи лодки — вили, с които се носиш по реката и езерото, без никакви телефони, никаква поща, само ти и безкраят, с прекрасни хора, прекрасен въздух, прекрасна храна, удивителни планини — очите му заблестяха. — Там трябва да отидеш или много болен, или с някой, в когото си много влюбен. Те се засмяха.

— Ти второто ли беше избрал, П. Б.? — попита Гавалан.

— Разбира се, скъпи приятелю. За първи път отидох там през 1915 г. Бях 27-годишен, в отпуск от Трети бенгалски улански полк — той въздъхна, имитирайки чезнец от любов младеж. — Тя беше грузинска принцеса.

Останалите се засмяха с него.

— Какво всъщност си правил в Кашмир? — попита Дънрос.

— Бях прехвърлен за две години от Индийския генерален щаб! Целият този район, Хиндукуш, Афганистан и това, което сега се нарича Пакистан, по границите с Русия и Китай, винаги е бил и ще си остане опасен. После ме изпратиха в Москва — към края на 17-а година — лицето му леко се изопна. — Бях там по време на *пуча*, когато законното правителство на Керенски бе свалено от Ленин, Троцки и болшевиките им...

Асансьорът спря. Те слязоха. Вратата на апартамента беше отворена и слугата му Шу ги очакваше.

— Влизайте и се чувствайте като у дома си — весело ги покани П. Б. — Дамската тоалетна е вляво, мъжката — вдясно, шампанското е в салона... След малко ще ви разведа наоколо. О, Йан, ти искаше да телефонираш.

— Да.

— Ела с мен, можеш да ползваш кабинета ми.

Той го поведе надолу по коридора, по чиито стени висяха изящни картини от маслени бои и колекция редки икони.

Апартаментът беше просторен, 4 спални, 3 хола, трапезария за двама души. Кабинетът му се намираще в другия край. Три от стените в него бяха покрити с книги. Антични кожени мебели, аромат

на хубави пури, камина. Коняк, уиски и водка в гарафи от шлифован кристал. И портвайн. Веднага щом вратата зад тях се затвори, тревогата му нарасна.

— Колко време ще се бавиш? — попита П. Б.

— Не много.

— Не се притеснявай. Аз ще ги забавлявам, ако се забавиш. Ще те извиня пред тях. Има ли още нещо, което мога да направя?

— Уповавам се на Тип Ток — Дънрос по-рано му бе казал за възможната размяна с Брайън Куок, но не и за досиетата на А. М. Г. и проблемите си със Съндърс.

— Утре ще се обадя на няколко познати в Пекин и в Шанхай. Те може и да решат, че си струва да ни се помогне.

Дънрос се познаваше отдавна с П. Б. Уайт, макар че като всички останали знаеше много малко за миналото и семейството му, дали е бил женен, имал ли е деца, откъде е богатството му и какви са истинските му отношения с „Виктория“.

— Аз съм нещо като юридически съветник, въпреки че отдавна съм се оттеглил — казваше неопределено той, без да обяснява повече. Дънрос знаеше, че е изключително чаровен и има много дискретни приятелки.

— Кейси е страхотна жена, П. Б. — каза той усмихнат. — Струва ми се, че си хлътнал.

— И на мен така ми се струва. Да. Ех, да бях с 30 години по-млад! Ами Рико! — П. Б. повдигна вежди. — Възхитителна! Сигурен ли си, че е вдовица?

— Напълно.

— Бих искал три такива, моля!

П. Б. се засмя, приближи се до библиотеката и натисна едно копче. Част от секцията се отдели от стената. Зад нея се виждаше стълба, която водеше нагоре. Дънрос я бе използвал и преди за поверителни разговори с главния управител. Той бе единственият външен човек, който знаеше за съществуването ѝ — това бе една от многото тайни, които можеше да предаде само на своя приемник.

— Хег заповяда да я направят! — му каза Аластър Струан в нощта, когато Дънрос пое властта. — Наред с това — той му подаде шперца за всички сейфове в трезора — политиката на банката е

ключалките да се сменят от Чун Лиен Лох Локсмитс. Само тайпановете ни знаят, че притежаваме тази компания.

Дънрос се усмихна на П. Б.

— Благодаря.

— Разполагай се, Йан — П. Б. Уайт му подаде един ключ. Дънрос се качи бързо и леко по стълбата към етажа на главния управител. Отключи една врата и се озова пред асансьор. И него отключи със същия ключ. Вътре имаше само един бутон. Механизмът беше добре смазан и кабината се движеше безшумно. Най-накрая спря и вътрешната врата се плъзна в стената. Джонджон се изправи уморен.

— За какво, по дяволите, е всичко това, Йан?

Тай-панът затвори фалшивата врата, която се сля идеално с библиотеката.

— П. Б. не ти ли каза? — попита той меко, без да издава напрежението си.

— Каза, че трябва да слезеш в трезора да вземеш някакви документи, и ме помоли да те пусна, без да безпокоя Хавъргил. Но защо е тази тайнственост? Защо не влезеш през главния вход?

— Хайде, стига, Брус. И двамата знаем, че ти притежаваш необходимите пълномощия да ми отвориш трезора.

Джонджон понечи да каже нещо, но се отказа. Главният управител го предупреди, преди да замине:

— Бъди така добър да се отзоваваш любезно на молбите на П. Б., а?

П. Б. беше на „ти“ с губернатора и с повечето от важните особи, които пристигаха тук. Можеше да ползва пряката телефонна линия на главния управител за връзка, с намаления до минимум, персонал на все още работещите им клонове в Шанхай и Пекин.

— Добре — отвърна Джонджон.

Стъпките им отекваха в просторния слабо осветен първи етаж на банката. Джонджон кимна на един от нощните пазачи, които правеше поредната си обиколка, и натисна копчето на асансьора за трезора, потискайки плахата си прозявка.

— О, Боже, капнал съм.

— Ти ли беше архитектка на сделката с „Хо-Пак“?

— Да, да, аз, но ако не беше страхотният ти удар с Универсалните магазини, не мисля, че Пол би се... е, това определено

помогна. Страхотен удар, Йан, ако успееш.

— В кърпа ми е вързан.

— Коя японска банка те е субсидирала с 2 милиона?

— Защо сте принудили Ричард Куанг да си подаде предварително оставката?

— Ъ? — Джонджон го погледна неразбиращо. Асансьорът дойде. Те се качиха. — Какво?

Дънрос му каза какво бе научил от Филип Чен.

— Това май не е много почтено. Директор на „Виктория“ да бъде принуден да подпише оставка без дата, като че ли това нищо не означава? А?

Джонджон поклати бавно глава.

— Не, това не се предвиждаше в плана ми. — Умората му бе изчезнала. — Разбирам защо си притеснен.

— По-скоро вбесен.

— Пол сигурно го е предвидил само като временно положение, докато се върне шефът. Цялата тази операция е прецедент, за да можеш т...

— Ако ви издействам парите на Тип Ток, искам да скъсате това нещо и да гарантирате на Ричард Куанг свободен глас.

След малко Джонджон каза:

— Имаш моята подкрепа за всичко, стига да е в рамките на разумното — докато се върне шефът. После той ще реши.

— Така е справедливо.

— С колко те субсидира „Ройъл Белгиум“?

— Не беше ли японска банка?

— Е, хайде, Йан, всички го знаят. Колко?

— Стига. Стига за това.

— Ние все още притежаваме доста твои книжа, Йан.

Дънрос повдигна рамене.

— Това няма значение. Все още имаме основната дума във „Виктория“.

— Ако не получим парите на „Чайна“, „Фърст сентръл“ няма да ви спаси от фалит.

Дънрос пак повдигна рамене.

Вратата на асансьора се отвори. Слабите светлини в трезорите хвърляха плътни сенки. Огромната решетка отпред заприлича на

затворническа врата на Дънрос. Джонджон я отключи.

— Ще се бавя около десетина минути — каза Дънрос с лъснало от пот чело. — Трябва да намеря определен документ.

— Добре. Ще ти отключа сей... — Джонджон замълча, чертите на лицето му рязко се открояваха в светлината от тавана. — О, забравих, че ти имаш собствен шперц от всички сейфове.

— Ще гледам да свърша по-бързо. Благодаря.

Дънрос се отдалечи в мрака, зави покрай ъгъла и се насочи безпогрешно към далечния ред от сейфове. Спря се пред него и се увери, че никой не го следи. Сетивата му бяха изострени.

Пъхна двата ключа в дупките. Ключалките изщракаха в отговор.

Той бръкна в джоба си и извади писмото на А. М. Г., което му посочваше номерата на специалните страници, разпръснати из досиетата, заедно с фенерче, ножици и запалка „Дънхил“, подарък от Пенелоп. Бързо повдигна фалшивото дъно на сейфа и измъкна папките.

„За Бога, така ми се иска да можех още сега да ги унищожа и да свърша с това. Знаем всичко, което пише в тях, всичко, което е от значение, но трябва да съм търпелив и да изчакам. Скоро ще престанат да ме следят — които и да са те — англичани, американци или китайци. Тогава ще мога свободно да пренеса папките и да ги унищожа.“

Следвайки много внимателно указанията на А. М. Г., Дънрос щракна запалката и я размаха напред-назад под долния десен квадрат на първата специална страница. След секунда на нея започна да се появява нищо не означаваща смесица от символи, букви и числа. Печатният текст отгоре започна да избледнява. Скоро всички букви изчезнаха и остана само кодът. Дънрос ловко изрязва този квадрат с ножицата и отмести папката. А. М. Г. му бе написал: „Този документ не може да бъде проследен до досиетата, тай-пан, а вярвам, че и информацията няма да бъде прочетена от друг, освен от най-главния тук.“

Стресна го лек шум и той вдигна очи. Кръвта пулсираше в слепоочията му. Един плъх изприпка покрай стената от сейфове и изчезна. Дънрос изчака, но не се появи друга опасност.

След секунда се успокои. Сега следващата папка. Отново се появи някакъв шифър, а написаното изчезна.

Действаше методично и експедитивно. Когато пламъкът започна да намалява, той беше подготвен. Напълни запалката и продължи. Последната папка. Изряза внимателно четвъртинката, пхна единадесетте листчета в джоба си и бутна папките в скривалището им.

Преди да заключи отново сейфа, Дънрос извади един документ за камуфлаж и го постави до писмото на А. М. Г. Пак се поколеба, после прикри писмото на А. М. Г. с тяло и то запали. Хартията се сгърчи, пламна и изгоря.

— Какво нравиш?

Дънрос рязко се извърна и се взря в силуета.

— О, ти ли си? — пак задиша спокойно. — Нищо, Брус. Всъщност, това е старо любовно писмо, което въобще не е трябвало да пазя — пламъкът угасна, Дънрос стри пепелта на прах и я разпръсна.

— Йан, загазил ли си? Нещо лошо ли е? — попита предпазливо Джонджон.

— Не, приятелю, само онази история с Тип Ток.

— Сигурен ли си?

— О, да — Дънрос се усмихна уморено и извади кърпичка да си избърше челото и ръцете. — Съжалявам, че ти създадох толкова главоболие.

Той се отдалечи с твърда стъпка, следван от Джонджон. Голямата врата издрънча зад тях. След секунда асансьорът отвори и затвори врати с въздишка и настъпи тишина, нарушавана само от трополенето на плъховете и свистенето на климатичната инсталация. Една сянка се размърда. Роджър Крос излезе тихо иззад висока стена от сейфове и застана пред секцията на тай-пана. Без да бърза, той извади миниатюрен фотоапарат „Минокс“, светкавица и връзка ключове. След секунда сейфът на Дънрос зейна отворен. Крос бръкна вътре с дългите си пръсти, откри тайното отделение и извади папките. Много доволен, той ги подреди в купчинка, постави светкавицата на мястото ѝ и умело започна да снима документите страница по страница. Като стигна до една от специалните страници, той се взря в нея и в липсващата част. За секунда лицето му се озари от мрачна усмивка. После продължи безшумно работата си.

НЕДЕЛЯ

06:30 ЧАСА

Коронски излезе от фойето на хотел „Найн дрегънс“, спря едно такси и каза посоката на сносен кантонезки. Запали цигара и се отпусна на седалката, като поглеждаше професионално назад за евентуална, макар и малко вероятна опашка. Всъщност нямаше от какво да се бои. Документите му на името на Ханс Мейкър бяха безупречни, прикритието му като чуждестранен журналист, работещ на хонорар за западногермански вестникарски синдикат, беше действително и той посещаваше редовно и доста често Хонконг. Като се увери, че никой не го следи, Коронски се обърна напред и се загледа в тълпата на улицата, чудейки се кой трябва да бъде разпитан под хипноза и къде. Беше нисък и закръглен безличен човечец с очила без рамки.

На около петдесетина ярда отзад го следваше малко очукано мини, което ту се гмурваше, ту излизаше от потока коли по улицата. На задната седалка седеше старши агентът от ЦРУ Том Коночи, а шофираше един от неговите помощници, Рой Вон.

— Завива наляво.

— Да. Виждам го. Отпусни се, Том, за Бога нервираш ме.

Рой Вон беше американец трето поколение, бакалавър по литература, от четири години в ЦРУ, прехвърлен на работа в Хонконг. Шофираше умело под наблюдението на страшно уморения си шеф. Коночи бе стоял до късно снощи с Роузмънт, опитвайки се да се оправят в *пороя* от свръхсекретни инструкции, искания и заповеди, породен от засечените писма на Томас К. К. Лим. Малко след полунощ един от информаторите им съобщи, че в „Найн дрегънс“ току-що се е регистрирал Ханс Мейкър, пристигнал от Банкок за два дни. Той отдавна фигурираше в списъка на заподозрените.

— По дяволите! — изруга Рой Вон по повод на внезапно възникналото задръстване в тясната шумна уличка, недалеч от оживената пресечка с „Мон Кок“.

Коночи проточи врат през страничното прозорче.

— Той също е спрял, Рой. Двайсетина коли пред нас.

След малко колите тръгнаха, после пак спряха, тъй като един претоварен камион закъса. Докато запали наново, жертвата им бе изчезнала.

— Дяволите да го вземат.

— Пообиколи наоколо. Може да имаме късмет пак да го засечем.

На две пресечки от тях Коронски слезе от таксито и тръгна по една оживена алея, излезе на също толкова оживена улица по друга малка пресечка стигна до жилището на Джини Фу. Изкачи се по мръсните стълби до последния етаж. Почука три пъти на една сива врата. Суслов му кимна да влезе и заключи вратата зад него...

— Добре дошли — поздрави го той тихо на руски. — Добре ли пътувахте?

— Да, другарю капитан, много добре — отговори Коронски също така тихо.

— Елате, седнете — махна Суслов към масата, на която имаше кафеник с две чаши. Стаята беше мрачна и бедно обзаведена. Прозорците — закрити с мръсни щори.

— Кафето е хубаво — каза учтиво Коронски, мислейки си, че всъщност е отвратително и не може да се сравнява с френското кафе на изисканите Банкок и Сайгон.

— От уискито е — обясни Суслов със строго изражение на лицето.

— Другарю капитан, Центърът ми нареди да бъда на ваше разположение. Какво трябва да направя?

— Тук има един човек с много добра зрителна памет. Трябва да разберем какво знае.

— Къде ще бъде разпитан? Тук ли?

Суслов поклати глава.

— На кораба.

— С колко време разполагаме?

— С колкото искате. Ще го вземем с нас във Владивосток.

— Важно ли е да получим от него качествена информация?

— Много.

— В такъв случай бих предпочел да проведа разпита във Владивосток — мога да ви дам специални приспивателни и указания, които ще го държат мирен по време на пътуването и ще го накарат да поомекне.

Суслов се поколеба. Информацията на Дънрос му трябваше, преди да стигнат до Владивосток.

— Не можете ли да дойдете на кораба? Отплуваме в полунощ, с прилива.

Коронски се двоумеше.

— Центърът, ми нареди да ви помогна, без да рискувам. Дойда ли на кораба, който сигурно е под наблюдение, ще ме разкрият като изчезна и от хотела.

Суслов поклати глава.

— Да, вярно.

„Няма значение — помисли си той. — Мога да се справя не по-зле от Коронски, макар че досега не съм провеждал изчерпателен разпит под хипноза“.

— Как се провежда такъв разпит?

— Много просто. Отначало разсъдъкът на разпитвания се обърква и дезориентира по обичайния метод „сън — безсъние“, след това той се държи буден четири дни, а после в продължение на 10 дни на всеки 12 часа му се бият венозно по две инжекции „Пентонал-V6“.

— На кораба имаме лекар. Би ли могъл той да бие инжекциите?

— О, да, да, разбира се. Аз мога да ви напиша процедурата и да ви снабдя с необходимите медикаменти. Вие ли ще проведете разпита?

— Да.

— Ако следвате инструкциите, няма да имате проблеми. Единственото, което трябва да запомните, е, че след първата инжекция „Пентонал-V6“ мозъкът на разпитвания заприличва на мокра гъба. Нужна е голяма деликатност и още повече внимание — при съответното темпо — за да се изстиска от него точно толкова вода, т.е. сведения, колкото са необходими, иначе може да получи трайни увреждания и останалата информация ще бъде безвъзвратно загубена — Коронски дръпна от цигарата си. — А също и той.

— Доколко е ефикасен този „Пентонал-V6“?

— Повечето пъти приложението му е било успешно, но имаме и няколко провала — отвърна предпазливо Коронски. — Ако човекът бъде добре подготвен и по принцип е здрав физически, сигурен съм, че ще успеете.

Суслов не отговори, само прехвърли още веднъж в ума си плана, който Плъм така ентусиазирано им представи вчера вечерта, а Крос прие с голяма неохота.

— Работата е опечена, Грегор, всичко си отива на мястото. Сега, след като няма да ходи в Тайпей, Дънрос ще дойде на приема ми. Аз ще му сипя приспивателно в питието, от което ще му прилошее — ще го убедим да полегне в някоя от спалните — и там ще заспи. Щом си тръгнат останалите — а приемът ще бъде кратък — ще го сложа в сандък и ще накарам да го изнесат през страничния вход до колата. Когато съобщят, че е изчезнал, ще кажа, че съм го оставил да спи и нямам представа кога си е тръгнал. А как ще качим сандъка на кораба?

— Това не е проблем — отвърна Суслов. — Поръчай да го оставят в склад №7 в корабостроителниците „Каулуун“. Ние товарим всякакви провизии и припаси на едро, тъй като минаването ни е ускорено, и едва ли ще ги проверяват на митницата — Суслов добави с мрачно задоволство. — Имаме дори и ковчег, ако ни потръбва. В 11 ч. вечерта от моргата ще ни изпратят тялото на Ворански — специална доставка. Копелета такива! Защо нашият приятел още не е заловил убийците му?

— Той прави каквото може. Наистина, Грегор. Обещавам ти. Скоро ще ги хване — но по-важното е, че този план *ще успее!*

Суслов мислено се съгласи с него.

„Да, планът е осъществим. Ами ако засекат сандъка и открият тай-пана? Ние с Бородинов не знаем нищо, макар че той е отговорен и ако се наложи, аз просто ще отплувам и ще го оставя сам да отнесе вината. Роджър ще оправи всичко. О, да, този път главата на Роджър ще бъде поставена на британския дръвник, ако не ме прикрие. Плъм е прав. Отвлечането на тай-пана от Бившите вълци ще създаде за известно време пълен хаос в Хонконг, и то почти без никакъв риск — това ще бъде достатъчно да прикрие провала ми с Меткин и залавянето на оръжието.“

Тази вечер се обади на Банастазио да се увери, че планът за „Пар-Кон“ е задействан, и остана поразен, като разбра за отказа на

Бартлет.

— Но, мистър Банастазо, вие обещахте да уредите всичко. Какво възнамерявате да направите?

— Да окажа натиск, мистър Маршъл — отвърна Банастазо, използвайки псевдонима, под който му бе известен Суслов. — Натиск по всички линии. Аз ще свърша своята работа, свършете и вие *вашата*.

— Добре. Тогава продължете със срещата в Макао. Обещавам ви, че втората пратка ще пристигне в Сайгон до една седмица.

— Но тия типове тук вече казаха, че няма да сключат сделката, без да са получили оръжието.

— То ще бъде доставено направо на нашите приятели в Сайгон. Вие трябва само да уредите заплащането.

— Разбира се, разбира се, мистър Маршъл. Къде ще отседнете в Макао? Къде мога да се свържа с вас?

Суслов се усмихна на себе си. Точно преди да отплува от Владивосток, бе получил заповед от Центъра да проконтролира тази независима операция под кодовото название „Кинг Конг“, организирана от резидента на КГБ във Вашингтон. За плана знаеше само, че предвижда нелегалната комунистическа партия в Сайгон да получи чрез дипломатическа поща свръхсекретно разписание за доставките на супермодерно американско оръжие във Виетнам. В замяна на тази информация те щяха да получат опиум, който трябваше да бъде натоварен в Хонконг — количеството щеше да зависи от броя на заловените пратки с оръжие.

Суслов внезапно се засмя на глас. Коронски чакаше учтиво, твърде дисциплиниран, за да попита какво толкова забавно има. Но без да иска анализира смеха. В него се долавяше *страх*. Страхът е заразителен. Уплашените хора допускат грешки. От грешките страдат невинните.

„Да — помисли си разтревожено Коронски, — от този човек лъха малодушие. Ще трябва да спомена за това в следващия си доклад, но деликатно, да не би да се окаже важна клечка.“

Вдигна очи и като видя, че Суслов го гледа, му прималя, че може да е прочел мислите му.

— Да, другарю капитан?

— Колко време ви е нужно да напишете инструкциите?

— Няколко минути. Мога да го направя и сега, но пак трябва да се върна до хотела за медикаментите.

— Колко вида са необходими?

— Три, за приспиване, за безсъние и „Пентонал-V6“. Между другото, до употребата му трябва да го държите на студено.

— Само „Пентотал“-ът ли е венозен?

— Да.

— Добре, напишете ми всичко това. Имате ли лист?

Коронски кимна и извади малък бележник от задния си джоб.

— Как предпочитате — на руски, английски или стенографирано?

— На руски. Няма нужда да ми описвате схемата „безсъние-сън-безсъние“. Прилагал съм я *много пъти*. Само последната фаза и не назовавайте „Пентотал“-а, наричайте го лекарството. Разбрахте ли?

— Да.

— Добре. Когато сте готов, сложете го там — Суслов посочи към куп стари вестници на проядения от молци диван. — Пъхнете го във втория вестник отгоре. Аз ще го взема по-късно. Що се отнася до медикаментите, на партера в хотела ви има мъжка тоалетна. Прикрепете ги от долната страна на капака на тоалетната чиния в последната кабинка вдясно — и ще ви помоля довечера в 9 ч. да си бъдете в стаята, в случай че ми потърбват някакви разяснения. Ясно ли е всичко?

— Разбира се.

Суслов се изправи. Коронски веднага го последва и му подаде ръка.

— Успех, другарю капитан.

Суслов му кимна учтиво като на по-нискостоящ и излезе. Отиде до края на коридора и през една наклонена врата се изкачи на покрива. Горе, на открито, се почувства по-добре. От вонята в стаята и от миризмата на Коронски му прилоша. Сега обширният океан го мамеше с чистотата си и миризмата на сол и водорасли. Чудесно щеше да бъде да се върне обратно в морето, далеч от сушата. Океанът и корабът го успокояваха.

Като повечето покриви в Хонконг, и този бе даден под наем — на него се тъпчеше многоезично поселение в импровизирани жилища, единствената алтернатива на свръхнаселените нелегални квартали по

калните склонове на Новите територии или по хълмовете на Каулуун и Хонконг. Всеки свободен сантиметър в града отдавна бе зает от огромния приток на емигранти. Повечето от техните поселища, като постройките на покривите, бяха незаконни, но колкото и да не ги одобряваха и забраняваха, властите предвидливо си затваряха очите за нарушенията. На покрива нямаше нито санитарни възли, нито вода, нито елементарна хигиена, но все пак беше по-добре, отколкото на улицата. Боклукът се изхвърляше направо долу. Затова хонконгските *уап* вървяха винаги по средата на улицата, никога по тротоара, дори и да имаше такъв.

Суслов се промушваше под простори, прекриваше през боклуци, глух за машиналните ругатни, с които го изпращаха, развеселен от хлапетата, тичащи пред него и крещящи „*quai loh... quai loh...*“, смееше се заедно с тях и ги хващаше за ръцете. Макар и покъртен от мизерията и доброто им настроение, той самият вече беше станал същински хонконгски *уап*, само ги изруга добродушно и разроши две-три подстригани глави. В другия край на покрива стърчеше жилището на Джини Фу. Вратата бе открената. Суслов се спусна надолу.

— Привет, Греги — поздравя го задъхана Джини Фу, като му отвори вратата на стаята си. Беше се облякла, както ѝ бе поръчал — в мръсен работнически комбинезон, на гърба ѝ висеше голяма островърха сламена шапка, а лицето и ръцете ѝ бяха изцапани.

— Как аз изглежда? Като филмова звезда, *айейя!*

— Същинска Грета Гарбо — засмя се той и тя се втурна в ръцете му и силно го прегърна.

— Искаш още гуш-гуш преди тръгнем, *айейя?*

— Нет. Много време другата седмица. Много, *айейя!* Суслов я пусна. Сутринта бе спал с нея, повече, за да докаже мъжествеността си, отколкото от желание.

„Това е проблемът. Нямам никакво желание. Тя ме отегчава.“

— Сега ти разбираш план, *айейя?*

— О, да — отвърна важно Джини. — Аз намира склад 7 и отива при кули, носи бали за кораб. Стигна кораб, веднага отива до врата срещу стълба, влиза вътре и дава листче — извади го от джоба си, за да покаже, че е на сигурно място. На него беше написано на руски „Каюта 3“. Бородинов щеше да я чака.

— В каюта 3 може ползва баня, облича дрехи, дето ти донесъл и чака — нова широка усмивка. — *Айейа?*

— Отлично.

Дрехите бяха евтини, но ѝ спестяваха носенето на багаж. Без багаж беше по-просто. Една пътна чанта би направила впечатление. А при нея нищо не биваше да бие на очи.

— Ти сигурен, че няма нужда носи още нещо, Греги? — попита загрижена Джини.

— Не, само грим, женски неща. Всичко в джоб, разбираш?

— Разбира — отвърна му надменно тя. — Аз какво, глупава?

— Добре. Тръгвай тогава.

Джини пак го прегърна.

— О, благодаря за почивка, Греги — аз винаги много добра — и тръгна.

След срещата с Коронски Суслов огладня. Отиде до очукания хладилник и си взе шоколад. Изяде го, после запали газовата печка и започна да си пържи яйца. Пак го обзе безпокойство.

„Забрави за това. Мисли за Джини. Може би в морето тя няма толкова да ме отегчава. Ще ми разнообразява нощите, поне някои от тях, а тай-панът — дните, докато пристигнем. Дотогава той ще се е изчерпал, а тя ще изчезне от живота ми и опасността ще премине завинаги. Ще отида на *дачата* си, където ще ме чака фурията на Сергеев. Ще се сбием, тя ще ме нарича с всякакви мръсотии, докато изгубя търпение и разкъсам дрехите ѝ, може пак да я нашибам. Тя ще се противи, докато не я обладая и не експлодирам в нея, понякога дори заедно с нея, за Бога, как бих искал да е така всеки път. После ще заспя, без да знам кога ще ми види сметката. Но тя е предупредена. Случи ли се нещо с мен, моите хора ще я дадат на прокажените в източната част на Владивосток заедно с цялото ѝ семейство.“

По радиото прозвуча сигналът за новините на английски в 7 ч.

— Добро утро. Говори Радио Хонконг. Очакват се нови проливни дъждове. „Виктория бенк“ потвърди официално, че ще поеме всички дългове на „Хо-Пак“ и моли вложителите да се наредят чинно на опашка в понеделник, ако искат да изтеглят парите си.

През нощта на много места в колонията имаше свличания. Най-лошо са пострадали нелегалните селища около Абърдийн, Сау Мин Пин и Суи Фай Теръс в Уанчай, където 6 големи свличания на почвата

са разрушили много сгради в района. Открити са 33 загинали, но се предполага, че още много са погребани под свлачищата.

Няма ново развитие по делото за отвличането и жестокото убийство на Джон Чен от Бившите вълци. Обявена е награда от 100 000 долара за всяка информация, който би могла да помогне за залавянето им.

Съобщенията от Лондон потвърждават, че тазгодишната реколта в СССР отново е пропаднала.

Суслов не чу края на новините. Знаеше, че съобщенията от Лондон са верни. Свръхсекретни прогнози на КГБ бяха предсказали, че и тази година реколтата ще бъде по-слаба дори от необходимия минимум за изхранването им.

„Защо, по дяволите, не можем да се изхраним? — искаше му се да изкрещи, тъй като сам бе разбрал що е глад и подут стомах със силни болки, а се бе наслушал и на страховитите разкази на майка си и баща си.

Значи пак ще има глад и затягане на коланите, пак ще се наложи да купуваме пшеница от чужбина срещу трудно спечелената валута, бъдещето ни пак ще бъде застрашено, а храната ни — ахилесовата пета, както винаги. Никога нямаме достатъчно. Никога не достигат умение, трактори, торове или пари, всички пари отиват за оръжия и армии, за самолети и кораби. Много по-важно е да бъдем достатъчно силни, за да се защитим от капиталистическите гадове и китайските ревизионисти. Да им обявим война и да ги смажем, преди те да са ни смазали. Но никога нямаме достатъчно храна за *себе си и за нашите буферни зони* — Балканите, Унгария, Чехословакия, Полша, Източна Германия, Прибалтика. Защо тия копелета все пак успяват да се изхранят? Защо фалшифицират данните за реколтата си и ни мамят, лъжат, и крадат? Ние ги защитаваме, а те какво правят? Мръщят се и ни мразят и все пак, ако не е нашата армия и КГБ да държи в подчинение оная гадна пасмина от ревизионисти и дисиденти, те ще се разбунтуват — като в Източна Германия и Унгария — и ще настроят идиотските тълпи срещу нас.

Но гладът поражда революция. Винаги. Гладът винаги кара масите да се изправят срещу управляващите. Какво можем да направим? Да ги държим оковани — всички — докато смажем

Америка и Канада и им вземем житните поля. Тогава с нашата система ще удвоим реколтата им.

Не се заблуждавай. Нашата селскостопанска система никак не е ефективна. И никога не е била. Но някой ден ще стане. Междувременно ще гладуваме. Тия гадни копелета, селяните, трябва...”

— Стига — промърмори на глас той, — не е твоя работа. Занимавай се със собствените си проблеми и имай вяра в Партията и марксизма-ленинизма.

Яйцата вече бяха готови и той си препече хляб. През отворените прозорци запръска дъжд. Преди час пороят от нощес бе престанал, но над отсрещната сграда през улицата все още висяха тъмни облаци. В тая помийна яма няма нищо друго, освен суша или пороища. Един от импровизираните и прогизнали навеси на покрива бе подхванат от порив на вятъра и съборен. Обитателите му веднага се захванаха стоически да го поправят, като и едва проходилите деца се втурнаха да помагат.

Суслов си сервира сръчно на единия край на масата — обичаше спретнатостта — като си тананикаше в тон с радиото.

„Всичко е наред. Дънрос ще отиде на приема, Коронски ще достави медикаментите, Плъм — Йан, Роджър — прикритието, а аз трябва само да отида за час-два в полицията и после спокойно да се кача на кораба. С нощния прилив ще кажа майната му на Хонконг и ще оставя Бившите вълци да погребат мъртъвците...”

Косата му настръхна, като чу воя на приближаващата се полицейска сирена. Изправи се парализиран. Но колата изпищя покрай него и отмина. Суслов се застави да седне и започна да яде. Тогава иззвъня тайният телефон...

Малкият хеликоптер свърна обратно към града, под самите облаци и пое по склона, плъзгайки се покрай въжената железница, водеща до върха, и множеството високи блокове, с които бе осеяна стръмнината.

Пилотът се изкачи внимателно на още 100 фута и намали скоростта. Забеляза забулената в мъгла хеликоптерна площадка в имението край Грейт хаус, близо до високо дърво. Веднага се спусна към нея. Дънрос вече го чакаше. Той се наведе, за да се предпази от въртящите се перки, вмъкна се в лявата страна на кабинката, закопча предпазния колан и си сложи слушалките.

— Добро утро, Дънкън — поздрави тай-панът в микрофона. — Не вярвах, че ще успееш.

— И аз — отвърна по-възрастният мъж. — Едва ли ще успеем да се върнем, тай-пан. Облаците пак се спускат много ниско. Да тръгваме, ако ще тръгваме. Предавам ти управлението.

— Излитаме.

Дънрос завъртя леко ръчката на дросела с лявата си ръка, увеличи плавно оборотите и отпусна лоста, а с дясната местеше лоста за управление, като го движеше леко в кръг, за да усети въздушната възглавница, която бързо нарастваше — лявата му ръка контролираше скоростта, изкачванията и спусканията, дясната — посоката, а с педалите за управление поддържаше нестабилната машина в право положение да не се завърти. Дънрос обичаше да управлява хеликоптер. Бе много по-голямо предизвикателство, отколкото летенето с неподвижни криле. Изискваше такава концентрация и умение, че той забравяше проблемите си и летенето го пречистваше. Но рядко летеше сам. Небето беше за професионалисти или за хора, които летяха ежедневно, затова винаги взимаше пилот-инструктор, чието присъствие обаче не отнемаше от удоволствието му.

Усети с ръцете си нарастването на въздушната възглавница и хеликоптерът се повдигна на сантиметър. Дънрос мигновено коригира наклона, причинен от полъха на вятъра. Провери таблото, за да избегне евентуални опасности, вперил поглед навън, заслушан в музиката на мотора. Когато всичко се стабилизира, той увеличи оборотите, повдигайки левия лост, отпусна леко напред и наляво ръчката, като балансираше с крака, и се плъзна наляво, набирайки височина и скорост, за да се спусне надолу по склона на планината.

След като стабилизира машината, Дънрос натисна бутона за предаване, за да докладва на диспечерската кула в Кай Так.

— Внимавай за оборотите! — предупреди го Мак.

— Видях. Съжалявам.

Дънрос се поправи за частица от секундата по-бързо, отколкото трябваше, и се изруга, после уравни хеликоптера и направи плавен завой, вече всичко беше наред, летяха на хиляда фута над морското равнище и той насочи машината над пристанището към Каулуун, Новите територии и района на ралито.

— Наистина ли ще проведете ралито, тай-пан?

— Съмнявам се, Дънкън — отговори Дънрос в микрофона. — Но въпреки това не исках да се отказвам от нашата разходка. Цяла седмица я чакам.

Дънкън ръководеше малката си фирма от летището. Изпълняваше предимно местни поръчки, най-често на властите, които му възлагаха топографски измервания. Понякога работеше и за полицията, пожарната команда и митницата. Той беше дребен мъж, бивш пилот от Кралските военновъздушни сили, с набраздено чело, силно раздалечени очи и остър изпитателен поглед.

Макайвър се наведе напред и закри таблото с картонени кръгове, за да го принуди да лети само по чувство — забавянето показваше по-усилена работа, значи се изкачваха.

— Тай-пан, виж там долу — Макайвър му посочи планинския склон недалеч от Каулуун, един от големите бордеи с нелегални заселници. — Навсякъде има кални свличания. Чу ли новините в 7?

— Да, да, чух ги.

— Дай на мен за минута.

Дънрос прехвърли управлението. Макайвър направи чудесен пикиращ завой, за да се спусне по-ниско над поселището, и огледа

щетите. Те бяха големи. Около 200 бордея бяха разпръснати и погребани в пръстта. Други, в близост до свлачището, бяха още по-нестабилни отпреди. Още не се бе разнесъл димът от пожарите, които съпровождаха всяко земно свличане.

— Боже Господи, това изглежда ужасно.

— Тази сутрин съм станал призори. От пожарната ме помолиха да им помогна на трети хълм, отгатак Абърдийн. Преди няколко дни там се свлякла почвата и едва не погребала едно дете. Снощи в същия район имало ново свличане. Много опасно. Около 200 фута на дължина и 50 на ширина. Двеста-триста коптора били разрушени, но има само 10 загинали — *дяволски късмет!*

Макайвър направи няколко кръга, записа си нещо в бележника, после бързо набра скорост и височина и потегли по курса си. След като го стабилизира и изравни, той каза:

— Твои е.

Дънрос пое управлението.

Вдясно от тях се появи Ша Тин. Когато го приближиха, Макайвър свали картонените кръгове от инструментите.

— Добре — каза той, като провери данните. — Погледни!

— Някакви интересни поръчки в последно време?

— Все същите. Ако утре сутринта времето позволява, ще летя с чартърен полет до Макао.

— С Ландо Мата?

— Не, с някакъв американец на име Банастазио. Внимавай за оборотите! О, ето че пристигнахме.

Рибарското селище при Ша Тин беше разположено до шосето, което водеше обратно към хълмовете, а там щеше да се проведе планинското рали. Трасето представляваше груб черен път, прокаран с булдозер през планината. В подножието на хълма имаше няколко коли, някои от тях с ремаркета, но почти никакви зрители. Обикновено идваха с хиляди, повечето европейци. Това беше единственото рали в колонията. Британското законодателство забраняваше използването на обществените пътища за състезания и затова „Спортс кар енд рали клуб ъф Хонконг“ организираше съвместно с португалския градски съвет ежегодно Гран При рали за аматьори в Макао. Миналата година 60-те обиколки на ралито бяха изминати най-бързо от Гуидо Родригес от хонконгската полиция — за 3 ч. 26 мин., със средна скорост 72 км/ч.

Дънрос с „Лотос“ и Брайън Куок с взет под наем „Е-Тайп Джаг“ се бориха равностойно за второто място, когато Дънрос спуска гума на влизане в завоя Фишърмън и едва не се уби на същото място, където през 1950-а, една година, преди да стане тай-пан, бе избухнал моторът му.

Йан се съсредоточи върху приземяването, тъй като знаеше, че ги наблюдават. Хеликоптерът бе готов, с подходящите за спускане обороти, вятърът духаше напред и надясно и при приближаването към земята малко завихряше. Тай-панът управляваше машината безупречно. На подходящото място се коригира и спря във въздуха, владеейки напълно хеликоптера, после едновременно отпусна много внимателно дросела и повдигна левия лост да промени стъпката на перките и омокоти приземяването. Плазовете докоснаха земята. Дънрос отне дросела и плавно отпусна лоста до крайно положение. Досега не се бе приземявал толкова успешно.

Макайвър не каза нищо.

— Тай-пан, защо не оставиш на мене да довърша — предложи той. — Тия хора ми изглеждат доста притеснени.

— Благодаря.

Йан приведе глава и се отправи към групичката от облечени в дъждобрани мъже.

— Добро утро.

— Отвратително е, тай-пан — каза Джордж Т'Чънг, най-големият син на Шити Т'Чънг. — Опитах се да мина с колата и още на първия завой закъсах — той посочи към пътя. Колата му бе затънала в калта и едната й броня бе изкривена. — Трябва да повикам трактор.

— Само дето си загубихме времето — каза кисело Том Никлин. Той беше дребен, заядлив мъж към трийсетте. — Трябваше още вчера да го отложим.

„Разбира се — помисли си доволно Дънрос, — но тогава нямаше да имам извинение за полета и нямаше да изпитам удоволствието да видя всички ви тук с *провалена* сутрин.“

— Всички единодушно гласувахме за провеждането му. Съгласихме се, че това е смело начинание — обясни невинно Дънрос. — Ти беше там. Също и баща ти.

Макбрайд побърза да заяви:

— Предлагам официално да го отложим.

— Съгласен — Никлин се отправи обратно към чисто новичкия си камион с четири водещи колела, в който под добре изпънат брезент се гушеше поршето му с подсилен мотор.

— Любезен тип — обади се някой.

Никлин запали мотора и направи майсторски завой по калния несигурен път покрай хеликоптера, чийто мотор заглъхваше.

— Жалко, че е такъв чешит — обади се друг. — Иначе е страшно добър шофьор.

— Да оставим за Макао, а, тай-пан? — предложи Джордж Т'Чънг с аристократичното си произношение, придобито в реномирани английски училища.

— Добре — отвърна рязко Дънрос, който вече мислеше за ноември, когато щеше да победи Никлин. Побеждавал го бе три пъти в шест ралита, но никога не бе печелил Гран При, тъй като колите му не бяха достатъчно мощни да издържат натиска на дясното му стъпало. — Този път, Бога ми, ще спечеля.

— О, не, тай-пан. Това е моята година! Имам най-нов модел „Лотос 22“, старецът ми се бръкна за него. Ще има да гледаш опашката ми цели 60 обиколки.

— Да имаш да вземаш! Новият ми „Е-Тайп“... — Дънрос замълча.

Към тях приближаваше полицейска кола, която буксуваше и се хлъзгаше по калния път. „Защо ли Съндърс идва толкова рано?“ — учуди се тай-панът и нещо го присви отвътре. Нали му беше казал на обяд. Той опипа неволно с ръка задния джоб на панталона си, за да се увери, че пликът е закопчан там в безопасност. Пръстите му го потвърдиха.

Снощи, като се върна в кабинета на П. Б. Уайт, Дънрос извади 11-те листчета и ги прегледа още веднъж на светло. Шифърът не му говореше нищо. После отиде при ксерокса до покритото с кожа бюро и извади по две копия от всяко. Сложи ги в два различни плика и ги запечата. На единия написа: „П. Б. Уайт — да се предаде на тай-пана на «Струан», без да се отваря.“ После го пъхна в една книга, която взе наслуки от библиотеката и също така внимателно я върна на мястото ѝ. Следвайки указанията на А. М. Г., на втория плик написа едно голямо Г за Рико Гресенхоф и го пъхна в джоба си. Оригиналите запечата в третия плик и също го пъхна в джоба си. Като провери за последен път

дали е затворил добре тайния вход, той отключи вратата на кабинета и излезе. След няколко минути си тръгна с Гавалан, Кейси и Рико и макар че имаше достатъчно възможности да даде плика на Рико, реши да изчака, докато предаде оригиналите.

„Сега ли да дам оригиналите на Съндърс, или на обяд?“

Полицейската кола спря. От нея слезе главен инспектор Доналд К. К. Смит. Съндърс и Крос не бяха с него.

— Добро утро — поздрави учтиво Смит, като докосна козирката си с офицерското си бастунче, а другата му ръка все още беше превързана. — Извинете, мистър Дънрос, вие ли сте наели хеликоптера?

— Да, господин главен инспектор — отговори Дънрос. — Какво има?

— Там долу имаме малък инцидент и видях, че идвате насам. Дали не бихме могли да наемем Макайвър с машината за един час — или ако вие сега си тръгвате, да я вземем след това?

— Разбира се. Излитам след секунда. Ралито се отлага.

Смит погледна към планинския път и към небето и изсумтя.

— Разумно решение, според мен. Някой със сигурност щеше да си изпати. Мога ли да поговоря с Макайвър?

— Разбира се. Надявам се, че не е нещо сериозно?

— Не, не, съвсем не. Но е любопитно. Дъждът е отмил два трупа в същия район, където беше намерено тялото на Джон Чен.

Приблжиха се и останалите.

— Бившите вълци ли? — попита поразен Джордж Т'Чънг. — Пак ли жертви на отвличания?

— Така предполагаме. И двамата са млади. На единия главата му е смазана, а на другия половината е отсечена като че ли с бел. И двамата са китайци.

— Мили Боже! — младият Джордж Т'Чънг пребледня. Смит кимна печално.

— Не сте ли чували за нечии отвлечени богаташки синчета?

Всички поклатиха отрицателно глави.

— Нищо чудно — отговори Смит. — Глупаво е от страна на семействата на отвлечените да се разправят сами с похитителите, без да ни уведомят. За нещастие телата са били открити от местни хора и

до довечера новината ще бъде в заглавията на всички вестници оттук до Пекин.

— Искате да ги пренесете в хеликоптера ли?

— О, не, тай-пан. Бързаме да докараме специалисти от Отдела за убийства, преди пак да е заваляло. Трябва да идентифицираме тия нещастници. Можете ли веднага да тръгнете?

— Да, разбира се.

— Благодаря. Извинете за безпокойството. Съжалявам за Ноубъл Стар, но и другата седмица ще заложа на нея — Смит кимна учтиво и се отдалечи.

Джордж Т'Чънг бе видимо разстроен.

— Ние всички сме потенциални *жертви* на тия копелета, Бившите вълци. Ти, аз, моят старец, всички! За Бога, как бихме могли да се защитим?

Никой не отговори. Дънрос изведнъж се засмя:

— Няма място за притеснения, Джордж, ние сме *недосегаеми*, всички ние.

10:01 ЧАСА

В полутъмната спалня се разнесе телефонен звън. Бартлет се изтръгна от съня.

— Ало?

— Добро утро, мистър Бартлет, Клаудия Чен е. Тай-панът пита дали днес ще имате нужда от колата?

— Не, не, благодаря — Бартлет погледна часовника си. — Божичко — промърмори той на глас, учуден, че бе спал толкова дълго. — Благодаря, Клаудия.

— Пътуването до Тайпей се отлага за петък, връщане в понеделник на обяд. Това удобно ли ви е?

— Да, разбира се.

— Благодаря.

Бартлет затвори телефона и се отпусна. Протегна се на воля, доволен, че не бърза за никъде и може да се наслади на рядкото удоволствие да помързелува.

Тази сутрин в 4 ч. бе закачил на вратата си табелка „Не ме безпокойте“, изключи телефоните до 10 ч. и легна да спи. Снощи Орланда го заведе в Абърдийн, където бе наела лодка за удоволствие. С нея се понесоха по каналите в стоплената от мангала кабина, на която дъждът отвън придаваше още по-голям уют, и опитваха от горещата и пикантна храна.

— В Шанхай готвим с чесън, чили, пипер и всякакви подправки — обясняваше му Орланда, сервирайки с дървените пръчици, превърнали се в деликатно продължение на пръстите ѝ. — Колкото по на запад отиваш, толкова по-гореща е храната и се яде по-малко ориз, а повече хляб и юфка. На запад предпочитат тестени изделия, Линк, ориз се яде само на юг. Още?

Нощта беше чудесна и той не усещаше как лети времето. Тя го забавляваше с истории за Азия и Шанхай, умът ѝ беше бърз и пъргав.

След като масата беше раздигната и те се бяха облегли един до друг на възглавниците със сплетени пръсти, Орланда му каза:

— Линк, *съжалявам*, но те обичам.

Това го изненада:

— Няма защо да съжаляваш — отвърна ѝ той, все още неподготвен да ѝ отговори по същия начин.

— Това усложнява нещата, о, да, безкрайно ги усложнява.

„Да — помисли си Бартлет. — За една жена е толкова лесно да каже «Обичам те», докато за мъжа е много трудно и много неблагоприятно, защото тогава загазваш. Така ли се казва?“ Пак не намери отговор.

Бартлет лежеше, облегал глава на ръцете си, и преосмисляше изминалата нощ. Докосване и отдръпване, търсеци ръце, неговите и нейните, но без да стигнат до края. Не че тя му пречеше или го спираше. Просто се въздържа. Напълно.

— Ти никога преди не си правил така — произнесе на глас Бартлет. — Започнеш ли веднъж, стигаше докрай — и му се искаше да го беше направил, като си спомни колко голямо бе желанието му.

— Аз не съм момиче за *една нощ*, нито евро-азиатска уличница — кънтеше в ушите му.

В таксито до дома ѝ те не проговориха, само се държаха за ръце. Стори му се глупаво и детинско. „Ако само преди месец или преди седмица някой ми бе казал, че ще се задоволя само с това, щях да го нарека глупак и да се обзаложа на много пари.

Пари. Аз имам повече от достатъчно и за себе си, и за Орланда. Ами Кейси? Ами «Пар-Кон»? Първо по-важното. Да видим дали Кейси ще ми каже за Муртаг и защо се е хванала с тази рискована работа. Горнт? Горнт или Дънрос? Дънрос притежава *стил* и щом Банастазео е против него, това е сериозна причина да му се вярва.“

След като разказа за Банастазео на Армстронг, той му отговори:

— Ще видим какво можем да изровим, макар че препоръките на мистър Горнт са повече от безупречни. Можете да бъдете сигурен, че Винченцо Банастазео ще бъде на видно място в списъка ни от подозрителни личности, но той не представлява ли по-голяма опасност за Щатите?

— О, да! Но аз казах и на Роузмънт...

— А, добре! Умно. Него си го бива. Видяхте ли се с Ед Ланган?

— Не. И той ли е от ЦРУ?

— Аз не знам официално дали и Роузмънт е от ЦРУ, мистър Бартлет. Оставете това на мен. Той предложи ли ви нещо за оръжията?

— Не.

— Добре, няма значение. Аз ще предам информацията ви и ще ви свържа с него — него между другото си го бива.

Бартлет потрепери. Трябваше да действа много умно, за да може да се справи с мафията, ако наистина Банастазио е свързан с нея.

Протегна се и набра номера на Кейси. Никой не отговори и той се обади до рецепцията за някакви съобщения. Администраторката му каза, че вече са пъхнали всичко под вратата му.

— Искате ли да ви изпратим телеграмите и телексите?

— Да, благодаря. Някакво съобщение от Кейси Чолок?

— Не, сър.

— Благодаря.

Скочи от леглото и отиде до вратата. Между съобщенията по телефона имаше един плик. Позна почерка на Кейси. Всички съобщения бяха делови, освен едно: „Гърси ви мистър Банастазио. Моля, обадете му се.“ Бартлет го отдели настрана. Отвори плика на Кейси. На бележката бе отбелязано времето — 9, 45:

Привет, Линк! Не исках да те будя — ще се върна към шест. Приятно прекарване!

Накъде ли е запитала? — учуди се разсеяно той.

Вдигна слушалката да се обади на Роузмънт, но се отказа и набра номера на Орланда. Никой не отговори. Набра отново. Пак даваше свободно.

— Дяволите да го вземат!

Нали има среща на обяд, защо е този зор? Късна неделна закуска тук, на покрива на „Виктория енд Албърт“ и много свободно време, късна неделна закуска тук, „където ходят на обяд най-изисканите хора, Линк. О, там е върховно, за топлата и студената им кухня се говори из цяла Азия. Най-добрата!“

— Божичко, толкова ядене, до другата седмица ще тежа цял тон!

— Не и ти, никога, никога, никога. Ако искаш, ще направим една дълга разходка или като спре дъждът, ще поиграем на тенис. Ще направим всичко, което искаш! О, Линк, толкова те обичам...

Кейси стоеше облегната на парапета на кея сред навалищата. Беше облечена в сиво-кафяви панталони и жълта копринена блуза, която подчертаваше фигурата ѝ, без да я излага на показ, подходящ пуловер, завързан нехайно на врата, и гуменки. В голямата си дамска чанта носеше бански — „не че ще ми потрябват днес“ — каза си тя, като видя забуления в облаци Мид Левълс, потъмнялото небе на изток и предния фронт на бурята, която вече връхлиташе острова. Един малък хеликоптер избоботи над главата ѝ. Видя го да каца на една от сградите. Това не е ли „Струан“? Да, да. Да не би Йан да е в него?

Дали не са решили все пак да проведат ралито? Снощи тай-панът каза, че са го отменили, но че някои все пак може да решат да се състезават.

После съзря приближаващия се моторен крайцер. Той беше голям, луксозен, с изящен силует. Кейси забеляза Горнт на щурвала. Беше облечен небрежно, с летни панталони, риза с навити ръкави и с разрошени от морския бриз черни коси. Той ѝ махна и тя му отвърна. На мостика на горната палуба имаше и други хора — с Джейсън Плъм се бе запознала на конните състезания, а със сър Дънстън Бар — у тай-пана. Бар бе облечен в елегантен син блейзер и бели панталони, Пагмайър имаше същия морски вид.

Горнт умело плъзна тежкия кораб редом с пристана, двама моряци чакаха с готови закривени прътове за отблъскване. Кейси се отпрати по кея към мокрите хлъзгави стъпала. На площадката вече чакаха пет китайки, облечени в ярки дрехи за морска разходка, които се смееха, бърбореха и махаха с ръце. Тя ги видя как скочиха несръчно на борда с помощта на един матрос и изритаха високите си сандали. Една отиде при Бар, друга при Пагмайър, трета при Плъм като при *Стари приятели*, а останалите две слязоха весело надолу.

„Дявол да ме вземе — помисли си с отвращение Кейси. — Това е едно от ония събирания.“ Тя се обърна да си тръгне, но видя, че Горнт се навежда през борда.

— Здравей, Кейси, съжалявам за дъжда, качвай се!

Яхтата се клатеше и въртеше, вълните се плискаха по стъпалата и корпуса.

— Качи се на борда, няма страшно — извика Горнт. Реагирайки мигновено на поканата, която възприе като насмешка, Кейси бързо се спусна по стълбите, отказа предложената ѝ от морячето ръка, изчака удобен момент и скочи.

— Скочи така, сякаш и преди си се качвала на яхта — възхити се Горнт, който идваше да я посрещне. — Добре дошла на борда на „Морска вещица“.

— Аз обичам да плавам, Куилън, но май не ми е мястото тук.

— О? — намръщи се Горнт и тя не видя в това никаква подигравка или предизвикателство. — Имаш предвид момичетата ли?

— Да.

— Те са гостенки на моите гости — очите му се впиха в нея. — Мислех, че искаш да си наравно.

— Какво?

— Мислех, че искаш да си равна в един мъжки свят, равна както в работата, така и в удоволствията? Да те приемат, а?

— Искам — отговори студено Кейси. Горнт продължи все така сърдечно:

— Смутена си от това, че другите са женени и си видяла някои от жените им ли?

— Да, май че да.

— Това не изглежда честно?

— Не, не изглежда — отговори тя неловко.

— Ти си *моя гостенка, моя*, а другите са на моите гости. Ако искаш равенство, може би трябва да си готова да го приемеш.

— Това не е равенство.

— Безспорно ти се доверявам. Като на равна. Трябва да ти кажа, че другите ти нямат същото доверие като мен — усмивката му изстина. — Казах им, че могат да си тръгнат или да останат. На моя кораб аз правя каквото си искам и гарантирах за твоята дискретност и благоприличие. Тук е Хонконг, нашите обичаи са по-различни. Това не е пуританско общество, макар че имаме много сериозни правила. Ти си сама. Неомъжена. Много привлекателна и добре приета. Като равна. Ако беше омъжена за Линк, нямаше да те каним нито с него, нито

сама, макар че него можеше и да поканим, а какво щеше да ти каже той, като се върнеше, си е негова работа.

— Искаш да кажеш, че това е обичайно за Хонконг — мъжете да излизат с момичета в неделя следобед?

— Не, въобще не. Искам да кажа, че гостите ми ме попитаха дали могат да поканят някои свои гости, които биха съживили един иначе скучен обяд — очите на Горнт я гледаха спокойно.

„Сий уич“ се наклони от нова вълна и Бар и приятелката му се олюляха и едва не загубиха равновесие. Момичето изпусна чашата си с шампанско. Горнт не помръдна. Кейси също. Тя дори не се държеше.

— Май доста си плавала? — възхити й се той.

— Имам 18-футова едномачтова яхта, клас олимпийски, на ремарке. Понякога плавам с нея през почивните дни.

— Сама?

— Най-често. Понякога Линк идва с мен.

— Той на ралито ли е?

— Не. Чух, че е отменено.

— Ще заминава ли за Тайпей?

— Не. Разбрах, че и това е отменено.

Горнт поклати глава.

— Умно. Утре ще има доста работа — очите му я гледаха нежно.
— Съжалявам, че си се засегнала. Мислех те за по-различна от останалите. Сега вече съжалявам, че другите са тук.

Кейси долови тази странна нежност.

— Аз също.

— Не би ли искала да останеш все пак? Надявам се и разчитам на твоята дискретност — аз гарантирах за това.

— Ще остана — каза просто тя. — Благодаря за доверието.

— Ела на мостика. Има шампанско, а и обядът ще ти хареса.

След като направи избора си, Кейси се отърси от резервите си и реши да се забавлява.

— Къде отиваме?

— Нагоре към Ша Тин. Там морето ще бъде по-спокойно.

— Куилън, знаеш ли, че яхтата ти е страхотна?

— След малко ще ти я покажа.

Плисна дъжд и те се скриха на завет под палубата. Горнт погледна към часовника на кулата. Беше 10.10. Тъкмо се канеше да

нареди да отвържат въжетата, когато по стълбите се спусна забързан Питър Марлоу и се качи на борда. Разтвори очи от изненада, като съзря Кейси.

— Извинете, че закъснях, мистър Горнт.

— Няма нищо, мистър Марлоу. Щях да ви изчакам няколко минути — знам как е с малки деца. Извинете ме за секунда, предполагам, че се познавате. Кейси е моя гостенка — гарантирам за дискретността ѝ — той ѝ се усмихна. — Нали?

— Разбира се.

Горнт ги остави и тръгна към мостика да поеме управлението. Те погледаха малко след него, и двамата смутени.

— Не очаквах да те видя тук, Питър — каза Кейси.

— Аз също.

Тя го погледна изпитателно със спокойните си светлокафяви очи.

— Да не би някое от другите момичета да е за теб? Кажи ми направо.

Марлоу се усмихна заинтригуван.

— Дори и да беше, щях да ти кажа, че не е твоя работа. Дискретност преди всичко. Между другото, ти *ходиш* ли с Горнт?

Тя го изгледа.

— Не. Не, разбира се, че не!

— Тогава защо си тук?

— Не знам. Той... той просто каза, че ме кани като равна.

— О, о, разбирам — Питър Марлоу също изпита облекчение. — Горнт има странно чувство за хумор. Е, аз те предупредих. А за да ти отговоря на въпроса, имам поне осем момичета в харема си! — и двамата се засмяха, после той добави с по-сериозен тон. — Не се притеснявай за Фльор. Тя е много разумна.

— Де да бях и аз такава, Питър. Това е толкова ново за мен. Извинявай за... да, съжалявам.

— И за мен това е ново. Никога досега не съм бил на морска разходка в неделя. Ти за...?

Усмивката му изчезна. Кейси проследи погледа му. На палубата се бе качил Робърт Грей и си наливаше шампанско, а едно от момичетата му подаваше чашата си. Тя се обърна към Горнт и видя как той местеше очи от единия мъж на другия и после към нея.

— Качете се горе — извика Куилън. — Има шампанско, блъди мери или, ако предпочитате, кафе.

Лицето му не изразяваше нищо, но всъщност беше силно развеселен.

11:15 ЧАСА

— Повтарям, мистър Съндърс, не знам нищо за никаква телеграма и никакъв Артър, нито пък за досиета или американец и не познавам никакъв майор Юрий Бакиан — този човек беше Игор Ворански, моряк първи клас.

Суслов едва се сдържаше да не избухне. Съндърс седеше срещу него на бюрото в мрачната стая за разпити в полицейското управление. Суслов се надяваше, че Роджър Крос ще бъде тук и ще му помогне. Но не го беше виждал след пристигането си.

„Внимавай — каза си той, — ти си сам-самичък. Не очаквай никаква помощ от Роджър. И правилно. Той трябва да бъде запазен като шпионин. А и от Бородинов няма никаква полза.“ Той хвърли поглед към първия си помощник, който седеше стегнат и изправен до него на стола си и явно беше силно притеснен.

— И продължавате да твърдите, че онзи шпионин, Дмитрий Меткин, не е Леонов — Николай Леонов — също майор от КГБ?

— Глупости, всичко това са глупости. Ще докладвам за този случай на моето правителство и ще...

— Ремонтът ви приключи ли?

— Да, или поне ще приключи до полунощ. Ние носим добри пари на Хонконг и си плащаме смет...

— И ни създавате странни неприятности. Като майор Леонов, като Бакиан.

— Искате да кажете Меткин? — Суслов изгледа свирепо Бородинов, за да пооблекчи малко гнева си. — Да си познавал някакъв Леонов?

— Не, другарю капитан. Ние нищо *не знаем* — заекна Бородинов.

— Ама че лоши актьори! — въздъхна Съндърс. — За щастие Леонов ни разказа доста неща за вас и за кораба ви, преди да го

премахнете. Да, майор Леонов беше много общителен — той неочаквано повиши глас. — Първи помощник-капитан Бородинов, моля, почакайте навън.

По-младият мъж не разбра как скочи на крака, целият преbledнял. Отвори вратата. Отвън един враждебно настроен китаец от СИ му посочи стол да седне и затвори вратата.

Съндърс остави лулата си, извади пакет цигари и бавно запали една. Дъждът барабанеше по стъклата. Суслов чакаше с разтуптяно сърце. Той наблюдаваше неприятеля си изпод гъстите си вежди и се чудеше какво толкова спешно има да му казва Роджър Крос. Когато тази сутрин извъня тайният му телефон, се обаждаше Артър, който го помоли да се срещне с Роджър Крос в 8 часа вечерта в „Синклер тауърс“.

— Какво толкова спешно има? Аз трябва да бъда на кораба...

— Не знам, Роджър каза, че е спешно. Нямахме време да го питам. Видя ли се с Коронски?

— Да. Всичко е готово. Вие можете ли да го доставите?

— Да. Доста преди полунощ.

— Да не се *провалите*. Центърът разчита на вас — излъга той. — Кажете на нашите приятели, че това е заповед.

— Добре. Няма да се *провалим*.

Суслов долови възбудата му. Страхът му понамаля. Но сега отново се връщаше. Никак не му се нравеше, че се намира тук при голяма вероятност да остане завинаги. Съндърс бе добре известен в КГБ — отдаден на работата си, умен, изключително интуитивен.

— Тези въпроси ме изморяват, мистър Съндърс — каза Суслов, учуден, че шефът на МИ-6, който бе дошъл лично в Хонконг, може да бъде толкова незначителен. Той реши да го изпита и се изправи. — Аз си тръгвам.

— Разкажете ми за „Северин“.

— Северин? Какво е Северин? Не съм длъжен да стоя тук и да отговарям на въпросите ви, не...

— Съгласен съм, капитане, естествено, но един от вашите хора е бил заловен да шпионира и вие наистина сте необходим на нашите американски приятели.

— А?

— О, да, и се боя, че те не са толкова търпеливи като нас.

Отново го завладя страхът.

— Пак заплахи! Защо ме заплашвате? — ядоса се той. — Ние съблюдаваме законите. Аз не съм отговорен за безредиците. Настоявам да ми бъде разрешено да се върна на кораба си. Веднага.

Съндърс само го погледна.

— Добре. Вървете си, моля — каза той тихо.

— Мога да си тръгна?

— Да, да, разбира се.

Суслов го изгледа учудено за момент, после се обърна и тръгна към вратата.

— Разбира се, ние сигурно ще подшушнем на шефовете ви, че вие сте ни предали Леонов.

Суслов се спря пребледнял.

— Какво, какво казахте?

— Леонов между другото ни каза, че вие сте го подтикнали да засече пратката. После сте издали размяната.

— Лъжа... лъжа — запротестира руснакът, внезапно ужасен, че и Роджър може да е заловен като Меткин.

— Не съобщихте ли на севернокорейските агенти за Бакиан?

— Не съм — заекна Суслов и изпита огромно облекчение, като разбра, че Съндърс само блъфтира и вероятно не знае нищо конкретно. Увереността му отчасти се възвърна. — Това са още по-големи глупости. Не познавам никакви севернокорейци.

— Аз ви вярвам, но съм сигурен, че в Първо управление няма да ви повярват. Довиждане.

— Какво искате да кажете?

— Разкажете ми за телеграмата?

— Нищо не знам за нея. Вашият главен инспектор се е обърнал. Не е паднала от мен.

— Напротив. Ами американецът?

— Не познавам никакъв американец.

— Разкажете ми за „Севрин“.

— Не знам нищо за никакъв Северин. Какъв е той, кой е?

— Сигурен съм, че знаете колко недоверчиви и нетърпими са вашите началници в КГБ към изтичането на информация. Ако успеете да отплувате, ви съветвам да не се мяркате повече по тези места заедно с първия си помощник-капитан, кораба и целия си екипаж...

— Пак ли ме заплашвате? Това ще се превърне в международен скандал. Ще уведомя както моето, така и вашето правителство и...

— Да, ние също, както официално, така и неофициално. Съвсем неофициално — макар че се усмихваше, Съндърс гледаше студено.

— Мога ли... мога ли вече да си вървя?

— Да. Само за информация?

— Какво?

— Кой е американецът и кой е Артър?

— Не познавам никакъв Артър. Артър чий?

— Ще чакам до полунощ. Ако отплавате, без да ми кажете, като се върна в Англия, ще направя всичко възможно до ушите на вашия военен аташе в Лондон да стигне информация, че вие сте ни предали Леонов, когото наричате Ворански, срещу услуги от СИ.

— Това е лъжа, всичко е лъжа и вие го знаете.

— Петстотин човека ви видяха на хиподрума с главния инспектор Крос. Тогава сте му предали Меткин.

— Лъжете — Суслов се опита да прикрие ужаса си. Съндърс се засмя.

— Ще видим, ще видим. Новият ви военен аташе в Лондон ще се хване и за сламка, за да спечели благоразположението на началниците си. А?

— Не разбирам — отговори Суслов, макар че разбираше много добре. Беше в капан.

Съндърс се наведе напред, за да изтърси лулата си.

— Чуйте ме добре — започна той с нетърпящ възражение тон. — Ще ви предложи размяна — живота ви срещу американеца и Артър.

— Не познавам никакъв Артър.

— Това ще си остане между нас. На никого няма да кажа. Имате думата ми.

— Не познавам никакъв Артър.

— Посочете ми го и сте вън от опасност. Ние с вас сме професионалисти, разбираме от размяна — и сигурност — и от време на време от някоя лична, много тайна сделчица. Този път сте разкрит, значи трябва да се откупите. Ако отплавате, без да ми кажете кой е Артър, ще ви издам, без да ми мигне окото — очите му се впиха в него. — Довиждане, другарю капитан.

Суслов стана и излезе. Когато с Бородинов се озоваха отново на въздух, сред хонконгската действителност и двамата задишаха свободно. Суслов се отправи мълчаливо през улицата към най-близкия бар. Поръча две големи водки.

Умът му работеше с пълна пара. Искаше му се да извика: „Божичко, и да го направя, и да не го направя, с мене е свършено. Тази проклетата телеграма! Ако издам Банастазио и Артър и призная, че знам за «Севрин», попадам завинаги във властта им. Не го ли сторя, с мене определено е свършено. И в единия, и в другия случай е еднакво опасно както да се върна в Съюза, така и да дойда пак тук. И в единия, и в другия случай са ми необходими досиетата на А. М. Г. или Дънрос, или и двете, за защита. И в единия, и в дру...“

— Другарю кап...

Суслов се извърна рязко към Бородинов и го изпсува на руски. По-младият мъж пребледня и слисан замълча.

— Водка! Още две — поръча Суслов. — Ако обичате.

Барманката ги донесе.

— Аз се казва Сали, а ти, *айейа*?

— Чупката — озъби й се Бородинов.

— *Дю не ло мо* твойто чупката, *айейа*? Ти мистър Чупката? Аз не харесва твое лице, мистър Чупката, затуй чупката, без да псува.

Тя вдигна бутилката с водка и се приготви да продължи битката.

— Извини й се — тросна му се Суслов, който не искаше неприятности, тъй като не беше сигурен дали момичето не е подставено лице, имайки предвид близостта на бара до полицейското управление.

Бородинов бе поразен.

— Какво?

— Извини й се, говедо!

— Извинете — смотоледи Бородинов с пламнало лице. Момичето се засмя.

— Ей, голям човек, ти иска *гуш-гуш*?

— Не — отговори Суслов. — Само още водка.

Крос слезе от полицейската кола и забърза под лекия дъжд към „Струан“. Улиците зад него бяха пълни с чадъри, тротоарите

претъпкани с хора, които отиваха или се връщаха от работа, тъй като не за всички неделата беше почивен ден. На дванайсетия етаж Крос слезе.

— Добро утро, главен инспектор Крос. Аз съм Сандра Лий, секретарката на мистър Дънрос. Оттук моля.

Инспекторът я последва надолу по коридора, загледан в нейния *cheong-sam* задник. Тя му отвори една врата. Крос влезе.

— Здравей, Едуард — поздрави той Съндърс. — Както винаги, си подранил.

Съндърс пиеше бира.

— Стар навик от войската — пет минути по-рано, за да си навреме?

Зад гърба му, в луксозната заседателна зала имаше добре заредено барче. И кафе.

— Желаете ли нещо, сър? Има готово бльди мери — попита Сандра Лий.

— Само кафе, благодаря. Без мляко.

Тя му поднесе кафето и излезе.

— Как мина? — попита Крос.

— Посещението ли? Добре, просто чудесно. Бих казал, че успях да го извадя от равновесие. — Съндърс се усмихна. — Записах разговора. Можеш да го прослушаш следобед. А, да, обяд. Роджър, в Хонконг намира ли се риба с пържени картофи?

— Разбира се. Риба и пържени картофи да искаш — Крос сподави прозявката си. Снощи стоя до късно да прояви и извади снимки от филма, който бе заснел в трезора. Тази сутрин бе чел и препрочитал оригиналните досиета на А. М. Г. с огромен интерес, като вътрешно се съгласяваше с Дънрос, че е трябвало да бъде толкова *предпазлив*. А. М. Г. си струваше парите, колкото и много да са били. Без съмнение те струваха цяло състояние.

Кардановият часовник отмери точно часа. Обяд. Вратата се отвори и Дънрос влезе в стаята.

— Добър ден. Благодаря ви, че дойдохте тук.

Двамата мъже учтиво се изправиха и му подадоха ръка.

— Още кафе?

— Не, благодаря, мистър Дънрос.

Дънрос извади запечатан плик от джоба си и го подаде на Съндърс. Възрастният мъж го взе и го претегли на ръката си. Крос забеляза, че пръстите му леко потрепваха.

— Вие, разбира се, сте прочели съдържанието му?

— Да, мистър Съндърс.

— И?

— И нищо. Вижте сам.

Съндърс отвори плика. Вгледа се в първата страница, после прелисти всичките 11 листчета. Крос не можеше да види от мястото си какво пише в тях. Съндърс мълчаливо му подаде най-горното. Буквите, числата и символите на кода не му говореха нищо.

— Изглежда са били отрязани от нещо друго — Крос погледна към Дънрос. — А?

— Какво ще кажете за Брайън?

— Откъде си ги взел, Йан? — Крос забеляза, че погледът на Дънрос леко се промени.

— Аз изпълних моята половина от сделката, ще изпълните ли и вие своята?

Съндърс седна.

— Аз не съм сключвал сделка, мистър Дънрос. Аз само се съгласих, че е възможно да изпълним молбата ви.

— Значи няма да освободите Брайън Куок?

— Възможно е той да се окаже там, където искате и когато искате.

— Само това ли?

— Съжалявам.

Настъпи продължителна тишина. Чуваше се само тиктакането на часовника. И дъждът. Изви се нова буря и после утихна. Валеше от сутринта с прекъсвания. Според прогнозата за времето бурята скоро щеше да отmine, но въпреки целия този дъжд резервоарите едва бяха започнали да се пълнят.

— Ще ми кажете ли какви са шансовете? Точно. Ако обичате?

— Първо три въпроса: вие сам ли сте отрязали тези листчета от нещо друго?

— Да.

— От какво и как?

— А. М. Г. ми бе дал писмени инструкции. Трябваше да загрея със запалка десния долен квадрант на посочени от него страници — от някакъв безобиден доклад. Когато нагрях определеното място, текстът изчезна и остана това, което виждате. Като свърших, отново според указанията на А. М. Г. изрязах съответните части и унищожих останалото. Както и писмото му.

— Имате ли копия?

— От единайсетте листчета ли? Да.

— Ще ви помоля да ми ги дадете.

— Ще ги имате, когато изпълните сделката — отвърна Дънрос с любезен глас. — А сега какви са шансовете?

— Моля, предайте ми копията.

— Когато изпълните сделката. В понеделник на залез-слънце.

Погледът на Съндърс стана още по-студен.

— Сега, ако обичате.

— Когато изпълните обещанието си. Такова е моето решение. А сега ми кажете шансовете.

— 50 на 50 — отговори Съндърс, за да го изпита.

— Добре. Благодаря. Уредил съм във вторник сутринта всичките единайсет листчета да бъдат публикувани в „Чайна гардиън“ и в два китайски вестника, един националсоциалистически и един комунистически.

— Значи ще го направите на свой риск. Правителството на Нейно Величество не обича да му се оказва натиск.

— Аз не ви заплашвам. Не, в никакъв случай. Тези букви и цифри са някаква безсмислена комбинация, освен може би... освен може би за някой специалист. Може би това е просто шега на един мъртъв човек.

— Мога да забраня публикуването по закона за държавната тайна.

— Разбира се, че може да опитате — кимна Дънрос. — Но независимо от закона, ако поискам, още тази седмица листчетата ще бъдат публикувани някъде. Това също е окончателно. А. М. Г. ми е предоставил да реша въпроса по свое усмотрение. Има ли още нещо, мистър Съндърс?

Съндърс се поколеба.

— Не. Не, благодаря, мистър Дънрос.

Също толкова вежливо Дънрос се обърна и отвори вратата.

— Съжалявам, но трябва да се залавям обратно за работа. Благодаря ви, че дойдохте.

Крос даде път на Съндърс и го последва до асансьора. Сандра Лий вече беше натиснала копчето му.

— О, извинете ме, сър — обърна се тя към Крос, — знаете ли кога ще се върне главен инспектор Куок?

Крос я изглежда.

— Не. Но бих могъл да се позаинтересувам, ако желаете. Защо?

— Щяхме да ходим на вечеря в петък, а нито икономката му, нито колегите му изглежда знаят къде е.

— За мен ще бъде удоволствие да попитам.

Телефонният номератор иззвъня.

— О, благодаря ви, сър. Ало, „Струан“ — каза Сандра Лий по телефона. — Един момент.

Тя започна да натиска копчетата за свързване. Крос предложи цигара на Съндърс, докато чакаха и гледаха по номерата на етажите как асансьорът приближава.

— Искате да говорите с мистър Аластър, тай-пан — съобщи по телефона Сандра Лий. Номераторът отново звънна.

— Ало — обади се тя. — Един момент, мадам, ще проверя. Тя погледна един напечатан списък на срещи и в този момент вратата на асансьора се отвори. Съндърс влезе и Крос се направи да го последва.

— За 13 ч. е, мисис Гресенхоф.

Крос изведнъж спря и се наведе, сякаш да си завърже обувката, и Съндърс също така ловко и небрежно задържа вратата.

— О, няма нищо, мадам, лесно може да се обърка часът. Масата е запазена на името на тай-пана. Ресторант „Скайлайн“ в „Мандарин“ в 13 ч.

Крос се изправи.

— Готов ли си? — попита Съндърс.

— О, да.

Вратите се затвориха зад тях. И двамата се усмигнаха.

— Търпеливите винаги биват възнаградени — каза Крос.

— Да ще оставим рибата и пържените картофи за вечеря.

— Не. По-добре за обяд. Не бива да оставаме в „Мандарин“. Предлагам само да ѝ хвърлим по едно око. Междувременно ще наредя

да проследят къде е отседнала, а?

— Чудесно — лицето на Съндърс се вкамени. — Гресенхоф, а? Ханс Гресенхоф беше псевдонимът на един източногермански шпионин, когото от години се опитваме да заловим.

— О? — Крос се постара да не проличи интересът му.

— Да. Той действаше в комбина с друг негодник, изпечен убиец. Беше известен като Виктор Грунвалд или Симеон Церак. Гресенхоф, а? — Съндърс замълча за момент. — Роджър, тази история с публикуването, с която ни заплаши Дънрос. Би могла да се окаже доста опасна.

— Ти можеш ли да разшифроваш написаното?

— За Бога, не.

— Какво ли може да е?

— Всичко. Листчетата са предназначени за мене или за министър-председателя, значи вероятно са имена и адреси за свързка — Съндърс добави мрачно. — Не мога да ги изпратя телеграфически, въпреки че са зашифровани. Май е по-добре веднага да се върна в Лондон.

— Днес?

— Утре. Първо трябва да свърша с тази работа, а и много ми се иска да видя тази мисис Гресенхоф. Дънрос дали ще изпълни заплахата си?

— Сто процента.

Съндърс се попипа по веждите, воднистите му сини очи бяха станали още по-безцветни от обикновено.

— Ами Брайън?

— Според мен...

Вратата на асансьора се отвори. Те излязоха и пресякоха фойето. Униформеният портиер отвори вратата на колата на Крос. Той се включи в задръстеното движение, пристанището бе обвито в мъгла, дъждът бе спрял за момент.

— Според мен е нужен само още един разпит, после Армстронг може да се заеме с възстановяването му. Понеделник до залез-слънце е много скоро, но... — той сви рамене. — По-добре да не използваме повече червената стая.

— Съгласен съм, Роджър. Да благодарим на Бога, че този приятел има здрав организъм.

— Да.

— Струва ми се, че Армстронг скоро ще капитулира.

— Може да проведе още един разпит. Съвсем спокойно.

— Дано. Божичко, какъв късмет имахме. Невероятен!

Разпитът в 6 ч. сутринта не беше донесъл нищо ново. Но точно когато се канеха да се откажат, сондажът на Армстронг попадна на златна мина: най-после разбраха истината за професор Джоузеф Йу от Техническия университет в Принстън, Станфорд. Отличен ракетен специалист и консултант в НАСА.

— Кога трябва да пристигне в Хонконг, Брайън? — попита Армстронг и целият екип на СИ в контролната стая затаи дъх.

— Аз, аз не... искам да помисля, нека да помисля... а, не мога да си спомня... а, да, след, след... в края на... на този месец... кой месец сме сега? Не мога да си спом... спомня... кой ден е. Той трябваше да пристигне... и после да продължи...

— Откъде и закъде?

— О, не знам, о, не, те не ми казаха... само... само дето някой спомена, че той... той бил отплувал от Хавай на почивка в Гуам и трябвало да пристигне тук след десет дни... Мисля, че беше 10 дни след... след конните състезания.

И когато Крос се обади на Роузмънт и му предаде новината — без да му казва откъде я беше научил, — американецът онемя и изпадна в паника. Веднага поръча да претърсят района на Гуам, за да предотвратят бягството на професора.

— Чудя се дали ще го хванат — промърмори Крос.

— Кого?

— Джоузеф Йу.

— Много се надявам — каза Съндърс. — Защо, по дяволите, бягат тия учени? Отвратително! Единственото смислено обяснение е, че професорът ще издигне китайската ракетна техника до стратосферата, а от това Съветите тръпки ще ги полазят. Много хитро, ако питаш мен. Ако Китай и Съюзът се скарат, от това ще спечелим ние — той се отпусна по-удобно на седалката на колата, тъй като го болеше гърбът. — Роджър, не мога да рискувам Дънрос да публикува този шифър или да задържи копие у себе си.

— Да.

— Той се мисли за прекалено умен, *твоят* тай-пан. Ако се разбере, че А. М. Г. ни е изпратил шифровано съобщение, и ако Дънрос притежава такава феноменална памет, каквато се предполага, той е белязан. Нали?

— Да.

Стигнаха навреме до ресторант „Скайлайн“. Крос бе разпознат мигновено и веднага им бе освободена една дискретна маса до бара. Докато Съндърс поръчваше алкохол и още кафе, Крос се обади да изпратят двама агенти, един британец и един китаец. Те пристигнаха много бързо.

Няколко минути преди един часа влезе Дънрос. Двамата го проследиха с поглед, докато отиваше до най-хубавата маса, воден от оберкелнера, след него опашка от сервитьори, а там вече го чакаше шампанско в сребърна кофичка.

— Добре ги е тренирало *копелето*, а?

— А ти не би ли? — попита Крос. Очите му обходиха залата и се спряха. — Роузмънт е тук! Да не би да е съвпадение?

— А ти как мислиш?

— А, виж там. В онзи ъгъл. Това е Винченцо Банастазιο. Китаецът, дето е с него, е Вии Сии Нгъ. Може би тях следят.

— Може би.

— Роузмънт е хитър — каза Крос. — Бартлет е ходил и при него. Може би наистина Банастазιο е този, когото следят.

Армстронг им докладва за разговора си с Бартлет относно Банастазιο. Започнаха още по-усилено наблюдение на американеца.

— Между другото, разбрах, че е наел хеликоптер за Макао в понеделник.

— Трябва да го отмениш.

— Вече го направих. Повреда в двигателя.

— Добре. Предполагам, че разказаното от Бартлет за Банастазιο го оневинява, нали?

— Може би.

— Продължавам да мисля, че е по-добре да си замина в понеделник. Да. Интересно, а, че секретарката на Дънрос е имала среща с нашия... Боже мили, каква жена — възкликна Сандърс.

Момичето вървеше след оберкелнера. И двамата мъже бяха силно изненадани, когато се спря до масата на тай-пана, усмихна се,

направи поклон и седна.

— За Бога! Мисис Гресенхоф е китайка? — ахна Съндърс. Крос бе вперил поглед в устните им.

— Китайците не се покланят така. Тя е японка.

— Откъде се взе, по дяволите?

— Може би има и други гости. Мож... о, Боже!

— Какво?

— Те не говорят на английски. Сигурно на японски.

— Дънрос говори японски?

Крос го погледна.

— Да, японски. И още немски, френски, три китайски диалекта и поносим италиански.

Съндърс го изгледа в отговор.

— Неодобрението ти е неуместно, Роджър. Аз изгубих сина си на НКВ „Уелският принц“, брат ми умря от глад на Бирманския път, затова не ми излизай с някакви лицемерни глупости по този въпрос и все пак за мен тя е страхотна жена.

— Това поне показва известна търпимост.

Крос се извърна да огледа Дънрос и момичето.

— Ти си воювал в Европа, нали?

— Аз не съм преставал да воювам, Едуард — усмихна се Крос, комуто сентенцията се хареса. — Втората световна война е минала работа. Съжалявам за близките ти, но сега Япония вече не ни е враг, а съюзник, единственият ни истински съюз в Азия.

Почакаха половин час. Крос въобще не успя да разчете устните им.

— Тя трябва да е Гресенхоф — каза Съндърс. Крос кимна.

— Да тръгваме тогава. Няма смисъл да чакаме. Да идем да хапнем риба с пържени картофи.

Тръгнаха си. Британецът и китаецът — агенти на СИ — останаха да чакат търпеливо, без да имат възможност да чуят за какво си говори Дънрос с момичето и му завиждаха, както и много други в тази стая — защото е тай-пан и заради нея.

— *Gehen Sie?* — попита на немски Рико. — Заминавате ли?

— За Япония ли, *Рико-сан*? О, да — отговори Дънрос на същия език, — по следващата седмица. Ще получаваме нов супертоварен

кораб от корабостроителниците „Тода“. Говорихте ли вчера с Хиро Тода?

— Да, да, имах тази чест. Родът Тода е доста известен в Япония. Преди Реставрацията, когато самурайската класа бе премахната, моят род е служил на Тода.

— Вашият род е бил самурайски?

— Да, но от нисък ранг. Аз, аз дори не му споменах за рода си. Това са минали времена. Не бих искал той да знае.

— Както желаете — отговори тай-панът, но любопитството му бе раздразнено. — Хиро Тода е интересен човек — добави той, за да я подтикне да продължи.

— Тода-сан е много мъдър, много силен, много известен — сервитьорът им донесе салатите и след като се отдалечи, тя продължи. — „Струан“ е известна и в Япония.

— Не особено.

— О, да. Ние помним принц Йоши.

— А. Не знаех, че ви е известно.

През 1854 г., когато Пери принудил шогуна Йошимицу Торанага да отвори японските пазари, Хег отплувала на север, преследвана от Тайлър Брок. Благодарение на нея „Струан“ станала първата компания, която проникнала в Япония, първата, която купила земя, и първата чуждестранна фирма, започнала търговия. С годините и многото пътувания Хег превърнала Япония в крайъгълен камък на политиката на „Струан“.

В първите години тя се запознала с един млад принц, принц Йоши, роднина на императора и братовчед на шогуна — без чието разрешение нищо не можело да се направи в Япония. По нейно предложение и с нейна помощ този принц заминал за Англия с един от клиперите на „Струан“, за да се запознае с мощта на Британската империя. Когато след няколко години се върнал вкъщи с друг кораб на „Струан“, някои от феодалните барони — *daymio*, ненавиждащи нашествието на чужденците, се разбунтували срещу шогуна, чийто род, Торанага, управлявал еднолично в Япония в продължение на два и половина века без прекъсване от великия Йоши Торанага насам. Въстанието на *daymio* успяло и властта била върната на императора, но земята била разпокъсана.

— Без принц Йоши, който станал един от първите министри на императора — каза Рико, преминавайки несъзнателно на английски, — Япония още щеше да е разтърсвана и разпокъсана от гражданска война.

— Защо? — попита Дънрос, за да я накара да продължи да говори, заплепен от напевния ѝ акцент.

— Без неговата помощ императорът нямало да успее, нямало да може да отмени Шогуната, феодалния закон, *daumio*, цялата самурайска класа и да ги принуди да приемат съвременната конституция. Принц Йоши бил този, който постигнал мира между *daumio* и после поканил английски специалисти в Япония да построят нашата флота, нашите банки и държавни служби и да ни помогнат да навлезем в съвременния свят — лицето ѝ се помрачи за секунда. — Баща ми ми е разказвал за онова време, преди по-малко от сто години. Преходът от самурайско управление към демокрация често бил кървав. Но императорът бил категоричен — всички *daumio* и самураи, макар и болезнено, приели новия живот — тя играеше с чашата си и гледаше мехурчетата. — Тода били Господари на Изу и Сагами, където се намира Йокохама. От векове са имали корабостроителници. За тях и за техните съюзници, Касиги, било лесно да навлязат в съвременната епоха. За нас... — замълча. — О, но вие вече знаете това, толкова съжалявам.

— Знам само за принц Йоши. А какво се е случило с вашия род?

— Моят прадядо станал дребен чиновник в кабинета на принц Йоши. Бил изпратен в Нагасаки, където семейството ми живее и до днес. Трудно му било да не носи двата меча. Дядо ми също беше държавен служител, както и баща ми, но много дребен — вдигна очи и му се усмихна. — Виното е много хубаво. Развърза ми езика.

— Не, не — запротестира Дънрос, но осъзнавайки, че ги гледат много очи, прибави на японски: — Нека да поговорим на японски.

— За мен е чест, тай-пан-сан.

По-късно, докато пиеха кафето, той я попита:

— Къде да внесе парите, които ви дължа, *Рико-сан!*

— Ако можете да ми дадете банков чек или ордер — тя използва английските термини, защото нямаше съответни японски думи, — преди да замина, би било идеално.

— В понеделник сутринта ще ви ги изпратя. 10 625 лири — през януари ще получите още 8500 лири и още толкова през следващата година — осведоми я той, тъй като знаеше, че доброто ѝ възпитание не би позволило да попита направо. Видя облекчението в очите ѝ и се зарадва, че бе решил да ѝ даде две допълнителни годишни заплати — само информацията на А. М. Г. за петрола струваше много повече от това. — 11 часа ще ви бъде ли удобно за предявяване на ордера?

— Не искам да ви притеснявам.

Дънрос забеляза, че Рико говори бавно и отчетливо, за да го улесни.

— Мислите ли да пътувате някъде?

— В понеделник може би ще се върна в Япония, после... после не знам. Вероятно обратно в Швейцария, макар че нямам никаква причина да се връщам там, къщата, в която живеехме, беше под наем. Животът ми като мисис Гресенхоф приключи със смъртта на мъжа ми. Сега би трябвало отново да стана Рико Анджин. Кармата си е карма.

— Да — повтори той, — кармата си е карма.

Бръкна в джоба си и извади опаковано пакетче.

— Това е подарък от „Ноубъл хаус“ в знак на благодарност за положените от вас усилия и за изморителното пътуване, което предприехте заради нас.

— О. О, благодаря ви, но за мен това беше чест и удоволствие — поклони се Рико. — Благодаря ви. Мога ли да го отворя сега?

— Може би по-късно. Това е нефритен медальон, но в кутийката има и поверителен плик, който вашият съпруг държеше да получите и който е само за вашите очи, не и за тези, които ни заобикалят.

— А. Разбирам. Наистина — тя отново се поклони. — Толкова съжалявам, моля да ме извините за глупостта.

Дънрос ѝ се усмихна.

— Не и глупост, в никакъв случай, само красота.

По лицето ѝ избя руменина и тя отпи от кафето си, за да я прикрие.

— Пликът запечатан ли е, тай-пан?

— Да, съгласно неговите инструкции. Знаете ли какво има вътре?

— Не. Само... мистър Гресенхоф ми каза само, че ще получа от вас запечатан плик.

— Каза ли ви защо? Или какво трябва да направите с него?

— Един ден някой ще дойде да го поиска.

— Име?

— Съпругът ми ми каза, че никога не трябва да разкривам това име, дори и на вас. Никога. Всичко друго мога да ви кажа, но не и... това. Много съжалявам, моля да ме извините.

Дънрос се намръщи.

— И вие трябва само да му го дадете?

— На него или на нея — отговори тя любезно. — Да, когато ми го поискат, не и преди. Мистър Гресенхоф ми каза, че след като пликът бъде предаден, този човек ще си върне един дълг. Благодаря ви за подаръка, тай-пан. Ще го пазя.

Сервитьорът дойде и му наля остатъка от шампанското, после пак се отдалечи.

— Как мога да се свързвам с вас в бъдеще, *Рико-сан*?

— Ще ви дам три адреса и телефона, на които можете да ме намерите, един в Швейцария и два в Япония.

— Ще бъдете ли в Япония по следващата седмица?

Рико го погледна и дъхът му секна от красотата ѝ.

— Да. Ако вие пожелаете — отвърна тя.

— *Много.*

14:30 ЧАСА

„Сий уич“ бе пуснала котва недалеч от пристанището Ша Тин, където акостираха за обяд. Веднага щом пристигнаха, готвачът, Кейси и Питър Марлоу слязоха на брега, за да подберат под ръководството на Горнт скаридите и рибата за обяд направо от цистерните с морска вода на кея. После от шумния пазар купиха пресни плодове. Менюто включваше бързо изпържени скариди с хрупкаво цветно зеле. Рибата, натъркана с чесън и изпържена в тиган, която беше сервирана с разнообразни китайски зеленчуци.

Обядът премина сред смях, китайките бяха забавни и щастливи. Всички говореха някакъв повече или по-малко солен английски, Дънстън Бар беше невероятно смешен, другите също се включиха в шегите и Кейси си помисли колко по-различни от обикновено са мъжете. По-невъздържани и момчешки настроени и това ѝ се стори тъжно. Разговорът премина на делови въпроси и за тези няколко кратки часа тя научи за хонконгските методи на работа много повече, отколкото от всичките книги, които беше прочела. Все по-ясно ѝ ставаше, че един външен човек трудно би се добрал до богатство и власт в Хонконг.

— О, вие ще се справите много добре тук, Кейси, ти и Бартлет — ѝ каза Дънстън Бар. — Стига да играете по тукашните правила и данъчни структури, а не по американските, прав ли съм, Куилън?

— В известен смисъл. Ако тръгнете с Дънрос и „Струан“ — стига те да просъществуват като реалност до другия петък — ще обирате по малко мляко, но не и каймак.

— Ако тръгнем с теб, по-добре ли ще ни бъде?

Бар се засмя:

— Много по-добре, Кейси, но пак ще обирате само мляко, без каймак.

— Да кажем, Кейси, че при нас млякото ще бъде с по-голяма масленост — каза дружелюбно Горнт.

Разнесе се прекрасният аромат на прясно изпечено и смляно кафе. Разговорът около масата беше общ, разменяха се закачки и, главно заради нея, се обсъждаше търговията в Азия, търсенето и предлагането, отношението на азиатците към контрабандата, а китайките бърбеха помежду си.

Изведнъж се намеси Грей с нотка на хапливо раздражение в гласа:

— По-добре попитайте Марлоу за това, мистър Горнт. Той знае всичко за контрабандата и изнудването още от Чанги.

— Стига, Грей — обади се Питър Марлоу във внезапно настъпилата тишина. — Престани!

— Мислех, че се гордеете с това, ти и твоят изнудвач *янки*. Не е ли така?

— Престани, Грей — повтори Питър Марлоу с безизразна физиономия.

— Както кажеш, *приятелче* — Грей се обърна към Кейси. — Попитайте го.

Горнт се обади:

— Сега едва ли е най-подходящото време да се подклаждат стари разпри, мистър Грей.

Тонът му бе привидно спокоен, веселостта бе изчезнала от лицето му.

— О, не аз започнах пръв, мистър Горнт. Вие говорехте за контрабанда и черен пазар. Марлоу просто е специалист в тази област.

— Да изпием кафето на палубата — изправи се Горнт.

— Добра идея. Чашка кафе ще ни дойде добре след плюскането. — Грей употреби нарочно тази дума, с пълното съзнание, че ще ги обиди, но вече не го беше грижа, изведнъж се умори от шегите и му стана противно да бъде черната овца сред тях, искаше му се да е с някое от момичетата, което и да е. — Марлоу и неговият приятел *янки* печеха кафе на зърна в лагера, докато всички останали гладувахме — обясни той с каменно лице. — Нали?

След малко Питър Марлоу отговори.

— Всички получаваха кафе от време на време. Всички си печеха кафе на зърна.

— Но не колкото вас двамата — Грей се обърна към Кейси. — Те пиеха кафе всеки ден, той и неговият приятел *янки*. Аз, аз бях началник на военната полиция и ако имах късмет, получавах кафе веднъж месечно — погледна обратно към Марлоу. — Откъде намирахте кафе, докато ние, останалите, гладувахме?

Кейси забеляза издутата вена на челото на Питър Марлоу и ужасена осъзна, че и липсата на отговор също е отговор.

— Робин... — започна тя, но Грей я прекъсна с подигравателен глас:

— Защо не отговаряш, Марлоу?

В настъпилата тишина гостите поглеждаха от Грей към Питър Марлоу.

Мълчаха, чувстваха се неловко заради Питър и бяха поразени от отправените косвени обвинения — Горнт и Плъм бяха очаровани и тайничко се забавляваха. После едно от момичетата се обърна и тихо излезе, последвано от останалите. Кейси също искаше да си тръгне, но остана.

— Сега не му е времето, мистър Грей — чу тя кроткия глас на Горнт и се зарадва, че той е тук, за да сложи край на това. — Да оставим този въпрос на мира. Моля ви?

Грей изгледа всички поред и най-накрая спря поглед на противника си.

— Виждате ли, Кейси, никой няма смелостта да го попита — те всички са от неговата класа, тъй нареченото *висше* общество, и се грижат за себеподобните си.

Бар се изчерви:

— Виж какво, приятел, според мен ти...

Питър Марлоу се намеси с равен глас:

— Лесно може да се сложи край на тия глупости. Човек не може да приравнява Чанги или Дахау и Бухенвалд — към нормалния живот. Просто не може. Там имаше други правила, други структури. Бяхме войници, военнопленници, повечето от нас юноши. Чанги беше генезис, там всичко беше ново, непознато, вс...

— Ти беше ли черноборсаджия?

— Не. Служех като преводач от малайски на един приятел, който беше търговец, а има голяма разлика между търговия и черноборсаджийство и...

— Но това противоречеше на лагерните правила, на лагерния закон и си беше чисто черноборсаджийство, нали?

— Търговията с пазачите противоречеше на *вражеските* правила, на японските правила.

— Скъпи приятелю — намеси се Горнт с нарочен лек акцент в гласа, който знаеше, че ще жегне Грей, — това явно са вече отминали времена, които са без значение. Неделя следобед е и ние всички сме приятели.

— За мен те са *до-о-оста* важни, независимо дали е неделя следобед или не, и ние с Марлоу не сме приятели и никога не сме били! Той е тузар, аз не съм — Грей изимитира дългото *о*, което ненавиждаше, и заговори с още по-силен акцент. — Да. Но войната промени всичко и ние, работниците, няма да го забравим!

— Ти считаш себе си за работник, а мене не? — попита Питър Марлоу със стържещ глас.

— Ние сме експлоатираните, вие — експлоататорите. Както в Чанги.

— Спри тая развалена плоча, Грей! Чанги беше друг свят, друго място и друго време и...

— Беше същото като навсякъде. Имаше господари и подчинени, работници и такива, които печелеха, на техен гръб. Като тебе и Царя.

— Глупости!

Кейси беше близо до Грей и протегна ръка към него.

— Хайде да прием кафе, а?

— Разбира се — отвърна той. — Но първо го попитайте, Кейси.

Грей продължаваше упорито да държи на своето, защото съзнаваше, че най-последно бе успял да притисне до стената своя неприятел, и то пред господарите му.

— Мистър Горнт, попитайте го, а? И вие... Разкажи им тогава как Царя купуваше от някой нещастник я часовник, я пръстен или писалка, единствената вещ, която му беше останала, купуваше я на безценица, а я продаваше скъпо, без да казва, и мамеше в цената, мамеше, винаги мамеше! А?

Питър Марлоу го изгледа в отговор.

— Прочети книгата ми. В нея...

— Книгата ли? — Грей пак се изсмя подигравателно. — Кажим, закълни се в честта си на джентълмен, в честта на баща на

семейството си, с която толкова се гордееш — мамеше ли Царя, или не? В честта си! А?

Почти парализирана от ужас, Кейси видя как Питър Марлоу сви юмрук.

— Ако не бяхме гости тук — изсъска той, — щях да разкажа на всички какво *лайно* беше ти в действителност!

— Да гниеш в ада дано...

— Е, стига толкова — изкомандва Горнт и Кейси си отдъхна с облекчение. — За последен път ви казвам, оставете този въпрос на мира!

Грей откъсна очи от Марлоу.

— Добре. Дали ще мога да си хвана такси в селото? Мисля, че ще е по-добре да се прибера *сам*, ако нямате нищо против.

— Разбира се — отговори Горнт, като си придаде подходящо тъжно изражение, зарадван, че Грей беше предложил същото, което и той се канеше да направи, колкото се може по-меко. — Но разбира се — добави той, нанасяйки смъртоносния удар, — вие бихте могли да си стиснете ръцете с Марлоу като джентълмени и да забравите за т...

— Като джентълмени? Не, благодаря. Нагледал съм се на джентълмени като Марлоу. Джентълмени? Да благодарим на Бога, че Англия се променя и скоро отново ще попадне в добри ръце — и британското *оксфордско* произношение повече няма да бъде неизменен белег за произход и способности, никога вече. Ние ще променим лордовете и ако остане на мене...

— Да се надяваме, че няма! — обади се Пагмайър. Горнт твърдо каза:

— Паг! Време е за кафе и портвайн! — Той хвана приятелски Грей за ръката: — Бихте ли ни извинили за момент...

Качиха се на палубата. Бъбренето на китайките секна за момент. Тайно гордеещ се със себе си, Горнт поведе Грей и слезе с него на пристана. Всичко се подреждаше много по-добре, отколкото бе предполагал.

— Съжалявам за това, мистър Грей — извини се той. — Нямах никаква представа, че Марлоу... Отвратително! Е, човек никога не знае, нали?

— Той е копеле, винаги е бил и винаги ще си остане копеле — той и гадният му приятел *янки*. Ненавиждам и *янките*! Време е да

скъсаме с тия лекета!

Горнт лесно намери такси.

— Настина ли няма да промените решението си, мистър Грей?

— Не, благодаря.

— Извинявам се за Марлоу. Той ви предизвика. Кога си заминава търговската комисия?

— Рано сутринта.

— Ако мога да направя нещо за вас тук, само ми кажете.

— Благодаря. Дръннете ми едно телефонче, като дойдете в Англия.

— Благодаря, непременно и благодаря, че дойдохте — той плати предварително за таксито и махна учтиво, като тръгваше. Грей не се обърна.

Горнт се усмихна.

„Гадното копеле ще се окаже полезен съюзник в идните години“ — мислеше си весело той по обратния път.

Повечето от останалите гости бяха на палубата и пиеха кафе и алкохол, Кейси и Марлоу стояха настрани.

— Ама че гадно копеле! — провикна се Горнт за всеобщо одобрение. — Ужасно съжалявам за това, Марлоу, този нещастник...

— Не, вината е моя — прекъсна го Марлоу, видимо разстроен. — Съжалявам, много ми е неприятно, че си тръгна.

— Не е необходимо да се извиняваш. Въобще не трябваше да го каня благодаря ти, че беше толкова въздържан, той явно те предизвика.

— Точно така — потвърди Пагмайър и останалите се съгласиха. — Ако бях на твое място, щях да му фрасна един. Каквото и да е било, вече е минало.

— О, да — каза бързо Кейси, — какъв ужасен човек! Куилън, ако не го беше прекъснал, Грей щеше...

— Стига за тоя идиот — прекъсна я сърдечно Горнт. — Дайте да го забравим, да не му позволяваме да провали чудесния ни следобед — прегърна Кейси през раменете. — А?

Видя възхищението в очите ѝ и с радост разбра, че напредва бързо.

— Доста е студено за къпане. Дали да не се връщаме полека към къщи?

— Чудесно! — обади се Дънстън Бар. — Аз ще подремна малко.

— Страхотна идея! — засмя се някой. Присъединиха се и момичетата, но смехът беше принуден. Всички бяха още разстроени и Горнт го почувства осезаемо.

— Първо малко коняк! Марлоу?

— Не, благодаря.

Горнт го погледна внимателно.

— Слушай, Марлоу — каза той съчувствено и всички млъкнаха. — Ние всички сме видели доста от живота и от Азия, за да разберем, че каквото и да си направил, е било за добро, не за лошо. Това, което каза, беше правилно. Чанги е било нещо различно, с различни проблеми. Паг е лежал три години и половина в затвора „Станли“ — на остров Хонконг, Кейси. Аз самият едва се измъкнах от Шанхай с окървавени ръце. Джейсън е бил пленен от нацистите след Дюнкерк и няколко години животът му е висял на косъм. Дънстън е действал в Китай — той отдавна е в Азия и знае. Нали?

— О, да — отговори тъжно Дънстън Бар. — Кейси, за да оцелее в една война, човек понякога трябва и да прекрачва правилата. Що се отнася до черната борса, Марлоу, аз съм съгласен с теб, повечето пъти човек трябва да изхожда от времето и мястото. Благодаря на Бога, че аз самият не попаднах в плен. Едва ли щях да оцелея, най-вероятно не — той отново си наля портвайн от гарафата, смутен от истините, които изрече.

— Какво представляваше в действителност Чанги, Питър? — зададе Кейси въпроса, който интересуваше всички.

— Трудно е да се каже — отвърна Марлоу. — Това беше най-пълното *отрицание* на живота, което човек може да си представи. Отпускаха ни по четвърт фунт сух ориз дневно, малко зеленчуци и по едно яйце на седмица. Понякога в супата... плуваше късче месо. Беше по-различно, това е всичко, което мога да кажа. Повечето от нас никога по-рано не бяха виждали джунгла, камо ли китайска или японска, а и да изгубиш война... Бях едва 18-годишен, когато попаднах в Чанги.

— Божичко, не мога да понасям японците, просто не мога! — възкликна Пагмайър и останалите закимаха.

— Но това всъщност не е честно. Те просто играеха играта по техните си правила — възрази Питър Марлоу. — От японска гледна точка беше нормално. Спомнете си колко добри войници бяха те, как се бореа и почти никога не позволяваха да ги пленят. По техните

закони с попадането си в плен ние губехме честта си — той потрепери. — Чувствах се опозорен и още се чувствам.

— Това не е правилно, Марлоу — обади се Горнт. — Тук не може да се говори за безчестие. Въобще.

Кейси, която стоеше до Горнт, го докосна леко с ръка.

— О, да. Той е прав, Питър. Наистина.

— Да. Ами Грей, какво по дяволите го накара да се нахвърли така върху теб?

— Всичко и нищо. Беше го обзела някаква мания да прилага лагерните закони — а това бяха японски закони — което мнозина от нас намираха за глупаво. Както ви казах, в Чанги беше съвсем различно, офицерите и войниците бяха затворени заедно, нямаше нито писма от къщи, нито храна, около нас две хиляди мили окупирана от врага територия, малария, дизентерия и много *смърт*. Грей мразеше този мой американски приятел, Царя. Вярно, че Царя беше много хитър търговец и се хранеше добре, за разлика от останалите, пиеше кафе и пушеше фабрични цигари. Но със своя ум той ни спаси от смърт. Дори и Грей. Дори и него спаси. Сигурен съм, че омразата на Грей го караше да живее. Царя хранеше почти целия американски контингент — около 30 души, офицери и войници. О, те си го отработваха, по американски, но въпреки това без него щяха да загинат. И аз щях. Знам — Питър Марлоу потрепери. — *Джос. Карма. Живот.* Май сега ще си пийна малко коняк.

Горнт му наля.

— А какво се случи с този човек, когото наричаш Царя? След войната?

Пагмайър се засмя:

— Един такъв търговец в нашия лагер после стана шибан милионер. И с Царя ли се случи същото?

— Не знам — отговори Питър Марлоу.

— Не си ли го виждал повече, Питър? — попита изненадана Кейси. — Не сте ли се срещали, като се върнахте от Щатите?

— Не, никога. Опитах се да го открия, но не успях.

— Често правилото е такова, Кейси — отвърна нехайно Горнт. — Напуснеш ли полка, всички дългове и приятелства отпадат.

Беше много доволен.

„Всичко се нарежда идеално“ — каза си той, мислейки за двойното легло в каютата си, и ѝ се усмихна през палубата. Тя отвърна на усмивката му...

Рико Анджин Гресенхоф влезе във фоайето на хотел „Виктория енд Албърт“. Беше пълно с посетители, които пиеха следобедния си чай или обядваха по-късно. Докато вървеше към асансьора, тя почувства по гърба си очите им и те я накараха да потрепери — това не бяха обичайните похотливи очи на европейците и пълните с омраза очи на жените им — а очите на китайци и евроазиатци. Никога преди не бе чувствала такава всеобща омраза. Това беше странно усещане. За първи път напускаше Швейцария, ако не се смятаха училищните екскурзии до Германия и две пътувания до Рим с майка ѝ. Съпругът ѝ я бе водил в чужбина само веднъж, до Виена, за една седмица.

„Не ми харесва Азия — помисли си Рико. — Но това все пак не е Азия, това е Хонконг, сигурно само тук е така, само при тези хора. И сигурно са прави да бъдат толкова враждебно настроени. Чудя се дали ще ми хареса в Япония? И там ли ще бъда чужденка?“

Асансьорът дойде и тя се качи на шестия етаж, където пиколото не ѝ отвори вратата. Насаме и зад залостената врата на апартамента си се почувства по-добре. Червената предупредителна лампичка на телефона светеше, но Рико не ѝ обърна внимание, свали набързо обувките, чантата, ръкавиците и палтото си и веднага ги прибра в огромния гардероб, където бяха спретнато подредени дрехите и трите ѝ чифта обувки. Апартаментът беше малък, но приятен, хол, спалня и баня. На масата имаше цветя от „Струан“ и купа плодове от хотела.

Пръстите ѝ ловко свалиха опаковката на подаръка. Вътре имаше правоъгълна черна плюшена кутийка и тя я отвори. По тялото ѝ се разнесе топлина. Медальонът висеше на тънка златна верижка, нефритът беше зелен, със светлозелени петънца, оформен като рог на изобилието. По полираната му повърхност блещукаше светлинка. Тя веднага си го сложи и се погледна в огледалото. Никога не ѝ бяха подарявали нефрит.

Под черния, покрит с плюш картон се намираше пликът. Беше обикновен, не на „Струан“, печатът също беше от обикновен червен восък. Рико го отлепи много внимателно с нож за писма и разгледа

страниците една по една, лека сбърчила чело. Само някаква бъркотия от числа и букви и тук-таме някакъв символ. Намери папката за писма на хотела и като се настани удобно на бюрото, започна да преписва страниците една по една.

Като свърши, ги провери отново. Сложи копията в един илик на хотела и го запечата, а оригиналите в друг, обикновен, който извади от чантата си. След това взе нова пръчка восък, запали клечка кибрит и намаза и двата плика, като ги запечата така, че печатът върху плика с оригиналите да наподобява този на Дънрос. Телефонът иззвъня и я стресна. Рико само го изгледа с разтуптяно сърце. След като отново се успокои, тя се върна към работата си и, за да се увери, че по бележника, който използва, не бяха останали никакви издайнически вдлъбнатинки, огледа го внимателно на светлината. Доволна, залепи марки и го адресира до Р. Анджин, п. к. 154, Централна поща, Сидни, Австралия. Сложи и двата плика в чантата си.

Още веднъж огледа внимателно дали не е пропуснала нещо, после отиде до един малък хладилник, извади бутилка бистра минерална вода и отпи.

Телефонът отново звънна. Рико го гледаше и отпиваше от минералната вода, а мислено проверяваше и препроверяваше фактите, връщаше се към обяда си с Дънрос, питайки се дали беше разумно от нейна страна да приеме поканата му за коктейла довечера и за вечеря по-късно с него и негови приятели.

„Чудно, дали ще има приятели, или ще бъдем сами. Дали бих искала да остана насаме с този мъж?“

Мислите ѝ я върнаха към нисичкия, нечистоплътен, леко плешив Ханс Гресенхоф и четирите години, които живя с него, по цели седмици сама, спеше сама, събуждаше се сама, разхождаше се сама, нямаше истински приятели, рядко излизаше, съпругът ѝ беше странно потаен, предупреждаваше я да не се сприятелява с никого, искаше да бъде сама и винаги в безопасност, спокойна и търпелива. Това най-трудно се понасяше.

Търпението. Да търпи сама, да търпи с него, когато спи или е будна. Търпение и външно спокойствие. Когато през цялото време беше като вулкан, който нямаше търпение да изригне.

Че той я обичаше, нямаше съмнение. Това, което тя чувстваше към него, беше *jiri*, дълг. Той ѝ даваше пари и животът ѝ беше спокоен,

нито богат, нито беден — еднообразен като страната, която бяха избрали. В пристиганията и заминаванията му нямаше ред. Когато беше при нея, винаги я искаше, искаше да бъде близо до нея. Сексът им го задоволяваше, макар че тя се преструваше, за да му достави удоволствие. Но пък и не беше имала друг мъж, за да прецени.

Беше добър човек, такъв, какъвто го описа на тай-пана. Тя се опита да бъде добра съпруга, да му се подчинява във всичко, да зачита желанията на майка си, да изпълнява нейния *jiri* към нея и към него. А сега?

Тя погледна халката си и я завъртя на пръста си. За пръв път, откакто се бе омъжила, я свали и я огледа внимателно. Малка, празна и неинтересна. Толкова много самотни нощи, изпълнени със сълзи и очакване, очакване, очакване. Очакване на какво? Беше й забранено да има деца, приятели, да пътува. Не както забраняваха японците: *Kin jiru*.

— Скъпа, не мислиш ли, не мислиш ли, че би било по-добре да не ходиш до Париж, докато ме няма? Можем да отидем, като се върна... — а и двамата знаеха, че никога няма да отидат.

Пътуването до Виена беше ужасно. Това бе през първата година. Отидоха за една седмица.

— Трябва да изляза — каза й той първата вечер. — Моля те, стой си в стаята, вечеряй тук, докато се върна.

Минаха два дни, а когато се върна, беше пожълтял, изпит и уплашен, веднага се качиха във взетата под наем кола, в най-голямата тъмница и избягаха обратно в Швейцария. Сбъркаха пътя нагоре през Тиролските Алпи, през цялото време той не отлепяше очи от огледалото за обратно виждане, да не би да ги следят, и не й проговори, докато не пресякоха границата и не се намериха в безопасност.

— Но защо, защо, Ханс?

— Защото така! Моля те. Ти не трябва да задаваш въпроси, Рико. Такова е споразумението... нашето споразумение. Съжалявам за почивката. Ще отидем във Венген и Биариц, ще бъде разкошно, там ще бъде разкошно. Моля те, помни твоя *jiri* и че аз те обичам с цялото си сърце.

Обич!

„Аз не разбирам тази дума — помисли си Рико, застанала до прозореца в сумрака на стаята, загледана към пристанището и навъсените облаци. — Странно, че в японския липсва такава дума. Само дълг и нюанси на дълг, привързаност и нюанси на привързаност. Не и *lieben*. *Ai? Ai* всъщност означава уважение, макар че някои я използват и за *lieben*.“

Рико се улови, че мисли на немски и се усмихна. Повечето време мислеше на немски, макар че днес с тай-пана беше мислила на японски.

„Толкова отдавна не бях говорила на родния си език. Кой е моят език? Японският? Това е езикът, на който говоря с родителите си. Немският? Това е езикът в нашата част на Швейцария. Английският? Това е езикът на съпруга ми, макар той да твърдеше, че неговият майчин език е немският.

Той англичанин ли беше?“

Рико много пъти си бе задавала този въпрос. Не че немският му не беше добър, но просто начинът му на мислене, манталитетът му не беше на немец, както и нейният не е на японка. Или пък е?

Той никога не ѝ бе казал с какво се занимава, а и тя никога не беше попитала. След Виена лесно можеше да предположи, че е нещо тайно, свързано с международния престъпен свят или с шпионажа. Ханс нямаше вид на престъпник.

Оттогава тя стана още по-предпазлива. Един-два пъти ѝ се стори, че ги следят — веднъж в Цюрих и когато бяха на ски, но той разсея подозренията ѝ.

— Но трябва да бъдеш готова, ако се случи нещо. Дръж всички ценности и документи, паспорта, свидетелството за раждане в пътната си чанта, *Ri-chan* — той се обърна към нея с прякора ѝ. — За всеки случай, за всеки случай.

След смъртта на съпруга ѝ и изпълнението на почти всичките му инструкции, всичко се бе изменило. Сега можеше да започне отначало. Беше на 24 години. Миналото си е минало и кармата си е карма. Парите на тай-пана щяха да ѝ стигнат за години напред.

В сватбената им нощ съпругът ѝ ѝ каза:

— Ако с мен се случи нещо, ще ти се обади един човек на име Киърнън. Прережи телефонната жица, както ще ти покажа, и напусни Цюрих. Вземи само пътната чанта и дрехите на гърба си. Замини с

колата за Женева. Ето ти този ключ. Той е от един сейф в „Суис бенк ъф Женева“ на улица „Шарл“. В него има пари и някои писма. Следвай точно указанията, скъпа, о, колко те обичам. Остави всичко. Прави точно каквото ти казвам...

И тя го послуша. Точно. Такъв беше нейният *jiri*.

Преряза телефонните жици с клещите, както ѝ бе показал, точно до контакта на стената, така че да не личи. В банката в Женева имаше писмо с инструкции, 10 000 щатски долара в брой, нов швейцарски паспорт, подпечатан, нейната снимка, но с друго име, нова рождена дата и свидетелство за раждане, в което пишеше, че е родена в Берн преди 23 години. Новото име, което ѝ беше избрал ѝ хареса и тя си спомни как плака за него в хотелската си стая с изглед към прекрасното езеро.

В сейфа имаше и спестовна книжка от същата банка на нейно име за 20 000 щатски долара, ключ, адрес и нотариален акт. Той беше за малка усамотена вила на брега на езерото: обзаведена, с портиерка, която знаеше само новото ѝ име и че е вдовица, живяла в чужбина — нотариалният акт беше купен преди 4 години, няколко дни преди сватбата ѝ.

— А, госпожо, толкова се радвам, че най-после се завърнахте. Пътуването по всички тия чужди места сигурно е много изморително — я поздрави приятната, макар и обикновена старица. — През последната година във вилата живя под наем един толкова чаровен, тих англичанин. Плащаше си редовно всеки месец, ето сметките. Той каза, че може да се върне, а може би не тази година. Вашият агент е на авеню „Фирме“...

По-късно разгледа хубавата къща до огромното чисто езеро в лоното на планините — чиста, с картини по стените, цветя във вазите, три спални и хол, с веранда, миниатюрна, но идеална за нея, с поддържана градина. Рико влезе в главната спалня. Между калейдоскопа от картини с различна форма и размери на една от стените висеше нещо като част от старо писмо в рамка, покрита със стъкло, с вече пожълтяла хартия. Разпозна почерка му. Писмото беше на английски.

След толкова щастливи часове в обятията ти, **Ri-**снан, толкова щастливи дни с твоето присъствие, как да ти кажа, че те обичам? Забрави ме, аз никога няма да те забравя. Как да помоля Бог да те дари с 10 хиляди дни за всеки един от моите, моя скъпа, скъпа, скъпа...

Огромното двойно легло беше полуиздуто от пъстрия дебел пухен юрган, прозорците бяха отворени, за да влиза мекият въздух, примесен с ароматите на късното лято, докато върховете на планините вече бяха поръсени със сняг. Тя отново поплака, а вилата я прие като своя.

Няколко часа след пристигането ѝ се обади Дънрос, тя хвана първия самолет и сега беше тук, почти привършила с работата си, без да има нужда да се връща, миналото забравено — ако пожелае. Новият ѝ паспорт беше истински, доколкото можеше да прецени, а също и свидетелството ѝ за раждане. Нямаше причини да се връща в Швейцария — освен заради вилата. И писмото.

Тя го остави на стената непокътнато. И реши, че докато притежаваше къщата, писмото ще остане там, където го бе окачил съпругът ѝ.

Орланда караше малката си кола, а до нея седеше Бартлет с ръка на раменете ѝ. Току-що бяха излезли от Абърдийн и слизаха надолу по склона на планината през Мид Левълс към апартамента ѝ в Роуз корт. Чувстваха се щастливи заедно, съзнаваха го и бяха изпълнени с очакване. Следобеда ходиха до Хонконг и Орланда го закара до Шек-О на югоизточния край на острова да му покаже вилите на някои тайпанове. Местността беше неравна и слабо заселена, хълмове, дефилета, морето в непосредствена близост, само канари и скали.

От Шек-О се спуснаха по южния път, който се виеше до Рипълс бей, където спряха да пийнат чай с кейк на верандата на чудесния хотел с изглед към морето, после пак потеглиха покрай Дийнуотър коув до Дискавъри бей и там отново спряха на една тераса.

— Виж ей там, Линк, това е замъкът Ток!

Замъкът Ток беше нелепа постройка, наподобяваща нормандски замък, кацнала на една канара високо над водата.

— През войната канадците — канадски войници — защитавали тази част на острова от нашествието на японците и всички се оттеглили в замъка Ток за последен отпор. Когато ги разбили и се предали, от тях били останали живи към 250 души. Японците ги подкарали всички към терасата на замъка и с щикове ги принудили да скочат през парапета долу в скалите.

— Божичко! — височината надвишаваше 100 фута.

— Всички. Ранените, дру... другите, всички — той забеляза, че Орланда потреперва и протегна ръка към нея.

— Недей, Орланда, това е било толкова отдавна.

— Не, не, не е. Струва ми се, че историята и войната са винаги с нас, Линк. И винаги ще бъдат. По тези тераси нощем бродят духове.

— Ти вярваш ли в това?

— О, да.

Бартлет си спомни как се загледаха отново в мрачната постройка, под която вълните се разбиваха в скалите, парфюмът ѝ го обгръщаше, тя се бе облегла на него и той усещаше топлината ѝ, щастлив, че е жив и не е бил сред онези войници.

— Твоят замък Ток сякаш е излязъл от филмите. Била ли си в него?

— Не. Но казват, че има оръжейни и подземни тъмници и че е копие на истински френски замък. Принадлежеше на стария сър Часен Ток, строителя Ток. Той беше мултимилionер, направил цяло състояние от калай. Разправят, че като станал на петдесет години, някаква врачка му казала да започне да строи „голям замък“, иначе щял да умре. И започнал да строи на десет различни места, три в Хонконг, един близо до Ша Тин и много в Малая. Замъкът Ток е последният, който построил. Тогава бил на 89 години, все още здрав и силен, като мъж на средна възраст. Казват, че след този замък казал „стига“. Само след — един месец умрял и предсказанието на врачката се сбъднало.

— Измисляш си, Орланда!

— О, не Линк, иначе щях да ти кажа. Но кое е истина и кое — лъжа? Кой може да каже, скъпи?

— Знам, че съм луд по теб.

— О, Линк, и аз.

Минаха покрай Абърдийн, двамата заедно в топлата кола, ръката му беше обгърнала раменете ѝ, косата ѝ леко докосваше дланта му. От време на време тя му показваше къщи и места и часовете минаваха неусетно, очарователни и за двамата. Сега, след като излязоха от заоблачения проход, долу в ниското се виждаше градът. Лампите още не бяха запалени, макар че тук-там покрай водата вече светеха огромните цветни неоновии реклами.

Движението беше натоварено, по стръмните планински пътища в канавките се стичаше вода, беше се натрупала нова кал, примесена с камъни и растителност. Орланда караше умело, без да рискува, и Бартлет се чувстваше в безопасност с нея, макар че шофирането от обратната страна на пътя караше косата му да настръхва на завоите.

— Но ние сме от вярната страна — каза му тя. — *Виe* карате по обратната.

— Ами. Само англичаните карат вляво. Ти си американка като мене, Орланда.

— Де да бях, Линк, толкова ми се иска.

— Ти си. Говориш като американка, обличаш се като американка...

— Аз си знам каква съм, скъпи.

Той я гледаше. Никога не му беше доставяло такова удоволствие да гледа някого. Нито Кейси, нито някой друг досега. После отново се сети за Билтмън и му се прииска да му извие врата.

„Прати го по дяволите заедно с цялата измет на този свят. Ето какво е Билтмън — и Банастазио също.“

По тялото му премина тръпка. Точно преди обяд му се обади Банастазио с извинение, което всъщност беше нова заплаха.

— Хайде да хапнем някъде двамата, а *бебчо*? По дяволите, Линк, глупаво е да се караме с теб. Какво ще кажеш да хапнем по една пържола довечера? Знам един ресторант със страхотна скара, „Сан Франциско“, на „Нейтън роуд“.

— Не, благодаря. Имам среща — отвърна му той студено. — Както и да е, ти си каза мнението вчера. Да спрем дотук, а? Ще се видим на годишното събрание на Управителния съвет, ако дойдеш.

— Хей, Линк, това съм аз, старото ти *приятелче*. Помниш ли как ти се притекохме на помощ, когато ти трябваха ония мангизи. Не ти ли ги дадохме предварително?

— Срецу акции, които са най-добрата инвестиция — най-добрата ви законна инвестиция. За пет години си удвоихте парите.

— Разбира се. А сега искаме и да ни се чува думата, справедливо, нали?

— Не. Не и след вчера. Ами оръжията? — хрумна му изведнъж да попита.

Последва мълчание.

— Какви оръжия?

— Тия, дето бяха в самолета ми. Контрабандните автомати и гранатите.

— Това е нещо ново за мен, *бебчо*.

— Казвам се Линк, *бебчо*. Ясно ли е?

Пак мълчание. В гласа на Банастазио се появи стържеща нотка:

— Ясно. А сега за сделката ни. Ще си промениш ли мнението?

— Не. В никакъв случай.

— Не сега, по-късно?

— Не.

Гласът от другата страна замлъкна, последва щракване и безкрайният свободен сигнал. Бартлет веднага се обади на Роузмънт.

— Не се тревожи, Линк. Банастазио отдавна ни е на мушката и в това отношение имаме доста помощници.

— А нещо за оръжията?

— Ти си чист. Военните в Хонконг са оттеглили обвинението си срещу теб. Ще ти бъде съобщено официално утре.

— Открили ли са нещо?

— Те не. Ние открихме. Направихме проверка в хангара ти в Лос Анжелос. Един от нощните пазачи си спомни, че видял някакви типове да бърникат нещо на товарната площадка. Но не му направило впечатление, докато не го попитахме.

— Виж ти. Хванахте ли някого?

— Не. Сигурно няма и да хванем. Не се притеснявай. А колкото до Банастазио, скоро ще се отървеш от него. Не се тревожи.

Като си спомни сега за това, отново го побиха тръпки.

— Какво има, скъпи? — попита Орланда. — За какво се сети?

— Нищо.

— Каж ми.

— Просто си мислех, че страхът е нещо отвратително и може да те погуби, ако не внимаваш.

— О, да, знам. Толкова добре ми е познато — тя откъсна очи от пътя за секунда и като се усмихна колебливо, постави ръка на коляното му. — Но ти си силен, скъпи. Не се боиш от нищо.

Бартлет се засмя:

— Де да беше вярно.

— О, така е. *Знам*.

Орланда намали, за да заобиколи купчина тиня, на това място пътят беше по-стръмен, на няколко пъти водата се бе разливала от канавките. Колата се движеше плътно до високата подпорна стена, после зави надолу по „Коутуол роуд“ и покрай ъгъла свърна към „Роуз корт“. Като стигнаха до блока, дъхът на Бартлет секна, когато Орланда се поколеба за момент, а после решително подмина фойетето и зави по стръмната алея към гаража.

— Време е за аперитив.

— Чудесно. — Не я погледна. Като спряха, той слезе, мина от нейната страна и ѝ отвори вратата. Тя заключи колата и се качиха в асансьора. Бартлет усещаше как вената на шията му пулсира.

С тях се качиха и двама китайци — доставчици с подноси, пълни със сандвичи с пържен хляб в ръце и попитаха за апартамента на „Ейжън пропъртис“.

— На петия етаж — отговори Орланда и след като слязоха, Бартлет попита:

— „Ейжън пропъртис“ ли са собствениците тук?

— Да — отговори тя. — Всъщност те са построили сградата — поколеба се. — Джейсън Плъм и Куилън са добри приятели. Куилън все още притежава надстройката над покрива, макар че ми я преотстъпи, като скъсахме.

Бартлет я прегърна.

— Радвам се, че сте скъсали.

— И аз — усмихна му се нежно тя и невинността в широко отворените ѝ очи го покърти. — Сега вече и аз.

Стигнаха до осмия етаж и той забеляза, че пръстите ѝ трепереха, докато пъхаше ключа в ключалката.

— Заповядай, Линк. Кафе, чай, бира или коктейл?

Орланда свали обувките си и вдигна очи към него. Сърцето му туптеше и той напрегна сетивата си да разбере дали няма някой в апартамента.

— Сами сме — каза простичко тя.

— Как позна какво мисля?

Орланда леко сви рамене.

— Просто така.

Бартлет постави ръце на талията ѝ.

— Орланда...

— Знам, мили.

Гласът ѝ беше дрезгав и от него го побиха тръпки. Като я целуна, устните ѝ се разтвориха, бедрата ѝ бяха меки и податливи. Ръцете му я изследваха. Усети как зърната ѝ се втвърдяват, а сърцето ѝ биеше в ритъм с неговото. После ръцете ѝ се отдръпнаха от врата му и се притиснаха до гърдите му, но този път той я притисна до себе си и я зацелува по-упорито. Ръцете ѝ престанаха да го отблъскват и отново се

плъзнаха около врата му, а бедрата ѝ се притискаха към неговите. Отлепиха устните си, но останаха прегърнати.

— Обичам те, Линк.

— Обичам те, Орланда — отговори той, осъзнавайки изведнъж, че това е истина. Отново се целунаха, нейните ръце бяха нежни, но силни, а неговите бродеха по тялото ѝ и оставяха огнени дири след себе си. И у двамата. Тя се отпусна още повече, коленете ѝ омекнаха, и той леко я повдигна и я пренесе през отворената врата на спалнята. Ефирните завеси, които висяха от тавана като балдахин около леглото ѝ, се люлееха от свежия хладен бриз, нахлуващ през отворените прозорци.

Юрганът беше пухен и мек.

— Бъди мил с мене, скъпи — прошепна дрезгаво Орланда. — О, колко те обичам.

От кърмата на „Сий уич“ Кейси махаше за сбогом на Дънстън Бар, Плъм и Пагмайър, които, стояха на кея от страната на Хонконг, където току-що ги бяха оставили, късният следобед беше приятен, но все още беше облачно. Яхтата се връщаше обратно през пристанището — Питър Марлоу и момичетата вече бяха слезли при Каулуун, но Горнт я убеди да остане и за обратното пътуване.

— Трябва пак да се върна в Каулуун — каза ѝ той. — Имам среща в „Найн дрегънс“. Прави ми компания. Моля те.

— Защо не? — съгласи се радостно тя, тъй като не бързаше за никъде, имаше доста време да се преоблече за коктейла, на който я покани Плъм този следобед. Беше решила да отложи вечерята си с Ландо Мата за някой ден през следващата седмица.

На връщане от Ша Тин тя подремна малко, завита топло срещу силния бриз, свита върху големите меки възглавници, с които бе обградена кърмата. Другите гости се бяха разпръснали. Горнт понякога отиваше на руля, висок, силен, капитан на яхтата. Питър Марлоу дремеше сам в един шезлонг на носа. По-късно с него и с Бар пиха чай с кейк. Тогава се появи Пагмайър и Плъм, разрошени и доволни, следвани от момичетата си.

— Добре ли спяхте? — попита ги Горнт с усмивка.

— Много — отвърна Плъм.

„Сигурно — помисли си Кейси, докато го гледаше с момичето му, което ѝ харесваше — високо, стройно, с тъмни очи, щастлива душа на име Уей-уей, стояща до него като сянка.“

Преди това, когато бяха останали насаме с Горнт, той ѝ каза, че това не са случайни приятелки, а по-специални.

— Всички тук ли имат любовници?

— За Бога, не. Но за съжаление, мъжете и жените остаряват различно и след известна възраст вече става трудно. Да го кажем направо, сексът, любовта и бракът вече не са същите.

— И не съществува такова нещо като вярност?

— Разбира се, че съществува. Определено. Но за жената тя означава едно, за мъжа друго.

Кейси въздъхна.

— Това е ужасно. Ужасно и толкова нечестно.

— Да. Но само ако искаш да бъде така.

— Това не е честно! Помисли за милионите жени, които цял живот се бъртят, грижат се за мъжа, търкат, чистят, а в наши дни помагат и за издръжката на децата, и накрая да бъдат зарязани само защото са стари.

— Не можеш да обвиняваш мъжете, обществото е такова.

— А кой го управлява? Мъжете! За Бога, Куилън, трябва да признаеш, че те са виновни.

— Вече се съгласих, че не е честно, но това се отнася и за мъжете. Какво ще кажеш за милионите мъже, които се съсипват от работа, за да *осигурят* — тази хубава думичка, — да осигурят пари, които други харчат, предимно жени. Признай, Сирануш, че мъжът трябва цял живот да работи, за да издържа някой друг и най-често в края на дните му това е една кашляща опърничава съпруга — та виж жената на Паг, за Бога! Мога да ти посоча още петдесетина такива, които са излишно дебели, грозни и вонят — в буквалния смисъл. А има и друг тип женички, които използват секса като капан, забременяват, за да те впримчат в брачното ложе, а после надават вик и пицят за високоплатен развод. Ами Линк Бартлет? През какъв ад го е прекарала тази негова прекрасна женичка, а?

— Ти знаеш ли за това?

— Разбира се. Вие сте направили справка за мен, а аз направих справка и за двама ви. Та нима са справедливи вашите закони за

развода? Жената получава половината от всичко, а горкият американец трябва да се обърне към съда, за да реши каква част от своите петдесет процента да задържи.

— Вярно, че жената на Линк и адвокатът ѝ едва не му изсмукаха кръвта. Но не всички съпруги са такива. За Бога, ние не сме бездушни вещи и повечето от нас имат нужда от защита. Отношението към жените по света все още е лошо.

— Досега не съм видял нито една истинска жена, към която да са се отнесли лошо — отговори Горнт. — Имам предвид жена като теб или Орланда — той изведнъж ѝ се усмихна. — Разбира се, ние, горките слаби, нещастни мъже, трябва да получаваме от жената това, което е необходимо за здравето ни.

Кейси се засмя с него, тъй като също искаше да сменят темата — тя беше прекалено трудна за разрешаване в момента.

— Е, Куилън, и ти си от лошите момчета.

— О?

— Да.

Горнт се извърна и огледа внимателно небето пред тях. Кейси му се любуваше. „Радвам се, че той ми се доверява и ме счита за жена“ — помисли си тя, успокоена от виното и храната, и от неговото желание. Тя го усещаше, откак се бе качила на борда, и отново се попита как ще се справи с него, когато му дойде времето, а това неизбежно щеше да стане. Дали да каже да, или не? Или може би? Може би другата седмица?

А ще има ли следваща седмица?

— Какво ще стане утре, Куилън? На борсата?

— Утре ще се реши всичко.

— Сериозно?

— Аз или ще спечеля, или ще загубя — Горнт сви рамене. — И в двата случая съм защитен. Утре ще купувам. Ако имам джос, ще съсипя Дънрос.

— А после?

Той се засмя:

— Ти съмняваш ли се? Ще го разбия напълно на надбягванията.

— О, ти наистина го искаш, нали?

— Да. Това е победата. Той и неговите предци винаги са ни държали настрана, мен и моите прадеди. Разбира се, че го искам.

„Чудя се дали ще успея да се договоря с Йан — мислеше си разсеяно тя. — Дали ще успея да убедя тай-пана да разреши на Куилън да има собствена ложа и да го направи съдия. Лудост е тези двамата да се държат като слонове в стъкларски магазин — има повече от достатъчно място и за двамата. Йан ми дължи услуга — ако Муртаг даде парите.“

Сърцето ѝ запърха, като си помисли какво ли е станало с Муртаг и с банката и ако отговорът е „да“, какво ли ще направи Куилън.

„А къде ли е Линк? Дали не е с Орланда, в обятията ѝ и не прекарва ли следобеда в мечти?“

Кейси отново се сгуши на палубата и затвори очи. Соленият вятър, боботенето на моторите и вълнението на морето я приспаха. Спа непробудно, като в утроба и след няколко минути се събуди освежена. Горнт беше седнал срещу нея и я наблюдаваше. Отново бяха сами, капитанът кантонезец бе поел руля.

— Лицето ти е много хубаво, като спиш — каза той.

— Благодаря — тя се повдигна на лакът. — Странен човек си ти, отчасти дявол, отчасти принц, в един момент състрадателен, а в следващия — безчувствен. Това, което направи за Питър, беше чудесно.

Горнт само се усмихна и нищо не каза, очите му бяха странно и приятно предизвикателни.

— Линк е... мисля, че Линк е влюбен в Орланда — каза Кейси, без да се усети, и забеляза, че лицето му се помрачи за секунда.

— О?

— Да — замълча, но той не каза нищо, само я гледаше. Принудена от настъпилата тишина, тя продължи механично: — Май че и тя е влюбена в него — последва нова продължителна тишина. — Куилън, това да не би да е част от някакъв замисъл?

Той тихо се засмя и тя почувства превъзходството му.

— Сирануш, ти си странна. Аз не...

— Наричай ме Кейси. Моля те. Сирануш не ми харесва.

— На мен пък не ми харесва Кейси. Мога ли да ти казвам Камелиен? Когато сключим сделката, а?

Тя несъзнателно застана нащрек.

— Това зависи от Линк.

— Ти не си ли тай-пан на „Пар-Кон“?

— Не. И никога няма да бъда.

Горнт се засмя. После каза:

— Тогава нека днес да си Сирануш, а утре Кейси, по дяволите вторникът?

— Добре! — съгласи се тя.

— Чудесно. А колкото до Орланда и Линк — каза той меко. — Това е тяхна работа, а аз никога не обсъждам чужди работи с други хора, още по-малко с дама. Никога. Това не е честно. Ако ме питаш дали не възнамерявам да използвам непочтено Орланда срещу Линк или теб, или „Пар-Кон“, това е смешно — той пак се усмихна. — Забелязал съм, че жените използват мъжете, а не обратно.

— Мечтател!

— Въпрос за въпрос — вие с Линк любовници ли сте?

— Не. Не в общоприетия смисъл, но аз го обичам.

— Ще се ожените ли?

— Може би.

Кейси отново се размърда и забеляза, че очите му я оглеждат. Придърпа одеялото към себе си с разтуптяно сърце, усещайки присъствието му. Беше сигурна, че и той не е безразличен към нейното.

— Но аз не разисквам проблемите си с други мъже — усмихна се тя. — Това също не е честно.

Горнт протегна ръка и леко я докосна.

— Съгласен съм, Сирануш.

„Сий уич“ пресече вълнолома и навлезе във вълните на пристанището по посока на Каулуун. Кейси седна и се обърна да погледа острова и върха, който в по-голямата си част бе забулен в облаци.

— Толкова е красиво.

— Южният бряг на Хонконг е прекрасен около Шек-О и Рипълс бей. Имам едно местенце на Шек-О. Искаш ли сега да разгледаш яхтата?

— Да, да, с удоволствие.

Първо я поведе към носа. Каютите бяха почистени, въобще не личеше да са били използвани. Всяка имаше отделение с душ и тоалетна. Обслужваше ги обща малка каюта.

— В момента сме много популярни сред дамите, защото тук те могат да се къпят, колкото си искат. Режимът на водата си има и своите предимства.

— Сигурно — отговори Кейси, завладяна от веселото му настроение.

Капитанската каюта се намираше на кърмата и беше отделена от останалата част на яхтата. В нея имаше голямо двойно легло, чисто, спретнато и примамливо.

Кръвта пулсираше в главата ѝ и когато Горнт затвори нехайно вратата и сложи ръка на кръста ѝ, тя не се отдръпна. Той се приближи към нея. Кейси никога по-рано не беше целувала мъж с брада. Усещаше тялото му притиснато до нейното и ѝ беше хубаво, дишането ѝ се учести, устните му бяха твърди и имаха вкус на пури. Едната половина от нея шепнесе: „Хайде, давай!“, а другата: „Не, недей!“ В обятията му ѝ беше прекалено хубаво.

Ами Линк?

Този въпрос прониза с неподозирана сила мозъка ѝ и съзнанието ѝ изведнъж се проясни; завладяна от неговата чувственост, Кейси за пръв път съвсем ясно осъзна, че ако трябва да избира между Линк, от една страна, и „Пар-Кон“ и властта, от друга, ще предпочете Линк. Да, Линк, само Линк и довечера аз ще разваля споразумението ни. Довечера ще му предложи да развалим споразумението ни.

— Сега не е време — прошепна тя гърлено.

— Какво?

— Не, *не сега*. Не можем, извинявай — тя се повдигна на пръсти и го целуна леко по устата, като добави. — Не сега, скъпи, извинявай, но не можем, не сега, във вторник, може би във вторник...

Горнт я отдръпна от себе си и Кейси усети как тъмните му очи я пронизват. Тя издържа погледа му, колкото можа, после зарови глава на гърдите му и нежно го прегърна, като продължаваше да се наслаждава на близостта му, сигурна, че вече в безопасност и че е успяла да го убеди. „За малко — помисли си тя омаломощена, коленете ѝ бяха странно омекнали, цялата трепереше. — Едва не се поддадох, а това нямаше да свърши добре, нито за мен, нито за Линк, нито за него.“

Усещаше лудото биене на сърцето си, както се беше облегла на него в очакване, че след като му предложи сърдечност и нежност за следващата седмица, той всеки момент ще каже:

— Да се връщаме на палубата.

После изведнъж усети как ръцете му се стягат около нея и преди да разбере какво става, се озова на леглото под настойчивите му целувки и търсещи ръце. Започна да се съпротивлява, но Горнт хвана ловко ръцете ѝ, изпъна я назад с огромната си сила и легна върху нея. Можеше да я целува безпрепятствено и страстта му и нейната жар се смесиха с яростта, страха и желанието ѝ. Колкото и да се съпротивляваше, не можеше да помръдне.

Възбудата нарастваше. След секунда Горнт охлаби хватката си. Кейси веднага възобнови съпротивата си и макар да искаше още, този път беше готова за сериозна борба. Той отново хвана здраво ръцете ѝ. Тя се почувства съкрушена като ту искаше, ту не искаше да бъде надвита от силната му страст, усещаше твърдостта в слабините му и мекото легло. А после, както неочаквано бе започнал, така неочаквано я пусна и се отдръпна със смях от нея.

— Хайде да пийнем нещо! — предложи той без злоба. Кейси не можеше да си поеме дъх.

— *Копеле* такава!

— Не съм. Роден съм съвсем законно. — Горнт се повдигна на лакът с премрежени очи. — Но ти, Сирануш, си лъжкиня.

— Върви по дяволите!

Гласът му беше спокоен и добродушно насмешлив.

— Ще ида, съвсем скоро. Въобще не ми е идвало на ум да карам една дама да го доказва.

Кейси се нахвърли с нокти към лицето му, вбесена, че той се владее така добре, а тя не. Горнт спокойно я хвана за ръцете и я задържа.

— Леко,леко, игрива маймунке — каза той още по-добродушно. — Успокой се, Сирануш. Не забравяй, че и двамата сме пълнолетни. Вече съм те виждал почти гола и ако наистина искаш да те изнасиля, май нямаше да ме спреш. Можеше да пициш до небесата и екипажът ми пак нямаше да те чуе.

— Ти си проклето, гадно...

— Стига! — Горнт продължаваше да се усмихва, но тя замълча, усетила опасността. — Не искаш да те уплаша, само да се позабавляваме — каза той кротко. — Беше само шега, нищо повече. Наистина.

Пусна я и тя се измъкна от леглото, като дишаше тежко.

Отиде ядосана до огледалото и оправи косата си, после видя отражението му — той я гледаше, все още излегнат нехайно на леглото — и рязко се обърна.

— Мръсно копеле!

Горнт избухна в силен, заразяващ, разтрисащ смях и изведнъж, осъзнала глупавото положение, тя също се разсмя. След малко и двамата се задъхваха от смях, той проснат върху леглото, тя облегната на моряшкия сандък.

На палубата пиха шампанско като добри приятели, обслужвани от мълчаливия раболепен сервитьор, който им наля от вече отворената бутилка в сребърна кофичка и се отдалечи.

На пристанището в Каулуун Кейси отново го целуна.

— Благодаря ти за чудесния следобед. До вторник, ако не и по-рано.

Тя слезе на брега и дълго маха за сбогом.

Спектакълс Уу също бързаше към къщи. Беше уморен, неспокоен и изпълнен със страх. Пътят нагоре всред лабиринта от къщи и бордеи в квартала на преселниците високо над Абърдийн беше труден, хлъзгав и опасен, покрит с кал и мръсотия и той дишаше тежко. Отводните води в бетонните канавки на много места бяха прелели и потопаът беше отместил постройки, причинявайки още по-големи поражения. Над много от съборените жилища се виеше дим, някои от тях още тлееха от пожарите, които се бяха разпространили мълниеносно веднага след първите земни свличания. Спектакълс Уу заобиколи голямото свлачище, където завчера едва не загина петата племенница, нови свличания в района бяха съборили още стотина бордея. Беше изчезнала и сладкарницата заедно със старицата.

— Къде е тя? — попита той някакъв човек, който се ровеше в развалините. Метачът вдигна рамене и продължи да търси запазена храна или картон, или смачкана ламарина.

— Нагоре как е? — попита Уу.

— Както и долу — отговори мъжът на несигурен кантонезки. — Някъде добре, някъде зле. Джос.

Уу му благодари. Той беше бос, носеше обувките си в ръце да не се цапат и така излезе от канавката, и тръгна по развалините да открие пътеката, която се виеше нагоре. От това място не се виждаше неговата махала, но там май нямаше свличания. Армстронг му разреши да иде да провери, когато по радиото съобщиха за нови големи свлачища в тази част на преселническия квартал.

— Но се връщай колкото се може по-бързо. Предвиден е нов разпит за 7 часа.

— О, да, веднага се връщам — промърмори Уу. Разпитите бяха много уморителни, но той се представяше добре, получаваше много похвали от Армстронг и шефа на СИ и мястото му в разузнаването вече беше сигурно, щеше да бъде прехвърлен още следващата седмица и да започне обучение. Спа малко, отчасти защото разпитите се провеждаха по всяко време на деня и нощта, отчасти поради желанието си да се представи добре. Куок минаваше от английски на нинг-ток, после на кантонезки и обратно и на Уу му беше трудно да следи несвързаните му приказки. Само когато докосваше с пръсти чудесната пачка банкноти в джоба си, печалбата му от надбягванията, го изпълваше с някаква лекота и му помагаше да издържи в трудните часове. Той отново ги докосна, за да му вдъхнат увереност и благослови своя джос, докато се изкачваше по тясната пътечка. Разминаваше се с хора, които слизаха надолу, зад него вървяха други, които също се изкачваха нагоре, цялата планина се огласяше от шума на чукове — строяха се нови жилища и се поправяха покривите на стари.

Неговата махала се намиреше само на стотина ярда по-нагоре, зад онзи ъгъл и Уу зави и спря. Нямаше никаква махала, само дълбока рязка в земята и лавина от кал и отломки 200 фута по-долу. От стотиците жилища на това място не бе останал и помен.

Уу се изкатери вцепенен нагоре, покрай опасното свлачище, до най-близкия бордей и забумка по вратата. Една жена му отвори подозрително.

— Извинете, уважаема госпожо, аз съм синът на Ву Чо-там от Нинг-ток...

Жената, еднозъбата Янг, го изгледа безизразно и после му заговори нещо, но Уу не разбираше езика ѝ, затова и благодари и си

тръгна, спомняйки си, че тази махала беше заселена от рода Янг, чужденците, дошли от север, от Шанхай.

Изкачи се до началото на свлачището и почука на друга врата.

— Извинете, уважаеми господине, но какво се е случило? Аз съм синът на Ву Чо-там от Нинг-ток и моят род живееше ей там — той посочи към рязката.

— Случи се през нощта, уважаеми Уу — отговори му мъжът на кантонезки, който Уу разбираше. — Първо се чу шум като от стария експрес, после земята избоботи и се надигнаха писъци, а сетне избухна пожар. И миналата година се случи същото. О, да, огънят пламна бързо, но дъждът го потуши. *Дю не ло мо*, лоша нощ беше.

Съседът беше старец с беззъба уста, която се изкриви в гримаса.

— Да са благословени боговете, че не си бил там, *айейа*? — вратата се затвори.

Уу погледна, после се спусна предпазливо надолу. Най-последно попадна на един от възрастните си съквартилци, който също беше от Нинг-ток.

— А, Спектакълс Уу, полицаят Уу! Няколко души от твоите са ей там — кривият му пръст сочеше нагоре. — Ей там, и къщата на братовчед ти Ву Вам-пак.

— Колко са загинали, уважаеми господине?

— Проклети да са всички кални свличания, откъде да знам? Да не съм пазител на планинския склон? Има десетки изчезнали.

Спектакълс Уу му благодари. Откри колибата и там завари деветия чичо, баба, жената на шестия чичо и четирите им деца, жената и бебето на третия чичо. Петият чичо си беше счупил ръката, която беше поставена в недодялана шина.

— Ами останалите? — попита той. Липсваха седем души.

— В земята — отвърна баба му. — Ето ти чай, Спектакълс.

— Благодаря, уважаема бабо. А дядо?

— Той премина в небитието, преди да падне земята. Отиде си през нощта, преди свличането.

— *Джос*. Ами петата племенница?

— Няма я. Изчезна някъде.

— Дали не е още жива?

— Може би. Шестият чичо я търси сега долу с другите, макар че тя беше излишно гърло. А къде са моите синове и техните, и техните?

— *Джос* — отговори тъжно *Уу*, без да благославя или проклина боговете. И те нравят грешки. — Ще им запалим благовонни свещи да се преродят благополучно, ако има прераждане. *Джос* — седна на една щайга. — Девети чичо, ами фабриката? Беше ли засегната?

— Не, да благодарим на боговете — мъжът беше вцепенен. Бе загубил жена си и трите си деца, а сам той едва бе излязъл от морето от кал, което ги беше погълнало. — Фабриката не е засегната.

— *Хубаво* — там бяха всички документи и материали на *Бореца* за свобода, заедно със старата пишеща машина и древният циклостил. — Много добре. Сега, пети чичо, утре ще купиш машина за пластмаса. Отсега нататък ще произвеждаме свои собствени цветя. Шестият чичо ще ти помогне и ще започнем наново.

Мъжът се изплю с отвращение.

— А как ще платим, а? Как можем да започнем? Как можем да... — той замълча и го изгледа. Всички ахнаха. Спектакълс *Уу* извади пачката банкноти. — *Айейя*, уважаеми по-млади братко, виждам, че най-после си разбрал колко е мъдро да се присъединиш към *Змията*!

— Колко мъдро! — повториха гордо в хор останалите. — Боговете да благославят по-младия брат!

Младежът не каза нищо. Знаеше, че няма да му повярват, каквото и друго обяснение да им даде.

— Започни утре да търсиш запазена машина на старо. За не повече от 900 долара — каза той на по-възрастния мъж, макар да знаеше, че ако се наложи, може да се намерят и 1500.

После излезе навън и уреди с братовчед си, собственика на колибата, да им даде под наем едно ъгълче, докато си построят нова къща, и се пазари, докато намали цената до нормалната. Доволен, че направи каквото може за рода *Уу*, той ги остави и се спусна бавно надолу по склона до управлението, а сърцето му плачеше, искаше му се от цялата си душа да изкрещи на боговете заради тяхната несправедливост или невнимание, задето бяха погубили толкова хора от семейството му, заедно с петата племенница, която само преди няколко дена едва се беше спасила от друго свличане.

„Не бъде глупав — заповяда сам на себе си *Уу*. *Джос* си е *джос*. В *джоба* ти има цяло състояние, пред теб лежи голямо бъдеще на разузнавач, имаш си и *Бореца* за свобода, а кога ще се мре, е работа на боговете.

Горката пета племенница. Толкова хубава, толкова сладка.“

— Боговете са си богове — промърмори той уморено, повтаряйки последните думи, които беше чул от нея, а после я забрави.

А Тат се изкачи с мърморене по широкото стълбище на Грейт хаус — ставите ѝ скърцаха от старост и тя куцаше. Тръгна по Дългата галерия, която мразеше, мразеше и лицата, които сякаш все я гледаха. „Прекалено много духове има тук — мислеше си със суеверен ужас тя, която познаваше доста от тези хора приживе, тъй като бе родена и живяла осемдесет и пет години в този дом. — Нецивилизовано е да се държат духовете в робство, като се окачват техни подобия на стените. По-добре е да се постъпва цивилизовано и духовете да се отпращат в спомените, където им е мястото.“

Както винаги, когато видеше ножа на Хег, забит в сърцето на баща ѝ на портрета, А Тат потрепери.

Дю не ло мо — помисли си тя. — Тази беше наистина бясна с неутолимия демон в Нефритената си порта, винаги тайно оплакваща смъртта на *тай-пана*, свекър си, оплакваща съдбата си, че се е омъжила за слабохарактерния му син, а не за него, че никога не беше спала с бащата и заради това Нефритената ѝ порта беше неутолима.

Айейа, ами всички ония чужденци, дето се изкачиха по тези стълби през годините и се вмъкваха в леглото ѝ, варвари от всякаква националност, възраст, облик и размери, за да бъдат захвърлени после като плява, след като Хег им изтощаваше живеца, но без да успее някога да угаси огъня си. — А Тат отново потрепери. — Всички богове са ми свидетели! Нефритената порта и Едноокият монах са наистина *yin* и *yang*, наистина вечни, наистина богоподобни, и двамата ненаситни, колкото и да се изтощават взаимно. Благодаря на боговете, че родителите ми ми разрешиха да дам обет за непорочност и да се отдам на отглеждането на деца, никога да не бъда разтворена от Димящо стебло, за да не бъда същата след това. Благодаря на боговете, че не всички жени се нуждаят от мъже, за да се извисят до боговете. Благодаря на боговете, че някои жени мъдро предпочитат да

прегръщат, докосват, целуват и се наслаждават на други жени. Хег имаше и жени, много жени, особено когато остаря, намирайки в изпълнените им с младост обятия удоволствие, но не и удовлетворение, не като мен. Интересно, че тя спеше с цивилизовани жени, но не и с цивилизовани мъже, които със сигурност щяха да угасят огъня ѝ по един или друг начин, с или без инструменти. Всички богове са ми свидетели, колко пъти ѝ казвах. Аз, единствената, с която тя разговаряше за тези неща.

Горката глупачка, с изопачените ѝ мечти за могъщество и страст, точно като старата императрица-майка — кошмари на един живот, които никаква светлина не можа да успокои.

А Тат откъсна очи от ножа и се затътри нататък. Къщата никога нямаше да бъде цяла, докато някой не издърпа ножа и не го хвърли в морето, независимо от проклятието.

Старицата не почука на спалнята, а влезе тихо, за да не го събуди, застана над голямото двойно легло и го погледна. Това бяха най-любимите ѝ мигове, когато нейният мъж-дете още спеше, сам, и тя можеше да наблюдава заспалото му лице и да го изучава, без да се притеснява от злобата и лошия нрав на първата съпруга, която ѝ се караше, че само влиза и излиза.

„Глушава жена — помисли си А Тат, като видя бръчките по челото му. — Защо не изпълнява дълга си на първа съпруга и не намери друга жена на моя син, млада, способна да му роди деца, цивилизована, като тази на стария Зеленоок Дявол. Тогава този дом отново ще оживее. Да, къщата има нужда от повече синове — глупаво е продължението на рода да се крепи само на един син. Глупаво е и да се оставя този бик сам, леглото му празно, глупаво е да се оставя да бъде изкушен от някоя лъжлива уличница, да прахосва семето си по други пасища. Защо не разбере, че трябва да пазим къщата! Варвари.“

Видя как очите му се отвориха, погледът му се избистри и той блажено се протегна.

— Време е да ставаш, синко — каза тя, колкото се може по-сурово и заповеднически. — Трябва да се изкъпеш и облечеш и да се обадиш по телефона, *айейа*, и да оставиш горката си стара майка да шета и да си гледа работата, *айейа*?

— Да, майко — измънка, прозявайки се, Дънрос на кантонезки, после се отърси като куче, изтегна се още веднъж, стана от леглото и

отиде гол в банята.

Тя огледа критично високото му тяло, краката му, целите в жестоки набръчкани белези от изгарянията, получени при самолетната катастрофа. Но това бяха здрави крака, и слабините му бяха здрави, а неговият *uang* бе твърд и силен.

„Добре — помисли си А Тат — радвам се да видя, че всичко е наред.“

Въпреки това тя бе загрижена, че е все слаб и няма никакъв корем, който да съответства на богатството и положението му.

— Не се храниш достатъчно, сине!

— Повече от достатъчно.

— В кофата има гореща вода. Да не забравиш да си измиеш зъбите — А Тат започна доволна да оправя леглото. — Той имаше нужда от тази почивка — промърмори тя, без да се усеща, че говори на глас. — Цялата седмица приличаше на човек, обладан от зъл дух, работеше по цял ден, по лицето му и около него имаше някакъв страх. Такъв страх може да убие човек — като свърши с леглото, тя извика. — Не стой до късно довечера. Трябва да се грижиш за себе си и ако си хванеш някоя уличница, доведи я тук като разумен човек, *айейа*?

Чу го да се смее и това я зарадва. Не се бе смял много през последните дни.

— Мъжът има нужда от смях и от млада *uip* да поддържа неговия *uang*. А, какво, какво каза?

— Попитах къде е първата дъщеря?

— Идва, излиза, все е навън с онзи варварин — отвърна А Тат и отиде до вратата на банята, като надникна да види как се облива с вода. — Онзи с дългата коса и смачканите дрехи, дето работи за „*Чайна гардиън*“. Не ми харесва той, синко. Никак не ми харесва.

— А къде „навън“ ходят, А Тат?

Старата жена повдигна рамене.

— Колкото по-скоро се омъжи първата дъщеря, толкова по-добре. И за нея ще е по-добре друг мъж да ѝ бере гайлето, не ти. Или трябва хубаво да я нашибаш по задника — Дънрос пак се засмя и А Тат се учуди защо ли се смее сега.

— Нещо му е омекнал мозъкът — промърмори тя и се обърна. — Приготвила съм ти малка закуска, преди да тръгнеш.

— Не се притеснявай за ядене... — Дънрос замълча, защото знаеше, че само си губи времето. Чу я да излиза, като си мърмореше, и да затваря вратата след себе си.

Поля се с още студена вода, както беше прав в банята.

„Боже, кога най-после ще спре този отвратителен режим. Така ми се иска да си взема един дълъг горещ душ“ — помисли си той, но умът му все се насочваше към Ейдриън. Изведнъж си спомни съвета на Пенелоп:

— Кога ще пораснеш, Йан? Тя вече си има свой живот, порасни най-после!

— Опитвам се — промърмори Дънрос, докато се търкаше енергично с хавлията.

Точно преди да заспи бе говорил с жена си по телефона. Тя вече беше в замъка Ейвиърд, Кейти бе останала в лондонската клиника за нови изследвания.

— Другата седмица ще си дойде. Толкова се надявам всичко да е наред.

— Аз поддържам връзка с лекарите, Пен — каза й, че изпраща Гавалан в Шотландия. — Той винаги е искал да отиде там. Както и Кейти, и за двамата ще е по-добре, нали?

— О, чудесно, Йан. Това ще бъде чудесен стимул за тях.

— Могат да се настанят в цялото източно крило.

— О, да. Времето днес е прекрасно, наистина, и къщата е чудесна. Няма ли някаква възможност да отскочиш за няколко дни?

— Затънал съм до гуша в работа, Пен! Чу ли за борсата?

Пенелоп замълча за секунда и Дънрос си представи как физиономията й се променя, а мислите й се бунтуват безсилно срещу борсата, Хонконг и работата, колкото и да се опитваше да я забрави.

— Да. Сигурно е ужасно — отговори тя с леко променен глас. — Горкичкият. Аластър малко попрекали снощи. Но всичко ще се оправи, нали?

— О, да — отвърна много уверено той, питайки се какво ли ще каже, ако разбере, че трябва лично да гарантира заема на Муртаг, ако го получи. О, Боже, дано стане! Осведоми я за всички новини, после й каза, че А. М. Г. му бе изпратил много интересно съобщение, за което обеща да й разкаже, като се видят, и добави, че пратеникът е една японка с швейцарско поданство. — Доста е хубава!

— Не много, надявам се.

— О, не. Вие с Глена как сте?

— Добре. Дънкън обаждал ли се е?

— Да. Утре пристига — ще го накарам да ти се обади веднага щом дойде. Ами това е, Пен, обичам те.

— Аз също и ми се искаше да си тук. О, как е Ейдриън?

— Все същата. Май са неразделни с тоя Хейпли.

— Не забравяй, че тя вече е голяма, скъпи, и не се тревожи за нея. Просто се опитай и ти да пораснеш.

Дънрос се избърса и погледна отражението си в огледалото, чудейки се дали изглежда по-стар или по-млад за годините си. Не се чувстваше по-различно, откак беше на 19, в университета или по време на войната. След малко си каза:

— Имаш късмет, че си жив, старче. Голям късмет.

Спа тежко и сънува Тип, и точно преди да се събуди, някой го попита в съня му:

— Какво ще правиш?

„Не знам — помисли си той. — Какво доверие мога да имам на този тип Съндърс? Не кой знае колко голямо. Но успях да го стресна със заплахата... не, с обещанието да публикувам единайсетте листчета. И ще го направя, Бог ми е свидетел.

По-добре да се обадя на Тип Ток, преди да тръгна към Плъм. По-добре...“

Чу, че вратата на спалнята пак се отваря, А Тат пресече тихо стаята и застана на прага на банята.

— А, синко, забравих да ти кажа, че долу те чака един варварин.

— О? Кой?

Тя сви рамене.

— Един варварин. Не толкова висок като тебе. Има странно име и е още по-грозен от другите, със сламена коса — порови из джоба си и намери визитката. — Ето.

На нея пишеше „Дейв Муртаг III, Ройъл Белгиум енд Фар Ийст бенк“. Стомахът му се преобърна.

— Откога чака?

— От един час, може и повече.

— *Какво?* Защо не си ме събудила, за Бога?

— А? Защо не съм те била събудила? — попита язвително А Тат.
— Защо? Защо, мислиш? Да не съм глупава? Заради някакъв си чужд дявол? *Айейа*, кое е по-важно — той да чака или ти да си починеш? *Айейа* — добави тя презрително и гордо се отдалечи, като си мърмореше. — Като че ли не знам кое е по-добро за тебе?

Дънрос се облече набързо и се втурна надолу по стълбите. Муртаг се беше изтегнал на един фотьойл. Отварянето на вратата го сепна.

— О, здравейте!

— Ужасно съжалявам. Бях полегнал и не знаех, че ме чакате.

— Няма нищо, тай-пан — Дейв Муртаг изглеждаше изтощен. — Бабката ми изкара акъла, само да бях пошушнал, но няма значение. И аз подремнах — той се протегна уморено, като сподави прозявката си, и разтърси глава да я проясни. — Съжалявам, че идвам без покана, но е по-добре да ви го кажа лично, отколкото по телефона.

Дънрос се постара да не издаде болезненото си разочарование. Сигурно му отказват.

— Уиски?

— Да, със сода. Благодаря. Боже, колко съм уморен.

Дънрос отиде до гарафата и му наля, а на себе си сипа коняк със сода.

— Наздраве — вдигна той чашата си, като устоя на порива да го попита.

Чукнаха се.

— Наздраве. Имате сделката! — Лицето на младежа се разтвори в широка усмивка. — Успяхме! — почти извика той. — Те викаха, крещяха, но преди час се съгласиха. Получаваме всичко! 120 процента от корабите и 50 милиона щатски долара оборотен капитал, парите ще бъдат в наличност в сряда, но вие ще можете да оперирате с тях от 10 ч. в понеделник сутринта, предложението за танкерите се оказа решаващият аргумент. Божичко, успяхме!

Дънрос трябваше да положи огромни усилия да не изреве ликуващо и да скрие радостта от лицето си, за да каже спокойно:

— О, много добре — и отпи от коняка си. — Какво има? — попита той, виждайки изуменото изражение на младежа. Муртаг поклати глава и се отпусна изтощен във фотьойла:

— Вие, англичаните, сте друга порода хора! Никога не мога да ви разбера... Аз ви давам стопроцентова гаранция за най-готината сделка, с която Бог някога е ощастливявал човек, а вие казвате само „О, много добре“.

Дънрос се засмя. Смехът му беше гръмогласен и в него намери израз цялото му щастие. Плесна ръката на Муртаг и му благодари.

— А така? — попита той сияещ.

— Така е по-добре! — Муртаг грабна куфарчето си, отвори го и извади цял куп договори и документи. — Точно както се бяхме споразумели. Цяла нощ съм ги писал. Ето основния договор за заема, това е личната ви гаранция, а тези са за печата на компанията, по десет екземпляра от всеки.

— Сега аз ще парафирам един екземпляр за вас и вие ще парафирате един за мене, а утре сутринта ще ги подпишем официално, да кажем в 7.30? Ще подпечатаме всички документи и...

Младежът неволно изпъшка:

Нека бъде в 8 часа, тай-пан, или в 8.30? Трябва малко да се наспя.

— В 7.30. После цял ден ще спите — отсече Дънрос, но после му хрумна нещо. — Утре вечер сте зает.

— Така ли?

— Да. Затова си починете колкото се може по-добре, защото вечерта ви ще бъде много натоварена.

— С какво?

— Вие не сте женен, не сте и ангажиран, така че една интересна вечер няма да ви дойде зле. Нали?

— Уха — младежът видимо засия. — Ще бъде жестоко.

— Добре. Ще ви изпратя при един мой приятел в Абърдийн. Голдтут Уу.

— Кой?

— Той е стар приятел на семейството. Много благонадежден. Какво ще кажете да обядваме заедно по време на надбягванията другата седмица?

— О, благодаря, тай-пан. Кейси вчера ми даде чудесна идея и аз спечелих доста пари. Говори се, че вие сте щели да яздите Ноубъл Стар в събота. Вярно ли е?

— Може би — Дънрос продължаваше да го гледа. — Всичко ли е наред със сделката? Да не стане някой гаф?

— Бог да ме убие, ако лъжа! О, забравих, ето — Муртаг му подаде телекса с потвърждението. — Както се бяхме договорили — погледна часовника си. — Сега в Ню Йорк е 6 ч. сутринта, но след час трябва да позвъните на С. Дж. Бевърли, председателя на нашия Управителен съвет — той очаква обаждането ви. Ето номера му — младежът засия. — Назначен съм за вицепрезидент за Азия.

— Честито.

Дънрос погледна часовника си. Скоро трябваше да тръгва, за да не закъснее, не искаше Рико да чака. Пулсът му леко се ускори.

— Дайте сега да ги парафираме.

Муртаг вече подреждаше документите.

— Само още нещо, тай-пан. Мистър Бевърли поръча да запазим сделката в тайна.

— Трудничко ще бъде. Кой ги е печатал?

— Секретарката ми — но тя е американка, ще мълчи като риба.

Дънрос кимна, но вътре в себе си не беше убеден. Секретарката на телекса — Филип Чен не каза ли, че вече има копия от неговите телекси, — чистачките, телефонистката, невъзможно би било да се установи как, но новината скоро щеше да стане, обществено достояние, колкото и потайни да бяха двамата с Муртаг. Как най-добре да се възползва от този факт, докато още никой не знае за него? Тази сделка беше велика и почти не беше за вярване. Започна да парафира своя комплект документи, а Муртаг — другия. Но чу входната врата да се отваря и затваря с трясък и спря. Ейдриън изпищя:

— *A Tam!* — след което премина на кантонезки заради *амата* и завърши словесния си поток с — ... и изглади ли ми новата блуза, по дяволите?

— Блуза? Каква блуза, млада гръмогласна и нетърпелива госпожице? Червената ли? Червената, дето е на първата съпруга, и кой ти е к...

— О, сега вече е моя, А Тат! И аз съвсем сериозно те предупредих да я изгладиш.

Муртаг също спря и се заслуша в потока от пронизителни кантонезки думи, които бълваха и двете жени.

— Божичко — възкликна уморено той, — никога няма да свикна с поведението на слугите, които, каквото и да им кажеш, си знаят своето.

Дънрос се засмя и като му направи знак, отвори вратата. Муртаг ахна. Ейдриън беше застанала с ръце на хълбоците и се караше на А Тат, която ѝ отвърщаше също толкова ядосана, и двете говореха една през друга, без въобще да се чуват.

— *Тихо!* — извика Дънрос. Жените млъкнаха. — Благодаря. Ти наистина прекаляваш, Ейдриън! — каза той кротко. Тя му се усмихна:

— О, здравей, татко. Ти... — видя Муртаг и замълча. Дънрос забеляза мигновената промяна. У него се надигна предупредителна вълна.

— О, Ейдриън, мога ли да ти представя Дейв Муртаг, вицепрезидент за Азия на „Ройъл Белгиум енд Фар ъист бенк“? — той погледна към Муртаг и видя слисаното му изражение. — Това е дъщеря ми Ейдриън.

— Говорите ли китайски, мис, ъ, Дънрос?

— О, да, да, разбира се, кантонезки. Разбира се. Вие отскоро ли сте в Хонконг?

— О, не, мадам, не, от половин година и повече.

Дънрос ги наблюдаваше с нарастващ интерес, разбирайки, че в момента и двамата са забравили за присъствието му. А, момчето срещна момиче, момичето срещна момче и май това ще е идеалният начин да обърка плановете на Хейпли.

— Ще пийнеш ли нещо с нас, Ейдриън? — попита нехайно той в момента, в който разговорът замря и тя понечи да си тръгне.

— О! О, благодаря, татко, но не искам да ви преча.

— Ние тъкмо привършвахме. Ела. Как си?

— О, добре, добре — Ейдриън се извърна към А Тат, която все още стоеше твърдо на мястото си и също забеляза взаимното привличане между младите. — Бъди така добра да ми изгладиш блузата! — каза заповеднически момичето. — След 15 минути излизам.

— *Айейа* на твоите петнайсет минути, млада императрице — намуси се А Тат и се върна с мърморене в кухнята. Ейдриън съсредоточи вниманието си върху Муртаг, който видимо се освежи и умората му изчезна.

— Откъде точно в Щатите сте?

— От Тексас, мис, но прекарвам известно време в Лос Анжелос, Ню Йорк, Ню Орлианс. Играете ли тенис?

— О, да, играя.

— В американския клуб има хубави кортове. Ще се съгласите ли да поиграем другата седмица?

— С удоволствие. Аз и преди съм играла там. Вие добър ли сте?

— О, не, мис Дънрос, играл съм само в колежа.

— Това може да означава и много добър. Защо не ме наричате Ейдриън?

Дънрос ѝ подаде чашата шери и тя му благодари с усмивка, макар че продължаваше да гледа към Муртаг. „Дано наистина те бива, момче, иначе ще ядеш голям пердах“ — помисли си тай-панът, познавайки спортния дух на дъщеря си. Той пак се залови с документите, като се стараеше да не усетят интереса му. След като свърши с парафирането на своя екземпляр, Дънрос се загледа критично в младите — дъщеря му беше седнала нехайно на крайчеца на дивана, красива и толкова уверена в себе си, истинска жена, Муртаг, висок и възпитан, макар и малко стеснителен, не ѝ отстъпваше.

„Дали бих понесъл един banker в семейството си? Май трябва да направя някои справки за него. Бог да ни е на помощ, американец! Е, той е от Тексас, а това не е съвсем същото, нали? Да беше тук Пен.“

— ... о, не, Ейдриън — казваше Муртаг. — Аз живея в служебен апартамент в Уест пойнт. Малко е разхвърлян, но иначе е страхотен.

— Това не е без значение, нали? Аз живея тук, но скоро ще имам собствен апартамент. Нали, татко? — добави многозначително тя.

— Разбира се — веднага откликна Дънрос. — След като завършиш! Ето моя екземпляр, мистър Муртаг, бихте ли подписали вашия?

— О, да... извинете! — Муртаг почти се втурна към мястото си и набързо парафира документите със завъртия си подпис. — Заповядайте, сър. Казахте, казахте 7.30 в кабинета ви утре сутринта, нали?

Ейдриън повдигна едната си вежда:

— Трябва да сте точен, Дейв, тай-панът едва ли не е побъркан на тема точност.

— Глупости — възпротиви се Дънрос.

— Татко, много те обичам, но е така.

Поговориха малко, после тай-панът погледна часовника си и се престори на притеснен.

— По дяволите, трябва да се обадя по телефона и да изчезвам...

Муртаг веднага грабна куфарчето си, но Дънрос предложи без заобикалки:

— Ейдриън, ти нали каза, че ще тръгнеш след няколко минути? Дали ще имаш време да закараш мистър Муртаг до тях?

Младежът побърза да се възпротиви:

— Мога да взема такси, не е необходимо да ви притес...

— Не ме притеснявате — отвърна весело момичето, — никак. Уест пойнт ми е на път.

Дънрос им пожела приятна вечер и ги остави. Те едва ли забелязаха излизането му. Тай-панът отиде в кабинета си и затвори вратата зад себе си, а заедно с нея и всичко останало, с изключение на Тип Ток. От портрета на камината го гледаше Дърк Струан. Дънрос се загледа в него за момент.

— Имам план А, Б и В — каза той на глас. — Но те всички ще идат по дяволите, ако Съндърс не изпълни обещанието си.

Очите само му се усмихнаха по странния си начин.

— Лесно ти е било на теб — промърмори Йан. — Когато някой ти се е изпречвал на пътя, си можел просто да го премахнеш, дори ако това е била Хег.

Той обсъди предварително плановете си с Филип Чен.

— Всички са рисковани — каза му много загрижено неговият компрадор.

— Какво ще ме посъветваш?

— Изборът трябва да бъде твой, тай-пан. Ти трябва да дадеш лични гаранции. Това е свързано и с престижа ти, а аз ще те подкрепям във всичко — нали поиска услуга като за *Стар приятел*.

— Ами сър Луис?

— Довечера имам среща с него. Надявам се да ни помогне — Филип Чен изглеждаше по-побелял и остарял от всякога. — Жалко, че нямаме какво да предложим на Тип Ток, ако Съндърс не удържи думата си.

— Какво ще кажеш да разменим танкерите? Можем ли да разчитаме на Вии Сии? Ами старият — или Джоузеф Йу?

— Тип Ток иска да направи замяна, а не да го заплашват, тай-пан. П. Б. каза ли, че ще помогне?

— Обеща днес следобед да се обади на Тип Ток — а също и на един свой приятел в Пекин.

Точно в седем Дънрос набра номера на Тип Ток:

— Мистър Тип, моля. Йан Дънрос.

— Добър вечер, тай-пан. Как сте? Чух, че сте щели да яздите Ноубъл Стар следващата седмица?

— Възможно е.

Поговориха за дреболии и накрая Тип попита:

— А онзи нещастен човек? Кога ще бъде освободен, последно?

Дънрос замълча за секунда, после реши да заложи бъдещето си:

— Утре по залез-слънце в Ло Ву.

— Вие лично гарантирате ли, че по това време той ще бъде там?

— Аз гарантирам, че съм направил всичко възможно да убедя властите да го освободят.

— Това не е същото като да кажете, че човекът ще бъде там. Нали?

— Не. Но той ще бъде там. Аз съм... — Дънрос замълча. Щеше да каже „почти сигурен“, но осъзна, че ще се провали — и не посмя да даде гаранции, защото, ако не успееше да ги изпълни, щеше завинаги да унищожи престижа си, доверието в себе си — но си спомни какво му каза Филип Чен за размяната, която Тип Ток иска, и изведнъж съзря изхода. — Слушайте, мистър Тип Ток — започна той, като едва не му прилоша от внезапно обзелото го вълнение. — Това са лоши времена. *Старите приятели* както никога досега се нуждаят от *Стари приятели*. Мога съвсем поверително да ви съобщя, че през последните два дни нашите Специални служби са разкрили много добре законспирирана съветска шпионска мрежа под кодовото название „Севрин“. Целта на операцията е да се унищожи връзката На Централното кралство с останалия свят.

— Нищо ново не ми казвате, тай-пан. Хегемонистите си остават хегемонисти — дали ще се казват царска или Съветска Русия, разлика няма. От 400 години е така. От 400 години те нападат и крадат земите ни. Но продължете, моля.

— Според мен целта им е както Централното кралство, така и Хонконг. Ние сме единственият ви прозорец към света. Зеленоокият

Дявол пръв е осъзнал това. От едно прекъсване на връзката тук биха спечелили само хегемонистите. В ръцете ми попадна част от документацията на Специалните служби — и Дънрос започна да цитира дословно и съвсем точно откраднатите официални документи от досиетата на А. М. Г., сякаш четеше от страниците, които се появяваха в главата му. Запозна Тип Ток с всичко, което се отнасяше до „Севрин“, каза му и за шпионите и за законспирирания в полицията агент.

Последва мълчание.

— От коя дата е официалният документ за „Севрин“, тай-пан?

— Бил е одобрен от някой си Л. Б. на 14 март 1950 г.!

Дълга въздишка. Много дълга.

— Лаврентий Берия?

— Не знам.

Колкото повече се замисляше за този нов ход тай-панът, толкова повече се въодушевяваше, уверен вече, че ако тази информация, подкрепена със съответните доказателства, попадне там, където трябва в Пекин, ще причини отлив в съветско-китайските отношения.

— Възможно ли е да се видят тези документи?

— Да. Възможно е — отвърна Дънрос, като благодареше на предвидливостта си да преснеме информацията, отнасяща се до „Севрин“, от досиетата на А. М. Г.

— А онзи документ за чехословашките разузнавателни служби, за който споменахте?

— Да. Тази част от него, която е у мен.

— Той от коя дата е?

— 6 април 1959 година.

— Значи нашите тъй наречени съюзници винаги са били вълци в агнешка кожа?

— Май да.

— Защо Европа и ония капиталисти в Америка най-после не разберат кой е истинският враг на света?

— Това е малко трудно за разбиране — отговори Дънрос, заел вече изчаквателна позиция.

След кратко мълчание Тип Ток се овладя и продължи:

— Сигурен съм, че моите приятели ще поискат да получат копие от този документ за „Севрин“ и всякакви други доказателства.

Дънрос избърса потта от челото си, но гласът му беше спокоен:

— За мен като *Стар приятел* ще бъде удоволствие да ви помогна, доколкото мога.

Ново мълчание.

— Един наш общ приятел ми се обади, за да подкрепи молбата ви за кредитиране от страна на „Бенк ъф Чайна“, а преди няколко минути ми съобщиха, че се е обадила и една много влиятелна личност от Пекин и е споменала, че вие напълно заслужавате да ви бъде оказана всякаква помощ — Тип Ток отново замълча и Дънрос си го представи, него и останалите, които вероятно слушаха разговора им, как претеглят казаното, поклащат глава или си стискат ръцете. — Бихте ли ме извинили за момент, тай-пан, някой чука на вратата.

— Искате ли пак да ви позвъня? — предложи веднага Дънрос, за да им даде време да си помислят.

— Не, не е необходимо — само изчакайте за момент, ако нямате нищо против.

Слушалката тропна. В далечината се чуваше радио. Неопределени шумове, които можеха да бъдат и приглушени гласове. Сърцето му биеше лудо. Чакането сякаш продължи вечно. Най-последно слушалката бе вдигната.

— Извинете, тай-пан. Моля, изпратете бързо тези копия — ако ви е удобно, още утре след сутрешната ви среща.

— Да, разбира се.

— Моля, предайте моите най-сърдечни поздравии на Дейвид Макструан, като пристигне.

Дънрос едва не изгърва слушалката, но се овладя навреме.

— Сигурен съм, че и той би искал да ви поздравя от негово име. Как е мистър Йу? — попита тай-панът, удряйки напосоки, макар че му се искаше да изкрещи в слушалката: „Ами парите?“ Но трябваше да води преговорите по китайски. Стана още по-предпазлив.

Ново мълчание.

— Добре — отговори Тип Ток, но Дънрос долови друг тон в гласа му. — О, това ми напомня — продължи китаецът. — Мистър Йу ми се обади днес следобед от Кантон. Би искал да се срещне по-рано с вас, още по-следващия понеделник, ако е възможно.

Дънрос се замисли за секунда. По това време щеше да бъде в Япония на преговори с корабостроителниците „Года“ за цялата им

система за купуване и прехвърляне на договори, която сега, след като получи подкрепата на „Фърст сентръл“, имаше големи изгледи за успех.

— Трудно ще ми бъде в понеделник. Следващият би ми бил удобен. Мога ли да ви дам потвърждение до петък?

— Да, разбира се. Е, няма да ви задържам повече, тай-пан. — Дънрос вече едва издържаше на напрежението, особено сега, когато достигнаха до последната фаза на преговорите. Той слушаше напрегнато приятния любезен глас на Тип Ток: — Благодаря ви за информацията. Предполагам, че горкият човек ще бъде по залез-слънце на граничния пункт Ло Ву. О, между другото, ако до 9 ч. утре сутринта донесете с мистър Хавъргил и губернатора необходимите документи за кредита, на „Виктория“ веднага ще бъдат прехвърлени половин милиард долара.

Дънрос мигновено съзря уловката.

— Благодаря — отвърна небрежно и заобиколи капана. — Ние с мистър Хавъргил ще бъдем там. Но разбрах, че за съжаление губернаторът е получил нареждане от канцеларията на министър-председателя да остане до обяд в резиденцията за консултации. Аз обаче ще донеса пълномощното и печата му за гарантиране на заема — добави тай-панът, защото разбира се беше немислимо губернаторът да се яви лично с шапка в ръка като най-обикновен длъжник — по този начин щеше да се създаде неприемлив прецедент. — Предполагам, че това ще бъде достатъчно.

Гласът на Тип Ток заприлича на котешко мъркане:

— Сигурен съм, че банката ще може да забави плащането, за да се съобрази със задълженията на губернатора.

— Да, мистър Тип, но преди и следобед Негова светлост ще бъде на улицата с жандармерията и войската, за да ръководи евентуални действия срещу бунтове, предизвикани от хегемонистите. Той е главнокомандващ на Хонконг.

Тип Ток каза по-строго:

— Сигурно и един главнокомандващ ще може да отдели няколко безценни минути за нещо, което явно е от голяма важност?

— За него би било удоволствие — отвърна необезпокоен Дънрос, който познаваше азиатското изкуство за водене на преговори и бе готов да го обсипят с гняв, мед и всичко друго между тях. — Но защитата на

интересите на Централното кралство, както и тези на колонията, ще заеме първостепенно място в съзнанието му. Сигурен съм, че за съжаление той ще бъде принуден да ни откаже, докато не отмине това критично положение.

Последва враждебно мълчание.

— Какво предлагате тогава?

Дънрос отново заобиколи капана, като отскочи на резервен вариант.

— О, между другото, неговият адютант ме помоли да ви спомена, че Негово сиятелство ще даде прием за някои от нашите най-видни китайски граждани по време на надбягванията следващата събота, и се питаше дали няма да бъдете по това време в колонията, за да може да ви изпрати покана?

Дънрос не губеше надежда. Предавайки поканата по този начин, той даваше на Тип Ток възможност да приеме или откаже, без да загуби престиж — а в същото време запазваше и престижа на губернатора, който така избягваше необходимостта да изпрати една толкова важна в политическо отношение покана, която можеше и да не бъде приета. Дънрос се усмихна на себе си, тъй като губернаторът и понятие си нямаше още колко важен прием щеше да даде.

Последва ново мълчание, за да може Тип Ток да обмисли политическите последствия от това предложение.

— Моля, благодарете му за неговото внимание. Мисля, че ще бъда тук. Мога ли да потвърдя окончателно във вторник?

— Ще бъда щастлив да му предам съобщението ви — Дънрос помисли да спомене Брайън Куок, но се отказа. — Вие ще бъдете ли в 9 часа в банката, мистър Тип?

— О, не. Практически нямам нищо общо с това. Аз съм просто един заинтересован наблюдател — и пак мълчание. — Вашите представители трябва да се срещнат с главния управител.

Дънрос въздъхна, всичките му сетива бяха изострени. Тип Ток не спомена за присъствието на губернатора. „Нима победих?“

— Дали някой не би могъл да потвърди пред Радио Хонконг, и то навреме, за да бъде съобщено по вечерните новини в 9 ч., че „Бенк ъф Чайна“ предоставят на колонията незабавен кредит, от половин милиард долара в налични?

Ново мълчание.

— Това едва ли е необходимо, мистър Дънрос — отговори Тип Ток за пръв път с весели нотки в гласа. — Сигурен съм, че думата на тай-пана на „Ноубъл хаус“ ще бъде достатъчна за една проста капиталистическа радиостанция. Лека нощ.

Дънрос затвори телефона. Пръстите му трепереха. Болеше го гърбът и сърцето му биеше учестено.

— Половин милиард долара! — промълви той. — Никакви документи, никакъв печат, никакво ръкостискане, само няколко телефонни разговора, малко преговори и в 9 ч. сутринта половин милиард долара ще бъдат *готови* за прехвърляне! Победихме! Имаме парите на Муртаг, а сега и на „Чайна“! Да. Но как най-добре да се възползвам от този факт? Как? — питаше се безпомощно Дънрос. — Няма смисъл вече да ходя у Плъм. Какво да правя? Какво да правя?

Насъбралото се вълнение изригна в гръмогласен рев, който рикошира в стената на кабинета му, тай-панът подскочи и нададе нов боен вик, преминал след това в смях. Отиде в банята и си напръска лицето с вода. Разкъса намокрената си риза, без да прави усилие да я разкопчее, и я захвърли в кошчето за боклук. Вратата на кабинета се отвори със замах. Вътре се втурна Ейдриън с побеляло от тревога лице.

— Татко!

— Какво се е случило, за Бога? — попита втрещен Дънрос.

— Какво става с теб? Чух те да крещиш като луд. Добре ли си?

— О, да, да, добре съм, просто си набодох крака! — щастие то му изригна наново и той я хвана и без проблеми я повдигна въздуха. — Благодаря ти, скъпа, всичко е наред! Просто е чудесно.

— Слава Богу! — възкликна тя и веднага попита. — Мога ли тогава да имам собствен апартамент от другия месец?

— Д... — спря се навреме. — О, не, не можеш, госпожице всезнайке. Само защото съм радостен...

— Но, татко...

— Не, Ейдриън, не. Изчезвай!

Тя го гледаше ядосано и после избухна в смях.

— Едва не те хванах този път!

— Да, да, едва! Не забравяй, че Дънкън си пристига утре на обяд.

— Няма, не се притеснявай. Ще го посрещна. Хубаво ще е Дънк да си е пак при нас, откак е заминал, не съм изиграла една сваятна игра

на билиард. Ти накъде изчезваш сега?

— Щях да ходя у Плъм в „Роуз корт“ да отпразнуваме откупуването на контролния пакет на Универсалните магазини, но се от...

— Мартин каза, че това би било страхотен удар! Стига да не фалира борсата. Но аз му заявих на този глупак, че ти всичко ще оправииш.

Дънрос изведнъж осъзна, че приемът на Плъм би бил идеалното място за него. Там ще бъдат и Горнт, и Филип Чен, и всички останали. Горнт! Сега ще може да се разправи с този тип веднъж завинаги.

— Муртаг още ли е долу?

— О, да. Тъкмо тръгнахме. На него му се спи.

Дънрос се извърна настрана, за да скрие усмивката си, и си взе нова копринена риза.

— Можете ли да изчакате за секунда? Имам много хубава новина за него.

— Добре — Ейдриън се приближи и го погледна с големите си сини очи. — Защо не ми подариш апартамент за Коледа, много те моля?

— Завърши първо университета и тогава можеш да излетиш оттук!

— На Коледа. Цял живот ще те обичам.

Дънрос въздъхна, като си спомни колко разтревожена и уплашена беше дъщеря му, когато видя Горнт в билиардната зала. Утре може би ще успее да ѝ връчи главата му на тепсия.

— Не тази Коледа, следващата!

Тя обви врата му с ръце.

— О, благодаря ти, татко, скъпи, но нека да е тази Коледа, много те моля.

— Не, защото ти...

— Моля те, моля те, моля те!

— Добре. Но, за Бога, не казвай на майка си, че съм се съгласил! Жив ще ме одере!

Завесите около леглото на Орланда се полюляваха леко от нощния бриз, въздухът в стаята беше чист и солен. Тя заспа в обятията на Бартлет, обгърната от топлината му. Помръдна с ръка и той се събуди. За миг се замисли къде е и кой е, но всичко си дойде на мястото и сърцето му заби по-силно. Бяха се любили прекрасно. Спомни си нейната всеотдайност, която го издигна до неподозирани висоти. И след това. Тя стана и отиде в кухнята, стопли вода и донесе гореща мокра кърпа, с която избърса потта от тялото му.

— Толкова ми е неудобно, скъпи, че няма нито баня, нито душ, такъв срам, но ако си търпелив, аз ще се погрижа за всичко.

Нова чиста кърпа и невероятно усещане, никога не бе предполагал колко прекрасно може да бъде след любовта — нежните ѝ грижи, деликатни, любещи, всеотдайни, миниатюрният кръст около врата ѝ, който беше единственото ѝ украшение. Той го забеляза да проблясва в сумрака. Неговото значение бе започнало да прониква в съзнанието му, когато тя някак си изведнъж започна да пропъжда мислите му с нежните докосвания на вълшебните си ръце и устни, и след време пак се сляха ведно с боговете и чрез тяхната щедрост изпаднаха в еуфория — и отново в сън.

Бартлет гледаше разсеяно спускащите се от тавана завеси, които потрепераха от въздушните течения, тяхната обграждаща ги прегръдка придаваше по-голяма интимност на леглото, шарките им се открояваха приятно срещу светлината на прозореца, всичко беше идеално. Той лежеше неподвижно, не смееше да помръдне да не я събуди, не искаше да разруши магията, чувстваше нежния ѝ дъх до гърдите си и се любуваше на лицето ѝ, което беше безупречно в съня ѝ.

„Какво да правя, какво да правя, какво да правя?“

Нищо за момента. Самолетът е свободен, ти си свободен, тя е невероятна и никоя друга жена не ти е доставяла такова удоволствие. Никоя. Но може ли това да продължи, би ли могло да продължи — а Кейси.“

Бартлет въздъхна. Орланда отново се размърда в съня си и той почака, но тя не се събуди. В стаята не беше нито топло, нито студено — всичко беше идеално, почти не усещаше тежестта ѝ.

„Какво толкова има у нея? Какво поражда тази магия, защото ти без съмнение си омагьосан, пленен. Ние се любихме, това е всичко. Не съм давал никакви обещания и въпреки това... Ти си омагьосан, приятелю.

Да. И това е чудесно.“

Той затвори очи и отново заспа.

Когато се събуди, Орланда се постара да не мърда. Не искаше да го буди. А се нуждаеше и от време да помисли. Понякога бе правила това и в обятията на Горнт, но знаеше, че не е същото и никога нямаше да бъде. Винаги се страхуваше от Куилън, винаги беше нащрек, отчаяно искаше да му достави удоволствие, чудеше се дали не е забравила нещо.

„Не — помисли си тя в екстаз, — тази любов е по-хубава, отколкото с Куилън, о, много по-хубава. Линк е толкова чист и не мирише на цигари, просто е чистичък и прекрасен и се кълна в Богородица, че аз ще му стана идеалната съпруга, най-добрата, каквато някога е имало. Ще използвам ума и ръцете, и устните, и тялото си да му доставям удоволствие и да го задоволявам и ще правя всичко, което той поиска. Всичко. Всичко, на което ме научи Куилън, ще правя за Линк. Тялото и душата ми ще бъдат инструмент за негово и за мое удоволствие... — Тя се усмихна на себе си, свита в обятията му. — Не може и да става сравнение между любовта на Линк и на Куилън, но това, което на моя мил му липсва като умение, той го компенсира със сила и енергия. И с нежност. Той има вълшебни ръце и устни. Никога, никога, никога преди не е било като сега.“

— Любенето е само началото на секса, Орланда — ѝ бе казал Горнт. — От тебе може да излезе истинска чародейка. Ти можеш да изпълваш мъжа с такова неутолимо желание, че чрез тебе да разбере целия живот. Но за да стигнеш до екстаза, трябва да го потърсиш и да се потрудиш.

„О, аз ще го търся за Линк. Кълна се в Богородица, ще поставя ума, сърцето и душата си в услуга на живота му. Когато се ядоса, аз ще го успокоявам. Не възпирах ли толкова пъти гнева на Куилън с нежността си? Не ели чудно да имаш такава власт, а е толкова лесно, след като веднъж си се научила, толкова е лесно и ти доставя такава удовлетворение.

Ще изчета най-хубавите книги и ще тренирам ума си, а след Облака и Дъжда няма да казвам нищо, само ще го галя, не да го възбудам, а за удоволствие и няма да го питам: «Каж ми, че ме обичаш!», а само ще му казвам «Линк, обичам те.» Много преди да е повехнала кожата ми, ще съм му родила достатъчно синове да го стимулират и дъщери да го радват и после, много преди да съм престанала да го възбудам, ще му подбера внимателно друга жена за удоволствие, глуповата, но с хубави гърди и стегнат задник, а аз ще се правя на доволна и добра — и ще му съчувствам, когато не успява, защото тогава той ще е по-стар и не толкова мъжествен, а парите му ще бъдат в мои ръце и аз ще съм му по-необходима от всякога. И когато се умори от първата, ще му намеря друга и така ще изживеем живота си, *yin* и *yang*, *yin* винаги доминираща над *yang*.

Да. Аз ще бъда *тай-тай*.

И един ден той ще ме помоли да отидем в Португалия да видим дъщеря ми и аз ще му откажа първия път, и втория, и третия и чак на четвъртия ще отидем — ако нося синовете му на ръце. И той ще я види, и ще я обикне, и духът най-после ще се успокои завинаги.“

Орланда въздъхна, чувстваше се прекрасно, лека като перушинка, с неговата глава отпусната на гърдите ѝ. Сексът без предпазни мерки е толкова по-приятен. Екстаз. О, колко е приятно да чувстваш как вълната се надига в тебе, като знаеш, че си млада и способна да родиш деца, и си готова да се отдадеш напълно, съзнателно, молейки се да създадеш нов живот — неговия и твоя живот, съединени в едно.

„Да, но умно ли постъпи? Умно ли? Ами ако Линк те изостави? Единственият път, когато пак не взе мерки, беше онзи единствен месец с Куилън. Но тогава имаше неговото разрешение. А сега нямаш.

Ами ако Линк те изостави? Може да се ядоса и да ти каже да махнеш детето.

Няма. Линк не е Куилън. Няма защо да се притесняваш. Няма. Дево Марийо, помогни ми! Богове, помогнете ми! Нека неговото семе порасне, о, моля ви, моля ви, моля ви, умолявам ви с цялото си сърце.“

Бартлет се размърда и промърмори в полусън:

— Орланда?

— Да, скъпи, тук съм. О, колко си прекрасен! — тя обгърна главата му с ръце, доволна, че бе освободила своята за цяло денонощие. — Спи, имаме толкова много време, спи.

— Да, но...

— Спи. След малко ще донеса малко китайска храна и...

— Може би искаш да...

— Спи, скъпи. Всичко е наред.

19:30 ЧАСА

Три етажа по-долу, от другата страна на сградата, която бе обърната към планината, Фор Фингър Уу гледаше телевизия. Беше в апартамента на Винъс Пун, излегнат във фотьойла пред телевизора ѝ със събути обувки и разплетена опашка.

Старата *ама* седеше на един твърд стол зад него и двамата се кикотеха на геговете на Лоурел и Харди.

— *Иий*, дебелакът ще си заклеши крака в скелето — хилеше се той — и...

— И слабакът ще го цапардоса с дъската. *Иий*.

И двамата се смееха на познатите сценки, които бяха гледали стотици пъти в стотиците повторения на старите черно-бели филми. Филмът свърши и на екрана отново се появи Винъс Пун да обяви следващото предаване, при което Уу въздъхна. Тя гледаше право в него от телевизора и той — заедно с всички други зрители мъже — беше уверен, че усмивката ѝ е предназначена само за него и макар че не говореше английски, я разбираше много добре. Очите му бяха залепени за гърдите ѝ, на които се бе любувал с часове, оглеждайки ги внимателно, без да успее да открие или почувства някакъв белег от хирургическата намеса, за която се шушнеша в цял Хонконг.

— Мога да свидетелствам, че циците ти нямат никакви недостатъци и са най-големите и най-хубавите, които съм докосвал — важно ѝ заяви Фор Фингър по-предишната нощ, качен върху нея.

— Казваш го само, за да доставиш удоволствие на бедната си дъщеря, ох-ох-ох!

— Бедна? Ха! Не ти ли подари вчера банкерът Куанг онова нещастно кожено палто, а чух, че бил увеличил и месечния си чек с нови хиляда долара! Ами аз, не те ли осведомих за победителя на първа и трета гара и за втория на пета? От това трябва да си спечелила

30 000 долара без 15-те процента за информатора ми — и то с по-малко усилия, отколкото ми коства на мен да се изсера.

— Пфу! Не си и заслужава да се говори за тия 28 800 ХК долара, та нали трябва сама да се грижа за гардероба си и да си купувам по един тоалет на ден. Това го изисква публиката ми, а аз трябва да мисля за нея.

Бяха се карали така до момента, в който Фор Фингър почувства, че приближава моментът на истината, и я помоли да движи по-бързо задника си. Тя му отговори с такъв ентузиазъм, че накрая той беше изстискан като лимон. Когато най-после възвърна като по чудо духа си от Отвъдното, Уу възкликна задавено:

— *Айейа*, малка уличнице, ако успееш да го направиш още веднъж, ще ти подаря диамантен пръстен... не, не, не сега, за Бога! Аз да не съм Бог? Не сега, малка лъжлива женичке, не, не сега, не утре, а вдругиден...

Беше вдругиден. Въодушевен и изпълнен с предчувствие, Фор Фингър я гледаше как се усмихва от телевизора с трапчинките по бузите си, докато пожелава лека нощ, преди да започне следващото предаване. В събота вечер тя се прибираше по-рано и той почти си я представяше как излиза забързана от телевизията и се запътва към Ролса му, който я чака отпред, уверен, че и тя проявява същото нетърпение. Тази вечер изпрати Пол Чой с Ролса да я закара до студиото, да говори с нея на английски и да се увери, че е пристигнала благополучно и ще се върне бързо. А после, след новия им тур в леглото, Ролсът щеше да ги откара в оня варварски ресторант във варварския хотел с отвратителната варварска храна и гадни миризми — но това беше мястото, където ходеха всички тай-панове и всички важни цивилизовани хора с жените си — а когато жените им бяха заети, с курвите си — за да може да покаже на цял Хонконг любовницата и богатството си, а тя — диаманта.

— *Айейа* — засмя се високо Фор Фингър.

— Какво, уважаеми господине? — попита го подозрително *амата*. — Какво има?

— Нищо, нищо. Моля те, налей ми малко коняк.

— Моята госпожа не обича миризмата на коняк.

— Ей, стара жено, донеси ми коняк. Аз да не би да съм глупав? Да не съм някой варварин от другите провинции? Разбира се, че си

имам ароматни чаени листа за дъвчене, преди да си легнем. Коняк!

Старицата излезе с мърморене, но той не ѝ обърна внимание — тя се опитваше да защити интересите на господарката си и така трябваше.

Уу докосна с пръсти малката кутийка в джоба си. Купил бе пръстена тази сутрин по цени на едро от един братовчед, който му дължеше услуга. Камъкът беше синкавобял на цвят, с доста карати и струваше поне 8000 ХК долара, макар че той плати по-малко от половината от тях.

„Струва си за още една такава вечер в леглото — помисли си въодушевено, макар и малко смутен Фор Фингър. — О, да! *Иий*, последния път си помислих, че духът ми наистина е преминал завинаги в Отвъдното, отнет от боговете в най-върховния миг от живота! *Иий*, колко щастлив бих бил да ида там в най-подходящия момент! Да, но по-прекрасно би било да се върна, за да щурмувам Нефритената Порта отново и отново!“

Той се изсмя от удоволствие. Днес беше чудесен ден за него. Срещна се тайно със Смъгльър Йен и Уайт Паудър Ли и те го избраха за ръководител на новото им Братство, както си беше редно. Не осигури ли той връзката с пазара чрез онзи чуждестранен дявол Бан — или как там му беше името — защото той даваше пари на заем на първия син Чен, който в отплата за тези услуги му предложи начин за ускоряване на наркосхемата, но бе имал глупостта да се остави да го отвлекат и сега бе мъртъв? О, да. И не е ли Уу, който ще се срещне другата седмица в Макао със същия тоя чужденец да уредят паричните проблеми и плащането, за да се приведе в действие цялата огромна операция? Разбира се, че той трябва да бъде Висшият тигър, разбира се, че най-големият дял от печалбата трябва да бъде за него! С обединените им познания — и съвременните методи на Доходоносния Чой — той ще успее да усъвършенства контрабандата на опиум в Хонконг и настанил се веднъж тук, ще осъществи превръщането на суровия наркотик в невероятно доходния бял прах, а най-накрая и начините за експорта му на световните пазари. Сега, след като Пол Чой вече работи в отдела по превоза и въздушните товари на втората голяма компания, а двама от внуците на Йен, също завършили в Америка, са в отдела за митнически операции — и още четирима роднини на Уайт Паудър Ли, възпитаници на английски университети,

работят в експедиторския отдел на Кай Так от „Ноубъл хаус“ и в товарния отдел на „Ол Ейжа еър“, вносът и износът ще стане по-безопасен, лесен и още по-доходен.

Обсъдиха и въпроса кого да привлекат от полицията, особено от морската.

— Не и някой от варварите, тия неверници, в никакъв случай — възпротиви се буйно Уайт Паудър Ли. — Те няма да ни помогнат, никога. Не и с наркотиците. Трябва да използваме само Драконите.

— Съгласен. Говорено е с всички Дракони и те до един са съгласни да ни сътрудничат. С изключение на Тай-по от Каулуун.

— Трябва и него да привлечем, той е офицер и е от командването. За по-голям дял ли се пазари? Или е против нас?

— Не знам. Засега — Фор Фингър сви рамене. — Оставете Тай-по на Висшия дракон, това е негов проблем. След като той се е съгласил, значи работата е уредена.

„Да — помисли си Уу, — аз ги надхитрих да ме направят Висш тигър и измавих Пол Чой за парите си. Не му дадох на този млад измамник да се разпорежда и играе с парите ми така, както той си мислеше, че ще стане. О, не! Не съм толкова глупав! Дадох му само два милиона и му обещах 17 от цялата печалба — да видим какво може да направи с толкова! — Сърцето на стария човек заби по-учестено и той се почеса. — Обзалагам се, че до края на седмицата това хитро хлапе ще ги утрои. — Диамантът беше платен с първата печалба от умелата игра на сина му на борсата, със същите пари си осигури и една година с Винъс Пун, а не бе похарчил и петак от собствения си капитал. — *Иий!* Ами тия хитри планове, които измисля Доходоносния! Като този как да се справим с тай-пана, като се срещнем утре.“

Старецът опипа загрижено половината монета, окачена на тежък ремък на врата му под ризата — с подобна на тази монета неговият знаменит предшественик Уу Фан Чой поискал построяването на клипер, неотстъпващ на най-добрия във флотата на Дърк Струан. Но Уу Фан Чой е бил глупак — не се е сетил да включи в услугата и безопасен път на кораба си и бил надхитрен от Зеленоокия Дявол, тай-пана.

Да, боговете са свидетели, че Уу Фан Чой сам е бил виновен за загубата. Но той не загуби всичко. Успя да се разправи с оня гърбушко,

Страйд Орлов, който командва всички кораби на „Ноубъл хаус“. Хората му заловили Орлов на сушата в Сингапур и го довели окован във вериги в Тайван, където било свърталището на Уу Фан Чой. Той го завързал на един стълб на височината на най-големия прилив и го оставил да се удави много бавно.

„Аз няма да бъда толкова глупав като Уу. Ще направя така, че моята молба към този тай-пан да е подсигурана от всички страни.

Утре Дънрос ще се съгласи да предостави свободен достъп на моите товари на корабите си — тайно, разбира се, ще се съгласи да ме допусне до част от сметките на «Ноубъл хаус», за да прикрия по този начин доходите си — пак тайно, макар че и той ще извлече голяма печалба от това, също така тайно ще се съгласи да финансираме заедно построяването на голям нов фармацевтичен завод, който *ок ко*, според Доходоносния Чой ще бъде идеалната законна и неподозирана димна завеса за наркотиците и ще ми принадлежи завинаги, и накрая, тай-панът ще ходатайства пред онзи получовек, Ландо Мата, да предпочете мен и моето братство пред съществуващия сега в Макао синдикат за злато и комар на Тайтфист Танг и той, тай-панът, ще обещае да се включи в него.“

Фор Фингър Уу бе изпълнен с възторг. Дънрос ще трябва да се съгласи с всичко. И то е по възможностите му.

— Ето коняка.

Уу взе подадената му чаша и започна да отпива сънливо от нея с огромно удоволствие. „Боговете са ми свидетели — седемдесет и шест години аз, Уу, глава на рода Суйбърн Уу, живея пълноценно живота си и ако вие, богове, решите да отнесете духа ми по време на Облака и Дъжда, всякога ще ви възхвалявам в рая — ако съществува. А ако не...“

Старият човек повдигна рамене и се ухили, като сви пръстите на краката си. Прозя се и затвори очи, приятно затоплен и много щастлив. Боговете са си богове, и те спят и допускат грешки, но е сигурно, също както е сигурно, че големите бури ще дойдат и тази година, и догодина, че малката уличница ще си заслужи диаманта тази вечер.

Долу, пред фоайето спря такси. От него слезе пийнал Суслов, плати на шофьора, после прекрачи олюлявайки се канавката, в която

течеше дъждовна вода, и влезе в блока.

Пред асансьора се бяха събрали доста хора, които си говореха, докато чакаха, и сред тях Суслов разпозна Кейси и Жак де Вил. Руснакът слезе несигурно и с хълцания надолу по стълбите до долния етаж и захлопа на вратата на Клинкър.

— Здравсти, приятел — поздрави го домакинът.

— *Товарищ!* — Суслов го сграбчи в мечешката си прегръдка.

— Има и водка, и бира. Мейбъл, кажи здравей на капитана! — сънливият стар булдог само отвори едното си око, оголи венци и шумно се оригна.

Клинкър въздъхна и затвори вратата.

— Горката стара Мейбъл! Ще ми се да не прави това, цялата стая увонява! Ето — подаде той на Суслов пълна чаша с водка и му намигна. — От любимата ти, *Стари приятелю*. 120.

Суслов му намигна в отговор и гаврътна шумно чашата си.

— Благодаря. Още едно от това и ще отплавам щастлив от този капиталистически рай!

— Още едно от това — изкикоти се Клинкър, като продължаваше играта — и ще изпълзиш на четири крака от хонконгското пристанище! — той пак му напълни чашата. — Колко ще останеш тази вечер?

— Исках само да пийна за последно с теб, а? Ако успея да си тръгна към 10 — добре. Пий! — изрева с пресилена сърдечност руснакът. — Дай малко музика, а?

Клинкър пусна развеселен магнетофона и го усили. Стаята се изпълни със звуците на тъжна руска балада. Суслов доближи устни до ухото му.

— Благодаря, Ърни. Бързо се връщам.

— Добре! — намигна му Клинкър, който все още вярваше на легендата му, че има среща с омъжена жена в „Синклер тауърс“. — Коя е тя? — по-рано не го беше питал.

— Без имена, за по-голяма дискретност — прошепна широко ухилен Суслов. — Но мъжът ѝ е важна клечка, от правораздаването.

Клинкър се ухили.

— Браво! Набий ѝ един и от мен, а?

Суслов слезе надолу през отвора на пода и намери фенерчето. От напукания бетонен таван на тунела капеше вода, пукнатината се беше

увеличила. Малки купчинки чакъл правеха пътя хлъзгав и опасен. Безпокойството му се усили, не му харесваше нито близостта на Крос, нито необходимостта да се среща с него, искаше му се да е далеч, на сигурно място на кораба си и с желязно алиби за времето, в което Дънрос бъде упоен и отвлечен. Но Крос беше непреклонен.

— По дяволите, Грегор, трябва да дойдеш. Налага се да се видим. Аз естествено няма да се кача на борда на „Иванов“. Напълно безопасно е, гарантирам ти!

„Гарантира? — помисли си отново ядосан Суслов. — Как може въобще някой нещо да гарантира?“ Извади автоматичен пистолет със заглушител, провери го и щракна предпазителя. После продължи напред, като стъпваше внимателно, и се изкачи по подвижната стълба до фалшивия шкаф. След като стигна до стълбището, спря и се заслуша със затаен дъх. Не откри нищо подозрително и задиша поспокойно, изкачи се безшумно и влезе в апартамента. През прозорците нахлуваха светлините на високия блок долу и на града и осветяваха обстановката достатъчно, за да може да се ориентира. Щателно огледа апартамента. Като свърши, отиде до хладилника и си отвори бутилка бира. Загледа се разсеяно през прозореца.

Макар че не можеше да види кораба си оттук, Суслов знаеше къде точно трябва да се намира и от това се почувства по-добре. С удоволствие ще си замине. И със съжаление. Искаше му се да се върне — Хонконг е толкова прекрасен, — но дали ще може?

Ами Съндърс? Смее ли да му се довери?

Нещо го присви в гърдите. Без съмнение бъдещето му виси на косъм. КГБ лесно би могло да докаже, че той сам е издал Меткин. Центърът може да разбере това само с едно телефонно обаждане до Роджър Крос — ако вече не са дошли до този извод.

„Дано Съндърс изгние в пъкъла! Знам, че ще ме спре — също както и аз на негово място. Дали Роджър знае за тайната сделка, която ми предложи Съндърс? Не. Ще я запази в тайна — дори от Роджър. Няма значение. Предам ли му *едно-единствено* нещо, попадам завинаги във властта му.“

Минутите минаваха. Чу се шум от асансьор. Суслов застана нащрек. Свали с пръст предпазителя на пистолета — в бравата щракна ключ. Вратата бързо се отвори и затвори.

— Здравей, Грегор — поздрави го тихо Крос. — Да беше махнал това проклето желязо, а?

Суслов върна предпазителя на мястото му.

— Какво толкова важно има? Какво става с онова говедо Съндърс? Какво, по д...

— Успокой се и слушай — Крос извади един микрофилм и бледосините му очи заблестяха, необикновено развълнувани. — Ето ти подарък. Много е ценен, тъй като на него са запечатани оригиналните досиета на А. М. Г.

— А? — изглежда го Суслов. — Как така?

Крос му разказа за трезора и завърши с думите:

— ... и когато Дънрос си тръгна, заснех папките и ги върнах на мястото им.

— Филмът проявен ли е?

— О, да. Извадих един комплект снимки, които прочетох и веднага унищожих. Така е по-безопасно, отколкото да ти ги дам и да рискуваме да те спрат и претърсят — Съндърс е настроен много войнствено. Какво, по дяволите се е случило между вас?

— Първо ми разкажи за досиетата, Роджър.

— Съжالياвам, но те са същите като другите, точ в точ. Никаква разлика.

— Какво?

— Да. Дънрос ни е казал истината. Копията, които ни даде, са абсолютно същите.

Суслов беше поразен.

— Но ние бяхме сигурни, ти беше сигурен!

Крос повдигна рамене и му подаде филма.

— Ето ти доказателството.

Суслов грозно изпсува.

Крос го гледаше със сериозно изражение, като се стараше да не издаде задоволството си.

„Истинските досиета са прекалено ценни, за да бъдат предадени още сега — каза си отново той. — Не. Още не им е дошло времето. А когато това стане, Суслов, *Стари приятелю*, отделни части от тях ще ми донесат добри пари. Цялата тази информация трябва да се пресее и да се предлага особено внимателно. А 11-те листчета с кода — каквото и да означава той — след време сигурно ще струват цяло състояние.“

— Този път май ударихме на камък, а, Грегор.

— Ами Дънрос? — Суслов беше смъртно блед. Погледна часовника си. — Той сигурно вече е в сандъка.

Крос повдигна рамене, изпитото му лице беше като изсечено на слабата светлина.

— Не е нужно да прекъсваме плана — отвърна той. — Внимателно обмислих цялата операция. Съгласен съм с Джейсън, че би било добре да поразтърсим Хонконг. Отвлечането на тай-пана ще породи най-различни вълни. Заедно с натиска върху банките и фалита на борсата това много би ни помогнало. Аз съм доста притеснен. Съндърс души наоколо и ми задава най-различни неудобни въпроси. А и тази история с Меткин, Ворански, документите на А. М. Г., ти — прекалено много грешки. Трябва да отклоним натиска от „Севрин“. Дънрос ще ни помогне идеално.

— Сигурен ли си? — попита нуждаещият се от увереност Суслов.

— О, да, *абсолютно*. Йан ще ни послужи за примамка. Ще имам нужда от всякаква помощ. А ти ще предадеш Артър. Нали?

Суслов усети как очите на англичанина се впиват в него и сърцето му замря, но не издаде изумлението си.

— Радвам се, че Съндърс ти е казал за срещата ни. Спестил ми е труда. Как бих могъл да се измъкна от тази клопка?

— А как ще я избегнеш?

— Не знам, Роджър. Съндърс дали ще изпълни заплахата си?

Крос му се сопна:

— Я стига, за Бога. Ти не би ли го направил?

— Какво мога да сторя?

— Да пожертваш или своята глава, или тази на Артър. Ако е Артър, тогава следващият бих могъл да бъда аз — последва дълго враждебно мълчание и Суслов усети как му настръхват космите на тила. — Доколкото не става въпрос за моята глава — а аз предварително научавам какво ще стане — не ме интересува.

Суслов го изгледа:

— Искаш ли нещо за пиене?

— Знаеш, че не пия.

— Имах предвид вода — или сода — грамадният мъж отиде до хладилника, извади водката и пи направо от бутилката. — Радвам се,

че Съндърс ти е казал.

— За Бога, Грегор, да не ти е изпила чавка ума? Разбира се, че *не ми* е казал — този глупак още си мисли, че само вие двамата знаете за сделката! Господи Боже мили, та той е на моя територия! Аз го изпратих в стая, която се подслушва. Да не съм глупак? — очите му станаха още по-студени и Суслов усети как гърдите го стягат непоносимо. — Значи изборът е прост, Грегор. Или ти, или Артър. Ако го предадеш, излагаш на опасност и мен, а значи и всички останали. Ако не признаеш нищо, с тебе е свършено. От двете алтернативи аз бих предпочел ти да си мъртъв — а ние с Артър и „Севрин“ в безопасност.

— Най-доброто разрешение е да предам Артър — каза Суслов. — Но той да избяга, преди да го хванат. Може да се качи на „Иванов“. А?

— Съндърс ще те изпревари и ще те спре в хонконгски териториални води.

— Възможно е. Но не е вероятно. Аз не бих допуснал проверка в морето — Суслов го гледаше с жлъч. — Или това, или Артър ще се самоубие — или ще изчезне.

Крос го изгледа изумен.

— Сигурно се шегуващ! Да не искаш да пратя Джейсън на оня свят?

— Ти сам го каза. Въпросът е чия глава ще падне. Виж, ние просто разглеждаме различните възможности. Факт е, че ти си незаменим. Но не и Артър. Не и другите. Нито пък аз — каза откровено Суслов. — Така че, каквото и да се случи, не трябва да си ти — а за предпочитане е да не съм и аз — отпи нова глътка и усети приятно затопляне в стомаха си, после отново погледна съюзника си. — Ти си съюзник, нали?

— Да. О, да. Докато ми *плащате* и ми се нрави играта.

— Ако вярваше, щеше да живееш по-дълго и по-щастливо, *товарищ*.

— Единственото, което ме кара да живея, е това, че не вярвам в нищо. Ти и твоите приятели в КГБ може и да се опитате да завладеете света, да се инфилтрирате в капитализма и във всякакъв друг изъм, можете да изтъквате каквито си искате причини, а аз ще се *веселя* с вас.

— Какво означава това?

— Това е стар английски израз, който означава, че ще ви помагам — отвърна сухо Крос. — Значи ще изтъргуваш Артър?

— Не знам. Ти не можеш ли да го пратиш по лъжлива следа до летището, докато излезем от хонконгски води?

— Мога, но Съндърс вече е удвоил наблюдението там.

— Ами Макао?

— Може. Но не ми харесва. Ами останалите от „Севрин“?

— Да се покрият дълбоко, прекратяваме всичко. След като бурята отmine, ти ще поемеш „Севрин“ и отново ще преминем към действие. Възможно ли е де Вил да стане тай-пан след Дънрос?

— Не знам. По-скоро ще е Гавалан. Тази сутрин в Ша Тин случайно са били открити две нови жертви на Бившите вълци.

Надеждата на Суслов нарасна и ужасът му малко се уталожи.

— Какво се е случило?

Крос му разказа как са били намерени труповете.

— Още се опитваме да идентифицираме горките нещастници. Грегор, каквото и да се случи, ще бъде опасно да изтъргуваш Артър. Нишката може да стигне и до мен. Може би фалитът на борсата, бъркотията с банките и изчезването на Дънрос ще отвлечат вниманието от „Севрин“. Може би.

Суслов кимна. Гаденето му се усили. Трябваше да вземе решение.

— Нищо няма да направя, Роджър. Ще си замина и ще предоставя всичко на случая. Ще, ще напиша неофициален доклад, за да изпреваря Съндърс, и ще разкажа на Центъра всичко, което се случи. А какво ще направи Съндърс е въпрос на бъдещето. Аз имам и доста високопоставени приятели. Може пък катастрофата с Хонконг и това, че разполагаме с Дънрос — аз все пак ще го подложка на разпит под хипноза, в случай че ни лъже, и ако паметта му наистина е толкова добра, колкото казваш... Какво има?

— Нищо. Ами Коронски?

— Тази сутрин си замина, след като ми даде всички медикаменти. Аз промених времето на разпита — ще бъде проведен на кораба, не на брега. Защо?

— Нищо. Продължавай.

— Може би хаосът в Хонконг ще успокои моите началници — след като взе решение, Суслов се почувства малко по-добре. —

Изпрати спешен доклад до Центъра по обичайните канали до Берлин. Накарай Артър да направи същото по радиостанцията довчера. Напиши го в моя полза, а? Прехвърли вината за Меткин върху местното ЦРУ, куриера, Ворански? А? Обвини ЦРУ и Куоминтанг.

— Разбира се. Срещу удвоено заплащане. Между другото, Грегор, на твое място бих избърсал отпечатъците от тази бутилка.

— А?

Крос му разказа язвително как Роузмънт бе задигнал онази чаша по време на обиска и как преди няколко месеца той бе извадил отпечатъците от досието му, за да го прикрие.

Руснакът побеля:

— В ЦРУ имат отпечатъците ми?

— Само ако досието ти при тях е по-добро от нашето, което ме съмнява.

— Роджър, разчитам на теб да ме прикриеш.

— Не се притеснявай. Ще напиша толкова розовичък доклад, че ще те повишат. Ти в замяна ще предложиш да ми увеличат заплащаното до 100 000 долара...

— Това е прекалено много!

— Такава е таксата! Ще те вадя от дяволска каша — устата му се усмихваше, но не и очите. — За щастие сме професионалисти. Нали?

— Ще... ще се опитам.

— Добре. Чакай тук. Телефонът на Клинкър се подслушва. Ще ти се обадя от Джейсън веднага щом разбере нещо за Дънрос — Крос протегна ръка. — Успех, ще видя какво мога да направя със Съндърс.

— Благодаря — Суслов го притисна в мечешката си прегръдка. — Успех и на теб, Роджър. И да не се издъните нещо с Дънрос.

— Няма.

— Все така добре да работите.

— Кажете на приятелите си все така добре да плащат. А?

— Да — Суслов затвори вратата зад Крос, после отърка дланите си в панталона и извади лентата.

Тихо прокле и филма, и Дънрос, и Хонконг, и Съндърс, привиждаше му се призрактът на КГБ и въпросите за Меткин. Трябва някак си да го избегне. По гърба му се стичаше студена пот. Май в края на краищата ще се наложи да изтъргува Артър. Но как да го направи така, че да не хвърли подозрение върху Роджър? Трябва да има начин.

Роджър Крос се качи на асансьора и натисна копчето за първия етаж. Останал сам, той се облегна изтощен на нестабилната стена и разклати глава в опит да се отърве от страха.

— Престани! — заповяда си той на глас. Овладя се с усилие и запали цигара, забелязвайки, че пръстите му треперят. — Ако този *идиот* разпита Дънрос, аз съм загазил. И залагам 50 долара срещу купчина тор, че Суслов още не се е отказал от възможността да изтъргува Плъм. А ако го направи, цялата ми картонена кула ще рухне. Една грешка само, едно леко подхлъзване, и с мене е свършено.

Асансьорът спря. Качи се някаква шумна група китайци, но Крос не ги забеляза.

На партера го чакаше Роузмънт.

— Е?

— Нищо, Стенли!

— Ти с твоите подозрения, Родж.

— Човек никога не знае, Стенли, може и да е имало нещо — отвърна Крос, опитвайки се да накара мозъка си да проработи. Той бе измислил това подозрение, за да накара Роузмънт да дойде с него — да го изчака долу — с тази хитрост целеше да обърка хората на ЦРУ, които знаеше, че още наблюдават фойето.

— Добре ли си, Родж?

— О, да. Да, благодаря. Защо?

Роузмънт сви рамене.

— Искаш ли кафе или бира?

Излязоха навън в нощта. Отпред ги чакаше колата на Роузмънт.

— Не, благодаря. Аз съм натам — Крос посочи към „Роуз корт“, високия блок, който се извисяваше на пътя над тях. — Дългът ме зове на коктейл — почувства как страхът му наново се надига. Какво да прави сега?

— Какво има, Родж?

— Нищо.

— „Роуз корт“, а? Май ще трябва да си наема един апартамент там. Роузмънт от „Роуз корт“.

— Да — Крос събра кураж. — Искаш ли да дойдеш с мен на доковете да видим отплаването на „Иванов“?

— Да, защo не. Радвам се, че най-после ще си оберат крушите — Роузмънт сподави прозявката си. — Тази вечер успяхме да пречупим онова компютърно копеле. Той май е скътал доста тайни.

— Какви?

— Най-различни подробности за „Кориджидор“, максималната му скорост, откъде се доставят бойните глави, армейските кодове, ей такива неща. Довечера ще ти изпратя кратък доклад. Ще ме вземеш ли в полунощ?

— Да, да, добре — Крос се обърна и бързо се отдалечи. Роузмънт го изгледа намръщено, а после погледна към „Роуз корт“. От всичките му 12 етажа струеше светлина. Американецът отново обърна поглед към Крос, една малка фигурка в тъмното, която зави покрай ъгъла и тръгна нагоре по стръмното виещо се шосе.

— Какво му става на Родж? — запита се замислено той. — Нещо не е наред.

Роджър Крос слезе с изопнато лице от асансьора на петия етаж и влезе през отворената врата на апартамента на „Ейжън пропъртис“. Голямата стая беше пълна с хора и шум. Той застана на прага и започна да оглежда присъстващите, търсейки Плъм или Дънрос. Веднага усети не особено щастливата атмосфера на приема, над повечето от гостите тегнеше някакво униние, което усили още повече собственото му безпокойство. Присъстваха малко съпруги — те се бяха скупчили стеснително в другия край на залата. Навсякъде се водеха разгорещени разговори за предстоящия крах на борсата и натиска върху банките.

— О, я стига, за Бога. „Виктория“ хубаво обяви закупуването на контролния пакет на „Хо-Пак“, но къде са парите, с които да си платим дълговете?

— Това е сливане, не закупуване, Дънстън — започна Ричард Куанг — „Хо-Пак“ е...

Бар изведнъж се ядоса:

— За Бога, Ричард, ние всички се познаваме и знаем, че тук става въпрос за нещо повече от спешна парична помощ. Да не сме деца? Искам да кажа — повиши глас Бар, за да надвика Ричард Куанг и Джонджон, — искам да кажа, че сливане или не, ние, бизнесмените в Хонконг, ще загазим, щом всичките ви скапани банки са имали глупостта да останат без пукната пара. А?

— Но вината не е наша — тросна му се Джонджон. — Това е само временна загуба на доверие.

— Това е калпаво управление, ако питате мене — отговори кисело Бар и всички се съгласиха с него, после забеляза Крос, който се опитваше да мине покрай него. — Здравей, Роджър! — поздрави той с фалшива усмивка.

Роджър Крос усети как веднага застана нащрек, както винаги, когато изненадваше някого.

— Тук ли е Йан?

— Не. Не е дошъл още — отговори Джонджон и Крос си отдъхна с огромно облекчение.

— Сигурен ли си?

— Да. Дойде ли той, аз си тръгвам — каза кисело Дънстън.

— Проклети банки! Ако не беше...

Джонджон го прекъсна:

— Какво ще кажеш за тия отвратителни Бивши вълци, Роджър?

Двата намерени трупа бяха основната новина по Радио Хонконг и всички китайски вестници — в неделя следобед не излизаше вестник на английски.

— Не знам нищо повече от вас — отговори Крос. — Все още се опитваме да идентифицираме жертвите — очите му се съсредоточиха върху Ричард Куанг, който трепна. — Не знаеш ли нещо за отвлечени синове или племенници, а, Ричард?

— Не, съжалявам, Роджър, не знам.

— Бихте ли ме извинили, искам да се видя с нашия домакин.

Крос си проправи път през навалищата.

— Здравей, Крисчън — поздрави той, като се промъкваше покрай главния редактор на „Гардиън“. Забеляза мъката, която той отчаяно се мъчеше да скрие. — Моите съболезнования за жена ти.

— Джос — отговори Крисчън, стараяйки се да бъде спокоен, и застана пред него. — Джос, Роджър. Тя, е, тя би... животът продължава, нали? — принудената му усмивка беше гротескна. — „Гардиън“ трябва да си върши работата, нали?

— Да.

— Може ли по-късно да поговорим?

— Разбира се — неофициално, както винаги?

— Разбира се.

Крос продължи нататък, като мина покрай Пагмайър и сър Луис, увлечени в разговор за покупката на Универсалните магазини от „Струан“, и забеляза Кейси сред малка групичка гости на широкия балкон, обърнат към пристанището, там бяха още де Вил и Горнт, който беше доста любезен и това се стори странно на Крос.

— Привет, Джейсън — поздрави той, приближавайки се до Плъм, който беше с гръб към него и разговаряше с Джоузеф Стърн и Филип Чен. — Благодаря за поканата.

— О, здравей, Роджър. Радвам се, че дойде.

— Добър вечер — обърна се той към останалите. — Джейсън, къде е почетният ти гост?

— Йан се обади да каже, че бил задържан, но тръгва. Всеки момент ще пристигне — напрежението на Плъм прозираше. — Шампанското е готово, както и моята малка реч. Всичко е готово — погледна той Крос. — Ела, Роджър. Нека ти наля нещо за пиене. Перие, нали? Сложил съм няколко бутилки да се изстудяват.

Крос го последва, също така зарадван от възможността да поговорят насаме, но точно когато стигнаха до кухнята, стаята изведнъж утихна. На вратата стоеше Дънрос с Рико и Гавалан. И тримата сияеха.

— Слушай, Джейсън, аз... — Крос замълча. Плъм вече се бе обърнал към бара и ако не го гледаше внимателно, нямаше въобще да забележи как сръчно счупи един мускал над пълната с шампанско чаша, скри остатъците в ръката си и после ги пусна в джоба си, вдигна подноса, на който имаше четири чаши и се отправи към вратата. Крос гледаше вцепенен как се приближи до Дънрос и му поднесе шампанското.

Тай-панът предложи чаша първо на Рико, после на Гавалан. Без никакъв видим подтик сам той взе чашата с приспивателното. Плъм взе последната и връчи подноса на един объркан сервитьор.

— Добре дошъл, Йан, и поздравления за удара — вдигна приятелски тост Плъм, без да придава особено значение на събитието. Стоящите наблизко учтиво го последваха. Дънрос, разбира се, не пи в своя чест.

— А сега може би трябва да вдигнеш тост за Ричард Куанг и Джонджон и за тяхното обединение? — предложи Плъм и гласът му прозвуча странно.

— Защо не? — засмя се в отговор Дънрос и погледна към Джонджон в другия край на стаята.

— Брус — извика той, като вдигна чашата си, и всред всеобщия шум в стаята се образува тихо островче. — За „Виктория“!

Гласът му се усили и пресече всички разговори. Останалите замълчаха по средата на изречението.

— Може би всички трябва да се присъединят към тоста. Току-що разбрах, че „Бенк ъф Чайна“ се е съгласила да отпусне на теб и всички

останали банки половин милиарден заем преди отварянето на борсата в понеделник.

В стаята се възцари още по-дълбока тишина. Влязоха и стоящите на балкона, Горнт беше сред първите.

— Какво?

— Разбрах, че „Бенк ъф Чайна“ заема на Хонконг — предоставя на „Виктория“ да даде в заем на другите банки — половин милиард долара в брой и още толкова, ако поиска. Край на натиска върху банките! — Дънрос вдигна чашата си. — За „Виктория“!

Всред внезапно надигналата се всеобща врява, когато всички започнаха да задават въпроси и точно преди Дънрос да отпие, Крос се спъна и се блъсна в него, като събори чашата му. Тя се разби на парчета на паркета.

— О, Боже! Съжалявам — извини се той. Плъм го изгледа ужасен.

— За Бо...

— А, Джейсън, толкова съжалявам — пресече го Крос и побърза да добави, докато един сервитьор трескаво събираше парчетата стъкло. — Може би ще донесеш друга чаша на Йан.

— Ъ, да, но... — Плъм сковано понечи да тръгне, но беше спрял от думите на Рико:

— О, ето, тай-пан, моля, вземете моята чаша.

Джонджон надвика адския шум:

— Тишина, тишина за момент! — и си проправи път към Дънрос. — Йан, сигурен ли си? Сигурен ли си за парите?

— О, да — отвърна бавно Дънрос, като отпиваше от чашата на Рико и се наслаждаваше на момента. — Лично Тип Ток ми се обади. Ще го съобщят по новините в девет.

Последваха бурни ръкопляскания и нови въпроси и отговори. Дънрос улови втренчения поглед на Горнт от другия край на стаята. Усмивката му се вкамени и той вдигна чашата си, пренебрегвайки вълната от въпроси.

— За твое здраве, Куилън! — извика той с насмешка. Разговорът пак моментално замря. Всички се обърнаха към тях.

Горнт му върна тоста със същия насмешлив тон:

— За твое, Йан! Наистина ли ще получиш парите на „Чайна“?

— Да, и между другото, току-що уредих нов оборотен капитал от 50 милиона щатски долара. „Ноубъл хаус“ сега е *най-солидната* в колонията.

— А каква е гаранцията? — изплющя гласът на Горнт във внезапно възцарилата се тишина.

— Честта на „Ноубъл хаус“! — Дънрос се обърна към Джонджон с безгрижие, каквото всъщност не чувстваше. — Заемът е от „Ройъл Белгиум“, филиал на „Фърст сентръл“ от Ню Йорк, и е гарантиран от тях. Петдесет милиона щатски долара — повтори той, наслаждавайки се на звука, като нарочно не погледна Горнт. — Между другото, Брус, утре ще върна заема за двата ми кораба. Вече нямам нужда от него, „Ройъл Белгиум“ ми предлага по-добри условия.

Джонджон само го изгледа:

— Ти шегуваш ли се?

— Не. Току-що говорих с Пол — Дънрос погледна за секунда Плъм. — Извинявай, Джейсън, затова закъснях. Трябваше естествено да се видя с него. Брус, Пол вече е в банката, за да организира навременното прехвърляне на парите на „Чайна“ до отварянето на борсата утре — и помоли веднага да отидеш при него.

— А?

— *Веднага*. Съжалявам.

Джонджон го изгледа объркано, понечи да каже нещо, отказа се, после нададе радостен вик, подет и от останалите, и изскочи навън, съпроводен от ръкопляскания.

— За Бога, тай-пан, ти...

— Тип Ток? Но това означава, че е вярно! Не мислиш ли...

— „Фърст сентръл“ от Ню Йорк? Това не са ли ония идиоти, които...

— Божичко, аз продавах предварително...

— И аз! По дяволите, трябва веднага да почна да купувам, иначе...

— Иначе загивам и...

Дънрос забеляза, че сър Луис, Джоузеф Стърн и Филип Чен си бяха събрали главите, а Горнт още го гледаше със застинало лице. После видя Кейси да му се усмихва щастливо и вдигна чаша за нейно здраве. Тя му върна тоста. Горнт забеляза това и отиде при нея. Стоящите Наоколо потрепериха и замлъкнаха.

— „Фърст сентръл“ е банка на „Пар-Кон“, нали?

— Да, така е, Куилън — отговори тя, гласът ѝ беше слаб, но се разнесе из цялата стая и те още веднъж приковаха вниманието на всички.

— Ти и Бартлет, вие ли го уредихте? — попита Горнт, надвесен над нея.

Дънрос побърза да се намеси:

— Аз сам си уреждам заемите.

Горнт не му обърна внимание, гледаше само Кейси.

— Ти и Бартлет ли му помогнахте?

Тя отвърна на погледа му с разтуптяно сърце.

— Аз нямам контрол над тази банка, Куилън.

— Но имаш пръст в тази работа — отговори студено Горнт. — Нали?

— Муртаг *ме попита* дали „Струан“ си заслужава риска — обясни Кейси с овладян глас. — Аз му казах „Да, и още как“.

— „Струан“ е пред гибел — възрази Горнт. Дънрос се приближи към тях.

— Там е работата, че не сме. Между другото, Куилън, сър Луис се съгласи да изтеглим акциите на „Струан“ от продажба до обяд.

Всички очи се извърнаха към сър Луис, който издържа стоически, с Филип Чен до себе си, после пак се съсредоточиха върху Дънрос и Горнт.

— Защо?

— За да има време борсата да се приспособи към бума.

— Какъв бум?

— Бумът, който всички ние заслужаваме, бумът, предсказан от Стария сляп Танг — като че ли електрическа вълна премина през всички, включително и през Кейси. — А също и за да можем да приспособим цената на акциите си — рязко допълни Дънрос. — Отваряме на 30.

— Невъзможно — ахна някой, а Горнт изръмжа:

— Не можете! Вие затворихте на 9.50, за Бога! Акциите ви привършиха на 9.50.

— Значи сега ги предлагаме на 30!

Горнт се извърна рязко към сър Луис.

— И вие ще се съгласите с този пладнешки грабеж?

— Няма такова нещо, Куилън — отговори спокойно сър Луис. — Аз само се съгласих с единодушната преценка на комисията, че за всички нас и за сигурността на инвеститорите би било по-добре да има един латентен период, в който всеки да се подготви за бума. До обяд изглеждаше справедливо.

— Справедливо, а? — изскърца със зъби Горнт. — Аз ги продадох предварително доста акции. Сега ги купувам обратно. Кажете цената?

Сър Луис сви рамене.

— Ще продаваме утре на обяд в търговската зала недалеч от борсата.

— Аз ще търгувам веднага, Куилън — обади се рязко Дънрос. — Колко акции си продал предварително? 700 000? Ще ти позволя да си ги откупиш обратно на 18, ако ми продадеш контролния пакет на „Ол Ейжа еър“ на 15.

— „Ол Ейжа еър“ не се продава — отговори вбесен Горнт, а вътре в него нещо крещеше, че на 30 той ще бъде унищожен.

— Предложението е в сила до отварянето на борсата утре.

— Чумата да те тръшне и теб, и твоето утре, и твоите 30! — Горнт се завъртя рязко към Джоузеф Стърн. — Купувай акциите на „Струан“! Сега, сутринта или на обяд! Ти отговаряш!

— На каква цена, мистър Горнт?

— Просто купувай — лицето на Горнт потъмня и той се обърна към Кейси. — *Благодаря* — каза ѝ той и изтрополи навън, като затръшна вратата зад себе си. Разговорът се поднови с пълна сила, всички се струпаха около Дънрос, тупаха го по гърба, затрупваха го с въпроси. Кейси остана сама на прага на верандата, потресена от яростта на Горнт. Разсеяно забеляза сред всеобщата бъркотия Плъм, който излизаше от стаята, последван от Роджър Крос, но не им обърна внимание, гледаше само Дънрос и Рико до него.

В малката спалня отзад Плъм бръкна в чекмеджето на бюрото, близо до обкования с желязо моряшки сандък. Вратата се отвори и той рязко се извърна, видя Крос и лицето му се изкриви.

— Какво правиш тук, по дяволите? Ти нарочно... — Преди да разбере какво става, Крос се озова с един скок в средата на стаята и го удари с юмрук. Плъм зяпна и понечи да се нахвърли върху него, но

Крос отново го удари и той политна назад към леглото, като се строполи върху него. — Какво, по...

— *Мълчи и слушай* — изсъска Крос. — Суслов ще те предаде!

Плъм зяпна, ударените места пламтяха. Ядът му мигновено се изпари.

— Какво?

— Суслов ще те предаде на Съндърс, а с тебе и всички нас — Крос присви очи. — Добре ли си сега? За Бога, говори по-тихо.

— Какво? Да... да. Аз... да.

— Извинявай, Джейсън, но само това можех да направя.

— Няма, няма нищо. Какво, по дяволите, *става тук*, Роджър?

Плъм се изправи от леглото, от ъгълчето на устата му се стичаше тънка струйка кръв. Вече се владееше напълно. Отвън на приливи и отливи долитаха неясни разговори.

— Трябва да съставим някакъв план — каза строго Крос и предаде разговора си със Суслов. — Мисля, че успях да го убедя да се откаже, но този глупак е ненадежден и никой не знае какво може да направи. Сигурен съм, че ако не му предаде Артър, Съндърс ще го издаде и Суслов няма повече да се върне в Хонконг. Ще го арестуват и ще го унищожат. Тогава...

— Ами Дънрос? — попита безпомощно Плъм. — Той можеше да го отърве. Сега Грегор просто няма как да не проговори. Защо ме спря?

— *Трябваше*. Нямах време да ти кажа. Слушай, след като се видях със Суслов, проверих в управлението. Оттам ми казаха, че Тип Ток е помогнал на тия копелета да се измъкнат от капана с парите на „Чайна“. А знаех, че Йан е уредил заема — излъга Крос. — Така че с или без Дънрос, изтичането на капитал от банките ще спре, а борсата ще се оживи. Но което е по-лошо, един наш информатор ми пошушна, че Съндърс е утроил наблюдението над Кай Так, а също и на „Иванов“ и че точно сега отварят всеки сандък, всяка чанта, претърсват оборудването, проверяват всички кули, които се качват на борда. Ако бяха открили Дънрос в сандъка, което неминуемо щеше да се случи, щяхме да попаднем в капан.

Плъм ставаше все по-неспокоен. Тръпки го побиваха.

— Ами, ами... Ако предадем Грегор на Съндърс? — извика той. — Ами ако...

— Не викай! Ти въобще не разсъждаваш, за Бога! Та Грегор ни познава, Съндърс ще го подложи на „сън — безсъние-сън“, ще го пъкне в червената стая и той всичко ще разкаже! Тогава с нас е свършено, свършено е със „Севрин“ и Съветите ще се върнат десет години назад в Азия.

Плъм потрепери.

— Какво ще правим?

— Нека Грегор се качи на кораба си и отплува от Хонконг. Да се надяваме на Бога, че ще се оправи с шефовете си. Дори и да издаде името ти на Съндърс, ние така дълбоко сме законспирирани, че ще успеем да се отървем. Ти си британец, а не чужд поданик! Да благодарим на Бога, че имаме закони, които ни защитават — дори и Законът за държавната тайна. Не се притеснявай, нищо няма да се случи, без да знам, а ако стане нещо, ще разбере веднага. Винаги ще имаме достатъчно време за план 3.

План 3 беше сложен начин за бягство, който Плъм измисли за подобен случай — с фалшиви паспорти, заверени самолетни билети, готов багаж, дрехи, маскировка и легенди, дори и шперцове за чакални на аерогарите, за да не им се налага да минават през емиграционните служби — този план имаше 95 шанс за успех при едночасово предупреждение.

— Божичко! — Плъм погледна към готовия си куфар. — Божичко — повтори той, после отиде до огледалото и погледна лицето си. Червенината му намаляваше. Наплиска се с вода.

Крос го гледаше, чудейки се дали е успял да го убеди. Това беше най-доброто, което можеше да направи при тези обстоятелства. Мразеше импровизациите, но в този случай нямаше друг избор. Ама че живот! Всеки един от тях е заменим, с изключение на него — Суслов, Плъм, Съндърс, Куок, Армстронг, дори губернаторът.

— Какво? — попита Плъм, докато се оглеждаше в огледалото.

— Мислех си с каква тежка работа сме се захванали.

— Целта я оправдава. Това е единственото нещо, което има значение.

Крос не издаде презрението си.

„Май вече не си ни толкова необходим, Джейсън, *Стари приятелю*“ — помисли си той, после отиде до телефона.

— Да? — позна гласа на Суслов и се изкашля със сухата кашлица на Артър. — Мистър Лоп-синг, моля — допълни той паролата, имитирайки идеално гласа на Плъм, и продължи настоятелно. — Провал. Мишената не се яви. Внимавай на дока. Наблюдението е утроено. Не можем да доставим сандъка. Успех — затвори. Тишината се задълбочи.

— Това е като погребален звън за него, нали? — каза тъжно Плъм.

Крос се поколеба. После мрачно се усмихна.

— По-добре за него, отколкото за теб. Нали?

В шумния хол в другия край на коридора Кейси допи чашата си и я остави. Чувстваше се несигурна и някак си особено. Част от нея се радваше за избавлението на Дънрос, а другата съжаляваше, че сега Горнт попадна в капан. С всички тия сделки, които се сключваха в момента покрай нея, ѝ беше съвсем ясно, че началната цена на акциите на „Струан“ ще бъде много висока.

„Горкият Куилън — помисли си тя. — Ако не покрие добре позицията си, здравата ще загази — и нека си призная, аз, го натопих. Не е ли така?

Да, но трябваше да измъкна Дънрос, защото без него Горнт щеше здравата да ни притисне — и не само нас, а и всички останали. И не забравяй, че не ти започна натиска срещу «Струан» за понижаване курса на акциите им. Това беше идея на Линк, а не твоя. А не казва ли винаги той, че работата не трябва да се смесва с удоволствието? Не сме ли се ръководили открай време от този принцип?

Линк. Винаги опирам до него.“

Кейси нито го бе виждала, нито чувала през деня. Трябваше да се срещнат на закуска, но на вратата му имаше надпис „Не безпокойте“, а и телефонът му беше изключен, така че тя го остави и се освободи от мисълта за Орланда — може би е с него? А тази вечер, като се прибра от плаването, намери бележка „Привет, приятно прекарване“. Тя си взе душ, преоблече се, сподави нетърпението си и дойде тук. Отначало не беше никак интересно, в стаята цареше някакво униние и обреченост, а след новината и шумното напускане на Горнт пак стана тъпо. Малко след това Дънрос се доближи до нея през навалищата, за да ѝ благодари, но почти веднага бе заобиколен от развълнувани мъже, които обсъждаха сделки и вероятности. Кейси ги наблюдаваше. Линк сигурно се е върнал в хотела. Искаше ѝ се... няма значение. Никой не забеляза излизането ѝ.

На асансьора чакаше Роджър Крос. Той ѝ отвори вратата и натисна копчето за надолу.

— Благодаря. Хубав купон, нали? — каза тя.

— Да, да, наистина — отвърна разсеяно Крос. Даде ѝ път на партера, а после закрачи през изхода надолу по хълма.

„Закъде ли се е забързал?“ — учуди се Кейси и се запъти към групата, която чакаше за таксите, радостна, че вече бе престанало да вали. Изведнъж се спря. Във фойето влизаше Орланда Рамос с пакети в ръце. Двете жени се видяха едновременно. Първа се съвзе Орланда:

— Добър вечер, Кейси — поздрави тя с най-очарователната си усмивка. — Изглеждаш прекрасно.

— Ти също — отвърна Кейси. Това беше истина. Бледосинята пола и блуза, с които беше облечена съперничката ѝ, се съчетаваха отлично.

Орланда изля нетърпелив поток от кантонезки думи върху сбръчкания портиер, който се разтакаваше наблизко. Той веднага пое пакетите ѝ, като мрънкаше нещо под носа си.

— Извинявай, Кейси — каза любезно тя с нотка на безпокойство в гласа си, — но малко по-надолу имаше свличане на пръст и се наложи да оставя колата си там. Ти, ти на гости ли си тук?

— Не, тъкмо си тръгнах. А ти тук ли живееш?

— Да, тук.

Пак замълча с намерение да се сбогуват. Кейси кимна вежливо за лека нощ и понечи да си тръгне.

— Може би трябва да поговорим — каза Орланда и тя се спря.

— Разбира се, Орланда, когато пожелаеш.

— Сега имаш ли време?

— Мисля, че да.

— Искаш ли да се поразходим заедно до колата ми? Трябва да взема и останалите пакети. Ти и без това няма да успееш да хванеш такси оттук, долу ще е по-лесно.

— Добре.

Двете жени излязоха навън. Нощта беше хладна, но Кейси гореше отвътре, както и Орланда, всяка от тях знаеше какво им предстои и се боеше от другата. Стъпваха много внимателно. Улицата беше мокра от водата, която се стичаше надолу. Надвисналите облаци предвещаваха още дъжд. На петдесетина ярда по-надолу Кейси

забеляза мястото, където част от дигата беше поддала и бе засипала пътя със смесица от пръст, камъни, храсти и чакъл. Нямаше тротоар. От другата страна на свлачището се бе образувала опашка от коли, които маневрираха нетърпеливо, за да завият обратно. По дигата се катереха неколцина пешеходци.

— Отдавна ли живееш в „Роуз корт“? — попита Кейси.

— От няколко години. Тук е много приятно. Аз ми... Ти на приема на Джейсън, на „Ейжън пропъртис“ ли беше?

— Да — Кейси забеляза облекчението по лицето на Орланда и се ядоса, но сдържа гнева си. — Орланда, всъщност ние няма за какво да говорим, нали? Нека си пожелаем лека нощ.

Орланда я погледна.

— Линк е *при мен*. В апартамента ми. В момента.

— Предполагам.

— Това не те ли безпокои?

— Да, и то много. Но си е негова работа. Както знаеш, ние нито сме женени, нито дори сгодени — ти имаш един начин на действие, аз друг, затова...

— Какво искаш да кажеш? — попита Орланда.

— Искам да кажа, че познавам Линк от седем години, а ти от седем дни.

— Това няма значение — отвърна предизвикателно Орланда. — Ние се обичаме.

— Ще в...

Кейси едва не бе избутана от някаква шумна група китайци, които профучаха покрай тях. Отдолу идваха и други хора. Минаха и някои от гостите на приема, които слизаха надолу по хълма. Сред тях беше и лейди Джоана, която ги изгледа любопитно, но отмина.

Когато отново останаха сами, Кейси продължи:

— Ще видим. Лека нощ, Орланда — пожела ѝ тя, макар че ѝ се искаше да изкреци: „ти печелиш парите си по гръб, а аз трябва да изработвам своите и тази любов, за която претендираш, означава само едно: *пари*. Мъжете са такива идиоти.“

— Странното е, че не виня Линк — промърмори тя високо, като видя твърдата брадичка, пламтящите решителни очи, идеалното, чувствено и стройно тяло. — Лека нощ.

Кейси си тръгна.

„Сега трябва да променя плана си. Тази вечер щях да се отдам на Линк, но сега нещата са различни. Щом като е в леглото ѝ, той е омагьосан от нея. Слава Богу, че го разбрах. Божичко, щях да му предложа, а той нямаше как да не откаже и тогава... Сега мога... Какво да правя?

По дяволите всички Орланди на този свят! На тях им е толкова лесно. Те от първия ден си имат стратегия. Ами ние?

Какво да правя? Да изчакам до 25 ноември и да се надявам, че дотогава Орланда ще му дотегне до смърт?

Не и тя. Тя е като динамит и знае, че Линк е нейният пропуск към вечността. Аз мога успешно да ѝ съпернича. Може би не в леглото или в кухнята, но ще се науча.“

Кейси стъпи на един голям камък, като проклинаше калта, която цапаше обувките ѝ, и скочи от другата страна на земния насип. Начело на колоната от автомобили беше Ролсът с шофьора на Дънрос.

— Извинете, миси, тай-пан още там?

— Да, да, там е.

— А, благодаря.

Шофьорът заключи колата, прескочи бариерата на пътя и се закатери нагоре по хълма; Кейси се обърна и го загледа. Погледът ѝ се спря на Орланда, която идваше насреща ѝ и я изгледа, като ѝ се искаше да я избута в калта. Стана ѝ забавно и тя не се помръдна, чакаше съперничката ѝ да се приближи. Видя как погледът ѝ се вкамени, но по лицето ѝ нямаше страх, а само много уверена полуусмивка. Орланда мина безстрашно покрай нея и Кейси изведнъж осъзна, че бе успяла да се наложи. Може би и тя се страхува от нея и от нейната сила толкова. Обърнала поглед към „Роуз корт“, тази бляскава кула от светлина, чудейки се зад кой ли светец или тъмен прозорец е сега Линк...

Когато Орланда зърна Кейси, веднага реши, че е ходила до апартамента ѝ и е заварила там Бартлет — както би направила тя. И макар че вече знаеше всъщност къде е била Кейси, при вида на съперничката ѝ отново я обзе страх. „Дали тя не му влияе по някакъв начин чрез «Пар-Кон»? — запита се разтреперана Орланда. — Може ли да го контролира чрез акции и дялове? Ако първата жена на Линк едва не го е разорила и Кейси го е спасявала толкова пъти, колкото

казва той, тя не може да не го е оплела. Ако бях на нейно място, аз щях да го направя, разбира се, че щях.“

Без да иска, Орланда погледна назад. Кейси все още гледаше към „Роуз корт“. Зад нея от фойето излезе Дънрос с цяла тълпа хора — сред тях Рико, Токс, Филип и Дайан Чен — и тръгнаха надолу по хълма. Как да се държи с Линк, като се върне. Дали да му каже, че е срещнала Кейси, или не? Орланда извади вцепенено останалите пакети от колата си.

„Аз знам едно — повтаряше си отново и отново тя. — Линк е мой и независимо от Кейси, аз ще се ожения за него, каквото и да ми струва това.“

Кейси видя Дънрос да излиза от фойето и се загледа в него, като му се любуваше — висок, жизнерадостен и изглеждаше с десет години по-млад от първата им среща. Зарадва се много, че му беше помогнала. И точно като се обърна да си върви, го чу да я вика:

— Кейси! Кейси! Чакай малко! — тя се обърна. — Хайде с нас на вечеря? — покани я той.

Тя поклати глава отрицателно, тъй като нямаше настроение, и отвърна:

— Благодаря, но имам среща! До ут...

В този момент земята пропадна.

Свличането беше започнало по-нагоре в планината, над „По Шан роуд“, пресече шосето и се блъсна в един двуетажен гараж с такава сила, че гаражът се завъртя и се прекатури, плъзна се малко надолу и се срути. Земната маса набра скорост, заобиколи един висок тъмен блок, пресече „Кондуит роуд“ и смаза двуетажната къща на Ричард Куанг. После, заедно с тези две сгради потокът, вече 900 фута дълъг и 200 фута широк — 50 хиляди тона пръст и камъни — продължи, пътя си надолу през „Коутуол роуд“ и се блъсна в „Роуз корт“.

Свличането трая 7 секунди.

При удара „Роуз корт“ сякаш потрепери, после се помести от основите си и тръгна по посока на пристанището, прекатури се и се пречупи в средата като човек, който коленичи, а после пада.

При падането горните етажи се удариха и откъснаха върха на пониския „Синклер тауърс“, после се срутиха и разпаднаха на парчета. Част от земния поток и разрушеното жилище продължиха пътя си надолу, нахлуха в една строителна площадка на склона на планината и спряха. Щом сградата се срутил сред облак прах, угаснаха и лампите. И над целия Мид Левълс легна вцепенена, бездънна тишина.

После се разнесоха писъци.

В тунела под „Синклер роуд“ Суслов се задушаваше, полузаровен всред отломки от зидария. Част от тавана на тунела се бе разкъсала, от разрушените отводни и водопроводни тръби струеше вода и тунелът се пълнеше бързо. Суслов се изправи несигурно и си проправи път навън, разсъдъкът му беше объркан и безпомощен, не знаеше нито какво става, нито какво се е случило, само, че някак си е бил заловен и упоен и сега е в някакъв кошмарен ритъм на сън и безсъние в червената стая. Огледа се наоколо, обхванат от паника.

Всички сгради бяха тъмни, нямаше ток, заобикаляше го някакъв безформен куп от пищящи, мърдащи отломки. После инстинктите му надвиха и той побягна през глава надолу по „Синклер роуд“.

Високо горе на „Коутуол роуд“ чакащите от другата страна на първото свлачище не бяха пострадали, само парализирани от шока. Неколцината, които още се държаха на крака, сред тях и Кейси, не можеха да повярват на очите си. Докъдето им стигаше погледът, не се виждаше никакъв път, всичко беше отнесено от огромното свлачище. По-голямата част от допреди малко терасирания склон сега представляваше неравна повърхност от кал, пръст и камъни — пътищата и сградите бяха изчезнали, а Дънрос и компанията му бяха отнесени някъде надолу по склона.

Кейси се опита да изпищи, но бе останала без глас. После от устата ѝ се откъсна едно „О, Боже! Линк!“, краката ѝ сами я понесоха и преди да разбере какво става, тя вече лазеше, падаше и си пробиваше път надолу към развалините. Тъмнината беше ужасна, изпълнена с вледеняващи писъци, отвсякъде се надигаха гласове, викове за помощ, невероятната разкривена купчина от отломки все още се помръдваше тук-там, някъде още падаха и се разбиваха парчета от сградата. Изведнъж нощта се освети от експлодиращи електропроводи, които изригнаха каскади от кълбовидни мълни над развалините.

Кейси се втурна обезумяла към мястото, където по-рано беше фойето. Далече надолу, почти скрита в тъмнината, се стелеше разкривена маса от чакъл, бетонни блокове, греди, обувки, играчки, съдове, дивани, столове, легла, радиоапарати, телевизори, дрехи, крайници, книги, три коли, които бяха паркирани отвън, и нови писъци. После в светлината на експлодиращите електропроводи тя зърна надолу по склона смачканите останки на някогашния асансьор със стърчащи от него счупени ръце и крака.

— *Линк!* — крещеше, колкото глас имаше Кейси, без да усети, че плаче и сълзите се стичат по лицето ѝ. Но отговор нямаше. Започна отчаяно да се катери по опасните отломки, едва не падна, но пак запълзя надолу. Около нея пищяха и викаха мъже и жени. Някъде наблизо се разнесе слаб ужасен вопъл и отломките помръднаха. Тя падна на колене, чорапите и роклята ѝ бяха скъсани, коленете ѝ

издрани, и отмести няколко тухли, под които се откри малка кухня и в нея три-четири годишно китайче ужасено, кашлящо, почти задушено, заклещено под огромна стенеща купчина каменни късове.

— О, Боже, горкичкото.

Кейси се огледа наоколо обезумяла, но нямаше кой да ѝ помогне. Част от отломките се размърдаха със стон и писък, като освободиха голям бетонен къс със забодено в него армиращо желязо. Забравила собствената си безопасност, Кейси започна да размества парчетата с разкъравени пръсти. Отломките под нея отново се размърдаха и част от тях се свлякоха надолу по склона. Тя отчаяно разчисти с нокти малък проход и сграбчи ръката на момиченцето, като му помогна да се измъкне навън, после го прегърна и бързо се отдръпна на по-безопасно място, тъй като отломките, на които беше стъпила, се срутиха — Кейси остана сама, с треперещото дете в безопасност ѝ невредимо в ръцете ѝ, вкопчило се здраво в нея.

Когато лавината от пръст се спусна надолу по хълма и разкъса по-голямата част от пътя и парапета, на края на които свряха Дънрос и компанията му, те бяха пометени надолу по стръмния склон, но падането им бе омекотено от храсталак и друга растителност. Тайпанът се изправи в здрачевината, объркан и замаян, учуден, че може да стои на краката си и е невредим. Наблизо се чуваха агонизиращи стонове. Дънрос се изкачи опипом по стръмния, кален и мокър склон до Дайан Чен. Тя беше почти в безсъзнание и стенеше, единият ѝ крак беше жестоко извит под нея. Костта ѝ стърчеше навън, но доколкото можеше да се забележи, нямаше разкъсани артерии и опасни кръвоизливи. Той изпъна крака ѝ колкото се може по-внимателно, но тя изпищя от болка и припадна. Дънрос почувства нечие присъствие наблизо и погледна нагоре. Там стоеше Рико, разрошена, с разкъсана рокля и без обувки, от носа ѝ се стичаше струйка кръв.

— Божичко, добре ли си?

— Да... — отвърна тя разтреперана. — Това... това земетресение ли беше?

В този момент избухна нова експлозия от късо съединение на електропроводите и за секунди районът се освети от кълбовидни мълнии.

— Господи — ахна тай-панът. — Също като в Лондон по време на въздушните нападения.

Тогава съзря Филип Чен върху купчина камъни около една фиданка, проснат неподвижно с главата надолу.

— Стой тук с Дайан — заповяда той на Рико и тръгна надолу по склона. Обърна стареца по гръб, изтръпнал от ужас. Неговият компрадор още дишаше. Дънрос потръпна от облекчение. Настани го колкото се може по-удобно и се огледа в мрака. И други хора се надигаха. Недалеч от себе си забеляза Крисчън Токс, който разтърсваше главата си, опитвайки се да я проясни.

— Отвратителна дяволска работа — повтаряше непрекъснато той. — Тук сигурно живеят няколкостотин души — Токс се изправи на крака олюлявайки се, но се подхлъзна в калта и отново изруга. — Трябва... трябва да се добера до телефон. Подайте ми ръка, ако обичате — пак се подхлъзна и изруга. — Идиотският ми глезен. Май съм го изкълчил.

Дънрос му помогна да се изправи, после го хванаха с Рико от двете страни и се изкачиха тромаво по останките до пътя. Някои от хората там още стояха като вцепенени, други се катереха по първото свлачище, за да се опитат да помогнат. Част от обитателите на сградата стенеха като обезумели. На едно място държаха за ръце една жена, а мъжът ѝ вече тичаше, падаше и ставаше надолу към развалините, където бяха останали трите им деца с тяхната *ама*.

Щом стъпиха на равно, Токс забърза, накуцвайки надолу по „Коутуол роуд“, а Дънрос се втурна към колата си за фенерче и аптечка.

Лим никакъв не се виждаше. Дънрос се сети, че шофьорът му беше с тях, когато се спусна лавината. Докато търсеше ключовете от багажника, той се опита да си спомни.

„Кой беше с нас? Токс, Рико, Жак — не, Жак си тръгна, Филип и Дайан Чен, Бар, не, него го оставихме на приема. Боже Господи! Приемът. Бях забравил за него! Кой още беше там? Ричард Куанг и жена му, Плъм, Джонджон, не, той си тръгна по-рано, Роджър Крос, не, чакай, той не си ли тръгна?“

Дънрос отвори багажника и извади две фенерчета, аптечката и дълго въже. Върна се бегом при Рико, като гърбът вече го наболяваше.

— Ще се върнеш ли да се погрижиш за Дайан и Филип, докато аз потърся помощ? — гласът му беше преднамерено строг. — Ето — даде ѝ фенерче, бинтове и шише аспириин. — Върви. Дайан си е счупила крака. За Филип не знам. Направи каквото можеш и остани при тях, докато дойде линейка или се върна аз. Разбра ли ме?

— Да, да, добре — в очите ѝ проблесна страх, като погледна нагоре. — Има ли опасност от ново свличане?

— Не. Няма страшно. Върви бързо.

Сигурността му разсея страховете ѝ и тя тръгна надолу по пътя, като стъпваше внимателно. Дънрос едва тогава забеляза, че е боса. Спомни си, че Дайан и Филип също бяха боси. Изпъна се, за да облекчи болката в гърба си. Дрехите му бяха раздрани, но той не им обърна внимание, а се втурна към първото свлачище. От далечината се донесе воят на полицейски сирени. Едва не му призля от облекчение, като хукна към тях.

Тогава забеляза Орланда в началото на колоната от коли. Тя гледаше неподвижно към мястото, където преди това се издигаше „Роуз корт“, устните ѝ потрепваха, леки спазми разтърсваха лицето и тялото ѝ и Дънрос си спомни, че през нощта на пожара тя беше също толкова зашеметена и едва не припадна. Побърза да отиде при нея и я разтърси, надявайки се да я извади от шоковото състояние.

— Орланда!

Тя се съвзе.

— О... О... какво... какво...

Дънрос с огромно облекчение видя, че погледът ѝ се избистри, съзря агонията и бликналите ѝ сълзи.

— Всичко е наред. Няма за какво да се притесняваш. Стегни се сега, всичко е наред, Орланда! — каза ѝ той с нежен, но твърд глас, подпря я на капака на една кола и я остави.

— О, Боже! Линк! — извика след него през сълзи. — Линк...
Линк е там!

Дънрос веднага спря и се обърна.

— Къде? Къде е?

— В... в апартамента ми. На осмия етаж... на осмия етаж!

Дънрос отново хукна, фенерчето му беше единственото светло петънце в тресавището.

Тук-там вече се срещаха хора, отпавили се слепешката към развалините, като затъваха до глезени в калта, оградили в шепи запалени клечки кибрит. Когато Дънрос се приближи до мястото на срутването, сърцето му се преобърна. Усети миризмата на газ. Тя се засилваше с всяка измината секунда.

— *Загасете кибрита, за Бога!* — изрева той. — *Всички ни ще пратите по дяволите!*

Видя Кейси.

Полицейската кола се изкачваше с рев нагоре по хълма след пожарната и макар че сирената ѝ виеше, никой в натовареното движение не ѝ правеше път. Армстронг приемаше обажданията по радиото:

— Всички полицейски части и пожарни команди да се насочат към „Коутуол роуд“. Тревога, тревога, тревога! Ново земно свличане в района на По Шан и „Синклер роуд“! Обадилите се съобщиха, че са се срутили „Роуз корт“ и други две дванадесететажни сгради.

— Ама че работа! — промърмори Армстронг. — Внимавай, за Бога! — сопна се той на шофьора, който бе преминал в другото платно и едва не се блъсна в един камион. — Тук завий надясно, мини направо през „Касъл“ за „Робинсън“ и тръгни по този път за „Синклер“.

Изтощен и със силно главоболие, той се прибираше вкъщи след нов възстановителен сеанс с Брайън Куок, когато чу съобщението за свличането. Спомни си, че на „Синклер роуд“ живее Крос, който му каза, че ще ходи на приема на Джейсън Плъм, като преди това ще провери с Роузмънт някаква следа, и реши да иде да види какво става. Боже, кой ще поеме СИ, ако с Крос се е случило нещо? И дали ще трябва да освободим Брайън, или ще го задържим, или какво?

Нов глас, решителен и спокоен, надделя над силните атмосферни смущения по радиото:

— Говори заместник-началникът на пожарната охрана, Соумс. *Извънредно положение от първа степен!* — Армстронг и шофьорът затаиха дъх. — Намирам се на кръстопътя на „Синклер“, „Робинсън“ и „Коутуол роуд“, където съм установил щаб си. *Извънредно положение от първа степен, повтарям, от първа степен!* Веднага да се уведомят комисарят и губернаторът, това е катастрофа от голям мащаб.

Предупредете всички болници в колонията да имат готовност. Всички линейки и медицинският персонал да се отправят към района. Ще имаме нужда от незабавна и значителна армейска помощ. Няма ток, така че искаме генератори, кабели и прожектори.

— Боже Господи! — възкликна Армстронг. После рязко се обърна към шофьора. — Натисни газта, за Бога, и побързай!

Колата увеличи скоростта си.

— О, Йан — проплака Кейси, все още със зашеметеното дете на ръце. — Линк е там някъде долу.

— Да, да, знам — надвика той безумния хаос от писъци и викове за помощ, заглушаващи зловещото скърцане на развалините, които продължаваха да се слягат. Наоколо бродеха хора, които не знаеха къде да търсят, откъде да започнат, как да помогнат.

— О, да, но... но Линк. Аз не зн... — тя замълча.

Точно пред тях на склона, недалеч от останките на асансьора, се слегна голяма купчина изкривени греди и раздробени късове бетон и даде началото на нова лавина от камъни надолу по хълма. Дънрос насочи фенерчето си натам и те видяха как асансьорът бе засипан от вълна от падащи отломки и се свлече надолу, оставяйки след себе си пътека от тела.

— О, Боже — изплака Кейси. Детето се вкопчи уплашено в нея.

— Върни се в колата, там ще си в без... — в този момент към тях се втурна някакъв обезумял от тревога мъж, погледна детето в ръцете ѝ, после го грабна и го притисна до себе си, благодарейки сподавено на Бога и на нея.

— Къде, къде я намерихте?

Кейси му посочи вцепенено.

Той погледна объркан мястото, после се отдалечи в нощта, без да скрие сълзите си на облекчение.

— Остани тук, Кейси — каза настоятелно Дънрос всред шума на приближаващите се от всички страни сирени. — Аз ще поогледам набързо.

— Внимавай, *моля те*. Не ти ли мирише на газ?

— Да, много силно.

Като си светеше с фенерчето, той започна да слиза надолу по развалините, под, над и между отломките, като се хлъзгаше, падаше и пак ставаше. Беше опасно да се върви сред тази несигурна и скърцаща маса. Първото смачкано тяло беше на някаква непозната китайка. Десетина ярда по-надолу попадна на мъж европеец със смазана, почти липсваща глава. Освети набързо с фенерчето пред себе си, но не видя Бартлет сред труповете. Малко по-надолу имаше още две премазани тела, и двете на китайци. Като преодоля гаденето си, той се промъкна под един опасен навес до европееца и като придържаше внимателно фенерчето си, бръкна в джоба му. Шофьорската книжка беше на името на Ричард Пагмайър.

— Боже! — прошепна Дънрос. Миризмата на газ беше много силна. Стомахът му се преобърна, когато от някакви електропроводи долу в ниското бликнаха нови искри. „Всички ще отидем на оня свят, ако тия искри стигнат дотук“ — помисли си той. Измъкна се внимателно от развалините и се изправи в цял ръст, като задиша поспокойно. След няколко крачки дочу слаб стон. Трябваше му малко време, за да се ориентира, но откри източника и се спусна надолу с разтуптяно сърце. Мушна се много внимателно под един огромен навес от греди и отломъци. Хвана здраво с ръце бетонния отломък. Наблегна с все сила и го отметна настрана. Отдолу се показа мъжка глава.

— Помощ — прошепна тихо Клинкър. — Бог да те поживи, приятелю...

— Чакай малко.

Дънрос забеляза, че човекът е притиснат от огромна греда, която обаче придържаше и бетонните парчета да не се стоварят отгоре му. Освети с фенерчето си наоколо и попадна на счупена тръба. Опита се да я използва като лост, с който да отмести гредата. Една пирамида от камъни се размърда застрашително.

— Можеш ли да се помръднеш? — попита той задъхан.

— Краката ми... краката ми са много зле, но ще опитам — Клинкър се протегна и хвана за едно стърчащо желязо. — Когато кажеш.

— Как се казваш?

— Клинкър. Ърни Клинкър. А ти?

— Дънрос. Йан Дънрос...

— О! — Клинкър извърна с мъка главата си и погледна нагоре, лицето му беше цялото в кръв, косата сплъстена и устните разранени. — Благодаря, тай-пан — каза той. — Когато кажеш.

Дънрос се облегна с цялото си тяло и мощ върху импровизирания си лост. Гредата се повдигна на сантиметър. Клинкър се размърда, но не можа да се помести.

— Още малко, приятел — изпъшка той от остра болка. Дънрос отново натисна. Усети как жилите на ръцете и краката му се изопнаха от напрежението. Гредата се повдигна още малко. Няколко камъчета се отрониха в дупката. Още малко.

— Сега! — подкани той. — Не мога да я задържа...

Мъжът стисна още по-здраво желязото и бавно се изтегли.

При раздвижването му се отрониха нови камъчета. Щом тялото му се освободи, Дънрос отпусна много внимателно гредата и когато тя легна на мястото си, сграбчи Клинкър и го измъкна на свобода. Едва тогава забеляза кръвата диря от липсващото му ляво стъпало.

— Не мърдай, човече — каза той състрадателно, докато старецът лежеше задъхан, почти изгубил съзнание, и се опитваше да не стене от болка. Дънрос разкъса един бинт и му направи груб турникет точно под коляното.

После се изправи в ограниченото пространство и погледна злокобния навес над главата си, опитвайки се да реши какво да прави сега. После дочу грохота и писъка на свличащите се отломъци. Земята се наклони и той се наведе, като закри глава с ръце. Надигна се нова лавина...

Бяха изминали само 16 минути от срутването на „Роуз корт“ и върху обширния район на разрушенията вече имаше много хора. Някои се бяха измъкнали от отломките. Другите бяха спасители, а долу, близо до командния пункт, установен на кръстопътя, се събраха полицейски коли и четири спасителни команди с пожарни, чийто подвижни фарове обливаха със светлина склона. Пожарникари и полицаи си пробиваха трескаво път през развалините. Избухна малък пожар, който беше набързо потушен, тъй като всички съзнаваха опасността от газ. Една линейка с ранени или умиращи замина и пристигаха нови.

Тъмнината създаваше хаос, уличните светлини бяха угаснали, започваше да вали. Преди минута пристигна дивизионният командир на пожарната охрана и повика инженери от газовата компания, а други специалисти бяха изпратени да проверят основите на намиращите се наблизко високи сгради и други постройки и да решат дали не се налага да бъдат евакуирани — и трите редици по „Коутуол“, „Кондуит“ и „По Шан роуд“ бяха под съмнение.

— Боже — прошепна ужасен командирът, — ще са необходими цели седмици да се изровят жертвите и да се разчисти всичко това.

Но стоеше на открито и външно беше въплъщение на спокойствието. Нова патрулна кола зави със сирената си и спря.

— О, здравей, Робърт — поздрави пожарникарят, когато Армстронг се приближи до него. — Да — забеляза той ужаса му — един Бог знае колко хора са погребани под...

— Внимавайте! — изкрещя някой и всички се разбягаха, когато от разрушените горни етажи на „Синклер тауърс“ се откъсна огромно парче железобетон и се стовари на земята. Една от полицейските коли обърна фаровете си нагоре. Сега можеха да видят зяпналите към небето полуразрушени стени. На ръба се люлееше някаква дребна фигурка.

— Пратете някой горе да види какво, по дяволите, става там!

Един пожарникар веднага хукна нататък...

По-нагоре, до бариерата на „Коутуол роуд“ в тъмнината се събираха зрители от съседните сгради, ужасени от възможността от ново свличане, обезумели обитатели, които не знаеха дали да се евакуират, или не. Орланда все още стоеше вцепенена до колата и дъждът, се смесваше със сълзите ѝ. През бариерата се изсипа нова група полицейски подкрепления, които се разпръснаха във верига из тресавището и започнаха да оглеждат терена с мощни прожектори. Един от тях чу вик за помощ и насочи фенерчето си към храсталака, но после промени посоката като видя Рико да маха и вика, а до нея лежаха две неподвижни фигури.

По-долу, на разклонението на „Коутуол“ намали и спря колата на Горнт. Той пренебрегна нарежданията на измъчения полицай, пусна ключовете в ръката му и се втурна нагоре по хълма. Като се приближи до бариерата и видя размера на разрушенията. Горнт се изуми. Само преди минути пи и флиртува тук с Кейси и всичко беше наред. Работата с Орланда беше уредена. После победата му се превърна в поражение и той се нахвърли върху Дънрос, но по някакво чудо си тръгна навреме, а сега всички останали може би са мъртви, погребани в развалините, изчезнали завинаги! Божичко! Дънрос, Орланда, Кейси, Джейсън Бар...

— Дръпнете се от пътя! — извика полицаят. Покрай него притичаха нови санитарии и пожарникари с брадвички, прехвърлиха се през дигата от кал, каменни блокове и дървета и се втурнаха към развалините.

— Извинете, сър, но не можете да останете тук.

Горнт се отмести настрана, задъхан от тичането.

— Спасил ли се е някой?

— О, да, разбира се, сигурен съм, че...

— Виждали ли сте Дънрос, Йан Дънрос?

— Кого?

— Тай-пана?

— Не, съжалявам, не съм — полицаят се извърна, за да спре и успокои някакви родители.

Горнт отново извърна поглед към срутването, все още ужасен от огромните му мащаби.

— Божичко — възкликна някакъв глас с американски акцент наблизко.

Горнт се обърна. Всред новодошлите, които се изкачваха с мъка нагоре, забеляза Пол Чой и Винъс Пун. Всички се бяха втренчили смаяно в тъмнината.

— Божичко!

— Какво правиш тук, Пол?

— О, здравейте мистър Горнт! Моят... чичо е някъде там — едва успя да каже Пол Чой. — Боже Господи, виждате ли това?

— Фор Фингър ли?

— Да. Той...

Винъс Пун надменно го прекъсна:

— Мистър Уу ме очаква да обсъдим един филмов договор. Той ще бъде *продуцент*.

Горнт пропусна тази очевидна измислица, докато умът му усилено работеше. Ако успее да спаси Фор Фингър, старецът може и да му помогне да се отърве от задаващото се поражение на борсата.

— На кой етаж е бил?

— На петия — отговори Винъс Пун.

— Пол, заобиколи откъм „Синклер“ и тръгни нагоре от тази страна на склона. Аз ще тръгна надолу да те пресрещна! Върви!

Младежът хукна, преди Винъс Пун да успее да го спре. Полицаят все още беше ангажиран настрани. Горнт се втурна без колебание към бариерата. Той познаваше добре апартамента на Плъм, който беше на петия етаж — Уу вероятно беше някъде наблизко. В тъмнината не забеляза Орланда от другата страна на пътя.

След като се прехвърли през бариерата, тръгна колкото се може по-бързо, но краката му затъваха в пръстта. На няколко пъти се препъна.

— *Айейя*, уважаеми сър! — извика той на кантонезки на един санитар с носилка, когото зърна наблизко. — Имате ли резервно фенерче?

— Да, да, заповядайте! — отговори мъжът. — Но внимавайте, пътеката е опасна. Има много духове.

Горнт му благодари и забърза нататък, за да навакса загубеното време. Като се приближи до мястото на фойето, той спря. Нагоре по хълма, докъдето му стигаше погледът, зееше само грозната наклонена

рана на свлачището, широка 100 ярда. По краищата и на трите редици от сгради имаше други застрашени постройките и високи здания, едно, от които още беше в строеж, и при мисълта да бъде затворен в едно от тях му прилоша. Целият „Кондуит роуд“ бе пометен, имаше изкоренени дървета и съборен парапет. Като погледна надолу, Горнт потрепери.

— Това не е възможно — промълви той, като си спомни колко висок и стабилен беше „Роуз корт“ и колко радост му носеше през годините. После съзря светлините на върха на „Синклер тауърс“, сградата, която винаги бе ненавиждал, задето му закрива изгледа — още повече намрази Дънрос затова, че я финансира и я притежаваше. Забеляза, че горният ъгъл липсва и по него премина вълна на задоволство, което бързо се превърна в тъга при мисълта за неговия собствен апартамент на дванадесетия етаж на „Роуз корт“ и приятното време, което бе прекарал с Орланда на осмия етаж на същата сграда, сега превърната в развалини, пълни със смърт.

— Божичко — възкликна на глас Горнт и благослови своя джос. После продължи нататък.

Кейси седеше нещастна на купчина камъни и чакаше. По целия склон в здравевината работеха спасители, които пристъпваха предпазливо по опасната повърхност и от време на време викаха, а после се ослушваха за отговор от развалините. Тук-там някои отчаяно копаеха и разчистваха отломките, щом намереха някой нов нещастник.

Кейси стана и погледна неспокойно надолу по склона за Дънрос. Той бързо се изгуби от полезрението ѝ, но от време на време улавяше светлината на фенерчето му. От няколко минути обаче и то не се виждаше. Тревогата ѝ нарасна, минутите се влачеха и при всяко наслагване на развалините, страхът ѝ се усилваше. Линк, Линк е някъде там, се набиваше в мозъка ѝ.

„Трябва да направя нещо, не мога само да седя, не, по-добре да седя и да чакам, и да се моля, и да чакам, да чакам Йан да се върне. Той ще го намери...“

Кейси скочи на крака, обзета от внезапен ужас. От средата на склона се откъсна нова лавина от камъни и се спусна надолу, разпръсквайки спасителите, които хукнаха да бягат. След секунда

верижната реакция престана и отново настъпи тишина, но сърцето ѝ продължи да тупти. Не се виждаше никаква светлинка от фенерчето на Дънрос, за да ѝ вдъхне увереност.

— О, Господи, дано е добре!

— Кейси? Кейси, ти ли си? — от тъмнината изскочи Горнт и се покатери до нея.

— О, Куилън — възкликна тя и той я прегърна, придавайки ѝ от своята сила. — Моля те, помогни на Лин...

— Дойдох веднага щом разбрах — побърза да я прекъсне той. — Съобщиха по радиото. Божичко, ужасих се, че сте... Въобще не очаквах... Дръж се, Кейси!

— Аз съм... Аз съм добре. Линк е... той е там някъде, Куилън.

— Какво? Но как така? Той...

— Той е бил в ап... в апартамента на Орланда и...

— Може би грешиш, Кейси. Слу...

— Не. Орланда ми каза.

— А? И тя ли се е спасила. — Горнт въздъхна. — И Орланда ли се спаси?

— Да. Беше с мене, наблизно, ей там. Аз видях как стана, Куилън, видях тази отвратителна лавина и как цялата сграда се срути и после хукнах насам, Йан дойде на помощ и Линк е т...

— Дънрос? И той ли се измъкна? — попита Горнт.

— О, да. Да, той сега е там долу. Част от срутената сграда се раздвижи и асансьорът, асансьорът беше пълен с тела. Йан е там долу някъде, търси... търси в случай, че... — Гласът ѝ угасна.

Видя, че Горнт погледна към склона.

— Кой още се спаси?

— Жак, семейство Чен, журналистът, не знам...

Кейси не виждаше лицето му и не можеше да разбере какво мисли.

— Ти съжаляваш ли, че... че Йан е жив?

— Не. Напротив. Накъде отиде?

— Там долу — тя взе фенерчето и му показа. — Ей там, където е разчистено. Не съм го виждала от известно време, но е там някъде. Виждаш ли останките от асансьора? Някъде там.

Сега можеше да види по-добре брадатото му лице с изваяни черти и тъмни очи, но по него не се четеше нищо.

— Остани тук — каза ѝ той. — Тук си в безопасност.

Взе фенерчето, тръгна към развалините, и скоро бе погълнат от тях.

Дъждът се усили, топъл като нощта, и Горнт изплю горчилката от устата си, едновременно вбесен и доволен, че неприятелят му е жив. Повече го искаше жив.

Пътят надолу беше много хлъзгав. Една дъска се заклати и поддаде. Той залитна и си ожули крака, изруга и продължи нататък, като подбираше по-безопасно място.

„Значи Йан, проклетият Дънрос, е излязъл преди сградата да се срути. Този проклетник сякаш е *застрахован* от злополуки. Божичко! Но не забравяй, че боговете бдяха и над тебе. Не го забравяй...“

Той спря. Някъде наблизко се носеха слаби викове за помощ. Напрегна слух, но не можа да определи посоката. Извика:

— Къде сте, къде сте? — и отново се ослуша. Нищо. Пак огледа колебливо пътя пред себе си. Цялата тази проклета маса може всеки момент да се плъзне стотина фута.

— Къде сте?

Отново нищо и Горнт продължи внимателно надолу, където миризмата на газ ставаше по-силна.

Като се приближи до останките на асансьора, той огледа телата, без да разпознае никое от тях, после продължи нататък и като зави внимателно покрай един ъгъл, се мушна под някакъв навес. Изведнъж го заслепи светлина от фенерче.

— Куилън, какво, по дяволите, правиш тук? — попита Дънрос.

— Теб търся — отвърна мрачно Горнт, като насочи фенерчето си към него. — Кейси ми каза, че си играеш на криеница.

Дънрос се беше облегал на купчина камъни, за да си поеме дъх, ръцете му бяха раздрани и окървавени, дрехите на парцали. Когато този участък от развалини се раздвижи, входът към кухнята се стесни. Дънрос се втурна да се спасява, фенерчето падна от ръката му и когато лавината отмина, той се оказа в капан заедно с Клинкър. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да не се паникьоса в тъмнината. Търпеливо опипа с ръце наоколо, за да намери фенерчето. И когато беше готов да се откаже, пръстите му го напипаха. Щом се сдоби пак със светлина, страхът му го напусна. Фенерчето му посочи друг път навън. Той изгледа Горнт и му се усмихна едва-едва:

— Съжаливаш ли, че не съм мъртъв?

Горнт сви рамене и му се усмихна по същия гаден начин:

— Да. *Джос*. Но скоро и това ще стане.

Навесът изскърца и леко помръдна и той го освети с фенерчето си. Двата мъже затаиха дъх. Навесът се намести с въздишка.

— Съвсем скоро, ако не побързаме да се измъкнем оттук.

Дънрос се изправи и изстена, прерязан от остра болка в гърба.

— Не си ранен, надявам се? — попита Горнт.

Дънрос се изсмя и се почувства по-добре, страхът да не бъде погребан жив вече отмираще.

— Не. Ще ми помогнеш ли?

— Какво?

Дънрос насочи фенерчето си към отломките. Едва сега Горнт видя Клинкър.

— Озовах се тук, докато се опитвах да го спася.

Горнт веднага се притече на помощ, клекна и започна да размества отломките, за да разшири изхода.

— Казва се Клинкър. Краката му са премазани, едното му стъпало липсва.

— За Бога! Дай да ти помогна!

Горнт хвана по-здраво дъската и я отмести, после скочи в кухнята. След секунда се извърна и погледна към Дънрос:

— Съжаливам, нещастникът е мъртъв!

— О, Боже! Сигурен ли си?

Горнт повдигна стареца като кукла и го изнесе навън.

— Горкият човечец!

— *Джос*. Каза ли къде се е намирал в сградата? На кой етаж? Имало ли е някой с него?

— Мърмореше, че бил пазач и живеел под зданието, а също и за някаква си Мейбъл или нещо подобно.

Горнт огледа с фенерчето си наоколо.

— Ти не си ли чул нещо или някой?

— Не.

— Да го изнесем оттук — предложи решително Горнт. Вдигна го. Излязоха навън, на сравнително по-безопасно място и спряха да си поемат дъх. Наблизо имаше неколцина санитарии с носилки. Дънрос им махна.

— Ние ще го отнесем, уважаеми господине — каза единият. Нагласиха тялото на носилката и бързо го отнесоха.

— Куилън, преди да се върнем при Кейси. Тя каза...

— За Бартлет ли? Да, разбрах, че бил у Орланда — Горнт го погледна. — Апартаментът ѝ беше на осмия етаж.

Дънрос погледна надолу по склона. Имаше повече светлинки отпред.

— Къде ли може да се намира сега?

— Сигурно е мъртъв. *От осмия етаж?*

— Да. Но къде?

Горнт огледа склона.

— Не мога да видя оттук. Може и да позная нещо, но се съмнявам. Трябва да е, трябва да е там долу, почти до „Синклер роуд“.

— Може да е жив, в някоя кухня. Да идем да видим.

Лицето на Горнт се изкриви в любопитна усмивка.

— Ти се нуждаеш от него и от сделката ви, нали?

— Не, не и сега.

— Глупости — Горнт се покатери на една издатина. — Кейси! — извика той, като образува фуния с ръцете си. — Ние слизаме надолу! Върни се до бариерата и чакай там!

Чуха слабия ѝ отговор:

— Добре, внимавайте!

— Добре, Гунга Дин, щом ще си играем на герои, дай да го правим, както трябва. Аз вода — каза кисело Горнт и тръгна.

Дънрос имаше нужда от него и затова го последва, макар че Горнт все повече го дразнеше. Излязоха на открито. После заслизаха надолу по склона. От време на време попадаха на тяло или части от тела, но никого не разпознаха. Подминаха няколко души, обезумели роднини на изчезнали в разрушенията или пък оцелели, които неистово ровеха или се опитваха да извадят с ръце или с някакво парче дърво всичко, което успяваха да намерят.

В подножието на хълма Горнт спря и внимателно огледа развалините с фенерчето си.

— Има ли нещо? — попита Дънрос.

— Не — Горнт зърна някакви мръсни завеси, които можеха да бъдат и от апартамента на Орланда, но той от две години не бе ходил там. Фенерчето му трепна.

— Какво има?

— Нищо.

Горнт се закатери нагоре, търсейки някакви следи от апартамента на Орланда или „Ейжън пропъртис“ на петия етаж.

— Това може да е от мебелировката на Плъм — каза той. Диванът беше разцепен на половина и от него стърчаха пружини.

— Помощ! Помогнете за Бога!

Слабият вик на кантонезки дойде някъде от средата на този участък. Горнт веднага запълзя нататък, тъй като му се стори, че разпозна гласа на Фор Фингър, Дънрос го следваше плътно, над, под или покрай отломките. Всред купчина по-малки парчета откриха възрастен китаец, изплескан и целият покрит е прах. Той седеше сред развалините и се оглеждаше смутен наоколо, видимо невредим. Когато Горнт и Дънрос го приближиха, той направи гримаса, като примижаваше срещу светлината на фенерчетата им.

Те изведнъж го познаха, както и той тях. Това беше Смайльър Чинг, банкерът.

— Какво е станало, уважаеми господа? — попита той на лош кантонезки.

Горнт му обясни накратко и мъжът въздъхна:

— За Бога, това е невъзможно! Аз жив ли съм? Настина ли съм жив?

— Да. На кой етаж бяхте, Смайльър Чинг?

— На дванадесетия — бях в хола. Гледах телевизия — Смайльър Чинг разрови паметта си и устните му се разтегнаха в нова гримаса. — Тъкмо показвах малката лъжкия, Винъс Пун, и после... после откъм „Кондуит роуд“ се чу оглушителен шум. След това се събудих тук, само преди няколко минути, събудих се тук.

— Кой беше с вас в апартамента?

— Моята ама. Първата жена беше отишла да играе ма-джонг!

Старецът се изправи внимателно, опипа крайниците си и се изкиска:

— *Айейа*, за Бога, това е някакво чудо, тай-пан и втори тай-пан! Боговете явно ме покровителстват и аз ще си възвърна банката и отново ще забогатея, и ще стана съдия в „Търф кльб“. *Айейа!* Ама че джос!

Той отново опипа стъпалата и краката си, после бавно се изправи и се отправи на по-безопасно място.

— Ако тринайсетият е тук, значи осмият е малко по-нататък — обади се Дънрос и посочи с фенерчето си.

Горнт кимна с изопнато лице.

— Щом това дърто копеле е оцеляло, значи и Бартлет може да е жив.

— Може. Да проверим.

23:05 ЧАСА

Един военен камион зави нагоре в силния дъжд, разплиска калта и спря до щаба. От него наскочаха ирландски гвардейци в работни облекла и дъждобрани, някои с пожарникарски брадвички. Чакаше ги млад офицер.

— Вървете там горе, сержант. Ще работите със старшина О'Конър! — той посочи с офицерското си бастунче към дясната страна на свлачището; униформата, дъждобранът, ботушите и панталоните му бяха целите в кал. — Никакво пушене, има изтичане на газ и побързайте!

— Къде е рота „Алфа“, сър?

— Нагоре към „По Шан“. „Делта“ е на половината път. На „Коутуол“ имаме медпункт. Аз отговарям на 4-и канал. Вървете!

Гвардейците се вторачиха в разрушенията.

— Слава на Бога — промърмори някой. Втурнаха се след сержанта си. Офицерът се върна в щаба и вдигна полевия телефон.

— Рота „Делта“, тук щабът. Докладвайте.

— Открихме четири тела, сър, и двама ранени. Вече стигнахме до половината на хълма. Ранените са китайка на име Куанг, с множество счупвания, но без опасност за живота, и съпругът ѝ, който е само малко поуплашен.

— На кой етаж са били?

— На петия. Изглежда са ги спасили дебелите напречни греди. Изпратихме ги в медпункта на „Коутуол“. Чуваме някой, който е затрупан надълбоко, но не можем да стигнем до него. Пожарникарите не могат да използват оксиацетиленови горелки. Има много газ. Това е всичко засега, сър.

— Продължавайте — офицерът се извърна и рязко нареди на един ординарец. — Иди подгони ония типове от газовата компания и виж защо, по дяволите, се бавят. Кажете им да се размърдат!

— Слушам, сър.

Той превключи на друг канал.

— Медпункт „Коутуол“, тук е щабът. Какъв е резултатът?

— 14 трупа досега, господин капитан, и 19 ранени, някои много тежко. Опитваме се колкото може по-бързо да установим имената им. Сър Дънстън Бар, когото току-що извадихме, има само счупена китка.

— Продължавайте! В полицията са организирали служба за изчезналите лица — на канал 16. Дайте им всички имена, на мъртви, ранени, всички, и то колкото може по-бързо. Тук има доста разтревожени хора.

— Слушам, сър. Носи се слух, че сме щели да евакуираме целия район.

— В момента този въпрос се обсъжда от губернатора, комисаря и началника на пожарната.

Офицерът разтри уморено лицето си, после се втурна да пресрещне друг пристигащ камион с войници от Инженерния корпус и мина покрай губернатора, комисаря и началника на пожарната охрана, които стояха до централния щаб под козирката на „Синклер тауърс“. От една кола слезе белокос инженер — топограф от отдел „Обществени сгради“ и забърза към тях.

— Добър вечер, сър — поздрави той неспокойно. — Проверихме всички здания от „По Шан“ дотук. Препоръчвам ви *евакуация* на 19 сгради.

— Мили Боже — избухна сър Джефри. — Да не би цялата тази проклета планина да се срути?

— Не, сър. Но ако дъждът продължи, може да има ново свличане. Те са доста характерни за района — инженерът посочи в тъмнината. — През 1941 и 1950 пострада „Бонъм“, през 1959 беше голямото свличане върху „Робъртсън“ на „Литън роуд“, списъкът е безкраен, сър. Настоявам за евакуация.

— На кои сгради?

Мъжът подаде списъка на губернатора, после махна към трите улици в тъмнината:

— Боя се, че ще бъдат засегнати повече от 2000 души.

Всички въздъхнаха. Погледите се отправиха към губернатора. Той прочете списъка и погледна към хълма. Свлочището доминираше над всичко, а над него се мерзелееше планинският масив.

— Много добре, евакуирайте — каза сър Джефри. — Но, предупредете хората си изтеглянето да става организирано, без паника.

— Слушам, сър — инженерът бързо се отдалечи.

— Не бихме ли могли да получим още хора и техника, Доналд?

— Съжалявам, в момента не, сър — отговори полицейският комисар. — Боя се, че сме разпръснати на доста места. Има едно голямо свличане в Каулуун, друго в Куинтон — затрупани са 80 колиби на нелегални заселници, има вече 44 загинали, 20 деца.

Сър Джефри погледна към хълма.

— Божичко! — промълви той. — Сега, след като Дънрос ни осигури помощта на Тип Ток, си помислих, че неприятностите ни ще свършат, поне за тази вечер.

Началникът на пожарната поклати глава с измъчено лице:

— Боя се, че те едва сега *започват*, сър. По наша преценка там трябва да има повече от сто затрупани — и с усилие добави. — Ще ни трябва седмици да претърсим всичко това, ако въобще успеем.

— Да — губернаторът отново се поколеба, после решително продължи. — Отивам до Коутуол. Ще се обаждам на 5-и канал.

Тръгна към колата си. Аджутантът му отвори вратата, но той се спря. Роджър Крос и Съндърс се връщаха от голямата пукнатина на „Синклер роуд“, там, където бе — пропаднал таванът на подземния канал.

— Някакъв късмет?

— Не, сър. Успяхме да влезем в канала, но 50 ярда навътре той е затрупан. Въобще не може да се проникне в „Роуз корт“ по този начин — отговори Крос.

Когато „Роуз корт“ се срути и събори част от горните четири етажа на „Синклер тауърс“, Крос беше недалеч от мястото, на 70 ярда оттук. След като дойде на себе си, той си помисли първо за Плъм, после за Суслов. Руснакът беше по-близо. Когато стигна до тъмното фойе на „Синклер тауърс“, от него вече излизаха ужасените му обитатели. Крос ги разбута настрани и си проби път с ругатни до най-горния етаж, като си светеше с малко фенерче. Тридесет и втори апартамент беше почти изчезнал, прилежащата задна стълба бе отнесена три етажа по-надолу. Докато се взираше в тъмнината, му стана ясно, че ако Суслов е бил заварен тук или с Клинкър, той

неминуемо е мъртъв — единственият възможен изход за бягство бе подземният канал.

След като слезе на партера, Крос мина отзад и се промъкна през тайния вход. Долу течеше поток вряла вода. Побърза да отиде до мястото, където бе пропаднал таванът на тунела. От пукнатината преливаше вода. Повече от доволен, защото вече беше уверен, че Суслов е мъртъв, Крос отиде до най-близкия телефон, обяви тревога и попита за Съндърс.

— Да? О, здравей, Роджър.

Каза му къде се намира и какво се бе случило и добави:

— Суслов беше при Клинкър. Моите хора казват, че не е излизал оттам, значи е затрупан. И двамата трябва да са затрупани. Няма начин да са живи.

— По дяволите! — продължително мълчание. — Идвам веднага.

Крос отново излезе навън и се зае да организира евакуацията на „Синклер тауърс“. При падането на ъгловите апартаменти бяха пострадали три семейства от горните етажи, седем души бяха загинали, включително и две деца, а други четирима умираха. Когато пристигнаха губернаторът и Съндърс, пак отидоха до пукнатината на тунела да видят дали няма да могат да влязат през него.

— Няма как да влезем оттам, сър Джефри. Целият канал се е срутил и според мен е загубен завинаги, сър — Крос ликуваше вътрешно от прекрасното разрешение на проблема, което само му се предостави.

Съндърс беше много кисел.

— Много жалко! Да, ама че лош късмет, наистина. Загубихме много ценен агент.

— Наистина ли мислите, че Суслов щеше да ви каже кой е бил Артър? — попита сър Джефри.

— О, да — отвърна уверено Съндърс. — Ти какво ще кажеш, Роджър?

— Да — Крос едва се въздържаха да не се засмее. — Да, сигурен съм.

Сър Джефри въздъхна:

— Ще имаме доста дипломатически разправии, ако Суслов не се върне на „Иванов“.

— Вината не е наша, сър — обади се Съндърс. — Това са изключителни обстоятелства.

— Съгласен съм, но вие знаете каква ксенофобия изпитват Съветите. Бих се обзаложил, на каквото и да е, че те ще решат, че сме го затворили и го разпитваме. Трябва бързо да го намерим, него или тялото му.

— Слушам, сър — Съндърс повдигна яката си, за да се предпази от дъжда. — Ами какво да правим с отплуването на „Иванов“!

— Какво предлагате?

— Роджър?

— Предлагам веднага да им се обадим и да съобщим на Бородинов за случилото се и, че можем да отложим отплуването им, ако пожелаят. Ще изпратя кола да го доведе заедно с още някой от хората му, за да помогнат в търсенето.

— Добре. Аз ще отида за малко до Коутуол.

Погледаха го как се отдалечава, после минаха на завет зад сградата. Съндърс се загледа в организирания хаос.

— Няма начин още да е жив, нали?

— Не.

Пристигна един измъчен полицаи.

— Ето последния списък на загиналите и спасените — младежът подаде листа на Крос и бързо добави — от Радио Хонконг може всеки момент да изпратят Винъс Пун, сър. Тя е горе, на Коутуол.

— Добре, благодаря — Крос прегледа набързо списъка. — Божичко!

— Да не би да са открили Суслов?

— Не. Но сред загиналите има доста наши познати — подаде му листа. — Ще се обадя на Бородинов, а после ще се върна в района на Клинкър.

Съндърс кимна, загледан в списъка. Двадесет и осем спасени, седемнадесет загинали, чиито имена нищо не му говореха. Сред последните беше и Джейсън Плъм...

На кея, където беше привързан „Иванов“, по пасарелите се разминаваха тежко кулита, натоварени с последните товари и екипировка. Поради извънредното положение полицейското

наблюдение беше сведено до минимум. Суслов мина незабелязан покрай полицаите, маскиран под огромна шапка на кули, с подобна блуза и панталони и бос като останалите, и се качи на палубата. Щом го видя, Бородинов бързо го поведе към каютата му. След като вратата се затвори зад тях, той избухна:

— За Бога, другарю капитан, почти ви бях отписал. Трябва да от...

— Млъкни и слушай — Суслов дишаше запъхтяно, все още потресен. Надигна бутилката с водка и отпи глътка алкохол, като едва не се задави. — Радиостанцията поправена ли е?

— Да, почти, да, готова е, с изключение на свръхсекретния шифровчик.

— Чудесно — разказа му разтреперан какво се беше случило. — Не знам как успях да се измъкна, но се опомних едва на средата на хълма. Хванах такси и стигнах дотук.

Отпи нова глътка алкохол за подкрепа, поразен от чудотворното си избавление от смъртта и от Съндърс.

— Слушай, за всички останали аз съм още в „Роуз корт“, *мъртъв* или *изчезнал* — каза той, планът току-що изникна в главата му.

Бородинов го изгледа:

— Но, другарю капи...

— Иди до полицейското управление да съобщиш, че не съм се върнал — и попитай дали не можем да отложим отплаването. Ако кажат не, вдигаме котва. Ако се съгласят, ще го отложим, ще останем един ден и после със „съжаление“ ще си тръгнем. Разбра ли?

— Тъй вярно, другарю капитан, но защо?

— После ще ти кажа. Междувременно се погрижи и всички останали на борда да мислят, че съм изчезнал. Разбра ли?

— Тъй вярно.

— Никой не трябва да влиза в каютата ми, докато не излезем в международни води. Момичето на борда ли е?

— Да, в другата каюта, както наредихте.

— Добре — Суслов се замисли за нея. Можеше да я върне обратно на брега, тъй като вече се водеше „изчезнал“ и щеше да си остане такъв. Или да се придържа към плана си. — Продължаваме по плана. По-безопасно е. Когато от полицията съобщят, че съм изчезнал — както винаги, агентите на СИ бяха по петите ми, така че там знаят,

че съм бил при Клинкър, — само й кажи, че отплуването се отлага, да си стои в каютата, докато не „се върна“. Върви.

Суслов заключи вратата зад него, преизпълнен с облекчение, и пусна радиото.

„Сега можеше да изчезне. Съндърс не би могъл да издаде един мъртвец. Лесно щеше да убеди Центъра да му разреши да прехвърли задълженията си в Азия на някой друг, а сам той да приеме друга самоличност и друга задача. Можеше да каже, че поради докладите на А. М. Г. е необходимо нов човек да започне работа с Крос и Плъм — ако са още живи — помисли Суслов. — По-добре и двамата да са мъртви. Не, не и Роджър. Роджър е прекалено ценен.“

Преизпълнен с щастие и увереност, каквито от години не бе изпитвал, отиде в банята.

Суслов се усмихна на отражението си в огледалото. Очакваха го нови места и нова задача за изпълнение под ново име и с повишение, докато само преди час бе изправен пред катастрофа. Може да взема и Вертинска със себе си в Отава.

Започна да се бръсне. Когато Бородинов се върна с полицейското разрешение за отлагане на отплуването им, той едва позна Григорий Суслов без брада и мустаци.

Бартлет беше на 20 стъпки дълбочина, под мрежа от преплетени греди, които придържаха отломките да не се стоварят върху него. Когато преди около три часа лавината връхлетя върху „Роуз корт“, той стоеше на прага на кухнята на Орланда, пиеше ледена бира и гледаше към града. Беше се изкъпал и облякъл, чувстваше се прекрасно и чакаше Орланда да се върне. Усети, че пропада, светът се преобърна, подът се издигна нагоре, звездите бяха долу, градът горе. Ослепителна експлозия го остави без дъх, и той пропадна завинаги в тази вертикална яма.

В гробницата беше тъмно и всичко го болеше. Не можеше да проумее какво се случи, нито къде се намира. Когато съзнанието му се проясни окончателно, той се огледа наоколо, но не можа да разбере до какво се докосват ръцете му. От тъмното затворено пространство му се гадеше. Изправи се на крака, олюлявайки се, и си удари главата в едно стърчащо парче бетон, част от бившата външна стена, политна зашеметен назад и падна на меко върху останките на един фотьойл. След известно време съзнанието му се проясни, но го боляха и главата, и ръцете, и тялото. Погледът му се спря на фосфоресциращите цифри на часовника му. Взря се в тях. Часът беше 11.41.

„Помня, че... какво помня?“

— Хайде, за Бога — промърмори той, — сети се! Стегни се. Къде, по дяволите, бях?

Огледа тъмнината с нарастващ ужас. Неясни очертания на греди, бетонни късове и остатъци от мебели. Малкото, което можеше да види, му бе непознато. Някаква лъскава повърхност отрази дошла незнайно откъде светлина. Беше разбита фурна. Бартлет изведнъж си спомни:

— Бях в кухнята — възкликна той на глас. — Точно така, а Орланда бе излязла току-що, преди час, не, по-малко, половин. Значи е

било към девет, когато... когато се е случило това, каквото и да е то. Земятресение? Или какво?

Опипа внимателно крайниците и лицето си, като при всяко движение в дясното рамо го пробуждаше остра болка.

— По дяволите — изруга Бартлет, разбирайки, че е изкълчено. Лицето и носът му бяха ожулени и горяха. Трудно дишаше. Всичко останало като че ли беше наред.

— Добре си, можеш да дишаш, да виждаш, да... — замълча и започна да опипва наоколо, намери малък камък, вдигна го внимателно и го пусна. Чу чукването и сърцето му заби. — И да чуваш. Сега какво се случи, по дяволите? Божичко, напомня ми за Айво Джайма.

Отпусна се назад.

— Ето какво трябва да правите — учеше ги старият сержант, — ако попаднете в ров или ви зарие експлозия, лягате и размърдвате проклетата си кратуна. Първо се уверявате, че можете да дишате свободно. После почнете да риеете дупка или да правите каквото искате, но трябва да можете да дишате, това първо, след това проверявате крайниците и слуха си, за зрението става ясно веднага. Лягате и си събирате акъла и *няма да се паникьосвате*. Паниката ще ви убие. Намирал съм затрупани след четири дни, които се чувстваха много удобно в дупките си. Стига да можете да дишате, виждате и чувате, спокойно ще преживеете цяла седмица. По дяволите, четири дни не е нищо. Но съм намирал и идиоти, които само за един час бяха затънали в кал, или в собствената си бълвоч от страх, или бяха били кратуните си до безсъзнание в някое проклето желязо, докато ние сме били само на няколко фута от тях, и ако си бяха лежали спокойно и тихо там, както ви казах, щяха да ни чуят и да извикат. По дяволите! Ако някой от вас, копелета, се паникьоса, докато е затрупан, може да се счита за *мъртъв*. Сто процента! Аз самият съм бил погребан петдесетина пъти. Без паника!

— *Без паника*. Точно така, сър! — произнесе гласно Бартлет и се почувства по-добре, благославяйки стария сержант. Веднъж, по време на онзи ад хангарът в Айво Джайма, който строеше, бе бомбардиран и хвърлен във въздуха и той остана под развалините. Когато почисти пръстта от очите, устата и ушите си, го обзе паника и той се нахвърли към дупката, но си спомни думите: *Не се паникьосвай*, и спря. Осъзна, че трепери като страхливо куче пред камшик, но надмогна ужаса си.

След като преодоля страха и установи, че е невредим, той се огледа внимателно. Бомбардировката беше през деня, така че можеше да вижда добре и забеляза начин да се измъкне. Но си спомни указанията и реши благоразумно да изчака. Много скоро дочу гласове. Извика, като пазеше гласа си.

— Още нещо, което се подразбира от само себе си, пазете гласа си, ясно ли е? Не преграквайте още първия път, като чуете помощ наблизо. Бъдете търпеливи. Едни приятелчета така бяха прегракнали от викане, че съвсем си бяха загубили гласовете, когато ги приближихме и ги подминахме. Набийте си го в чутурите, че трябва да ни помагате да ви открием. Не се паникьосвайте! Ако не можете да викате, чукайте с нещо, вдигайте шум по някакъв начин, но ни дайте знак и ние ще ви измъкнем, стига още да дишате — една седмица не е много, издържа се. Вие, копелета, и без това имате нужда от диета...

Бартлет напрегна всичките си сетива. Чуваше как развалините се наместват. Наблизо капеше вода, но никакъв звук от човешко присъствие. После долетя слабият вой на полицейска сирена, който затихна. Уверил се, че помощта не е далеч, той зачака. Сърцето му биеше нормално. Отпусна се назад и благослови стария сержант. Казваше се Спърджън, Спърджън Роуч, и беше негър.

„Трябва да е било земетресение. Дали се е срутило цялото здание или само от нашия етаж нагоре? Може и самолет да се е блъснал в него... По дяволите, не, щях да чуя шума при приближаването. Не е възможно да се срути цяло здание, не и според строителните правила, но, хей, тук е Хонконг и май не всички, предприемачи се съобразяват с правилата, понякога изклончват, не използват първокачествена стомана или бетон. Божичко, ако изляза, не, когато изляза...“

Това беше друго нерушимо правило на стария сержант:

— Никога не забравяйте, че докато дишате, ще се измъкнете, ще се измъкнете...

„Разбира се. Като изляза оттук, ще намеря стария Спърджън и ще му благодаря и ще съдера нечий задник в съда.

Кейси със сигурност... а, Кейси, толкова се радвам, че не е попаднала в този ад, нито пък Орланда. Те и двете... Божичко, възможно ли е и Орланда да е била затрупана...“

Развалините пак започнаха да се наместват. Бартлет чакаше с разтуптяно сърце. Сега виждаше малко по-добре. Над него имаше

някаква смесица от стоманени греди и тръби, полузабити в назъбени бетонни късове, кухненски съдове и натрошени мебели. Подът, на който лежеше, беше също толкова неравен. Дупката беше малка и едва можеше да се изправи. Не можа да докосне с протегнатата си здрава ръка импровизирания таван. Клекна и отново протегна ръка, после стана и започна да опипва наоколо, ужасен от ограниченото място.

— Не се паникьосвай — произнесе той на глас. Обследва с ръце пространството, в което се намираше, като се блъскаше в издатините.

— Около шест на пет фута — констатира високо Бартлет, окуражен от собствения си глас.

— Не се страхувайте да говорите на глас — учеше ги Спърджън Роуч.

Вниманието му отново бе привлечено от фурната, в която се отразяваше светлината.

„Щом като съм близо до нея, значи съм още в кухнята. А къде се намираше фурната спрямо останалите мебели? — Бартлет седна и се опита да възстанови плана на апартамента в ума си. — Фурната беше вградена в стената срещу голямата кухненска маса и срещу прозореца, близо до вратата, а огромният хладилник беше до вратата и от другата страна на...“

По дяволите, щом съм в кухнята, значи има храна и бира и лесно мога да преживея цялата седмица! Да можех само да намеря някаква светлина! Дали нямаше фенерче? Или кибрит? Кибрит и свещ? Ей, чакай малко, разбира се, че имаше фенерче на стената до хладилника! Тя каза, че бушоните все изгаряли, а понякога спирали и тока и... и разбира се, че имаше и кибрит в чекмеджето, и то доста, когато тя запали газта. Газ.“

Бартлет помириса въздуха. Носът му беше ожулен и запушен и той, се опита да го прочисти. Отново помириса. Не усети газ. Като се ориентираше по фурната, Линк опипа наоколо, сантиметър по сантиметър. Нищо не намери. След още половин час пръстите му напипаха някакви консерви с храна, после бира. Скоро разполагаше с четири кутии. Все още студени. Отвори една и се почувства много по-добре. Отпиваше икономично — знаеше, че може да му се наложи да чака с дни. Беше доста зловещо, развалините скърцаха, не знаеше къде точно се намира, от време на време се отронваха камъчета, капеше вода, отвсякъде се чуваха странни смразяващи звуци. Рязко изскърца

напречна греда, изтормозена от хилядите тонове върху нея, и се отмести на сантиметър. Бартлет затаи дъх. Движението спря. Той продължи да отпива от бирата.

— А сега, дали да чакам, или да се опитам да се измъкна? — попита се той неспокойно.

Спомни си как отбягваше този въпрос старият Спърджън.

— Зависи, момче. Зависи — все казваше той.

Ново изскърцване. У него отново започна да се надига паника, но той я овладя.

— Нека направим равносметка — произнесе на глас Бартлет, за да се самоуспокои. — Имам провизии дори за три дни. В добра форма съм и мога да издържа три-четири дни, но ти, ти, копеле — обърна се той към развалините, — ти какво ще направиш?

Гробницата не му отговори...

Ново смразяващо изскърцване. После далече отгоре, някъде отдясно се донесе слаб глас. Бартлет легна и сви ръце около устата си:

— Помощ! — извика предпазливо той и се послуша. Гласовете още се чуваха. — Помощ!

Изчака, но тишината беше бездънна. Продължи да чака. Нищо. У него започна да се надига разочарование.

— Спри и чакай!

Минутите се влачеха бавно. Водата капеше по-силно, много по-силно отпреди.

„Сигурно пак е заваляло. Божичко! Обзалагам се, че е било земно свличане. Разбира се, не помниш ли пукнатините по пътищата? Проклето свлачище! Кой ли още е бил затрупан? Ама че бъркотия!“

Откъсна лента от ризата си и завърза един възел. Така можеше да отброява дните. По един възел за всеки ден. Когато главата му се проясни първия път, часовникът му показваше 11.45, а сега беше 12.10.

Пак наостри уши. Отново дочу слаби гласове, но по-близки. Китайски.

— Помощ!

Гласовете замлъкнаха. После в отговор се чу слабо:

— Къде сте, айейа?

— Тук долу! Чувате ли ме?

Тишина, после още по-слабо:

— Къде сте?

Бартлет изруга, взе празната бирена кутия и започна да удря с нея по една греда. Спря и се ослуша. Нищо. Пак седна.

— Може би са отишли за помощ — протегна ръка и докосна нова кутия с бира. Потисна непреодолимия импулс да я отвори. — Не се паникьосвай и бъди търпелив. Помощта е близо. Най-доброто, което мога да направя, е да чакам и...

В този момент земята се огъна и се надигна от налягането с оглушителна какофония, защитните греди над него се размърдаха застрашително, засипа го лавина от камъчета. Бартлет покри глава с ръце и се сви назад, за да се предпази колкото може. Скърцането и наместването сякаш продължиха цяла вечност. После спряха. Сърцето му биеше силно, гърдите го стягаха, устата му беше пълна с горчилка от прах. Той я изплю и потърси бирата. Беше изчезнала. Заедно с консервите. Бартлет изруга, после внимателно повдигна глава и едва не се удари в снижилия се таван на гробницата си. Сега можеше да докосне и него, и стените, без да става. Съвсем спокойно.

После дочу съскация звук. Стомахът му се преобърна. Протегна ръка и усети слабата струя. Вече помирисваше газта.

— По-добре да изчезваш оттук, приятелче — промърмори ужасен той.

Ориентирайки се, доколкото може в тъмнината, Бартлет се измъкна от дупката си. След като се раздвижи и предприе нещо, се почувства по-добре.

Тъмнината го потискаше и пътят му нагоре беше труден. Не можеше да се движи по права линия. Понякога трябваше да се отклонява и отново да слиза надолу, наляво и после надясно, малко нагоре и после пак надолу под някаква вана, над нечие тяло или части от тяло, чуваше стенания, а веднъж и гласове много далеч от него.

— Къде сте? — извика той и почака малко, после продължи да пълзи, сантиметър по сантиметър, търпеливо, без да се паникьосва. След малко попадна в достатъчно голяма дупка, за да се изправи. Но не стана, само полегна там, задъхан и изтощен. Тук беше по-светло. Когато дишането му се нормализира, погледна часовника си. Събра сили и продължи, но пътят му нагоре бе отново блокиран. Свърна в друга посока, но и тук спря. Провря се под една счупена напречна греда и продължи да пълзи. Пак задънен изход. Върна се с мъка назад и опита в друга посока. И още една, никъде не намери достатъчно

място да се изправи, загуби напълно ориентир, не знаеше дали не отива по-надълбоко в развалините. Спря да си почине във влажната дупка, гърдите му туптяха, главата му пулсираше, пръстите, краката и лактите му кървяха.

— Не бързай, приятел — каза на глас. — Почини си и после отново...

ПОНЕДЕЛНИК

00:45 ЧАСА

Войниците си подбираха внимателно път с фенерчета по наклонената неравна и опасна повърхност на този участък и викаха: „Има ли някой?“, а после се заслушаха. Мнозина около тях вършеха същото — войници, полицаи, пожарникари, обезумели хора — пръснати нагоре и надолу по хълма.

Беше много тъмно, волтовите дъги долу не можеха да достигнат с лъчите си дотук, по средата на разрушенията.

— Има ли някой? — извика един войник, послуша се, после направи няколко крачки. Друг войник вляво от него по редицата се спъна и падна в една дупка. Беше много уморен, но се засмя на себе си и полежа там за момент, после извика към земята:

— Има ли някой? — понечи да се изправи, но се вкамени и се заслуша. После пак легна и повтори — Чувате ли ме? — като се заслуша внимателно.

— Дааа... — долетя слаб, много слаб отговор. Войникът възбудено се изкатери от дупката.

— Господин сержант! Господин сержант! Сахиб!

На петдесетина ярда от него, на края на разрушенията стояха Горнт и младият лейтенант, който ръководеше спасителните операции в този участък. Те слушаха новините по малък транзистор:

— ... кораби из колонията. А ето и още един репортаж от „Коутуол роуд“ — последва кратка пауза, а после се чу добре познат глас и младежът се усмихна в себе си.

— Добър вечер. Аз съм Винъс Пун и предавам на живо от най-голямата катастрофа, постигнала колонията.

В гласа ѝ се долавяше трепет и младият лейтенант си спомни смелото ѝ и сърцераздирателно описание на огромния пожар в

Абърдийн, в който тя самата бе пострадала. Вълнението му нарасна.

— „Роуз корт“ на „Коутуол роуд“ вече не съществува. Високата, дванадесететажна кула от светлина, която служеше за ориентир на цял Хонконг, се превърна в ужасна купчина камъни. Моят дом го няма. Тази вечер Всемогъщият повали с един пръст кулата ведно с нейните обитатели, между които беше и моята вярна *gan sun*, отгледала ме от рождение...

— Сър — извика сержантът от средата на свлачището, — там има някой!

Офицерът и Горнт мигновено се спуснаха към него.

— Мъж или жена?

— Мъж, сахиб! Май каза, че името му било Бартър или нещо подобно...

На „Коутуол роуд“ Винъс Пун беше център на вниманието, осветена от прожекторите на няколко подвижни радио и телевизионни екипа. Продължаваше да чете сценария, който бе пхнат в ръката ѝ, като го променяше тук-там, снижаваше и повишаваше глас, оставяше сълзите да напират в очите ѝ — макар и не чак толкова, че да развалят грима ѝ — и описваше катастрофата по такъв начин, че на слушателите ѝ им се струваше, че са там с нея на хълма, от което ги полазваха студени тръпки и те благодаряха на своя *джос*, че този път смъртта ги е отминала и че и те, и близките им са в безопасност.

— Дъждът продължава да вали — шепнеше Винъс Пун в микрофона. — Вече е установено, че в разрушените при падането на „Роуз корт“ горни етажи на „Синклер тауърс“ са загинали седем души, от които четири деца, трима китайци, един англичанин, а много други остават погребани... — сълзите вече преливаха от очите ѝ. Тя замълча и зрителите също затаиха дъх.

В началото едва не си оскуба косите при мисълта, че е загубила апартамента си с всичките си дрехи и бижута и с новото палто от норка. Но после си спомни, че истинските ѝ бижута са в безопасност при бижутера, където им правеха нов обков — подарък от стария ѝ любовник Куанг, — а новото ѝ палто е на поправка при шивача. А другите ѝ дрехи, пфу, Фор Фингър с радост ще ѝ купи нови!

„Фор Фингър! Ох, ох, надявам се този дърт пръч да се е отървал и да го спасят. *Иий*, какво чудо! Щом като Смайлър Чинг се е спасил, защо да не се спаси и другият? А със сигурност никаква съборена сграда не може да убие старата А По. Тя ще оцелее! Разбира се, че ще оцелее! И Ричард Куанг се е спасил! Не плаках ли от щастие, че се е отървал? О, щастлив, щастлив ден! Ами Доходоносния Чой, толкова умен, хубав и интересен мъж. Ако имаше пари, истински пари, щеше да бъде тъкмо за мен. Стига с тия стари пърдящи торби с техните омекнали *uang* за прелестни *uin*, най-прелестните...“

Продуцентът не можеше повече да чака. Той скочи към микрофона и каза настоятелно:

— Ще продължим репортажа си веднага щом мис Вин...

Винъс Пун веднага излезе от унеса си:

— Не, не — възрази смело тя, — предаването трябва да продължи!

Изтри драматично сълзите си и продължи да чете и импровизира:

— Надолу по склона войници от нашата армия и ирландски гвардейци с риск за живота си героично изравят нашите братя и сестри...

— Боже Господи — възкликна някакъв англичанин. — Каква смелост! Та тя заслужава *медал*, нали? — обърна се той към съседа си и се смути, като видя, че е китаец. — О, о, извинете.

Пол Чой едва ли го чу, загледан в носилките, които се връщаха от развалините, санитарите преминаваха с подхлъзвания и залитания под волтовите дъги, издигнати преди минути. Той току-що се върна от медпункта, установен под един импровизиран навес на разклона на „Коутуол роуд“, където обезумели роднини като него се опитваха да идентифицират мъртвите и ранените или да съобщят имената на изчезналите, за които се предполагаше, че все още са погребани в развалините. Цяла вечер ходи насам-натам, да не би Фор Фингър да е открит на друго място и донесен от друга посока. Преди половин час един пожарникар се промъкна през купчина отломки, за да достигне до съборения пети етаж. Тогава именно измъкнаха Ричард и Мей-линг Куанг и Джейсън Плъм, част от главата, на който липсваше, а след това и други, повече мъртви, отколкото живи.

Пол Чой преброи носилките. Четири. Телата върху три от тях бяха покрити с одеяла, два от трупове бяха съвсем малки. Той потрепери, като си помисли колко мимолетен е животът и отново се зачуди какво ли ще стане утре на борсата. Дали няма да я затворят в знак на траур? Божичко, ако борсата остане затворена целия понеделник, то при отварянето ѝ на следващия ден акциите на „Струан“ наистина ще започнат от 30 — няма как иначе! Стомахът му се преобърна и му прилоша. В петък, точно преди затварянето на борсата, Пол Чой рискува пет пъти всяко пени, което Уу му зае с неохота, купувайки до последно. Пет пъти по два милиона хонконгски долара. Купи акции на „Струан“, „Блекс“, „Виктория бенк“ и „Хо-Пак“ с надеждата, че през почивните дни тай-панът ще успее някак си да превърне поражението в победа, че слуховете за преговорите за заема от „Чайна“ ще се окажат верни и че „Блекс“ или „Виктория“ имат някакъв план. Откакто се срещна с Горнт в Абърдийн и му изложи теорията си за спешна парична помощ от страна на „Блекс“ или „Виктория“ за „Хо-Пак“, и видя пламъчето в лукавите му очи, все още се чудеше дали не е подушил някаква сделка между *Големите момчета*. О, те наистина са *Големите момчета*. Държат целия Хонконг в ръцете си, винаги знаят най-краткия път до успеха! И, о, Боже, когато на надбягванията Ричард Куанг го помоли да купи акции на „Хо-Пак“, а почти едновременно с това Хавъргил обяви сливането на двете банки, Пол Чой отиде до тоалетната и повърна. Десет милиона в акции на „Хо-Пак“, „Блекс“, „Виктория“ и „Струан“, купени на най-ниски цени. А когато по-късно тази вечер по новините в 9 часа обявиха, че „Чайна“ ще даде половин милиарден заем на всички банки, така че тегленето на влоговете се прекратява, той знаеше, че е *мултимиллионер*.

Младежът не можа да удържи стомаха си, втурна се към храстите покрай пътя и едва не изповръща вътрешностите си.

Англичанинът, който гледаше отстрани, му обърна гръб и каза на приятеля си:

— Тия китайци май не са много издръжливи, а, старче?

Пол Чой избърса устата си, чувствайки се отвратително. Мисълта за цялото това вероятно богатство, което вече изглеждаше толкова реално, му дойде твърде много.

Потокът от носилки продължаваше. Той сковано ги последва до медпункта. В далечината се виждаше импровизираният навес, под който д-р Менг правеше спешни операции. Пол Чой гледаше как д-р Тулей отгръща одеялата. Европейка. Очите ѝ бяха отворени и изцъклени. Докторът въздъхна и ги затвори. Следваше момче англичанче, 10-годишно. Също мъртво. После китайче. На последната носилка лежеше китаец, целият в кръв, измъчван от силна болка. Докторът побърза да му бие морфин.

Пол Чой се извърна настрани и отново повърна. Като се върна, д-р Тулей каза меко:

— Няма какво да правите тук, мистър Чой. Ето това ще ви оправи стомаха — далече му два аспирина с малко вода. — Защо не изчакате в някоя кола? Веднага щом разберем нещо за чичо ви, ще ви кажем.

— Да, благодаря.

Пристигаха нови носилки. Дойде една линейка. Санитарите качиха идентифицираните ранени и линейката потегли в ситния дъждец. Отвън младежът се почувства по-добре, далеч от вонята на кръв и смърт.

— Здравей, Пол, как си?

— О, здравейте, тай-пан. Благодаря, добре — вече бе срещал Дънрос и му разказа за Фор Фингър. Тай-панът силно се обезпокои.

— Още нищо ли, Пол?

— Не, сър.

Дънрос се поколеба:

— Може би и липсата на новини е добра новина. Щом Смайълър Чинг оцеля, да се надяваме на най-доброто, а?

— Да, сър — Пол Чой го проследи с поглед как забърза нагоре по пътя към бариерата, като прехвърляше наум промените, които бе обмислил. Сега, след като тай-панът откупи Универсалните магазини — това беше *хитро*, о, толкова хитро успя да се измъкне от *капана* на Горнт, акциите му сигурно ще се покачат на 30. А след като тези на „Хо-Пак“ са заковани на 12.50, в момента, в който се появят на борсата, ще стигнат пак до 20. Сега да пресметнем, 17.5 процента от 10 милиона пъти по 50 е...

— Мистър Чой! Мистър Чой! — Д-р Тулей махаше от медпункта. Сърцето му спря. Побягна обратно с всички сили.

— Не съм сигурен, но последвайте ме, моля.

Нямаше грешка. Това беше Фор Фингър. Мъртъв, без видими увреждания. На лицето му беше изписано прекрасно спокойствие и странна, ангелска усмивка.

По страните на Пол Чой потекоха сълзи. Той клекна до носилката, обзет от скръб. Д-р Тулей съчувствено го остави и забърза към другите носилки, където някой пишеше, още една обезумяла майка притискаше в ръце смазаното телце на детето си.

Пол Чой се загледа в лицето, което беше хубаво в смъртта си, но въобще не го виждаше.

„Сега какво? — питаше се той, като обърса сълзите си, имаше чувството, че е загубил не толкова баща си, колкото старейшината на рода, което при китайците беше по-лошо от загубата на бащата. — Божичко, ами сега какво? Аз не съм най-големият син и не аз трябва да уреждам формалностите. Но въпреки това?“

Вниманието му беше привлечено от друго нещастие. На съседната носилка лежеше мъртва възрастна жена, над която ридаше един мъж. Толкова много смърт има тук, прекалено много. Да, но живите продължават да живеят.

„Аз вече не съм му задължен. И съм американец.“

Той повдигна одеялото, сякаш искаше да покрие лицето на Фор Фингър, изхлузи ловко ремъчната огърлица с половината монета и я пхна в джоба си. Като се увери наново, че никой не го гледа, той пребърка джобовете му. Сгъваем портфейл с пари, връзка ключове, личният му джобен печат. И диамантеният пръстен в малката кутийка.

Стана и отиде при д-р Тулей.

— Извинете, докторе. Бихте ли, бихте ли оставили стареца там? Аз ще се върна с кола. Семейството, ние... Може ли?

— Разбира се. Уведомете полицията, преди да го отнесете. На бариерата има служба за безследно изчезнали. Утре ще разпиша смъртния акт. Съжалявам, но сега нямам вре...

Добрят човек отново да се отдалечи и отиде при д-р Менг.

— Дайте да ви помогна. Като в Корея, а?

Младежът тръгна надолу по пътя, без да обръща внимание на ситния дъждец, на душата му беше леко, стомахът му беше наред, както и бъдещето му.

„Монетата сега е моя“ — каза си той, сигурен, че Уу не е казал на никого за нея, верен на обичайния си потаен начин на действие — да се доверява само на тези, на които трябва.

„Сега, когато притежавам личния му печат, мога да подпечатвам каквото си поискам, да правя каквото си пожелаая, но няма да го сторя. Това е измама. А защо да мамя, като съм начело? Аз съм най-умният от синовете му. И те го знаят. Наистина съм по-добър от тях. Значи е съвсем справедливо да задържа монетата и всички печалби от двата милиона. Ще се погрижа за семейството, ще модернизирам всичко, ще екипирам корабите, ще направя каквото пожелаят. Но с моята печалба ще положа началото, на своя собствена империя. Непременно. Но първо трябва да отида до Хаваите...“

Дънрос спря до колата си, която беше начело на опашката преди първото свлачище, и отвори задната врата. Кейси се сепна от унеса си и кръвта се изцеди лицето ѝ?

— Линк?

— Не, още нищо. Куилън е съвсем сигурен, че е установил къде точно трябва да се намира. В момента войници преглеждат внимателно района. Ще се върна да го сменя. — Дънрос говореше уверено. — Според специалистите има голяма вероятност да е оцелял. Не се тревожи. Ти добре ли си?

— Да. Да, благодаря.

Като се върна от първото търсене, тай-панът изпрати Лим за кафе, сандвичи и бутилка коняк, тъй като знаеше, че нощта ще бъде много дълга. Караше Кейси да си тръгне с Рико, но тя отказа. Така че Лим откара само Рико в хотела с другата кола.

— Искаш ли коняк, Йан? — попита Кейси.

— Благодаря — забеляза, че ръката ѝ не трепери, докато му наливаше. Конякът беше хубав. — Ще занеса един сандвич на Куилън. Защо не му налееш малко коняк в кафето? Аз ще му го занеса.

— Разбира се — отвърна тя, доволна, че може да върши нещо. — Има ли още някой спасен?

— Доналд Макбрайд — добре е, само дето е изплашен. И жена му е спасена.

— О, добре. А някакви, някакви *тела*?

— Не и на познати — отговори той, решавайки да не ѝ казва за Плъм и за своя стар приятел, Саутърби, председателя на „Блекс“. В този момент се втурнаха Ейдриън и Мартин Хейпли. Дъщеря му се хвърли на врата му, хълцайки от облекчение:

— О, татко, току-що разбрахме, бях ужасена.

— Хайде, хайде — успокой я Дънрос. — Добре съм. И тази хубава, Ейдриън, та може ли тай-панът на „Ноубъл хаус“ да бъде засегнат от някакво си земно свличане...

— О, не говори така — помоли го тя и потрепери от суеверен страх. — Не го произнасяй *на глас*! Тук е Китай и боговете те слушат, не го казвай на глас!

— Добре, любов моя! — Дънрос я прегърна и се усмихна на Мартин Хейпли, който също се бе просълзил от облекчение.

— Наред ли е всичко?

— О, да, сър, бяхме в Каулуун. Тъкмо правех репортаж за другото свличане, когато чухме новините — младежът изпитваше истинско облекчение. — Дявол да го вземе, толкова се радвам да ви видя, тай-пан. Ние... ние май чукнахме малко колата, като се качвахме насам.

— Няма значение — Дънрос отдръпна Ейдриън от себе си. — Добре ли си, глезанке?

Тя пак се сгуши в него.

— О, да — тогава видя Кейси. — О, о, здравей, Кейси, аз бях, толкова...

— Няма нищо. Елате да се скриете от дъжда. И двамата.

Ейдриън се подчини. Мартин Хейпли се поколеба, после се обърна към Дънрос:

— Аз ще поогледам наоколо, сър, ако нямате нищо против.

— Крисчън се отърва — побърза да го увери Дънрос. — Той се об...

— Да, знам. Обаждах се в редакцията. Благодаря. Няма да се бавя, скъпа — каза той на Ейдриън и се отправи към бариерата. Дънрос го проследи с поглед. Млад, як, уверен в себе си, и после зърна Горнт да слиза бързо по хълма. Спря се на известно разстояние от колата и му махна разтревожено.

Дънрос погледна с разтуптяно сърце към Кейси. Тя не можеше да види Горнт от мястото си.

— Връщам се колкото се може по-бързо.

— Внимавай!

Дънрос се приближи до Горнт. По-възрастният мъж беше мръсен, с изпокъсани дрехи и сплъстена брада, но лицето му не изразяваше нищо.

— Открихме го — каза той. — Бартлет.

— Мъртъв ли е?

— Не. Намерихме го, но не можем да стигнем до него — посочи към термоса. — Това чай ли е?

— Кафе с коняк.

Горнт го взе и отпи с благодарност.

— Кейси още ли е в колата?

— Да. Колко на дълбоко е?

— Не знам. Доста. Може би е по-добре още нищо да не й казваме.

Дънрос се поколеба.

— По-добре да не й казваме — повтори Горнт. — Изглежда рисковано.

— Добре — Йан беше уморен от цялата тази смърт и страдание наоколо. — Добре.

Дъждът правеше нощта още по-мръсна и тресавището още по-опасно. Пред тях Коутуол пресичаше свлачището и продължаваше още седемдесетина метра право нагоре по стръмния склон, после завиваше и изчезваше зад планината. Хората масово се евакуираха от жилищата си.

— Няма никаква грешка за Тип Ток и парите, нали? — попита Горнт, като осветяваше внимателно пътя пред себе си с фенерчето.

— Никаква. Край на изтичането на капитал от банките.

— Добре. Какво трябваше да му дадеш в замяна?

Дънрос не отговори, само сви рамене.

— Ще започнем на 30.

— Това тепърва ще се разбере. Но дори и да стане, аз пак съм добре — добави насмешливо Горнт.

— О?

— Ще загубя около два милиона щатски долара. Това е авансът на Бартлет.

Дънрос почувства приятна топлина.

„Това ще научи Бартлет да не застава повече на пътя ми.“

— Знам. Идеята е била добра, Куилън — но ако започнем на 30, ще загубиш към четири милиона, неговите два и два от твоите. Но аз ще се задоволя с „Ол Ейжа еър“.

— Никога — Горнт се спря и се извърна към него. — Никога. Авиокомпанията *ми* не се продава.

— Както желаш. Предложението е в сила до отварянето на борсата.

— Майната ти.

Те вървяха с усилие по гребена на склона и приближаваха към района. Срецнаха една носилка. Ранената жена им беше непозната. „Ако бяха изнесли Дънрос на такава носилка — помисли си мрачно Горнт, — това щеше да реши всичките ми проблеми.“

01:20 ЧАСА

Сержантът бе насочил фенерчето си надолу. Около него се бяха струпали други войници с младия им лейтенант. Приближаваха се и пожарникари с един от началниците си.

— Къде е? — попита Хари Хукс, офицер от пожарната охрана.

— Тук долу някъде. Казва се Бартлет, Линк Бартлет.

Хукс забеляза, че светлината прониква само на няколко стъпки надолу, а после се губи в лабиринта. Той легна на земята. Непосредствено над повърхността миризмата на газ се усилваше.

— Ей, там долу, мистър Бартлет! Чувате ли ме? — извика към развалините Хукс.

Всички се заслушаха внимателно.

— Да — долетя слаб отговор.

— Ранен ли сте?

— Не!

— Виждате ли светлината?

— Не!

Хукс изруга, после извика:

— Засега стойте там!

— Добре, но мирише много силно на газ!

Хукс се изправи. Лейтенантът му каза:

— Тук беше някакъв си мистър Горнт, той отиде да доведе още помощ.

— Добре. Всички да се разпръснат, вижте дали няма да намерите някакъв проход към него или друга възможност да се приближим.

Войниците изпълниха нареждането му. След секунда един от тях извика:

— Насам!

Между някакви опасно назъбени бетонни плочи и парчета от дървени и стоманени греди и дъски се бе образувало малко

пространство, през което можеше да пропълзи един човек. Хукс се поколеба, после свали тежкото си снаряжение.

— Не. По-добре ние да опитаме — погледна войниците си. — А? Те веднага се ухилиха и всички тръгнаха към дупката.

— Почакайте — спря ги офицерът. — Сангри, ти си най-малък.

— Благодаря, сахиб — отвърна дребният мъж с широка усмивка, при която белите му зъби се открояха на мургавото му лице. Останалите го гледаха как се мушва в дупката с главата напред, като змиорка.

Двайсетина стъпки под тях Бартлет се озърташе в тъмнината. Беше в малък тунел, пътят му нагоре бе блокиран от голяма подова дъска, миришеше силно на газ. Високо горе и малко встрани мъждукаше светлинка. Не се чуваше нищо, освен капещата вода и поскърцването на развалините. Започна да се изкачва внимателно по посока на светлината. Отмести някакви дъски, с което предизвика лавина от камъчета. Тя скоро престана. Отгоре имаше друго празно пространство. Промъкна се натам, но срещна нова преграда. Опита в друга посока и пак спря. Напипа няколко хлабави дъски в смачканото дюшеме над себе си. Легна по гръб и ги отмести, като кашляше и се давеше. Ненадейно бе облян от светлина. Не много силна, но когато очите му привикнаха, се оказа достатъчна, за да вижда на няколко ярда. Въодушевлението му се изпари, когато огледа дупката си. Пътят му навсякъде беше блокиран.

— Ей, вие горе!

— Чуваме теее!

— Вече виждам светлина!

След секунда:

— Каква светлина?

— Откъде, по дяволите, да знам? — отвърна Бартлет. *Не се паникьосвай, мисли и чакай*, сякаш чу той думите на Спърджън. Овладя се и зачака. Светлината, която го осветяваше, помръдна.

— Тази! — изкрещя.

Светлината мигновено угасна.

— Установихме къде си! Стой на място!

Бартлет се обърна и огледа много внимателно пещерата. Нямаше никакъв изход. Никакъв.

— Ще трябва те да ме измъкнат оттук — промълви той все поужасен.

Сангри, младият войник, беше на 10 фута под повърхността, но доста по-надясно от Бартлет. Не можеше да продължи по-надолу. Пътят му беше блокиран. Той се извъртя, хвана здраво една назъбена бетонна плоча и леко я побутна. Развалините веднага се разклатиха. Войникът се вкамени и пусна плочата. Но нямаше друг път, затова, като стисна зъби и се молеше отломките да не се стоварят върху него и върху този, дето е отдолу, издърпа плочата настрани. Развалините не помръднаха. Задъхан, освети пещерата с фенерчето си, после провря глава и се огледа.

Нова преграда. Не можеше да се придвижи по-нататък. Отдръпна се с неохота.

— Господин сержант — извика той на непалски — не мога да продължа нататък.

— Сигурен ли си?

— О, да, сахиб, съвсем сигурен!

— Връщай се!

Преди да тръгне обратно, войникът извика надолу в тъмнината:

— Ей, вие долу!

— Чувам ви! — отговори Бартлет.

— Ние сме наблизо! Ще ви измъкнем, сахиб! Не се тревожете!

— Добре!

Войникът тръгна назад по стария си път, като се придвижваше с големи трудности. Посипа го лавина от камъчета. Той не й обърна внимание и продължи да се изкачва.

Дънрос и Горнт се изкатериха по развалините и се присъединиха към струпалите се хора, които, наредени във верига, разчистваха камъни и греди, където могат.

— Добър вечер, тай-пан, мистър Горнт. Засякохме го, но не сме много близо. — Хукс посочи един войник, който държеше фенерчето си постоянно насочено надолу. — Там долу е.

— На каква дълбочина?

— Ако се съди по силата на гласа му, на двајсетина фута.

— Божичко!

— Да, наистина. Здравата е загазил. Вижте! — тежки двойни Т-образни греди блокираха пътя надолу. — Не смеем да използваме резачки, има прекалено много газ.

— Няма ли друг път? Отстрани?

— Търсим. Най-доброто, което можем да направим, е да съберем повече хора и да разчистим каквото можем.

Вниманието на Хукс беше привлечено от обнадеждаващ вик. Всички се втурнаха към възбудените войници. Под купчината разкъсано дюшеме, която те бяха разчистили, имаше неравен проход, който изглежда водеше надолу и се губеше от поглед зад един завой. Някакъв дребен мъж скочи в дупката и изчезна. Другите гледаха и го окуражаваха с викове. Първите шест фута се минаваха лесно, следващите десет — доста по-трудно, после тунелът се изви и зад един завой се натъкна на преграда.

— Ей, там долу, сахиб, виждате ли светлината?

— Да! — гласът на Бартлет беше по-силен. Не беше необходимо да се вика.

— Ще раздвижа фенерчето насам-натам, сахиб. Ако светлината се насочи към вас, кажете ми, моля, посоката — дясно, ляво, нагоре или надолу.

— Добре.

Бартлет съзираше слаба светлина отгоре вдясно от себе си, през лабиринта от най-различни греди и разрушени стаи. Точно над главата му имаше непроходим пласт от дюшеме и греди. Веднъж светлинният лъч се загуби, но после пак се появи.

— Малко по-надясно — извика той, гласът му вече бе леко прегракнал. Светлината се подчини. — Надолу! Спри така! Съвсем леко нагоре — стори му се, че измина цяла вечност, но накрая светлината се насочи право към него. — Точно така!

Войникът задържа фенерчето, подпря го върху купчина чакъл, после отдръпна ръката си.

— Така, сахиб? — извика той.

— Дааа! Точно в целта!

— Връщам се за помощ.

— Добре.

Войникът се оттегли. След десет минути по неговия път се промъкна Хукс. Проследи посоката на светлинния лъч и щателно

огледа преградите, които лежаха на пътя му.

— Ама че работа, това ще ни отнеме половин година — промърмори той. След като се овладя, Хукс извади компас и внимателно измери ъгъла.

— Не се тревожи, приятел — извика той надолу. — Ще те измъкнем. Можеш ли да се приближиш към светлината?

— Не. Едва ли.

— Тогава стой на място и си почивай. Ранен ли си?

— Не, но мирише на газ.

— Не се притеснявай, момче, не сме далеч.

Хукс се изкатери нагоре по тунела. На повърхността измери линията на компаса, а после и наклонената повърхност с крачки.

— Той е тук някъде, тай-пан, в радиус от около пет фута, на двайсетина фута дълбочина.

Мястото беше две трети надолу по склона, по-близо до „Синклер роуд“ отколкото до „Коутуол“. Не можеха да открият никакъв страничен път, свляклата се кал и пръст се бе струпала повече вдясно, отколкото вляво.

— Единственото, което можем да направим, е да копаем — заключи Хукс. — Не можем да докараме кран, така че ни чака тежка работа. Ще опитаме първо оттук.

Той посочи към един на пръв поглед перспективен участък на десет фута от тях, близо до дупката, която войниците бяха открили.

— Защо оттам?

— По-безопасно е, тай-пан, в случай че предизвикаме сътресение в развалините. Хайде, момчета, помагайте. Но внимавайте!

И те започнаха да разравят и отнасят всичко, което можеше да се премести. Работата беше тежка. Всичко бе мокро и коварно, развалините бяха нестабилни. Някаква мръсна, невъзможна бъркотия от греди, дъски, дюшеме, талпи, бетон, мазилка, съдове, радиоапарати, телевизори, бюра, дрехи. Попаднаха на някакво тяло и работата за момент спря.

— Повикайте лекар! — изкрещя Хукс.

— Жива ли е?

— Може и така да се каже.

Жената беше стара, някога бялата ѝ блуза и черни панталони бяха целите в кал и раздрани, дългата ѝ коса беше сплетена в мизерна

плитка. Това беше А По.

— Нечия *ама* — каза Дънрос.

Горнт се беше втренчил невярващо в дупката, където я бяха открили, миниатюрно пространство всред плътен слой от опасно назъбени парчета армиран бетон.

— Как, по дяволите, оцеляват тия хора?

Лицето на Хукс се разтегна в усмивка, откриваща счупените му мръсни, пожълтели от никотин зъби.

— *Джос*, мистър Горнт. Докато диша човек, винаги има надежда. *Джос* — после изрева надолу по склона. — Изпратете носилка насам, Чарли! Веднага!

Тя пристигна бързо. Санитарите отнесоха жената. Работата продължи. Ямата ставаше все по-дълбока. След час на 4–5 фута дълбочина се натъкнаха на тонове стоманени греди.

— Ще трябва да заобиколим — каза Хукс. Търпеливо започнаха наново. На няколко стъпки дълбочина им се изпречи нова преграда.

— Не можем ли да си пробием път с някаква машина?

— О, да, тай-пан, но пламне ли една искра, хвъркваме при ангелите. Хайде, момчета. Отгук. Да опитаме отгук.

Войниците се втурнаха да изпълнят нареждането.

Бартлет вече ги чуваше ясно. От време на време, когато горе отместваха дъски и греди или някакви други отломки, върху него се посипваше прах и боклук, а след тях и мокри камъчета. Доколкото можеше да прецени, спасителите му бяха на около десетина ярда от него, но все още ги разделяха 5–6 фута разрушения, струйката светлина обаче правеше чакането по-леко. Той самият беше блокираното всички страни. По едно време си помисли да се върне обратно, по-надолу и още по-надолу, за да се опита да открие друг, по-безопасен път нагоре.

— По-добре изчакайте там, мистър Бартлет! — извика му Хукс. — Сега знаем къде сте!

И той остана на мястото си. Лежеше на някакви дъски, които не бяха съвсем неудобни, целият мокър от дъжда, под стабилен таван от тежки греди. Хоризонтът му бе ограничен. Нагоре имаше друг неравен пласт от натрошено дюшеме. Мястото му стигаше само да лежи или да седи, и то много внимателно. Миризмата на газ беше силна, но все още не го болеше глава и не чувстваше опасност. Можеше да се диша спокойно. Беше уморен, много уморен. Въпреки това се насили да стои буден. Доколкото можеше да прецени, спасителите му щяха да работят до сутринта и през част от деня, докато прокопаят шахта до него. Това въобще не го притесняваше. Те бяха тук. И той установи контакт с тях. Преди час чу и Дънрос:

— Линк? Линк, аз съм Йан!

— Какво, по дяволите, правиш тук? — отговори зарадван Бартлет.

— Търся те. Не се тревожи, не сме далеч.

— Разбира се. Виж, Йан — започна той, преизпълнен с безпокойство, — Орланда, Орланда Рамос, нали я познаваш? Аз чаках...

— Да. Да, видях я точно след като лавината се удари в сградата. Тя е добре. Чака горе на Коутуол. Добре е. Ти как си?

— Не се оплаквам — отговори Бартлет. Олекна му, след като разбра, че Орланда е в безопасност. А когато Дънрос му разказа за своето собствено чудотворно избавление и как Кейси бе станала свидетел на цялата катастрофа, той се ужаси от мисълта, че и останалите са били на косъм от смъртта.

— Божичко! Няколко минути по-рано или по-късно и всички сте щели да бъдете затрупани.

— Джос!

Поговориха малко, после Дънрос се отдръпна, за да продължат спасителните работи.

Като се сети сега за Орланда, Бартлет пак потрепери и за пореден път благодари на Бога, че се е спасила и че Кейси също е невредима.

„Орланда никога нямаше да се оправи в развалините — помисли си той. — Кейси може би, но не и Орланда. Но това не е срамно, в никакъв случай.“

Настани се по-удобно, кожата му настръхваше от мокрите дрехи, но виковете и, шумът от приближаващите се спасители го успокояваха. За да минава по-бързо времето, той се отдаде на мечтите си за двете жени.

„Никога не съм виждал такова тяло като на Орланда, нито пък жена като нея. Сякаш я познавам от години, а не само от няколко дни. Точно така. Тя е вълнуваща, непозната, женствена, непредсказуема. Кейси не е непредсказуема. От нея ще излезе чудесна съпруга, чудесен съдружник, но тя не е толкова женствена. Орланда, разбира се, обича хубавите дрехи, скъпите подаръци и ако това, което говорят за нея, е вярно, парите ще изтичат между пръстите ѝ. Но нали са за това? Бившата ми жена е уредена, децата също. Не трябва ли и аз малко да се позабавлявам? И да се защитя от Билтмъновците на този свят?

Разбира се. Но аз все още не знам какво толкова ме привлича в нея — и в Хонконг. Това е най-прекрасното място, на което съм бил, и тук се чувствам повече у дома, отколкото вкъщи.“

— Може би си бил тук в предишния си живот, Линк — му каза Орланда.

— Ти вярваш ли в прераждането?

— О, да.

— Линк!

— Хей! Здравей, Йан, какво става? — Бартлет се зарадва. Гласът на Дънрос се чуваше от много близо. Съвсем наблизно.

— Нищо. Малко ще си починем. Много трудно върви. Пак ще трябва да се отклоним, но само на няколко ярда. Реших да си побъбрим. Доколкото можем да преценим, ние сме на около пет фута над теб, идваме от запад. Виждаш ли ни?

— Не. Над мен има някакво дюшеме, цялото натрошено, и греди, но аз съм добре. Спокойно, ще издържа.

Внезапно и двамата ги побиха тръпки, когато развалините изведнъж започнаха да стенат и да се огъват на няколко места. След секунда шумът понамаля. Бартлет задиша по-спокойно.

— Какво ще правиш утре?

— За кое?

— На борсата. Как ще се справиш с Горнт?

Бартлет изслуша с нарастващо страхопочитание разказа на Дънрос за парите на „Бенк ъф Чайна“, приема на Плъм и предизвикателството към Горнт, гарантирано от новия му оборотен капитал от 50 милиона долара.

— Страхотно! И кой стои зад тебе, Йан?

— *Дядо Коледа!*

Бартлет се засмя.

— Значи Муртаг е успял, а?

Последвалото мълчание го накара да се усмихне.

— Кейси ли ти каза?

— Не. Сам се досетих. Казах ти, че Кейси е хитра като лисица. Значи си се отървал. Честито — поздрави го той и се усмихна. — Мислех, че съм те хванал натясно — засмя се. — Наистина ли мислиш, че акциите ти ще започнат на 30?

— Надявам се.

— Щом се надяваш, значи сте го уредили с приятелчетата. Но Горнт е хитър. Няма да го пипнеш.

— О, напротив.

— Не, няма. Ами нашата сделка?

— С „Пар-Кон“ ли? Тя си остава, разбира се. Мислех, че сме се разбрали?

Бартлет долови ироничната нотка.

— Куилън сигурно е бесен.

— Бесен е. Той е горе. И помага.

Бартлет бе изненадан.

— Защо?

— Куилън е първокласен, 24-каратов мошеник, но... Не знам. Може би му харесваш!

— Глупости! — Бартлет също беше в добро настроение. — Какво ще правиш с Куилън?

— Направих му предложение.

Бартлет изпъшка.

— Значи моите два милиона отиват на вятъра?

— При всички случаи. Тези два милиона — да. Но от дяла си в покупката на Универсалните магазини ще получиш пет милиона, а може и повече, а от сделката между „Струан“ и „Пар-Кон“ — много повече.

— Наистина ли мислиш, че ще бъдат пет милиона?

— Да. Пет за теб и пет за Кейси.

— Чудесно! Винаги съм искал тя да има собствен капитал.

„Какво ли ще направи сега Кейси — запита се Бартлет. — Тя винаги е искала да бъде независима и вече е. Страхотно!“

— Какво? — попита той, недочул какво му казва Дънрос.

— Попитах те искаш ли да поговориш с нея? Не е чак толкова опасно.

— Не — отказа твърдо Бартлет. — Само я поздрави от мен, като изляза оттук, ще мога по-добре да ѝ обясня.

— Тя твърди, че няма да мръдне оттук, докато не те извадим — замълча. — Орланда също. А на нея какво да кажа? Да я поздравя, или?

— Не, благодаря. По-късно ще имаме много време. Кажи и на двете да си вървят.

— Няма да ме послушат. Май си доста *известен*.

Бартлет се засмя и се изправи, но си удари главата. Прониза го остра болка и той изпъшка, после се настани по-удобно. Главата му почти опираше тавана.

Дънрос се беше свил в малко пространство не много далеч от него, на дъното на кривия тунел, теснотата му беше противна, от клаустрофобията му прилошаваше и го избиваше леденостудена пот.

Не можеше да види Бартлет, но бе доловил силата и увереността в гласа му. Хукс го помоли да поговори с него през почивката, в случай че газта вече е започнала да му действа.

— Никога не се знае кога газта ще се промъкне до теб, тай-пан. Бартлет ни трябва буден. Много скоро ще имаме нужда от помощта му.

Тай-панът се размърда неспокойно в предчувствие на опасност. Някой слизаше надолу и по него се посипаха камъчета. Беше Хукс.

— Добре, тай-пан. Вече може да излизате, за да дойдат момчетата.

— Веднага. Линк! Не заспивай. Пак започваме.

— Добре, няма страшно. Ей, Йан, какво ще кажеш да ми станеш кум?

— С удоволствие — веднага отговори Дънрос, а вътрешно изкрещя: „за коя?“ — За мен ще бъде чест.

— Благодаря — чу той отговора на Бартлет и колкото и да му се искаше да разбере, знаеше, че не може да попита. Беше сигурен, че Линк сам ще му каже. Но единственото, което чу, беше:

— Благодаря. Да, много ти благодаря.

Дънрос се усмихна изненадан. Линк се учи. Би било добре да ми стане съдружник — и член на „Гърф кльб“ с право на глас. И Кейси също...

— Съвсем скоро ще те измъкнем!

Точно преди да си тръгне, го чу да казва:

— Не би ли било чудесно те двете да станат приятелки? Или май искам прекалено много?

Дънрос не беше сигурен дали това е предназначено за него.

— Какво? — извика той.

— Нищо — отговори Бартлет. — Ей, Йан, доста работа имаме с теб тази седмица! *Радвам се*, че спечели срещу Горнт!

„Да — каза си весело той, — ще бъде чудесно да играем играта с теб, да те следя отблизо и да градим заедно *нашата* «Ноубъл хаус».“

Дънрос, който беше на няколко стъпки по-нагоре и на около 8 ярда от него, се обърна непохватно и започна да се катери обратно.

А 16 фута по-нагоре, покрай доста разширеното гърло на ямата чакаха Горнт и останалите. Зората осветяваше хоризонта на изток и всред облаците се синееше парче чисто небе. Целият склон бе осеян с уморени мъже, които продължаваха да ровят и търсят, да викат и да

чакаят отговор. Хукс се измъкна уморено от вече много дълбоката яма. В този момент откъм „По Шан“ се разнесе оглушителен рев. Всички извърнаха глави натам. Част от склона високо горе вляво се раздвижи. Шумът се усили и иззад извивката на хълма над „Коутуол роуд“ се надигна стена от кална вода и набирайки скорост, се втурна към тях. Мъжете се разбягаха в момента, в който тинестият гребен връхлетя върху мястото, където по-рано беше фойето на „Роуз корт“. Поглъщаше всичко по пътя си напред и надолу, тласкан от огромна кална маса. Горнт го видя да се приближава и се улови заседна двойна Т-образна греда, останалите също побързаха да се хванат за нещо. Гадната воняща тиня стигна до тях и ги подмина. Горнт бе затънал до колене в нея, но се държеше здраво да не бъде засмукан. Вълната продължи надолу, оставяйки след себе си пелена от кал, от която започнаха да се измъкват Хукс и войниците, забравили за момент всичко останало.

Горнт не беше забравил.

Виждаше от мястото си вътрешността на ямата. Зърна от тинята да се появяват ръцете и главата на Дънрос. Пръстите му успяха да се заловят за ръба. В нея продължаваше да се стича тиня, която, намерила равно пространство, бързаше да го запълни. Дънрос се изпусна и калта го погълна, но той успя да изплува и увисна несигурно на ръба.

Горнт го гледаше. И чакаше. Без да помръдне. Калта се стичаше в ямата. Нивото ѝ се надигаше.

Дънрос почувства, че потъва, силно засмукан от тинята. Задави се в калта, но ръцете му го удържаха, успя да вмъкне пръстите на краката си в някаква пукнатина и започна да се катери нагоре. Някак се отскубна от водовъртежа и се прислони в безопасност до стената на ямата, наполовина измъкнал се от калта, гърдите му се издуваха и отпускаха, сърцето му туптеше. Гадеше му се. Все още в шок, с треперещи колене, той изтри калта от очите и устата си и се огледа наоколо. На десетина фута над ямата стоеше Горнт, облегал удобно на една издатина, и го наблюдаваше. Дънрос забеляза извитите му в язвителна усмивка устни, откритата ненавист и огромното разочарование. Стегна се, разбрал, че ако той стоеше там горе, а Горнт бе попаднал в подобен капан, щеше по същия начин да го гледа и чака.

„Наистина ли?“

Щях да гледам и чакам и никога, никога нямаше да му подам ръка за помощ. Не и на Горнт. И тогава най-последно проклятието на Дърк Струан щеше да се изпълни и да престане да тормози тези, които идват след мен.“

Мигът премина. Главата му се проясни. Спомни си за Бартлет и се взря ужасен надолу. На мястото на прохода имаше само една тинеста локва.

— О, Боже! Помощ! — извика той. Изведнъж настъпи хаос, Хукс, пожарникарите и войниците скочиха в ямата и се нахвърлиха безсилно с лопати и ръце върху тинята.

Дънрос се измъкна навън. Изправи се разтреперан на ръба. Бе обзет от силна мъка. Горнт си беше отишъл. След малко опитите престанаха. Локвата остана.

ВТОРНИК

17:39 ЧАСА

Дънрос беше застанал на еркерния прозорец на жилището си и гледаше към пристанището. Залезът беше прекрасен, небето — чисто, с изключение на няколко червеникави кълбести облачета на запад, от изток вече се спускаше здрач...

Пристанището долу беше оживено, както винаги. Каулуун се червенееше на фона на залязващото слънце.

Клаудия почука и отвори вратата. Влезе Кейси. Лицето ѝ беше застинало, светлокестенявата ѝ коса наподобяваше цвета на залеза. Мъката я правеше безплътна.

— Здравей, Кейси.

— Здравей, Йан.

Нямаше нужда от повече думи. Всичко, което можеха да си кажат за Бартлет, го бяха казали. Едва късно снощи успяха да извадят тялото му. Кейси го дочака на склона. После се върна в хотела. Сутринта телефонира на Дънрос и сега беше тук.

— Нещо за пиене? Чай? Кафе? Има и вино. Направил съм мартини.

— Едно мартини. Благодаря, Йан — отвърна глухо Кейси и болката в гласа ѝ го прониза. — Ще ми дойде добре.

Тя седна на дивана. Дънрос ѝ наля мартини и сложи една маслина.

— Всичко може да почака, Кейси — каза ѝ той съчувствено. — Няма закъде да бързаме.

— Да, да, знам. Но нали се разбрахме. Благодаря — взе изстудената чаша и я вдигна. — Джос.

— Джос.

Кейси отпи от леденостудения ликьор, после отвори куфарчето си с механични движения и постави един кафяв плик на бюрото му.

— Тук са всички документи на Джон Чен за „Струан“ и всичко, което той ни предложи или разказа за вас. Това са хонконгските копия. Тези в Щатите ще унищожа — поколеба се. — Ти сигурно си направил някои промени, но... е, всичко е тук.

— Благодаря. Линк дали не е давал нещо на Горнт?

— Не, едва ли — отново се поколеба. — Но за по-сигурно бих приела, че е имало изтичане на информация.

— Да.

— Второ, за сделката между „Пар-Кон“ и „Струан“ — връзката документи, които му подаде, беше доста дебела. — Всичките шест екземпляра са подписани и подпечатани. Имам това право — пак се поколеба. — Такова беше споразумението ни с Линк. Бяхме си завещали взаимно правото на глас върху съответните ни дялове за период от 10 години. Така че сега аз ръководя „Пар-Кон“.

Дънрос леко разтвори очи:

— За десет години?

— Да — отговори безизразно Кейси, не чувстваше нищо, не искаше нищо, освен да изплаче мъката си и да умре.

„По-късно мога да си позволя да бъда слаба — помисли си тя. — Сега трябва да съм силна и мъдра.“

— За десет години. Линк... Линк притежаваше контрол върху гласовете. След като всичко стане официално, ще ти изпратя формално потвърждение.

Дънрос кимна. Донесе втори комплект документи от лакираното си бюро.

— Тези са същите, официално подпечатани. Това — той постави един плик върху документите, — е тайното ни споразумение, даващо права на „Пар-Кон“ върху корабите ми като допълнителна гаранция за сделката ни.

— Благодаря. Но с новия ти оборотен фонд тя няма да е необходима.

— И все пак беше предвидена в споразумението — Дънрос я погледна, възхищавайки се на мъжеството ѝ. Тя не беше проляла нито една сълза върху билото на хълма, само кимна вцепенено и каза:

— Ще чакам. Ще чакам, докато... Ще чакам.

Орланда бе съкрушена. Той я върна в хотела, а по-късно изпрати лекар да се погрижи за нея.

— Това е част от сделката ни.

— Добре. Благодаря. Но не беше необходимо.

— Второ: ето ти писмено съгласие за сделката ни с Универсалните магазини. До десет дни ще ти изпратя и официалните документи. Ще ми трябва...

— Но Линк така и не даде тези два милиона.

— О, напротив. В събота вечерта ги е прехвърлил. Вчера получих потвърждение от банката ми в Швейцария и парите бяха надлежно предадени на Управителния съвет на Универсалните магазини. Там ги приеха, така че сделката е осъществена.

— Въпреки че Паг е мъртъв?

— Да. Вдовицата му се съгласи с препоръките на съвета. Между другото, сделката е много изгодна за тях. Много по-добра от офертата на „Суперфудс“:

— Не искам нищо от нея.

— Когато разговарях долу в ямата с Линк, той каза, че е много щастлив от осъществяването ѝ. Думите му буквално бяха: „Чудесно! Пет милиона? Винаги съм искал Кейси да има собствен капитал. Тя винаги е искала да бъде независима и вече е. Страхотно!“

— Но на каква цена — възрази Кейси, отново обхваната от мъка.

— Линк винаги ме предупреждаваше, че получените наготово пари струват повече, отколкото предполагахме. И наистина е така. Не ги искам.

— Парите са си пари. Ти не разсъждаваш нормално, Кейси. Тези пари бяха негови и той ти ги дава.

— Даваш ми ги ти.

— Грещиш, той. Аз само ти помагам, както и ти на мене — Дънрос отпи от чашата си. — Трябва да ми кажеш къде да изпращам печалбата му. Сигурно си спомняш, че в споразумението ни не се предвиждаше право на глас. Кой е попечителят му?

— Една банка. „Фърст сентръл“. Аз съм изпълнител на завещанието му заедно с един човек от банката — тя се поколеба. — Предполагам, че майка му ще го наследи. Единствено тя е упомената там. Линк, Линк беше доста откровен с мен по този въпрос. Бившата му съпруга и децата им са добре осигурени и изключени от

завещанието му. За мен остава само правото на глас, всичко останало е за майка му.

— Значи ще бъде много богата.

— Това няма да я утеши — Кейси полагаше всички усилия да говори спокойно и да не заплаче. — Снощи говорих с нея, беше съкрушена. Тя е над... над-60-годишна жена. Линк беше единственият ѝ син — въпреки решението ѝ от очите ѝ се отрони една сълза. — Тя, тя ме помоли да го върна обратно. В завещанието му се казва, че иска да бъде кремиран.

— Виж, Кейси — побърза да ѝ предложи Дънрос, — може би е по-добре аз да се заема с...

— Не. О, не, благодаря Йан. Всичко е готово. Вече се погрижих. Искях сама да го уредя. Самолетът получи право да излети, документите са в ред.

— Кога тръгваш?

— Довечера в десет.

— О — Дънрос беше изненадан. — Ще дойда да те *изпратя*.

— Не, не, благодаря. Достатъчно е да пратиш колата, но ти не е нужно...

— Настоявам.

— Не. Моля те — тя го изгледа умолително. След малко той попита:

— Какво мислиш да правиш?

— Нищо особено. Ще... ще се постарая да бъдат изпълнени всичките му желания, документите, завещанието и ще уредя работите му. След това ще реорганизирам „Пар-Кон“... ще се опитам да я преустрою така, както той би искал, а после, после не знам. За всичко това ще са ми необходими трийсетина дни. След месец може би ще се върна тук, за да започна наново, или пък ще изпратя Форестър или някой друг. Не знам. Дотогава ще ти се обадя. Погрижила съм се за всичко. Имаш ми телефоните. Ако възникне някакъв проблем, можеш да ми се обадиш по *всяко време*.

Понечи да стане, но Дънрос я спря.

— Преди да тръгнеш, трябва да ти кажа нещо. Не ти го казах снощи, защото моментът не беше подходящ. Може би сега му е времето, не знам, но точно преди да тръгна вчера, Линк ме попита

дали не бих искал да му стана кум — забеляза, че тя пребледня, и побърза да добави. — Отговорих му, че за мен ще е чест.

— Той за мен ли каза, че ще се жени? За мене ли? — попита недоверчиво Кейси.

— Говорехме за тебе. Следователно?

— А не спомена ли Орланда?

— Тогава не. Преди това беше много загрижен за нея, защото бил в апартамента ѝ и не знаеше какво се е случило — Дънрос я гледаше. — Като му казах, че е невредима, той естествено се успокои. Но като разбра, че ти едва не беше повлечена от свлачището, за малко не получи инфаркт. После, точно като си тръгнах, го чух да казва тихо: „Сигурно е прекалено много от моя страна да се надявам те двете да станат *приятелки*.“ Не бях сигурен дали това беше предназначено за мен — докато копаехме, той доста си говореше сам. — Дънрос допи чашата си. — Сигурен съм, че имаше предвид тебе, Кейси.

Тя поклати глава.

— Не, Йан. Обзалагам се, че е била Орланда.

— Според мен грешиш.

Кейси замълча.

— Може би. *Приятелки!* — тя го погледна. — Ти би ли станал приятел с Куилън?

— Не. Никога. Но това не е същото. Орланда е добър човек. Наистина.

— Сигурно — загледа се в питието си и отпи, без да усеща вкуса му. — Ами Куилън? Какво стана днес на борсата? За съжаление, не съм чула нищо. Какво направи с него? Видях, че завършихте на 30.01, но... Май нищо друго не забелязах.

Дънрос почувства внезапна топлина.

— Заради катастрофата губернаторът нареди борсата да бъде затворена в понеделник. А също и банките в знак на траур. До 10 ч. тази сутрин парите на „Бенк ъф Чайна“ бяха раздадени на всички банкови клонове в колонията. Тегленето на влоговете престана. Към 3 ч. много от клиентите се наредиха на опашка, за да внесат отново парите си.

Горнт му се обади в десет часа сутринта, точно преди отварянето на борсата.

— Приемам — каза той.

— Не искаш ли да се спазарим?

— Не бих приел нито цент от тебе, както и ти от мен. Документите вече са изпратени.

— Какво стана с Куилън? — попита пак Кейси.

— Сключихме сделка. Нашите акции започнаха на 28, но аз му позволих да ги откупи на 18.

Тя зяпна. Машинално пресметна наум.

— Загубил е само два милиона. Това са двата милиона на Линк. Значи Куилън се отърва!

— Казах на Линк за предложението си и че това ще му коства два милиона, при което той се засмя. Изтъкнах му обаче, че със сделките за Универсалните магазини и „Пар-Кон“ загубата на двата милиона се компенсира от печалба от 20 и повече милиона — Дънрос я погледна изпитателно. — Мисля, че тия два милиона са справедливо възмездие.

— Да не искаш да кажеш, че Куилън се отърва безнаказано?

— Не. Върна ми авиокомпанията. Контролният пакет на „Ол Ейжа еър“.

— А — Кейси потрепери, като си припомни как в една коледна нощ Горнт и баща му отишли неочаквано в Биг Хаус. Вече не можеше да сдържи мъката си. — Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се. Стига да не е за Куилън.

Искаше да го помоли да приеме Горнт за член на „Търф клуб“ и да му разреши да има собствена ложа. Но не го направи. Разбра, че ще е напразно.

— Каква услуга?

— Нищо. Нищо засега. Аз ще си вървя, Йан.

Кейси се изправи, адски уморена. Коленете ѝ трепереха. Всичко я болеше ужасно. Протегна му ръка. Дънрос я пое и я целуна със същия елегантен жест, който тя помнеше от вечерта на приема. Първата вечер в Дългата галерия, когато се уплаши от ножа, забит в сърцето на портрета. Агонията ѝ изведнъж взе връх и ѝ се прииска да излее във вик омразата си към Хонконг и хората тук, които по някакъв начин бяха причинили смъртта на нейния Линк. Но не го направи.

„По-късно — заповяда си тя, стигнала до предела на силите си. — Не се пречупвай. Не се предавай. Бъди сдържана. Трябва, засега. Линк си отиде завинаги.“

— До скоро, Кейси.

— Довиждане, Йан — отвърна тя и излезе.

Дънрос остана дълго време загледан в затворената врата, после въздъхна и натисна звънеца. След секунда влезе Клаудия.

— Добър вечер, тай-пан — поздрави тя, преизпълнена със сърдечност. — Има няколко спешни телефонни обаждания — най-важното, младият господин Дънкън моли за заем от 1000 ХК долара.

— За какъв дявол са му?

— Изглежда иска да купи диамантен пръстен за една „дама“. Опитвах се да изкопча името й, но той не го казва.

„О, Боже, Шийла — помисли си Дънрос, като изведнъж си спомни какво му разказа синът му за своето «момиче». — Шийла Скрагър, медицинската сестра от Англия, с която бяха заедно на почивка в овцевъдната ферма в Австралия.“

— Е, няма да купи кой знае какво за 1000 долара. Кажи му, че трябва да попита мен. Не, чакай! — той помисли малко. — Дай му 1000 долара на дребно — с 3 месечна лихва срещу писмена гаранция, че можеш да ги удържиш от джобните му пари, по 100 долара на месец. Ако се хване, това ще му е за урок. Ако не, аз ще му ги дам, но не преди Великден.

Тя кимна и допълни натъжена:

— Горката мис Кейси. Тя е съсипана...

— Да.

— Ето кой ви е търсил, тай-пан. От Сидни телефонира младият господин Линбар, моля, обадете му се при първа възможност. Мисли, че пак е успял да придума „Уолъра“...

Дънрос я изгледа:

— Дявол да го вземе!

— Мистър Аластър ви поздравява, също баща ви и повечето членове на семейството. Моля, свържете се с мистър Тръслър в Йоханесбург във връзка с тория. Обади се и мисис Гресенхоф — намуси се Клаудия, — за да се сбогува.

— Кога заминава? — попита, макар че много добре знаеше.

— Утре, рано сутринта. Горкият Травкин, ужасно, нали? О, толкова ми е мъчно за него.

— Да.

Травкин почина през нощта. Дънрос го посети няколко пъти в болницата „Матилда“, но трениорът му така и не дойде в съзнание след падането в събота.

— Успяхте ли да откриете някакви близки?

— Не. *Никой*. Мистър Жак се погрижи за формалностите около погребението.

— Добре. Да. Това е най-малкото, което можем да направим за него.

— Вие ли ще яздите в събота?

— Не знам — Дънрос се поколеба. — Напомни ми да поговоря със съдиите да наречем петата гара на негово име — в знак на благодарност.

— Добре. О, това би било чудесно. Толкова го харесвах, да, би било чудесно.

Дънрос погледна часовника си:

— Дойде ли човекът за следващата ми среща?

— Да.

— Добре — каза тай-панът и лицето му потъмня. Слезе в кабинета си на долния етаж.

— Добър вечер, мистър Чой, какво мога да направя за вас? — вече бе изпратил съболезнованията си за смъртта на Фор Фингър Уу.

Когато вратата зад тях се затвори, Пол Чой потърка несъзнателно ръце.

— Дошъл съм за първата стъпка, сър. Съжалявам, че вчера трябваше да я отложим — но, ъ, въсъчните отпечатьци — те съвпадат с една от двете ви останали половин монети, нали?

— Първо искам да попитам кой притежава другата половина сега, след смъртта на Фор Фингър?

— Родът Уу, сър.

— Кой от рода Уу? — попита рязко Дънрос, като се държеше преднамерено грубо. — Монетата се предава от човек на човек. Сега у кого е?

— У мене. Сър — Пол Чой погледна в упор тай-пана, без да се страхува, макар че сърцето му биеше по-бързо от всякога.

— Ще трябва да докажете, че сте я получил от Фор Фингър.

— Съжалявам, тай-пан, но нищо не съм длъжен да доказвам — отвърна уверено Пол Чой. — Трябва само да ви предоставя своята

половинка и да поискам услугата. *Тайно*. Всичко трябва да бъде тайно, такава е била уговорката. Ако тази монета е истинска, вие ще заложите честта си и реномето на „Ноубъл хаус“ и...

— Аз знам много добре какво рискувам — прекъсна го с неприятно стържещ глас Дънрос. — А вие?

— Сър?

— Това е Китай. И тук стават много интересни неща. Да не си мислите, че съм толкова глупав и ще успеете да ме баламосате с някаква си древна легенда?

Младежът поклати глава, в гърлото му бе заседнала буца.

— Не. Въобще не сте глупав, тай-пан. Но ако представя монетата, вие ще *изпълните* услугата, която поискам.

— Каква е тя?

— Първо бих искал да разбера дали... дали сте убеден, че това действително е една от четирите монети. Аз съм сигурен.

— Настина ли?

— Да, сър.

— Тази монета е била открадната от Филип Чен!

Пол Чой го погледна изненадан, но се овладя.

— Това беше монетата на Фор Фингър. Не знам за никаква кражба. Знам само, че я получих от баща си. Тя беше негова.

— Трябва да я върнете на Филип Чен.

— А вие виждали ли сте я някога у него, тази монета?

Дънрос вече бе говорил за това с Филип Чен.

— Няма ли някакъв начин да се докаже, че това е твоята монета, Филип? — попита той.

— Не, тай-пан. Никакъв — отвърна му старецът, като кършеше ръце.

Дънрос не сваляше поглед от младежа.

— Тя е на Филип Чен.

Пол Чой се размърда смутено.

— Монетите са били четири, тай-пан. Мистър Чен сигурно е притежавал някоя от другите три. Тази беше на баща ми. Нали помните какво каза той в Абърдийн?

Дънрос го изглежда мълчаливо, опитвайки се да го смути, да се справи с него по западен образец. Пол Чой се поколеба, но издържа погледа му.

„Интересно — помисли си тай-панът. — Ти се оказва кораво малко копеле, бива си те. Но дали идваш по собствена инициатива?“

Дънрос умишлено удължаваше паузата и използваше тишината, за да подкопае самоувереността на противника си и да преосмисли собствената си позиция. В момента, в който Пол Чой му се обади и помоли за среща, той разбра причината. Но как да се справи с тази ситуация? Едва се отърва от Уу и вече има нов противник, силен, отлично подготвен и много умен. Въпреки това и той си има своите слабости като всички останали. Като него, например. Горнт е едната слабост. А другата — може би Рико? Рико! Какво ли толкова привлича у нея?

„Забрави за това! Мисли как да си върнеш половината монета, преди да са ти поискали услугата.“

— Предполагам, че вашата половина е у вас. Хайде да идем още сега при специалист — той стана, за да изпита младежа.

— Не, сър, извинете — Пол Чой си помисли, че сърцето му всеки момент ще се пръсне, ремъкът изведнъж се превърна в примка около врата му, половинката монета изгаряше плътта му. — Извинявайте, но за мен това не е много удачна идея.

— Напротив, чудесна е — безцеремонно продължи да го притиска Дънрос. — Ще идем да я вземем. Хайде.

— Не, благодаря, тай-пан — отказа учтиво, но твърдо Пол Чой и това не убягна на Дънрос. — Не можем ли да го отложим за другата седмица? Да речем, за другия петък? Не е нужно още да бързаме.

— Другият петък няма да съм в Хонконг.

— Да, сър. Ще бъдете в Япония. Не бихте ли могли да ми отделите там един час? Когато ви е удобно? За да идем при специалист?

Дънрос присви очи:

— Вие сте бил доста осведомен, мистър Чой.

— Тук всичко се знае, сър. В Япония би било по-добре и за двама ни. Там ще има по-малка, по-малка вероятност за нечестна игра, тъй като и двамата ще бъдем в равни позиции.

— Искате да кажете, че тук не сме?

— Не, не, тай-пан. Но както казахте, това е Китай, а в Китай стават странни неща. Фор Фингър и групата му също имат доста

връзки. Монетата е лична работа между двама души и може — и би трябвало — да се използва само веднъж. Аз поне така мисля.

Пол Чой се изпоти и благодари на Бога, че в „услугата“ се предвиждаше и това — да бъде запазена в пълна тайна. Откак върна тялото на Фор Фингър вкъщи, той направи всичко възможно да се добере до властта в рода. Най-накрая се сдоби с това, към което се, стремеше — много специалното положение на — според мафиотската терминология — *consiglieri*, или главен съветник на Голдтут Уу, най-големия син и вече официален глава на „Сийбърн Уу“.

„Ето какво сме ние — помисли си Пол Чой и отново бе обзет от страх. — Китайски мафиоти. Не съм ли и аз изцапан с кръв? Не бях ли в лодката с опиума? Какво може да знае Голдтут, което аз да не знам?“

— Можеш да ми имаш пълно доверие, Голдтут — заяви той на брат си, борейки се за своето бъдеще.

— Май нямам голям избор. Аз плувам в непознати води. Всякаква помощ ще ми бъде от полза. А твоят опит би бил много ценен — отвърна му на заваления си английски той, когато стигнаха до последната фаза на преговорите.

— Мисля, че можем да работим заедно.

— Нека бъдем откровени, братко. Двамата с теб сме завършили университет, докато останалите не са. Ние имаме нужда един от друг, за да успеем да модернизираме „Сийбърн Уу“. Аз не бих могъл да се справя сам. Ще имам нужда от значителна помощ — опитът ми на управител на Лодките на удоволствието през всичките тези години едва ли ще ми помогне при ръководството на рода. Все питах баща ни, но... е, ти го познаваше. Божичко, та аз не можех да променя, дори тарифата на някое момиче, без да получа разрешението му. Той пъхаше четирите си пръста навсякъде, на всеки кораб, във всяка сделка.

— Да, но ако сега капитаните му се съгласят с промените, след година ние ще имаме най-добре организирани операции в цял Китай.

— Точно това искам. Точно това.

— Какво ще правим с опиума?

— Родът ни винаги се е занимавал с него.

— Ами оръжията?

— Какви оръжия?

— Чух да се шушука, че Фор Фингър щял да се захване с търговия на оръжие.

— Не знам нищо за никакви оръжия.

— Дай да се отървем от търговията с опиум и хероин. Нека се дължим по-далеч от наркотиците. Не е ли вярно, че баща ни щеше да се съюзи с ония типове, Смайлър Чен и Уайт Паудър Ли?

— Слухове. Ще обмисля предложението ти. Но нека ти кажа, че сега аз съм капитан на флота и главата на „Сийбърн Уу“. Моето решение е окончателно. Ще се съветвам с тебе. Ти ще бъдеш *consiglieri* с всички произтичащи от това права, но когато аз взема решение, то ще бъде окончателно. Така например, чух за удара, който си направил на борсата без разрешението на баща ни. Страхотен удар наистина, но това повече не трябва да се повтаря — ще се консултираш с мене за всичко и ще ме уведомяваш предварително.

— Добре. Но отсега нататък ще работя и за своя сметка. Напуснах Горнт. Освен това ще продължа всички лични сделки, които съм започнал с Фор Фингър.

— Какви например?

— В петък той ми даде два милиона долара назаем, за да играя на борсата. Бяхме се споразумели за 17.5 от печалбата. Сега искам цялата печалба.

— 50 процента.

— 90. Точно този момент няма какво да ме задържа в Хонконг. Дори да получа само 50 от акциите, ако ги продам — а само аз знам колко са те, между другото, ще спечеля 3 милиона щатски долара.

Попазариха се малко и накрая се споразумяха за 70, като 30-те на Голдтут трябваше да бъдат внесени по сметка в швейцарска банка.

— Бумът на борсата ще продължи вероятно още няколко дни, после ще се оттегля. Когато аз реша, става ли?

— Добре. *Печалбарят* Чой ти подхожда повече, по-млади братко, отколкото Пол. За мен ще си Печалбаря. Какви други сделки сте имали с Фор Фингър?

— Само още една. Но той ме закле да я пазя в тайна. С кръвна клетва. И аз трябва да зачета желанието му.

Голдтут Уу се съгласи с неохота и сега, докато очакваше отговора на тай-пана за Япония, Пол Чой преливаше от увереност.

„Аз съм богат. Мога да се възползвам от цялата власт на Голдтут, ако се наложи, имам и американски паспорт и заминавам за Хавай. В Япония може и да успея да надхитря Дънрос — не, не да го надхитря,

той е прекалено умен, — но там имам по-добри изгледи да докажа — веднъж завинаги, — че *моята* монета е истинска!“

— Ще ви бъде ли удобно в Япония, тай-пан? — повтори той.

— Разбрах, ме сте направил голям удар на борсата.

Младежът засия, без да подозира накъде бие тай-панът.

— Да, сър, спечелих около 5.5 милиона щатски долара.

Дънрос подсвирна:

— Не е зле — само за няколко седмици, Печалбарю Чой. При 15 процента данък — прибави невинно той.

Младежът трепна и попадна в клопката.

— Да, но аз съм американски поданик и за мен важат американските данъчни закони — поколеба се. — Имам няколко идеи, които биха... вижте, тай-пан, ние можем да сключим много изгодна сделка и за двама ни.

Дънрос забеляза, че погледът на Пол Чой се изостри, и стана още по-предпазлив.

— Моят старец ви вярваше — продължи младежът: — Вие бяхте *Стари приятели* с него. Може би аз бих могъл да наследя този статус — да го заслужи някой й ден.

— Ако върнете доброволно монетата, ще получите всякакви услуги от мен.

— Да караме поред, тай-пан. Първо ще разберем дали монетата е истинска. В Япония, става ли?

— Не. Тук и никъде другаде! — отсече Дънрос, решил да рискува.

Очите на Пол Чой съвсем заприличаха на две резки. Той също изведнъж се реши, извади монетата изпод ризата си и я сложи на бюрото.

— От името на Джин-куа, искам услуга от тай-пана на „Ноубъл хаус“.

Дънрос се загледа мълчаливо в монетата.

— Е?

— Първо, искам статуса на *Стар приятел*, равностоен на този на Фор Фингър, с всички произтичащи от това последици. Второ, искам да бъда назначен в управителния съвет на „Струан“ за период от четири години със заплата като на останалите директори — за приличие ще купя пакет акции на борсата, за да увеличи дяловете си

до 100 000 — усети как в тишината от брадата му се отронва капка пот. — Също така искам да основа съвместно предприятие — фармацевтичен завод — със „Струан“ с равно участие и капитал от шест милиона щатски долара, като до един месец ще внесе своя дял.

Дънрос го изгледа озадачено:

— С каква цел?

— В Азия има голям пазар за фармацевтични изделия. С вашия опит в производството и моя в маркетинга бихме могли да спечелим добри пари. Съгласен ли сте?

— Това ли е всичко? Цялата услуга?

— Още три неща. Тр...

— Само три? — попита смразяващо Дънрос.

— Три. Първо, догодина ще основа нова фондова борса. Ще...

— Ще основете какво? — зяпна поразен Дънрос.

Печалбарят Чой се усмихна и избърса потта от челото си.

— Защо не. Фондова борса за китайци, ръководена от китайци.

Дънрос изведнъж се разсмя.

— Сече ви пипето, Печалбарю Чой. О, да. Идеята никак не е за изхвърляне. И какво ще искате за новата борса?

— Само вашата благосклонна помощ в началото, като на *Стар приятел*, за да не могат да ми попречат големите клечки.

— Срещу 50 процента.

— Срещу много изгодни тайни условия. Много изгодни, гарантирам. Освен това — не губеше надежда младежът, — искам да ме запознаете с Ландо Мата и да му кажете, че подкрепяте именно мен от групата на баща ми в наддаването за монопола върху синдиката за комар и злато. Става ли?

— Казахте три неща. Кое е последното?

— До три години да получа място на съдия в „Търф кльб“. Гарантирам междувременно да даря един милион щатски долара за всякакви благотворителни цели, каквито пожелаете, да подкрепя всяка достойна кауза и се кълна в Бога, че ще се постарая да ви улесня колкото се може повече — младежът избърса потта си. — Свърших.

Дънрос се поколеба:

— Ако монетата е истинска, ще се съглася с всичко, с изключение на Ландо Мата.

— Не. Той е част от сделката.

— Няма да стане.

— Не съм ви помолил за нищо незаконно, нищо, което да не можете да из...

— Без Ландо Мата!

Младежът въздъхна. Взе монетата от бюрото и се загледа в нея.

— Ако това отпадне, ще оттегля молбата си и на нейно място ще поставя искането на Фор Фингър Уу. Монетата е една и съща — каза той, готвейки се да изиграе и последната си карта.

— И?

— И това ще ви принуди да се обвържете с търговията на наркотици, оръжия и всичко, което ненавиждате, но *ще трябва да почитате*. Извинете ме, тай-пан, но аз се стремя да стана родоначалник — той подхвърли монетата обратно на масата. — Вие избирайте.

Дънрос изведнъж се обезпокои. Услугата беше добре формулирана. В нея нямаше нищо незаконно, нищо прекомерно. Пол Чой се справи много добре. Прекалено добре. От Уу знаеше какво може да очаква. Но от този тук, от това изчадие адово?

„Не мога да рискувам да се замеся в търговията с наркотици — и той го знае.“

За да спечели време, Дънрос бръкна в джоба си, извади малката копринена кесийка и сложи своята половинка на масата. Придвижи я към другата. Двете идеално си съвпаднаха.

Двамата мъже въздъхнаха несъзнателно, като гледаха съединената в едно монета, която можеше безвъзвратно да ги обвърже. Дънрос знаеше, че е излишно, но все пак щеше да отиде при специалист. Задържа за секунда двете половинки в ръката си.

„Какво да правя с този дързък млад самохвалко — запита се той. — А, добра идея! Ще го предоставя на Филип Чен!“

— Добре, Печалбарю Чен — започна тай-панът, включвайки го на едно от първите места в личния си списък от подозрителни личности. — Ако половинката ви се окаже истинска, аз съм съгласен да изпълня всичко — с изключение на това, че ще *помоля* Ландо, на него не може да му се *казва*. Става ли?

— Благодаря, тай-пан. Няма да съжалявате — изпотил се от напрежение, Печалбарят Чой извади списък с имена. — Това са всички

специалисти в Хонконг. Искате ли вие да посочите елин? Аз, ъ, аз вече проверих — те всички работят до седем.

Дънрос леко се усмихна.

— Прекалено сте самоуверен, Печалбарю Чой.

— Само се опитвам да изпреварвам събитията, сър.

Кейси излезе от сградата на „Струан“ и тръгна към чакащия я Ролс-Ройс. Лим веднага ѝ отвори вратата. Тя се отпусна на дебелия възглавници, не чувстваше нищо, не разбираше нищо, освен че е изгаряна от мъка и всеки момент ще се прекърши, и дори не забеляза как Лим намали, за да се влее в натовареното движение на път за ферибота.

Всеки момент щеше да заплаче.

„Толкова време има до излитането — помисли си Кейси. — Багажът ми е събран и изпратен на летището. Освободих стаята си в хотела, платих всички сметки и пак ми остава толкова много време.“

За секунда си помисли да спре колата и да тръгне пеш, но тогава щеше да стане по-лошо, нямаше да има никакво уединение, никаква защита, а се чувстваше толкова нещастна.

„И все пак аз трябва да изляза, трябва да остана сама, трябва. О, Боже, Линк, горкият Линк.“

— Лим — извика импулсивно тя, — карай към Върха.

— Миси?

— Просто се изкачи на Върха, до терасата. Моля те — примоли се тя, като полагаше отчаяни усилия да говори нормално. — Не съм била там. Искам да го видя, преди да тръгна. Моля те.

— Да, миси.

Кейси се отпусна назад и притвори очи, за да спре сълзите, които се лееха беззвучно.

Слънцето скоро щеше да залезе.

В двете посоки на моста до Ло Ву, централното селище на границата между колонията и Китай течаха обичайните потоци от хора. Мостът се простираше над едно плитко кално поточе бе дълъг едва 50 ярда. От двата му края имаше постове, имиграционен контрол и митници, а по средата — подвижна бариера. Там стояха двама полицаи от Хонконг и двама войници от КНР. Пресичаха го две жп линии.

Някога между Кантон и Хонконг постоянно се движеха влакове, но сега те спираха от двете страни на моста и пътниците минаваха границата пеш. А влаковете се връщаха по обратния път. Товарните влакове от Китай минаваха без проблем. Повечето пъти.

Стотици местни жители пресичаха ежедневно границата като нещо най-обикновено на път за нивите или работните си места, които от поколения насам бяха разположени от двете ѝ страни. Тези погранични хора бяха жилаво и подозрително племе, което мразеше промените и вмешателството, мразеше униформите и особено полицаите, мразеше и всякакви чужденци. Както всички китайци, те считаха за чужденец всеки, който не беше от тяхното село. За тях границата не съществуваше и никога не можеше да я има.

Мостът при Ло Ву беше едно от най-невралгичните места в цял Китай — наред с другите два гранични пункта. Първият до Мау Кам То, представляваше разнебитено, мостче над същия този поток, който течеше по продължение почти на цялата граница — по него ежедневно прекарваха добитък и товари със зеленчуци. Последният, най-източен пункт се намираше до рибарското селище Тау Кок. Там границата не беше отбелязана, но по взаимно съгласие се приемаше, че минава по средата на единствената улица на селото.

Това бяха допирните точки на Китай със Запада. Навсякъде другаде съществуваха най-щателен контрол и проверка — и от двете страни на границата. Напрежението и поведението на караула обикновено служеше за барометър.

Днес при Ло Ву стражите от страната на КНР бяха неспокойни. Това изнервяше и хонконгските им колеги, които не знаеха какво да очакват — ненадейно затваряне на границата или може би внезапно нападение, като миналата година: колонията беше напълно зависима от капризите на Китай.

— Така си е — промърмори инспектор Смит. Той бе изпратен със специална задача тук и чакаше неловко недалеч от полицейския участък, който бе дискретно отдръпнат на сто ярда от истинската граница, за да не обиди или предизвика вълни на напрежение в срещнатата страна.

„За Бога — помисли си инспекторът, — какви вълни? Една пръдня в Лондон би докарала милиони бежанци насам — ако властите оттатък границата решат, че този лек полъх представлява обида за достойнството на Китай.“

— Хайде де, за Бога — промърмори нетърпеливо Смит, кафявата риза бе залепнала за гърба му, погледът му не се откъсваше от шосето за Хонконг. То беше цялото в локви и се губеше в далечината след един завой.

Видя приближаващата се полицейска кола и тръгна да я посрещне с огромно облекчение. От нея слезе Армстронг. А после и Брайън Куок. Смит отдаде чест на Армстронг с бастунчето си, за да скрие изненадата си. Брайън Куок в цивилни дрехи. Погледът му беше странно разсеян и уплашен.

— Здравей, Робърт — поздрави Смит.

— Здравей. Извинявай, че закъсняхме — отговори Армстронг.

— Само няколко минути. Всъщност знаех за залез-слънце.

Смит присви очи и погледна на запад. Слънцето още не беше залязло. Обърна се пак към Брайън Куок. Трудно му беше да скрие презрението си. Високият хубав китаец извади пакет цигари. Предложи му го с треперещи ръце.

— Не, благодаря — отказа студено Смит. Армстронг обаче си взе.

— Не беше ли ги отказал?

— Бях. Но пак започнах.

Брайън Куок нервно се засмя:

— Боя се, че е заради мен. Робърт се опитваше да ме отърве... да ме отърве от Крос и неговите *ангели*.

Другите двама мъже останаха сериозни.

— Ще идва ли още някой? Освен нас? — попита Смит.

— Едва ли. Не и официално — Армстронг се огледа. Не липсваха обичайните зяпачи, но те изглеждаха съвсем случайни.

— Макар че са тук някъде — усетиха как косъмчетата на тила им настръхват. — Можеш да започваш.

Смит извади официален документ.

— Уу Чу-той, иначе наричан Брайън Кар-шун Куок, вие сте обвинен официално в шпионаж против правителството на Нейно Величество в полза на чужда държава. По силата на хонконгските закони за депортация се задължавате да напуснете колонията на Короната. Ако се върнете тук, официално ви предупреждаваме, че ще го направите на свой риск и ще подлежите на съд и затвор в името на Нейно Величество — Смит мрачно му връчи документа.

Брайън Куок го взе. Виждаше и чуваше с усилие, сетивата му бяха притъпени.

— А сега... сега какво ще стане?

Смит му обясни:

— Ще минеш по онзи мост и ще се върнеш при приятелчетата си.

— А? Да не ме мислите за глупак? Да не мислите, че ще ви повярвам, че ме пускате да си ида? — Брайън Куок се обърна към Армстронг. — Робърт, казвам ти, че те си играят и е мен, и с теб и никога няма да ме освободят! Знаеш го!

— Свободен си, Брайън.

— Не... не, аз знам какво ще стане точно преди, точно преди да стигна дотам, вие ще ме върнете обратно, напразни надежди, нали? Разбира се! Напразни надежди!

— За Бога, казах ти, че си свободен! Можеш да си вървиш — рязко му се сопна Армстронг, който вече искаше да свършват. — Върви си! Не ме питай защо, но те пускат. Върви си!

Изпълнен с недоверие, Брайън Куок изтри устата си и понечи да каже нещо, но замълча.

— Ти лъ... това е... това е лъжа, сигурно е лъжа!

— *Върви!*

— Добре, ще... — китаецът направи една крачка и спря. Другите двама не се помръднаха. — Ти, ти истината ли казваш?

— Да.

Брайън Куок подаде треперещата си ръка на Смит. Той я изгледа, после вдигна очи към лицето му.

— Ако зависеше от мен, щях да те разстрелям.

По лицето на Куок премина вълна от омраза:

— Ами ти с твоите рушвети? Ти не продаваш ли полицейски...

— Това е нещо друго! *H'eung yau* е присъщо на Китай! — изръмжа Смит и Армстронг кимна, като си спомни първите 40 000 долара, които бе заложил в събота.

— Рушветчийството е типично за китайците — продължи разтреперан от ярост Смит. — Предателството не е. Преди да отиде в СИ, Фонг Фонг работеше при мен. Затова си затваряй устата и се омитай отгук, да не те прекарам с ритници по моста!

Брайън Куок понечи да заговори, но се отказа. Подаде студено ръка на Армстронг. Той я стисна недружелюбно.

— Заради доброто старо време, заради онзи Брайън, който някога познавах. Аз също не обичам предателите.

— Знам, знам, че бях упоен, но все пак благодаря.

Брайън Куок тръгна гърбом напред, като все още подозираше някаква измама, после се обърна. На всеки няколко секунди поглеждаше назад, уплашен, да не би да тръгнат подире му. Като стъпи с подкосени крака на моста, той се втурна да бяга като обезумял. Напрежението нарасна неимоверно. Полицаяте на бариерата не го спряха. Нито войниците. Предупредени предварително, и двете страни се направиха, че не го забелязват. Потоците от велосипедисти, пешеходци, претоварени каруци покрай жп линията въобще не му обърнаха внимание. От другата страна на бариерата Куок спря и се обърна.

— Ние ще победим, ще победим, да знаете — извика им той, а гърдите му се издуваха от вълнение. — *Ще победим!*

После, все още подозирайки някаква измама, той отстъпи назад и побягна към Китай. Армстронг и Смит забелязаха, че близо до влака го пресрещна някаква небиеща на очи групичка, но беше твърде далеч, за

да се види ясно. Напрежението по моста спадна. Слънцето започна да залязва.

Роджър Крос наблюдаваше всичко това с мощен бинокъл от малката куличка над полицейския участък. Беше скрит добре. До него, също така скрит, снимаше с фотоапарат един оператор от СИ. Лицето на Крос потъмня. Сред посрещачите на Брайън Куок беше и Цу-ян, изчезналият милионер.

Слънцето сякаш потъна зад морето на запад. Кейси беше на терасата на Върха и цял Хонконг се простираше в краката ѝ, в здрача вече светеха лампи, част от града и Каулуун беше обагрена в кървавочервено, а другата част беше тъмна, с дълбоки сенки и ярки светлини. Слънцето изчезна и започна нощта, истинската нощ.

Тя не видя нищо от тази красота. Лицето ѝ беше мокро от сълзите, които продължаваха да се лееят. Беше се облегла на перилата в далечния ъгъл на терасата. Другите туристи и чакащите на близката автобусна спирка не я закачаха — бяха прекалено заети със собствените си проблеми.

— Божичко, вчера натрупах цяло състояние...

— Аз започнах веднага да купувам и си удвоих парите...

— *Айейа*, аз също и вчера цял ден преговарях с „Мидън кингдъм“ да ми дадат заем срещу всичките ми ценни книжа...

— Да се благодарим на боговете, че Централното кралство отърва тия глупави чуждестранни дяволи...

— Аз купих акциите на „Ноубъл хаус“ на 20...

— Чухте ли, че били изровили още две тела на Коутуол и общият брой на загиналите вече бил 67...

— *Джос!* Не е ли прекрасно за борсата! Предсказанието на Стария сляп Тунг пак се сбъдна...

— Чухте ли за сестра ми, третата камериерка Фун от големия хотел? Тя и синдикатът ѝ купуваха при най-лоши условия и сега е милионерка...

Смазана от мъка, Кейси не чуваше и не виждаше нищо. Хората идваха и си отиваха, сред тях имаше и няколко влюбени двойки. Единствените европейци бяха туристите с техните неизбежни фотоапарати. Кейси се стараяше да се държи настрана от тях.

— Ей, мога ли да ви помогна? — попита я някакъв мъж.

— Не, не, благодаря — отвърна унило тя, без да го погледне, неспособна да спре сълзите си.

„Трябва да престана — помисли си Кейси. — Трябва. Трябва да започна отначало и да бъда силна, и да живея за себе си и за Линк. Трябва да го пазя и него, и това, което е негово, трябва да съм силна, да съм силна.

Но как?“

— Няма да се предам — каза си тя на глас. Няма. Трябва да помисля.

„Трябва да помисля за това, което ми каза тай-панът. Не за сватбата, о, Линк, не за това. Трябва да помисля за Орланда.

«Много ли е да се надявам те да станат приятелки?» Наистина ли го е казал?

Какво да правя с нея?

Забрави я. Тя ти отне Линк. Да. Но това не противоречеше на правилата, правилата, които ти сама наложи. Йан е прав. Орланда не е като Куилън и Линк е този, който се влюби в нея. Тя не е като Куилън Горнт.

Куилън. А с него какво да правя?“

Той дойде този следобед в хотела и отново ѝ предложи помощта си. Тя му благодари и отказа.

— Нищо ми няма, Куилън. Сама трябва да го преодолее. Не, не ме изпращай, моля те. Моля те. Аз ще се върна след месец. И тогава ще бъда по-разумна.

— Ще сключиш сделка със „Струан“, нали?

— Да, предпочитам тях. Извинявай.

— Няма защо да се извиняваш. Ти беше предупредена. Но това не ни пречи да вечеряме заедно веднага щом се върнеш тук. Нали?

— Да.

„О, Куилън, Какво да правя с теб?“

Засега нищо. Следващите 30 дни трябва да бъдат посветени на Линк. Изцяло. Аз ще трябва да го защитя от лешоядите. Като Сиймър Стайгър.“

Тази сутрин той дойде в апартамента ѝ.

— Здравей, Кейси, аз ще поръчам ковчег и...

— Той вече е готов, всичко е уредено.

— Сериозно? Браво. Слушай, багажът ми е готов. Джанели може да го вземе и аз веднага се качвам на самолета, за да мож...

— Не, аз сама ще пренеса тялото на Линк.

— Но, по дяволите, Кейси, ние имаме да говорим за толкова много неща. Завещанието му, сделката със „Струан“, сега ще имаме време хубавичко да я обмислим. Можем да протакаме, за да спечелим още няколко точки. Ние...

— Всичко това може да почака, Сиймър. Ще се видим в Лос Анжелос. Почини си два-три дни. Чак другия понеделник си ела.

— В понеделник? Но, за Бога, ние имаме толкова много работа! Ще ни е необходима година, за да уредим нещата на Линк. Трябва незабавно да наемем адвокат. Най-добрия в града. Аз веднага ще се заема с това. Не забравяй вдовицата и децата му. Тя може да заведе дело от тяхно име, разбира се, че ще заведе! Ами ти! Ти имаш право на тлъсто парче от завещанието му. Ние ще заведем дело, та нали му беше като жена цели седем год...

— Уволнен си, Сиймър! Разкарай се оттук и...

— Какво ти става, по дяволите? Аз се грижа за законните ти права, а...

— Не чу ли? Уволнен си!

— Не можеш да ме уволниш. Нямах право. Аз имам договор!

— Ти си едно гадно копеле. Ще ти дам пълно обезщетение за договора, но ако се захванеш с мен или с Линк, или с неговите работи, ще се постарая да не получиш нищо. Нищо! А сега се махай оттук, по дяволите!

Кейси избърса очите си при спомена за този свой изблик на ярост.

„Ама че гадно копеле. Преди не го познавах, но сега съм сигурна. Добре, че го уволних. Обзалагам се, че ще започне да души наоколо като хиена. Стопроцентово. Бас държа, че ще отиде при бившата мисис Бартлет, ако вече не ѝ се е обадил, и ще я насъска да се нахвърли върху «Пар-Кон» и Линк заради потомството си. Абсолютно съм сигурна, че скоро ще се срещнем с него в съда по някакъв повод.

Е, Бог да ми е на помощ, но се кълна, че той няма да ме победи. Аз ще съумея да защитя Линк въпреки всичко.

Забрави за това копеле, Кейси. Остави бъдещите битки, мисли за настоящето. Какво ще нравиш с Орланда? Линк, Линк я харесваше —

може би дори я обичаше. Обичаше ли я? Не знам. И вече никога няма да узная.

Орландо.

Дали да не отида да я видя?“

20:05 ЧАСА

Орланда седеше на тъмно в стаята си в хотел „Мандарин“ и гледаше навън в нощта. Мъката ѝ се бе уталожила.

— Джос за Линк — повтори си тя за стохиляден път. — *Джос*. Сега всичко е като преди. И трябва да започна отначало. Боговете пак ми се изсмяха. Но може би ще имам и друга възможност. Има и други мъже... О, Боже! Не се притеснявай, всичко ще бъде както преди. Куилън ме успокои, че ще продължи издръж...

Телефонът рязко иззвъня и тя се стресна.

— Ало?

— Орланда? Аз съм Кейси — Орланда изпъна гръб от изненада. — Тази вечер си заминавам, но преди това исках да те видя. Възможно ли е? Долу, във фойето съм.

Обаждаше се съперничката ѝ? Защо? За да злорадства ли? Но те и двете загубиха.

— Да, Кейси — отвърна тя колебливо. — Ще се качиш ли? Тук е по-спокойно. 363-а стая.

— Разбира се. 363.

Орланда светна лампата и се втурна в банята да погледне лицето си. По него личаха следи от тъга и неотдавнашни сълзи — но не и годините ѝ. Един гребен на косата и малко грим. Нищо друго не ѝ беше необходимо. Все още.

„Престани! Старостта е неизбежна! Бъди азиатка! Не го забравяй.“

Обу се. Чакането ѝ се стори много дълго. Сърцето ѝ биеше ускорено. Чу звънеца. Вратата се отвори. Всяка от двете жени видя неутешимата скръб на другата.

— Влез, Кейси.

— Благодаря.

Стаята не беше голяма. Кейси забеляза два малки куфара, поставени чинно до леглото.

— И ти ли заминаваш? — стори ѝ се, че гласът ѝ идва от безкрайно далеч.

— Да. Да, отивам при едни приятели на родителите ми. Хотелът е малко скъпичък за мен. Тези хора ми казаха, че мога да остана у тях, докато си намеря друга квартира. Седни.

— Но нали имаш застраховка?

Орланда премигна:

— Застраховка ли? Не, не, едва ли. Никога не съм... не, нямам.

Кейси въздъхна:

— Значи си загубила всичко?

— *Джос* — вдигна рамене Орланда. — Това няма значение. Имам малко пари в банката и... Ще се оправя.

Видя мъката по лицето на Кейси и съчувствието ѝ преля.

— Кейси — каза бързо тя, — що се отнася до Линк. Аз не се опитвах да го впримча, нямах лоши намерения. Но го обичах и щях да направя всичко възможно да се омъжа за него, но честно, и искрено вярвам, че щях да му бъда чудесна съпруга, щях да положа всички усилия да бъда най-добрата, наистина. Действително го обичах и... — Орланда отново вдигна леко рамене по своя характерен начин. — Ти знаеш. Съжалявам.

— Да, да, знам. Няма защо да се извиняваш.

— Първия път, когато те видях, в Абърдийн, в нощта на пожара — продължи Орланда — си помислих колко е глупав Линк, а може би и ти, че не... — тя въздъхна. — Може би си права, Кейси, че няма за какво да говорим. Още повече сега.

Сълзите ѝ отново потекоха. А като ги видя, Кейси също се просълзи.

Двете жени поседяха така за секунда. После Кейси извади книжна салфетка и си избърса очите, чувстваше се отвратително, не беше стигнала до никакъв извод, искаше ѝ се да свърши по-бързо това, което беше започнала. Извади един плик.

— Ето ти чек. За 10 хиляди щатски долара. Помис...

Орланда въздъхна:

— Не ми трябва парите ти! Не искам нищо от...

— Не са от мен. От Линк са. Чуй ме — предаде ѝ разказа на Дънрос за Бартлет. Без да скрива нищо. Като се разкъсваше цялата, докато повтаряше думите му. — Ето какво е казал Линк. Мисля, че ти си тази, за която е искал да се ожени. Може би греша. Не знам. Но той вероятно би искал да имаш малко готови... някаква сигурност.

Орланда си помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне от тази ирония на съдбата.

— Линк е помолил тай-пана да му стане кум? Така ли?

— Да.

— И е искал ние двете да бъдем приятелки?

— Да — отговори Кейси, без да е уверена, че постъпва правилно, така, както би искал Линк. Но като седеше сега тук и гледаше това красиво нежно момиче с големи очи, идеална фигура и изящна кожа, която нямаше нужда от никакъв грим, тя отново си каза, че не може да обвинява нито нея, нито Линк. „Грешката беше моя, изцяло моя. И аз съм сигурна, че той не би я оставил без средства. Значи и аз не мога. Заради него. Линк е искал да станем приятелки. Може би ще успеем.“

— Защо да не опитаме? — предложи тя. — Виж, Хонконг не е място за тебе. Защо не заминеш някъде другаде?

— Не мога. Къде да ида? Нямам никакво образование. Аз съм едно нищо. Бакалавърството ми е без покритие — сълзите ѝ потекоха наново. — Аз съм само... Някой ден ще откача.

На Кейси изведнъж ѝ хрумна нещо:

— Защо не опиташ в Щатите? Бих могла да ти помогна да си намериш работа.

— Какво?

— Да. Може би в някой моден бутик — не знам точно какво, но ще опитам.

Орланда я гледаше недоверчиво.

— Ще ми помогнеш, наистина ли ще ми помогнеш?

— Да — Кейси остави плика и визитната си картичка на масата и се изправи, цялото тяло я болеше. — Ще се опитам.

Орланда се приближи до нея и я прегърна:

— О, благодаря ти, Кейси, благодаря ти.

Кейси също я прегърна и сълзите им се смесиха.

Вече бе съвсем тъмно и нощта се осветяваше само от бледата светлина на малката луна, която се прокрадваше от време на време иззад облаците. Роджър Крос се приближи безшумно до полускритата във високата стена около губернаторската резиденция врата и я отключи със собствен ключ. После я заключи след себе си и тръгна бързо нагоре по сенчестата страна на пътеката. Като приближи къщата, той се отклони на изток, слезе няколко стъпала надолу към една врата на сутерена и извади друг ключ.

Вратата се отвори също толкова безшумно като първата. Срещу него се изправи часовой с насочена пушка:

— Парола, сър!

Каза му я. Войникът отдаде чест и се отдръпна. Крос почука на друга врата в далечния край на коридора. Отвори му адютантът на губернатора.

— Добър вечер, господин главен инспектор.

— Надявам се, че не съм ви накарал да ме чакате?

— Не, никак.

Адютантът го поведе през свързаните мазета до дебела желязна врата в една бетонна кабина, която стърчеше недодялано напред голямата изба редом с лавиците с вино. Крос влезе вътре сам и затвори вратата зад себе си. След като се залости отвътре, той се отпусна. Сега беше далеч от любопитни очи и уши. Това беше неговата Светая светих, съвещателната стая за много тайни разговори — бетонната кабина и центърът за свръзка бяха изградени с много усилия от доверени офицери на СИ, всички до един британци, за да не се допусне инсталиране на вражески подслушвателни апарати в стените, и въпреки това цялата конструкция се проверяваше ежеседмично от експерти на Специалните служби — да не би в нея все пак да са попаднали някакви микрофони.

В един от ъглите стоеше свръхсложният предавател, който подаваше сигнали на непрекъсваемия шифровчик, оттам към системата от антени на покрива на резиденцията, които ги препращаха до Уайтхол.

Крос включи предавателя. Чу се успокоително бръмчене.

— Господин министъра моля. Тук е Азиатец Едно — изпита огромно удоволствие да използва тайния си псевдоним.

— Да, Азиатец Едно?

— Сред посрещаните на шпионина Брайън Куок беше и Цу-ян.

— А! Значи можем да го задраскаме от списъка.

— И двамата, сър. Вече са изолирани. В събота избягалият Джоузеф Йу е забелязан да пресича границата.

— По дяволите! Трябва да изпратите хора да го следят. Имаме ли човек в атомния им център в Шанкиян?

— Не, сър. Но се говори, че Дънрос щял да се срещне до един месец с мистър Йу в Кантон.

— А, а Дънрос?

— Той е лоялен — но никога няма да се съгласи да работи за нас.

— Съндърс?

— Справи се добре. Не мисля, че представлява риск за сигурността.

— Добре. Ами „Иванов“?

— Отплува по обяд. Не сме открили тялото на Суслов — ще ни трябват седмици да преровим и претърсим развалините. Едва ли ще го намерим цял. След като и Плъм загина, мисля, че трябва да преосмислим „Севрин“.

— Идеята е твърде добра, за да я зарежем, Роджър.

— Да, сър. И от другата страна ще са на същото мнение. Когато пристигне заместникът на Суслов, ще разбере какво са намислили и тогава ще можем да разработим план.

— Добре. Какво става с де Вил?

— Ще бъде прехвърлен в Торонто. Моля, уведомете тамошните служби. За атомния самолетносащ. Екипаж от 5500 офицери и матроси, 83 350 тона, осем реактора, максимална скорост 62 възела, 42 ракети „Ф-4 Фантом II“, всяка с ядрена бойна глава, 2 „Хокс Марк V“. Любопитно е, че единствената му защита срещу атака е една редица ракети „земя-въздух“ откъм щирборда...

Крос продължи доклада си, извънредно доволен от себе си, обичаше работата си, харесваше му да бъде агент на две разузнавания, на три, напомни си той. Да, троен агент, с достатъчно пари, без никой от господарите му да му се доверява напълно, но всеки от тях се нуждаеше от него и се молеше да бъде на тяхна страна — *не техен*.

„Понякога почти си се чудя на себе си“ — помисли си той с усмивка.

Армстронг се беше облегнал в отвратително настроение на информацията на аерогарата в Кай Так и гледаше към вратата. Както винаги, беше пълно с народ. Той се изненада, като видя да влизат Питър и Фльор Марлоу и двете им дъщери с кукли и малки куфарчета в ръце. Фльор беше бледа и измъчена. Марлоу също. Беше натоварен с куфари.

— Здравей, Питър — поздравя го Армстронг.

— Здравсти, Робърт. Много до късно работиш.

— Току-що изпратих Мери. Замина за една седмица на почивка в Англия. Добър вечер, мисис Марлоу. Моите съболезнования.

— О, благодаря, господин главен инспектор. Аз съм дос...

— Ние отиваме в Бинкок — прекъсна я важно четиригодишната й дъщеря. — Това е на континента.

— О, я стига, глупаче — обади се сестра й. — Казва се Банкок на континента. Това е Китай — важно поясни тя на Армстронг. — И ние сме в отпуската. Мама е болна.

Питър Марлоу се усмихна уморено и челото му се набръчка:

— Заминаваме за една седмица в Банкок, Робърт. Заради Фльор. Старият доктор Тулей каза, че тя непременно трябва да си почине.

Децата започнаха да се карат и той спря.

— Млъкнете и двете! Скъпа — обърна се към жена си, — иди да ни регистрираш. Аз ще ви настигна.

— Добре. Елате. О, я се дръжте прилично и двете! — тя тръгна, а двете момиченца подтичваха след нея.

— Май няма да си почине особено — каза Питър Марлоу. После понижи глас. — Един приятел ме помоли да ви предам, че срещата на наркобандитите в Макао е този четвъртък.

— А къде, не знаеш ли?

— Не. Но се предполага, че Уайт Паудър Ли бил един от тях. Имало и някакъв американец. Банастазио. Така се говори.

— Благодаря. И?

— Това е всичко.

— Благодаря, Питър. Приятно пътуване. Слушай, трябва да се обадиш на един човек в полицията в Банкок. Инспектор Самантаджал — кажи му, че аз те пращам.

— Благодаря. Жалко за Линк Бартлет и останалите, а? Божичко, аз също бях поканен на този прием.

— Джос.

— Да. Но това не е голямо утешение за тях, нали? Горките нещастници! До другата седмица.

Армстронг изпрати високия мъж с поглед, после се върна на информацията, облегна се и продължи да чака със свито сърце.

Мислите му неизменно се връщаха към Мери. Снощи пак се скараха неприятно, заради Джон Чен, но повечето заради последните няколко дни, заради Брайън и червената стая. Когато взе тези пари на заем и ги заложил изцяло на Пайлът Фиш, дочака в агония победата му, спечели и върна 40-те хиляди щатски долара обратно в чекмеджето на бюрото си — без да почувства повече нужда да докосне нито цент от тях, с остатъка от печалбата плати дълговете си и ѝ купи билет за вкъщи, а тя снощи му вдигна нов скандал и накрая заяви:

— Ти забрави за годишнината ни! Е, това не е кой знае какво събитие, че да се помни, нали? О, как ненавиждам това проклето място и тия отвратителни Бивши вълци, и всичко останало. Няма да се върна!

Армстронг запали унило цигара — вкусът ѝ беше влажен и кисел. На входа се появи Кейси. Той загаси цигарата си и тръгна да я посрещне, натъжен от унилата ѝ походка.

— Добър вечер — поздравя я той уморено.

— О, здравейте, инспекторе. Как сте?

— Добре. Ще ви изпратя.

— О, много мило.

— Ужасно съжалявам за Бартлет.

— Да. Да, благодаря.

Тръгнаха заедно. Армстронг благоразумно мълчеше. Какво можеше да ѝ каже? Жалко! Тя му харесваше, възхищаваше се на куража, който бе проявила по време на пожара, а после и на склона, който проявяваше и сега, като се стараяше да говори уверено, макар че вътрешно се разкъсваше.

Заминаващите пътници обикновено не минаваха през митница. Офицерът от Емиграционната служба ѝ подпечата паспорта и ѝ го върна с неуместна учтивост:

— Приятно прекарване и заповядайте пак.

Смъртта на Бартлет бе стигнала до заглавията на вестниците като една от 67-те жертви.

Коридорите ги отведоха до чакалнята за VIP пасажери. Армстронг ѝ отвори вратата. За нейна изненада и негово учудване там завариха Дънрос. Стъклената врата за изход 16 и пистата бе отворена. Зад нея се виждаше „Янки 2“.

— О, здравей, Йан, но аз не исках да ме...

— Налагаше се, Кейси. Съжалявам. Имаме да довършим една работа с тебе, а трябва да посрещна и един самолет. Братовчед ми се връща от Тайван — беше отишъл да огледа местата за фабриките в очакване на твоето одобрение — Дънрос погледна към Армстронг. — Добър вечер, Робърт. Как я караш?

— Както винаги — Армстронг подаде ръка на Кейси и се усмихна уморено. — Ще ви оставя. Приятно пътуване. Веднага щом се качите на борда, ще получите разрешението за излитане.

— Благодаря, инспекторе. Искане ми се... благодаря.

Армстронг кимна на Дънрос и понечи да тръгне.

— Робърт, онази пратка беше ли доставена на Ло Ву?

Престори се на замислен.

— Да, да, предполагам — забеляза облекчението му.

— Благодаря. Можеш ли да ме изчакаш за момент? Бих искал да ми разкажеш.

— Разбира се — отговори Армстронг. — Ще бъда отвън.

Като останаха сами, Дънрос ѝ подаде тънък лист.

— Това е банков чек за 750 000 щатски долара. Бях ти купил акции на „Струан“ на 9.50 и ги продадох на 28.

— Какво?

— Ами, нали бях обещал да купя акции на 9.50. Твоят дял от сделката възлиза на 3/4 милиона долара. „Струан“ спечели милиони. Аз също, както и Филип, и Дайан, бях включил и тях.

Кейси не можа да схване:

— Извинявай, не разбирам.

Той се усмихна и ѝ обясни наново, като добави:

— Има и още един чек — за четвърт милион щатски долара, дела ти в покупката на Универсалните магазини.

Тя ахна:

— Не ти вярвам.

Лицето му се озари от мимолетна усмивка:

— Да. След месец ще получиш още 3/4 милиона. А след два месеца ще можем да ти предоставим още половин милион долара при нужда.

Зад нея в кабината на „Янки 2“ Джанели включи първия реактивен мотор. Той се завъртя с рев.

— Това ще те оправи ли? — попита Дънрос.

Устата ѝ се отвори, но отначало не можа да каже нищо, после попита:

— Четвърт милион?

— Да. Всъщност цял — от двата чека. Между другото, не забравяй, че сега ти си тай-пан на „Пар-Кон“. Това е истинският подарък на Линк за теб. *Тай-пан*. Парите не са важни — той ѝ се усмихна и рязко я прегърна. — Успех, Кейси. Ще се видим след месец. Нали?

И вторият мотор изрева.

— Един милион щатски долара?

— Да. Ще кажа на Даусън да ти даде някакъв съвет за данъците. Тъй като печалбата ти е в хонконгски долари, съм сигурен, че има законни начини да се избягнат — а не да се заобиколят — данъците.

И друг мотор се събуди.

Тя го гледаше онемяла. Вратата на чакалнята за ВИП пътници се отвори и влезе висок жизнерадостен мъж.

— Здравей, Йан. Казаха ми, че мога да те намеря тук.

— Здравей, Дейв. Кейси, това е братовчед ми Дейвид Макструан.

Кейси го изгледа безизразно и леко му се усмихна, без в действителност да го забелязва.

— Здравейте. Но, Йан, ти сериозно — сериозно ли го каза?

— Разбира се — и последният мотор заработи с трясък. — Май трябва вече да се качваш! До другия месец!

— Какво? О, но аз, да, до скоро! — тя пъкна зашеметена плика в чантата си, обърна се и излезе.

Те я изпроводиха с поглед нагоре по стълбичката.

— Значи това е прословутата Кейси — каза замислено Дейвид Макструан. Той беше висок колкото Дънрос, но няколко години помлад от него, червенокос, със странно полегати, почти азиатски, макар и зелени, очи, с много уморен вид на лицето, по-голямата част от трите

по-малки пръста на лявата му ръка липсваха, прерязани от ремъците на парашута му.

— Да. Да, това е Камелиен Сирануш Чолок.

— Страхотна е!

— Повече от това. Мисли за нея като за Хег.

Макструан подсвирна.

— Толкова ли е добра?

— Може и да стане, ако има кой да я научи.

На борда на самолета Свенсен затвори вратата на кабината и я заключи.

— Искаш ли нещо, Кейси? — попита той меко, силно обезпокоен за нея.

— Не — отговори безпомощно тя. — Просто ме остави, Свен. Ще, ще те повикам, ако ми потрябва нещо. Става ли?

— Разбира се — той затвори вратата.

Вече беше сама. Закопча сковано колана си и погледна през люка. Зърна през сълзи Дънрос и другия мъж, чието име не запомни, да ѝ махат за сбогом. Тя им махна в отговор, но те не я видяха.

Луната се скри в облак. Моторите набраха скорост, самолетът потегли, излезе на пистата и се издигна с вой в черното небе, като се изкачваше стръмно нагоре. Кейси не забеляза нищо, в главата ѝ още се блъскаха думите на Дънрос, като ту я разкъсваха на парчета, ту я събираха в едно цяло.

Тай-пан. Това е истинският подарък на Линк за теб, ѝ каза той. Тай-пан, парите са без значение.

Да, да, вярно, но...

Но...

Какво ѝ каза първия път на борсата Линк? Не беше ли:

— Който и от тях да победи — Горнт или Дънрос, ние ще спечелим. И в двата случая ставаме „Ноубъл хаус“ — заради което сме и тук.

Изведнъж ѝ просветна. Умът ѝ се проясни. Сълзите ѝ секнаха.

„Ето какво е искал той в действителност — помисли си с нарастващо вълнение Кейси. — Ние да станем «Ноубъл хаус». Разбира

се. Може би точно това мога да направя аз в отплата, да превърна мечтата му в негова епитафия — «Ноубъл хаус».

— О, Линк — каза радостно тя. — Заслужава си да опитам, нали?

Самолетът се гмурна във високите облаци, продължавайки безупречния си полет нагоре. Нощта беше топла и много тъмна, от луната беше останал само един полумесец, подухваше приятен ветреца. Долу някъде остана островът.

Дънрос излезе бързо на „Пик роуд“ и се отправи към къщи, движението беше слабо, моторът пееше приятно. Той изведнъж отби от пътя и спря. Застана сам до перилата на пустата тераса на Върха.

Хонконг представляваше море от светлини. От обяната в светлина писта в Каулуун излиташе самолет. През високите облаци се показваха няколко звезди.

— Боже, колко е хубаво да си жив — промълви тай-панът.

Издание:

Джеймс Клавел. Търговска къща — част II

Преводачи: Росен Сирوماхов, Мария Мандаджиева, Емилия
Николова, Светлана Ахчийска

Редактор: Миглена Герова

Художник: Симеон Кръстев

Технически редактор: Олга Александрова

Коректор: Петрана Старчева

ИК „ПЕТЕКС“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.